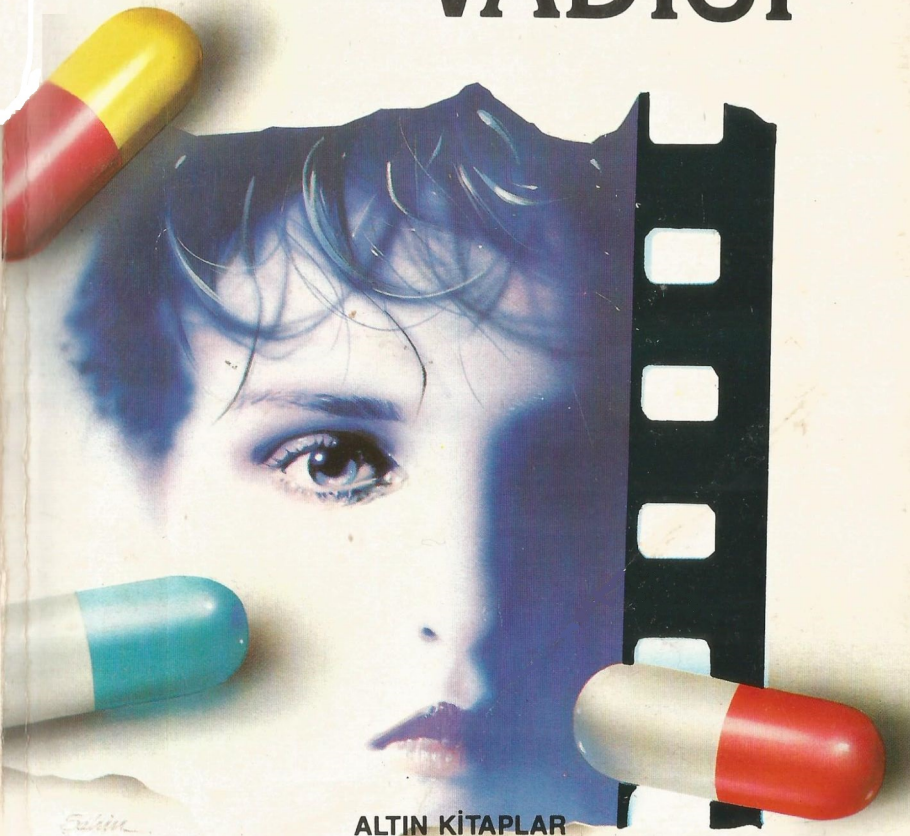
Jacqueline Susann

BEBEKLER VADİSİ

ALTIN KİTAPLAR

Yazarın Yayınevimizde Çıkan Diğer Kitabı :

AŞK MAKİNASI (tükendi)

Altın Kitaplar
Yayınevi

Dünya televizyonlarında
olay yaratan dizinin romanı

Kapak : ŞAHİN
Kapak Filmi : Kombi Grafik
Dizgi : Uğur Matbaası
Baskı : Sebat Matbaası / Nisan — 1983

Jacqueline Susann

BEBEKLER VADİSİ

(Valley of the Dolls)

Dilimize çeviren :
Azize BERGİN

GİRİŞ

Bebekler Vadisi, sessiz, karanlık ve bomboştur. Onun gölgesi, dış dünyanın o göz kamaştıran cehenneminden kaçmak isteyenler için bir sığınaktan farksızdır, fakat bu gölgeliğin ötesinde sadece unutulmak ve ölüm vardır. Küçük kırmızı bebekler, nasıl uyku uyuyabileceğinizi unuttuğunuz zaman sizi uyutur. Küçük sarı bebekler uykunuzun devam etmesini sağlar. Küçük yeşiller ise uyanınca yaşamanıza yardım eder. Mavi bebekler, çizgili bebekler, iğneler, şişeler. Önceleri teker teker, sonra iki, derken üç. Sonunda bütün varlığınız yapaylaşır ve vadiye girmiş olursunuz.

Bu kitap, üç genç kadının, 1945 - 1965 yılları arasında New York ve Hollywood'da kendilerine birer meslek bulmak için giriştikleri çabaları anlatıyor. Ann, Neely ve Jennifer'in herşeye birinci basamaktan başlayıp zirveye yaklaşmış olmaktan başka bir benzerlikleri yoktu. İsteklerini gerçekleştirmek uğruna kendilerini sattılar; yeteneklerini, kişiliklerini ve vücutlarını! Onlara yardım edebilecek kimseleri sevmesini öğrendiler. Birbirlerinden ve başkalarından sevgili ve koca çalmasını öğrendiler. O bitmez tükenmez şöhret yarışının birer parçası olmayı öğrendiler. Her birinin ulaşmak istediği bir zirve vardı ama her biri sonunda vadiye yuvarlandı.

Ann, Lyon Burke'ü istiyordu. Bu adam onu New England'ın tutucu çevresinden uzaklaştıracak romantik sevgiliydi. Jennifer, onun yalnızca vücudunu beğenmekle kalmayıp içindeki cevheri takdir ede-

cek bir sevgili, ona yeni bir yaşam sağlayacck bir kurtarıcı arıyordu. Neely, Broadway müzikallerinin kraliçesi Helen Lawson'a benzemek istiyordu. Sinema seyircilerinin gönüllerinde yaşamaktı en büyük dileği. Üç ayrı ihtirasa giden üç ayrı yol. Fakat sonunda üçü de Bebekler Vadisinde son bulmakta.

ANN

Eylül, 1945

Şehre geldiği gün, ısı kırk beş dereceyi bulmuştu. New York buram buram yanıyordu. Korkunç bir sıcaklık hummasına tutulmuş, öfkeli bir beton hayvandı sanki koca şehir... Ama genç kızın sıcağa ve Times meydanındaki çöp dolu yollara baktığı yoktu. New York'un yeryüzündeki şehirler arasında en heyecan verici kent olduğunu düşünüyordu sadece...

İş Bulma Bürosu'ndaki sekreter kız gülümseyerek: «Aaa, anladım» dedi, «siz buranın yabancısısınız, üstelik tecrübeniz de yok. Zaten ne kadar iyi sekreter varsa hepsi o çok para veren Millî Savunma bürolarında çalışıyorlar. Fakat sana birşey söyleyeyim mi, şekerim, eğer senin güzelliğin bende olsaydı hiç düşünmeden John Powers'e yahut da Conover'e giderdim.»

Ann sordu: «Bu adamlar ne iş yapıyorlar?»

«Şehrin en tanınmış manken bürolarını işletiyorlar. Ben de manken olmak istiyordum, ama boyum çok kısa, ayrıca kilom da fazla. Fakat sen, tam onların aradığı tipsin.»

«Belki öyleyim ama ben bir büroda çalışmayı tercih ederim.»

«Nasıl istersen, fakat budalalık ettiğini de unutma.»

Ann'in eline birkaç kâğıt tutuşturdu: «İşte sana birkaç şirketin talep fişini veriyorum. Ama önce Henry Bellamy'ye başvurursan iyi edersin. Tanınmış bir tiyatro danışmanıdır. Sekreteri geçenlerde John Walsh ile evlendi.»

Ann bu sözler karşısında hiç bir tepki gösteremeyince sekreter kız yeniden söylendi: «Şimdi de bana John Walsh'i tanımadığını söylemeye kalkma sakın. Adam üç tane Oscar kazandı, geçen gün bir gazetede okudum, Greta Garbo'yu kandırıp ona bir film çevirtecekmiş.»

Ann öyle bir gülümsedi ki, sekreter kız onun John Walsh adını bir daha unutmasına imkân olmadığına inandı. Sonra da nasihatlarına devam etti:

«Gideceğin yer hakkında iyi kötü bir fikir edindin, ne çeşit insanlarla karşılaşacağını da öğrendin» dedi, «Bellamy ve Bellows gerçekten büyük bir Şirkettir. Müşterileri de kaliteli insanlardır. Hem Myrna, yani şu John Walsh ile evlenen kız, güzellik konusunda senin eline su bile dökemez. Oraya gider gitmez bir canlı yakalayacaksın.»

«Canlı ne yakalayacağım, anlamadım.»

«Bir **erkek** demek istedim. Belli olmaz, belki de çabucak koca bulursun.»

Sekreter, Ann'in kâğıtlarına bir kere daha göz gezdirdi:

«Nereden gelmiştin unuttum. Bahsettiğin yer Amerika'da değil mi?»

Ann gülümsedi: «Lawrenceville'den geldim. Boston'dan trenle bir saatlik mesafededir. Eğer koca bulmak isteseydim, doğduğum yerden ayrılmama gerek yoktu. Lawrenceville'de herkesin okulu bitirir bitirmez evlenmesi adettir. Ben ise evlenmeden önce biraz çalışmak istedim.»

«Demek sen böyle bir yeri teptin ha? Buradaysa herkes koca arıyor. Ben de arıyorum... Elime bir tavsiye mektubu verip beni Lawrenceville'e gönderebilir misin?»

Ann meraklanmıştı: «Yani karşına kim çıkarsa evlenmeye razı mısın?»

«Yok pek o kadar değil. Bana şöyle kalın bir ayı kürkü alıp, emrime bir hizmetçi verecek ve hergün öğleye kadar uyku uyumama göz yumacak bir erkek olmalı. Tanıdığım erkeklerin hepsi evlendikten sonra da işime devam etmemi istedikleri gibi pis mutfakta bulaşık yıkarken sinema artisti Carole Landis gibi şehvetli görünmemi istiyorlar.»

Ann, bu sözlere gülünce kız devam etti: «Pekâlâ, seni de göreceğiz bakalım. Şehirdeki Romeo'lardan biriyle tanış da ondan sonra

konuşalım. Lawrenceville'e kalkan ilk trene yetişmek için olanca hızınla koşacağından eminim. Haa, yolda biraz durup beni de yanına almayı unutma emi.»

*

O, bir daha Lawrenceville'e dönmeyecekti. Aslında Lawrenceville'den ayrılmış da sayılmazdı. Düpedüz kaçmak denirdi onunkine. Lawrenceville'in ağır başlı, oturaklı ailelerinden birinin aklı başında delikanlılarından biriyle evlenmeye mecbur olmamak için kaçmıştı oradan. Annesinin ve ondan önce ninesinin yaşadığı o pürüzsüz, programlı hayatı tekrarlamak istememişti. Ailenin ondan önce yaşayan kadınlarının dünyası olan o düzenli, kusursuz evden kaçmıştı. New England'ın kalburüstü ailelerinden birinin nesiller boyu yaşadığı o ev, genç kızı sıkmıştı. Bu evin sakinleri 'terbiye' denilen o demir zırhın içinde yıllarca ezilmişler, büzülmüşlerdi.

«Ann, kibar bir hanımefendi hiç zaman yüksek sesle gülmez.» «Ann, kibar bir hanımefendi kalabalık içinde gözyaşı dökmez.» «İyi ama anneciğim, burası kalabalık değil ki. Ben mutfakta, senin yanında ağlıyorum.» «Güzel söyledin ya kızım. Kibar bir genç kız, ancak yalnız kaldığı zaman ağlayabilir. Sen artık çocuk değilsin ki, Ann. On dört yaşında kocaman bir genç kızsın. Amy teyzen de burada, mutfakta. Haydi bakayım, şimdi odana çık.»

Nasılsa Lawrenceville'den Radchliffe'e gelmişti. Burada ağlayan, gülen, dedikodu yapan hayatın iyi ve kötü taraflarından zevk almasını bilen kızlar vardı. Fakat bunlar Ann'i hiç bir zaman kendi dünyalarına almak istememişlerdi. Sanki genç kızın üzerinde «Ondan uzak durun. Soğuk, tutucu New England'lıdır» kelimeleri yazılı olan bir tabe'â asılıymış gibi, kızların hepsi Ann'den kaçıyordu. Zamanla genç kız her geçen gün kendini biraz daha kitaplara vermeye başlamıştı ama kitap okumak da bir süre sonra ona sıkıcı gelmeye başlamıştı. Tanıyıp, eserlerini beğendiği yazarların hepsi de doğdukları şehirleri, köyleri terketmişlerdi. Hemingway, Avrupa, Küba ve Bimini arasında mekik dokumuştu. O zavallı sarhoş ve yetenekli Fitzgerald'da ömrünün büyük bir kısmını doğduğu yerden uzakta geçirmişti. Hattâ o kızıl Sinclair Lewis bile Avrupada aşk ve heyecan bulmuştu.

O da Lawrenceville'den kaçacaktı. Bu, basit bir meseleydi. Lisenin son sınıfını okurken kararını vermiş ve kış tatilinde annesiyle Amy Teyzesine kararını açıklamıştı.

«Anne, Amy Teyze... Ben Liseyi bitirince New York'a gideceğim.»

«Tatil geçirmek için berbat bir yer.»

«Ben oraya yerleşmek istiyorum.»

«Bunu Willie Henderson ile konuştun mu?»

«Hayır. Hem onunla niçin konuşacakmışım?»

«Şey, on altı yaşındanberi onunla konuşuyorsun da . Tabiî herkes de şey zannediyor...»

«Tamam.. Zaten burada herşeye bir kulp takılır.»

«Ann, sesini fazla yükselttin,» diye annesi sakin bir tavırla söylendi, «Willie Henderson hoş bir delikanlı. Ben onun annesi ve babasıyla beraber okula gittim.»

«İyi ama ben onu sevmiyorum, anne.»

«Hiç bir erkek sevilmez.» Bu sözler de Amy Teyzeden çıktı.

«Sen babamı sevmedin mi, anne?» Bu bir sorudan çok, suçlama havasını taşıyordu.

Annesinin sesi çatallandı: «Elbette sevdim. Fakat Amy Teyzenin söylemek istediği şey başka... Yani erkekler bize benzemezler demek istiyor. Onlar kadınlar gibi düşünüp hareket etmezler. Meselâ babanı ele alalım. O, anlaşılması güç bir erkekti. Ani kararlar vermekten hoşlanırdı ve içki içmeyi severdi. Eğer benden başkı bir kadınla evlenseydi sonu mutlaka çok kötü olurdu.»

Ann, «Ben babamın içtiğini hiç görmedim» diye müdafaaya geçti.

«Elbette görmedin. O zamanlar içki yasağı vardı. Ben de evde bir damla bile içki bulundurmadım. İçki sevgisi babanı iyice sarmadan ben onu bu huyundan vazgeçirdim. Eh, başlangıçta babanın da pek çok çekilmez tarafları vardı... Tabiî nasıl olmaz, büyükannesi Fransızmış.»

Amy Teyze de fikrini açıkladı: «Latin ırkının insanları biraz kaçık olurlar.»

«Babamın kaçık denecek bir tarafı yoktu ki.» Ann birden babasını daha iyi tanıyamamış olmasına üzüldü. Herşey o kadar geride kalmıştı ki... Babasının tam şurada, mutfakta iki büklüm kaldığı günün üzerinden yıllar geçmişti. O zaman Ann daha on iki yaşındaydı. Babası hiçbir şey söylememiş, yere düşmüş ve daha doktor eve gelmeden ölüvermişti.

«Sen haklısın, Ann. Babanın hiçbir anormal tarafı yoktu. O bir erkekti ama iyi bir erkek sayılırdı. Ama şunu da unutma yavrum: babanın annesi Bannister ailesindendi. Ellie Bannister, bizim annemizle aynı okula gitmiş.»

«Peki ama anne, sen babamı gerçekten sevmedin mi? Yani, şey demek istiyorum. Bir erkeğin insanı kolları arasına alıp öpmesi harikulâde birşey değil mi? Babam böyle yaptığı zamanlar sen heyecanlanmadın mı?»

«Ann, karşıma geçip böyle saçma sapan şeyleri nasıl sorabiliyorsun?» Annesi sert bir sesle bunları söyledikten sonra sesini biraz yumuşatmaya çalışarak sordu: «Willie Henderson seni hiç öptü mü?»

Ann itiraf etti: «Evet, birkaç kere.»

«Peki, onun bu hareketleri senin hoşuna gitti mi?»

«Hayır, tiksindim. Dudakları yumuşaktı, fazla kaygandı. Nefesi de çok sıcaktı.»

«Başka oğlanlarla öpüştün mü?»

Ann, omuzlarını silkti: «Çok eskiden, Willie ile dolaşmaya başladığım sıralarda, arkadaş partilerine giderdik. Bu partilerde şişe oyunu diye bir oyun oynanırdı. Davetli oğlanların çoğuyla bu oyun uğruna öpüştüğümü hatırlıyorum. Fakat hiç birinin de öpüşü güzel değildi. Sana birşey söyleyeyim mi anne, bizim Lawrenceville'de güzel öpüşmesini bilen bir tek delikanlı bulamazsın.»

Annesinin neşesi yerine gelmişti: «Sen gerçek bir hanımefendisin, yavrucuğum. Onun için de öpüşmek hoşuna gitmiyor. Hiç bir kibar kız bundan hoşlanmaz.»

«Ah anneciğim ben neden hoşlandığımı, daha doğrusu ne olduğumu da bilemiyorum. İşte bunun için de New York'a gitmek istiyorum.»

Annesi, omuzlarını silkti: «Bak yavrum, senin beş bin doların var. Baban bu parayı istediğin şekilde harcaman için sana bıraktı. Ben öldükten sonra daha da fazla paran olacak. Biz zengin değiliz, yani Henderson'lar gibi değiliz. Fakat çok şükür bir eksiğimiz yok ve ailemiz de Lawrenceville'in en köklü ailelerinden biri. Geriye dönüp bu eve yerleşeceğini düşünmek isterdim. Benim annem burada doğmuş, Tabii Willie Henderson evi biraz büyütmek de isteyebilir. Arsamız büyük, binayı istediği gibi genişletebilir.»

«Ben Willie Henderson'u sevmiyorum, anne.»

«Senin düşündüğün şekilde aşk, diye birşey yoktur, kızım. Onu ancak filmlerde ve adi romanlarda bulabilirsin. Bence aşk, bir dostluktur. Zevkleri bağdaşan, aynı kimselerle dostluk kuran insanlar, birbirlerine aşık sayılabilirler. Sen aşk ile şehveti birbirine karıştırıyorsun. Sana son kez söyleyeyim, küçük hanım, o aşk dediğin şey gerçekten var olsa bile evlenir evlenmez ortadan kaybolur. Ya da insan,

bunun ne olduğunu anlar anlamaz, silinip kayboluverir. Ama sen gene New York'una git. Ben engel olmayayım. Willie'nin seni bekleyeceğine eminim. Fakat sözlerim kulağına küpe olsun, Ann, birkaç hafta sonra koşa koşa evine döneceksin. O pis, murdar şehirden ayrıldığına da sevineceksin.»

*

Ann'in geldiği gün, şehir gerçekten pisti — sıcaktı, kalabalıktı. Askerler ve denizciler, Broadway caddelerinde, tatile kavuşmanın verdiği coşkunluk içinde taşkınlıklar yaparak dolaşıyorlardı. Savaşın bitmesi onlara başka bir canlılık vermişti. Yanlarından geçen her kadına dikkatle bakıyorlar, laf atmak için ellerine geçen en küçük fırsatları dahi kaçırmıyorlardı. Ann de heyecanlanmıştı. Yaşadığını ancak şimdi anlıyordu. New York'un geniş kaldırımları, New England'ın temiz havasını ve ağaçlı yollarını unutturuveriyordu. Bir haftalık kirayı avans olarak aldıktan sonra kapıdaki «Kiralık» levhasını kaldıran, saçı sakalı uzamış ev sahibi, Lawrenceville'deki postacı Bay Kensington'a da çok benziyordu. Fakat postacı bu adamdan daha güler yüzlüydü. Ev sahibi: «Oda pek geniş değil ama» dedi, «tavan yüksektir ve havası da temizdir. Birşeye ihtiyacınız olursa ben de her zaman buralardayım.»

Genç kız, bu adamın ondan hoşlandığını hissetmişti. Ann de ilk ev sahibini sevmeye başlamıştı. New York'ta herşeye görünüşüne göre kıymet biçiliyordu. Sanki herkes yeni doğmuştu ve açıklamaktan utanacağı bazı maceraları, saklamak istediği mazisi yoktu kimsenin...

Ann, şimdi de üzerinde Bellamy ve Bellows ismi yazılı kapının önünde dururken patron Henry Bellamy'den de ilgi göreceğini umuyordu.

*

Henry Bellamy, gözlerine inanamamıştı. Bu genç kız, gerçekten canlı bir yaratık olamazdı. Bir bakıma, o bugüne kadar gördüğü kızların en güzeliydi. Ve üstelik Henry Bellamy, çevresinde daima güzel kızlar görmeye de alışmıştı.

Son zamanlarda moda olan Pompadour stiline uyacak yerde bu genç kız saçlarını dümdüz bırakmıştı. Kızın saçlarından yayılan açık

sarı pırıltı onun gerçekten yaşayan canlı bir yaratık olduğunu gösteren tek delildi. Ama Henry Bellamy'yi asıl şaşırtan, heyecanlandıran şey, kızın gözleri oldu. Bunlar maviydi. Gerçekten gök mavisiydiler — ama bakışları biraz soluktu.

«Bu işi niçin istiyorsunuz, Bayan Welles?» Nedense birdenbire sinirleri bozuluvermişti. Hay allah, kahretsin, şu kız onu durup dururken meraklandırmıştı. Koyu renk, dümdüz bir keten elbise giymişti. Bileğindeki küçük kol saatinden başka da bir mücevheri yoktu, fakat kızda öyle bir hava vardı ki, o karşısındaki insan onun hayatını kazanması için çalışmasına ihtiyaç olmadığı fikrine saplanıveriyordu.

«Ben New York'ta yaşamak istiyorum, Bay Bellamy.»

Demek sorun buydu!.. Kısa, fakat kesin bir cevaptı. Ama bu sözler Henry Bellamy'ye niçin tuhaf görünmemişti? Ona istediği kadar soru sorabilirdi. Hem patron, şartları hafifletirse kız bu işe girmekten vazgeçebilirdi de. Ama bu akıllıca bir düşünce değildi ki. Kız büroya gelmiş, karşısına oturmamış mıydı? Herhalde akşam çayı içmeye gelmemişti. Öyleyse, sanki iş arayan o kız değil de kendisiymiş gibi ona şirin görünmeye, üzerinde olumlu bir etki bırakmak için çaba harcamaya ne gerek vardı?

Henry Bellamy, İş Bulma Bürosunun gönderdiği fişe bir göz attı.

«Yirmi yaşındasınız. İngilterede doğmuşsunuz. Radcliffe'de okumuşsunuz. Bunlar iyi hoş ama hiç büro tecrübeniz yok. Kuzum, söylesenize bana, bu durumda parlak geçmişinizin bana ne faydası dokunabilir? Lawson gibi bir cadı, Bob Wolfe gibi ayyaş bir herifle kolayca başa çıkmama yardımı dokunur mu bunların? Ya da ne bileyim, meselâ bir şarkıcıya Jonhson Harris'ın bürosuyla ilişiğini kesip bizimle çalışmasını kabûl ettirebilir misiniz?»

«Bütün bu işleri ben mi yapacağım?..»

«Hayır, işleri ben yapacağım ama siz de yardım edeceksiniz tabiî.»

«İyi ama ben sizin danışman olduğunuzu zannediyordum.»

Adam, kızın eldivenlerini giymeye hazırlandığını farketmişti, hemen tatlı tatlı gülümsedi: «Tiyatro danışmanıyım. Arada küçük bir fark var. Müşterilerim için konturatlar hazırlarım. Bunlar müşterilerimin menfaatlerini koruyan konturatlar olur. Sadece onların beğenecekleri maddelerin kabûl edilmesine çalışırım. Sonra onların vergi işleriyle de uğraşırım. Kazandıkları paraları işletirim, başları derde girerse kurtarmaya gayret ederim, karılarının metreslerinin birbirleriyle karşılaşmamalarını sağlarım, çocuklarına isim babalığı yapa-

rım, yeni bir oyuna başlamışlarsa, doğan çocuklara da süt nine bulurum.»

«Ama ben aktörlerin ve yazarların menacer ve özel ajanlarının bulunduğunu bu işleri onların yaptıklarını zannederdim.»

«Öyledir.» Henry Bellamy, kızın eldivenleri yeniden kucağına bıraktığını görmüştü. «Fakat gene de bazılarının bütün işleriyle ben uğraşırım. Söz gelişi, bir menacer genellikle artistleri en çok para getirecek işlere sürüklemek ister. O, alacağı komisyona bakar. Fakat ben artistin hangi işden en fazla yararlanabileceğini düşünür ona göre karar veririm. Kısacası tiyatro danışmanı bir bakıma menacer, tanrı ve ana karışımı bir garip yaratıktır. Eğer siz de işi kabûl ederseniz onların bir numaralı kutsal yardımcısı olacaksınız.»

Ann gülümsedi: «Tiyatro danışmanları menacerlerin yerlerini niçin alamıyorlar?»

«Benim gibi kendini enayice bu işe adamış danışmanların sayısı biraz daha çok olsaydı elbette menacerlere gerek kalmazdı.» Adam hemen telâşla ekledi: «Çok kaba bir lisan kullandığım için özür dilerim. Bir kere ağzımı açarsam ne dediğimin farkına bile varamıyorum.»

«Kaba lisan diye hangisini anlatmak istediniz?.. Enayi kelimesini mi kaba buluyorsunuz?»

«Bellamy adı sizi yanıltmasın. Benim asıl adım Birnbaum'dur. Delikanlıyken yaz aylarında gemilerde eğlence tertipçisi olarak çalışırdım. Yolcu gemilerinin gazetelerinde 'Birnbaum'un eğlenceleri' tabirinin kullanılması kaptanların pek hoşuna gitmezdi. Bana şöyle biraz daha hoşa gidecek, daha çok ilgi çekecek bir isim aradılar. Birisi Bellamy adını teklif etti. Bu yolculuklarda çok önemli kişilerle tanışmak fırsatını ele geçirdim. Gemide şarkı söyleyen bir şarkıcı benim ilk müşterim oldu. Bir çokları beni doğrudan doğruya Bellamy adıyla tanırlar. Ama Bellamy adının altında Birnbaum'un gizlendiğini ben hiç bir zaman unutmamışımdır. Şimdi herşeyi öğrendiniz, durumu da anladınız. Nasıl, işin içinden çıkabilecek misiniz bari?»

Bu defa Ann içinden gelerek güiümsedi: «Bir kere şansımı denemek isterim. Daktiloda oldukça süratli yazarım ama şu steno hakkında pek birşey bilmiyorum.»

Patron elini havada salladı: «Büroda çalışan iki cadı var. Bunlar o kadar iyi steno biliyorlar ki gerekirse bu konuda müsabakaya bile girebilirler. Benim sekreterden daha fazla işe yarayacak birine ihtiyacım var.»

Kızın yüzündeki tebessüm kaybolmuştu: «Bu sözlerinizi anlayamadım.»

Hay allah, o öyle kötü bir anlamda söylememişti ki bu sözleri.. Sigarasını hırsla tablaya bastırdı, sonra yenisini yaktı. Hay allah, kız da iskemlede dimdik oturuyordu. O da farkına varmadan sırtının kanburunu düzeltti, şöyle dikleşti.

«Beni iyi dinleyin, Bayan Welles, bir sekreterden daha fazla işe yarayacak biri derken, sabahları dokuzda iş başı yapıp akşam beşte paydos eden klâsik sekreter tipinde birine ihtiyacım olmadığını anlatmak istedim. Bazı günler, öğleden önce işe gelmeseniz de olabilir. Fakat bazan da sabahın dördüne kadar büroda çalışsanız bile ertesi gün diğer memurlar gelmeden iş başı yapmanızı isterim. Kısacası çalışma programınızı kendiniz düzenleyeceksiniz. İş olduğu zaman erken gelirsiniz, olmadığı zamanlar da gelmezsiniz. Yalnız bazı akşamlar da çalışmayı göze almalısınız.»

Adam, sustu, fakat genç kızdan bir cevap alamayınca telaşla sözlerine devam etti: «Örneğin gece saat dokuzda önemli müşterilerimden biriyle yemek yiyeceğimi farzedin. Eğer müşterimin istediği lokantada onun hoşuna gidecek yemekleri ikram edebilirsem, adamın benimle iş birliği yapmak isteyeceği muhakkaktır. Fakat bu arada onunla karşılıklı beş altı kadeh içki içip, işi hakkında söyleyeceği sözleri de dikkatle dinlemem gerekebilir. Tabiî ben içkinin etkisiyle ona bazı işler hakkında bol keseden vaitte bulunabilirim. Fakat ertesi gün de vadettiklerimin yarısını bile yapmama imkân olmayacağı muhakkaktır. Bazı hallerde de ertesi sabah hiç birşey hatırlayamam mümkündür. İşte sizin varlığınız burada belli olacak. İçki sizin başınızı döndürmeyecek, zira ziyafetin başından sonuna kadar bir kadehi ancak bitirebileceksiniz. Tabiî bu durumda söylediğim sözlerin de hepsini hatırlayacaksınız. Ertesi gün bana gece yaptığım vaitlerin bir listesini verirsiniz, ben de salim kafayla düşünüp kararımı veririm.»

Genç kız gene gülümsedi: «Yani ben bir nevi diktafon vazifesi mi göreceğim?»

«Evet, öyle olacak. Nasıl bunu başarabilecek misiniz?»

«Hafızam gayet kuvvetlidir ve üstelik içkiden de nefret ederim.»

Bu defa ikisi birden güldüler.

«Pekalâ, Ann. Yarın işe başlamak ister misin?»

Genç kız, başını salladı: «Bay Bellows'un da işlerini yapacak mıyım?»

Henry Bellamy, gözlerini boşluğa dikti, sakin bir tavırla konuştu: «Bay Bellows diye bir kimse yok. Ha, George, yani yeğeni var ama o da Bellamy ve Bellows Şirketiyle alâkalı değil. Şirkete ismini veren şahıs, George'un amcası Jim Bellows idi. Savaştan önce Jim'in şirketteki hissesini satın aldım. Onu savaşa katılmaktan caydırmaya çalıştım ama dinlemedi, Washington'a gitti. O süslü denizci kıyafetlerinin ve asker maaşının cazibesine kapılmıştı.» Henry Bellamy, sözlerinin bu kısmında içini çekti, «savaş gençler içindir» diye devam etti, «Jim Bellows o zaman elli üç yaşındaydı. Savaşa gitmek için fazla yaşlıydı... ama ölmek için de fazla gençti.»

«Avrupada mı yoksa Pasifikte'mi öldü?»

«Allahın belâsı budala, bir denizaltında kalp krizinden öldü.»

Henry Bellamy'nin sesindeki sert ifade onun eski ortağına karşı büyük bir sevgi duyduğunu gösteriyordu. Sonra birden havası değişiverdi, tatlı tebessümlerinden biriyle gülümsedi: «Pekalâ, Ann, zannederim birbirimizin özel hayatı hakkında yeteri derecede bilgi sahibi olduk. Sana başlangıçta, haftada yetmiş beş dolar verebilirim!.. Nasıl işine geliyor mu?»

Bu, Ann'in tahmininden çok daha yüksek bir rakamdı. Kaldığı odaya on sekiz dolar veriyordu, yemek masrafı onbeş dolar tutuyordu. Genç kız, patronuna bu parayla geçinebileceğini söyledi .

Ekim, 1945

Eylül iyi geçmişti. İstediği gibi bir iş bulmuştu, Neely adında bir kız arkadaşı ve Allen Cooper adında kibar ve çerbezeli bir de kavalyesi vardı.

Ekim ayı, Lyon Burke'yi getirdi.

Ann'i şirkette çalışan telefon memuresi ile iki sekreter benimseyip aralarına almışlardı. Hergün onlarla beraber köşedeki sandviççide karnını doyuruyordu. Lyon Burke en fazla ilgilendikleri konuydu ve baş sekreter Bayan Steinberg bu konunun mütehassısıydı. On yıldanberi Henry Bellamy'nin yanında çalışıyordu. Lyon Burke'yi de tanıyordu.

Savaş ilân edildiğinde Lyon Burke şirkete gireli iki yıl olmuştu,

ve Pearl Harbor baskınından bir gün sonra da orduya yazılmak üzere şirketten ayrılmıştı. Jim Bellows bir kaç kez yeğenini şirkete almalarının doğru olacağını söylemişti. Gerçi Henry'nin George'a kini filân yoktu ama her defasında da onun şirkete alınması teklifini geri çevirmişti. «İşle akrabalar bağdaşamaz» diyordu. Fakat Lyon gidince Henry Bellamy'nin de George'u şirkete almaktan başka çaresi kalmamıştı.

George'un aksayan bir tarafı yoktu. Yetenekli bir avukattı ama Lyon Burke'nin havası onda yoktu, daha doğrusu Bayan Steinberg öyle düşünüyordu. Lyon Burke'nin savaştaki faaliyetini şirketteki arkadaşları dikkatle ve merakla takibediyorlardı. Yüzbaşı rütbesini kazandığı gün de Henry, yarım gün işi tatil edip Lyon'un başarısı şerefine eğlence tertiplemişti. Son mektup ağustos ayında Londra'dan gelmişti. Lyon, sağdı ve herkese sevgilerini gönderiyordu ama mektupda dönüş tarihinden hiç bahis yoktu.

Önceleri Henry hergün postacının yolunu gözlemişti. Eylül ayı geçip de Lyon'dan hiç bir haber çıkmayınca onun şirketten tamamen ayrılmış olduğu fikrine kendini alıştırmaya çalışmıştı. Fakat Bayan Steinberg, Lyon'u tamamen gözden çıkarmak istemiyordu. Ve tabiî Bayan Steinberg yanılmamıştı.

Telgraf, ekim ayında geldi.

Lyon, fikrini kısa fakat açık bir ifadeyle dolambaçlı yollara sapmadan açıklamıştı:

«Sevgili Henry: Nihayet savaş bitti ve ben halâ ayaktayım. Londradaki akrabalarımı ziyaret ettim, biraz deniz havası alıp dinlenmek için bir süre de Brighton'da kaldım. Şimdi Washington'da terhis emrimi bekliyorum. Üzerimdeki üniformayı çıkarıp eski mavi elbisemi giyer giymez, döneceğim. Selâmlar. Lyon.»

Telgrafı okurken Henry Bellamy'nin yüzü sevinçle aydınlandı. Oturduğu koltuktan fırladı: «Lyon geri dönüyor. Allah şahidimdir, ben böyle olacağını biliyordum.»

Bundan sonra tam on gün şirket, dekoratörler, mobilyacılarla doldu taştı. Herkes hummalı bir faaliyet içindeydi. Her kafadan bir ses çıkıyor kulaktan kulağa binbir çeşit dedikodu fısıldanıyordu.

Telefon memuresi içini çekti: «Gittikçe sabırsızlanıyorum» dedi, «Lyon galiba tam benim tipim.»

Bayan Steinberg bilgiç bilgiç gülümsedi: «O herkesin tibidir, hayatım. Eğer güzelliğiyle karşısındakini kendine bağlayamazsa, kusursuz bir İngiliz centilmeni oluşuyla kalpleri fetheder.»

Ann şaşırmıştı: «O gerçekten İngiliz mi?»

Bayan Steinberg, açıkladı: «Burada doğmuş? Annesi Nell Lyon idi. Yani senin zamanından çok önce, tabiî benim de demek istiyorum... Nelli Lyon, devrinin tanınmış İngiliz Müzikal artistlerinden biriymiş? Oyunlar vermek için buraya gelmiş, ve Amerikalı avukat Tom Burke ile evlenmiş. Kadın sahneyi bırakmış, Lyon'u da burada dünyaya getirmiş. Böylece çocuk Amerikalı sayılmış. Fakat annesi İngiliz tâbiyetini bırakmamış, çocuk beş yaşındayken babası ölünce de oğlunu alıp Londra'ya dönmüş. Kadın eski gibi sahnede çalışmaya başlamış, oğlunu da Londra'daki okullardan birine vermiş. Annesi ölünce Lyon da Amerika'ya gelip hukuk öğrenimi yapmış.»

Sekreterlerden daha genç olanı içini çekti: «Ona çılgınca aşık olacağımı şimdiden tahmin ediyorum» dedi.

Bayan Steinberg, omuzlarını silkti. «Bürodaki kızların hepsi ona aşık olur, adet böyledir. Fakat Lyon seni görünce ne yapacak, Ann, ben de onu merak ediyorum.» Ann şaşırmıştı, «Kimi, beni görünce mi?» diye sordu.

«Evet, seni görünce ya... Çünkü ikinizde de aynı özellikler var. İkiniz de kokmaz bulaşmaz cinsten insanlarsınız. Sadece Lyon ilk bakışta o tatlı gülüşüyle insanı yanıltır. Onun candan bir dost olduğu inancına kapılırsın. Fakat gerçekte ona yaklaşmak hiç bir zaman mümkün olamaz. Hiç kimse yapamaz bunu.. Hattâ bizim Bay Bellamy bile. Patron için için Lyon'u kıskanır. Ama güzelliğini yahut da kibar tavırlarını kıskandığını zannetmiyorum. Lyon Burke çok kurnaz ve beceriklidir. Günün birinde bu şehri satınalırsa hiç şaşmam. Bay Bellamy'nin de çok iyi işler başardığını görmüşümdür ama bizim patron küçücük bir başarı için varını yoğunu ortaya döküp olanca gücüyle çalışmak zorunda kalır. Şehirde onun akıllı bir iş adamı olduğunu bilmeyen yoktur, onun için de herkes onun karşısında temkinli davranmaya gayret eder. Ama öyle mi ya? O İngiliz kibarlığı ve sinema artistlerine yakışan tavırlarıyla karşısındakini büyüler ve isteğini de kolaycacık gerçekleştirir. O, her istediğini elde edebilir. Fakat kısa bir süre sonra bu adamın nasıl bir insan olduğunu halâ anlayamadığınızı farkedersiniz. Sizin hakkınızda ne düşündüğünü, başkaları için neler düşündüğünü anlamanıza imkân yoktur. Yani demek istediğim şu, o herkese eşit muamele yapar. Bu sebepten dolayı da Lyon Burke'ün aslında işinden başka hiç kimseye, hiç bir şeye önem vermediği fikrine kapılırsınız. Zaten o işi uğruna her fedakârlığa katlanır. Ama siz onun hakkında ne düşünürseniz düşünün gene de bu

adama karşı hayranlık hisleri beslemekten kendinizi alıkoyamazsınız.»

İkinci telgraf on gün sonra, bir cuma sabahı gelmişti:

«Sevgili Henry: Mavi elbiseyi giydim. Yarın gece New York'a dönüyorum. Doğru evine geleceğim. Bana otelde yer ayırtmaya çalış. Pazartesi işe başlayacağımı umuyorum. Sevgiler. Lyon.»

Henry Bellamy, o gün öğleyin bu mutlu haberi kutlamaya gitti. George Bellows, masasının başına geldiği zaman Ann de günlük postayı tamamlamak üzereydi. Gayet samimî bir tavırla :

«Biz de bir yere gidip Lyon'un gelişini kutlayalım mı?»

Ann, hayretini gizleyemedi. Zira George Bellows ile arasındaki ilişki sabah akşam selâmlaşmaktan ileri gitmemişti.

George Bellows, açıkladı, «Sizi öğle yemeğine davet ediyorum.»

«Çok özür dilerim ama, efendim, kızlarla köşedeki sandviççide buluşmak üzere sözleşmiştim.»

George, Ann'in paltosunu giymesine yardım ederken: «Bu çok kötü» dedi, «zira bugün belki de yeryüzünde geçireceğimiz son gündür.» Gizemli bir şekilde gülümseyerek kendi odasına döndü.

Ann, öğle yemeğinde, kızların Lyon Burke hakkındaki konuşmalarını yarım yamalak dinledi, George'un davetini niçin geri çevirdiğini bulmaya çalışıyordu. Bazı karışıklıkların çıkmasından mı korkmuştu? Bir kerecik beraber yemek yemekten mi? Ne budalaca bir düşünceydi bu... Allen Cooper'e sadık kalmak istediği için mi? Eh, New York'ta tanıdığı tek erkek Allen Cooper'di, üstelik çok da iyi bir insandı. Belki bu meziyetinden ötürü sadakati haketmişti.

Allen Cooper'ın büroya telâşla girdiği günü hatırladı. Ann sonradan onun bir sorunu çözümlemek, bir anlaşma koparmak için böyle telâşlandığını öğrenmişti. Henry, ona karşı çok soğuk davranmış ve çabucak başından defetmişti. Hattâ bu o kadar çabuk olmuştu ki Ann, zavallı Allen Cooper'e acımaktan kendini alamamıştı. Genç kız, adamı kapıdan geçirirken : «Bir daha sefere inşallah şansınız daha açık olur» diye mırıldanmıştı. Genç adam Ann'in samimî tavırlarını ve sesindeki şefkat ifadesini garipsemiş gibiydi.

Iki saat sonra Ann'ın telefonu çalmıştı. «Ben Allen Cooper» diye telefondaki ses kendini takdim etmişti, «Beni hatırladınız mı? Hani şu dinamik satıcı. Size şunu söylemek isterim, diğer müşterilere nazaran Henry'den hayli kârlı döndüm. Hiç olmazsa orada sizinle tanıştım.»

Ann, habere gerçekten üzülmüş «Yani birşey satamadınız mı?»

«Hayır ne yazık ki başvurduğum kapıların hepsi yüzüme kapandı. Ne yapalım, bugün şansım açık değil... Ama benimle birşeyler içmeye razı olursanız belki kötü başlayan gün iyi bir şekilde sona erer.»

«Ben içmem.»

«İçki mi? Ben de içmem. Öyleyse akşam yemeği yiyelim.»

Macera böyle başlamış ve sürüp gitmişti. Neşeli, esprili hoş bir adamdı. Ann, onu bir flörtten ziyade candan bir dost olarak görüyordu. Çoğu zaman işden sonra kıyafetini değiştirmeye bile lüzum görmeden Allen'in randevusuna gidiyordu. Zaten Allen Cooper de genç kızın ne giydiğine pek dikkat etmiyordu. Sadece Ann ile beraber olmaktan hoşlandığını davranışlarıyla açıklıyordu. Kimsenin bilmediği küçük lokantalara gidiyorlardı. Genç kız da daima listedeki en ucuz yemeği seçmeye bakıyordu. Kendi masrafını vermeyi de genç adama teklif edecekti ama bundan çekiniyordu. Allen'in bu durumda aşağılık duygusuna kapılması ihtimali Ann'i düşündürüyordu.

Allen maalesef hiç de iyi bir satıcı değildi. Mesleğine göre fazla ağır başlı, yumuşak, sakin bir insandı? Beraberlerken Ann'a Lawrenceville, okul hayatı ve bürodaki olaylar hakkında sorular soruyordu. Genç adam, Ann'in kendine kıymet vermesini, enteresan ve cezip bulmasını sağlamıştı.

Allen, ondan herhangi bir istekte bulunmadığı için Ann onunla buluşmaya devam ediyordu. Bazan sinemada elini tutuyordu ama ayrılırken öpmeye hiç yeltenmemişti. Genç kızın içinde rahatlıkla karışık garip bir tatminsizlik hissi uyandırmıştı. Zavallı Allen'ciğin hislerini kamçılayamamak gerçi utanç verici birşeydi ama Ann herşeyi oluruna bırakmayı daha doğru bulmuştu. Onu öpmek fikri genç kızda Willie Henderson'u öperken duyduğu tiksintiyi uyandıracaktı herhalde. Bu da Ann'in zihninde sevmek kabiliyeti konusunda bazı şüpheler yaratıyordu. Belki de normal bir insan değildi, yahut belki de annesi haklıydı, aşk ve ihtiras ancak romanlarda rastlanan hayali şeylerdi.

O gün öğleden sonra, George Bellows, tekrar genç kızın yanına geldi:

«Bir taş daha atmaya karar verdim» dedi, «Onaltı Ocak gecesine ne dersin? Herhalde o tarih için henüz kimseyle randevulaşmamışsınızdır değil mi?»

«Ama o güne daha üç ay var.»

«Ondan önce ne galası olursa ben gitmeye razıydım. Fakat bi-

raz önce Helen Lawson telefon etti, Henry'yi aradı. Onun sesini duyunca oyununun onaltı ocakta başlayacağını hatırladım.»

«Doğru. 'Göğü Del' isimli oyununun provaları gelecek hafta başlıyor.»

«Neyse, sen benimle gelecek misin gelmeyecek misin, onu söyle.»

«Memnuniyetle gelirim, George. Bence Helen Tawson çok kabiliyetli bir sanatçı .Eskiden Boston'da oyunları hasılat rekorlarını kırardı. Küçükken babam beni onun 'Madam Pompadour' oyununa götürmüştü.»

«Pekâlâ, öyleyse sözleştik. Of, yarabbi, bu oyunun provaları başlayınca Helen de boyuna buraya uğrayacaktır. Eğer ikiniz karşılıklı gevezelik etmeye vakit bulursanız, sakın 'ben küçükken filânca oyununu görmüştüm' teranelerine başlama; seni bıçaklayabilir.»

«Ama ben o zaman gerçekten küçük bir kızdım. Ve size ne kadar garip gelirse gelsin, daha on yıl önce ben küçüktüm. Ama o zaman bile Helen Tawson olgun bir kadındı. Hiç olmazsa otuz beş yaşında vardı.»

«Burada biz ona yirmi sekiz yaşında bir kadın gözüyle bakarız.»

«George, ciddî konuşmuyorsun değil mi? Helen Tawson'un yaşı olamaz ki... O büyük bir yıldız. Onu böyle çekici yapan şey yeteneği ve kişiliğidir. Kendini bir lise öğrencisine benzetmeyi düşünemeyecek kadar akıllı olduğunu zannederim.»

George, omuzlarını silkti. «Bak, sana bir teklifim var. Yirmi yıl sonra sana telefon edip kendini nasıl hissettiğini sorayım. Yirmi sekiz yaşında görünmek, her kadının kırkını geçtiği an yakalandığı sarı bir hastalıktır. Her ihtimale karşı, sen Helen'in yanında yaş konusuna temas etme. Ve lütfen takvimine de işaret koy. Onaltı Ocak. Hafta sonunu iyi geçirmeni temenni ederim. Bol bol dinlenmeye bak, zira Pazartesi sabahı bizim büyük fatih hazretleri teşrif edince, burası savaş yerine dönecektir.»

*

Telefon memuresi yeni bir etek giymişti. İkinci sekreterin saçları bir misli daha fazla kabartılmıştı. Hattâ Bayan Steinberg bile geçen ilkbaharda diktirdiği mavi tayyörü giymişti... Ann, Henry'nin odasının önündeki bölmesinde oturmuş dikkatini masanın üzerindeki

mektuplara vermeye çalışıyordu. Fakat diğerleri gibi onun da aklı fikri kapıdaydı.

Lyon Burke, saat onbirde geldi. Bürodaki dedikodulara ve çeşitli konuşmalara rağmen Ann onun kadar göz alıcı bir insanla karşılaşmaya kendini hazırlayamamıştı.

Henry Bellamy, uzun boylu bir erkekti, fakat Lyon Burke ondan en aşağı sekiz dokuz santim daha uzundu. Saçları simsiyahtı, cildi bronz renkteydi. Henry, Lyon'u diğer memurlarıyla tanıştırıp ona işler hakkında bilgi verirken Lyon'la beraber olmaktan gurur duyduğunu da gizlemiyordu. Telefoncu, Lyon ile tokalaşırken kıpkırmızı kesildi, ikinci sekreter kekeledi, hattâ Bayan Steinberg bile heyecandan çocuksu bir tavır takındı.

Ann, ömründe ilk kez New England'lı olduğuna şükretti, çünkü ancak bir New England'lı böyle olaylar karşısında soğukkanlılığını koruyabilirdi. Lyon Burke ile tokalaşırken içinde kopan heyecan fırtınasına rağmen soğukkanlı görünebilmişti.

«Henry hiç durmadan sizi anlattı. Sizinle tanışınca ona hak verdim.» Lyon Burke, mükemmel bir İngiliz aksanıyla konuşuyordu. Ann de ona kibarca bir cevap verdi. Henry Bellamy, onu yeni döşenen odasına doğru götürürken genç kız da rahat bir nefes almıştı.

Henry, emretti: «Ann, sen de bizimle gel.»

Lyon, koltuklardan birine oturduktan sonra tembel tembel gülümsedi: «Burası gerçekten çok güzel. Ama karşılık olarak istenen iş akla gelince de insanın gözü korkuyor.»

Ann, birdenbire Bayan Steinberg'in ne demek istediğini anlamıştı. Lyon Burke herkese gülümsüyordu ve böyle kolayca gülümseyen kimselere inanmak doğru değildi.

Henry, bir baba şefkatiyle konuştu: «Sen, gitmeden önceki tembel çocuk ol bana kâfi, ben her yıl odanın eşyasını değiştiririm. Şimdi işimize bakalım. Ann, bizim Lyon'a bir daire bulmak gerekiyor. Yerleşinceye kadar benim yanımda kalacak. İnanırmısın, otellerde bir tek boş oda bulamadık.»

Ann, inanmıştı. Fakat bu meselenin onu neden ilgilendirmesi gerektiğini anlayamadı.

Henry, izah etti: «Senden Lyon'a bir daire bulmanı istiyorum.»

«Bay Burke'ye ben mi apartıman bulacağım?»

«Elbette. Bu işi sen yapabilirsin. Bir sekreterden daha fazla birşey olmanın icaplarından biri de bu...»

Bu defa Lyon, içinden gelerek güldü. «Kız bebek gibi güzel, Henry» dedi, «anlattığın meziyetlerin hepsi onda gerçekten mevcut. Amq maalesef sihirbaz değil.» Ann'e bakarak gözünü kırptı. «Henry çok kapalı bır hayat sürmüştür,» dedi. «Son zamanlarda da New York'ta kiralık daire de aramadı, onun için durumunu bilmiyor...»

Henry başını salladı, «Dinle beni, bu kız New York'a geleli iki ay oldu. O zamanlar Yedinci Caddeyle Broadway'i birbirinden ayırdedemiyordu. Daha geldiği gün apartman bulmakla kalmadı, burdaki işe çöreklendi, beni de avucunun içine aldı. Ben onsuz hiç bir işi yapamaz hale geldim.»

«Şey, benimki pek apartıman dairesi bile sayılamaz. Çok küçüktür...»

Lyon, gözlerini Ann'e dikmişti: «Sevgili Ann, savaşta bombardımanlardan sonra uyumaya çalıştığım köstebek yuvalarının yanında tavanı ve dört duvarı sağlam olan her yer benim için o muhteşem Ritz Oteli kadar konforlu sayılır.»

Henry ısrar etti: «Ann mutlaka güzel bir daire bulur» dedi. «mesela şehrin Doğusundaki apartmanlara bakın. Oturma odası, banyo ve mutfağı olsun, kirada, möbleli, ayda yüz elli doları geçmesin. Eğer gerekirse yüz yetmiş beş dolar da verebilir. Hemen bugün öğleden sonra aramaya başla. Yarın da izinlisin. Sana istediğin kadar izin verebilirim... Fakat daireyi bulmadan buraya gelme.»

Lyon uyardı: «Henry'ciğim bir daha bu kızın yüzünü görmek bize kısmet olmaz...»

«Ben Ann üzerine bahse girebilirim. O mutlaka birşey bulacaktır.»

*

Ann'in odası, ikinci kattaydı. Bugün iki kat merdiven genç kızın gözünde büyüyordu. New York Times gazetesini elinde sımsıkı tutarak, merdivenin sahanlığında durdu. Ogün öğleden sonra gazetedeki kiralık daireler listesinde gördüğü apartımanların hepsini teker teker dolaşmıştı. Ne yazık ki dairelerin hepsi de o gitmeden tutulmuştu. Ayakları ağrıyordu. O sabah kiralık daire aramaya değil büroya çalışmaya gideceğini düşündüğü için kıyafetini de ona göre seçmişti. Fakat ertesi sabah erkenden ayağına düz topuklu pabuç giyip yola çıkacaktı. Merdivenleri çıkmaya başlamadan önce,

Neely'nin kapısına vurdu. Cevap yoktu. Zar zor merdivenleri çıktı ve kendi odasına girdi. Eski radyatörden sıcak su sesinin gelmesine bayağı sevinmişti.

Lyon Burke «Nerde olsa kalırım» demişti ama Ann onun böyle bir odada kalabileceğine ihtimal vermiyordu. Pek de kötü bir oda değildi. Temizdi, yeri iyiydi. Tabii Ann'in Lawrenceville'deki odasıyla karşılaştırılınca burası çok berbat bir yerdi. Yatağın somyesi bir sene daha dayanamayacaktı herhalde. Bazan bu somyenin üzerinde kaç kişinin yattığını merak ediyordu. Belki de yüzlerce kişi yatmıştı... Fakat Ann bu insanların hiç birini tanımamıştı ve belki de bu yüzden somyeyi kendi malı addedebiliyordu. Kirasını ödediği müddetçe bu odadaki eşyanın hepsi onun malı sayılırdı. Küçük, eski, üzeri sigara yanıklarının izleri ve çizgilerle dolu masa, gözleri hafif açık bırakılması gereken aksi halde açılmayan, ya da tokmakları düşen eski dolap ve şiş karınlı eski koltuk onun malıydı...

Burası sevimli hoşa gidecek bir şekle sokulabilirdi, fakat hiç bir zaman hafta sonlarında elinde bu işe yetecek kadar para kalmıyordu ki... (Ann, bankada duran beş bin dolarına hiç dokunmamaya kararlıydı.)

Kapıda kulağına hiç de yabancı olmayan tıkırtıyı duyunca, başını o tarafa bile çevirmeden «Gel» diye seslendi. «İçerdeyim.»

Neely, içeri girdi, kendini ortası şiş koltuğa attı, sonra derin bir nefes aldı: «Ne o kuzum, gazetedeki kiralık ilânları seni niçin ilgilendiriyor? Yoksa burdan taşınmayı mı düşünüyorsun?»

Ann, yeni vazifesini anlatınca Neely gülmeye başladı. «Yani adam portatif gardroblu, portatif teraslı ultra modern dairelerden birini tutmaya niyetli görünmüyor öyle mi?» Neely, bunları söyledikten sonra asıl önemli meseleye temas etti: «Ann, 'ondan' bahsetmeye bugün fırsat bulabildin mi?»

«O» dediği, Neely'nin Ann'den iki haftadanberi ısrarla istediği önemli bir yardımdı.

«Bugün nasıl söyleyebilirdim. Neely'ciğim? Biliyorsun Lyon Burke bugün işe başladı. Tam ricada bulunmanın zamanıydı hani...»

«İyi ama 'Göğü Del' oyununda oynamamız şart. Nerden esmişse esmiş Helen Lawson'un bizim oyunumuzu beğeneceği tutmuş. Bizi üç kez provaya çağırdılar, üçünde de Helen Lawson hazır bulundu. Henry Bellamy'nin bir tek sözü herşeyi halledebilir.»

Neely 'biz' derken iki arkadaşını kastediyordu. Neely'nin ger-

çek adı Ethel Agnes O'Neill'di. Ünlü oyun yazarı Eugene ONeill ile aynı soyadını taşımak iyi bir silâh sayılmaz mı? diyordu. Fakat daha küçükken herkes ona Neely demeye başlamış böylece önemli soyadı unutulmuştu. Zaten 'Gaucheros' adıyla anılan üçlü dans grubuna dahil olduğu gündenberi de ünlü isimlere pek ihtiyacı kalmamıştı.

Ann'in Neely ile dostluğu koridorda selâmlaşmayla başlamış, kısa bir süre içinde samimi bir dostluk havasına bürünmüştü. Neely, durmadan birşeyler isteyen ateşli, çalışkan bir genç kıza benziyordu. Yukarı kalkık burnu iri siyah gözleri vardı. Yüzü çilliydi, kumral, dalgalı saçları vardı. Neely, yedi yaşındanberi vodvil artistliği yapan bir genç kızdı.

«Neelyyi bir sahne artisti olarak düşünebilmek gerçekten zordu. Fakat bir akşam, Neely, Ann'i kolundan tutup şehrin göbeğindeki otellerden birine götürmüştü. Burada inanılmaz bir şekilde Neely kalıp değiştirmişti. Yüzündeki çiller, çeşitli makyaj malzemesinin altında kaybolmuş, o çocuksu vücudu da daracık bir elbisenin yardımıyla olgun bir kadın vücudüna benzeyivermişti. Neely, otelin gece klübünde üç kişilik bir oyuna çıkıyordu. Başlarında sombrere şapkalar bulunan, dar pantalonlu iki erkekle beraber Neely de sözüm ona bir İspanyol dansı yapmıştı. Ann, Lawrenceville'de de buna benzer oyunlar seyretmişti. Fakat gördüğü artisler arasında Neely gibisine de hiç rastlamamıştı. Arkadaşının çok iyi bir oyuncu mu yoksa çok kabiliyetsiz bir oyuncu mu olduğuna da karar veremiyordu. Birkere genç kız, dahil olduğu grubun diğer elemanlarıyla hiç bağdaşamıyordu. Onlarla aynı zamanda dansediyor, onlarla aynı zamanda sağa sola dönüyor ve halkı selâmlıyordu ama herşeye rağmen bu gruba ahenkli bir trio demeye imkân yoktu. İnsan sahnede sadece Neely'yi seyrediyordu.

Kostümsüz ve makyajsızken on yedi yaşında hareketli bir genç genç kızdan farkı yoktu. O, Ann'in tanıdığı ilk gerçek samimi arkadaştı.

«Sana yardım edebilmeyi çok isterdim, Neely, fakat şahsi bir mesele için Bay Bellamy'den herhangi bir istekte bulunamam. Aramızda sadece bir iş münasebeti var.»

«Olsun. Şehirde herkes Helen Lawson'un vaktiyle onun metresi olduğunu ve kadının hâlâ Bellamy'nin sözünden çıkmadığını biliyor.»

«Vaktiyle Helen'in nesiymiş dedin?»

«Canım, işte sevgilisiymiş. Beraber yaşıyorlarmış. Bunu bilmediğini de iddia etmeye kalkışma sakın.»

«Kuzum Neely, böyle saçma sapan şeyleri nerden öğreniyorsun?»

«Budala... Hiç kimse sana bunlardan bahsetmedi mi? Çok eski bir hikâye bu. Henry Bellamy'den sonra üç koca değiştirmiş, fakat bu maceranın dedikodusu da yıllarca sürmüş. Bellamy ile konuş diye senin başının etini boşuna mı yiyorum sanıyorsun? Yarın ona benim meseleyi açabilecek misin?»

«Yarın kiralık daire aramaya gideceğim. Hem Neely, sana daha önce de söyledim ya, bir insanın özel hayatıyla ilgili meselelerden iş yerinde de bahsetmesi doğru değil.»

Neely içini çekti: «Bu mânasız kibarca düşünceler senin bir gün yolunu kapayacak, Ann. İnsan bir şeyi aklına koydu mu karşısına çıkan her mâniyi yıkmalı. İstemesini bilen, istediğini ele geçirir.»

«Peki, karşı taraf reddederse ne olur?»

Neely, omuzlarını silkti: «Ne mi olur? Hiç. Senin birşeyin eksilmez ki. Bu şekilde kendine hiç olmazsa yüzde elli başarı ihtimali tanımış olursun.»

Ann, arkadaşının düşüncesine güldü. Neely'nin tahsili yoktu ama doğuştan zekiydi ve ne istediğini gayet iyi biliyordu. Cahildi, kabaydı, samimi ve çalışkandı. Tek başına ayaklarının üzerinde durmasını öğrenmişti.

Neely, hayatının ilk yedi yılını yetimhanelerde geçirmişti. Daha sonra ondan on yaş büyük olan ablası Gaucheros grubunun üyelerinden Charlie ile tanışıp evlenmişti. Oyunu hemen trio şekline sokmuşlar ve Neely de yetimhanelerde sürünmekten okula gitme mecburiyetinden kurtulmuştu. Böylece Neely, ablasıyla eniştesinin sayesinde üçüncü sınıf bir vodvil trupuyla turnelere çıkmaya başlamıştı. Tabii artık okula gitmiyordu ama her zaman ona aritmetik ve okuma yazma öğretecek bir hayır sahibi çıkıyordu. Neely, coğrafyayı tren vagonlarının pencerelerinden dışarıyı seyrederek öğrenmişti. Tarihi, turnelerde oynadıkları tarihi oyunlardan öğrenmişti.

Neely ondört yaşındayken ablası hamile kalmış ve bu yüzden sahneyi terketmişti. Oyunu ezbere bilen Neely de sahnede ablasının yerini almıştı. Şimdi de, yıllar sonra Gaucheros grubu Broadway'de halkın huzuruna çıkma ihtimaliyle karşı karşıyaydı.

Ann, makyajını tazelerken düşünceli düşünceli: «Belki de» de-

di, «meseleyi George Bellows'a açabilirim. Beni 'Göğü Del' oyununun galasına davet etti.»

«Bu çok uzun hikâye olur. Fakat hiçden daha iyi tabii.» Neely, arkadaşının tvit tayyörünü giyişini dikkatle seyrediyordu:

«Oo, bu gece Allen ile mi buluşacaksın?»

Ann, 'evet' mânasına başını salladı.

«Ben de öyle tahmin ettim. Çünkü Bay Bellamy ile çıkacağın zamanlar siyah elbiseni giyiyorsun. Aman allahım, şu adam seni hep siyah elbiseyle görmekten sıkılmıyor mu?»

«Bay Bellamy benim kıyafetime dikkat etmez ki... Zaten sırf iş için buluşuyoruz.»

Neely, homurdandı: «Hıh, buna kim inanır? Bu senin şirketin çalışma şekli pek tuhaf. Tiyatro hayatı sizin büronun yanında fazla ağır ve ciddi görünür. Oyunun galasına George ile gideceksin. Bay Bellamy en lüks lokantalarda 'iş ziyafet'lerine çağırır. Allen'e bile büroda rastlamışsın. Şimdi bir de Lyon Burke çıktı. Ho- hohoy, yavrum... Senin elinde dört erkek var, ben ise daha bir tane bile bulamadım.»

Ann güldü: «Bay Bellamy benim flörtüm değil ki. Oyunun galası da Ocak ayında, Lyon Burke için de kiralık daire aramaya çıkan bir sekreterden başka birşey değilim. Allen'e gelince... Evet, Allen'e gelince... Onunla da flört ediyorum.»

«Gene de benimkinden dört kere daha hareketli bir hayat sürüyorsun. Benim tanıdığım erkekler eniştem ile ortağı Dickie'den ibaret. Dickie'de de iş yok. Sosyal hayatıma gelince... Boş saatlerim Walgreen çayhanesine gidip benim gibi işsiz sahne artistleriyle dertleşerek geçiyor.»

«Seni şuraya buraya götürecek bir aktör bulamadın mı?»

«Hıh, bu suali sorduğuna göre senin aktörler hakkında hiç bir fikrin yok demektir. Aktörler mi beni gezdirecek? Onlar insana günahlarını bile vermezler. Hepsi doğuştan kötü, cimri insanlar değildirler ama çoğu zaman işsiz oldukları için böyle davranmak zorundadırlar. Sonra bir kısmı da geceleri çalışır. Gündüzleri de tiyatroları dolaşıp kendilerine rol ararlar, tiyatro menacerleriyle konuşurlar.»

Ann birden Neely'den ayrılırsa onu ne kadar arayacağını farketmişti:

«Yakında turne var mı?»

«İnşallah yoktur. Ablam, bebeğinin babasını yeni yeni tanımaya başladığını söylüyor. İşte Charlie de bu yüzden gece klüplerinde

kendini helâk ediyor ya... Ama Dickie sabırsızlanmaya başladı. Turnede daha çok para kazanabiliriz. Buffalo, Toronto ve Montreal'den teklifler aldık. İşte bunun için 'Göğü Del' oyununda gözükmemiz gerekiyor ya!... Bu sayede bütün kışı New York'da geçirebiliriz. Hattâ belki daha bile fazla kalırız. Sonra belki ben de aklı başında bir erkekle karşılaşıp evlenirim.»

«Sen tiyatroda oynamayı bunun için mi istiyorsun? Birisiyle karşılaşıp evlenmek için mi?»

«Elbette ya... O zaman ben de bir şahsiyet olabileceğim. Bana da Bayan filanca diyecekler. Bir yere yerleşip orada yaşayacağım. Dostlarım olacak... Benimle aynı blokta oturanlar kim olduğumu bilecekler.»

«Peki ama ya aşk? İnsanın gerçekten seveceği birini bulması kolay olmasa gerek.»

Neely, burun kıvırdı: «Bak, şekerim, biri beni severse; ben de onu severim. Ah, Ann'ciğim şu Bay Bellamy'ye gidip derdimi bir anlatabilsen...»

Ann, gülümsedi: «Pekâlâ, Neely, gideceğim. İlk fırsatta ona senden bahsedeceğim. Kimbilir belki günün birinde sen de ikinci Pavlova olur çıkarsın.»

«O da nedir?»

«Pavlova büyük bir dansözdü.»

Neely güldü: «Bu benim işim değil. Benim gözüm yıldızlarda. Ah, ben herhalde bir yıldız olurum. Bu oyunla değil tabii. Seyircinin karşısına çıktığım zamanlar içimde bir tuhaflık hissediyorum Oldukça iyi dansediyorum ama beni biraz daha fazla alkışlarlarsa uçabilecekmişim gibime geliyor. Gerçi sesim pek iyi değil ama, seyirci beni beğenirse, opera bile söyleyebileceğimi umuyorum. Sahneye çıktığım zamanlar bu hisler bütün benliğimi sarıyor. Sanki hepsi birden beni kucaklıyorlarmış gibi birşey bu... Bunları Dick ile Charlie'ye de anlattım, fakat onlar benim delirdiğimi zannediyorlar. Onlar sahnede böyle şeyler duymuyorlarmış...»

«Neely'ciğim bir tiyatro okuluna gitsen daha iyi olmaz mı? Belki o zaman zirveye ulaşırsın.»

Neely, başını salladı: «Ne yazık ki koşullar çok ağır. Bir sürü eski artistle tanıştım, hepsi de şöhretin zirvesine ulaşmalarına ramak kalmışken nasıl herşeyi kaybettiklerini anlattılar.»

«Peki ama senin konuştuğun kimselerin hepsi de şöhrete lâyık olmayan değersiz kişilermiş.»

«Bak dinle beni! Hiç kimse sahnede rol yapmak eğlencelidir, yahut şöhrete ulaşmak kolaydır diye artistliği meslek seçmiyor. Bu işe atılan herkes sonunda zirveye ulaşacağına inanır. Fakat Mary Martin, Ethel Merman ve Helen Lawson gibilerinin yanında binlerce unutulmuş kaybolmuş artistçik de var, onları unutmamalı.»

Ann susuyordu. Neely'nin mantığıyla mücadeleye girişmesi imkânsızdı. Makyajını son bir kere daha gözden geçirdi, yüzüne biraz daha pudra sürdü: «Pekâlâ, Neely'ciğim» dedi. «Bay Bellamy'ye dilimin döndüğü kadar durumu anlatmaya çalışırım. Kimbilir belki de sen istediğin işe kavuşursun. Seni üç kere provaya çağırdıklarına göre oyunundan hoşlanmışlar demektir»

Neely, kahkahalarla gülmeye başladı: «İşte benim asıl anlayamadığım taraf da bu ya. Bizi provaya tekrar çağırmalarının sebebi nedir acaba? Helen Lawson'un bizim o berbat oyunumuzdan hoşlanması imkânsız. Şehirdeki dans truplarının hepsi ortadan kaybolursa yahut hepsi birden tedavisi imkânsız bir hastalığa yakalanırsa, belki o zaman bize muhtaç olur. Eğer ben oyunumuzun başarılı olduğuna inansaydım, senin başının etini yemezdim. Helen Lawson'un bizimle ilgilenmesinin sebebini anlayamıyorum. Ama tabi Charlie'ye göz koydu ise bir diyeceğim yok. O kadının pantolon giyen herkese göz diktiğini herkes bilir... Bizim Charlie de pek akıllı bir erkek değil ama yakışıklıdır.»

«Peki ama Helen Lawson onu beğendiyse Charlie ne yapacak? Arada senin ablan da var.»

«Eniştem mecbur kalırsa Helen Lawson'la sevişir. Bunu bir bakıma da ablam için yaptığını düşünerek teselli bulur. Zaten Helen'i kolları arasına almak ona pek de zevk vermez. O aslında pek de güzel bir kadın değil ki.»

«Yani sen susup bütün bunlara seyirci mi kalacaksın, Neely? Ablan seni asla affetmez.»

«Ann, darılma ama sen sadece cahil bir köylü kızı gibi değil aynı zamanda koyu taassub duyguları altında benliğini unutmuş bir papaz gibi konuşuyorsun. Bak, ben de bir genç kızım, henüz hiç bir erkeğin malı olmadım ama aşk ile cinsiyetin apayrı şeyler olduklarını gayet iyi biliyorum. Turnedeyken Charlie en ucuz odalarda kalır, kazandığı paranın büyük bir kısmını ablamla çocuğa gönderir, onların daha rahat bir hayat sürmelerini temin ederdi. Fakat bu arada kendisi de karşısına şöyle eli yüzü düzgün bir kız çıkarsa ondan faydalanmaya bakardı. Charlie'nin seks ihtiyacını

gidermesi gerekiyordu... Bunun ablam Kitty'ye ve çocuğuna duyduğu sevgi duygusuyla da hiç bir ilgisi yoktu. Ben de erkeklerin bekârete çok önem verdiklerini bildiğim için bugüne kadar bekaretimi korumaya çalıştım. Bir erkeğin beni eniştemin Kitty'yi sevdiği kadar sevmesini isterim. Fakat erkeğin durumu başkadır. Onun bekâret derdi yoktur.»

Dış kapının zili çalıyordu. Demek ki Allen gelmiş, evin kapısı önünde onu bekliyordu. Anne, işaret vermiş olmak için dış kapının düğmesine bastı, çantasını mantosunu kaptığı gibi kapıya doğru yürüdü: «Haydi, Neely, ben gitmek zorundayım. Allen belki kapıda taksi bekletiyordur.»

«Bir dakikacık dur. Senin şu çikolatalı bisküvitlerinden hiç kaldı mı?» Neely, böyle diyerek küçük dolabın etrafında dönenmeye başlamıştı.

Ann kapıyı açtıktan sonra: «Kutuyu al, içindekilerin hepsi senin olsun.»

Neely, kutuyu aldıktan sonra Ann'in peşinden yürüdü: «Buna çok sevindim işte» dedi. «Rüzgâr Gibi Geçti'nin kısaltılmışını buldum. Mutfakta yarım kiloya yakın süt var. Vay canına müthiş bir âlem yapacağım...»

*

Küçük bir Fransız lokantasına gittiler. Ann yeni görevini anlatırken Allen de onu dikkat ve merakla dinledi. Genç kız sözlerini bitirince de fincanında kalan kahveyi bir yudumda içti, garsondan da hesabı istedi.

«Ann, bence artık zamanı geldi...»

«Neyin zamanı geldi?»

«Gerçekleri kabul etmenin. Henry Bellamy'yi tantanalı bir şekilde terketmenin zamanı...»

«Fakat ben Henry Bellamy'nin yanından ayrılmak istemiyorum ki.»

«Ayrılacaksın.» Allen'in yüzünde esrarlı bir tebessüm belirmişti. Bakışları da değişmişti. Şimdi kendinden pek emin görünüyordu.

«Herhalde Lyon Burke'ye daire bulmak büyük bir başarı olacaktır değil mi?»

«Senin bildiğin boş bir daire var mı?»

Genç adam, gene esrarlı bir şekilde gülümseyerek başını salladı.

Dışarı çıktıkları zaman da bir taksi çevirip Sutton Meydanında bir apartımanın adresini verdi.

«Allen, nereye gidiyoruz?»

«Lyon Burke'nin yeni dairesini görmeye.»

«Gecenin bu saatinde mi? Peki, bu dairenin sahibi kim?»

«Hepsini öğreneceksin. Yalnız biraz sabırlı ol.» Yolun geri kalan kısmında hiç konuşmadılar.

Araba Doğu Nehri yakınlarında lüks bir apartımanın önünde durdu. Kapıcı onları görür görmez hemen selâm verdi: «İyi akşamlar, Bay Cooper» diye söylendi. Asansörcü onları başıyla selâmladı ve hiç sual sormadan asansörü onuncu katta durdurttu. Allen kayıtsız bir tavırla cebinden bir anahtar çıkardı ve kapının kilidine soktu. İçeri girer girmez ışıkları yaktı. Ustaca ve zevkle döşenmiş büyücek bir salon Ann'in gözlerini kamaştırdı. Genç adam başka bir düğmeye basınca salonu tatlı bir müzik sesi doldurdu. Burası gerçekten mükemmel bir daireydi. Lyon Burke'nin isteklerine göre özel olarak hazırlanmış bir daireydi mutlaka...»

«Allen, burada kim oturuyor?»

«Ben oturuyorum. Gel, sana öbür odaları da göstereyim. Yatak odası, oldukça büyüktür...» Allen, kapının iki kanadını da açtı. «Banyo burada, mutfak şurada. Küçüktür ama penceresi var.»

Ann, hiç konuşmadan Allen'in peşinden yürüyordu. İnanılacak şey değildi doğrusu... O sakin, mütevazı Allen'in böyle bir yerde oturması akla hayale gelmezdi.

«Şimdi sana evin tek kusurunu göstereceğim.» Allen böyle dedikten sonra uçları yere değen perdelerden birini yana çekti. Pencereden karşıdaki apartıman görünmüştü.

«İşte hikâyenin acıklı tarafı da bu... Bu rüya sarayında manzaradan başka herşey var. Karşı dairede sevimli bir şişman adam oturuyor, ondan hoşlanıyorum, fakat gene de manzarasızlıktan şikâyetçiyim. Adam yapayalnız yaşıyor. İki yıldan beri de onun bir kere olsun yemek yediğini görmedim. Sade birayla yaşıyor. Sabah, öğle, akşam yemeği biradan ibaret. Bak...»

Sanki işaret bekliyormuş gibi şişman bir adam atlet fanilasıyla mutfağa girdi ve bir bira şişesini açtı.

Allen, perdeleri kapadı. «Başlangıçta onun haline üzülürdüm» dedi. «Günün birinde vitamin eksikliğinden yahut başka bir hastalıktan yatağa düşeceğini zannediyordum. Fakat herşeye rağmen adam sapasağlam yaşıyor.»

Allen, genç kızı kanapeye götürdü: «Eee, burası Bay Burke'nin isteklerini karşılayacak mı dersin?»

«Şişman adama rağmen bence burası fevkalâde bir yer. Fakat böyle güzel bir yeri feda etmenin sebebi nedir?»

«Ben daha güzelini buldum. Yarın oraya taşınabilirim. Yalnız orasını senin de bir kere görmeni istiyorum. Senin de hoşlanmanın önemi var...»

Hay Allah, Allen ona evlenme teklifinde bulunmaya çalışıyordu galiba... Hey gidi sevimli, mahcup Allen hey... Ann onu kırmak istemiyordu. Anlamamazlıktan gelirse belki biraz vakit kazanırdı. Sesinin tonunu değiştirmemeye çalışarak konuştu: «Lyon Burke'ye apartıman bulma işi bana düştüyse benim bu konuda ihtisas sahibi olduğum iddia edilemez ki. Büroda işleri yoluna koymak için benim fedakârlığa katlanmam gerekti. Lyon Burke'nin ev aramaya vakti yoktu. Eğer yeni daireyi de kendin bulduysan benim fikrimi almana lüzum yok sanırım...» Genç kız, hızlı hızlı konuşuyordu.

«Yüz elli dolar aylık verecek, ama mecbur kalırsa yüz yetmiş beş de ödeyebilir demiştin. Bak ne diyeceğim... Daireyi ona yüz elli dolara kiralayalım. O zaman sen gerçek bir kahraman olursun. Benim kontratım onda kalabilir. Möblesiz boş daireye bu parayı ödüyorum. Ama ben eşyayı da ona bırakmaya niyetliyim.»

Ann birden endişelenmişti: «Iyi ama yeni tuttuğun evde senin de bu eşyaya ihtiyacın olacak. Hem bunlara kimbilir ne kadar çok para ödemişsindir.»

Allen neşeli neşeli: «Bunun önemi yok» dedi. «Lyon Burke hemen buraya taşınabilir mi?»

«Bilmem ki... herhalde taşınır.»

«Tabii taşınabilir. Haydi yürü, sana yeni dairemi göstereyim.»

Allen kızın koluna girip dışarı çıkardı, asansöre bindirdi. Genç kızın vaktin geç oluşunu ileri sürerek karara itiraz etmesine de aldırmadı. Kolkola sokağın öbür köşesine kadar yürüdüler. Allen onu bir başka binadan içeri soktu. Bu apartıman Nehrin tam kıyısındaydı. Allen'in tutacağı daire de bir film setini andırıyordu. Oturma odası uzun tüylü güzel bir halıyla süslüydü. Bar kısmı İtalyan mermeriyle kaplıydı. Salonun ortasında merdiven vardı, herhalde yatak odaları yukarı kattaydı. Fakat binanın en fazla dikkati çeken tarafı güzel manzarasıydı.

Cam kapılar, nehre bakan terasa açılıyordu. Allen, Ann'i dışarı çıkardı. Soğuk rüzgâr, genç kızın yüzündeki ıslaklığı kurutuvermiş-

ti. Ann, Allen'i ve herşeyi unutup hayret dolu gözlerle bu sihirli manzarayı seyre dalmıştı.

Allen sordu: «Yeni dairemin şerefine içelim mi?»

Ann daldığı hayallerden kurtulup Allen'in içki teklifini kabul etti. Ama sadece gazoz içecekti.

Sakin bir sesle sordu: «Allen, burada kim oturuyor?»

«İstersem ben oturacağım.»

«Peki ama daire şu anda kime ait?»

«Gino adında birinin. Adama burası fazla büyük geliyormuş. Zaten o da Waldorf Otelinde kalıyor. Böylesi daha çok hoşuna gidiyormuş.»

«Ama Allen sen böyle bir yerin masrafına katlanamazsın ki.»

«Benim nelere katlanabileceğimi duysan şaşarsın.» Allen'in yüzünde o esrarengiz tebessüm belirmişti.

Ann, geri dönmeye yeltendi: «Allen ben artık gitsem iyi olacak. Çok yorgunum... Zihnim de karıştı...»

«Ann...» Allen genç kızı kolundan yakaladı, «Ben zenginim, Ann, hem de çok, pek zenginim...»

Ann, şaşkın şaşkın Allen'e baktı. Birden genç adamın doğruyu söylediğini anlamıştı.

«Seni seviyorum, Ann. Başlangıçta senin hiç birşey bilmeden benimle dolaştığına inanamamıştım.»

«Neyi bilmeden?»

«Benim kim olduğumu.»

«Peki, sen kimsin?»

«Gene Allen Cooper'im. Zaten benim hakkımda bildiğin tek şey ismim. Yalnız bu isim sana bir şey ifade etmiyor. Benim işinde başarıya ulaşamamış zavallı bir seyyar satıcı olduğuma inandın.» Allen sırıttı, «şu son haftalarda seni ucuz lokantalarda tanıdıklardan gizlemek için ne büyük güçlüklere katlandığımı, yemek listelerinden en ucuz yemekleri seçerken sana ikazda bulunmamak için kendimi nasıl tuttuğumu allahla ben bilirim. Benim uğruma bir sürü zahmete katlanman, kendi dertlerini bırakıp benim için bu derece üzülmen pek hoşuma gitti. Şimdiye kadar hiç kimse benimle bu kadar fazla ilgilenmemiştir. Başlangıçta bütün bunların oyun olduğunu zannediyordum. Beni tanıdığın halde iyice avucunun içine almak uğruna numara yaptığını düşünüyordum. Daha önceleri başkaları bu oyunları çok yapmıştı. Ben de bu yüzden sana durmadan soru soruyordum. Nerden geldiğini, Lawrenceville'de nasıl yaşadığını öğrenmek

istememin sebebi buydu. Daha sonra da bir özel detektif tutup sözlerinin doğruluk derecesini araştırdım.»

Allen, genç kızın gözlerinin öfkeyle kısıldığını farketmişti. Hemen uzanıp ellerini tuttu: «Ann, yavrum, bana kızma. Sen inanılmayacak derecede mükemmel bir insansın. Gino buna inanamadı. Fakat detektifin raporları gelip de gerçekler meydana çıkınca, mesele kalmadı. Ailen, yetişme tarzın, yaşayışın kısacası herşeyin mükemmel. Ben bunu öğrenince sevincimden ne yapacağımı şaşırdım. Az kaısın fezaya roketler gönderecektim. Talihin yüzüme böylesine güleceğine hiç bir zaman inanmamışımdır. Benim taptığım bir kimsenin beni sadece varlığım için sevmesi inanılacak şey değildi. Bunun benim için ne büyük önem taşıdığını anlamıyor musun?»

Allen, genç kızı tutup odanın ortasına çekti, onunla dansetmeye başladı. «Benimle ilgileniyorsun... Beni seviyorsun... Elimdeki imkânları değil şahsımı beğeniyorsun.»

Ann, kendini Allen'den kurtardı, nefes nefese: «Ben senin kim olduğunu nerden bilebilirdim? Sen bana anlatmadıkça hayatının sırlarını öğrenmeme imkân yoktu ki.»

«Bunları nasıl öğrenemediğine ben de şaşıyorum. Gazetelerde hemen hergün adım geçer. Kız arkadaşlarından birinin sana benim hakkımda bilgi vermiş olacağını düşünüyordum. Kızlar birşey anlatmasa bile Henry Bellamy'nin herşeyi açıklayacağını zannetmiştim.»

«Gazetelerin dedikodu sütunlarını okumam ve Neely'den başka da kız arkadaşım yok. O da yalnız tiyatro haberlerini yayınlayan 'Variety' gazetesini okur. Özel meselelerimi de Bay Bellamy'ye ve büroda çalışan iş arkadaşlarıma anlatmak adetim değildir.»

«Eh, şimdi onlara önemli bir haber verebilirsin. Yani ikimiz hakkında demek istedim.»

Allen Cooper, genç kızı kolları arasına alıp, öptü.

Ann, oracıkta şaşkın şaşkın duruyordu. Birden kendini 'Allen' den uzaklaştırıverdi. Hay allah, gene aynı şey olmuştu. Allen onu öperken içinde nefrete, tiksintiye benzer bir his uyanmıştı.

Allen genç kıza sevgi dolu gözlerle bakıyordu: «Benim sevgili, küçük Ann'ciğim» dedi, «bütün bunlar seni çok şoşırttı, biliyorum.»

Ann, aynanın önüne geçti, dudak boyasını tazeledi. Elleri titriyordu. Onun mutlaka bir eksik tarafı olmalıydı. Bir erkek onu öperken niçin tiksinti duyuyordu acaba? Bir çok genç kız, sevmediği erkeğin buselerinden zevk alıyordu da, Ann niçin aynı şeyi duyamıyordu. Erkekle öpüşmekten zevk almak, normal bir histi. Ann, üste-

lik Allen'den hoşlanıyordu. Sonra genç adam yabancı da sayılmazdı. Demek ki Willie Henderson yahut Lawrenceville'deki diğer delikanlıların da suçları yoktu. Kusurlu, suçlu olan biri varsa o da Ann' di.

Allen, genç kızın arkasında duruyordu: «Seni seviyorum, Ann. Biliyorum bu pek çabuk oldu. Senin yerinde hangi genç kız olsa şaşırır. Fakat şunu da söyleyeyim: ben seninle evlenmek istiyorum. Seni Gino'yla, yani babamla tanıştıracağım.»

Genç kıza bir anahtar uzattı: «Bunu yarın Lyon Burke'ye ver. Yarın beni büromda aramasını da söyleyiver. Kontratı hemen onun üzerine yaptırtırım. Haa, bak Ann, eğer bu dairenin eşyası sana fazla geliyorsa, beğenmediklerini hemen dışarı atıver. Daireyi kendi zevkine göre döşe, eşyayı değiştir. Gino burası için avuç dolusu para harcamıştı ama senin pek hoşlanmadığını farkettim. İstersen şehirde de bir ev satınalabilirsiniz. Sen yalnız iste. Gerisine karışma.»

«Allen... Ben... şey...»

«Bu gece yeteri kadar konuştuk. Seni seviyorum. Benimle evleneceksin. Şimdilik bu kadarını aklında tut, kâfi.»

Dönerlerken Ann, kendi düşüncelerine dalmıştı. Artık gerçeği biliyordu. O 'soğuk kadın' dedikleri tiptendi. Okulda kızların aralarında fısıldaştıkları hastalık buydu demek... Bazı kızlar doğuştan aşka, ihtirasa karşı ilgisiz oluyorlardı. Ann de onlardan biriydi. Allahım, bir buseden bile zevk alamıyordu. Belki de Allen gibi birini bulduğu için çok talihli sayılırdı. O, iyi kalpli bir erkekti, Ann'e yardım edebilirdi. Onunla evlenmesi doğru olacaktı.

Ann'in evinin önüne geldikleri zaman Allen, taksiyi bekletti:

«Rüyanda beni görmeye çalış, Ann.» Allen böyle dedikten sonra eğilip kızı hafifçe yanağından öptü: «Allah rahatlık versin.»

Ann, araba gözden kaybolunceya kadar bekledi, sonra hızla içeriye girdi. Neely'nin kapısını vurdu. Neely, elinde 'Rüzgâr Gibi Geçti' cildiyle kapıda göründü. Kitabı bırakmadan Ann'a oturmasını işaret etti. Sonra kendisi de oturup okumaya daldı.

«Neely, bir dakikacık kitabı bırakıver. Önemli birşey konuşacağım.»

«Şu anda kitabımı bırakamam. Romanın çok heyecanlı bir yerindeyim.»

«Neely, sen Allen Cooper'i tanıyor musun?»

Neely, bağırdı: «Kuzum bu nedemek? Benimle alay mı ediyorsun?»

«Hayır, çok ciddi konuşuyorum. Allen Cooper kim? Bu isim sana birşeyler hatırlatıyor mu?»

Neely, esneyerek kitabı kapadı. «Pekâlâ, sen oyun oynamak istersen benden günah gitti. Allen Cooper, haftada üç dört gece seni gezmeye götüren çok kibar, çok efendi bir çocuk. Pencereden gördüğüm kadarı, fazla yakışıklı değil ama güvenilir bir erkeğe benziyor. Şimdi romanımı okumaya devam edebilir miyim? Bence romandaki Rhett Butler, senin Allen'inden daha ilgi çekici bir insan.»

«Öyleyse sen Allen Cooper adını hiç duymadın...»

«Hayır. Duymam lâzım mıydı? Daha önce film filan mi çevirmiş? Gary Cooper'i, Jackie Cooper'i biliyorum ama Allen Cooper bence meçhul...» Neely, omuzlarını silkti.

«Pekâlâ, sen romanını oku.» Ann, böyle diyerek kapıya doğru yürüdü.

Neely mırıldandı: «Bu akşam sende bir tuhaflık var. İçki filân içmedin ya?»

«Hayır, içmedim. Yarın görüşürüz.»

Neely, dalgın dalgın başını salladı. Daha arkadaşı kapıdan çıkmadan o romanına dalmış, herşeyi unutmuştu.

Ann, yatağına yatmış, karanlıkta, durumunu düşünüyordu. Allen fakir bir adam değildi — bilâkis çok zengindi. Fakat genç kızın onu tanıması neden şart olsundu? Acaba onun bilmesi gereken daha başka hususlar da var mıydı? George Bellows'a mı sorsaydı? Elbette Allen yahut başka birisi hakkında bilgi edinmek için en iyi çare George Bellows'a baş vurmaktı.

*

Ann, odadan içeri girince George Bellows, başını kaldırıp hayretle genç kıza baktı.

«Hani sen bugün apartıman aramaya gidecektin, ne oldu?»

«Seninle biraz konuşabilir miyim, George? Tamamen şahsi bir mesele üzerine konuşacağım.»

George, ayağa kalktı, kapıyı kapadı. «Ne zaman istersen konuşabiliriz. Geç, şöyle rahat rahat otur. Kahve içmez misin?» George, fincana termostan kahve boşalttı. «Haydi bakalım, şimdi seni dinliyorum. Sıkıntın nedir?»

Ann, gözlerini kahve fincanına dikmişti: «George, sen Allen Cooper'i tanıyor musun?»

«Bunu tanımayan var mı?» George, genç kıza dikkatle baktı: «Hey, sakın onunla başın derde girmiş olmasın?»

«Onunla tanıştım. Galiba çok da zenginmiş öyle mi?»

«Zengin de söz mü, bebeğim. Onun kazandığı parayı anlatabilmek için yeni kelimeler icad etmeli. Tabii, imparatorluğu babası Gino kurmuştu. Bu şehrin yarısı onlarındır. Şu Yunanlı milyoner armatörlerle de ortakmışlar. Birkaç yıl önce Time mecmuasında Gino'yla ilgili bir yazı yayınlanmıştı. Belki kütüphanede bu mecmuayı bulabilirim. O yazıda Gino'nun servetinin kati olarak hesaplanamayacağı açıklanmıştı. Mecmuada Allen'in de resmi yayınlanmıştı. Koca imparatorluğun tek varisi o. O gündenberi de baba oğul kızların hücumundan kendilerini korumakta güçlük çekiyorlar. Eğer Allen ile tanıştıysan sana şu kadarını söyleyeyim: ona güvenme. Döneğin, sahtekârın biridir.»

Ann ısrar etti: «Tam tersine çok iyi ve güvenilir bir kimseye benziyor.»

George güldü: «Ah, evet, yumuşak ve nazik bir insandır. Dışardan bakılınca öyle zannedilir, fakat gerçekte babası kadar katı bir adamdır. Kurnazdır da... Paraşüt kumaşı yapımında kullanılan bir bitkiyi yetiştirerek askere gitmekten de kurtulmuştu.»

Ann, ayağa kalktı: «Bilgine teşekkürler, George.»

«Ne zaman istersen sana şehirdeki kurtlar hakkında bilgi verebilirim, Ann. Sende bu güzellik varken hepsi ergeç peşine düşecektir.»

Henry Bellamy, Ann'i görünce canı sıkılmış bir halde yüzünü buruşturdu. «Sakın ha, apartıman aramaktan bıktığını söyleyeyim deme. Biliyorum. bu kolay bir iş değil ama biraz dişini sık. Ben bir taraftan da komisyonculara başvurdum. Ama sen de aramaktan vazgeçme.»

«Ben Bay Burke'ye apartıman buldum.»

«Sahi mi? Aman yarabbi, sen ne becerikli kızsın.» Henry Bellamy, Lyon'un odasına telefon edip genç adamı yanına çağırdı.

Ann: «Dairenin anahtarı bende» dedi, «Bay Burke isterse bugün öğleden sonra gidip daireyi gezebilir.»

Lyon: «Bu sabah gitsem nasıl olur?» diye sordu, «ev sahiplerinin fikir değiştirmelerine zaman kalmaz. Ann, sen harikulâde bir kızsın. Adres nedir?»

Lyon, Ann'in verdiği adresi bir kâğıda yazdı. «Yeri çok iyi. Acaba isteyecekleri kirayı verebilecek miyim?»

«Ayda yüz elli dolar ödeyeceksiniz.»

Lyon, başını salladı: «Sen gerçekten bir sihirbazsın, Ann. Peki ama anahtar niçin sende? Ev sahibi burada yok mu?»

«Burada... Belki şimdi bürosundadır.»

«Adı nedir?»

Ann, sakin bir tavırla: «Allen Cooper» dedi.

Lyon, ismi kâğıda yazmakla yetindi, fakat Henry, merakla genç kıza baktı: «Sen bu apartımanı nasıl buldun, Ann?» diye sordu. «Gazete ilânından falan mı?»

«Hayır. Allen Cooper, benim arkadaşım.»

Henry'nin yüzündeki gergin ifade kayboldu: «Eğer o senin arkadaşınsa benim tanıdığım Allen Cooper değildir.»

«Ben onu burada tanıdım, Bay Bellamy.»

Henry şaşırmışa benziyordu: «Burada mı? Hay allah, ya, tabii. Ann... Sen ve Allen Cooper... Hayır...» Henry Bellamy, genç kızın sözlerine inanmadığını anlatmak için başını iki yana salladı.

«Onunla ilk tanıştığım zaman Allen'in basit, zavallı bir iş adamı olduğunu zannetmiştim.»

«O allahın belâsı herif, başına musallat olan bir figüran kızdan kurtulmak için buraya gelmişti. Bahsettiği kız da bizim müşterilerimizden biriydi. Allen, kızla ilişiğimizi kesmemizi söyledi. Ben onu hemen geldiği yere gönderdim.»

Henry, Ann'a öfkeli bir bakış fırlattı: «Tabii pek de çabuk gitmemiş.»

Lyon sert bir sesle konuştu: «Henry, Ann arkadaşlarını seçmesini bilecek kadar akıllı bir kız. Sonra haksızlık ettiğinin de farkında mısın? Ann'a başarılması imkânsız bir iş verdin. O da işi tamamlayınca mükâfatlandıracak yerde sert ithamlarda bulunup özel hayatına karışmaya kalkıyorsun.»

Henry, kulaklarına inanamamıştı: «Allen Cooper» diye tekrarladı. «Ah, Lyon sen bu adamı bir tanısan...»

Lyon gülümsedi: «Ben onu tanımak istemiyorum. Sadece evini kiralamayı düşünüyorum.»

Henry sordu: «Onun hakkında kulağına bazı şeyler de çalınmadı mı?»

Lyon düşünceli görünüyordu: «Çalınmasına çalındı canım. Yanılmıyorsam müthiş zenginmiş değil mi? Ama bu da bence bir kusur sayılmamalı.»

«Ama Ann böyle bir adamla asla anlaşamaz. Ona bu herifle-

rin dünyasında yer yok. Aksini düşünürse er geç uçuruma yuvarlanıverir.»

Ann, durmuş sıkıntılı bir halde onları dinliyordu. Sanki kendisi yanlarında değilmiş gibi iki erkeğin ona ait meseleleri konuşmalarına canı sıkılmıştı.

Henry, masasının başına döndü: «Pekâlâ, ben karışmıyorum. Bundan sonra ne hali varsa görsün.»

Lyon gülümsedi: «Ben onun işleri ustalıkla idare edeceğinden eminim» dedi. Ann'in benimle beraber eve gelmesinde bir mahzur var mı, Henry?»

Henry 'yok' mânasına elini salladı sonra başını önüne eğip çalışmaya koyuldu. Ann, Lyon'la beraber dışarı çıkarken adamın derin derin içini çektiğini duydu.

*

Arabayla şehrin öbür ucuna giderlerken Ann pencereden dışarısını seyrederek oyalanmaya çalıştı. Ekim ayının yazdan kalma güzel günlerinden biriydi. Güneşin solgun ışıkları suni bir ilkbahar havası yaratmıştı.

Lyon, sakin bir tavırla: «Sakın kızma,» dedi. «Henry seni gerçekten çok sevdiği için birden parlayıverdi. Senin üzülmeni, kırılmanı istemiyor.»

«Ben kızmadım. Sadece şaşırdım.»

«Herkes, kendi kafasına göre bazı önerilerde bulunuyor, bari ben de sana bir nasihat vereyim: Hiç kimseyi başkalarının fikirlerine bakarak tanımaya kalkışma. Hepimiz değişik insanlara değişik yönlerimizi göstermeye bakarız. Karşımızdaki şahsa göre değişebiliriz.»

Ann gülümsedi: «Yani Hitler'in bile Eva Braun'un yanında yumuşak, romantik bir erkek olabildiğini mi anlatmak istiyorsunuz?»

«Aşağı yukarı onun gibi birşey. Sonra unutma, şu karılarını öldürmesiyle şöhret yapmış İngiliz Kralı Sekizinci Henry de evlendiği kadınların hepsini öldürmemiştir. Eğer aklımda yanlış kalmamışsa, adamın son karısı onu iyice avcunun içine almış.»

Genç kız fikrinde ısrar etti: «Evet, ama Allen gerçekten zevkli bir insan.»

«Benim de bundan şüphem yok. Eğer bu bina da onunsa gerçekten zevkli bir insanmış.»

Binanın kapısında başka bir kapıcı vardı.

Ann: «Biz Bay Allen Cooper'in dairesini görmeye geldik,» dedi.

Kapıcı başını salladı: «Beyefendi bana bundan bahsetti. Onuncu kata çıkacaksınız.»

Genç kız, anahtarı Lyon'a verdi: «Ben aşağıda bekleyeceğim.»

«Ne? Geziye rehbersiz mi çıkacağım? Gel, kızım, dairenin iyi ve kötü taraflarını bana anlat. Çarşafları nereye koyuyorlar, soba nasıl yanıyor, elektrik sigortası nerede, bunları bilmem gerekiyor.»

Ann kızarmıştı: «Ben oraya sadece bir kere, o da sizin namınıza gezmek için gittim.»

Lyon: «Gene de senin ev hakkında bir hayli bilgin olmalı» dedi.

Genç adam, evin her tarafını çok beğenmişti. Hatta karşı apartımandaki şişman adamdan bile hoşlandığını söyledi. «Bu da insana komşuları olduğunu, yalnız kalmayacağını hatırlatıyor,» dedi. «Bugün Allen Cooper'i arayıp ona teşekkür edeceğim. Fakat önce sana minnettar olduğumu söylemeliyim. Henry'nin hesabına kendimize mükellef bir ziyafet çekelim, ne dersin?»

Barberry Room Lokantasına gittiler. Ann, buranın yumuşak mavi karanlığını sevdi. Tavanda parıldayan küçük yıldızlar ve kocaman koltuklar onu bir hayal âlemine götürüvermişti. Yemekte bir kadeh 'Şeri 'içmeyi kabul etti. Şu son yirmi dört saat içinde başından o kadar çok şey geçmişti ki kendini toplaması için birşeyler yapması gerekiyordu. Bir kere genç kızda sinir diye birşey kalmamıştı.

Lyon, onu konuşmaya zorlamadı. Yeni kiralayacağı apartımanın güzelliğinden, rahatlığından, sivil hayatın nimetlerinden söz açtı. Yavaş yavaş Ann de sinirlerindeki gerginliğin kaybolduğunu hissetti. Salonun insana sükûnet veren havasını, Lyon'un asil bir İngiliz erkeği olduğunu hatırlatan şivesini beğenmişti. Onun yüzünü seyretmekten de hoşlanıyordu. Genç adamın yüzündeki ifadenin durmadan değişmesi, sık sık gülümsemesi, Ann'i büyülemişti.

Lyon, genç kızın sigarasını yakmak için ona doğru eğilirken:

«Henry'nin senin özel hayatına karışmasına ses çıkarmamayı öğrenmen gerekiyor» dedi. «fakat bunu sırf senin iyiliğini istediği için yaptığını da unutmamalısın. O sana fazla önem veriyor.»

«Onun asıl önem verdiği insan sizsiniz. Bellamy ve Bellows Şirketinin istikbali size bağlı.»

Lyon: «Dört yıl önce Henry de böyle düşünüyordu» diye mırıldandı, «fakat insanlar dört yıl içinde çok değişebilirler.»

«Bay Bellamy'nin sizin hakkınızdaki fikirleri değişmedi.»

Lyon, genç kızın elini tuttu: «Ann, şu sizli bizli konuşmayı artık bıraksan nasıl olur? Ben Lyonum. Bay Bellamy dediğin de Henry.»

Ann gülümsedi: «Peki, nasıl istersen... Lyon. Henry'nin senin dönüşünü nasıl hararetle beklediğini herhalde biliyorsun.» Genç kız, birden sustu. Bu, onunla ilgili bir mesele değildi ki. Daha önce başkalarının özel hayatlarına karışmayı aklından geçirmemişti. Fakat nedense bu defa Henry'yi savunmak için birşeyler yapmak istiyordu. Birden Henry'nin Allen'e de niçin kızdığını anladı. Bu, gerçek dost olmanın bir sonucuydu. Neely'nin sözlerine de şimdi daha iyi mânâ verebiliyordu. Bir insan gerçekten dost olduğu kimselere karşı ilgisiz kalamazdı. Henry'ye Neely'den ve 'Göğü Del' oyunundan söz etmeyi kararlaştırdı. Sanki onu Lawrenceville'e bağlayan iplerden birini daha çözmüş gibi, rahatlamıştı. Kendini eskisinden daha hür hissediyordu.

Lyon, gülerek; «Henry'nin ümitlerinden de, plânlarından da haberim var. Belki de onu mahçup etmem. Fakat allah biliyor ya, bu iş çok dalavereli... Avukatlıkla menacerlik arası bir şey...»

«Evet, ama herkes senin işi çok iyi bildiğini söylüyor. Çok süratli iş yaparmışsın. Böyle enerjiyle çalıştığına göre herhalde, işini de seviyorsun...»

«Mücadele etmekten hoşlanırım. Herşeyi aslanın ağzından almak bana zevk verir. Hatta en basit iş konuşmalarında bile mücadele isterim.»

Ann şaşırmıştı. Onun söylediği sözlerin hepsi, daha önce genç kızın kulağına fısıldananlara ters düşüyordu.

Lyon, genç kızın Henry'yi düşünüp üzüldüğü için sustuğunu zannetti.

«Canım, şimdiden endişelenmene de gerek yok» dedi, «belki de savaş beni yorduğu için artık mücadele istemiyorum.»

«Ama Henry'nin yanına döndüğüne pişman olmadın değil mi?»

«Geri dönmedim mi, döndüm...»

Genç kız gene şaşırmıştı: «Sana kalsa başka bir işe girmeyi tercih edecekmiş gibi konuşuyorsun.»

«İstediği işi yapabilen, istediği gibi yaşayabilen bir tek insan var mıdır?»

«Ben istediğim işi yapıyorum.»

Lyon, gülümsedi: «İşte bu hoşuma gitti.»

«Yani Henry'nin yanında oluşumu kastettim, New York'ta yaşamayı da istemiştim. Peki ama sen ne yapmak isterdin, Lyon?»

Lyon, uzun bacaklarını masanın altında ileriye doğru iyice uzattı.

«Bir kere müthiş zengin olmak isterdim. Jamaika'da güzel manzaralı bir yerde oturmalıydım. Tıpkı sana benzeyen bir sürü kız bana hizmet etmeliydi. Bu arada ben de en güzel savaş romanını yazmalıydım.»

«Yazı yazmak mı istiyorsun?»

«Elbette ya... Ordudan yeni ayrılan herkes gerçeğe en uygun savaş romanını ancak kendisinin yazabileceğine inanmaz mı?»

«Öyleyse niçin oturup roman yazmıyorsun?»

«Henry'nin yanında çalışmak bütün günümü alacak, bu bir... Sonra kiralamak üzere olduğum şu güzel daireyi bana bedava vermeyecekler. Maalesef, edebiyat dünyasının kaybı. Henry Bellamy'nin kazancı olacak.»

Genç kız, Lyon Burke'nin hemencecik sınıflandırılıp unutulacak bir tip olmadığını farketmişti. Duygulu bir insandı ama içinden geçenleri daima bir tebessümle yahut da düşüncelerinin tam aksini ifade eden sözlerle gizlemesini biliyordu.

«Çok garip ama» diye söylendi, «siz hiç de isteğini kolayca bir kenara bırakacak insana benzemiyorsunuz.»

Lyon'un gözleri kısılmıştı: «Affedersin, anlamadım.»

«Yani, kolay kolay isteklerinizi tepebileceğinizi sanmıyorum. Eğer yazı yazmak istiyorsanız, gerçekten söylemek istediğiniz şeyler varsa, oturup yazın. Bence herkes yapmak istediği şeyi hiç olmazsa bir kerecik denemeli. Yaş ilerleyince bazı durumlar ve sorumluluklar insanı çekimser olmaya zorlayabilir ama bu yaşta bir köşeye çekilmek doğru değil.»

Lyon, uzandı, genç kızın çenesini avuçları içine aldı. Bakışları birleşmişti. Lyon, genç kıza uzun uzun baktı: «Henry gerçekten seni iyi tanıyamamış. Sen onun bahsettiği kız olamazsın. Şimdiye kadar yanılmadığı tek nokta inanılmaz güzelliğin. Hay allah, sen de mücadeleyi seviyorsun demek...»

Ann, koltuğunda hafifçe geriye çekildi: «Bugün ben kendimde değilim. Üzerimde bir tuhaflık var. Kısa zamanda bir sürü olayla karşılaştım. İnsan yirmi yıl gayet sakin, pürüzsüz bir hayat sürer de sonra birdenbire hayatının akışı değişiverirse, böyle benim gibi,

ne dediğini, ne yaptığını bilemez hale gelir. Yani demek istiyorum ki... Allen Cooper meselesini düşünüyordu... Dün geceye kadar onun kim olduğunu bile bilmiyordum.»

«Henry'in fikri seni üzmesin. Yeni memurlarla çalışmaktan hoşlanmaz. Seni elinden kaçırmamak için de taliplerinle amansız bir mücadeleye girişecektir.»

«Allen sadece bir dost...»

«Bak, işte bu güzel haber...» Lyon bu defa genç kıza bakarken gülümsemedi.

Ann, mahcubiyetten ne yapacağını şaşırmıştı. Hislerini gizlemek için konuştu. «Az önce insanların istedikleri şeyleri yapabilmeleri konusunda ileri sürdüğüm fikirlere ben gerçekten inanıyorum. New York'a geldiğim zaman da inanmıştım. İnsan hayallerinin gerçekleşmesi için eline geçen fırsattan faydalanmaya çalışmadan, ümitsizliğe kapılmamalı, mücadeleden vazgeçmemeli.»

«Benim hiç bir hayalim, gerçekleştirmeyi arzuladığım bir isteğim yok, Ann. Bu yazma fikri de savaştan sonra zihnime takıldı. Savaştan önce kendimi şöhrete adamıştım. Şöhret ve servet sahibi bir iş adamı olmak için çırpınıyordum. Fakat şimdi bu fikrimden cayıp caymadığımı bile bilemiyorum. Daha doğrusu herhangi bir hevesimin olup olmadığından da emin değilim.» Lyon birden gülümsedi. «Evet, bir tek isteğim var. O da yaşadığım dakika ve saniyeleri boşa geçirmemeye çalışmak ve her dakikanın, her saniyenin hakkını verebilmek.»

«Çok haklısın. Savaşa katılan bir kimse için bundan daha tabii birşey olamaz.»

«Ya. Ben de buradaki kadınlar savaşın farkına vardılar mı acaba diye merak etmeye başlamıştım.»

«Herkes savaşın farkındaydı, bundan eminim.»

«Ben aynı fikirde değilim. İnsan orada, savaşın ortasında oldu mu, hayatta savaştan başka birşey olmadığını düşünüyor. Dünyanın bir köşesinde insanların rahat yataklarında mışıl mışıl uyuyabildiklerine, yahut lüks lokantalarda oturup sevdikleri yemekleri huzur içinde yiyebildiklerine bir türlü ihtimal veremiyor. Avrupa'da durum değişik. Adım başında bombalanmış bir binanın harabesine rastlıyorsunuz. Bu da size hep savaşı hatırlatıyor. Fakat buraya gelince ölüm, sel gibi akan insan kanı, bombalar, silâhlar kısacası savaşla ilgili herşey pek uzakta kaldı. Nerdeyse savaşın olduğuna bile inanamayacaktım. Sanki savaş korkulu, kâbus dolu bir rüyadan

ibaretti ve gözlerini açınca kâbus da bitivermişti. İşte New York yerli yerindeydi. Gökdelen binaları eskisi gibiydi. Kaldırım taşlarının çatlakları bile değişmemişti. Meydanlarda aynı güvercinler uçuşuyordu. Dün gece güzel bir kızla dolaştım, bana durmadan savaşta katlandığı sıkıntıları sıraladı. Naylon çamaşır bulamamış, plâstik dudak boyası tüpleri, bigudi satılmıyormuş... Aman çok feci günler geçirmiş. Mankenlik yaptığı için bacaklarına çok kıymet veriyormuş. Nihayet atom bombasını icad etmemize de çok sevindiğini söyledi. İlk atom bombası patlatıldığı zaman dolabında sadece altı çift naylon çorabı kalmışmış...»

Ann, sakin bir sesle: «Herhalde insan savaşa girince, sağ salim geriye dönebilmekten başka birşey düşünemiyor olmalı» dedi.

«Bu kadar ilerisini düşünmeye bile fırsat olmaz. İnsan savaşta ancak günü gününe düşünebilir. Eğer geleceği, kendi geleceğini düşünmeye kalkışırsan, bu defa da sinirlerin bozulur. Daha önceleri yaptığın manasız işleri hatırlayıp pişmanlık duyguları içinde kıvranmaya başlarsın... Boşa gitmiş ve bir daha geri gelmesine imkan olmayan dakikalar zihnini allak bullak eder. Zamanın insan hayatındaki değerinin büyüklüğünü anlarsın. Çünkü zaman hayatın ta kendisidir. Geri alamayacağın tek şey de zamandır. Bir sevgili elden kaçırılabilir, fakat her zaman ona yeniden kavuşmak ümidi vardır. Daha olmazsa yerine başkası bulunur. Fakat ya bir saniye, meselâ şu saniye... Geçip gidince bir daha geriye gelmez.» Lyon'un sesi yumuşak ve duyguluydu. Genç kız, erkeğin gözlerinin uçlarında beliren çizgileri o anda farketti.

«Bir onbaşı vardı. Geceyi bir ahırda beraber geçiriyorduk. İkimizin de uykusu gelmemişti. Onbaşı yerden bir avuç toprak almış, toprağın cinsini methedip duruyordu. Galiba Penssylvania'da çiftliği vardı. Bana şeftali ağaçlarının onu ne kadar uğraştırdığını, savaştan dönünce çiftliğini geliştirmek için neler yapacağını anlatmaya koyulmuştu. Çocuklarına büyüdükleri zaman güzel bir çiftlik kazandırmak istiyordu. Fakat çiftliğin toprağı onu endişelendiriyordu. Zira pek de verimli bir toprak değildi. Bana hep bunları anlattı. Biraz sonra ben de Penssylvania'daki çiftliğin toprağını düşünmeye başladım. Hatta ona bazı tavsiyelerde bile bulundum. Gübre, şeftali ağaçları, çiftlik filân derken uyumuşum. Rüyamda da hep bunlarla uğraştım. Ertesi gün bizim için aksiliklerle dolu bir gün oldu. Hava çok kötüydü. Bir mayın tarlasının içine düşmüştük. O gece, gündüzkü insan zayiatının listesini yaptım. Listedeki isimlerden bi-

ri de ahırda benimle kalan onbaşının ismiydi. Bir gece önce o konuşan, düşünen, hayattan birşeyler bekleyen bir insandı. Hayatının son gecesini çiftliğinin toprağını kuvvetlendirmek için çareler aramakla geçirmişti. Bundan sonra ise onun kanı yabancı bir toprağa gübre olacaktı.»

Lyon genç kıza baktı ve âniden gülümsedi. «İşte baksana ben de saçma sapan sözlerle senin vaktini ziyan ediyorum.»

«Hayır, lûtfen anlatmaya devam et.»

Lyon, kıza garip bir şekilde baktı: «Bugün pek çok konuştum» dedi. «zihnimin bir köşesinde gizlenip kalması gereken şeyleri sana açıklayıverdim.» Garsona işaret edip hesabı istedi. «Fakat senin de kâfi derecede vaktini aldım zannediyorum. Bari günün geri kalan kısmını iyi değerlendir. Kendine yeni bir elbise al, saçlarını yaptırt, yahut güzel bir kızın yapmak isteyeceği güzel işlerden birini yap.»

«Bu kız, büroya dönecek.»

«Hayır, asla. Büroya dönmemeni sana emrediyorum. Henry senin bir kaç gün işe gelemeyeceğini hesaba katmıştı. Hiç olmazsa yarım gün dinlen... İki haftalık tutarı ikramiyeyi hakettin. Bu meseleyle bizzat ben meşgul olacağım.»

«Ama ben bunları düşünemiyorum bile...»

«Saçmalama. Bir emlâk komisyoncusuna avuç dolusu para vermeden kiralık daire bulamayacaktım. Sana ikramiye verdirtmemin Şirkette yapacağım ilk iş olduğunu kabul ediver. İki haftalık tutarında ikramiye ve yarım günlük izin alacaksın.»

*

Ann, yarım gün izini aldı ama bu süre içinde Lyon'un tavsiye ettiği şeylerin hiç birini yapmadı. Beşinci Caddeyi yürüyerek geçti. Vitrinlerdeki yeni kış modellerini seyretti. 'Plaza Meydanında' oturdu. Ve bu arada hep Lyon Burke'yi düşündü. Bu adam, genç kızın tanıdığı erkeklerin hepsini gölgede bırakıvermişti. Durmadan gülümseyen zeki ve kurnaz Lyon, genç kızı cezbetmişti, fakat savaştan söz eden Lyon bambaşka bir insandı. İnsanlara faydalı olmaktan hoşlanan ve bunu zevkle yapan fedakâr bir insandı o.. Talihsiz onbaşıyla ilgilenmişti. Peki ama gerçekte bu Lyon Burke kimdi?

Genç kız kalktı, Beşinci Caddeden aşağı doğru yürümeye başladı. Vakit geç oluyordu. Eve gidip üstünü değiştirmesi lâzımdı. Allen onu evden alacaktı. Allen... Ann, onunla evlenemezdi. Aksi halde söy-

lediği sözlerin hepsini tekzip etmiş olacaktı Bu gerçekten herşeyi yarıda bırakmak olacaktı.

Ona kararını yemekte söyleyecekti. Fakat bunu konuşurken çok dikkatli olması gerekiyordu. Genç adamın kalbini kırmadan, onu fazla üzmeden anlatmalıydı. Adamı görür görmez, «Merhaba, Allen, ben seninle evlenmeyeceğim.» diye tepeden inme konuşması doğru değildi. Yemekte Ann, yavaş yavaş sözü bu meseleye getirecek, kalp kırmadan fakat kesin bir ifadeyle kararını söyleyecekti. Bu, gayet basitti.

Ama hiç de öyle olmadı. Bu defa küçük, sakin Fransız lokantasına gitmediler. Allen artık gerçek hüviyetini gizlemeye lüzum görmüyordu. Şehrin en lüks lokantalarından biri olan «21» e gittiler. Garsonlar genç adamın önünde hürmetle eğiliyorlardı. Burada herkes ona ismiyle hitabediyordu. Müşterilerden çoğunu Allen tanıyordu.

Yemekte de birdenbire genç kıza sordu, «Haa, Ann, sen köy hayatını sever misin? Greenwich Kasabasında güzel bir evimiz var.»

İşte nihayet söze başlamanın zamanı gelmişti: «Hayır, Lawrenceville'de köy hayatından bıkmıştım. Hem, sana önemli birşey söylemem gerekiyor, Allen... Beni dikkatle dinleyip anlayış göstermelisin..»

Allen saatine bakıp garsona hesabı getirmesini işaret etti.

«Allen...»

«Sen anlat, dinliyorum.» Allen bir taraftan da çek imzalıyordu.

«Dün gece söylediğin sözler hakkında konuşacaktım. Şimdi de köy hayatından söz açıldı. Allen, senden çok hoşlanıyorum ama...»

«Aman, iyi ki hatırlattın. Kontratı Lyon Burke'ye gönderdim. Bugün öğleden sonra onunla konuştum. Aklı başında, efendi bir delikanlıya benziyor. İngilizmiş galiba değil mi?»

«İngiltere'de okumuş. Allen, beni dinle.»

Allen ayağa kalkmıştı: «Arabada anlatmaya devam edersin.»

«Yalvarırım otur. Burada anlatmam daha doğru olacak.»

Allen gülümseyerek genç kızın paltosunu tuttu. «Araba karanlıktır. Daha romantik olur. Hem, geç kaldık.»

Genç kız, çaresiz bir halde ayağa kalktı: «Nereye gidiyoruz?»

«Morocco'ya.» Allen, masaların arasından geçerken dostlarına karşıdan el salladı. Arabaya bindikten sonra gülümsedi:

«Babam Morocco'da. Geçerken ona da uğrayacağımızı söylemiştim. Şimdi sen anlat bakalım, derdin neydi?»

«Allen, bana karşı beslediğin duygular gururumu okşuyor, ayrıca Lyon Burke'ye verdiğin daire için de sana minnettarım. Beni büyük

dertten ve yorgunluktan kurtardın. Bence sen dünyanın en iyi insanlarından birisin, Yani tanıdıklarım içinde.. Fakat...» Genç kız, pencereden dışarı bakınca, kapısında neon lâmbalarıyla «El Morocco» kelimesi yazılmış binayı gördü. Kelimeler aceleyle dudaklarından dökülüverdi : «Fakat evlilik meselesine gelince... dün gece söylediğin sözler... Çok affedersin, Allen... Ben...»

El Morocco'nun kapıcısı sevinçle arabanın kapısını açtı : «İyi akşamlar, Bay Cooper» diye konuştu, «Babanız içerde.»

«Sağol, Pete.» Bir çek daha el değiştirdi. Allen, genç kızı klüpten içeri soktu. Ann, kararını söylemeyi başaramamıştı. Belki de Allen bunu anlamazlıktan gelmişti.

Gino Cooper, barın yakınında büyük yuvarlak bir masada bir sürü erkekle beraber oturuyordu. Allen'e elini sallayıp onların yanına geleceğini işaretle anlattı. Garson, Allen'i duvarın kenarındaki masaya götürdü. Saat on buçuktu. El Morocco için gecenin henüz erken saati sayılırdı. Gerçi Ann buraya ilk defa geliyordu ama çeşitli gazete ve dergilerde El Morocco Klübünün resimlerini görmüştü. Etrafına alıcı gözüyle bakındı. Duvarlar zebra derisini andıran renkli çizgilerle kaplıydı. Zaten buranın tek özelliği de duvarlarının çizgileriydi. Bunun dışında eşine her yerde rastlanabilen büyücek bir salondu.

Gino hemen onların masasına geldi. Tanıştırılmayı beklemeden Ann'in ellerine sarıldı, hızlı hızlı salladı :

«Demek bahsettiğin kız bu.» Gino hafifçe ıslık çaldı, «Haklıymışsın, oğlum. Bu kız, gerçekten harikulâde bir yaratık. Böylesini beklemeye değer. Ağzını açıp bir tek kelime söylemesine lüzum olmadan herşey anlaşılıyor.»

Gino, parmaklarını şaklattı, hemen yanlarına bir garson geliverm işti. Allen'in babası gözlerini Ann'den ayırmadan : «Bize şampanya getir,» diye emretti.

Allen : «Ann içki içmez» diye itiraz edecek oldu.

Gino içten gelen bir sevinçle : «Bu gece içecek» dedi. «Bu gecenin ayrı bir önemi var.»

Ann, gülümsedi. Gino'nun içten tavırları hoşuna gitmişti. Yakışıklı, babacan ve samimî bir adamdı. Siyah saçlarında yer yer beyazlar da göze çarpıyordu ama canlı hareketleriyle bir delikanlıdan farkı yoktu.

Kadehlere şampanya konulunca Gino ,bardağını Ann'in şerefine kaldırdı : «ailemize yeni karışan hanımın şerefine» dedi ve bir yudum-

da kadehteki şampanyanın yarısını içti. Ağzını elinin tersiyle sildikten sonra, sordu: «Siz katolik misiniz?»

«Hayır... ben...» Ann'in sözlerini bitirmesini beklemeden Gino konuştu: «şey, Allen ile evlendiğin zaman mezhebini değiştirmek zorunda kalacaksın. Ben Peder Kelly ile bu konuyu konuşurum. Bir kaç kere sana ders verirse bizim mezhebi kabul etmen kolaylaşır.»

«Bay Cooper...»

Allen hemen araya girdi: «Babacığım, biz din meselesini konuşmamıştık. Hem Ann'in mezhebini değiştirmesi için de bir sebep yok ki.»

Gino biraz düşündü: «Eh, tabiî.. Eğer bu hususta ısrar ediyorsa fazla zorlamayalım. Nikâhı kilisede yaptırmaya ve çocukların katolik olmasına ses çıkarmazsa mesele yok.»

«Bay Cooper, beni dinleyin. Ben Allen ile evlenmeyeceğim.» Oh, çok şükür, nihayet Ann düşüncesini bağıra bağıra söyleyebilmişti.

Gino'nun gözleri kısılmıştı: «Niçin? Bu derece koyu Katolik düşmanı mısın?»

«Ben hiçbir şeyin düşmanı değilim»

«Öyleyse bu kararının sebebi nedir?»

«Ben Allen'e aşık değilim.»

Gino önce boş gözlerle Ann'e baktı. Sonra şaşkın şaşkın Allen'e döndü: «Bu kız ne dedi allahaşkına?»

«Bana aşık olmadığını söyledi»

«Hey, bana bak, bu ne biçim şaka böyle? Ben senin bu kızla evlenmek istediğini sanıyordum»

«İstiyordum. Evleneceğim de. Fakat önce ona beni sevmesini öğretmeliyim»

«Kuzum siz ikiniz de deli misiniz?»

Allen tatlı tatlı gülümsedi: «Sana anlattım ya, babacığım, dün geceye kadar Ann, benim zavallı bir seyyar satıcı olduğumu zannediyordu Şimdi yeni duruma kendini alıştırması lâzım»

«Ortada alışılacak ne var ki? Ne zamandanberi, para kusur sayılmaya başladı?»

«Biz aramızda aşktan hiç konuşmadık baba Ann'in beni ciddiye aldığını hiç zannetmiyorum Ben işimi kaybedeceğim diye öylesine korkuyordu ki, başka birşey düşünmeye vakit bulamadı»

Gino, meraklı meraklı Ann'i süzdü: «Siz gerçekten Allen'in anlattığı gibi o berbat lokantalarda yemek yiyip oturdunuz mu?»

Ann hafifçe gülümsedi Gino'nun sesini salonda duymayan kal-

mamıştı herhalde. Orada bulunanların hepsi hikâyeyi öğrenmişlerdi.

Gino kendini arkaya doğru atıp gülmeye başladı: «Bak bu hoşuma gitti işte.» Kadehini yeniden şampanyayla doldurdu. Bir garson hemen yerinden fırlayıp yardıma gelmişti... Gino ona gitmesini işaret etti.

«Şampanya şişelerini dişlerimle açmaya alışkındım. Şimdi ise bu züttürükler mantarı çıkarılmış şişelerden kadehime içki boşaltamayacağımı zannediyorlar.» Gino, Ann'e döndü: «Senden hoşlandım. Aileye hoş geldin.»

«Ama ben Allen ile evlenmeyeceğim ki.»

Gino, elini havada salladı: «Bak beni dinle, eğer sen altı hafta bu delikanlıyla batakhaneleri dolaşıp, kokmuş yemekleri yemeye katlandıysan bundan sonra onu seveceksin demektir. Şampanyanı iç. Kendine pahalı zevkler edinmeye bak, zira bundan sonra imkânların çoğalacak. Merhama, Ronnie.»

Birdenbire, zayıf bir delikanlı masalarının yanına gelmiş, sessiz sessiz onları seyrediyordu. Gino, genç adamı Ann'e tanıştırdı.

«Ronnie Wolfe» dedi, «otursana, Ronnie.» Gino parmaklarını şıklattı ve seslendi: «Bay Wolfe'ye her zamanki içkisinden getirin.» Wolfe'nin önüne bir fincan kahve bıraktı.

Gino mağrur bir tavırla: «Ronnie'nin adını duymadığını söyleyeyim demeyin sakın» diye mırıldandı, «onun sütununu herkes okur.»

Allen hemen: «Ann, New York'un yabancısı sayılır» dedi. «O sadece Times Gazetesini okuyor.»

Ronnie, dişlerinin arasından: «O da iyi gazetedir» dedi. Cebinden eski, kapağı yırtılmış bir defter çıkardı. Gözlerini Allen ile Gino üzerinde gezdirdi. «Haydi bakalım, kızın ismini söyleyin. Müstakbel eşi kim olacak, onu da açıklayın. Baba mı oğul mu?»

Gino: «Bu defa ikimiz de bu kıza hayran kaldık» dedi, «Bu küçük kız yakında benim akrabam olacak. Adı Ann Welles. Lûtfen yanlış yazma. Ronnie.. Kız, Allen ile evlenecek»

Ronnie, ıslık çaldı Meraklı ve aynı zamanda hürmetkâr bir tavırla Ann'e baktı. «Bu çok önemli bir haber, pekâlâ... Şehre yeni gelen bir manken en büyük armağanı kazandı. Yoksa artist mi? Siz söyleyin de ben bulmaya çalışayım? Teksas'lı mı?»

Ann soğuk bir sesle: «Ben Massachusettsden geldim» dedi, «bir şirkette çalışıyorum.»

Ronnie gözlerini kırpıştırdı: «Herhalde bundan sonra da daktilo da on parmakla yazmasını bildiğinizi söyleyeceksinizdir» dedi.

«Bunun, sizin sütununuzda yer alabileceğini zannetmiyorum. Sonra şunu da bilmenizi isterim : Allen ile ben...»

Gino hemen atıldı : «Bak, Ann, Ronnie bizim dostumuzdur.»

Ronnie, gözlerinde saygıyı andıran bir ifadeyle genç kıza bakıyordu :

«Bırakın konuşsun.»

Gino, Ann'in kadehini doldurdu : «Biraz daha şampanya içelim.»

Ann, öfkesini gizleyebilmek için kadehi dudaklarına götürdü, şampanyayı ağır ağır yudumladı. Allen ile evlenmemek konusunda ısrar etmek, bunu da herkese açıklamak istiyordu. Fakat Gino'nun onu kasten susturduğunu ve gerekirse aynı hareketi tekrarlayacağını da biliyordu. Herkesin içinde, ona itiraz edilmesi herhalde bu ünlü zengin için pek utanç verici bir şey olacaktı. Ronnie Wolfe masalarından kalkar kalkmaz Ann de Gino'ya bir daha böyle açıklamalar yapmamasını kesin bir ifadeyle söyleyecekti. İkisine de, babasına da oğluna da Allen ile evlenmeyeceğini kati şekilde anlatmıştı. Yoksa para insanların gözlerini kör, kulaklarını sağır mı ediyordu?

Ronnie sordu : «Kimin yanında çalışıyorsunuz?»

Allen cevap verdi : «Henry Bellamy'nin yanında çalışıyor ama tabiî şimdilik.»

«Allen...» Ann, öfkeyle genç adama döndü, fakat Ronnie hemen lâfa karıştı :

«Bakın, Bayan Welles, soru sormak benim mesleğimin icabıdır.» Dostça gülümsedi, «Sizden hoşlandım. New York'a artist ya da manken olmak için gelmemiş bir genç kızla tanışmak gerçekten insana huzur veriyor.»

Ronnie, genç kıza dikkatli dikkatli baktı : «Elmacık kemikleriniz çıkık. İsteseydiniz kısa zamanda milyon kazanırdınız. Powers veya Longworth sizi görseydi belki müstakbel nişanlınızdan daha fazla para kazanırdınız.»

Gino, Ronnie'ye bakarak gözünü kırptı.

«Eğer çalışmak isterse ona bir manken kursu satın alırdık ama o evinde oturup çocuk yetiştirecek.»

Ann'in yüzü alev alev yanıyordu : «Bay Cooper» diye söylendi.

Allen söze karıştı: «Baba, herşeyi sırası gelince anlatsan daha iyi.»

Ronnie güldü : «İşte senin küçük hanım da geliyor, Gino. Bu mutlu haberi o da biliyor mu?»

Uzun boylu bir genç kız masaya yaklaşırken hepsi başlarını kal-

dırıp ona baktılar. Gino, yerinden kalkmaya lüzum görmeden sandalyesini yana çekti, yeni gelene yer açtı: «İşte size Adele Martin'i tanıştırayım» dedi. «Otur, bebeğim, Ann Welles'e yani oğlumun nişanlısına 'merhaba' de.»

Adale'nin kalemle çizilmiş yay şeklindeki kaşları birden daha da yukarı kalktı. Ann ile ilgilenmeden bir Allen'e bir de Ronnie'ye baktı, Gino'nun sözlerini doğrulamalarını bekledi.

Ronnie, 'evet' mânasına başını salladı, Adale'in şaşkınlığı onun pek hoşuna gitmiş, gözlerinde alaycı, muzip bir ifade belirmişti. Fakat kız, kendini çabucak topladı Gino'nun yanına iyice sokuldu ve Ann'e bakarak hafifçe gülümsedi. «Bu işi nasıl becerdin, hayatım. Ben şu ihtiyarı tam yedi aydır kiliseye götürmeye çalışıyorum. Sırrını bana da anlat da çifte nikâh yapalım.» Adele, hayran hayran Gino'ya baktı.

Ronnie, Gino'ya gözünü kırparak: «Sen mesleğine bağlısın, Adele» dedi.

Adele, genç adamı yiyecekmiş gibi süzdü: «Bana bak, Ronnie» dedi, «sahne artisti olmak için de biraz kabiliyet lâzım. Bunu unutma.»

«Bence sen bu şehrin en kabiliyetli artistisin, Adale.»

«Sözlerini bir kere daha tekrarlasana. Ben burada, bebeğimin yanında kalabilmek için iki film teklifini geri çevirdim.» Eğildi, Gino'nun yanağını öptü.

Ronnie, ayağa kalktı, başıyla masadakileri selâmladı. Ann, onun başka bir masaya gidişini ve garsonun bir fincan kahveyi Ronnie'nin önüne bırakışını seyretti. Ronnie, cebinden eski defterini çıkarmış, bir taraftan kahvesini içerken bir taraftan da yeni gelenlerin isimlerini defterine not ediyordu.

Allen, Ann'in bakışlarını takibetmişti. «Ronnie efendi çocuktur. Yalan yanlış haberler yazmaz... Konularını daima iyi seçer.»

Adale, söylendi: «Herkesin işine burnunu sokar.»

Gino: «Seninle nişanlanmak üzere sözleştiğimizi yazdı, diye ona kızıyorsun» dedi.

«Ama haklıyım. Bu haberiyle beni aptal yerine koydu.» Adale, gülümsedi, «Ne dersin bebeğim, oğlundan önce papazın karşısına çıkıp nikâhımızı kıydıralım mı? Böylece oğlundan önce davranmış olursun.»

«Ben bir kere papazın karşısına geçip nikâhlandım» diye Gino konuştu, «Rosanna'nın ölümüyle benim de evlilik hayatım sona erdi. Bir erkeğin ancak bir tek karısı olabilir. Aşk maceralarına gelince, onun sayısı önemli değil. Bol sevgili ama bir tek zevce...»

Adale sordu: «Bu kuralları kim yaptı?»

Gino, kızın kadehine şampanya koydu. Ann, onların bu meseleye bir çok kereler temas ettiklerini sezmişti. «Adale sen bu sevdadan vazgeç.» Gino'nun sesi pek soğuktu, «hem ben evlenmeyi düşünseydim bile seninle evlenmezdim. Sen boşanmış bir kadınsın.»

Adale suratını asıp somurtunca Gino sesini tatlılaştırmaya çalışarak konuştu: «Haa, unutmadan söyleyeyim. Yarın senin dairene iki palto bırakmasını Irving'e tenbih ettim. Hangisini beğenirsen onu al.»

Adale'in yüzündeki ifade hemen değişiverdi: «İkisi de vizon mu?»

«Ne olabilir? Samur mu?»

«Ah, Gino'cuğum...» Adale, adama biraz daha sokuldu. «Bazan beni çok kızdırıyorsun ama seni affetmek zorundayım çünkü seni o kadar çok seviyorum ki bilemezsin.»

Gino, Ann'in sandalye arasında duran ipek mantosuna baktı: «Bak ne diyeceğim Allen, acaba nişan hediyesi olarak Ann'e da bir kürk manto gönderebilir miyim?» Gino, oğlunun cevabını beklemeden Ann'a döndü: «Hangi rengi seversin?»

«Renk mi?» Ann, vizon kürkün daima kahverengi olduğunu zannederdi.

Adale imdada yetişti: «Koyu mu açık mı olsun demek istiyor, hayatım. Bana sorarsan açık vizon senin saçlarına da iyi gider.»

Ann sakin bir tavırla, «Ne yazık ki bu hediyeyi kabul edemiyeceğim,» dedi.

Gino sordu. «Niçin?»

Allen, telâşla. «Belki Ann kürk mantosunu evlendikten sonra benim ona almamı istiyordur» dedi.

Gino güldü. «Yani vizon mantonu da kanunî yollarla almak istiyorsun öyle mi?»

Adale «Bir vizon manto almanın kanunsuz tarafı da olur mu?» diye sordu, «bence hediyeyi geri çevirmek kanuna aykırıdır.»

Ann'in huzuru iyice kaçmıştı. Şampanya içini ısıtmıştı. Klüp ağzına kadar dolmuştu; garsonlar gelen itibarlı müşterileri geri çevirmemek uğruna dans pistine de masa koydukları için pist gitgide ufalmıştı. Onların oturdukları bölümde kıpırdayacak yer kalmamıştı. Fakat garip değil mi, salonun öbür ucunda boş masalar vardı. Allen, ona bu bölümün Sibirya sayıldığını, orada oturanlara hiç bir zaman itibar edilmediğini anlattı. Sarhoşlar ve şehrin yabancıları orada otururdu. Aradaki farkı onlar bilemezlerdi tabî. Fakat buranın devamlı müşterisi orada oturmak zorunda kalırsa utancından ölebilirdi.

Durmadan salona yeni müşteriler geliyor, tanışmalar, hatır sormalar birbirini takibediyordu. Bir ara başka bir gazeteci daha masalarına geldi ve birisi de resimlerini çekti. Gina tekrar şampanya ısmarladı. Tıpkı Adale'e benzeyen bir sürü kız masalarına uğradı, Allen'i tebrik etti ve Adale'e dostça göz kırptı. Bazısı Allen'e sarılıp sırtını okşayarak daha samimî bir şekilde onu tebrik etti. Tabiî Ann'e de «ne kadar şanslı olduğunu biliyor musun?» şeklinde sorular soruldu. Gelenler, genç kızı merakla ve biraz da kıskançlıkla tetkik ediyorlardı.

Ann, yerinde sakin sakin oturuyordu. Dış görünüşündeki sükûnet onun içinde kopan fırtınayı gizlemişti. Aslında genç kız panik içindeydi. Eve dönerken bu meseleyi Allen ile konuşup kesin bir sonuca bağlaması gerekiyordu. Daha sonra Ronnie Wolfe ile diğer gazetecilere de durumu anlatabilirdi. Önce Allen'e meseleyi açıkça anlatması şarttı.

Yavaşça Allen'in kolunu dürttü: «Saat bir oldu, Allen. Artık eve gitsem.»

Gino şaşırmıştı: «Eve mi gideceksin? Bu hoşuma gitmedi işte. Parti daha yeni başlıyor.»

«Ben yarın işe gitmek zorundayım, Bay Cooper.»

Gino gülümsedi: «Bundan sonra oğluma iyi davranmaktan başka hiçbir iş yapmana lüzum yok, küçük hanım.»

«Ama benim başka işim var.»

Gino, kadehlere şampanya doldururken: «İşin varsa bırakırsın» dedi.

«İşimi mi bırakayım?»

«Neden olmasın?» bu defa konuşan Adale Martin idi. «Eğer Gino bana evlenme teklifinde bulunsaydı mesleğimi hemen o anda bırakırdım.»

Gino güldü: «Ne mesleği? Her gece iki saat sahnede bacak sallamak da meslek mi?» Ann'e döndü, «Bizim Bayan Amerika'nın işi çok önemli. Saati gelince işine gitmek zorundadır. Aktörler Birliğine üyedir de... Fakat senin durumun öyle değil. Kimseyle kontratın yok.»

«Ben işimi seviyorum ve kimseyi de zor durumda bırakmak istemem.»

Gino omuzlarını silkti: «Pekâlâ, bunu da kabul ettim. Prensip sahibi insansın. Patrona önceden haber vermek gerekir. Yarın işden ayrılacağını söylersin, o da senin yerine bir başkasını arayıp bulur.» Gino, hesabı getirmelerini işaret etti: «Değişiklik olsun diye hepimiz bugece erkenden evlerimize gidelim bari.»

Ann, hemen paltosunu giydi. Arabada Allen ile yalnız kalınca şu meseleyi halledecekti.

Fakat görünürde taksi filân yoktu. Kapıda kocaman siyah bir araba bekliyordu. Gino, onları içeriye soktu: «Haydi binin» dedi, «önce bizim çalışkan kızı evine bırakalım.»

Ann'in evine geldikleri zaman Gino ile Adele içerde beklediler. Allen onu sokak kapısının önüne kadar götürdü. Genç kız: «Allen» diye fısıldadı, «seninle mutlaka konuşmalıyım.»

Genç adam eğilip Ann'i öptü. «Biliyorum bu gece sıkıldın yavrucuğum, ama bir daha böyle olmayacak. Gino ile tanışman gerekiyordu. Bu iş de bitti. Yarın akşam yalnız çıkarız.»

«Ben Gino'yu beğendim ama ona durumu anlatmalısın, Allen.»

«Hangi durumu anlatayım?»

«Allen, ben seninle evlenmiyeceğim. Zaten hiç bir zaman da evleneceğimi söylemedim ki.»

Allen, yumuşak bir hareketle kızın başını okşadı: «Paniğe kapıldığın için sana kızmıyorum. Bu gece senin yerinde kim olsa aynı hisleri duyardı. Fakat yarın herşey değişecek.» Allen, kızın yüzünü avuçlarının arasına aldı:

«Ve ister inan ister inanma, benimle mutlaka evleneceksin.»

«Hayır, Allen, evlenmiyeceğim.»

«Ann... Yoksa başka birini mi seviyorsun?»

«Hayır, fakat...»

«Benim için bu kadarı yeter. Bana bir fırsat ver, yeter.»

Gino başını arabanın penceresinden çıkardı: «Hey, sevişmeyi kısa kes artık, sevgiline bir veda busesi konduruver.»

Allen tekrar eğildi, Ann'i öptü. «Yarın gece saat yedi buçukta seni alırım.» Genç adam, arkasını döndü ve arabaya doğru koştu.

Araba uzaklaşırken Ann de kapı önünde titreye titreye durdu. Eh, o dilinin döndüğü kadar meseleyi anlatmaya çalışmıştı: Ronnie Wolfe, nişan hikâyesini yazsa bile sonradan haberini yalanlamaya mecbur olacaktı. Ann, doğru kendi odasına çıktı. Kapıya beyaz bir zarf iliştirilmişti. Üzerine de kargacık burgacık harflerle şunlar yazılmıştı: «Gelir gelmez beni uyandır. Çok önemli birşey söyleyeceğim. Neely.»

Ann, saatine baktı. İkiydi. Fakat önemli kelimesinin altına da bir çizgi çizildiğine göre Neely'yi uyandırmaktan başka çaresi yoktu. Ağır ağır merdivenleri indi, Neely'nin kapısını hafifçe vurdu, bir taraftan da Neely'nin gürültüyü duymaması için dua ediyordu. Fakat he-

men bir iki saniye sonra karyolanın gıcırdadığını duydu, kapının altından ışık sızıyordu. Kapı açıldı, Neely gözlerini oğuştura oğuştura dışarı çıktı.

«Saat kaç allahaşkına?»

«Çok geç oldu ama kapıda senin notunu okuyunca geldim.»

«Yaa... İçeri girsene.»

«Yarın konuşsak olmaz mı? Ben de çok yorgunum, Neely.»

«Uykum açıldı. Üstelik soğuktan da donuyorum.» Neely, çıplak ayaklarla yere bastığı için üşümüştü. Bir ayağını havaya kaldırıp ötekinin üzerinde durmayı denedi, sonra da seke seke yürüyüp içeri girdi. Ann de onun arkasından yürüdü. Neely, hemen yatağa girmiş üzerine yorganı çekmişti.

«Ne olduğunu tahmin et bakalım.»

«Neely, allahaşkına ya olanları anlat, ya da bırak beni gidip yatayım.»

«Oyuna bizi de aldılar.»

«Güzel. Şimdi eğer sence bir sakınca yoksa ben de...»

«Demek böyle. Bir kuru, 'güzel' lâfıyla geçiştiriyorsun. Benim için hayatımın en önemli olayı bu... Sen ise oralı olmuyorsun. 'Göğü Del'e giriyoruz, sen de bunu umursamıyorsun ha?»

«Senin adına çok sevindim.» Ann, sesine heyecan vermeye çalışarak konuştu, «fakat ben de çok berbat bir gece geçirdim.»

Neely hemen telâşlanıvermişti: «Ne oldu? Allen senden istifade etmeye filân mı kalktı?»

«Hayır. Benimle evlenmek istediğini söyledi.»

«Bunun berbat tarafı neresinde?»

«Ben onunla evlenmek istemiyorum.»

«Öyleyse Allen'e söyle, peşini bıraksın.»

«Söyledim ama dinlemedi.»

Neely omuzlarını silkti: «Yarın bir kere daha söylersin.»

«Ama nişan haberi bir gazetede yayınlanacak.»

Neely, arkadaşına garip garip baktı. «Ann gene tuhaf tuhaf konuşuyorsun. Sonra basit bir seyyar satıcıyla evlenmeyi kararlaştırdığını gazetede niçin yazsınlar?»

«Niçin mi? Söyleyeyim. Çünkü o basit seyyar satıcı, meğer bir milyonerin oğluymuş.»

Neely, arkadaşının sözlerini anlayınca heyecanlandı: «Ann» diye bağırarak yerinden fırladı, odanın içinde dansetmeye başladı. «Ann, nihayet başardı...»

«Ama ben onu sevmiyorum, Neely.»

«O kadar parayla insan sevmesini de çabuk öğrenir, merak etme.»

«Olsun. Ben evlenmek de, işimi bırakmak da istemiyorum. Ömrümde ilk defa kendi başıma buyruk yaşama fırsatını elde ettim, henüz bundan vazgeçmeye niyetli değilim. Hürriyetime kavuşalı ancak iki ay oldu.»

«Hürriyet mi? Sen bizim yaşayışımıza hür yaşamak mı diyorsun.» Neely avazı çıktığı kadar bağırdı, «tek odada yatıp kalkmak, sabahları yedide giyinip büroya koşmak, sandviççilerde bir iki lokma yiyerek açlığı bastırmak, arada sırada Henry Bellamy gibileriyle lüks lokallere gidip ipekli mantolar içinde soğuktan donmak. Hürriyet bu mu? Böyle yaşamak için mi, hür kalmak istiyorsun? Yarın Kasım ayının birinci günü. Ocakla Şubatı gör bir de. Ah, yarabbi Şubat ayında New York harikulâde bir yer olur. Sokaklarda, siyah zifostan başka birşey göremezsin. Odandaki kalorifer de seni bir kibrit alevi kadar bile ısıtmaz. Bu durumda hangi nimeti feda edeceksin söylesene bana?»

«Kişiliğim, belki istikbalim, bütün hayatım elimden gidebilir. Herşeye başlamadan bırakmak doğru olmaz. Benim ailemde hiç kimsenin başından macera geçmedi. Neely. Evlendiler, çocukları oldu ve vakitleri gelince de öldüler. Ben maceralı bir hayat sürmek istiyorum. Birşeyler hissetmeliyim, birşeyler yapmalıyım.»

«Aman daha ne istiyorsun? Bu macera seni ömrün boyunca oyalanmaya yetmez mi? Belki sonuca ulaşman biraz çabuk oldu ama ne ziyanı var? Yıllar yılı sıkıntı çekmediğin, altı delik pabuçlarla soğukta işe gitmek zorunda kalmadığın için mi üzülüyorsun? Ann, eğer bu fırsatı elinden kaçırırsan bir daha talih sana gülmez. Sekretercilik oyunundan bıktığın zaman karşına hemen bir milyonerin çıkacağını ve sana, 'Haydi, Ann, artık evlenme vakti geldi' diyeceğini mi zannediyorsun? Ha, söylesene?»

«Ben ille de zengin birini aramıyorum ki. Bence bunun önemi yok.»

Neely, soludu: «Sen fakirliğin ne demek olduğunu bilmiyorsun.»

«Bak, Neely, sana durumu izah edeyim. Oyunda rol almayı başardığın için şimdi çok heyecanlısın. Provalara başladıktan bir kaç hafta sonra Allen gibi biriyle tanıştığını farzet. Adam hayatına girip seninle evlenmek istiyor ve daha oyun başlamadan işinden

ayrılmanı şart koşuyor. Sen buna razı olur musun?»

«Razı olur muyum da, söz mü? Yalnız belki olayların süratle birbiri arkasından gelmesi başımı döndürebilir. Bak, diyelim ki ben gerçekten kabiliyetli bir artistim. Günün birinde de bunu ispat etmek fırsatını ele geçiriyorum. Yıllarca geceyi gündüze katarak çalışırsam ne kazanacağım? Para ve hürmet. İşte hepsi bukadar. Bunlardan başka birşey kazanmama imkân yok. Bunları ele geçirmek için de dediğim gibi uzun yıllar dinlenmeden çalışmak zorunda kalabilirim. Halbuki Allen onların hepsini gümüş bir tabak içinde sana sunuyor.»

Ann kulaklarına inanamıyordu. Makyajı silinmiş çehresiyle Neely, onyedisinden daha da küçük gösterdiği halde ona büyük bir abla gibi akıl veriyordu. Kapıya doğru yürüdü. Münakaşayı daha fazla uzatamayacak kadar yorgundu. «Allah rahatlık versin, Neely. Yarın bol bol konuşuruz.»

«Konuşacak birşey yok. Onunla hemen evlen. Eğer oyunda başarı kazanamazsam belki ben de sizin yanınıza sığınırım.»

Kasım, 1945

Çalar saat susunca, Ann her zamanki gibi neşe içinde uykusundan uyandı. Fakat tatlı tatlı gerinip uykuyu üzerinden iyice atınca yüreğini bir korku kapladı. Tam mânasıyla mutlu değildi. Bir eksiklik vardı ama neydi?

Ah, Allen... Dün gece... Ronnie Wolfe... Birden içindeki korku yerini öfkeye bıraktı. O elinden geleni yapmıştı. Bir teklife 'hayır' demenin kaç yolu vardı?

Alelâcele giyindi. Büroya gider gitmez Allen'e telefon edecekti. Şu işi son bir defa daha kurcalayıp halledecekti.

Büroya geldiği zaman holde, onun odasının önünde bekleyen bir kaç kişi vardı. Ann'i görür görmez hemen kenara çekilip ona yol verdiler. Birden içlerinden bir tanesi bağırdı: «Hey, işte o kız...» birden flaşlar parladı, sualler yağmaya başladı. Ann, şaşkınlığına rağmen Allen'in adının geçtiğini duymuştu. Adamları itip odasına girmek istedi, fakat muhabirler de peşinden geldiler. Bu, onun çocuk-

luğunda gördüğü kâbus dolu rüyalara benziyordu. Bu rüyalarda hiç kimse kızcağızın yardımına koşmaz, onu korkularıyla başbaşa bırakırlardı. İşte danışma bürosundaki memur orada gülümsüyordu. Sekreter ile Bayan Steinberg de gülümsüyordu. Nihayet masasının başına geçti. Titriyordu. «Allen Cooper ile ne zaman tanıştınız, Bayan Welles?» Flaşlar gene parladı. Işık, genç kızın gözlerini kamaştırmıştı.

«Hey, Ann, biraz bu tarafa bak... Haah, oldu... gülümse, Annie...» Flaşlar... Flaşlar...

«Nikâhınız kilisede mi yapılacak, Bayan Welles? Hey, Annie, Kül Kedisi olmak nasıl şey? Hoşuna gidiyor mu?»

Ann, avaz avaz bağırmak istiyordu. Etrafına bakındı ve bir kolayını bulunca Henry Bellamy'nin odasına kaçtı. O içeri girerken Lyon Burke, genç kızı kolundan yakaladı. Ann birşeyler söylemek istedi ama hemen arkasından kapı açılıverdi. Gazeteciler de peşinden gelmişlerdi. Henry gülümsüyordu... Gazetecileri odasına buyur etmekten de geri kalmadı. Lyon da gülümsüyordu.

Henry, babacan bir tavırla kolunu Ann'in boynuna doladı. «Bak, sevgili Ann, böyle şeylere kendini alıştırmalısın. Her allahın günü milyonerle nişanlanan bir genç kız bulunmaz ki.» Henry, kızın titrediğini farketmişti. Bunun üzerine Ann'e daha sıkı sarıldı. «Haydi; gel yavrucuğum, kendini biraz topla, şunlara birşeyler söyle. Bu çocuklar da hayatlarını kazanmak için çalışmak zorundalar. Haberin ayrıntılarını öğrenmek istiyorlar.» Henry, masasına uzandı ve sabah gazetelerinden birini aldı. Birinci sayfada Allen ile Ann'in resimleri vardı. Haberin başında, iri puntolarla. «Broadway'in Yeni Külkedisi — Allen Cooper bir sekreterle evleniyor» kelimeleri yazılıydı.

Henry, kolunu tekrar Ann'in boynuna doladı. «Peki çocuklar, bir resim daha çekebilirsiniz. Altına da 'Henry Bellamy, yeni milyoner sekreterini tebrik ediyor' cümlesini yazıverin...»

Flaşlar tekrar parladı. Biri, Ann'e gülümsemesini söyledi... Diğeri bir poz daha istedi. Birisi iskemlenin üzerine çıkıp ordan Ann'in resmini çekti. Bir kaç kişi ona şu tarafa bakmasını söyledi. Genç kız, seslerin uzaktan geldiğini zannediyordu. Beyninin içinde bir uğultu vardı. Sanki ayaklarının dibinde deniz vardı da onun dalgalarının uğultusu kulaklarını doldurmuştu. Bu kargaşalık içinde Ann, Lyon Burke'nin gülümseyerek kendisine baktığını farketmişti.

Daha sonra Henry, neşeli bir ev sahibesi edasıyla muhabirlerin

ellerini sıkıp onları dışarı uğurladı. Kapı kapanırken Ann onun gazetecilere :

«Evet, burada bizim büroda tanıştılar» dediğini de duydu.

Ann, dalgın bir halde kapıya bakıyordu. Birdenbire ortalığa çöken sessizlik onu deminki patırtıdan daha fazla şaşırtmıştı. Lyon, yanına geldi ve bir sigara ikram etti. Genç kız sigaradan derin bir nefes çektikten sonra öksürdü.

Lyon, tatlı bir sesle: «Canım işleri biraz da oluruna bırak, kendini bu kadar üzme» dedi.

Ann, koltuklardan birine yığılmıştı. Gözlerini Lyon'a dikti: «Ben ne yapacağım şimdi?»

«Şimdilik işler gayet iyi gidiyor. Zamanla alışırsın. Hattâ belki ilerde hoşuna da gider.»

«Ben Allen Cooper ile evlenmiyeceğim ki.»

«Yavrucuğum, bu kadarcık hareket ve değişiklik senin maneviyatını bozmasın. Gazetelerin birinci sayfasında ismi yayınlanan herkes senin gibi telâşlanır.»

Henry de odaya dönmüştü. Ann'e bakarken onunla iftihar ettiği bakışlarından anlaşılıyordu. «Ee, dün benim o saçma sözleri söylememe niçin fırsat verdin? Eğer delikanlının kararında ciddi olduğunu bilseydim, o sözleri hiç ağzıma almazdım.»

Lyon, sakin bir sesle: «Ann kendi hesabına başkalarını konuşturmakta pek usta» dedi.

Ann, hıçkırıkların boğazında düğümlendiğini hissetti. **(Bir hanımefendi başkalarının yanında ağlamaz.)** Bu, çılgınlıktı. Lyon o soğuk tebessümüyle karşısında duruyordu. Henry de, kızına iyi bir kısmet bulmuş mutlu bir baba havasına bürünmüştü.

Henry: «Ben hemen iş bulma bürosuna telefon edeyim, dedi, «senin herhalde pek çok işin vardır. Büro için sakın üzüleyim deme. Biz işleri yoluna koyarız. Nasıl olsa senin yerine de birini buluruz.»

Ann içinde bir hafiflik hissetti. Midesinin alt kısmında başlayan hafiflik, onun vücuduyla başını birbirinden ayırıyordu sanki. Herkes ondan kaçıyordu. Henry bile telefon rehberini açmış, İş Bulma Bürosunu arıyordu.

«İşimi bırakmamı mı istiyorsunuz?»

Henry genç kızın omuzlarını tuttu, tatlı tatlı gülümsedi: «Hayatım, sen içinde bulunduğun durumu henüz pek kavrayamadın galiba. Düğüne çağrılacakların listesi hazırlanmaya başlanınca se-

ninle görüşürüz. Davetiyeler yazılırken gelinlik provaları, beyanatlar, toplantılar, davetler birbirini takibedecek. Bizim işleri yapmak şöyle dursun, senin bir sekretere ihtiyacın olacak.»

«Henry, seninle mutlaka konuşmalıyım.»

Lyon: «Ben dışarı çıkayım» dedi, «Henry özel bir vedalaşma sahnesini gerçekten haketti.» Genç adam, Ann'e başını salladı, sonra göz kırptı: «Şansın açık olsun... Sen herşeyin en iyisine lâyıksın.»

Ann, kapının kapanmasını bekledi, sonra Henry'ye döndü:

«Doğrusu gördüklerime inanamıyorum» dedi, «ikiniz de umursamıyorsunuz.»

Henry şaşırmıştı: «Umursamıyor muyuz? Tabii umursuyoruz, yavrucuğum. Senin hesabına da çok sevinçliyiz.»

«Peki, peki ama buradan çıkıp gitmeml ve bir daha dönmememi tabii buluyorsunuz. Sizin için bunun hiç bir önemi yok ha... Yerime başka bir kız bulacaksınız ve hayat gene eskisi gibi aksamadan devam edecek öyle mi?»

«Önemi yok olur mu? Hem de çok önemi var. Senin yerini başkasının doldurobileceğini zannediyor musun? Benim başka birisiyle çalışmaktan hoşlanacağımı düşünebiliyor musun? Fakat ben bunları aklıma getirip senin işlerine zorluk çıkarmaya kalkışsam gerçek dost hüviyetimi kaybetmez miyim? Ya sen ne biçim dostsun? Demek burdan çıkıp gideceksin ve bir daha da beni aramayacaksın ha? Oh, hayır, ben seni öyle kolay kolay bırakmam. Düğüne davet edilmek isterim. İlk çocuğunun vaftiz babası olmak isterim... Hattâ çocuklarının hepsinin vaftiz babası ben olmalıyım. Allen'i sevmeye de çalışacağım. Aslında, benim onunla bir alışverişim yok. Sadece çok fazla zengin oluşu beni düşündürdü. Seni üzmesini istemem. Fakat şimdi işin şekli değişti. Artık onun parasını da seviyorum.»

Ann, boğazının gene düğümlendiğini hissetti. «Lyon da umursamadı.»

Henry şaşırmıştı: «Lyon mu dedin? Lyon niçin üzülsün? Bayan Steinberg onun mektuplarıyla meşgul oluyor ve...» Henry, birden sustu. Yüzündeki ifade değişmişti. «Oh, hayır olamaz... Yapamazsın bunu Ann, onunla beraber bir öğle yemeği yer yemez adama aşık mı oldun?»

Ann, bakışlarını patronundan kaçırdı: «Öyle değil... Fakat

karşılıklı oturup konuşmuştuk... Ben dost olduğumuzu zannediyordum.»

Henry, kendini maroken kanapeye bıraktı: «Buraya gel,» diye Ann'e seslendi, sonra genç kızın ellerini avuçları içine aldı: «Bak seninle dostça konuşayım, Ann» dedi, «eğer bir oğlum olsaydı, ona Lyon'u taklid etmesini, ona benzemeye çalışmasını söylerdim. Fakat bir kızım olsaydı, ona da Lyon'dan uzak durmasını tenbih ederdim.»

«Bu sözlerden ben bir mâna çıkaramadım...»

«Şekerim... bazı erkekler, farkına varmadan kadınlar için kötü bir haber hüviyetine bürünüverirler... Allen de eskiden öyleydi ama sen onu kurtardın.»

«Ne bakımdan kötü haber olurlar?»

Henry, omuzlarını silkti: «İstekleri kolayca elde ederler. Allen'in parası çok olduğu için işleri kolaylaşmıştı. Lyon'un ise çok fazla yakışıklı olması ona bu imkânı sağlıyor. Bir bakıma ben de onlara hak vermiyor değilim. Kadınların hepsini istedikleri an elde etmek imkânına sahipken bir tek kadınla ömürlerini tüketmeye niçin razı olsunlar? Fakat sen Alen'i hükmün altına aldın. Bunu başarabileceğine hiç kimse inanmamıştır. Onun böyle kolayca dize gelebileceğine ihtimal vermezdim. Şimdi ise sevincinden göbek atacak yerde, oturmuş kara kara düşünüyorsun.»

«Henry, ben Allen'i sevmiyorum. Onunla altı hafta gezdim, tozdum. Fakat pek resmiydik. Kim olduğunu bile bilmıyordum. Yani, ben onu fakir bir memur zannediyordum. Sonra, iki gece önce bu hikâye başlayıverdi.»

Henry, gözlerini kısmıştı: «Allen bu haliyle senin için bir yabancı olmaktan ileri gidemiyor değil mi?»

«Evet.»

«Ama Lyon ile başbaşa bir yemek yiyince kırk yıllık dosttan farkınız kalmıyor ha?»

«Bu doğru değil. Hem ben şimdi Allen'den bahsediyorum. Ne yapayım, onu sevemedim. Lyon'un bu işle hiç bir ilgisi yok.»

«Sen yalancının birisin.»

«Henry, yemin ederim, öyle.»

«Peki, ama sevmediğin insanla altı hafta gezmeye ne buyrulur? Lyon ortaya çıkıncaya kadar Allen seni sıkmıyordu.»

«Bu da doğru değil. Allen'den başka bir erkeği tanımadığım için akşamları onunla çıkıyordum. Üstelik ona acıyordum da. O kadar

zavallı bir adama benziyordu ki, ona acımamak elde değildi. Aramızda aşk konusuna hiç temas etmedik. Hatta bir kere bile beni öpmeye kalkışmadı. Sonra, iki akşam önce de...» Anne, sinirlerine hakim olabilmek için sustu. Tekrar konuşmaya başladığı zaman biraz önceki asabî ve şaşkın halinden eser kalmamıştı. «Henry, ben Allen'e herşeyi açıkladım. Babasına da aynı şeyleri söyledim.»

Henry, duyduklarına inanmamıştı: «İkisine de bunu söyledin mi?»

«Evet. İkisine de söyledim.»

«Peki onlar ne cevap verdiler?»

«İşte meselenin en inanılmaz tarafı da bu ya?... Ben bunlar gibisine rastlamadım. Duymak istemedikleri sözlere hiç önem vermiyorlar. Allen durmadan beni sevdiğini söylüyor. Güya ben de onu sevmeyi öğrenecekmişim.»

Henry, sakin bir tavırla: «Bu olabilir» dedi, «Hatta bazan aşkın böylesi daha da iyidir. Yani sevilmek, sevmekten iyidir demek istiyorum.»

«Hayır, ben daha fazlasını isterim.»

«Tabii... Meselâ buradaki işine devam etmek istersen. Sana durumunu birkaç kelimeyle anlatıvereyim mi: Sen Allen'e biraz da numara yapıyorsun. Elbette neden olmasın? Karşılarına çıkan kızlara evlenme teklifinde bulunan milyonerlere bu zamanda pek az rastlanıyor. Kısa bir zaman sonra onun da bu hevesten vazgeçeceğini hesaplıyorsun. Allen başka bir kızla dolaşmaya başlayacak. O zaman da Lyon'un sana kavalyelik edeceğini umuyorsun. Asıl istediğin de bu değil mi? Öh, bu muazzam birşey olacak. Başlangıçta işler yolunda gidecek. Bu belki de bir ay kadar sürer. Sonra bir sabah ben büroya geldiğim zaman senin gözlerinin ağlamaktan kızarmış olduğunu görüp meraklanacağım. Bana başının ağrıdığından söz edeceksin. Fakat bundan sonra da gözlerindeki kızarıklık geçmeyecek. Ben de meseleyi Lyon ile konuşacağım O omuzlarını silkip: «Canım elbette kızla biraz flört ettim» diyecek, «ondan çok da hoşlanıyorum. Fakat Ann hiç bir zaman bana sahip çıkamaz. Lütfen onunla konuş, durumu anlatıver, beni rahat bıraksın...»

Ann acı acı: «Bu mevzuda çok tecrübeli olduğunuz anlaşılıyor» dedi, «siz sekreterlerinize her zaman bunları söyler misiniz?»

«Hayır, sekreterlerime söylemem. Fakat şimdiye kadar da senin gibi bir sekretere çatmadım ki. Mamafih bu çeşit konuşmayı daha önce de birçok kereler tekrarladım. Senden daha cahil kızla-

ra azıcık nasihat vermek gerekiyordu. Ama maalesef her defasında da ben olan olduktan sonra nasihata giriştim ve tabii bundan da bir fayda sağlanamadı. Yalnız onların senden üstün tarafları vardı. Böyle milyoner sevgilileri terketmek akıllarının köşesinden bile geçmemiştir.»

«Demek Lyon'u çok tehlikeli ve korkunç buluyorsunuz?»

«Yok canım. Lyon, hür, bekâr ve üstelik yakışıklı bir delikanlı. O an için hoşuna giden her kızı elde etmek istemesi de en tabii hakkı. Bu şehirde de erkeklerin karşısına çıkan o kadar çok kız var ki...»

«Ben her erkeğin böyle düşüneceğine inanmıyorum.»

«Lyon Burke 'her erkek' değildir, bunu unutma. New York da 'her şehir' değil. Günün birinde Lyon da bu maceralı hayattan bıkıp bir tek sevgiliyle yetinmek isteyecektir. Fakat buna daha çok vakit var. Onun durulması için maceralı hayattan bıkması gerekiyor. O zaman bile ben Lyon'un bir tek sevgiliyle mesut olabileceğini sanmıyorum.»

Telefon çalmaya başlamıştı. Ann gayriihtiyari yerinden kalkıp telefona cevap vermek istedi. Fakat Henry onun davranmasına mani oldu: «Sen otur bakalım küçük milyoner. Artık burada çalışmadığını da unutma.» Henry, masasına doğru yürüdü, telefonu açtı:

«Aloo. Merhaba Jennifer. Evet, herşey tamam... Ne dedin? Ha, evet, öyle... Şimdi karşımda oturuyor. Tabii çok heyecanlı. Onu bir görsen. Sevinçten nerdeyse uçacak.» Henry, başını çevirip Ann'e, «Telefon eden Jennifer North» dedi, «seni tebrik ediyor.» Tekrar telefona döndü. «Evet, şanslı kızmış. Dinle, yavrum, kontratın bugün hazır olması gerekiyor. Ben onlara şöyle bir göz gezdirdikten sonra sana yollarım imzalarsın. Peki, hayatım... Saat beşe doğru tekrar konuşuruz.» Henry telefonu kapadıktan sonra tekrar Ann'in yanına geldi: «İşte şu Jennifer aklı başında bir insan...»

«Kim bu kız?»

Henry homurdandı: «Yapma allahaşkına... Sen hiç gazeteleri okumaz mısın? Daha geçenlerde bir Prensten ayrıldı. Hemen her gün gazetelerin birinci sayfalarında adı geçerdi. Birdenbire ortaya çıkıverdi. Nerden geldiğini kimse bilmiyordu. Aslında California'lıdır ya, neyse... Günün birinde de o Prensle karşılaşıverdi. Tabii onun sayesinde bol paraya da kavuştu. Adam ona daima pahalı hediyeler alıyordu. Gazeteler, dergiler hep onların maceralarıyla ilgili haberlerle doluydu. Nikahlarını Jersey Belediye Başkanı kıy-

mıştı. Şehirdeki ünlü şahsiyetlerin hepsi düğüne gitmişti. Dört gün sonra da Jennifer'in nikâhı feshettirmek istediğine dair bir haber gazetelerin birinci sayfalarında yer aldı.»

«İyi ama siz boşanma avukatı değilsiniz ki...»

«Değilim. Onun bu işle meşgul olan iyi bir avukatı da var. Avukat, onun menaceri olmamı teklif etti. Gerçekten de Jennifer'in iyi bir menacere ihtiyacı vardı. Çok akıllı, çok zeki bir kızdır ama bu arada bir aptallık edemeden durmamış. Evlenmeden önce şayet nikâhı feshettirmek isterse kocasından hiç para istemeyeceğine dair bir kâğıt imzalamış. Buna rağmen de nikâhı bozmak isteyince geçinmek için çalışmak zorunda kaldı.»

«Bari kabiliyeti var mı?»

Henry gülümsedi. «Onun kabiliyete ihtiyacı yok. Şayet isterse, sinemada da başarı sağlayabilir. Onun kadar güzel öpüşmesini bilen kadına az rastlanır. Sonra vücudu da güzel... Jennifer North'un dünyanın en güzel kızlarından biri olduğunu söyleyebilirim» Henry sustu. Sonra sesine daha ciddi bir ifade vererek sözlerine devam etti: «Yok canım, bu pek de doğru değil. Aslında, sen ondan daha güzelsin, Ann. İnsan karşına geçip sana baktıkça güzelliğinin derecesini daha iyi anlıyor. Fakat Jennifer'in güzelliği bir anda insanı çarpıveriyor. Zaten daima ilk intiba önemlidir. Jennifer de bu meseleyi halletmiş. Şu boşanma işi tamamlanır tamamlanmaz 'Göğü Del' oyununda sahneye çıkacak. Ona iyi bir de film anlaşması imzalatacağımı tahmin ediyorum.»

Ann sordu: «Sesi güzel mi?»

«Canım söyledim ya, o hiç birşey yapmaz.»

«Ama oyunda rol alacağına göre...»

«Ona küçük bir rol buldum. Helen de bu isteğimi kabul etti. Ama şimdi Helen ile Jennifer'den bahsetmeme ne lüzum var? Beni asıl düşündüren sensin. Onlarla bir alış verişim kalmadı ki.»

«Henry ben buradaki işime devam etmek istiyorum.»

«Sözlerinin tercümesini yapayım: 'Henry ben Lyon Burke'yle yakınlık kurmak için fırsat arıyorum.»

«Eğer seni üzen, endişelendiren husus buysa, söz veriyorum, burada olduğum müddetçe onun yüzüne bile bakmayacağım.»

Henry başını salladı: «Sen zorla kalbinin kırılmasını istiyorsun, ben de buna alet olmayacağım. Şimdi burdan çık git. Seni kovuyorum. Git, Allen Cooper ile evlen, mutluluğa kavuş.»

Ann ayağa kalktı: «Pekâlâ çıkar giderim. Fakat ben Allen Co-

oper ile evlenmeyeceğim. Kendime de nasıl olsa başka bir iş bulurum.» Ann, kapıya doğru yürümeye başlamıştı.

«Ne istersen onu yap. Benim gözümden uzak olursan seni karşıdan seyredip üzülmekten kurtulurum»

«Sen gerçek bir dost değilsin, Henry.»

«Benim kadar iyi arkadaş bulamazsın.»

Ann yalvardı: «Öyleyse bırak burada kalayım. Henry, beni anlamıyorsun. Ben Allen ile evlenmek istemiyorum. Fakat buradan da ayrılıp kendime başka bir iş arasam belki de hiç hoşlanmadığım bir işde çalışmak zorunda kalırım... Allen de durmadan beni tazyik edecektir. Benim işimden ayrılıp başka yerde çalışmamdan doğacak dedikoduları da bir düşün... Allen'in babası da boyuna soru soracak. Allen ile Gino bir kere konuşmaya başladılar mı bir türlü susmak bilmiyorlar. Sonra insana seçme hakkı falan da bırakmıyorlar. Henry, yalvarırım bana yardım et. Allen Cooper ile evlenmek istiyorum»

«Ann iyi düşün. Adamın milyonları hattâ belki de milyarları var.»

«Ben Lawrenceville'deki Willie Henderson'dan kaçtım. Belki onun Allen kadar çok parası yoktu ama o da zengindi. Willie'yi çocukluğumdanberi tanıyordum. Ailesini de keza. Bunların benim için bir önem taşımadığını anlamıyor musun? Benim parayla ilgim yok.»

Henry birkaç saniye sustu, nihayet: «Pekalâ» dedi, «kalabilirsin. Ama bir şartla... Allen'le nişanını bozmayacaksın.»

«Henry, sen aklını mı kaçırdın? Demindenberi söylediklerimi dinlemedin mi? Ben Allen ile evlenmek istemiyorum.»

«Ben de sana evlen demiyorum ki. Sadece nişanlan diyorum. Böylece emniyette olursun.»

«Emniyette mi olurum?»

«Evet, Evet, hiç olmazsa şu Lyon Burke'yle başın derde girmez. Lyon'un bir iyi tarafı vardır. Başka erkeklerin sevgilileri, nişanlılarıyla ilgilenmez.»

Ann, hafifçe gülümsedi: «Eh, onu bu kadarcık methetmen de birşeydir.»

«Ne methetmesi? Lyon'un başını derde sokmasına lüzum yoktur da onun için böyle işlere girişmez. Kucağına atılan pek çok serbest kadın var...»

«Ya ben? Ben nişanlı kalırsam Allen'le ne yapacağım.»

«Onu oyala. Bunu yapman mümkün. Kendine bağlamayı ba-

şaracak derecede zeki olduğuna göre herhalde oyalamasını da bilirsin.»

«Ama bu dürüstçe bir iş değil ki... Ben gerçi Allen ile evlenmek istemiyorum ama insan olarak ondan hoşlanıyorum. Ona karşı haksızlık etmiş olacağım.»

«Ama burada başkalarını üzmeyeceksin. Mesela beni... Zaten şu oyun beni kâfi derecede yoruyor ve üzüyor. Araya bir de senin üzüntün girmesin. Sonra Allen'e karşı da haksızlık etmiş olmayacaksın ki... O da ömründe ilk defa namuslu bir kızla dostluk edecek. En önemlisi kendine karşı dürüst davranmış olacaksın, zira şimdiiik Lyon Burke'den başkasını gözün görmüyor.» Henry, genç kızın itiraz etmesini önlemek istercesine elini havaya kaldırdı, «sen ne düşünürsen düşün, ona tutulduğun belli. Fakat şöyle gözlerini aç, etrafına bakın, New York gazetelerinin dedikodu sütunlarını oku, onun ne kadar çabuk sevgili değiştirdiğini öğreniverirsin. Gazeteleri okuduktan sonra başbaşa yediğiniz öğle yemeğinin de sihri kaybolacak. Namusunu korumuş olacaksın ve hayal kırıklığına uğramaktan da kurtulacaksın. Bak, Ann beni dinle, senin gibilerine buralarda pek az rastlanır. Seni korumak da bizlere düşüyor.»

Ann bir kaç saniye düşündükten sonra başını salladı: «Hayır, bunu yapamayacağım, Henry. Bunun, bir yalan dünyasında yaşamaktan farkı olmayacak.»

«Ann, beni dinle» Henry'nin sesi tatlılaşmıştı, «zamanla herşeyin ille de beyaz ve siyah olması gerekmediğini öğreneceksin. Allen'e karşı dürüst davranman da mümkün. New York'a yeni yeni alışmaya başladığını ve bir süre hür yaşamak istediğini söyle. Evlenmek için acele etmenize lüzum olmadığını da hatırlatıver. Yirmi bir yaşına ne zaman basıyorsun?»

«Mayısta.»

«Bu güzel işte. Evlenmek için mayısa kadar beklemek istediğini söylersin.»

«Sonra ne olacak?»

«O zamana kadar beklenmedik bir sürü şey olabilir. Bakarsın Allen başka bir kıza tutulur. Lyon Burke'nin de maskesi düşebilir. Hatta Alen'e aşık olman bile mümkün. Mayıs ayında fikir değiştirmene de kimse birşey diyemez. Unutma, nikâh memurunun karşısına çıkıncaya kadar hiç bir erkeğe resmen bağlanmış sayılmazsın. Hatta son sözleri söylemeden önce, nikâh masasında da fikir değiştirmeye hakkın var.»

«Sana göre herşey çok kolay.»

«İnsan Everest Tepesine tırmanırken bazı güçlüklere de katlanmak zorundadır. Daima yukarı doğru bir adım atacaksın, geriye hiç bakmak yok ve gözlerin hep zirvede olacak.»

*

Ann evine geldiği zaman kapının önünde muhabirlerle fotoğrafçıların beklediklerini farketti. Hemen başını önüne eğdi ve hızla merdivenlere atıldı. Gazetecilerin arasından geçip binaya girdi, artık emniyetteydi. Neely de holde onu bekliyordu.

«Ann, bu sabah kardeşim telefon ettiği zaman azkalsın şaşkınlıktan bayılacaktım. Al bak...» Neely, elindeki yassı paketi gururla Ann'a uzattı: «Bu benim sana nişan hediyem.»

Hediye, Ann'in nişan haberini yayınlayan gazetelerden kesilmiş kupürlerle dolu bir defterdi.

Neely, «Defterin altı sayfası doldu» dedi, «daha bu başlangıç. Hele evlenme hazırlıkları ilerleyince sayfalar çabucak dolacak. Aman allahım, ne mutlu sana, meşhur olacaksın...»

*

O akşam Allen kendi arabasıyla geldi. «Yemeği başbaşa yiyeceğiz ama» dedi, «Sonra Gino kahve içmeye gelecek. Bizi Tony Polar'ın 'La Ronde' daki galasına götürmek istiyordu. Ben de kıramadım.»

«Tony Polar mı dedin?»

Allen gülümsedi: «Ann allahaşkına Tony Polar'ın hayranlarından biri olmadığını iddia etmeye kalkışma.»

«Ben onun adını bile duymadım.»

Allen gene güldü: «Frank Sinatra'dan sonra günümüzün en sevilen şarkıcısı o.»

Genç adam, şoför mahalline doğru eğildi, «Leon, ben sana durduğuyinceye kadar arabayı parkın içinde dolaştır.» Allen böyle dedikten sonra Ann'e döndü: «Belki açlıktan ölecek hale geldin ama bu gezimizin çok önemli bir sebebi var.»

Genç adam, Ann'in parmaklarını kavradı. Genç kız hemen elini çekiverdi: «Allen, seninle konuşmam lâzım.»

«Hemen şimdi olmaz — gözlerini kapa.» Allen, cebinden küçük

bir kadife kutu çıkarıp kapağını açtı. «Şimdi bakabilirsin. İnşallah parmağına uyar.»

Elmas, arabanın karanlığında bile pırıltısıyla göz kamaştırıyordu.

Ann, kendini geriye çekti: «Bunu alamam.»

«Beğenmedin mi?»

«Beğenmemek mi? Ben ömrümde böylesine güzel birşey görmedim ki.»

Allen gayet basit birşeyden söz ediyormuş gibi: «On kırat» dedi, «Ama kare şeklinde kesilince pek de fazla parlamaz.»

Ann, sinirli sinirli güldü: «Evet, her sekreterin de parmağında bu yüzükten bir tane bulunur.»

«İyi ki söyledin de aklıma geldi Henry Bellamy'ye istifanı verdin mi?»

«Hayır, böyle birşey yapmaya da hiç niyetli değilim. Allen, beni mutlaka dinlemelisin. Biz nişanlanmadık.»

Allen yüzüğü kızın parmağına geçirdi: «Tastamam uydu.»

Ann, genç adama ısrarla baktı : «Allen, beni anlamıyor musun? Sana ne anlatmaya çalıştığımın farkında değil misin?»

«Evet, bana aşık olmadığını anlatmaya çabalıyorsun.»

«Eee, öyleyse bu saçmalığı niçin devam ettiriyorsun?»

«Çünkü bir insanın gerçekten isteyip de elde edemeyeceği birşey yoktur da ondan. Seninle tanışıncaya kadar da hiç birşeyi bu derece fazla istediğimi hatırlamıyorum. Sana sahip olmaya karar verdim, Ann. Sadece bana bir fırsat ver. Son haftalarda beni ürkek, pısırık bir zavallı memur olarak tanıdın. Beni gerçek hüviyetimle görmeye bir ay dayanırsan bu müddetin sonunda beni ya seversin ya da nefret edersin. Ben şansımı deneyeceğim.»

Allen şoföre eğildi: «Haydi şimdi Stork Klübe gidebiliriz, Leon.»

Ann susuyordu. Genç adam gerçekten durumun değişeceğine inanıyor muydu? Zengin için de fakir için de aynı şeyleri düşünüyordu o... Allen her yerde Allen'di. O üçüncü sınıf Fransız lokantasındaki Allen ile El Morocco'daki Allen arasında hiç bir fark yoktu.

Sanki, dünya genç kızın başına yıkılmıştı. Henry Bellamy için masa başına oturup sağa sola ultimatomlar yağdırmak kolaydı. O, insanlarla uğraşmıyordu ki... Henry, Allen'in gözlerindeki ifadeyi de görmemişti.

Genç kızın sıkıntısı yol boyunca devam etti. Stork Klübün Lo-

casına girerlerken de söyleyecek bir söz bulamadı. Allen, loca hakkında bilgi veriyordu: «Klübün tek özel odası budur. Patron Sherman buraya gelenlere bir de hediye kutusu gönderir. İçinde mutlaka parfüm vardır. Sherman sevdiği müşterilerine mutlaka parfüm verir. Bir şişe de şampanya olması lâzım. Aman şampanyayı içelim, sonra Sherman bize gücenir.»

Gino saat onda Klübe geldi. Masalarda oturan dostlarına selâmlar yağdırarak ağır adımlarla yürüyordu. Fazla yüksek sesle konuşması Allen'in biraz canını sıkmıştı. Gino nihayet masalarına geldi ve hemen şampanyaya sarıldı.

«Baba, her masaya uğraman doğru bir hareket olmadı. Bilirsin burada böyle şeyler hoşa gitmez.»

Gino yüksek sesle güldü: «Kime ne?... Dinle, oğlum, sen nasıl istersen öyle yap, ama ben şımarıkların kaprislerine boyun eğemem. Birisi benden para isterse onu seve seve veririm, fakat paramla kepaze olmak da işime gelmez. Nasıl rahat ediyorsam öyle yaşamaya bakarım. Bir kaç zıpırın ukalâca düşüncelerini benimseyemem. Ama her koyun kendi bacağından asılır.»

Stork Klübünden çıkıp 'La Ronde'a gittikleri zaman Allen rahatlamıştı... Burada da garsonların ve diğer personelin Gino'ya gösterdiği itibardan onun 'La Ronde'a sık sık uğradığı anlaşılıyordu. Gino da garsonların kiminin sırtını okşayıp hatırını sormayı kiminin eline para sıkıştırmayı ihmâl etmemişti. Nihayet sahneye yakın olan masalardan birine oturdular. Saat onbirdi ve klüb iyice dolmuştu. Gino, şampanya ile Skoç Viskisi ısmarladı. «Adale, skoç viskiyi seviyor» dedi. «Oyundan sonra o da gelecek. Şampanya onu şişmanlatıyormuş.»

Ann, kapıdan girip daha iyi yer isteyen müşterileri seyretti. Bir kısmı da ceplerinden çıkardıkları parayı en küçük bir utanma hissine kapılmadan garsonların avuçlarına sıkıştırıveriyorlardı. Gazetelere servis yapmak üzere klüb müdüriyeti tarafından kiralanan fotoğrafcılar ve müşterilerin fotoğraflarını çekiyorlardı. Fotoğrafçılar, Gino, Ann ve Allen'in de resimlerini çektikten sonra gelecek diğer şöhretleri beklemek üzere kapıya gittiler.

Adale saat onbir buçukta geldi. Yüzünden sahne makyajını çıkarmamıştı.

Gino: «Bu maskara halinle niçin geldin?» diye sordu, «sahne makyajından hoşlanmadığımı biliyorsun.»

«Öyle ama şekerim yeniden makyaj yapmak da çok uzun sürü-

yor. Takma kirpiklerimi çıkardım, yüzüme de biraz pudra sürdüm. Bu gece mevsimin en önemli galası var. Onu kaçırmak istemem. Baksana, zaten herkes de burda.» Adale, bunları söyledikten sonra civar masalarda oturanlara el sallamaya başladı.

Allen: «Birkaç yıl önce Sinatra herkesin gözdesiydi» dedi, «şimdi de kadınlar şu Tony Polar'a ölüp bayılıyorlar. Ben bundan birşey anlamıyorum.»

«Canım ne çıkar, biz ikisini de beğeniyoruz,» Gino, bunları söylerken gülümsüyordu.

Adale, elini kapıya doğru uzattı: «Hey, şuraya bak» dedi «kapıdaki kadın Helen Lawson değil mi? Sırtındaki vizon mantoyu görüyor musun? Rengi yer yer kızarmış. En aşağı on seneliktir. O kadar parası varken kılığına bakın... Duyduğuma göre şöhretlerin en cimrisi oymuş. Hey, bu da Jennifer North olsa gerek.»

Gino, yumruğunu masaya vurdu: «O eski yapıdır, kıymeti düşmez... Sen onun yanında bir oğlan çocuğa benziyorsun, Adale.»

Ann de etrafı fotoğrafçılarla çevrilen Jennifer'le ilgilenmişti. Kız, gerçekten çok güzeldi. Uzun boyluydu, muntazam bir vücudu vardı. Kristal boncuklarla işlenmiş olan beyaz elbisesinin, yakası vücudunun güzelliğini iyice ortaya çıkaracak derecede açıktı. Uzun saçları beyaz denecek kadar açık sarıydı. Fakat onun asıl yüzü Ann'in dikkatini çekti. Sırtındaki kıyafetin ve vücudunun artistvari görünüşüyle yüzünün tabii güzelliği tam bir tezat teşkil ediyordu. Gözlerinin bakışı masum ve samimiydi. Küçük, ucu yukarı doğru hafifçe kalkık burnu bir küçük çocuğun burnunu andırıyordu. Bu, masum bir yüzdü. Her gördüğünü beğenen, her olaydan heyecan duyan ve vücudunun yarattığı ilgiden habersiz masum bir genç kızın yüzü... Garsonlar, kalabalık arasından Jennifer North'u güçlükle geçirip Ann'lerin tam karşısındaki masaya oturttular. Grup masaya yerleşinceye kadar Ann, Henry Bellamy'yi görmedi.

Allen: «Senin patron gerçekten ağzının tadını biliyor» dedi. «Baksana bu gece de Helen Lawson ve Jennifer North'la beraber.»

Adale atıldı: «Yok canım, yanlarında bir erkek daha var. Görüyor musunuz, şimdi oturuyor. Herhalde Jennifer'in kavalyesidir. Hey, müthiş yakışıklı bir adam bu...»

Ann sakin sakin: «O Lyon Burke» dedi.

«Demek Lyon Burke bu adam, öyle mi?» diye Allen sordu.

Ann, Lyon'un Jennifer'in kürkünü çıkarmasına yardım edişini seyrederken, evet anlamına başını salladı. Jennifer, genç adamın

bu hizmetini tatlı bir tebessümle mükâfatlandırdı.

Allen ıslık çaldı: «Acaba bu altın saçlı Venüs bu gece benim eski karyolamda mı yatacak?»

Ann soğuk soğuk: «Jennifer, Bay Bellamy'nin müşterisidir» dedi, «Herhalde Lyon Burke de iş icabı ona kavalyelik ediyor.»

«Tabii ona şüphe yok. Herhalde Henry Bellamy, onun üzerine aldığı bu ağır göreve karşılık fazla mesai ücreti ödemeyi unutmayacaktır.»

Gino: «Henry, Helen Lawson sayesinde zengin olmuştur» dedi, «şu gördüğünüz eski çanta, yeni şöhretlerin hepsinden daha çok para getiriyor.»

Allen, Klübe gelen şöhretler hakkında bilgi veriyor, kimin kiminle akraba olduğunu, ne işde çalıştığını anlatıyordu. Ann de onu ilgiyle dinlemeye çalışıyordu ama zaman zaman da bakışlarını Henry'nin masasına çevirmeden edemiyordu. Jennifer North gibi bir kız böyle herkesi güldürecek kadar komik ne söylemiş olabilirdi acaba? Lyon Burke, ona neler anlatıyordu? Herhalde o mahut savaş hatıralarını anlatmıyordu ya. Lyon'un başını arkaya atarak kahkahalarla güldüğünü farketti. Birlikte öğle yemeği yedikleri zaman Lyon böyle gülmemişti. Ann, onun nazarında büroda çalışan çirkin ve sevimsiz sekreter kızdı. Yaptığı işe karşılık bir öğle yemeği ziyafetini haketmişti. Genç adam, bu sıkıcı işi yaparken hayatının en acı hatıralarını anlatarak ondan intikam almak istemiş olabilirdi. Lyon bir sigara yakıp Jennifer'e uzattığı sırada Ann de başını öbür tarafa çevirdi.

Işıklar birden azalmıştı. Garsonlar son siparişleri almak için masalar arasında telâşla koşuştular. Yavaş yavaş salonda hareket azaldı, sesler de gittikçe alçaldı ve nihayet iyice kesildi. Salon da iyice kararmıştı. Sahnede bir tek ışık yandı. Orkestra, Tony Polar'ın programının başlayacağını müjdeleyen melodiyi çalıyordu. Nihayet alkışlar arasında Tony Polar, sahneye geldi. Gayet kibar bir şekilde dinleyicileri selâmladı. Uzun boylu yakışıklı bir adamdı. Halinde tavrında çocuksu bir hava vardı. Bir genç kız ona hiç çekinmeden güvenebilirdi. Bir kadın ise onu korumak ihtiyacını duyardı mutlaka.

Mahçup tavırlıydı, ama şarkılarını güzel söylüyordu. Programın birinci bölümünden sonra kravatını gevşetti, gömleğinin yaka düğmesini çözdü. Böylece şarkı söylerken yorulduğunu göstermek istiyordu. Biraz sonra da eline küçük mikrofonu alıp masalar arasında

dolaşmaya başladı. Şöhretli erkeklerin masalarındaki güzel kadınlara aşk şarkıları söylüyordu.

Jennifer'in yanından geçerken ikisinin bakışları birleşti. Genç adam şarkısını yarım bırakıp çabucak oradan uzaklaştı. Sonra da sanki gördüklerine inanamıyormuş gibi hayret dolu bir ifadeyle gözlerini yeniden genç kıza dikti ve şarkısını tamamladı. Salonda çıt çıkmıyordu. Şarkısını bitirince de kibar bir şekilde halkı selâmladı ve bir daha Jennifer'in yüzüne bakmadan programını bitirdi.

Dinleyiciler onu kolay kolay bırakmak istemiyorlardı. Tony Polar, durmadan eğilip halkı selâmladı, fakat alkışlar kesilmiyordu. Işıklar yandı, orkestra üyeleri yerlerini terketmeye hazırlandılar, fakat alkışlar gene devam ediyordu. Genç şarkıcı piyanistle alelâcele birşeyler konuştu, sonra tekrar sahnenin ortasına geldi. Günün sevilen aşk şarkılarından birini söylüyordu. Gözlerini de gene Jennifer'e dikmişti. Şarkı bittikten sonra da alkışlar arasında salondan ayrılırken arkasını döndü. Jennifer'e uzun uzun baktı. Salon alkışlarla inliyordu ama bu defa kati olarak ışıklar yandı ve orkestra da hareketli bir dans parçası çalmaya başladı.

Allen, Ann'i dansa kaldırdı. Genç kız yerinden kalkarken Lyon'un da Jennifer ile beraber piste yürüdüğünü farketti. Lyon da Ann'i görmüştü, hemen genç kıza elini salladı.

«Ann, merhaba. Herhalde Allen Cooper da sizsiniz.» Takdim merasimi çok kısa sürdü, çiftler hemen pistin ortasına yürüyüp kendilerini müziğin temposuna uydurdular. Jennifer'i yakından görmek isteyen çiftler birkaç kere Ann'e çarptılar.

Jennifer gülümsüyordu: «Her hareket edişimde bu boncuklar şangırdıyor. Ne kötü değil mi?»

Ann bu soruya verecek bir cevap bulmak istedi. Fakat sadece tebessüm etmekle yetindi. Biraz sonra da Allen onu pistin daha tenha bir köşesine doğru sürükledi.

Kalabalık çabucak azalmıştı. Ann, Jennifer'in masasının da ilk boşalan masalardan biri olduğunu farketti .Acaba nereye gitmişlerdi? Belki de pisti buradakinden daha büyük olan bir Klübe gitmişlerdi. Genç kızın başı ağrıyordu. Biran önce evine kendini atabilseydi o kadar iyi olacaktı ki ...Ama Gino hiç de geceyi bitirmeye niyetli görünmüyordu.

«Haydi El Morocco'ya gidelim» dedi.

Ann, ertesi gün provası olduğu için erken kalkacağını söyleyen Adale'e içinden teşekkür etti. Böylece o da erkenden evine gitmek fırsatını ele geçirmişti.

*

Bir kaç gün sonra Ann'in adı gene gazetelerin dedikodu sütunlarında yer aldı. Ronnie Wolfe, nişan yüzüğü hakkında bir yazı yazmıştı. Genç kız büroya geldiği vakit Bayan Steinberg ile diğer kızların onu heyecanla beklediklerini gördü.

Telefon memuresi: «Şu yüzüğü biz de görelim» diye diretti. «Sana ne zaman verdi onu?»

«Sahiden değeri on kırattan fazla mı?»

Ann, istemeye istemeye elini onlara uzattı. Kızların hepsi heyecanla yüzüğü seyre koyulmuşlardı. Ann, daima yüzüğün tersini çevirip taktığı için o güne kadar dikkati çekmemişti. Yüzük evde bırakılmaya cesaret edilemeyecek kadar kıymetliydi. İlk fırsatta da onu Allen'e geri vermeyi düşünüyordu. Fakat şimdilik bu yüzük günün konusuydu.

Lyon Burke içeri girdiği zaman Ann gelen mektupları açmakla meşguldü. Genç adam kızın masasının başında durdu, elini tutup havaya kaldırdı, bir ıslık çalıp bıraktı. «Epey ağır değil mi?» Sonra ekledi: «Nişanlın aklı başında bir erkeğe benziyor, Ann.»

«Çok iyidir. Jennifer North da hoş bir kıza benziyor.»

Lyon Burke'nin yüzünde garip bir ifade belirdi. «Jennifer North benim tanıdığım kızların en hoşlarından en sevimlililerinden biridir» dedi ve kendi odasına yürüdü.

Ann, üzgün bir halde düşünceye daldı. Yalan söylememişti ki... Jennifer gerçekten çok sevimli bir kızdı. Ama belki de Ann bu sözleri üzgün bir tavırla söylediği için Lyon onun samimiyetinden şüphe etmişti.

Diğer kızlarla beraber öğle yemeğini yedikten sonra Beşinci Caddede avare avare dolaşmaya başladı. Dükkânların vitrinlerini seyrederken Neely'yi düşündü. Bir gün önce Neely'ye nazarlık almıştı. Oyunun provaları da o sabah başlayacaktı. Ann, içinden Neely'ye gıpta etti. O, hiç de böyle karışık işlere girişmemişti. Neely gibi birinin başına bir kötülük gelmesine hiç bir zaman imkân olmayacaktı.

Büroya döndüğü zaman masasının üzerine bir gazetenin bırakılmış olduğunu gördü. Herhalde kızlardan biri bırakmıştı. Belki de yü-

zükle ilgili bir makale vardı gazetede... Gazeteyi tam çöp sepetine atmak üzereyken masasının üzerindeki günlük deftere bir not iliştirilmiş olduğunu farketti. Üzerinde «Lyon Burke'den Ann Welles»e kelimeleri yazılıydı. Kâğıdın altında da «Gazetenin ikinci sayfasında yazı Ann'i ilgilendirebilir» kelimeleri okunuyordu.

İkinci sayfada Jennifer ile Tony Polar'ın güzel bir fotoğrafı vardı. Fotoğrafın altındaki yazının başlığı «Broadway'de Yeni Bir Macera» idi. Makalede Tony'nin «Onu görür görmez beynimden vurulmuşa döndüm» dediği yazılıydı, «sanki bana yıldırım isabet etmişti.»

Jennifer ise muhabirin sorularını daha utangaç bir tavırla cevaplandırmış, fakat onun da Tony'ye karşı ilgisiz kalmadığını belirtmekte bir mahzur görmemişti. Tony'nin konserinden sonra müşterek dostlarından biri onları tanıştırmıştı. Bu müşterek dost da Lyon Burke idi. Tony, hikâyenin bu kısmını da şöyle anlatmıştı: «Lyon, Jennifer'i yanıma getirdi ve 'Tony sana bir gala hediyesi vereceğimi vadetmiştim' dedi. «İşte hediyemi getirdim.»

Ann gazeteyi kapadı. Birden içine mutluluktan doğma bir yorgunluk çökmüştü. Tony'nin sözlerini duyar gibi oluyordu. Demek Jennifer'i onunla Lyon tanıştırmıştı ha...

«Ann...»

Ann bu sesle daldığı hayâl aleminden uzaklaşıverdi. Neely, karşısında duruyordu.

«Ann buraya gelmekle hiç iyi etmediğimi biliyorum ama eve gidemedim. Seni mutlaka görmem lâzımdı.» Neely'nin yüzü göz yaşlarıyla ıslanmıştı.

Ann sordu: «Neden provaya kalmadın?»

Neely birden hıçkırıklarını tutamadı.

Ann, Henry'nin kapısına ürkek bir nazar fırlattıktan sonra «Otur, Neely» dedi, «kendini toplamaya çalış. Ben de paltomu giyeyim eve gidelim.»

«Ben eve gitmek istemiyorum. O odaya girmeye tahammülüm yok. Bu sabah dışarı çıkarken öylesine mutluydum ki aynaya rujumla 'Gauchero'lar Broadway'e gidiyor' diye yazmıştım Şimdi o aynaya bir daha bakamam.»

«İyi ama Neely'ciğim burada oturup avaz avaz ağlayamazsın ki.»

«Ağlayamayacağımı kim söylemiş? Canım ağlamak isterse nerde olursam olayım ağlarım.» Gözlerinden sel gibi boşanan yaşlar elbisesini de ıslatmaya başlamıştı. «Off, allahım şuraya bak» diye

sızıldandı, «yeni elbisem göz yaşlarıyla baştanaşağı lekelendi. Mahvoldu gitti...»

«Paltonun önünü kapa. Yaşlar kuruyunca leke filân kalmaz.» Ann, yan gözle Neely'nin elbisesine baktı. Doğrusunu söylemek gerekirse elbiseye pek de acımamıştı. Bu mor tafta elbise pek çirkin birşeydi... Neely, elbiseyi satınaldığı zaman Ann onu ikaz etmiş, «İşe böyle kıyafetle gidilmez,» demişti ama Neely, «ben provada dikkati çekmek için böyle giyinmeye mecburum» diyerek kendini mazur göstermişti.

Ann, yumuşak bir sesle: «Mademki burada kalmak istiyorsun, öyleyse kal. Yalnız bana sakin sakin başından geçenleri de anlatıver. Provaya niçin gitmedin?»

«Piyeste benim rolüm yok ki.»

«Yani Gauchero'lar rol vermiyorlar mı?»

«Ah, Ann'ciğim, çok feci birşey bu... Gauchero'lar temsilde hem var hem de yok.»

«N'olur, hikâyeyi başından sırayla anlat.»

«Bu sabah, prova saatinden beş dakika önce tiyatroya gittim. Çantama da senin verdiğin nazarlığı koymuştum. Derken zırtapozun biri elinde bir defterle geldi. Onun arkasından Dick ile Charlie göründü.»

«Neely, lütfen olayı anlat.»

«Ben de öyle yapıyorum işte. Daha sonra figüran kızlar geldiler. Kızların kıyafetlerini bir görmeliydin. Altısının üzerinde vizon manto vardı. Benim yeni elbisem onların eski elbiselerinin yanında paçavra gibi kalıyordu Bizden başka da herkes birbirini tanıyordu. Derken Jennifer North, bir Rita Hayworth havasında içeri girdi. Pek de kibirli bir kız. Rejisör yardımcısı hemen onun yanına koştu aralarına katıldığı için ne kadar memnun olduğunu birbir iltifatla anlattı. Charlie iyice traş olmamıştı. Dick herzamankinden daha sünepe görünüyordu. Herkes birbiriyle sohbete dalmıştı. Derken rejisör de göründü. Bana sorarsan o da zırtapozun biri...»

«Neely, yalvarırım, sen bana sadece başından geçenleri anlat, teferruatı başka zamana bırak.»

«Daha sonra da Helen Lawson, İngiltere Kraliçesi edasıyla göründü. Rejisör, Helen Lawson'a 'yıldızlarınızı seçin, Bayan Lawson' dedi Sonra da koluna girip tanımadığı artistlerle onu tanıştırdı. Nihayet sıra bize gelmişti.» Neely sustu Gözleri gene yaşlarla dolmuştu.

«Eee, anlatsana,» diye Ann sabırsızca söylendi.

«Helen Lawson, bizim Charlie ile Dick'e işaret etti, fakat beni görmemezlikten geldi. Onun bir bardak buzlu sudan farkı yok, Ann. Korkunç bir yaratık o... Dick ile Charlie'ye 'Haa, sizi hatırladım, Gauchero'lar olacaksınız' dedi. 'beraber bir dans numaramız var. Bu sıralarda bol bol vitaminli ve kuvvet verici gıdalar alsanız iyi edersiniz çünkü sahnede beni kucağınıza alıp taşıyacaksınız,» diye ilâve etti.

«Onu mu kucaklarında taşıyacaklarmış?»

«Evet, onu... Ben de ayağa kalktım 'Merhaba Bayan Lawson' dedim 'biliyorsunuz Gauchero'lar üç kişidir. Ben de onlardan biriyim. Adım Neely.' Kadın benim yüzüme bakmak zahmetine bile katlanmadan rejisörün yanına gitti 'Ben de herşey halledildi zannediyordum' dedi ve adamın birşey söylemesine fırsat bırakmadan yanından uzaklaşıverdi. Biraz sonra rejisör Charlie'yi bir kenara çekti, usul usul birşeyler konuştular. Rejisör sanki 'hepiniz başımdan çekilin gidin' der gibiydi. Charlie de ezile büzüle birşeyler anlatmaya çalışıyordu Nihayet Charlie benim yanıma geldi. 'Bak Neely'ciğim' dedi, 'onlar bizi üçlü dansımız için angaje etmediler. Sadece dansımızın bir bölümü için anlaşmıştık. Bu, bir rüya sahnesi olacak. Dans esnasında Helen Lawson'u kucağımızda taşıyacağız.'

Ann sordu: «Pekâlâ sen ne olacaksın? Senin de kontratın yok mu?»

Neely, başını salladı: «Bizim kontratları daima Charlie imzalar. Bu seferki de 'Gauchero'lar' adına imzalanmış. Haftada beş yüz dolar ücret alınacak. Charlie ile Dick iki yüzer dolar alacaklardı, bana da yüz dolar düşüyordu Şimdi Charlie çalışmasam da bu yüz doları bana vereceklerini söylüyor. Fakat benim ona güvenim yok. Bana bu hileyi yaptıktan sonra para meselesinde de aynı oyunu yapmayacağı ne malûm? Hem bomboş oturup da ne yapayım? Burada hiç kimseyi tanımıyorum, danstan başka yapacak hiç bir iş bilmiyorum. Ömrüm sahnede geçti.»

Ann, «Bu gerçekten çok kötü» diye mırıldandı, «ama Charlie'ye de hak vermek gerekiyor. Haftada beş yüz dolar da kolay kolay tepilmez ki. Şu arada kendine başka bir iş bulup oyalansan...»

«Meselâ ne gibi bir iş?»

«Haydi, eve gidelim de bunları rahat rahat konuşalım. Elbet birşeyler buluruz. Benim gittiğim iş bulma bürosuna seni de gönderirim...»

«Ben daktilo bilmiyorum. Lise diplomam yok. Elimden hiç bir iş de gelmez. Ben de o oyunda rol almak istiyorum.» Neely gene ağlamaya başlamıştı.

Ann yalvardı, «Çok rica ederim, kendini toplamaya çalış, kardeşim.» Bayan Steinberg ile diğerlerinin merakla onları seyrettiklerini biliyordu. Fakat kapı açılıp da Lyon Burke görününce Ann de korktuğuna uğradı. Genç adam, Neely'ye hayretle bakarken, Ann de Lyon'a hafifçe gülümsedi.

«Arkadaşım Neely» dedi, «birşeye canı sıkılmış da.»

«Bu izah bana pek klâsik bir lâf gibi geldi.»

Neely, başını kaldırdı. «Çok affedersiniz. Ben hep avaz avaz ağlarım.» Neely, şaşkın şaşkın Lyon'a bakıyordu; «Siz Henry Bellamy değilsiniz herhalde...»

«Hayır, ben Lyon Burke'yim.»

Neely, göz yaşları arasında gülümsedi. «Şimdi Ann'in ne demek istediğini, hareketlerinin sebeplerini daha iyi anlıyorum.»

Ann acele acele: «Bugün Neely çok üzüldü,» dedi, «büyük bir hayâl kırıklığına uğramış da.»

«Hayal kırıklığı mı? Ayol nerdeyse üzüntümden öleceğim.» Neely, gerçekten çok üzgün olduğunu belli etmek için daha yüksek sesle ağlamaya koyuldu.

Lyon bir an hayretle durakladı, sonra da:

«Böyle biçimsiz bir tahta sandalyede ölmek herhalde hoş birşey olmaz. Benim odama gelin de orada ölün bari.»

Neely, Lyon'un odasındaki maroken koltuklardan birine kurulunca hikâyeyi başından sonuna kadar hiç bir teferruatı unutmadan anlattı. O sözlerini bitirince Ann, Lyon'a baktı: «Bu çok büyük bir talihsizlik» dedi, «Neely'nin bütün umudu bu oyunda oynamaktı.»

Lyon, anlayışlı bir tavırla başını salladı: «Fakat Helen'in böyle birşey yapacağını da hiç sanmıyorum.»

Neely bağırdı: «O karı bir canavar.»

Lyon başını salladı: «Ben onu savunmuyorum. Katı yüreklidir, fakat böyle birşeyi de yapacağını düşünemiyorum. Bu gibi işlerde başkalarını maşa olarak kullanır. Ama tabiî bir sürprizle karşılaştıysa birşey diyemem.»

Neely ısrar etti: «Olay aynen böyle oldu. Ben yalan söylemiyorum.»

Lyon bir sigara yaktı, birkaç saniye düşündü, sonra da:

«Gauchero'larla beraber olmasan da oyunda rol almak ister misin?»

«O serserilerle mi? Bütün bu olup bitenlerden sonra bir daha onlarla karşıkarşıya gelmek ister miyim sanıyorsunuz? Bir daha onlarla beraber çalışmamak için herşeye razıyım. Fakat temsilde ben ne yapabilirim?»

«Müzikal oyunlarda daima bir iki ek sahne bulunabilir. Şimdi de bu oyunu biraz uzatmak bize düşüyor.» Lyon, telefonu açtı, bir numara çevirdi sonra oyunun prodüktörü Gilbert Case'i aradı. Bir kaç dakika havadan sudan konuştular. Sonra Lyon, «Ha aklıma gelmişken sorayım, Gil» diye konuya girdi, «Gauchero'lar adını taşıyan bir dans grubuyla da konturat imzaladın mı? Evet, biliyorum, Helen onlarla bir komik dans yapmak istiyordu. Fakat Gauchero'ların üç kişi olduklarını da biliyordun değil mi?... evet... tabiî bu seni ilgilendirmez...» Gilbert Case, durumu anlatırken Lyon, telefonun mikrofonunu eliyle kapadı ve Neely'ye «enişten sana baştan oyun oynamış» dedi, «gerçekten çok kötü bir adammış.»

Neely, yerinden fırladı: «Yani o namussuz, beni bile bile mi provaya getirmiş. Ah, onu elime bir geçirsem...»

Lyon genç kıza sakin olmasını işaret etti. Fakat Neelynin gözleri öfkeyle parlıyordu. «Oraya gidip yezit herifi öldüreceğim.»

Lyon, sakin bir tavırla: «Beni dinle Gil,» dedi, «gerçi bu mesele seni ilgilendirmez, teknik bakımdan sen suçsuz sayılırsın ama bir de madalyonun öbür tarafı var.»

Lyon, Neely'ye dikkatle bakıyordu. Telefonu eliyle kapayıp Neely'ye sordu: «Kaç yaşındasın?»

«On dokuz.»

Ann, mırıldandı: «Daha on yedi yaşında.»

Neely, durumu izah etmeye çalıştı: «Bazı eyaletlerde iş bulabilmek için on dokuz yaşında olduğumu söylemek zorunda kalıyorum.»

Lyon'un yüzünde muzafferane bir tebessüm belirdi, neşeli bir sesle, «Bak Gil» dedi, «tabii Helen Lawson'un oyununda can sıkıcı olayların çıkmasını istemeyiz. Bale bölümü şefi, Helen Lawson ve Jennifer North bizim müşterilerimiz. Onların giriştikleri işde pürüz çıkması bizim de işimize gelmez. Hele bu arada bir dava konusuyla karşılaşmayı hiç düşünmeyiz. Evet, dava konusu dedim. Gil, bu Gaucherolaın bertaraf ettikleri küçük ortak, on yedi yaşındaymış. Kızı hep on dokuz yaşında gösterip çalıştırıyorlarmış. Şimdi kız da

tutturmuş 'ben bunu dâva meselesi yapacağım. Beni kanunen çalıştırmaya hakları yoktu' diyor. Eğer kız gerçekten onları mahkemeye vermek isterse bunu yapar ve davayı da kazanır. Kızın mahkemeye vereceğini nerden mi biliyorum? Şimdi karşımda oturuyor ve iki gözü iki çeşme ağlıyor. Bu meseleyi hemen halledivereliim olsun bitsin. Gauchero'ların beş yüz dolarlık konturatları var değil mi? Buna göre sen istersen beşinci oyundan sonra onların konturatlarını feshedebilirsin. Yeni konturatı yaparken de dört yüz dolar üzerinden anlaşırsınız. Geri kalan yüz doları kıza verirsin. Onu da oyunda figüran olarak kullanman mümkün. İstersen bir küçük dans sahnesi de eklemen mümkün. Böylece herkes rahata kavuşur. Mahkeme meselesi de kendiliğinden halledilir. Tabî yarın sabah provaya gelmesini ona söylerim, hiç merak etme. Copa'ya mı gidelim? Ne zaman? Bu gece mi? Memnuniyetle.. Akşama orada görüşürüz.»

Lyon, telefonu kapadı, Neely'ye gülümseyerek baktı. «Küçük Hanım oyunda size de rol verildi. Artık ağlamayı kesebilirsiniz.»

Neely yerinden kalktı, kollarını açıp Lyon'un beline sarıldı: «Size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum. Siz gerçekten harikulâde bir insansınız. Herhalde bir eşiniz daha yoktur.»

Neely, daha sonra Ann'in yanına koştu: «Ah, Ann, seni çok seviyorum. Sen benim tek dostumsun. Eniştem bile benim aleyhimde işler çevirmiş. O ablam olacak karı da mutlaka bunu biliyordu. Charlie ona haber vermeden böyle işlere kalkışamaz. Oh, Anneciğim, şayet günün birinde şöhrete ulaşırsam yahut elimde herhangi bir imkân olursa, sana bu iyiliğinin karşılığını mutlaka vereceğim. Bana ihtiyacın olursa ben de senin yardımına koşacağım. Yemin ediyorum, yapacağım..»

Ann, yavaşça kendini arkadaşının kollarından kurtardı.

«Senin adına çok sevindim, Neely» dedi, «gerçekten çok sevindim.»

Telefon çalmaya başlamıştı. Lyon Burke ahizeyi aldı, karşı taraftan gelen sesi duyar duymaz «Gene Gil Case arıyor» diye fısıldadı. Lyon'un yüzü gülünceye kadar da Ann endişe içinde kıvrandı.

«Bilmiyorum, Gil» Lyon, Neely'ye döndü: «Sizin adınız nedir?»

Genç kızın çocuksu gözleri açıldı: «Neely» dedi.

Lyon. ismi telefona tekrarladı: «Evet, N-e-ely» Lyon, arkasını döndü, Neely'ye doğru mu söyledim diye sormak istercesine baktı. Genç kız, hafifçe başını sallayınca tekrar sordu, «Neely, soyadın nedir?»

Neely, şaşkın şaşkın Lyon'a baktı: «Hay allah, bilmiyorum. Yani şimdiye kadar hep Gauchero'larla beraber çalıştığım için ayrıca bir soyadına ihtiyacım olmadı. Ethel Anges O'Naill adını kullanamam ki.»

Lyon, eliyle telefonu kapadı: «Yarına kadar beklemesini söyleyeyim mi? Bu süre içinde birşeyler buluruz elbette.»

«Evet, onun da fikrini değiştirmesine zaman kalsın değil mi? Hayır, katiyen böyle bir tehlikeyi göze alamam. Ann, söylesene kendime ne isim koyayım? Senin soyadını kullanabilir miyim? Neely Welles nasıl?»

Ann gülümsedi: «Daha güzel daha ilgi çekici bir isim bulabilirsin.»

Neely, çaresiz bir halde Lyon Burke'ye baktı: «Ya sizin soyadınız nasıl.»

Genç adam, başını salladı: «Neely Burke'nin çekici bir tarafı yok.» Neely, birkaç saniye düşündü, sonra birden gözleri sevinçle parladı:

«Neely O'Hara nasıl?»

Lyon ile Ann, bir ağızdan bağırdılar: «Ne?»

«Neely O'Hara dedim. Fevkalâde bir isim bu. Ben Irlandalıyım, Scarlett de en fazla beğendiğim roman kahramanıdır.»

Ann, meseleyi açıkladı, «Neely, 'Rüzgâr Gibi Geçti' romanını yeni okuyor. Romanın kahramanı ona çok tesir etmiş.»

Lyon: «Neely, güzel bir isim bulabileceğimi sanıyorum» dedi.

«Ne?»

Lyon, telefona ağzını yaklaştırdı: «Hayır, daha telefonu kapamadım, «Gil» dedi, «isim üzerinde bir karara varmaya çalışıyorduk da...»

Neely, inatla ısrar etti: «Ben, Neely O'Hara adıyla tanınmak istiyorum.»

Lyon, yüzünde hafif bir tebessümle, telefonda bekleyen arkadaşına:

«Kızın adı Neely O'Hara» dedi, «Evet, O'Hara. Kontrat, yarın sabah prova saatinde hazır olsun. Kız fazlaca sinirli de... Hem Gil, kızı figüran değil artist kadrosuna al. Bir iş yapıyoruz, bari tam olsun.»

Lyon telefonu kapadıktan sonra Neely'ye döndü: «Şimdi size gelelim, küçük hanım» dedi, «hiç vakit kaybetmeden Artistler sendikasına girin. Giriş ücreti biraz fazladır. Zannederim yüz dolar ka-

dar birşeydir.. Eğer avans paraya ihtiyacın varsa, söyle...»

Neely, mağrur bir tavırla: «Birikmiş yedi yüz dolarım var» dedi.

«Güzel.. Eğer yeni ismini gerçekten benimsediysen ben de gerekli kanuni formaliteleri tamamlayıvereyim.»

«Yani o zaman hiç kimse bu ismi kullanamaz mı demek istiyorsunuz?»

Lyon, gülümsedi: «Şey, pek o kadar değil ama, işlerini kolaylaştırır. Sigorta, sendika işlerinde banka hesaplarında güçlüklerle karşılaşmazsın.»

«Hay allah, benim banka hesabıyla ne ilişiğim olabilir ki?»

Telefon tekrar çalmaya başlamıştı. Lyon söylene söylene ahizeyi eline aldı. Neely de: «Eyvah adam gene fikir değiştirdi galiba» dedi.

«Alo... Ooo, merhaba.» Lyon'un sesi birden tatlılaşıvermişti: «Evet gazetelerdeki hikâyeyi ben de okudum. Sana baştan da benim işimin çöpçatanlıktan ibaret olduğunu söylemiştim ya. Beni şımartıyorsun. Bak, Diane'ciğim, büroda birkaç kişi var, iş konuşmaya gelmişler. Onları fazla bekletmeyeyim. Akşama bol bol konuşuruz. Copa'daki oyunu görmek ister miydin? Gil Case bizi davet etti... Güzel Ben akşam sekizde doğru seni almaya gelirim... Haydi hoşça kal, cici kız.»

Lyon telefonu kapadıktan sonra Neely ile Ann'e döndü, yüzünde onlardan özür dilemek istediğini belirten bir ifade vardı.

Ann ayağa kalktı: «Sizi çok fazla meşgul ettik» dedi, «teşekkür ederim, Lyon.»

«Birşey değil. Benim de sana bir yardım borcum vardı zaten. Yattığım yatağı bile senin sayende elde ettim. Böylece ödeşmiş sayılırız.»

Dış büroya çıktıkları zaman Neely, arkadaşının boynuna sarıldı. «Yüksek sesle ağlayabildiğime öylesine memnunum ki..» dedi.

«Ben de senin hesabına çok sevindim, Neely»

Neely, hayretle arkadaşına baktı: «Hey, senin neyin var, allahaşkına? Pek üzgün görünüyorsun? Demin bir sürü gürültü yaptığım için bana kızdın mı? Özür dilerim. Hem Bay Burke, kızmadı, Bay Bellamy'nin de hiç bir şeyden haberi yok. Görüyorsun ya, işler pekalâ tıkırında gitti. Çok rica ederim, bana darılmadığını söyle, Ann, yoksa bütün günümü zehir edeceksin.»

«Sana kızgın filân değilim. Sadece biraz yorgunum. Gerçekten yorgunum, Neely.» Ann, bunları söyledikten sonra masasının başına oturdu.

Neely, biraz şaşırmışa benziyordu: «Doğru ikimiz de çok heyecanlı bir gün geçirdik.» Eğildi, Ann'in omzunu okşadı: «Ah, Ann, günün birinde senin bu iyiliğinin karşılığını vereceğim. Bir kolayını bulup sana faydalı olacağım, buna yemin ediyorum.»

Ann, Neely'nin hızla bürodan dışarı çıkışını seyretti. Sonra mekanik bir hareketle daktilosuna temiz bir kâğıt taktı. Karbon kâğıdı yüzünü kirletmişti. Mendilini alıp itinayla yüzünü temizledi, sonra da makinede yazmaya koyuldu.

*

Ann, ister istemez oyunun havasına girmişti. Önceleri, Neely'nin provalar hakkında verdiği bilgiyle yetinmişti. Akşamları eve geldiği zamanlar Neely, provada öğrendiği dansları Ann'in karşısında tekrarlıyor, ona her hareket hakkında bilgi veriyordu. Neely, oyunun figüran kadrosundaydı. Tam üç gece öğrendiği dansların teferruatıyla Ann'in başını şişirdi. Dördüncü gün ise hiç beklenmedik bir müjde verdi: figüran kadrosundan çıkmış, artist kadrosuna girmişti. Kalabalık bir sahnede üç cümlelik rolü vardı. Ayrıca da ona ikinci derecedeki roller'den birinin dublörlüğünü vermişlerdi. Neely'yi asıl heyecanlandıran da buydu.

Neely: «Benim Terry King'in dublörü olmamı hiç aklın kesiyor mu?» diye heyecanla sordu, «Onun rolü oldukça önemli. Üstelik güzel ve cazibeli bir kız.. Beni gerçekten cazibeli ve güzel bir yıldız olarak tasavvur edebiliyor musun?»

«Öyle olmasan seni seçerler miydi?»

«Kimbilir belki de çaresiz kalmışlardı.. Figüranlar arasında şarkı da söyleyebilen tek kız benim. Hem genellikle oyunlar başlamadan baş artistlere dublör bulmak pek adet değildir. Benimkisi geçici bir iş.»

«Sen güzel şarkı söyleyebilir misin, Neely?»

«Hıh, n'olacak? Dansettiğim gibi şarkı da söylerim. Figüran kızların çoğundan daha hızlı dansedebiliyorum. Şimdi benim bir kavalyeye ihtiyacım var, bunu da halledersem, ondan sonra mesele kalmayacak...»

«Tiyatroda yakışıklı bir artist yok mu?»

«Sen benimle dalga mı geçiyorsun? Müzikal oyun demek şehvet çölü demektir. Tabiî baş artist olursan bir diyeceğim yok. Dickie, figüran erkeklerle bir dans sahnesinde rol alacak. Ama figüran erkeklerin hiç biri önemli değil. Baş artist, ağır başlı, ciddî bir adam, fakat evli. Karısı da anası olacak yaşta. Bütün gün tiyatroda kocasının başında nöbet tutuyor. Terry King'in eşi olan adam kel. Perukasını çıkarınca dazlak kalıyor. İçlerinde tek normal erkek Helen'in babası rolünü oynayan adam. O da altmış beş yaşında. Fakat hayatla hâlâ ilişkisini kesmemiş. Fakat figüran kızlar arasında bir tanesinin Mel Marris adında bir erkek arkadaşı var. Ona söyleyecek bana da bir kavalye bulacaklar. Dördümüz beraber gezeceğiz. İnşallah bundan birşey çıkar.. Gala gecesi beni alkışlayacak bir kavalyem olmazsa çok fena Sen New York Galasına George Bellows ile mi gideceksin, yoksa fikrin değişti mi?»

«Tabii gitmeyeceğim... Şey ...Şey... ben Allen ile nişanlandım.»

«Öyleyse sana iki kişilik bilet almama izin ver. Sana nişan hediyem olsun.»

«Sana bedava davetiye vermeyecekler mi?»

«Dalga mı geçiyorsun? Hiç kimseye bedava yer vermiyorlar, Helen Lawson'a bile. Ama o her gece için dört bilet alıyormuş. Tutulan oyun olursa bu biletleri kara borsa satıp para kazanıyormuş.»

«İyi ama Neely'ciğim, benim biletlerimi senin almana izin veremem. Allen nasıl olsa alır. Hem, şu Mel işi bir sonuç vermezse, galadan sonra bizimle gelirsin.»

Ertesi hafta, Neely, Mel Harris'le buluştu. Genç kız, adamın harikulâde bir insan olduğunu ileri sürüyordu. Mel Harris, Neely'yi şehrin kibar lokallerinden birine götürmüş ve kendi hayatını anlatmıştı. Yirmi altı yaşındaydı, New York Üniversitesinden mezun olmuştu ve basın müşavirliği yaparak hayatını kazanıyordu, ama günün birinde prodüktör olmayı aklına koymuştu. Şehrin merkezinde orta halli bir otelde oturuyordu, ve her cuma gecesi ailesiyle beraber yemek yiyebilmek için Brooklyn'e kadar gidiyordu.

Neely durumu açıklarken: «Musevi erkekleri ailelerine çok bağlı oluyorlar» dedi.

Ann sordu: «Sen onu gerçekten beğeniyor musun?»

«Ona aşığım.»

«Aman Neely'ciğim onunla sadece bir kere buluştun. Bir görüşte aşık olmana imkân var mı?»

«Karşımda vaız verene de bakın hele.. Sen de Lyon Burke ile sadece bir kere öğle yemeği yedin.»

«Benim Lyon Burke ile aramda hiç birşey yok. Onu aklıma bile getirmiyorum. Zaten Allen'e de enikonu alışmaya başladım.»

«Her neyse, ben Mel Harris'i sevdiğimi biliyorum. Hoş bir adam.. Lyon Burke gibi erkek güzeli değil ama gene de hoş sayılır..»

«Kime benziyor?»

Neely, omuzlarını silkti. «Bilmem. Galiba biraz Georgie Jessel'i andırıyor. Bana sorarsan dünyanın en güzel, en yakışıklı erkeği o. Benden istifade etmeye de kalkışmadı. Yalan atıp yirmi yaşında olduğumu söylediğim halde hiç bir teşebbüste bulunmadı. On yedi yaşında olduğumu söylersem korkuturum diye düşünmüştüm.»

Neely, başını Ann'in kapısından dışarı uzattı. Ann'in odasında oturuyorlardı. Telefon ise aşağıda Neely'nin odasının önündeydi. Bu, bir bakıma genç kızın işine yaramıştı ama bir bakıma da üzüntü veriyordu. Çünkü bütün apartıman halkına gelen telefonların notunu Neely alıyor, sonra da kapı kapı dolaşıp aldığı haberleri apartıman sakinlerine bildiriyordu.

Aşağıdan telefonun zilini duyunca Neely yerinden ok gibi fırladı, heyecanla bağırdı: «Mutlaka banadır.»

Beş dakika sonra da geriye döndü. Heyecandan nefesi kesilmişti. «Arayan oydu» dedi, «bu gece beni Martinique Klübüne götürecekmiş. Orada çalışan şarkıcılardan birinin menacerliğini yapıyor da.»

«Herhalde işleri tıkırındadır.»

«Yoo, pek de değil. Haftada ancak yüz dolar kazanabiliyormuş. İrving Steiner Firması hesabına çalışıyor. Şirketin büyük işleri de var. Fakat Mel, yakında kendi hesabına bir şirket kuracak. Bir taraftan da radyoya girmeye çalışıyor. Bilirsin, Musevi erkekleri mükemmel koca olurlar.»

«Evet, öyle olduklarını duymuştum. Fakat bakalım onlar İrlandalı kızlar için ne düşünüyorlar?»

Neely'nin kaşları çatıldı «Ben ona kısmen musevi sayılmam gerektiğini de söyleyebilirim. O'Hara soyadını da sırf sahnede hoşa gider diye kullandığımı anlatırım.»

«Neely, bu yalanlarla hiç bir sonuca ulaşamazsın. Eninde sonunda herşey meydana çıkar.»

«Mecbur olursam, birşeyler yaparım.. Ben onunla evleneceğim. Sen bekle, göreceksin.»

Neely, odanın ortasında şarkı söyleyerek dansetmeye başladı.

«Bu güzel bir şarkı. Adı nedir.»

«Oyundan bir şarkı. Hey, bana baksana Ann, şu Allen'in babasının vermek istediği kürkü alsana. Siyah paltonu da bana satarsın. Bir siyah paltoya ihtiyacım var da.»

«Neely, şu şarkıyı bir kere daha söyle.»

«Niçin?»

«Canım, nene lâzım, sen söyle.»

«Bu Terry King'in şarkısı. Ama zannederim Helen Lawson bu şarkıya göz koymuş. Zaten Terry'nin şarkılarından birini daha başlangıçta çaldı. Zavallı Teryy'ciğe iki şarkı kaldı. Bir tanesi gerçekten çok güzel. Helen bu şarkıyı onun elinden katiyen alamaz. Helen'ın yarattığı tipin oyunda bu şarkıyı söyleyebilmesine imkan yok.»

«Şarkıyı söyle, Neely.. Hani demin söylediğini...»

«Söylersem vizon mantoyu aldığın zaman siyah paltoyu bana satacak mısın?»

«Satmak da söz mü hediye edeceğim... Ama vizon mantoyu alırsam. Söyle şu şarkıyı.»

Neely, içini çekti ve tıpkı öğrendiği yeni şiiri okumaya hazırlanan küçük bir çocuk gibi odanın ortasına geçip şarkıyı söyledi. Ann, kulaklarına inanamıyordu. Neely'nin gerçekten çok güzel sesi vardı. Berrak, kristal gibi bir sesti bu.

«Neely, sen gerçekten çok güzel şarkı söylüyorsun.»

Neely güldü: «Canım herkes şarkı söyleyebilir. Bunda şaşılacak ne var?»

«Herkes böyle söyleyemez. Kendimi parçalasam ben bu sesleri çıkaramam.»

«Ömrün vodvillerde geçseydi, çıkarırdın. Ben dansederim, sihirbazlık, hokkabazlık yaparım, hattâ kuvvet gösterilerine de yabancı değilim.»

«Ama sen çok güzel şarkı söylüyorsun.»

Neely omuzlarını silkti. «Ekmek parası getirmedikten sonra ne işe yarar?»

*

Ann, provaların ikinci haftasında 'Hit the Sky' oyunuyla şahsen ilgilenmeye başladı. Bir akşamüstü tam bürodan çıkmaya hazırlanırken, Henry onu çağırmış.

«Allahtan daha gitmemişsin, Ann» demişti, «Bak kızım benim hayatımı kurtarmak senin elinde. NBC televizyonuyla başım dertte. Ed Holson programı saat dokuzda yayınlanacak. Programın son yirmi dakikalık bölümünü de yeniden yazmak gerekiyor Ed, allahın bir belâsıdır. Yazarlar da nerdeyse işi bırakacaklar. Zaten dün akşam Ed, prodüktörün de işine son vermiş. Ben oraya gitmek zorundayım Helen Lawson'a da bonolarını götürmeyi vaadetmiştim. Bonolar masamın üzerinde.»

«Bunları çocuklardan biriyle göndereyim mi?»

«Hayır, sen kendin götür. Fakat benim NBC'de olduğumu sakın söyleme. Beni sorarsa onun da ilgilendiği arsa meselesi yüzünden idare heyeti toplantısına katılmak zorunda olduğumu ve bir türlü dışarı çıkamadığımı söylersin. Benim ona daha fazla para kazandırmaya çalıştığımı düşünürse yokluğuma aldırmaz. Bonoları onun eline ver. Ve çok rica ederim, yalan söylediğini de anlamasın.»

Ann söz verdi: «Elimden geleni yaparım, üzülmeyin»

«Booth Tiyatrosunun arka kapısından gir. Prova nerdeyse bitmek üzeredir Yarın onunla bütün meseleleri esaslı bir şekilde konuşacağımı da söyle.»

Ann, Henry'nin onu son dakikada yakalamasına üzülmüştü. Keşke biraz daha erken çıkabilmiş olsaydı... Böyle işleri de hiç beceremezdi Helen Lawson ile yüzyüze gelip konuşmak pek de onun harcı değildi. Tiyatroya geldiği zaman sinirleri iyice bozulmuştu. Ürkek bir tavırla siyah sahne kapısını açtı Kapının yanındaki radyatörün başında oturan yaşlı kapıcı bile gayet resmi görünüşlüydü Elindeki yarış mecmuasını okumaya dalmıştı. Kapıdan Ann'in girdiğini görünce başını kaldırdı.

«Sen ne istiyorsun bakalım»

Ann, filmlerde, figüran kızların «baba» diye hitap ettikleri tonton görünüşlü tiyatro kapıcılarını hatırladı Bu adam ise ona sual sorarken bir polis memuru edası takınmıştı

Genç kız, derdini anlattı ve sözlerinin doğruluğunu ispat için de Henry'nin verdiği çantayı gösterdi Kapıcı başını salladı. eliyle ilersini işaret ederek: «Oradan git» dedi ve tekrar elindeki mecmuayı okumaya kovuldu Biraz sonra Ann elinde kocaman bir kâğıt tomarıyla yürüyen meczup kılıklı bir adamla çarpıştı Adam, öfkeyle: «Burda ne arıyorsunuz?» diye sorunca Ann de hikâyeyi bir kere daha başından sonuna kadar anlatmak zorunda kaldı. İçinden de Henry'ye lanetler yağdırıyordu.

Adam: «Prova daha bitmedi» diye homurdandı, «burada durman doğru değil. Şu kapıdan gir, salona geç, prova bitinceye kadar otur bekle.»

Ann, karanlık ve boş tiyatroda yolunu zorlukla buldu. Gil Case, üçüncü sıradaki koltuklardan birinin kenarında oturuyordu. Gözlerini sahne ışıklarından korumak için başına siperli bir şapka geçirmişti. Figüran kızlar, sahnenin boş kısmında sırtlarını duvara dayamış yorgun argın bekleşiyorlardı. Bir kaçı aralarında birşeyler fısıldaşıyordu. Bir kaçı bacaklarına masaj yapmakla meşguldü. Bir tanesi de kenara çekilmiş yün örüyordu. Helen sahnenin ortasında durmuş, uzun boylu yakışıklı bir adamla beraber bir aşk şarkısı söylüyordu.

O her zamanki kendine has mübalâğalı tavırlarıyla şarkı söylüyordu. Yüzünde neşeli ve parlak bir tebessüm vardı, en acıklı aşk kelimelerini dahi söylerken yüzündeki alaycı tebessüm değişmiyordu. Vücudunda orta yaşın belirtileri seziliyordu. Beli ve kalçaları hayli kalınlaşmıştı. Ann, Helen'in eski günlerdeki halini gözlerinin önünde canlandırınca, onun şimdi harab olmaya yüz tutmuş bir abideden farksız olduğunu düşündü. Alelâde insanlarda yaşın tesirleri daha asil bir hava yaratırdı. Fakat şöhretler için hele kadın artistleri için yaş sanatın şöhretin en büyük düşmanıydı. Helen'in vücudü daima en önemli kozu olmuştu. Şık kıyafetli neşeli komediler Helen Lawson'un inhisarındaydı. Yüzü hiç bir zaman klâsik ölçülerde güzel sayılmamıştı ama sevimli ve cazibeliydi. Uzun siyah saçları, beyaz teniyle tam bir tezat meydana getirip onu güzelleştiriyordu.

Helen beş yıldanberi Broadway'de oynamamıştı. Son oynadığı oyun, iki yıl afişte kalmıştı. Daha sonra da aynı oyun için turneye çıkmış ve bir yıl dolaşmıştı. Son kocasıyla da bu turnede tanışmıştı. Omaha ve Nebraska'da dedikodu sütunlarına geçen ateşli bir aşk macerasından sonra muhteşem bir düğünle evlenmişti. Helen, gazetecilere, turne sona erer ermez kocasının çiftliğinde istirahate çekileceğini söylemişti. Burada son rolünü, hayatının en önemli rolünü oynayacaktı. Bu da mutlu bir ev kadını rolü olacaktı tabiî.. İri yarı, yüzünden tebessümü hiç eksik olmayan damat Red İngram da karısının yerinin artık onun çiftliği olduğunu memnun bir tavırla söylemişti. «Ben bu küçük kızın oyunlarından hiç birini seyretmedim» demişti, «bundan sonra da seyretmeme imkân olamayacak, zira artık o evinde oturup, yuvamızı idare edecek.»

Helen gerçekten sahneden çekilmişti. Bu hayata da ancak iki yıl dayandı. Günün birinde haber ajanslarında genç kadının çiftlikte cehennem azabı çektiğine dair haberler yayınlandı. Helen Lawson onun gerçek evinin Broadway olduğunu söylüyordu. Henry, genç kadının Reno'da kolayca boşanması için hemen faaliyete geçmişti. Besteciler ve oyun yazarları en yeni eserlerini kaptıkları gibi Helen'in yanında soluğu almışlardı. Şimdi de Helen gerçek vatanında, 'Hit the Sky' (Göğü Del) isimli oyunda baş rolü oynamaya hazırlanıyordu.

Ann, onun genç aşık rollerinde başarı gösteremeyeceğini düşündü. Yandan bakınca kadının gerdanının sarkık olduğu iyice farkediliyordu. Fakat buna rağmen o sahnede gözleri mutluluktan pırıl pırıl parlayarak aşk şarkısı söylüyordu. Eskisi gibi canlıydı ve uzun siyah saçlar gene eskisi gibi omuzlarından aşağı dökülüyordu. Şarkının sözlerinden Ann, Helen Lawsonun yeni bir aşk arayan bir dul rolünde olduğunu anladı. Eh, oyun belki tutunurdu ama Helen sahneye çıkmadan önce yedi sekiz kilo zayıflasaydı daha iyi olmaz mıydı? Yoksa, o yılların getirdiği değişikliklerin farkında değil miydi? Kimbilir belki de herşey yavaş yavaş olup bittiği için değişikliği sezememişti. Ann onu sekiz yıldır görmediği için birden şaşırmıştı. Belki de Helen kendini sekiz sene önceki gibi görüyordu.

Ann, Helen'i seyrederken zihninden bunları geçirmişti. Aynı zamanda Helen'deki çekicilliğin yüzünden ya da vücudunun güzelliğinden ileri gelmediğini düşündü. Onun genel görünüşünde insanı kendine çeken sihirli bir hava vardı. Kadını biraz seyredince kalın beli, sarkan gerdanı unutuluveriyordu.

Helen şarkısını bitirince Gilbert Case, seslendi:

«Fevkalâde, Helen, gerçekten fevkalâde..»

Helen, sahnenin kenarına geldi, başını öne eğip Gilbert Case'e baktı: «Berbat bir parça bu.»

Adamın yüzündeki ifade hiç değişmedi: «Zamanla bu parçayı da seveceksin, şekerim. Böyle ikili şarkıları başlangıçta beğenmemek senin adetindir zaten.»

«Yok canım 'Nice Lady' (Hoş Kadın) oyununda Hugh Miller ile beraber söylediğim şarkıyı beğenmiştim. Daha ilk denleyişimde ona bayılmıştım. Hugh de sağırın biriydi. Şarkıyı benim idare etmem gerekiyordu. Bu defa Bob bana fazla iş bırakmıyor.» Helen, yanında kıpırdamadan duran yakışıklı adama bakarak başını salladı: «Onun için bu şarkıyı zamanla seveceğimi söylemeye kalk-

ma. Berbat birşey bu... İnsana hiç bir şekilde tesir edemiyor. Ben komediyi ihtirasla birleştirmekten hoşlanmam. Melodi için bir diyeceğim yok ama Lou'ya söyleyin de sözlerini biraz değiştirip düzeltsin.»

Helen, döndü, sahneden uzaklaştı. Rejisör yardımcısı, bundan sonraki provanın ertesi gün onbirde yapılacağını söyledi. Elbise provası olanların isimlerinin de tahtaya yazıldığını ilâve etti. Her kafadan bir ses çıkıyordu. Bu arada Helen'in şarkı hakkında söyledikleri hiç kimseyi ilgilendirmemişti. Hattâ Gilbert Case bile oralı olmamıştı. Adam, oturduğu yerden yavaşça kalktı, bir sigara yaktı ve tiyatronun arka kısmına doğru yürüdü.

Sahne boşalınca Ann de ayağa kalktı. Elinde kâğıtlar bulunan genç adam, Helen'in soyunma odasının kapısını işaret etti.

Ann kapıyı vurunca o ünlü ses «Girin» diye bağırdı.

Ann'i görünce de şaşırdı: «Siz kimsiniz, kuzum?»

«Ben Ann Welles'im. Ben, şey...»

«Bakın çok yorgunum ve üstelik bir sürü de işim var. Ne istiyorsanız çabuk söyleyin.»

Anne, çantayı tuvalet masasının üzerine koydu: «Size bunu getirdim. Bay Bellamy gönderdi.»

«Ya.. peki Bay Bellamy hangi cehennemde?»

«Bir arsa meselesiyle ilgili idare heyeti toplantısı varmış ordan kurtulamadı. Fakat yarın sizinle konuşacağını ve anlamadığınız birşey varsa izah edeceğini bildirdi.»

«Pekalâ pekalâ..» Helen tekrar aynadan tarafa döndü ve elini havaya kaldırıp 'güle güle' kabilinden salladı. Ann de kapıya doğru yürümeye başlamıştı. Helen bağırdı. «Hey, bir dakika durun. Siz gazetede adı geçen kız değil misiniz? Allen Cooper'i yüzüğü ve herşeyi elde eden talihli kız...»

«Ben Ann Welles'im.»

Helen gülümsedi: «Her neyse.. Sizinle tanıştığıma memnun oldum. Oturun. Kaba davranmak istemezdim ama tiyatronun arka kapısından içeri sızan ne antika şahıslarla karşılaşıyoruz bir bilseniz... Hepsinin de mutlaka satılacak birşeyi olur. Bir dakika, şu yüzüğünüze bir bakabilir miyim?»

Helen, Ann'in elini kavradı ve hayranlıkla bir ıslık öttürdü. «Uuu, bu pek güzel bir yüzük.. Benim bundan iki misli daha büyük bir yüzüğüm var ama ben onu kendi paramla aldım. Hiç bir erkek bana kıymetli bir hediye vermedi.» Helen ayağa kalkmıştı, durumunu

umursamaz bir halde omuzlarını silkti: «Eh, n'apalım, gelecekten hiç bir zaman ümit kesilmez. Belki günün birinde beni bu çılgınlıklar dünyasından kurtarıp hediyelere boğacak uygun bir erkeğe rastlarım.»

Helen, Ann'in şaşkın bakışlarını görünce gülümsedi: «Evet benim de düşüncem bu.. Dört hafta provada uğraşmanın bir sürü kendini bilmez insanla didişmenin güzel birşey olduğunu zannediyorsan yanılıyorsun. Hele o son kostümlü prova bir felâkettir. Oyun beğenilse de ne kıymeti var? Gazetelerde bir kaç satırlık methiye yayınlanır, işte hepsi o kadar.» Helen, kapıya doğru yürüdü: «Siz nereye gidiyorsunuz? Benim arabam var, istediğiniz yere sizi bırakabilirim.»

Ann hemen: «Yoo, ben yürüyerek giderim» dedi, «evim hemen buracıkta.»

«Benimki de yakında, fakat imzaladığım kontrata göre, oyunun prodüktörü benim emrime bir araba ve şoför tahsis etmek zorunda. Tiyatroya da arabayla gelip gidiyorum. Provalar sırasında ve New York oyunları boyunca araba emrimde oluyor. Ama tabii şansım yaver gider de kendime bir kavalye bulursam işin şekli değişir.»

Tiyatrodan dışarı çıktıkları zaman hafif hafif yağmur çiseliyordu. Onun için Ann, Helen'in teklifini kabul etti. Helen şoföre: «Önce beni eve bırak» diye talimat verdi. «Sonra da Bayan Welles'i nereye isterse götürebilirsin.»

Helen'in apartımanının önünde araba durduğu zaman genç kadın Ann'in elini sıkı sıkı tuttu. «Haydi, istersen yukarı gel birşeyler içelim, Ann» dedi, «tek başıma içki içmekten nefret ediyorum. Daha saat altı. Nişanlını benim evden de arayabilirsin. İsterse gelip seni burdan alsın.»

Ann, eve gitmek istiyordu. Uzun ve yorucu bir gün geçirmişti. Fakat Helen'in sesinden de yalnızlıktan bunaldığı anlaşılıyordu. Helen'in peşinden binaya girdi.

Evde, Helen'in havası birden değişivermişti. Mağrur bir tavırla, «nasıl beğendin mi, Ann?» diye sordu. «Eşyalara avuç dolusu para harcadım. Tabloların da hepsi orijinaldir. Bak şu karşıdaki gerçek bir Vlaminck. Öteki de Renoir...»

Gerçekten sevimli ve zevkle döşenmiş bir daireydi. Ann, Vlaminck'in kar manzarasını hayran hayran seyretti. Helen'in bu tarafının da olduğunu hiç aklına getirmemişti.

Helen sözlerine devam etti: «Ben sanattan hiç anlamam ama» dedi, «çevremde daima herşeyin en iyisinin bulunmasını isterim. Artık her isteğimi de elde edecek durumdayım. Henry'den benim evime ve eşyama uyacak birkaç kıymetli tablo almasını rica ettim. Renoir'in tablosu fena değil ama şu kar manzarası berbat. Fakat Henry, Vlaminck'in tablolarının zamanla üç misli kıymet kazanacağını söylüyor. Gel, küçük odaya geçelim. Benim en çok sevdiğim yer orasıdır. Bar da o odada.»

Küçük odanın duvarları Helen'in oynadığı oyunlarda çekilmiş fotoğraflarla doluydu. Fotoğrafların hepsi de dikkatle ve itinayla çerçevelenmişti. Helen'in çeşitli şöhretlerle beraber muhtelif zamanlarda çekilmiş fotoğrafları da tiyatroda çekilenlerin aralarına serpiştirilmişti. New York valisinin yanında gülümseyen Helen... Helen, ünlü bir senatörle... Helen, ünlü bir şarkı bestecisiyle... Helen, ikinci kocasıyla Avrupa seyahatine çıkarken... Helen Broadway'in en başarılı yıldızı armağanını alırken... Helen, Broadway'in diğer şöhretleriyle beraber..

Duvarların bir kısmını da kitaplıklar örtmüştü Deri ciltli Dickens, Shakespeare, Balzac, De Maupassant, Thackeray, Proust ve Nietzcheden eserler göze çarpıyordu.

Ann, Henry'nin kitap raflarını süslemek işini de üzerine almış olduğunu düşündü.

Helen, genç kızın kitaplara baktığını farketmişti. «Bir evde bulunması gereken klâsik eserlerin hepsi var değil mi? Şu bizim Henry herşeyi biliyor. Fakat insanları bu saçma sapan şeyleri gerçekten okuduklarına ve bunlardan zevk aldıklarına beni kıtiyen inandıramazsın. Vaktiyle bir kaç sayfasını okuyayım demiştim de.. Aman tanrı korusun!...»

Ann de genç kadına hak verdi: «Doğru bazıları çok ağır dille yazılmıştır. Özellikle Nietzche'ninkiler.

Helen'in gözleri hayretle açıldı. «Sen bu kitapları okuyor musun? Ben hayatımda bir kitabı başından sonuna kadar okumuş değilim.»

Ann, ısrarla: «Yok canım» diye söylendi, «herhalde benimle şaka ediyorsunuz.»

«Hayır, kesinlikle. Oyunlarda rol aldığım zamanlar çok çalışırım. Eğer şansım yaver gider de bir de kavalye bulursam oyunlardan sonra gezer eğlenirim. Beni gezdirecek kimse yoksa oyundan sonra yalnız başıma eve dönerim. Duş yapıp, günlük gazetelerin ilân

sayfalarını okuyuncaya kadar uykum gelir. Öğleye kadar uyurum, akşam gazetelerini okurum, mektuplara şöyle bir göz atarım ve arkadaşlarımla telefonlaşırım. Ondan sonra da zaten yemek vakti gelir. Tiyatroda çalıştığım zamanlar akşam yemeklerini asla dışarda yemem. Oyun bitinceye kadar da ağzıma bir damla içki koymam. Fakat oyun bitince de körkütük sarhoş olmaya bayılırım. Evet, gerçekten bayılırım. Son evliliğim sırasında az kalsın bir kitabı başından sonuna kadar okuyacaktım. İşte o sıralarda da evliliğin beni sıkmaya başladığını anladım. Şampanyanı nasıl içersin? Sek mi olsun?»

«Eğer sizce bir sakıncası yoksa ben alkolsüz birşey içeyim.»

«Hadi canım, şu köpüklü içkiden birazcık içiver. Ben de başka şey içmem. Eğer sen bana yardım etmezsen bu gece tek başıma bir şişeyi bitireceğim. Sana bir sırrımı daha açıklayayım. Çiftlikte aldığım kiloları vermek için hâlâ uğraşıyorum.» Helen, Ann'a bir kadeh uzattı: «Sen hiç bir çiftlikte kaldın mı?»

«Hayır, ben New England'lıyım. Orada çiftlik yoktur...»

«O çiftlikte ömrümün sonuna kadar kalacağımı zannediyordum. Gel şuraya...» Helen, Ann'i kolundan tutup yatak odasına sürükledi. «Şu yatağı görüyor musun? Genişliği üç metreye yakın. Frank ile evlendiğim zaman yaptırtmıştım. O, benim sevdiğim tek erkekti. Red ile evlendiğim zaman da karyolayı taa Omaha'ya getirttim. Sonra da tekrar buraya getirdim. Bu karyolanın oradan oraya nakli için ödediğim para, imalâtçısına verdiğim paradan daha fazladır mutlaka. Işte şu Frank..» Helen, tuvalet masasının üzerinde duran fotoğrafı işaret etti.

Ann mırıldandı: «Çok yakışıklı.»

«O öldü.» Helen'in gözleri yaşarmıştı. «Boşandıktan iki yıl sonra bir otomobil kazasında öldü. Benden sonra evlendiği o büyücü karı sebep oldu.» Helen derin derin içini çekerken bütün vücudu sarsıldı.

Ann, masanın üzerinde duran saate yan gözle baktı. Saat altı buçuktu. «Telefonunuzu kullanabilir miyim?» diye sordu.

«İstersen oturma odasına gel, ordan konuş. Daha rahat edersin.»

Ann, Allen'i ararken Helen de kadehine biraz daha şampanya koydu.

Allen sordu: «Nerdesin? Seni tam üç kere aradım, her defasında da karşıma Neely çıktı. O da benden bıkmaya başlamıştı. Zira

büyük aşkıyla buluşmak için süsleniyormuş. Ha, hatırımdayken söyleyeyim, ben Gino'nun yanındayım. Bu gece bizimle yemeğe gelmesinde bir sakınca olup olmadığını soruyor.»

«Bizimle beraber olması hoşuma gider, bunu sen de biliyorsun, Allen.»

«Güzel, öyleyse yarım saat sonra gelir seni alırız.»

«Peki ama ben evde değilim. Helen Lawson'un evindeyim.»

Telefonun öbür tarafında kısa bir sessizlik oldu. Sonra Allen:

«Bunun hikâyesini yemekte anlatırsın. Seni oradan mı almamı istiyorsun?»

Allen adresi not etti. Ann ,onun Gino'ya «Ann, Helen Lawson'un evindeymiş» diye bilgi verdiğini duydu. «Ne? Ciddî mi söylüyorsun» bunları da Gino'ya söylemişti. Sonra tekrar Ann'e: «Sen ister inan, ister inanma ama Gino, Helen Lawson'u da yemeğe davet etmemizi söyledi» dedi.

«Ya!... Peki onlar birbirlerini tanıyorlar mı?»

«Hayır ama bunun ne önemi var?»

«Allen ben yapamam...»

«Sen bir kere ona söyle bakalım.»

Ann, tereddüt etti. Helen'in seviyesinde olan bir kadına hiç tanımadığı bir erkekle yemek yemesi teklif edilemezdi. Hele Gino gibi biriyle asla... Allen, genç kızın duraklamasından endişelenmişti. «Ann, beni dinliyor musun?» diye sordu.

Ann. bu defa Helen'e döndü: «Allen bizimle beraber gelip gelemeyeceğinizi soruyor» dedi, «babası da yanımızda olacak.»

«Benim kavalyeliğimi babası mı yapacak?»

«Şey... Dörtlü bir grup teşkil edeceğiz.»

Helen sevinçle bağırdı: «Tabiî.. Ben onları bir kere El Morocco'da görmüştüm. Gino cazibeli bir erkeğe benziyordu.»

Ann, telefonda bekleyen Allen'e: «Daveti memnuniyetle kabul ediyor» dedi, sonra telefonu kapadı. Helen'e: «Yarım saat sonra gelip bizi alacaklar» dedi.

«Yarım saat sonra mı? Bu zaman içinde eve gidip üstünü nasıl değiştireceksin.»

«Eve gitmeyeceğim. Kıyafetimi değiştirmeye niyetim yok.»

«Ama spor bir paltoyla tvit etek var sırtında..»

«Allen daha önce de beni bu kıyafetle gezmeye götürdü. O kıyafete aldırmıyor.»

Helen'in yüzü allak bullak olmuştu. Azarlanmış bir çocuk gibi

kaşları çatılmış, dudakları bükülmüştü: «Ben kusursuz bir grup teşkil etmek istiyordum» dedi, «ama şimdi buna imkân kalmadı. Sen bu kılıkta gidersen benim de süslenmiş Noel ağacından farkım kalmayacak. Gino'nun üzerinde iyi bir tesir yaratmak isterim. Canlı, neşeli bir adam o...»

Bunlar inanılacak şeyler değildi. Helen Lawson'un Gino ile buluşmaya hazırlanırken bir ortaokul öğrencisi gibi davranması pek garipti. Helen'in birdenbire yumuşak başlı, uysal bir insan havasına bürünmesi de olacak iş değildi. Ve doğrusu ona pek de yakışmıyordu.

Helen, «Onları tekrar ara biraz daha geç gelmelerini söyleyiver.» diye bir teklifte bulundu. «O zaman eve koşup elbiseni değiştirmeye de vaktin olur.»

Ann, başını salladı: «Çok yorgunum. Bütün gün çalıştım.»

«Sanki ben ne yaptım?» Helen'in sesinin tonu, oyun dışı bırakılan bir çocuğunki gibi küskün ve üzüntülüydü. «Bu sabah dokuzda kalktım. Tam üç saat Gauchero'lar denen o becerikşiz heriflerle dansettim. En aşağı altı defa sırtüstü yere düştüm. O berbat şarkıyı yüz kere tekrarladım. Şimdi de gezmeye gitmek için can atıyorum. Üstelik senden de biraz daha yaşlıyım... Ben... Otuz dört yaşındayım »

Ann, şaşkınlığını gizlemeye çalışarak: «Benim o kadar fazla enerjim yok» dedi. Demek Helen otuz dört yaşındaydı ha? George Bellows yanılmamıştı.

«Sen kaç yaşındasın, Ann?»

«Yirmi yaşındayım.»

«Şimdi bu palavraları bırak. Bunları gazetelerde okumuştum. Sen gerçekten kaç yaşındasın, onu söyle.» Ann'in yüzündeki ifade, Helen'i sesinin tonunu değiştirmeye zorladı. «Bir kelimeyle darılıp küsen alıngan kızlardan mısın? Bu akşam hiç münasebetsizlik yapmamaya çalışacağım» dedi, «Çoğu zamanlar kendimden geçip ne söylediğimi farketmiyorum. Ama bu gece dikkatli olacağım. Eğer ağzımdan münasebetsizce bir lâf çıkarsa hemen sert sert bak, ben durumu anlar kırdığım potu tamir ederim.»

Ann gülümsedi. Helen'in durmadan hava değiştirmesinde bile hoşa giden bir taraf vardı. Mevkiine rağmen çok dürüst ve saf bir kadındı.

«Sen sahiden daha yirmi yaşında mısın, Ann?» Helen sözlerinin yanlış anlaşılmasından korkarak hemen ekledi: «Yani başarıya o ka-

dar çabuk ulaştın ki.. Allen Cooper gibi birini elde etmek az buz iş değil ki.. Ben siyah bir elbise giyeceğim. Bu gece fazla mücevher de takmayacağım» Helen yatak odasına doğru giderken söyleniyordu: «Hey, sen de odaya gelsene» dedi, «Sesim belki Broadway'in en gür sesidir ama yatak odasındayken sesimi buradan duyamazsın...»

Helen giyinirken durmadan konuştu. Sözlerin'n çoğu eski kocalarıyla ve erkeklerin ona yaptıkları kötü muamelelerle ilgiliydi. Genç kadın kederli bir halde: «Benim istediğim tek şey sevilmekti» diye dert yandı. «Frank beni severdi. O zaten bir sanatkârdı. Ah yarabbi benim evimde gerçek bir Renoir tablosu olduğunu görebilseydi... Frank, Renoir'i aratmayacak kadar iyi resim yapıyordu denilemez, ama zaman zaman da mesleğini fazla ciddiye aldığı olurdu. Günün birinde para için çalışmayı bırakıp gerçek sanata dönmek en büyük arzusuydu.»

«Tam o sırada siz de yeni yeni isim yapıyordunuz değil mi?»

«Hayır... 'Sadie's Place' (Sadie'nin Evi) isimli oyunda oynuyordum. Daha önce de üç oyunda oynamıştım. O zamanlar, haftada üç bin dolar kazanıyordum. O ise ancak yüz dolarcık alabiliyordu. Görüyorsun ya ben gerçekten bir aşk evliliği yapmıştım.»

«Öyleyse kocanız kendini san'atına verip neden istediği gibi resim yapamadı?»

«Onun geçimini ben mi temin edecektim? Böyle birşey olsaydı, onun benimle param için mi yoksa gerçekten sevdiği için mi evlendiğini nerden anlayacaktım? O zamanlar benim kocaman bir dairem vardı. İyi yaşamak istiyordum. Ona şöyle bir teklifte bulundum: 'Frankie'ciğim' dedim, 'Sen de buraya taşınabilirsin. Kirayı ben veririm. Sen yokken de nasıl olsa bu parayı harcıyordum. Hizmetçi, elbise, ve yiyecek masraflarını da ben halledeyim. Fakat seyahate çıktığımız zamanlar, bütün masraf sana ait olsun.' Çoğu zaman şehirde iki gece kalmakla bir haftalık ücretini harcadığını söyleyerek durumundan şikâyet ederdi. Allah biliyor ya, onu çok seviyordum. O kadar ki ondan bir çocuğumun olmasına da gayret ettim. Yani bir mevsim çalışmamayı da göze aldım. Fakat hiç gebe kalmadım. Şey, arkamın fermuarını kapar mısın? Beni nasıl buldun?»

Helen çok şıktı. Ann onun biraz fazla mücevher taktığını düşündü ama o ne de olsa Helen Lawson idi. Bu kadarcık gösterişe de hak kazanmıştı.

Kapı çalınıyordu. Helen dolabından bir kırmızı ipekli manto aldı. Sonra da Ann'e baktı: «Fazla mı frapan oluyorum?»

«Bugün giydiğiniz vizon mantoyu niçin almıyorsunuz?»

«Çok muhafazakâr bir kıyafet olmaz mı? Siyah bir elbise ile kahverengi manto fazla ağır başlı bir kıyafet değil mi? Ama neden olmasın? Ben giyim konusunda fazla şekilperest değilim. Bir kadının vizon mantosu varsa, onu giymeli.»

Kapının zili tekrar çaldı. Helen «pekâlâ, pekâlâ geliyoruz» diye bağırdı, bir kaç saniyelik bir tereddütten sonra vizon mantoyu aldı ve gülümsedi: «Haydi bakalım, bu defa sen kazandın meleğim. Senin ince zevkli olduğunu zaten anlamıştım.»

Gino ile Helen Lawson'un tanışmaları pek kolay oldu. El Morocco'ya gitmeye karar vermişlerdi. İkisi de burasını pek seviyordu. Aynı yemekleri ısmarladılar, aynı şakalarda aynı şekilde güldüler, birbirleriyle şakalaştılar ve durmadan da şampanya içtiler. Gazeteciler, Helen ile konuşmak, ünlü artistin hatırını sormak için arada bir masalarına uğruyorlardı. Orkestra, Helen'in vaktiyle meşhur olmuş oyunlarından parçalar çalıyordu. Ann de çabucak masadaki neşeli havaya kendini uydurdu ve Helen'in fıkralarına gülmeye başladı. Helen'i sevmemek, ondan hoşlanmamak imkânsızdı.

Gino da hayatından memnundu. «Bu kıza bayılıyorum» diye bağırdı, sonra da sırtına vurdu. «Doğru sözlü açık kalpli bir kız bu... Sahte, yapmacık hiç bir tarafı yok. Bak ne diyeceğim, Helen.. Senin galanın şerefine muhteşem bir parti verelim.»

Helen'in havası birdenbire değişiverdi. Mahçup mahçup gülümseyerek çocuksu bir sesle konuştu: «Ah, Gino, bu fevkalâde birşey olur. Gala gecesi bana kavalyelik etmene çok sevindim.»

Gino, emrivaki karşısında kalmıştı. Ann, onun partiye Adale'i de getirmeyi düşündüğünü biliyordu. Helen'in de bir kavalyesinin bulunacağını tahmin ederek bu teklifi yapmıştı.

Gino, ağır ağır: «Galanın kesin tarihi nedir?» diye sordu.

«Onaltı Ocak. İki hafta sonra New Haven'e gideceğiz. Daha sonra da Philadelphia'da üç hafta kalacağız.»

Gino hemen: «Biz New Haven'e geliriz» dedi, «Ann, Allen ve ben...»

Helen üzüntüyle: «Hayır» dedi, «New Haven berbat bir yerdir. Philadelphiaya gitmeden önce New Havende sadece üç oyun vereceğiz.»

«Canım ziyanı yok.. Biz oraya eğlenmeye geleceğiz.»

«Derdimi anlatamadım. Orada cuma gecesi gala yapacağız, ertesi gün bir matine var, sabahları da tabii prova yapacağız. Siz ge-

lirseniz ben de geceleri geç vakitlere kadar yatamayacağım. Bol bol da içki içeceğiz. Halbuki oyunlardan önce içki içmek adetim değildir.»

Gino, ciddî bir ifadeyle: «Ocak ayına daha çok zaman var» dedi, «şimdiden bir plân yapamam. İşlerin ne olacağı da bilinmez. Başkarsın o tarihte ben başka bir yere gitmek zorunda kalırım. New Haven'e gelmem mümkün ama tabiî sen bizi istersen.»

Helen, Gino'ya biraz daha yaklaştı, kolunu koluna geçirdi, samimî bir tavırla göz kırptı: «Yoo, yoo, kancayı bir kere takmışken kolay kolay bırakmam. New Haven'e bekliyorum. Eğer burada olursanız New York galasına da gelirsiniz.»

«Yani oyunu iki kere mi göreceğiz?»

«Hayranlarım benim oyunlarımı beş altı kere görmeden edemezler, anlıyor musunuz?» Helen gülümseyerek Ann'a döndü: «Gel, şekerim, tuvalete gidelim. Kendimize biraz çeki düzen vermemiz lâzım.»

Tuvalet salonunun bakıcısı Helen'i görür görmez sevinçle boynuna sarıldı. Helen, Ann'e: «Benim tiyatrodaki ilk yardımcımdı» diye kadını tanıttı.

Kadın, sevecen bir tavırla: «O zamanlar Helen'i görseydiniz» dedi, «şahane bacakları vardı. Çok da iyi kalpli, dost canlısıydı...»

Helen: «Bacaklarım hâlâ güzel» dedi, «fakat birkaç kilo vermem gerekiyor. Eh, o da turnedeyken olur..» Helen tuvalet masalarından birinin karşısına geçip oturdu, yüzünü pudralamaya koyuldu. Bakıcı kadın bir başka müşteriyle ilgilenmek için yanlarından ayrılınca da Ann'e: «Gino'dan hoşlandım» diye itiraf etti.

Bu sözleri alçak bir sesle söylemişti ve yüzündeki ifadeden bu kelimelerin altında çok daha derin mânalar gizlendiği anlaşılıyordu. Helen saçlarıyla oynarken gözlerini aynadan ayırmadan sordu: «Yani onu gerçekten çok beğendim. Ann acaba o da benden hoşlandı mı dersin?»

Ann, sesine neşeli bir ton vermeye çalışarak: «Ona ne şüphe» dedi.

Helen hızla arkasını döndü: «Benim bir erkeğe ihtiyacım var» dedi, «ciddî söylüyorum, benim tek isteğim bu: sevecek birini bulmak..»

Ann'in kalbi acıyla burkuldu. Ondan medet uman bu sevimli kadına içi yanarak baktı. Helen Lawson hakkında dinlediği bir sürü saçma sapan dedikoduyu hatırladı. Onu kıskananlar, sevmeyenler

çıkarmıştı herhalde bu dedikoduları... Fakat bu duygulu, sevgiye, şefkate muhtaç kadından nefret etmeye imkân var mıydı?

«Seni çok seviyorum, Ann. İkimiz çok iyi arkadaş olacağız.. Dörtlü grup yapıp sık sık gezeriz. Benim de pek fazla kız arkadaşım yok. Amelia'cığım» Helen'in sesi birden yükselmişti, «bana bir kalemle bir parça kâğıt verir misin?»

Bakıcı kadın bir not defteriyle kalem getirdi. «Bayan Lawson» dedi, «hazır kalemi elinize almışken yeğenim için bir imza verir misiniz?»

Helen, imzasını atarken: «Geçen hafta üç imza verdim ya» dedi, «kuzum sen bu imzaları ne yapıyorsun? Yoksa satıyor musun?» Kadına imzalı kâğıdı uzattıktan sonra bir başka kâğıda da evinin telefonunu yazıp Ann'a uzattı: «Bu benim telefon numaram, sakın kaybetme. Rehberde filân bulamazsın. Yalnız allahaşkına numaramı başka hiç kimseye de verme. Tabiî Gino hariç. Ona telefonumu bilhassa vermeni isterim. Sen de telefonunu şuraya yazıver.»

«Beni her zaman Henry Bellamy'nin bürosunda bulabilirsin.»

«Evet, evet biliyorum, fakat evdeyken seni aramam gerekirse..»

Ann, oturduğu evin umumî telefonunu yazdı, ve «Ama ben sabah dokuz buçuktan akşam beşe kadar Bellamy'nin bürosundayım» dedi, «geceleri de ekseriyetle Allen ile buluşuyorum.»

«Pekâlâ» Helen kâğıdı katlayıp çantasına soktu: «Artık geri dönsek iyi olacak. Bizimkiler, başımıza birşeyler geldiğini zannedecekler.»

Siyah araba Ann'in evinin önünde durduğu zaman saat sabahın üçünü geçiyordu. Önce Helen'i evine bırakmışlardı. Gino uyukluyordu. Allen de yorgun görünüyordu ama Ann'in heyecandan ve zevkten uykusu kaçmıştı. Neely'nin kapısının altından ışık sızdığını görünce hafifçe kapıyı vurdu.

Neely: «Ben de seni bekliyordum» dedi, «hareketli bir gece geçirdim. Mel'e doğruyu, yani on yedi yaşında olduğumu söyledim. O buna aldırmadı bile. Yirmi yaşındaki kızlardan çok daha fazla hayat tecrübem olduğunu söyledi. Ben de ona bakire olduğumu itiraf ettim. Peki, sen bu saate kadar nerde kaldın?»

Ann, arkadaşına Helen Lawson ile beraber geçirdiği gecenin hikâyesini anlattı. O sözlerini bitirince, Neely, anlatılanların hiç birine inanmadığını belli eder şekilde başını salladı: «Çok eğlenceli va-

kit geçirmiş gibisin» dedi, «herhalde biraz sonra da Helen Lawson'u çok beğendiğini söyleyeceksin.»

«Evet, onu gerçekten çok sevdim. Neely, onun hakkında anlatılanların hepsini kadını yakından tanımayanlar, başarılarını kıskananlar uyduruyor. Şimdi sen de itiraf et: başlangıçta seni istemedi diye ona müthiş kızmıştın. Fakat oyunda rol aldıktan sonra onun hakkındaki fikirlerin değişmedi mi yani?»

«Aa, elbette.. O harikulâde bir kadın..»

«Ben şaka etmiyorum.»

«Kuzum, sen hasta mısın?» Neely ,elini Ann'in alnına koydu. «O korkunç bir kadın.. Hiç kimse de sevmiyor.»

«Bu doğru değil işte. Onun aleyhinde konuşanlar Helen'i gerçekten tanımadıkları için böyle davranıyorlar.»

«Bak, onu seven ve beğenenler sadece tiyatro seyircileridir anlıyor musun? Aslında onlar da Helen'i değil oynadığı rolleri beğeniyorlar. Helen sadece iyi bir müzikal komedi artisti değil aynı zamanda büyük kabiliyeti olan gerçek bir dram sanatçısı. Sahnede tatlı, sıcakkanlı hoş kadınları canlandırıyor ama gerçekte çok soğuk ve sevimsiz bir kadın. Onun bir makineden farkı yok.»

«Neely, sen onu gerçekten tanımıyorsun.»

«Öf yarabbi, sen beni öldüreceksin. Bir ay Allen ile dolaştığın halde onun hiç birşeyini öğrenemedin. Ama Helen Lawson ile bir gece çıkınca kadın hakkında bilmediğin birşey kalmadı. Onunla beraber çalışıp ondan nefret eden tiksinen insanları da nerdeyse düelloya davet edeceksin. Helen, kaba, duygusuz, soğuk ve kötü bir insan. Belki bu gece sana sahnedeki tavırlarıyla şirin görünmeye çalışmıştır. Belki de senden bir istediği vardır. Fakat sana şu kadarını söyleyeyim, şayet günün birinde onun yolunun üzerine çıkarsan hiç gözünün yaşına bakmadan seni ayağının altına alıp bir karınca gibi ezer.»

«Bu senin fikrin.. Onun hakkında dinlediğin kötü hikâyelerle kafan öylesine dolmuş ki, onu gerçek haliyle görmeye çalışmak bile istemiyorsun. Çalışırken sert ve ciddî davranması çok tabiî. İş hayatında böyle davranmaya mecbur. İsteklerini elde etmek için de amansız bir mücadeleye girişmek zorunda. Fakat bir de işinden uzaklaştı mı, duygulu, yapayalnız, sevgiye muhtaç bir zavallı kadın kalıyor ortada..»

Neely, homurdandı: «Sevgiye mi muhtaç? Gerçek Helen Lawson, benim provalarda gördüğüm canavardır. Bunun artist olmakla

da bir ilgisi yok. O doğuştan böyle. Sen ne yapsan ona benzeyemezsin. Ah, ben de meşhur bir artist olabilsem, seyircilerin beni sevmelerine, alkışlamalarına nasıl sevinir, onlara kimbilir ne kadar müteşekkir kalırım... İnsanların beni görmek için para vermeleri, yazarların benim için çalışıp eser hazırlamaları ne müthiş birşey olur kimbilir... Önüme geleni şapur şupur öperdim... Dinle, bak bizim Mel bile onunla sadece bir kere oda bir toplantıda karşılaştığı halde, bu kadının bir vampirden farkı yok» diyor.

Ann, yorgun bir halde: «Artık bu konuda seninle münakaşa etmeyeceğim» dedi. «Fakat benim yanımdayken Helen'i kötülemeye kalkma. Ben onu seviyorum.»

Holden telefonun sesi geliyordu.

Neely, «Gecenin bu saatinde hangi serseri telefon eder? Herhalde yanlış numarayı çevirmişlerdir,» diye söylendi.

Ann, telefona doğru yürüdü: «Ben bakayım.»

«Merhaba, cicim» Helen'ın neşeli sesi telefonda çıngır çıngır çınlıyordu.

«Helen, canını sıkacak birşey mi oldu?»

Açık kapıdan Neely'nin de sesi duyuldu: «Helen mi? Hay allah, şaka etmiyorsun ya? Çünkü senin ne yapacağın belli olmaz...»

Helen neşeli bir sesle: «Sadece hayırlı geceler dilemek istedim» dedi, «soyundum, çoraplarımı ve kilotumu yıkadım, yüzümü kremledim, saçlarımı fırçaladım şimdi de yataktayım.»

Ann, Helen'in o koca yatakta rahat rahat yatışını gözlerinin önünde canlandırmaya çalıştı. Soğuk koridorda birden içine bir ürperme gelmişti. Yanı başında, Neely'nin durmadan homurdanmasına, onu dürtmesine aldırmadan «Helen, çoraplarınla kilotunu mu yıkadın?» diye sordu.

Neely, söylendi: «Sen benimle dalga geçiyorsun.»

Helen cevap verdi: «Elbette yıkadım. Vallahi.. Bu annemden bana kalan alışkanlıklardan biridir. Özel bir hizmetçim olduğu halde her gece yatağa yatmadan önce kilotumu, çorabımı yıkarım. Galiba bu bana İrlandalı «O'Leary'lerden kalma bir huy.»

«Bu senin gerçek adın mı?»

Neely daha fazla dayanamadı. «Ben gidip üzerime bir sabahlık alayım» dedi. «Burada donmak işden değil.» Genç kız, hemen odasına koştu.

Helen cevap verdi: «Hayır, asıl adım Laughlin'dir. Bu bir İskoç ismi. Ben İskoç, Fransız ve İrlandalı karışımıyım. Laughlin adını

Lawson yapmayı da ben istedim. Afişlerde daha fazla göze batar diye düşünmüştüm.»

«Sahneyi meslek seçeceğini eskidenberi biliyordun demek.»

«Elbette. Daha on yaşındayken derneklerin konserlerinde şarkı söylüyordum. Onaltı yaşında şan dersleri almaya başladım. İki sene sonra radyoda konserler verdim. Bir Broadway oyununda çok küçük bir rol aldım ve bir tek şarkıyla seyircilerin takdirlerini kazandım. Benden başka herkes bu işe şaşmıştı. Ama ben büyük bir şarkıcı olacağıma inanmasaydım kimse bana Broadway'de iş vermezdi.»

«Öyleyse sen meslek hayatında hiç bir zorlukla karşılaşmamışsın. Günlerce, haftalarca tiyatroları dolaşıp iş aramamışsındır.»

Neely, sırtına kalın bir sabahlık alıp tekrar dışarı çıkmıştı. Ann'in bu sözlerine Helen'den önce o cevap verdi: «Hayır. Çabucak şöhrete ulaştı. Onun için de karı benim gibi'erine zalimce davranıyor, hâkir görüyor. O hayat mücadelesinin ne demek olduğunu bilmez.»

Helen devam etti: «Hayır, ben herşeyi çok kolay elde ettim. Herkes benim kadar çabuk başarıya ulaşamaz. Fakat insanın şansı varsa her güçlüğü yenebilir.»

Ann, dişleri çarpa çarpa konuştu: «Helen'ciğim ben yatmak zorundayım. Kaloriferleri söndürmüş'er. Donuyorum.»

«Sen yatıncaya kadar beklerim.»

«Ama olmaz ki.. Yani .. Telefon...»

«Telefonun teli mi kısa geliyor?»

«Telefon holde.»

«Neee?»

«Telefon holde. Ben bir pansiyonda oturuyorum. Odamda özel telefonum yok.»

«Yok canım, herhalde şaka ediyorsun.. Parmağında yüz binlik serveti taşımasına taşıyorsun da evinde bir telefon yok, olacak şey mi bu? Kuzum sen nerde oturuyorsun, adresini bana versene.»

«Elli İkinci Caddenin batı kesiminde. 'Leon ve Eddie' Mağazasının hemen yanıbaşında.»

«Aman bu pek berbat bir yerdir ayol.» Helen hayretle bağırdı. sonra sesini yumuşatarak mırıldandı: «Şimdi artık bunların hiç bir önemi kalmadı. Nasıl olsa yakında evleneceksin. Yalnız benim anlamadığım birşey var. Odanda özel telefonun olmadan nasıl yaşıyorsun?»

«Benim hiç bir zaman özel telefona ihtiyacım olmuyor ki.»

«Hay allah, neyse...» Ann, telefondan bir gazete hışırtısı duy-

du, sonra Helen esneyerek konuştu: «Oo, gazetede bana dair iki sütunluk bir haber var. Peki, meleğim haydi artık uyuyabilirsin. Yarın işden çıktıktan sonra provaya uğra emi?»

«Şey, ben işden epey geç çıkıyorum. Sonra da hemen eve koşup Allen'le buluşmak için kıyafet değiştiriyorum.»

«Evet, elbette.. Yani elbette şık giyinmelisin. Sen gerçekten güzel bir kızsın ama Ann, sırtındaki o spor paltoyla tvit eteği ortadan kaldırmalısın. Unutma, hayatta en önemli şey, seni seven bir erkeğin bulunmasıdır. Bu erkeğe hoş görünmek için güzel giyinmek zorundasın. Yarın ben seni bürodan ararım.» Telefon kapandı.

Ann de Neely'nin odasına döndü. Paltosunu, çantasını aldı. Neely, onu kapıya kadar geçirdi. «Ben bu işden birşey anlamıyorum, Ann» dedi, başını iki yana hızlı hızlı salladı: «Valla da billa da birşey anlamıyorum. Eğer karının sözlerini kulaklarımla duymasaydım dünyada inanmazdım.» Neely'nin yüzündeki ifade değişiverdi: «Ama gene de mutlaka bir gizli hesabı vardır, derim.»

«Yok yok.. Bu gece çok eğlendi... Gerçekten o kadar yalnız ki.. Gino'dan da hoşlandı.»

Neely, bağırdı: «Haah, öyleyse sebep budur.. Gino'yu elde etmek için seni maşa gibi kullanacak.»

«Hayır, yanılıyorsun. Ben onları tanıştırmak için teşebbüse geçmeden önce de çok samimî davrandı. Evine davet etti.»

Neely, sırıttı: «Kimbilir belki de eski yarış atı hayatının son demlerinde cinsiyet değiştirmiştir...»

«Neely, çok oluyorsun.»

«Böyle şeyler sık sık oluyor. Beni iyi dinle, bu şöhretli yıldızların bazıları meselâ Helen gibileri o erkekten bu erkeğe koşarlarken zamanla erkeklerle sevişmekten bıkıyorlar. Sonra da aşk oyunlarını kadınlar üzerinde denemeye başlıyorlar. Benim tanıdığım eski bir sinema artisti vardı... Zavallı erkekler arasında itibarını kaybedince...»

Ann, arkadaşının sözlerini tamamlamasına fırsat vermedi: «Helen gayet normal bir kadın.»

Neely esnedi: «Peki, canım. Şimdi bunun için seninle kavga edecek değilim. Onun gibi şöhretli bir yıldız erkek delisi olmakla itham etmek zor. Fakat gerçekte o karşısına çıkan her erkekle sevişecek kadar adi ruhlu bir şehvet delisidir. Zaten ilk kocasını da bu yüzden elinden kaçırdı ya. Adam bir gün eve gelmiş, bir de bakmış ki karı evde eski dostlarından bir gangsterle seviş'yor.»

«Neely, bu doğru değil. O ilk kocasını çok severmiş.»

«Ann'ciğim ben bütün gün oturup kızlarla çene çalıyorum. Herkes, vaktiyle Helen'in Tony Lagetta'nın barında şarkı söylediğini biliyor. Helen, Tony'ye çılgıncasına aşıkmış. Fakat adam hem İtalyan, hem katolik, üstelik evli ve yedi çocuk babasıymış. Tabiî Helen onunla yatmıştır, buna şüphe yok. Helen ilk oyununda başarı sağlayınca Henry Bellamy araya girdi ve Tony'den vazgeçmesini sağladı. Zira onun evli bir erkekle açıkça beraber yaşaması şöhretini zedeleyebilirdi. Üstelik Tony'nin karısı zina davası açtığı takdirde Helen'in de meslek hayatı sona erecekti. Helen bu arada Henry Bellamy ile de uzun bir süre sevişti ama bir taraftan da Tony ile de gizli gizli buluşmaktan geri kalmıyordu. Henry'den başka herkesin bundan haberi vardı. O Helen'in işlerini idare edip kadını milyoner yapmaktan başka birşey düşünmüyordu. Derken Tony kendine başka bir sevgili buldu. Helen buna o kadar kızmıştı ki karşısına çıkan ilk erkekle evleniverdi. Artık Tony de işini ilerletmiş, eski barını kapatıp lüks bir Fransız - İtalyan lokantası açmıştı. Helen evlendiği adamla beraber bu lokantaya sık sık gidip Tony'yi kızdırmak için kocasıyla herkesin gözü önünde öpüşüp koklaşıyormuş. Besbelli Tony. Helen'i kocasından kıskanmış olacak ki bir süre sonra koca evine gelince karısını eski sevgilisiyle bir yatakta buluvermiş. Adam, Helen'i boşadıktan sonra başkasıyla evlenmiş ama artık o da manen yıkılmış bir insan olmuş. Sonra da işi ayyaşlığa dökmüş.»

«Peki bu hikâyeleri sen nerden öğrendin?»

«Tony hikâyesini çok eskidenberi biliyordum. O zamanlar Helen'den 'Tony'nin sevgilisi diye söz etmek adetti. Fakat hikâyenin Henry Bellamy kısmını ve kocasının macerasını figüran kızlardan öğrendim. Herkes de biliyor ya...»

Ann, sabrı tükenmiş bir halde söylendi: «Herkes biliyormuş.. Evet, kulaktan kulağa fısıldanan dedikoduları senin gibi herkes de duymuş tabiî sen de duyduklarını karşına çıkan herkese anlatacaksın. Böylece hikâye büyüdükçe büyüyecek.. Sen gözlerinle gördün mü? Helen ile Tony'yi yakından tanıyor musun? Ben Helen'le konuştum. İlk kocası hakkında neler düşündüğünü de biliyorum. Bak, beni iyi dinle, Neely, her insan gibi Helen'in de hoşa gitmeyen tarafları var. Çok çabuk şöhrete ulaşmak onun kendini iyi tanımasına fırsat bırakmamış. Kabiliyeti onun zirveye çıkmasını sağlamış ama o gerçek hayatında hâlâ New Rochelle'deki hayâl ve ümit dolu küçük kız olmaktan kurtulamamış. Istırap çekmemek için de duygularını gizleyip zalim, sert bir insan havasına bürünüyor.»

«Peki, ben pes dedim. Helen sevimli, iyi kalpli, tatlı bir kadın.. Bundan sonra onun en samimî arkadaşı olarak yanından ayrılmayacağına göre bana bir iyilikte bulunsana.. Helen'e benim de büyük bir kabiliyet olduğumu fısıldayıver. Belki oyunda bana küçük bir rol verdirir.»

Ann, gülümsedi: «Neely'ciğim arkadaşlık konusunda senin yerini hiç kimse alamaz.»

«Tabiî.. Zaten belli. Üçümüz beraber dolaşıp bol bol gevezelik ederiz.»

«Neden olmasın.. Yarın provaya gidince, Helen'e benimle arkadaş olduğunu söyle. Böylece tanışırsınız.»

«Tabiî tabiî..»

«Bunda garipsenecek ne var?»

«Ne mi var, söyleyeyim.. Tiyatroda selâmsız sabahsız, Helen Lawson'un yanına gidilip konuşulmaz.»

«Sen bir kere dene bakalım.»

«Olur olur.. Meselâ çoraplarını hangi marka sabun tozuyla yıkadığını sorarım. Kilotlarını önceden ıslatıp ıslatmadığını öğrenirim. Eğer çamaşır yıkamaya bol vakit ayırabiliyorsa, kendi kilotlarımı da ona gönderirim.. Arkadaşlık uğruna yıkayıverir.»

«Hadi, allah rahatlık versin, Neely.»

«Sana da canım. Bak, demiştim ki sözlerim ciddiydi. Eğer bu muhteşem dostluk devam ederse ve sen de eline bir fırsat geçirirsen, benim için de onun kulağına birşeyler fısıldayıver olur mu?.. Çok rica ederim...»

*

George Bellows, sabah gazetelerini Ann'in masasına bırakırken: «Böylesine garip bir dörtlü gruba da hiç rastlamadım dersem yalan söylememiş olurum.» Ann, bir gece önce El Morocco'da çekilen fotoğrafa hayretle baktı. Helen pek heybetliydi; Gino, sırıtıyordu; Allen başka bir aleme dalmış gibiydi. Ann'in resmi ise olduğundan daha güzel çıkmıştı.

Ann, zorla gülümsedi. Masasının üzerindeki notları gözden geçirirken sordu: «Bu Nick Longworth kim?»

«New York'un en ünlü manken acentalarından biridir. Niçin sordun? Yoksa Longworth da sana iş mi teklif etti?»

«Bilmiyorum. Masamın üzerine not bırakmışlar. Longworth'u aramam gerekiyormuş.»

«İşte tam sana göre bir iş.. Sen doğuştan mankensin.. Ama o mesleği seçseydin de belki gene aynı sonuca ulaşacaktın. Ne denir, kısmet...» George'un gözleri genç kızın parmağındaki yüzüğe kaydı.

Ann'in telefonu çalmaya başlamıştı. George, elini salladı ve kendi odasına girdi.

Arayan Allen'di. «Nasıl kendine gelebildin mi?» diye sordu.

Ann, neşeli bir sesle: «Dün gece gerçekten çok eğlendik, değil mi?»

Genç adam cevap vermedi.

«Allen, orada mısın?»

«Kulaklarıma inanamıyorum.»

Ann, «Ben Helen Lawson'dan hoşlandım,» dedi.

«Nesinden hoşlandın, allahaşkına? O soğuk şakalarından mı? Sahte kibar tavırlarından mı? Bak, dinle, Gino'ya dayanmak biraz zor olabilir ama maalesef ben ona bağlıyım. Ne de olsa babamdır.. Fakat Helen...»

«Ben senin babandan da hoşlanıyorum.»

«Nazik olmaya kendini zorlama. Ann. Ben her zaman insanın akrabalarını seçmesine imkân olmadığını söylerim. Fakat dostlar için durum öyle değil. Onları seçmek pekâlâ mümkün.»

«Bu. çok zalimce bir söz..»

«Niçin? Sadece doğruyu söylüyorum. Eğer Gino benim akrabam olmasaydı da onunla bir yerde tanışsaydık, bu adamı fazla gürültücü ve ukalâ bulur. onunla dostluk kurmamaya dikkat ederdim. İşinde gösterdiği başarıyı ve enerjisini takdir etmem mümkündü. Helen'in de kabiliyetine hayran olabilirdim, oyunlarını zevkle seyrederdim ama bunun dışında ikisinin de özel hayatıma karışmalarını istemem. Evlenince kendimize yeni dostlar, bize lâyık dostlar bulacağız. Bunları akşama sana daha iyi anlatırım.»

Ann'in başı çatlayacakmış gibi ağrıyor, şakakları zonkluyordu «Allen» dedi, «dün akşam çok az uyku uyuyabildim. Bu gecelik beni affetsen. İsten sonra hemen eve gidip yatmak istiyorum.»

«İşte halletmemiz gereken meselelerden biri de bu. Sen bu işde daha ne kadar zaman çalışacaksın? Nikâh gününe kadar mı?»

«Ben çalışmak istiyorum, Allen. Evlenmek istemiyorum. Bunu sana daha önce de söyledim ya..»

Allen, zorla güldü: «Sen yorgunsun. Pekâlâ, bu gece izin verdim. Fakat, Ann, biliyorum seni sık boğaz etmemeye söz vermiştim ama, artık şu evlenme işini de düşünmeye başlasan fena olmayacak... Sadece düşün.. Ben başka birşey istemiyorum.»

Saatler yavaş yavaş ilerliyordu. Longworth Acentasından tekrar telefon ettiler Genç kız onlara bu şirketin mankenleri arasına girmeyi hiç düşünmediğini söyledi. Evet, şayet günün birinde fikrini değiştirirse onları aramayı vadetti.

Henry, yemekten sonra büroya geldi. Ann, mektupları masasına götürüp bıraktı ama Henry bunlara bakmadan eliyle kenara itti. «Otursana» dedi. Bir sigara yaktı. «Ed Holson Oyunları beğenildi, fakat o allahın belâsı herif insanı acıdan öldürüyor.»

«Oyun mu yoksa Ed Holson mu öldürüyor?» Ann, başını maroken koltuğun arkalığına dayayıp şakaklarına masaj yapmaya başladı.

«Tabiî öldüren Holson.. Senin böyle belâlı bir müşterin olursa ne yaparsın? Gerçek bir dahi ama aynı zamanda bir deli.. Oyundan sonra körkütük sarhoş oldu. Tabiî ben durumu idare etmeye çalıştım, müessesenin sahiplerine onun ömründe ilk defa böyle fazla içki içtiğini söyledim ama inandırabildiğimi de zannetmiyorum. Haftada yirmi bin dolar alacakken, ona bu parayı verenlerin karşısında içkiyle kendinden geçiyor, Allahtan ki öfkeli gecesi değildi.. Sinirliyken içti mi sağına soluna küfürler yağdırır, herkesle kavga eder.»

«Peki, onunla iş yapmakta niçin ısrar ediyorsunuz?»

«Her hafta yirmi bin doların yüzde yirmi beşini cebine indirirsen sen de ondan vazgeçemezsin. Sonra gerçekten de çok büyük bir kabiliyet. Ben dostlarımı sevdiğim kimseler arasından müşterilerimi de gerçek kabiliyetler arasından seçmeye bakarım.»

Ann'in başındaki ağrı daha da artmış, diğer uzuvlarına da yayılmıştı. Şimdi de gözlerinin arkası ağrıyordu. Yorgun yorgun:

«Herşeyi bilmek herhalde çok zor birşey» dedi.

«İş hayatında bunun önemi büyük. İnsan iş hayatında hisleriyle hareket etmeye kalkarsa herşey mahvolur. Bir iş adamı kafasının yerine kalbinin sesini dinlerse işler de ters gider.»

Henry'nin masasındaki telefon çalmaya başlamıştı. Henry, ahizeyi eline aldı «Alo.. O, merhaba hayatım, işler nasıl gidiyor? Evet.. tabiî gördüm. Çok iyiydin, şekerim. Evet, evet, burada.» Henry, telefonu Ann'a uzattı. Genç kız patronuna şaşkın şaşkın bakıyordu. Henry, «Helen konuşacak» dedi.

Helen neşeyle: «Merhaba.» diye seslendi. «Bizim memure hanım nasıllar?»

«Biraz yorgunum.»

«Ben de. Sabahleyin onda provaya gitmek zorundaydım. Ancak demin provaya ara verdiler, ben de biraz nefes alabildim. Bu gece Copa'da yeni bir program başlıyor. Gino'yu aradım ve hep beraber Copa'ya gitmemizi teklif ettim. O da zaten gitmek için can atıyormuş. Programın ikinci bölümüne yetişeceğiz. Böylece iki'mize de biraz dinlenip kendimize çeki düzen vermeye zaman kalacak.»

«Allenin programdan haberi var mı?»

«Ben nerden bileyim? Sen Copa'ya gitmek istemiyor musun, Ann?»

«Şey, bilmem ki.. Herhalde eğleniriz.. Yalnız baştan biraz dinlenebilmem şart.»

«Tabiî tabiî.. Aman şekerim, giyimine de dikkat et. Bu gece herkes orada olacak.»

«Acaba tuvalet mi giysem?»

«Hayır, kısa elbise giy ama çok güzel, çarpıcı birşey olsun. Lütfen üzerine de bir kürk ceket al. O deve tüyü paltodan vazgeç.»

«Benim bir siyah paltom var..» Ann birden başını kaldırdı. Lyon Burke odaya girmişti.

Helen, konuştu: «Güzel.. Eve gittiğin zaman benim gönderdiğim küçük hediyeyi bulacaksın.»

«Bir hediye mi? Peki ama neden?»

«Mutluluğumun bir hatırası olsun diye.. Şimdi tekrar sahneye dönmek zorundayım. Sonra görüşürüz.» Helen telefonu kapadı.

Henry, Lyon'a: «Bizim Ann, Helen'in yeni arkadaşı oldu» dedi.

Lyon, oturdu, bacaklarını uzattı. «Ann, New England'lı ciddî bir ailenin kızıdır. Kolay kolay kendini ezdirmez.»

Ann, hafifçe gülümsedi: «Herkese aynı sözleri tekrarlamaktan yavaş yavaş bıkmaya başladım ama» dedi, «Ne yapalım.. Ben Helen Lawson'u gerçekten sevmeye başladım.»

Henry atıldı: «Bu güzel.. Helen'in gerçek bir dosta ihtiyacı var. Yanılmıyorsam o aslında çok yalnız bir kadın.»

Lyon güldü: «Helen, her mevsim kendine yeni bir arkadaş bulur.»

Henry ısrar etti: «Ama şimdiye kadar hiç candan dostu olmadı. Kadınların çoğu Helen'den istifade etmeye bakar. Bir kısmı da onu alaya alır. Çok çabuk şöhrete ulaştığı için insanları tanımaya vakit bulamadı. Şehirdeki artistlerin çoğu en basit görgü kaidelerini bile

bilmeden sahne hayatına atılırlar. Fakat figüranlık devrelerinde diğer arkadaşlarından, meslektaşlarından herşeyi öğrenirler, kendilerine imkân nisbetinde çeki düzen verirler. Ne giyeceklerini, hangi kitapları okumaları gerektiğini, kimlerin yanında nasıl konuşulacağını öğrenirler. Şöhrete ulaştıkları zaman da aksayan tarafları kalmaz. Helen kısa bir süre, bir barda şarkı söyledi. Bu devrede hiç kimseden birşey öğrenmedi. İlk oyununda da hop diye zirveye çıkıverdi. Seyirci de gariptir.. Şöhretli bir sanatçının her hareketini hoş görür, en büyük kusurlarını bile yerine göre meziyet sayar.. Tabii bu da Helen'in işine yaradı. Birdenbire Helen o kadar büyümüş, öylesine erişilmez bir insan olmuştu ki, onun karşısına geçip de ne giyeceğini, ne yiyeceğini söylemek, talimat vermeye kalkışmak hiç kimsenin harcı değildi. Böylece Helen'in etrafındaki dalkavuklar onun kusurlarını da bir deha alâmeti sayarak hiç birşey öğrenmesine fırsat vermediler. Ann, sen onu yalnız bırakma. Helen'in gerçekten senin gibi bir dosta ihtiyacı var.»

Henry'nin telefonu çalmaya başlamıştı. Henry, ahizeyi eline aldıktan sonra hemen Ann'e uzattı «Allen arıyor.»

Ann, telâşlı telâşlı: «Ben dışardaki telefondan konuşurum» dedi.

Henry, elini salladı: «Yok canım, burada dostlarının yanındasın, rahatça konuşabilirsin.»

Genç kız, Lyon'un onu dikkatle süzdüğünü farkederek telefonu aldı.

Allen çatlak bir sesle: «Ben başbaşa yemek yemeye çağırınca yorgunluğunu bahane ettin ama duyduğuma göre hep beraber Copa'ya gidiyormuşuz. Bu nasıl iş böyle?»

«Programı Helen ile Gino yapmış.»

«Anlıyorum. Beni atlatmak gayet kolay ama Helen'e hayır diyemiyorsun. Sen ne biçim insansın, allahaşkına? Şöhretlerin dalkavuğu musun yoksa?»

«Ailen ben şimdi Bay Bellamy'nin odasındayım. İstersen bu geceki gezimizi iptal ederiz.»

«Yokcanım... Dur bir dakika... Benim programa bir itirazım yok. Hep beraber Copa'ya gideriz.»

Henry'nin odasındaki ikinci telefon çalmaya başlamıştı. «Seninle sonra konuşurum, Allen.»

«Ann, çok affedersin ama sana birşey daha söyleyeceğim. Sen Henry'nin yanında çalışıyorsun, Helen de onun müşterisi, bunu gayet

iyi biliyorum, ve senin durumunu da gayet iyi anlıyorum. Fakat bu geceden sonra onu bir daha peşimize takmayalım. Eğer onu mutlaka görmen gerekiyorsa, gündüzleri buluşun, beraber yemeğe gidin, alışverişe çıkın, ne yaparsanız yapın.. Fakat onu benim hayatımdan uzak tutmaya bak.»

Henry, ahize elinde bekliyordu. Herhalde genç kızı gene Helen arıyordu.

Ann: «Allen, bu gece görüşürüz» dedikten sonra telefonu kapadı. Henry bu defa öbür ahizeyi genç kıza uzattı: «Galiba bu gidişle küçük hanıma bir özel sekreter tutmak zorunda kalacağız.» Henry, şakacı bir tavırla bunları söyledikten sonra Lyon'a bakarak gözünü kırptı.

Helen, neşeli neşeli bağırdı: «Adresin nedir? Hediyeni gönderebilmem için adresini öğrenmek zorundayım.»

«Hay allah kahretsin, burada da ne kâğıt var ne kalem. Bir dakika bekle.»

Ann hemen: «Helen» dedi, «benim adresimi Neely O'Hara'ya sor.»

«Kime?»

«Neely O'Hara'ya. Senin oyununda çalışıyor. Biz onunla aynı pansiyonda kalıyoruz. Sana adresi yazıverir.»

«Arkadaşın burada ne yapıyor? Figüran mı?»

«Evet.. Aslında o Gauchero'ların programına dahildi.»

Öbür tarafta kısa bir sessizlik oldu. «Haa, şu kız mı?»

«Benim çok yakın arkadaşımdır. Daha on yedi yaşında. Sizin oyunda sadece dansedecek ama sesi de güzel. Çok da yetenekli.»

Helen neşeyle: «Pekâlâ» dedi, «ben adresini ondan alırım. Demek arkadaşın şarkı da söylüyor ha? Belki ona göre birşey bulurum. Zavallıcık başlangıçta haksızlığa uğradı. Doğrusunu istersen, benim bu işde hiç bir suçum yoktu... Neyse, şimdi bunları düşünmenin sırası değil.. Belki bu defa ona bir yardımım dokunabilir. Bir fikrim var...»

Ann masasının başına dönüp işlerine daldı. Nihayet elindeki işleri bitirdiği zaman da başı hâlâ ağrıyordu. Eve varınca da hemen yukarı koştu, biraz uyumaktan başka birşey istemiyordu. Neely'nin kapısı ardına kadar açıktı. O da dışarı fırladı ve Ann'in peşinden yukarı çıktı.

«Ben fazla kalmayacağım. Sadece Helen'in hediyesini görünce yüzünün alacağı ifadeyi merak ediyorum. Hediye odanda. Kapını açtırtıncaya kadar bir hayli uğraştım.»

Ann, odasına şöyle bir göz gezdirdi. Görünürlerde pakete benzer birşey yoktu.

Neely, komodini eliyle işaret ederek: «İşte orda..» diye seslendi. Ann, komodinin üzerinde duran siyah telefon aygıtına hayretle bakakaldı.

«Fakat bu kadar ağır yük altına girmesini istemem.»

«Canım bir kere olan olmuş. Bilmiyorum ama Ann, sen galiba bu kadına adamakıllı tesir etmişsin.. Benimle dost olduğunu söyledikten sonra Helen'in muamelesi değişiverdi. Ama bu birşey ifade etmez. Bence Helen Lawson bir canavardır»

*

Copa da bir gece öncekinin tekrarı oldu. Herkesin gözü Helen'deydi. O da durmadan konuşuyor, şen kahkahalar atıyordu. Salonda ne kadar tanıdığı varsa hepsiyle konuşmaya çalışıyordu. Gino ise bardağına durmadan şampanya koyarak genç kadının konuşmasına mani olmak istiyordu. Ann'in da neşesi yerindeydi. İki kadeh şampanya içtikten sonra o da çevresindeki neşeli havaya kendini uydurmuştu. Allen ise sessiz sedasız oturuyordu. Pek de neşeli sayılmazdı.

Nihayet evlerine dönmeyi kararlaştırdıkları zaman Helen: «Önce Ann'i evine bırakalım» dedi.

Ann, yüzünü Allen'in ısrarlı bakışlarından kaçırarak:

«Evet, en yakın benim evim» dedi. Araba kapının önünde durur durmaz da şoförün kapıyı açmasına meydan bırakmadan dışarıya fırladı. Allen'e de: «Sen de hiç yerinden kalkma» dedi, «dışarısı çok soğuk.» Hemen elini sallayıp binanın merdivenlerine atıldı. Gecenin karanlığına rağmen, Allen'in yüzündeki kederli ifadeyi farketmişti.

Yirmi dakika sonra odasındaki telefon çalmaya başladı. Bu, onun ilk çalışıydı.

Helen neşeli bir sesle: «Telefonun çalışıp çalışmadığını kontrol etmek istedim» dedi, «seni uyandırmadım ya?»

«Hayır ama yatmıştım...» Ann, pek lüks yaşamaya başladığını düşünüyordu. Lawrencevilie'de bir genç kızın başucunda telefon bulunması duyulmuş şey değildi.

«İyi eğlendik değil mi?»

«Ben çok güzel vakit geçirdim. Hayatımın en eğlenceli gecelerinden biriydi diyebilirim.»

«Yaa...» Helen'in sesi birden değişti: «Ann, sana birşey söyleyeyim mi, ben Gino'yla dostluğu ilerletemedim.»

«Ama o da iyi eğlendi.»

Helen sızıldandı: «Olabilir ama gece ayrılırken beni öpmeye bile tenezzül etmedi. Senden sonra yakışıklı delikanlıyı da evine bıraktı. Ben onun bir şey içmek için eve gelmek isteyeceğinden emindim. Arabada iyice yanına sokuldum, sesimi de yumuşatıp evde bir şişe nefis şarabın buz kabında beklediğini söyledim. Fakat evin kapısına geldiğimiz zaman sırtımı dostça sıvazladı, «Allah rahatlık versin» deyip başını öbür tarafa çevirdi.

Ann, Helen'i kırmamaya çalıştı: «Bu da sana hürmet ettiğini gösterir.»

«Hürmeti isteyen kim? Ben aşk istiyorum aşk...»

Ann'in derin derin nefes aldığı farkediliyordu, fakat Helen sözlerine devam etti. «Sen de benim gibi uzun zaman ortalarda dolaşırsan bir erkeğin bir kadına olan bağlılığını ancak bu şekilde ifade ettiğini anlarsın.»

«Bence sen yanılıyorsun Helen. Gerçek senin dediğin tam aksidir.»

«Tam aksi mi? Peki, ama bir erkek, sevgisini, ilgisini göstermek için daha ne yapabilir?»

«Sık sık gezmeye götürerek, sana bol zaman ayırarak, beraberken eğlenceli vakit geçirdiğini ima ederek...»

«Çocuk gibi konuşma. Benim kitabımda öyle yazmıyor. Şayet bir erkek bir kadını seviyorsa onunla yatmak için fırsat icat etmeye bakacaktır. O allahın belâsı Red İngram bile... Red'i biliyorsun, son kocam. O bile daha tanıştığımız akşam benimle sevişmek istedi. Evlendikten sonra hızı biraz kesilmişti ama gene de haftada üç dörtten aşağı olmuyordu. Zamanla ayda bire indi, sonra da iyice kesildi. İşte o zaman ben de peşine özel detektif taktım ve beni aldattığını öğrendim.»

«İyi ama Helen ben Allen'le o kadar çok buluştum ki... Hiç bir zaman da benden istifade etmeye kalkışmadı.»

«O sersemin lâfını etme.»

İki tarafta da derin bir sessizlik oldu. Sonra Helen, çocuksu bir sesle bu sessizliği bozuverdi: «Hemen, kızma Ann'ciğim, sana inanıyorum Ama senin de canın birşeyler istemiyor mu, allah için söyle... Bu adamla evlenmek hoşuna gidecek mi gitmeyecek mi, onu

nerden anlayacaksın? Belki yatakta berbattır... Baştan bir deneme devresi geçireceksiniz değil mi?»

«Hayır, asla öyle birşey düşünmüyorum.»

Bu defa Helen susmuştu. Biraz sonra ağır ağır konuştu: «Öyleyse sen delikanlının parasına tamah ettin.»

«Ben Allen'in fakir bir memur olduğunu zannediyordum. Tam altı hafta onunla buluşup gezdim. Gerçeği de neden sonra öğrendim...»

«Yoksa sen o soğuk kadın denen tiplerden misin?»

«Zannetmiyorum.»

«Zannetmiyorum da ne demek? Bunlar yetmiyormuş gibi bir de henüz bakire olduğunu söylemeye kalkma sakın. Ah, herhalde öylesin...»

«Bu, sanki kötü bir hastalıkmış gibi konuşuyorsun.»

«Kötü hastalık değil ama şimdi yirmi yaşındaki kızlarda bile bekaret kalmıyor. Yani demek istiyorum ki, insan bir erkeği yakalarsa onunla yatmayı da arzular. Uzun zaman bekleyemez.»

«Senin Gino hakkındaki düşüncelerin, duyguların bundan ibaret mi?»

«Tabii ya... Ona daha aşık bile olmadım. Ama ilerde bu da mümkün.»

Ann yorgun bir sesle: «Karar vermekte acele etme» dedi.

«Yarın gece şansımı deneyeceğim. La Martinique'de yeni bir program başlıyormuş.»

«Gino'yla sözleştin mi?»

«Henüz sözleşmedim. Yarın büroya telefon edip, durumu ayarlarım.»

«Helen... Niçin biraz beklemiyorsun?»

«Neyi bekleyeyim?»

«Onun seni aramayı düşünmesini...»

«Pekâlâ dediğini yaptığımı farzedelim. Ya gene de aramazsa, o zaman ne olacak.»

«Onun seninle zoraki buluşmasını da istemezsin değil mi?»

Ann, Helen'in tatlı tatlı esnediğini duydu: «Niçin istemiyeyim?» Bazan insan kendi teşebbüsüyle, ya da erkeğin isteğiyle onun vazgeçemediği alışkanlıklardan biri haline geliverir.»

Ann, Gino'nun Adele'i üç gece üstüste atlatamayacağını düşünüyordu. Fakat o asıl Helen'in kötü bir duruma düşmesinden endişe duyuyordu.

«Helen'ciğim» diye yalvardı, «bana bir iyilik yapmak istersen, yarın Gino'yu arama. Onun seni düşünüp aramasına fırsat ver.»

«Ya o da aramazsa?»

«Aramayabilir. Birkaç gün seni hatırlamayabilir de... Hatta tam bir hafta bile aramak aklına gelmeyebilir.»

«Bir hafta mı? Ooo, ben o kadar uzun zaman bekleyemem.»

«Canım belki de bu fedakârlığa katlanmana da lüzum kalmaz. Sen bir kere dediğimi yap. Yarın onu arama. Belki Gino üç gece üstüste gezmeye gitmekten hoşlanmaz.»

Helen içini çekti: «Peki, senin dediğin olsun. Fakat benim usulüm daha iyiydi. Neyse beni araması için ona bir gün mühlet vereceğim. Yalnız La Martinique'deki galaya da gitmek istiyordum.»

«Seni oraya götürecek başka bir tanıdığın yok mu?»

«Her zaman kendime göre birini bulabilirim. Meselâ tiyatronun desinatörünü götürebilir, yahut piyanistim Bobby Laves'i de götürebilirim. Fakat ikisinde de iş yok. İşin kötüsü de bu ya... Artık ortalıkta gerçek erkek kalmadı. Erkek kılıklı bir sürü insan var ama içlerinde bir tane gerçek erkek olanına rastlayamazsın. Ben de önemli bir galaya böyle ne olduğu belirsiz kimselerle gitmem.»

«Halbuki senin beğendiğin erkeği kolayca avucunun içine alman mümkündür diye düşünüyordum.»

«New York'ta dikkati çekmeye başlayan her genç kız böyle düşünür. Eskiden, o içki yasağı devrinde gerçekten de öyleymiş. Barlar, bu günün ünlü gece klüplerinden çok daha ilgi çekici oluyordu. Artık gece hayatı diye de birşey kalmadı. Eddy Duchin'in gazinolarda piyano çaldığı günleri yeniden yaşamak istiyorum. O zamanlar sabah kahvaltısı için Harlem'e gitmek adetti. O günlerde bizim Tony elli dolar bahşiş vermeyi cimrilik addederdi. Bugün garsona bir kaç dolar bahşiş bırakan, parmakla gösteriliyor. Allahım, Tony'yi ne çok sevmiştim.»

«Aşık olduğun tek erkek Frank değil miydi? Yoksa benim mi aklımda öyle kalmış?»

«Öyleydi canım... Ama Tony'de insanı zevklendirmekte ustaydı hani... Yatakta onun gibisine az rastlanır. Fakat adamın kalbi kötüdür. Frank, iyi kalpli, müşfik babacan bir adamdı, fakat...» Birdenbire Helen hıçkırmaya başladı: «Ah, Ann'ciğim, ben Frank'ı gerçekten çok sevdim. Doğruyu söylüyorum... O benim aşık olduğum tek erkekti. Şimdi ise artık o da yok...»

Ann, kekeleyerek: «Hiç olmazsa ömründe bir kere gerçek aş-

ka kavuşmuşsun ya» dedi, «bu da birşeydir...»

«Haklısın... Gerçekten çok sevdiğim bir erkek bulabildiğim için kendimi talihli addetmeliyim. Bazıları onu da bulamıyorlar ya...»

«Sen Henry'yi sevmedin mi?»

«Ne demek istiyorsun?»

«Şey, bir zamanlar Henry Bellamy'ye de aşıktın değil mi?» Ann, hoşa gitmeyecek bir söz söylediğini farketmişti.

Helen gayet soğuk bir sesle: «Bunu sana kendisi mi söyledi?» diye sordu.

Ann, karşı taraftan gelen sesin birdenbire değişmesine şaştı. O güzelim samimi arkadaşlık havası bir anda kayboluvermişti.

Ann, «Hayır» diye kırdığı potu düzeltmeye çalıştı, «sadece senden söz ederken öyle tatlı bir dil kullanıyor ki ben kendi kendime bu sonucu çıkardım.» Genç kızın başı yorgunluk ve şaşkınlıktan, çatlayacak gibi ağrıyordu.

«Dur bakayım, sen de herşeyi pek çabuk farkediyorsun. Tabii Henry'yi çok eskidenberi tanırım. Ama insanlar bunu niçin unutamıyorlar acaba? Onunla sevişmedim diyemem. Fakat bunun hiç bir önemi yoktu. Yani benim için yoktu... Ben onu hiç bir zaman bir sevgili olarak düşünmedim. O zamanlar çok gençtim. Henry de önemli bir mevkideydi. Ondan başka da gezecek kimsem yoktu. Ama bütün bunlar çok eski şeyler... Bazan ben onunla aramızda böyle şeylerin geçtiğini bile unutuyorum. Ama o halâ benim menacerim, onun için sakın Henry'ye bu konuda birşeyler söylemeye kalkma...»

«Niçin söyleyeyim, Helen? Ben Henry'yi seviyorum. Onun kalbini kırmak, üzmek de istemem.»

Helen esnedi: «Ne tuhaf... Bir yıl kadar önceydi. Beraber bir yere gitmiştik. Çok üzgündüm, Henry de benimle beraber eve geldi. Eski günlerin yüzü hürmetine bir deneme daha yapmak istedik. Olmadı... Ben birşey hissetmedim, Henry de yaşlanıyor. Ellisini geçti. Bundan sonra onu aşka getirmek zor olacak...»

Ann, bir hayret nidası kopardı, sonra: «İyi ama» dedi, «Gino da ellisini geçmiş.»

«Onda İtalyan kanı var. İtalyanlar ölüm döşeğinde bile sevişmek isterler... Ah, Gino... Ben duramayacağım. Şimdi onu arayıp iyi geceler dilemek istiyorum... Gece rüyasında beni görsün, hayaller kursun.»

«Helen, saçmalama. Saat sabahın dördü. Onu uykudan uyandıracaksın.»

«Uyuduğunu zannetmiyorum, çünkü birdenbire aklıma geldi. Bu, onun da beni düşündüğüne işarettir. Ne zaman böyle birisi hoppacık aklına gelirse, bu, o şahsın seni düşündüğünü gösterir.»

Ann ciddi bir tavırla: «Gino, hoppacak aklıma gelmedi ki», dedi, «aşağı yukarı bir saatten beri Gino'dan bahsediyoruz. Şimdi onu araman doğru olmaz, Helen.»

Helen söz verdi: «Pekâlâ, senin hatırın için aramayacağım. Onun beni aramasını bekleyeceğim.»

«Hah, şimdi oldu.»

Helen, uykulu bir sesle: «Oldu mu, meleğim,» dedi, «yarın görüşürüz. İyi uykular.»

*

Aradan üç gün geçti. Gino halâ Helen'i aramamıştı. Helen, bunu günde birkaç defa Ann'in başına kakıyordu Onu bürosunda, evde Allen'le buluşmaya hazırlanırken ve sabahın ikisinde arıyor, her konuşmada da Gino meselesini hatırlatıyordu.

Neely de Ann'in peşini bırakmıyordu. Genç kız, Mel'in ailesiyle tanışmak için Brooklyn'e gidecekti. Ne kadar elbisesi varsa hepsini ortaya çıkarmış, fakat Brooklyn'e giderken ne giyeceğini kararlaştıramamıştı. Ann'in bu konuda ona yardım etmesi gerekiyordu. Ona kalsa mor tafta elbise en uygun kıyafetti, Ann, açık kahve rengi bir yünlü elbiseyi seçince şiddetli bir kavgaya tutuştular. Neely, «Bu elbise iki senelik. Modası çoktan geçti» diyordu, ama sonunda Neely, pes dedi ve Ann'in seçtiği elbiseyi giymeye karar verdi.

Büroda herkes Ed Holson'un yeni oyunuyla meşguldü. Fakat Ann çevresindeki olaylarla ilgilenecek halde değildi. Kendi işleri ona yetiyordu; Henry'nin ona ihtiyacı vardı. Helen ile Neely ona muhtaçtılar; Ann ise Everest Tepesine tırmanmaya başlamıştı. Hava gerçekten çok temiz ve ferahlatıcıydı. Her saniye bir fırtına kopması ihtimali olduğu halde şikâyete hakkı yoktu. Bunlar, hayatın cilveleriydi.

Gino'dan dördüncü gün de ses çıkmayınca, Helen harekete geçmek istedi. «İşlerinin çokluğundan bana ne,» diyordu. «Bir erkek bir kadından hoşlandı mı ona hiç olmazsa bir 'merhaba' demeye vakit bulur.»

«Belki ben yanıldım... Yani şey... Belki senden hoşlanmadı...»

Allen tiyatroya bilet almıştı. Vakit de hayli gecikmişti. Ann eve gidip elbise değişmek istiyordu.

Helen inatla: «Benden hoşlandı biliyorum» dedi, «ben şimdi onu arayacağım.»

«Helen, yalvarırım, vazgeç...»

«Bana bak, sen nasihatlarını kuşlara sakla. Seni dinleye dinleye elime hiçbirşey geçmedi.»

«Ama ilgilenseydi ararda diyen sen değil misin?»

«Ben bu işin peşini bırakmakla hata ettim. Eğer baştan arasaydım, o da bana alışacaktı. Hayatının vazgeçilmez parçalarından biri olacaktım. Allahım, işte benim hayat hikâyem de bu... Daima kıçıma bir tekme vururlar...» Helen telefonun başında ağlamaya başlamıştı, «Yemin ederim, doğru söylüyorum, Ann. Ben bir erkeğe karşı nazik davranmaya kalktım mı hemen bir tekme yiyiveriyorum. Hiç bir kız benim kadar acı çekmemiştir. Benim hiç birşeyim yok... Hep iş, iş, iş... Başkalarına para kazandırmak için mi dünyaya geldim? O kadar da yalnızım ki... Ginonun benden hoşlandığını zannediyordum. Sen de Morocco'ya gittiğimiz gece öyle demiştin. Peki şimdiye kadar niçin beni aramadı, Ann?»

Ann'in yüreği parçalanmıştı. Helen'e karşı da kendini biraz sorumlu hissediyordu. İkisini o tanıştırmıştı. Gono'nun onu bir kere bile aramaması hiç doğru değildi. Arada sırada Helen'le buluşmasından ona bir zarar gelmezdi ki... Aksine bununla gururlanmalıydı.

«Helen, bir gün daha sabret... Çok rica ederim...»

O gece tiyatrodan sonra Ann El Morocco'ya gitmelerini teklif etti. Gino herzamanki masasındaydı. Onları görünce elini salladı ve ısrarla masasına çağırdı. Adele, yeni vizon mantosu içinde etrafına tebessümler yağdırıyordu. Bir kolunu da Gino'nun boynuna dolamıştı. Ann birden, buraya gelmekle neler başarmayı düşündüğünü hatırladı. Adele'in ne kadar güzel bir kadın olduğunu da tamamen unutmuştu. Biraz sonra Ronnie Wolfe de masalarına geldi. Adele, ertesi akşam açılacak olan bir gece klübünden söz etti. Gino hemen ilgilendi ve Ann ile Allen'i de davet etti.

Morocco'ya gitmekle hata etmişlerdi. Ann buraya niçin geldiğini tekrar hatırladı. Gino'nun Adele'in omzunu sıkışını seyrederken Helen'i gözlerinin önünde canlandırdı. Adele'in yanında Helen pek yaşlı kalıyordu. Genç kız içinden orta yaşlı yıldıza acıdı.

«Haydi gel Ann, dansedelim.»

Gino, koca gövdesiyle ayakta duruyordu. «Daha oğlumun ni-

şanlısıyla bir kere bile dansetmedim» dedi, Ronnie Wolfe'e bakarak göz kırptı. «Bu fırsatı kaçırmaya gelmez.»

Pistin etrafında bir kere dolandıktan ve tanıdıklarının hepsine selâm verdikten sonra alçak bir sesle, «Sevgili Ann,» dedi, «bana bir iyilikte bulunur musun? Şu Lawson denen kadını başımdan defediver...»

Ann, hiç birşey bilmiyormuş gibi: «Anlamadım.» dedi.

«Bu gece bana telefon etti. Bir daha ne zaman buluşacağımızı sordu. Ne dedi biliyor musun, onu aramadığım için hasta olup olmadığımı da merak etmiş.»

«Peki ama sen onu niçin aramadın? Ondan hoşlandığını zannetmiştim.»

«Hoşlandım tabii... Onunla gezmek de eğlenceli oluyor. Eğer benden istediği tek şey buysa, onu gene bir yere götürebilirdim.»

Ann, soğuk bir sesle mırıldandı. «Bana öyle geliyor ki, sen uydurduğun hikâyeye zorla kendini inandırmaya çalışıyorsun.»

Gino, sesini daha da alçalttı: «Bak Ann, sana bunları anlatmayacaktım ama durumu daha iyi anlaman için herşeyi bilmen şart. O gece seni ve Allen'i evlerinize bırktıktan sonra senin yaşlı taze bana sıkı sıkı sarıldı ve evine gitmem için yalvardı. Ben de tabii anlamamazlıktan geldim. Aman, sonra da canımı zor kurtardım.»

Ann dalgın dalgın: «Bence Helen çok cazibeli bir kadın» dedi.

«Annen olacak yaşta da ondan... Sen bu kadına karşı hürmetle karışık bir hayranlık hissi besliyorsun. Kabiliyeti ve annen yaşta olması seni aldatıyor. Fakat beni dinle, yavrucuğum, hiç bir erkek onu cazip bulamaz. Ah, sahnede şarkı söylerken, hiç kimsenin ona dokunmasına imkân olmadığı zamanlar, başka... Ama aşka gelince iş değişiyor...» Gino, Adele'in bulunduğu tarafa şöyle bir göz attı. «Ben şimdilik sadece kollarımın arasındaki vücutla ilgileniyorum.»

Ann, derin bir nefes aldı. Helen'in gururunun kırılmasına gönlü razı olamayacaktı. Belki zamanla, turneye çıktıktan sonra yavaş yavaş Gino'yu unutabilecekti. Fakat şu anda genç kadının gururu tehlikedeydi...

Gayet sakin bir sesle: «Sana şaşıyorum, Gino» dedi, «senin gibi bir erkek... Tek başına bir imparatorluk yaratmış bir erkek... Her hangi bir kadına sırf yüzü güzel diye aşık olabilir mi? Halbuki Helen Lawson da yaşayan bir efsane. Onunla beraber görülmekten şeref duyman gerekirdi. Mevkii, şöhreti olan bir kadın o...»

«Bak, hayatım sen beni tamamen yanlış anladın. Şimdi aşktan

söz eden oldu mu? Masada oturan o kuş beyinli dilbere aşık olduğumu mu zannediyorsun? Ben hayatımda bir kere aşık oldum. O da Allen'in annesiydi. O gerçek bir hanımefendiydi. Benim yaşımdaki bir erkek aşktan söz etmeye kalkışırsa başı derde girer. Şimdi aşka kimin ihtiyacı var ki? Ben sadece yüzü ve vücudu güzel bir kadın arıyorum. Zeki, bilgili olması da şart değil. Güzel olsun, beni tatmin etsin, kâfi. Ben de onu mutluluğa kavuşturmak için pahalı kürkler ve mücevherler alırım.» Gino, omuzlarını silkti: «Ben Helen Lawson'dan ne bekleyebilirim ki? Onun sıcaktan gözleri dönmüş bir boğadan farkı yok ki. Ann, şimdi senden bir ricam var. Şu kadını başımdan defet, yoksa ben onun fena halde kalbini kıracağım, gerekirse hakaret edeceğim.»

«Ama oyununun galası için New Haven'e gideceksin değil mi?»

«New Haven'e mi? O da nerden çıktı?»

«Gino, Oraya gitmeyi sen teklif ettin. Üstelik kadına söz de verdin.»

«New Haven ha... Hay a'lah, trenle oraya gitmek saatler sürer. Herhalde iyice sarhoştum. Bak ne diyeceğim. bizim oraya gitmemizi zaten Helen de pek istememişti. Bari Philadelphia'ya geleceğimi söyleyiver.»

«Ama gerçekten gidecek misin?»

«Gitmeyeceğim oma daha Philadelphiada oyunların başlamasına çok zaman var. Bu zaman içinde elbet başımın çaresine bakarım.»

«Hayır, olmaz, Gino. O benim arkadaşım. Ben böyle adice bir yalana alet olmak istemem.»

«Pekâlâ, canım o halde ben gider meseleyi hallederim. Ona ihtiyar bir leş kargası olduğunu söyler, beni rahat bırakmasını ihtar ederim.»

«Eğer böyle birşey yaparsan, seni ömrümün sonuna kadar affetmem.» Ann, gayet sakin bir sesle konuşuyordu ama gözlerinden etrafa öfke saçılıyordu.

Gino, genç kıza dikkatle baktı. Sonra gülümseyerek, «Ann, Ann, a'lahaşkına ne yapmamı istiyorsun, söylesene... Ben de onun kalbini kırmak istemiyorum. Fakat onun aşığı olmaya da gönlüm elvermiyor.»

«Philadelphia galasına pekalâ gidebilirsin.»

«Ondan sonra n'olacak? Bu davranışımla ona cesaret vermiş sayılmayacak mıyım?»

«Ben senin yerinde olsam, işleri bu kadar ciddiye almam. Gerçi yakışıklı bir erkeksin ama senin yokluğuna da Helen'in fazla üzüleceğini sanmıyorum. Yalnız ortada şöyle bir mesele var: İkinizi ben tanıştırdım. İsteyerek ya da farkına varmadan sen bir vaitte bulundun. Bence verilen sözler mutlaka yerine getirilmeli. Bakalım bir kere piyes Broadway'de oynanmaya başlasın o zaman ne yapacaksın? Soyunma odasının kapısında millet onun yüzünü görmek için kuyruğa girecek.»

«Pekalâ pekalâ, senin dediğin olsun. Yakında akrabalarım arasına girecek bir hanımla aramın açılmasını istemem. Seninle bir anlaşma yapalım. Ben Philadelphia'ya gideceğim? Aynı gece geç vakit bir tren var, onunla dönerim. Fakat bunu da bir şartla yapacağım. Philadelphia hikâyesine kadar Helen'in benden uzak kalmasını sağlayacaksın söz mü?»

«Pekalâ Gino, söz.»

*

Helen eskisinden daha da büyük zorluk çıkarmıştı. Ann, Gino'nun yeni bir iş yüzünden büroya bağlanıp kaldığını söylemişti. Gino işlerinin çokluğundan ötürü bir tarafa çıkamıyordu. Fakat, Philadelphia'daki galaya mutlak gelecekti.

Helen: «Yeni bir işle meşgul de ne demekmiş?» diye avaz avaz bağırdı. «Sanki ben ne yapıyorum patates mi soyuyorum?»

«İyi ama şekerim, onun New Haven yerine Philadelphia'ya gelmesini isteyen sen değil misin?»

«Evet, fakat bu fazla iş meselesi midemi bulandırıyor. Benim işim ne kadar fazla olursa olsun, eğer birinden hoşlanıyorsam onu arayacak vakit bulurum.»

«İyi ya... Öyleyse şu Gino'yu aklından çıkarmaya bak. Onun uğruna bu kadar fedakârlığa da katlanmaya değmez.»

«Ama benim bir sevgiliye ihtiyacım var. Hiç kimseyi de bulamadığıma göre, Gino'yu mutlaka elde etmeliyim.»

«Helen'ciğim bilmiyorum ama belki de Gino devamlı olarak bir kızla dolaşmak istemeyebilir.»

«İstemez olur mu? Ben onun marifetlerinin hepsini öğrendim. Orospunun biriyle dolaşıyormuş. Adı da Adele'midir nedir?...»

«Senin bundan haberin var mıydı?»

«Elbette. Ben gazetelerin dedikodu sütunlarını okuyorum. Gi-

no o karıyla gezerken ben'mle de ilgilendi, öyle mi değil mi? Şu halde ona aşık filan değil. Duyduğuma göre altı aydanberi beraberlermiş ama bu zaman içinde kadına tiyatroda figüranlığı bırakıp vaktini hep ona hasretmesini de söylememiş. Bütün bunlardan Gino'nun bir değişiklik yapmaya hazır olduğu anlaşılıyor. Adele'in yerini ben alacağım. Beraber çıktığımız iki gecede de çok eğlendik. Onun beni çok aradığını tahmin ediyorum. Benim şöhretim, yaşayan bir efsane olmam herhalde onu ürkütüyor. Hemen şimdi onu arayacağım.»

«Aman, yapma, Helen'ciğim.»

«Allahaşkına sen karışma... Bu gece Gino buna 'hayır' diyecek, ben de onu göremeyeceğim. Bunu biliyorum. Fakat onu aramamakla da bana gelmesini sağlayamayacağım ki, iki şekil de aynı kapıya çıkar.»

«Helen'ciğim, Gino, Philadelphia'ya gelecek.»

«Bundan nasıl emin olabilirim?»

«Allen'le ben de geleceğim. Gino da bizimle gelecek, bunu sana vadediyorum.»

«Pekâlâ...» Helen birden neşelenmişti. «Belki böylesi daha da iyi. Zaten şu önümüzdeki on gün çok hareketli geçecek. Philadelphia'daki galadan sonra da büyük bir parti verilecek. Ben Gino'yla beraber partide şöyle bir görünürüm, sonra benim daireme gider, kendi aramızda parti veririz. Ah, Ann onu bir elime geçirsem...»

*

Neely'nin ifadesiyle 'kurtuluş' gününden yani New Haven'deki galadan önceki bir hafta tam bir hay huy içinde geçti. Henry Bellamy'nin bürosunda da durmadan toplantı yapılıyordu. Ed Holson'a yazar beğendirmek bir mesele olmuştu. Helen de günde birkaç kere büroya telefon ediyor, bazan havadan sudan konuşuyordu. Fakat çoğunlukla Gino'dan şikâyet etmek için telefona sarıldığı konuşmalarından anlaşılıyordu. Bu hınzır adam tam üç gece peşpeşe Adele'i El Morocco'ya götürmüştü. Helen'in terzisi onları görmüş, genç kadına haber vermişti. Bu ne demek oluyordu böyle? Gino, işlerini ne yapmıştı?

«Ama Helen, Adele ile gece onbirden önce buluşmuyorlar ki... Belki hemen birşeyler içip evlerine dönmüşlerdi.»

«Ben de onunla hemen birşeyler içip evime gitmek isterdim.»

«Bu kadar beklettiğine göre herhalde sana karşı gerçekten sempati besliyor olmalı.»

Derken, bu gürültü patırtı arasında Ann'in başına bir de Allen meselesi çıktı... Helen bir müddet için aralarından çekilince Allen ile Ann de eski havalarına kavuşmuşlardı. Bir akşam Stork Klübteydiler. Ann, elindeki kamışla ağır ağır şampanyasını karıştırıyordu.

Birden Allen: «Ann» dedi, «bu daha ne kadar zaman devam edecek?»

«Ne demek istiyorsun?»

«Ne zaman evleneceğiz?»

Ann, ifadesiz bir sesle sordu: «Evlenmek mi?»

«Şey, esas fikrimiz o değil miydi?»

«Fakat ben senin anladığını zannediyorum, Allen... Yani...»

«Ben bekleyeceğimi söylemiştim. Bekledim de... Aradan bir ay geçti.»

«Allen, ben evlenmek istemiyorum.»

Allen'in bakışları tuhaflaşmıştı. «Benim öğrenmek istediğim bir mesele var» dedi, «Zihnimdeki şüpheleri silebilmek için bunu öğrenmem şart. Sen evlenmekten mi korkuyorsun, benden mi hoşlanmıyorsun?»

«Senden nefret etmediğimi biliyorsun. Çok iyi bir insansın.»

«Of allahım...» Allen'in boğazından hırıltıyı andıran bir ses çıkmıştı.

Ann de üzgün üzgün: «Canım» dedi, «seni sevmiyorsam aksini söyleyemem ki.»

«Sana birşey daha soracağım. Şimdiye kadar hiç kimseyi sevdin mi?»

«Hayır ama...»

«Günün birinde bir erkeği sevebileceğini umuyor musun?»

«Elbette...»

«Ama bu adam ben olmayacağım.»

Ann, elindeki kamışla tekrar şampanyayı karıştırdı, bardağın kenarlarında biriken hava kabarcıklarına gözlerini dikti. Allen'le gözgöze gelmeye dayanamayacaktı.

«Ann bana kalırsa, seni cinsel problemler korkutuyor.»

Bu defa, genç adama baktı. «Herhalde bana cinsel bakımdan çok tecrübesiz olduğumu, hislerimin henüz uyanmadığını söyleyeceksin değil mi? Belki de bütün bunları değiştirmeyi başaracağımı da düşünüyorsundur.»

«Tamam...»

Ann, genç adamla gözgöze gelmemek için şampanyasını içmeye koyuldu.

«Belki sana daha önce başkaları da aynı şeyleri söylemiştir.»

«Hayır, bunları sadece seyrettiğim bazı kötü filmlerde duydum.»

«Gerçek hayattan alınan konuşmalar, çoğu kere insanın kulağına çirkin ve kaba gelir. Gerçekleri inkâr etmek de çok kolaydır.»

«Gerçekler mi?»

«Evet, yani yaşamaktan korkmanı kastediyorum.»

«Sen böyle mi düşünüyorsun? Sırf seninle evlenmek konusunda acele etmediğim için mi bu fikre saplandın?» Anne'in gözleri hafif bir tebessümle parladı.

«Yirmi yaşına gelip halâ bakire kalmak sence tabii bir şey mi?»

«Bekâret bir hastalık ya da bir kusur değil ki.»

«Belki Lawrenceville'de öyle düşünürler. Ama sen Lawrenceville'de yaşayan insanlara benzemek istemediğini söylemiyor muydun? Onun için müsaade et de sana bazı gerçekleri hatırlatıvereyim. Burada, yirmi yaşını geçmiş kızların çoğu bakire değildir. Hattâ bir çoğu pek de hoşlanmadıkları delikanlılarla yatağa girmekten de çekinmez. Merakları ve içlerindeki cinsel arzular, onları aşk oyunlarını denemeye zorlar. Ben senin bir delikanlıyla öpüşüp koklaşmayı bile denemediğini zannediyorum. İnsan hiç denemediği, mahiyetini bilmediği birşey hakkında nasıl kesin bir hükme varabilir? Sen, hiç bir şeye karşı istek duymaz mısın? Senin hislerini kamçılayan hiç kimse yok mu? Bu güne kadar kollarını herhangi bir kimsenin boynuna dolamak ihtiyacını duymadın mı? Kadın olsun, çocuk olsun? Ann, senin iç dünyana girmem gerekiyor. Seni seviyorum. Senin New Englandlı bir ihtiyar kız hüviyetine bürünmene katiyen razı değilim.» Allen, genç kızın ellerini hırsla kavradı. «Bak, bir dakika için beni unut» diye sözlerine devam etti. «hoşlandığın, ilgi duyduğun başka bir erkek yok mu? Bazan o güzel yüzüne biraz duygu verebilmek için seni sarsmak geliyor içimden. Geçen Perşembe senin için hiç bir anlam taşımıyor muydu?»

«Geçen Perşembe mi?» Ann, zihnini kurcalayıp o günü hatırlamaya çalıştı.

«Geçen perşembe 'Şükran Günü'ydü, Ann. Klüb 21de kutladık ya... Allahım, sen çevrende olup bitenlerle hiç ilgilenmez misin? Beni Şükran Günü'nde evine, Lawrenceville'e davet edeceğini sanmıştım. Anneni ve Teyzeni tanımak istiyordum.»

«Cuma günü büroyu boş bırakamazdık. Bayan Steinberg de Pittisburgh'a ailesini görmeye gidecekti.»

«Peki ya sen? Sen de evin tek çocuğusun. Anneni sevmez misin? Annen bizim durumumuza ne diyor? Annenden hiç bahsetmediğinin farkında mısın?»

Ann gene kamışla oynamaya başlamıştı. Başlangıçta annesine her hafta mektup yazmıştı. Fakat annesinin mektupları çok kısa ve zoraki yazılmış sudan cevaplardı. Ann de kadıncağızı boş yere zahmete sokmamak için sonunda ona mektup yazmaktan iyice vazgeçmişti. Annesi New York'la, Neely ve Henry Bellamy ile zaten ilgilenmiyordu.

«Gazetelerde nişan haberimiz yayınlandığı zaman anneme telefon ettim.»

«Peki, o ne dedi?»

«'Kızım, herhalde sen ne yaptığını biliyorsundur' dedi.» 'Lawrenceville'de herkes durumu Boston gazetelerinden öğrenmiş. Bence New Yorklu herhangi bir erkeğin diğerinden farkı yoktur. Onların aileleri hakkında da hiç kimse birşey bilemez. Herhalde Plymouth'daki Cooper'larla akraba olmuyorlar değil mi?»

Ann hafifçe gülümsedi: «Annem benim aklı başında bir kız olduğumu da söyledi» dedi «tabii her zamanki gibi gene yanıldı.»

«Ben onunla ne zaman tanışacağım.»

«Bilmiyorum, Allen.»

«Ömrünün sonuna kadar Henry Bellamy'nin yanında mı çalışmak istiyorsun? Senin en büyük isteğin, idealin bu mu?»

«Hayır... Değil...»

«Öyleyse hayattan ne bekliyorsun, Ann?»

«Bilmiyorum. Ben sadece ne yapmak istemediğimi biliyorum. Lawrenceville'e dönmek istemiyorum, meselâ. Oraya döneceğime ölmeyi tercih ederim.» Ann, göğüs geçirdi, «birine aşık olmadan da evlenmek istemiyorum. Ama aşık olmayı çok istiyorum. Allen, bunu gerçekten çok istiyorum. Çocuklarım olsun Bir kızım olsun istiyorum Onu sevmek, onun yanıbaşında olmak istiyorum.»

Allen, genç kıza bakarak tatlı tatlı gülümsedi: «Sen çok iyi bir kızsın... Tanıştığımızdanberi ilk defa içini döküyorsun. Belki beni sevmeyebilirsin ama ben neleri istiyorsam sen de onları istiyorsun. Bir kere küçük bir kızımız olacak... İtiraf istemem.» Ann konuşmak için ağzını açtığı sırada Allen onu susturmak için işaret parmağını kızın dudaklarına dokundurdu. «O küçük kız en iyi okullarda okuya-

cak ve isim yapacak. Senin güzelliğin ve bilgin sayesinde seviyemize uygun dostlar bulacağız. Bir de özel basın müşaviri bulacağım. Bak gör, nasıl yükseleceğiz. New Port'a, Plam Beach'e gideceğiz. Bundan sonra bana Miami'ye, Copa'ya gitmek de yok.»

«Ama ben seni sevmiyorum, Allen.»

«Sen hiç kimseyi sevmiyorsun ki... Fakat aşık olmak istediğini söylerken gözlerinin parladığını farkettim. Çocuğunun da olmasını istiyorsun... Duyguların içinde gizlenip kalmış, dışarıya çıkabilecekleri anı bekliyorlar. Bir kere tadını alırsan sen sevişmeye doyamazsın.»

«Allen...»

Genç adam gülümsedi: «Tecrübesini yapmadığın şeyler üzerinde fikir yürütmeye kalkma. Kendimi methetmek gibi olmasın ama bu işlerde epey tecrübem vardır. Ben senin hislerini uyandıracağım. Ondan sonra da bir kere daha isterim diye yalvarttıracağım seni.»

«Bu saçma sözlerini daha fazla dinleyemeyeceğim. Ben gidiyorum.»

«Pekâlâ, pekâlâ bir kelime daha söylemeyeceğim. Evlilik konusunda da seni sık boğaz etmeyeceğim... Yani Noele kadar. O zaman tarihi kararlaştırırız.»

«Hayır, Allen...»

«Ben her zaman istediğimi ele geçiririm. Ann... Seni de istiyorum. Anlıyor musun. Beni sevmeni de istiyorum. İlerde seveceksin. Şimdi, söz... Noel'e kadar bunlardan bahsetmek yok.»

*

Bunları salı günü konuşmuşlardı.

Çarşamba günü 'Hit the Sky' kadrosu Cuma akşamı yapılacak galaya hazırlanmak üzere New Haven'e gitti.

Perşembe günü Henry Bellamy Ann'a: «Unutmadan söyleyeyim» dedi, «yarın bir treniyle New Haven'e gidiyoruz. Sana Taft Otelinde bir oda ayırttım.»

«Bana mı?»

«Sen gitmek istemiyor musun? Lyon ile benim galada bulunmamız gerekiyor. Senin de orada olmak isteyeceğini düşündüm. Hem Helen senin en samimi arkadaşın, sonra oyunda rol alan o küçük O'Hara'yı da tanıyorsun.»

«Gelmeyi çok isterdim. Ben şimdiye kadar hiç bir piyesin galasına gitmedim.»

«Öyleyse, hemen yol hazırlığına başla, zira New Haven Galalarının bir benzeri daha yoktur.»

Aralık, 1945

Grand Central İstasyonunda buluştular. Soğuk, fakat bulutsuz bir gündü. Henry'nin yeni traş olmuş yüzünden yorgunluk akıyordu. Lyon Burke onu sevgi dolu bir tebessümle karşıladı.

Kompartımanlarına yerleştiler. İki erkek de evrak çantalarını açıp kontratlar ve çeşitli resmi kâğıtlar üzerine başlarını eğip çalışmaya koyuldular. Tren yolculuğu onlar için günlük mesailerinin bir devamından başka birşey değildi.

Ann, dikkatini elindeki mecmuaya vermeye çalıştı. Pencereden içeri dolan güneş ışıkları sayesinde kış mevsiminde kırların ne kadar çıplak ve sevimsiz olduğu iyice görülüyordu. Bu manzara, Ann'a Lawrenceville'i hatırlattı. New York'ta insan kışın ne sevimsiz ve soğuk bir mevsim olduğunu unutuyordu. Neon ışıkları, oradan oraya koşuşan insanlar, caddeleri dolduran arabalar kışın beyaz karını, soğuğunu düşünmeye fırsat bırakmıyordu. Zaten yollardan devamlı vasıta geçtiği için ortada kar namına birşey de kalmıyordu. Böylece dış dünyanın çıplak, boş toprakları unutuluveriyordu. Kışın yalnızlığı da akıllardan çıkıyordu. Anensi ve Amy Teyzesiyle mutfakta geçirdiği kış gecelerini unutmuştu. Arada sırada sinemaya tiyatroya gidişleri, briç partileri hep unutulmuştu. İçinden «oh allahım» diye düşündü, «bana oradan kaçmak cesaretini verdiğin için sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Bir daha da beni geri döndürme, n'olsun, allahım, geri dönmeyeyim...»

Tren, New Haven İstasyonuna girdiği zaman iki çanta da kapandı, erkekler yorgunluklarını gidermek için ayaklarını ileri doğru uzattılar. Henry'nin yüzünde korkuyla karışık yorgun bir ifade belirmişti.

«Eh, işte ateş hattına geldik» diye söylendi.

Lyon, Ann'in koluna girdi. «Gel, kızım New Haven'e en aşağı elli kere geldim» dedi, «her defasında bu berbat yerden ne kadar nefret

ettiğimi daha iyi anlıyorum. New Haven her zaman belâlar beldesidir. Helen Lawson'un oyunu olduğu zamanlar başka... O başlı başına bir püsküllü belâ...»

Taft Oteli kasvetli ve sevimsiz bir Oteldi. Henry, genç kıza: «Elini yüzünü yıkadıktan sonra bara gel» dedi, «seni orada bekleyeceğiz. Ben senin yerinde olsam, şimdi Helen'i aramaya kalkışmazdım. O New Haven'de bir millî felâket olur. Belki hâlâ tiyatrodadır. Ben gidip duruma bakarım Zaten tiyatro da otelin hemen yanıbaşında.»

Ann, çarçabuk bavulunu açtı, eşyasını odaya yerleştirdi. Oda küçük ve sıkıcıydı ama içindeki sevinci hiç birşey öldüremeyecekti. İlk defa tek başına seyahate çıkmış bir genç kız gibi sevinçli ve heyecanlıydı. Mutlaka harikulâde birşeyler olacağını düşünüyordu. İçinde garip bir heyecan vardı. Yerinde duramıyordu. Pencerenin önüne gidip caddeyi seyre koyuldu Kış mevsiminin erkenden çöküveren kasvetli karanlığı şehri kaplamak üzereydi. Sağda solda birkaç sokak lâmbası da yanmıştı. Otelin karşısındaki küçük lokantanın neonlu tabelâsı yanmıştı. Telefonun zili acı acı çalmaya başlayınca telâşla pencerenin önünden çekildi, telefona koştu. Arayan Neely idi.

«Ben daha şimdi provadan döndüm» dedi, «Bay Bellamy de Helen'i görmek için tiyatroya gelmişti. Senin burada olduğunu o haber verdi. Ah, öyle heyecanlıyım ki bilemezsin.»

«Ben de... Provalar nasıl gidiyor?»

«Berbat... Dün gece kostümlü provamız vardı, sabahın dördüne kadar sürdü. Helen, Terry King'in rolünü azaltmak için ne lâzımsa yapıyor. Terry de öfkelenip tiyatroyu terketti. Bugün de menaceri geldi. Gil Case ile uzun uzun konuştu Terry, Helen'in şarkıyı kısaltmaya hakkı olmadığını söylüyor Gauhero'ların dansı da berbat. Herhalde o da kısıntıya uğrayacak. Charlie ile Dick'i de sepetleyiverecekler.» Sözlerinin bu son kısmında, Neely'nin sesi pek neşeli çıkmıştı.

«Çok kötü. Helen tiyatrodan döndü mü?»

«Hayır, daha orada Soyunma odasında Henry Bellamy ile konuşuyor. Bu işi nasıl halledecekler, bilmiyorum.»

«Yani oyun bu gece başlamayacak mı?»

«Yoo, nasıl olsa, perde açılır. Fakat pek berbat bir oyun olacak. Hey, Ann, Mel burada biliyor musun?»

«Belki o da bizim trenle gelmiştir.»

«Hayır, dün gece geldi.» Neely, şöyle bir durakladıktan sonra devam etti. «Ann... Biz, o işi yaptık...»

«Hangi işi?»

«Canım, anla işte...»

«Neely... Yani seyi mi demek istiyorsun?»

«Hıı, ya... Çok canım acıdı ve baştan zevk almadım. Ama sonra Mel bana yardım etti.»

«Kuzum, sen neler söylüyorsun?»

«Mel, bana sahip oldu.»

«Neely ne diyorsun?»

«Aman, canım sen de artık bu geri kafalılıklarından vazgeç. Sen Allen için yanıp tutuşmuyorsun diye ben de serserilik etmiş sayılmam ki... Ben Mel'i seviyorum.»

«Bu da seni haklı göstermeye yetiyor ha?»

«Elbette. Ikimiz de birbirimizi istiyoruz. Artık insanlar sırf o işi yapmak için evlenmiyorlar. Mel, dün beni ne kadar sevip hürmet ettiyse bu gün de o kadar sevip hürmet ediyor. Hattâ daha bile fazla. Çünkü onun şimdi beni gerçekten sevdiğini biliyorum. Ben de onu seviyorum. Zaten hemen evlenmemize de imkân yok. O, ailesine yardım ediyor. Ama piyes beğenilir de ben de her hafta yüz dolar almayı garantilersem evleneceğiz.»

Ann, utançtan boğulacak hale gelmişti: «Fakat Neely... Bu yaptığın, çok kötü...» diye kekeledi.

«Yani bana sahip olmasına göz yummam mı kötü? Dinle, bak, Mel diyor ki, insanlar birbirlerini sevdikleri takdirde yaptıkları her şey normal sayılırmış. Hem, bu öyle zevkli ki anlatamam... Ah, bu geceye kadar nasıl bekleyeceğim? Ann, biliyor musun Mel, göğsüme elini değdirdiği zaman içimden birşeyler kopuyor.»

«Neely, allahaşkına sus...»

«Senin de başına geldiği zaman göreceksin ne zevkli şey... Neyse, oyundan sonra konuşuruz. Beni dikkatli seyret. İkinci sahnede üç cümle söyleyeceğim.»

*

Lyon, barda masalardan birine oturmuş bekliyordu. «Henry, hâlâ tiyatroda» diye üzgün üzgün söylendi, «senin için bir gazoz ısmarladım, iyi mi?»

Ann, gülümseyerek gazoz bardağına baktı: «Galiba artık viski yudumlamasını öğrensem iyi olacak.» dedi, «garsonların bile beni yadırgadıklarını farkediyorum.»

«Sen de onları yadırgadığını belli edersin olur biter. Yapmak istemediğin birşeyden ötürü yabancılardan utanma huyundan vazgeçmelisin. Kişiliğinden, prensiplerinden fedakârlık etme sakın.»

«Henüz kişiliğim olduğunu sanmıyorum.»

«Herkesin bir kişiliği vardır. Bir kendi kişilikleri, bir de çevrelerine tanıttıkları kişilik... Bana sorarsan senin o çekingen, saf kız havanı beğeniyorum. Gerçek kişiliğini buluncaya kadar bu özelliklerinden vazgeçme.»

«Ama benim mücadeleci bir kız olduğumu söylemiştiniz, gayet iyi hatırlıyorum.»

«Evet, mücadelecisin ama başkaları için, kendin için değil...»

Ann, gazozunu yudumladı. Lyon, ona bir sigara ikram etti:

«Yanlış bir şey mi söyledim?»

«Yoo. Gerçekten tam üstüne bastın.» Ann, başını kaldırdı, gözleri parlayarak konuştu: «Yalnız bir tek şey için mücadele ettim.»

«Evet, New York'a gelmek için... Fakat senin hayatının tek büyük zaferi bu mu olacak, Ann, söylesene...»

Ann'in gözleri birden öfkeyle parladı: «Ya sen ne yapacaksın? Savaş bitti. Hayat devam ediyor. Tekrar mücadeleye girişecek misin?»

Lyon sakin bir tavırla: «Ben şimdi de mücadele içindeyim» dedi.

Ann alaycı bir sesle: «Seninle karşılıklı otururken şöyle havadan sudan bahsetmeyi beceremiyorum» dedi. «Fakat bu defa münakaşaya ben başlamadım. Hem ben bir viski içmek istiyorum.»

Lyon, garsona işaret etti, iki kadeh içki getirtti. Ann, kadehini Lyon'unkiyle tokuşturmak için kaldırıp ileriye uzattı «Eğer bunu içersem belki seni güldürecek bir iki söz söyleyebilirim.»

«Bak işte buna çok memnun olurum. Gülmeyi ben de çok istiyorum. Yalnız viskiyi içmen de şart değil.»

Ann, kadehin yarısını bir yudumda içti. Sonra hafif bir sesle: «lezzeti pek kötüymüş. Üstelik seni güldürecek bir söz de bulamadım henüz.»

Lyon, genç kızın elinden kadehi aldı. «Beni güldürmeye niçin bu kadar önem veriyorsun?»

«Seni o gece Jennifer North'un yanında gördüm, pek neşeliydin, durmadan gülüyordun. Bu beni uzun uzun düşündürdü.» Ann, tekrar kadehine uzandı. Ha, ne diyordu? İçkiden bir yudum daha aldı.

«Haydi, içkini bitir Bu iş benim de hoşuma gitmeye başladı. Hiç olmazsa şimdi kendin için mücadele ediyorsun.»

«Ya sen ne için mücadele ediyorsun, Lyon?»

«Senin için...»

Gözleri birleşti. Ann, gayet sakin bir tavırla: «Benim için mücadele etmene gerek yok, Lyon» dedi.

Lyon hemen genç kızın elini kavradı. Allen'in elmas yüzüğü parmağını acıtmıştı. Fakat Ann, yüzüğün keskin ucunun acısını duymamazlıktan geldi. Lyon'un gözleri iyice ona çevrilmişti.

Henry Bellamy yanlarına gelince: «Bakıyorum, siz bir iki kadeh yuvarlamışsınız» diye neşeli neşeli söylendi, sonra garsona içki getirmesini işaret etti.

Ann de telâşla elini Lyon'un avucundan çekti. Yüzük gerçekten parmağını berelemişti. Henry iskemleye oturdu, içini çekti.

«Siz gene elele tutuşmaya bakın, çocuklar» dedi, «ben size engel olmayayım İkiniz de çok gençsiniz, bunun kıymetini bilin. Ciddi söylüyorum, keyfinize bakın. İnsan gençken hep öyle kalacağını zanneder. Derken günün birinde bir de bakarsınız ki elliyi geçmişsiniz. Gazetelerin ölüm ilânlarına ayrılan bölümlerinde gördüğünüz isimler de artık size yabancı değildir. Bir çoğu yaşıtlarınız, mahalle arkadaşlarınızdır.» İçki gelmişti. Henry, hiç nefes almadan bir dikişte içkiyi bitirdi.

Lyon gülerek: «Canım kendini bu kadar üzme Henry» dedi. Bir elini masanın altından Ann'a uzattı, genç kızın elini samimi bir hava içinde kavradı.

Henry ısrar ediyordu: «Bu defa herzamankinden daha kötü. Ya Helen günden güne daha çetin bir insan oluyor ya da artık yaşlanıyorum.»

«Bilirsin, New York oyunları başlayıncaya kadar. Helen daima etrafındakilere kök söktürür.»

Henry cebinden bir not defteri çıkarıp, aceleyle karalanmış notları gözden geçirmeye başladı. «Halledilmesi gereken meselelerin bir kaçını sana okuyayım mı?» dedi. «hem bunlar sadece gala gecesinden önce halledilmesi şart olan şeylermiş. Daha da arkası gelecek. Ritm numarasında ışıklar kötüymüş. Ikinci sahnedeki tuvalet güzel değilmiş. Ninnide orkestra fazla gürültü yapıyormuş. Terry King'in şarkısı oyunun havasını bozuyormuş. Rüya sahnesi fazla uzunmuş. Şarkılarının hepsinde ışıklar kararıyormuş. İki kişilik şarkıyı yalnız kendisi söylemeliymiş. Ona refakat eden şarkıcı ton farklarını bilmiyormuş. Terry King'in oyunu iyi değilmiş, oyunun dengesini bozuyormuş.»

Henry, üzgün bir halde başını salladı ve garsona bir kadeh içki daha ısmarladı.

Etrafına bakınıp tanıdığı kimselere selâm verirken: «Bu bardan

da nefret ederim» diye söylendi. «Buraya berbat bir oyun seyretmek ümidiyle gelen o allahın belâsı heriflerden de tiksiniyorum. Burası dünyanın en berbat, en sıkıcı barıdır. Burada hayatımın en sıkıntılı gecelerini geçirdim.»

Ann ile Lyon birbirlerine bakarak hafifçe gülümsediler. Genç kız etrafına bakındı. Burası dünyanın en güzel salonuydu. İçinden 'şu an biraz daha uzun sürse' diyordu. «Bundan sonra başıma ne gelirse gelsin, nereye gidersem gideyim, şurda geçirdiğim saniyeler, hayatımın en mutlu anları olarak hafızamda yer edecek.»

Otelin yemek salonunda hemen ayaküstü birşeyler yediler. Henry ile Lyon salondaki müşterilerin hemen hepsini tanıyorlardı. Oyunun kadrosundan kımsecikler yoktu. Artistler ve figüranlar odalarında birer sandviç yiyerek açlıklarını bastırmaya çalışıyorlar, bir taraftan da son hazırlıklarını tamamlıyorlardı. Ann, salonun gürültüsü patırtısı arasında devamlı olarak Lyon'u tetkik etti. Arada sırada bakışları birleşiyor, bir iki saniye ikisi de gözünü kırpmadan bakışıyorlardı... Ann, bunlara inanmakta zorluk çekiyordu... Demek nihayet onun da hayalleri hakikat olacaktı...

Henry, hesabı istedi. «Ann» dedi, «galadan önce senin de sinirlerin adamakıllı bozulmuş galiba. Tabağındaki yiyeceklerin hiç birine dokunmamışsın. Neyse karnını sonra doyurursun. Gilbert Case, oyundan sonra bir ziyafet verecek.»

Tiyatroda bütün biletler satılmıştı. Seyircilerin çoğu tiyatroyla yakından ilgilenen kimseler oldukları için galanın bir New York galasından farkı kalmamıştı Ann, üçüncü sırada Henry ile Lyon'un arasında oturuyordu. Işıklar söndü ve orkestra uvertüre başladı. Lyon, hemen elini genç kıza doğru uzattı, parmaklarını avucu arasına sıkıştırdı. Ann de kendinden geçmiş bir halde Lyon'un bu hareketine mukabele etti.

Oyun, hareketli bir müzikle başlamıştı. Kostümlerin hepsi pırıl pırıldı. Daha birkaç saat önce çirkin ve kabiliyetsiz birer artist posasını andıran figüran kızlar bile sahne ışıklarının altında birer dünya güzelinden farksızdılar. Dakikalar geçtikçe salondaki seyirciler de sahneye daha fazla kendilerini veriyorlardı. Daha yarıya gelmeden oyunun çok tutunacağı anlaşılmıştı. Seyircilerle oyuncular gizli dalgaların etkisiyle kaynaşıvermişlerdi. Jennifer North sahneye çıkınca salonda herkes nefesini tuttu. Altın pullarla işlenmiş elbisesiyle muhteşem bir hava yaratmıştı.

Henry, yavaşça: «Lyon, aman dikkat et» dedi, «Fox Şirketinden

Weiss ile Paramount'tan Meyers de burada. Bu adamlar, Jennifer ile en aşağı beş yıllık kontrat yapmak isteyeceklerdir.»

«Kontratlarla çok esaslı maddelerin bulunması şart», Lyon alçak bir sesle konuştu. «Kız, Tony Polar'a adamakıllı aşık. Eğer feda edilemeyecek kadar iyi bir teklif olmazsa oğlanın yakasını bırakmaz.»

«Tony onunla asla evlenmez. Sen bu işi bana bırak.»

Lyon, tefâşla: «İşte senin küçük arkadaş da göründü» dedi. Ancak Neely sahnenin yan kapısından çıkmak üzereyken Ann onu görebildi.

Helen sahneye çıktığı zaman heyecan son haddini bulmuştu. Genç kadın, yüzünde hafif bir tebessümle alkışlara karşılık verdi. Sahnedekilerin hepsi onun sayesinde buraya gelebilmişlerdi; tiyatro onun sayesinde ağzına kadar dolmuştu; oyun sırf onun gönlü olsun diye yazılmıştı; şarkılar o söylesin diye bestelenmişti. Helen'i herkes seviyor, sayıyordu. Eğer Gino da burada olsaydı, diğerleriyle beraber ayağa kalkıp onu alkışlayacak, tezahürata katılacaktı. Oyundan sonra ise Ann'i bir köşeye çekip «aman beni bu kadından kurtar» diye yalvaracaktı. Ama şu anda Helen herkesin biricik sevgilisi idi.

Başından sonuna kadar Helen'in oyunuydu bu... Her şarkıdan sonra alkışlar biraz daha arttı. Salondakiler tiyatro sevircisi değildi de Helen Lawson'a tapan bir kitleydi sanki, Neely de küçücük rolünü başarıyla oynamıştı. Jennifer North, birincisinden daha güzel, daha göz alıcı bir kıyafetle tekrar sahneye çıktı ve seyirciler hayranlıklarını alkışlarla ifade ettiler. Terry King iki şarkısını da tatlı bir sesle söylemişti. Onun Helen'den daha usta bir şarkıcı olduğunu kabul etmek gerekiyordu. Fakat Helen'in herşeyi bambaşkaydı. Onun sesinde, hâlinde tavrında seyirciyi büyüleyen esrarlı bir hava vardı.

Ann, Lyon'un kulağına: «Bence Terry King çok güzel söylüyor» dedi, «fakat o Helen'e rakip olamaz. İkinci sınıf bir artist o...»

Lyon, «Ama maalesef güzelliği ikinci sınıf değil» diye mırıldandı.

Birinci perdeden sonra herkes küçük holde toplanmıştı. Gilbert Case, eliyle Henry'ye işaret etti. Onlar da Henry'nin arkasından yandaki bara girdiler.

Hepsi viskilerini yudumlarken Henry, «Biliyor musun, Gil, bu Helen'in en başarılı oyunu» dedi.

«Bence de öyle.» Gil, içten gelen bir tebessümle gülümsedi, «şurasını burasını biraz kesip düzeltince herşey fevkalâde oldu. Bos-

ton'a gitmemize bence lüzum yok. Philadelphia'da dört hafta temsil verirsek New York'a geçebiliriz.»

«Kolay... Tabii kesilecek noktalar iyi seçilirse mesele yok.»

Hiç konuşmadan birbirlerine baktılar, sonra Gilbert Case, zorla gülümsedi. «Şimdi kendini benim yerime koy da düşün Henry» dedi, «çok berbat bir durumdayım. Terry King'i kovamam. Kontratıma göre oyunun sonuna kadar bizimle çalışacak.»

«Peki bu kontratı nasıl elde etti?»

Gilbert, omuzlarını silkti: «İşte bu fevkalâde bir sual. Aklı başında bir sanatçının kontratına böyle bir madde ekletmeden Helen Lawson ile çalışmaya razı olacağını sanıyor musun? Eski oyunları şöyle bir hatırlasana. Betty Mobile. Boston'dan kovuldu. Gazeteler onu fazlaca methetmişlerdi. Sherry Haines'in işine Philadelphia'da son verildi. Seyirci onu çok fazla alkışlamıştı. Daha devam etmeme lüzum var mı? Aklını kullanabilen hiç bir sanatçı Helen Lawson'un oynadığı oyunlarda çalışmayı kabul ederken kontratına oyun sonuna kadar maddesini koydurtmadan sahneye çıkmaz.»

Henry, «Helen onun New York'ta sahneye çıkmasına fırsat bırakmayacaktır» dedi.

Gilbert yalvardı: «Henry, çok rica ederim, onunla bir kere konuşuver. Terry'yi işten çıkarsam, beni destekleyenlere ne derim? Bu mevsim için iki oyun vermek üzere anlaşma yaptım.»

O adamlara muhtacım. Eğer Terry'yi işten çıkarırsam, Haziranın başına kadar, ona her hafta dört yüz dolar ödemem gerekecek. Üstelik onun yerini alacak artiste de aynı ücreti vermek zorunda kalacağım. Helen'in ücreti ve kârdan alacağı yüzdeyi de hesapla... Ben bu kadar ağır bir malî yükün altına giremem.»

«Ama Terry'yi çıkarmazsan hesapların daha da karışacak. Bir sürü de can sıkıcı durumla karşılaşıp sinir kumkuması kesileceksin. Terry King kalırsa, Helen şarkılara, danslara karışacak, yeni yeni taleplerde bulunacak. Bunlar yetmiyormuş gibi, Boston'da da üç hafta oyun verdireceksin. Eşyanın ve artistlerin yol masraflarını düşün. Haftada sekiz bin dolar kaybetmeyi göze alabiliyor musun? Sonra Helen birdenbire oyunda giydiği elbiselerin hiç birini beğenmediğini söyleyecek. Dışardan başka yazarlar getirtilmesini isteyecek. İşin bu kısmına da şöyle böyle yirmi beş bin dolar harcayacaksın. Fakat Terry'yi başından defedersen herşey Helen'in gözüne güzel görünmeye başlayacak, yeni masraflar çıkarmayı da aklından geçirmeyecek. Bu

arada sana da sevgisi artacak ve turnenin Philadelphia'da sona ermesine razı olacak. İşler bu kadar basit...»

Gil, göğüs geçirdi: «Her zaman madalyonun öbür tarafının da bulunduğunu akıldan çıkarmamak gerekiyor.»

Henry hiç sesini çıkarmadan başını salladı.

Gilbert, içini çekti: «Bir kere şansımı deneyeceğim. Fakat artık ihtiyarladım, böyle gürültülü patırtılı işlerle uğraşacak halim kalmadı.»

Henry, içkilerin parasını ödedi, sonra hep beraber tiyatroya döndüler.

İkinci perdede seyircinin heyecanı daha da arttı. Helen, tam üç kere sahneye yeniden çağrıldı, dakikalarca alkışlandı. Seyirci onun sahneden ayrılmasını istemiyordu. Perde son defa indiği vakit de çılgınca alkışlar devam ediyordu.

Henry, elindeki program kâğıdının üzerine bazı notlar yazmış, artist isimlerinin yanlarına işaretler koymuştu. Hole çıktıkları zaman alnı karışmış, dudakları uzamıştı.

Ann, neşeli neşeli; «Sizi gören de oyunun berbat birşey olduğunu zannedecek» dedi.

«Ilerde yapacağımız mücadeleleri düşünüyordum, hayatım. Bu, Helen'in en başarılı oyunu oldu. Aşkolsun kadına tek başına zirveye çıkmayı başardı. Neyse biz şimdi kulise gidelim bakalım.»

Helen'in soyunma odasının önü bir mahşer yeriydi sanki... Koridor, Helen'e buket vermek, onu tebrik etmek ve bu arada bir fotoğraf imzalatmak isteyen meraklılarla dolmuştu. Helen de yüzünde makyajı, sırtında sahnedeki kostümüyle kapının önünde duruyordu. Hayranlarının isteklerini gülümseyerek dinliyor, verilen çiçekleri alırken de kibar bir tavırla teşekkür ediyordu. Henry, Ann ve Lyon, kalabalığı yarıp odaya girmek isterlerken Helen onları görmüştü. Neşe içinde bağırdı: «Içeri girin.» Ann, kapıdan içeri girerken Helen onun kulağına, «Şunlardan yakamı kurtarır kurtarmaz, Gilbert'in partisine gideriz» diye fısıldadı. Sonra da gayet kibar bir tavırla sıradaki hayranının isteğini yerine getirmeye hazırlandı.

*

Onlar içeri girdikleri zaman parti adamakıllı hararetlenmişti. Fakat Helen'in kapıdan içeri girmesiyle sesler kesildi, herkes başını kapıdan tarafa çevirdi. Bir saniye süren sessizlikten sonra bir alkış

tufanıdır koptu. Helen de yüzünde tatlı bir tebessümle bu tezahürata karşılık verdi, sonra da elini sallayarak herkesin eğlenmeye bıraktığı yerden devam etmesini istedi. Oyun için tutulan basın müşaviri Helen'i hemen kolundan tutup diğer gazetecilerin yanına götürdü. Lyon de Ann'i tenha bir köşeye çekti, büfeden bir şişe gazozla birkaç sandviç alıp genç kıza uzattı.

«Öbür büfede sıcak yemekler de var» dedi, «fakat kalabalık biraz dağılsın diye beklemeyi düşündüm. Şimdilik bunlarla idare et.»

Ann, sandviçlerden birini yemeye başlarken: «Zaten karnım da acıkmadı ki» diye söylendi. Gözleriyle salonu araştırıyordu: «Ben Neely'yi göremedim.»

«Maalesef, bu partiye yalnız birinci derecedeki rolleri paylaşan sanatçılar davet edildi. Adet böyledir. Figüranlarla rolü az olan diğer artistler de kendi aralarında eğlenecekler.»

«Ama bu çok büyük haksızlık.»

«Pek de değil, canım... Onlar kendi aralarında eğlence tertiplerler Emin ol, büfeleri de bizimkinden daha zengin ve lezzetlidir. Ekseriyetle içlerinden bir tanesinin evine gidip sabaha kadar doyasıya eğlenirler.»

İkinci bir sessizlik daha salona hakim oluverdi. Ann de elinde olmadan gözlerini kapıya çevirmişti. New Haven'in tanınmış yazarlarından Jim Taylor, kolunda Jennifer North ile içeri girmekteydi. Ann, Jennifer North'u her görüşünde onun eşsiz güzelliği karşısında nefesinin kesildiğini hissediyordu. Genç yıldızın diğer gazetecilerle tanıştırılışını merakla seyretti. Jennifer'in kendinden emin bir halde ve samimi bir hava içinde yabancılarla konuşmasına hayran kalmıştı.

Helen yanlarına geldi, bir iskemle çekip oturdu: «Maşallah ikiniz de böyle tenha bir köşeye çekilmekle akıllılık etmişsiniz. Allahım, bu partilerden nasıl nefret ediyorum, bir bilseniz. Ama Gilbert, onun propagandasını yapanlara borcunu böyle ödüyor. Hele oyun için para verenler ancak bu partilerde sahne sanatçılarıyla bir araya gelebiliyorlar. Bu da onların hoşlarına gidiyor tabii.»

Gilbert Case de yanlarına geldi. «Sıcak yiyeceklerin büfesinde nefis piliç kızartmaları var» dedi. «Çin yemeklerinden de yapmışlar.»

Helen sordu: «Kuzum, Gilbert, partilerinde neden daima en kötü yiyecekleri ikram ediyorsun?»

«Sana öyle geliyor. Yemekler çok güzel. Otel idarecilerinin tavsiyelerine göre hazırlattım.»

«Oteldekiler herhalde dana rostosu ikram etmeni de söylemişlerdir. Zira en pahalı et yemeği budur...»

Gilbert, tatlı bir sesle: «Bu gece senin gecen. Helen, böyle ufak tefek pürüzlerle uğraşma, bol bol eğlenmeye bak.» Bunları söyledikten sonra da diğer davetlilerin arasına karışıp gözden kayboldu.

Helen arkasından bağırdı: «Hey, Gilbert, buraya gel. Seninle konuşmam lâzım.» Genç kadın yerinden fırlayıp, Gilbert'in peşinden gitti.

Lyon gülümseyerek: «Gilbert'e kurtuluş ümidi yok» dedi.

«Acaba bu Terry King konusunda ısrar edecek mi?» diye Ann sordu.

«İnadından vazgeçmez. Buna imkân yok. Dediğinden asla şaşmayacaktır.»

Ann düşünceli düşünceli: «Acaba gidip onunla ben mi konuşsam?» dedi, «Terry King iyi bir artist. Ona da bir şans vermek gerekir. Fakat o hiç bir zaman Helen'e rakip olamaz. Onu ikna edeceğimden eminim.»

«Ann, sakın ha, böyle birşeye kalkışayım deme. Senin de başın derde girer sonra.»

«Hayır, Lyon. Biz onunla dostuz. Zaten asıl mesele de burdan çıkıyor ya... Hiç kimse Helen'e normal insan muamelesi yapmıyor ki... Onunla konuşmak gayet kolaydır. Onun beni dinleyeceğinden eminim.»

Lyon, genç kızın ellerini tuttu, gözlerinin içine baktı: «Sözlerinin doğruluğuna ve bunları iyi niyet'e söylediğine inanıyorum, Ann... Ann... Sen, şu temiz kalpli, iyi niyetli kız... Senin gibi bir insan bu entrika dünyasına nasıl olup da girmiş bir türlü anlayamıyorum. Sen sadece Helen'i tanıdığını zannediyorsun. O parlak cilânın altında paslı demir bulunduğunu unutma.»

«Sen yanılıyorsun, Lyon. Ben Helen'i gerçekten iyi tanıyorum. Geceleri geç vakit onunla telefonda konuşuyoruz. Bazan konuşmamız saatlerce sürüyor. O saatlerde içinden geldiği gibi konuştuğundan da eminim. O harikulâde bir kadın. Sertliği, insafsızlığı hep gösteriş. Hiç kimse onun iç dünyasını öğrenme zahmetine katlanmıyor.»

Lyon, başını salladı: «Onun zaman zaman değişip sevimli, iyi bir insan havasına büründüğünü kabul ederim ama gerçekte Helen senin tanıdığın insan değildir İnsafsızlık, sertlik, işte bunlar Helen'e her zaman hakim olan özelliklerdir.»

«Ah, Lyon...»

Birden kapıya doğru bir koşuşma oldu. İçeriye kucağı sabah gazeteleriyle dolu bir uşak girdi. Helen gazetelerden birini kaptı ve eser hakkında yazılanları bir solukta okudu. Gilbert Case de eline bir gazete almış, oyunun tenkidini yüksek sesle okumaya başlamıştı. Eser, gerçekten çok beğenilmişti. Eleştiriciler oyunu da rol alan sanatçıları da göklere çıkarıyorlardı. Fakat en fazla övgü gören sanatçı da Helen'di. Onun yaşayan bir efsane olduğuna herkes kanaat getirmişti. Yaşayan müzikal oyun sanatçılarının en başarılısı olduğuna kimsenin şüphesi yoktu. Terry King'i de biraz methetmişlerdi. Jennifer North'un da güzelliği övülüyordu.

Herkes birbirini tebrik etti. Oyunun hazırlanması için mali yardımda bulunanlar, bön bön gülümseyerek herkesle tokalaştılar, sonra da Helen'i tebrik yağmuruna tuttular.

Lyon : «İşte tam kaçmanın sırası» dedi.

Kapıya geldikleri sırada Henry yollarını kesti: «Bir yere mi gidiyordunuz?»

Lyon, «Şuradaki lokantalardan birine uğrayıp doğru dürüst birşeyler yemeyi düşünüyorduk» dedi.

«Yoo, bu olmaz... Beni bu gürültü patırtı içinde yapayalnız bırakamazsın.»

«Canım ne gürültüsü patırtısı... Oyun başarı kazandı. Herkes memnun.»

«Evet ama, Helen Gilbert ile hemen konuşmaya girişmek istiyor.»

«Ne zaman?»

«On dakika sonra Gilbert'in dairesinde konuşacaklar. Sana da ihtiyacım var. Hiç birşey yapmasan beni moral bakımından takviye edersin.»

Ann, canının sıkıntısını tebessümle gizlemeye çalıştı: «Sen kal, Lyon» dedi. «Çok geç oldu. Hem acıkmadım da.»

Lyon, kızın kolunu tutup kendi koluna taktıktan sonra: «Dünyada olmaz» dedi, «Sen Helen'i hepimizden daha iyi tanıyorsun Belki bu gece de meseleyi halletmemize yardımcı olursun. Hepimiz etraftan gelecek yardıma muhtacız.»

Gilbert Case'in dairesindeki elektrikli hava partinin neşesiyle tam bir tezat teşkil ediyordu. Helen bir kanapeye oturmuş, şampanyasını yudumluyor bir tarftan da çocuk gibi homur homur homurdanıyordu. Yüzünden makyajını sildiği için buruşuklar, çizgiler iyice meydana çıkmıştı.

Gilbert Case, çaresiz bir halde kollarını açıp havaya kaldırdı. «Bu bir çılgınlıktan başka birşey değil» dedi, «hepimiz burada oturmuş kötü kötü düşünüyoruz. Halbuki piyes çok beğenildi. Mevsimin en başarılı oyunu olacak.»

Helen bağırdı: «Elbette. Benim rol aldığım her piyes beğenilir. Sayemde zengin olacaksın, Gilbert. Eseri filme de almak isteyecekler ve sana kimbilir ne büyük ücretler ödeyecekler. Ben de bir köşeye oturup benim rolümü kamera karşısında Betty Grable ya da Rita Hayworth'un oynamasını kuzu kuzu seyredeceğim. Buna bir diyeceğim yok, Hollywood'un şartlarına boyun eğmek zorundayız. Fakat Terry King gibi bir orospunun benim yerime Holyywood'a gitmesine asla göz yumamam, anlaşıldı mı?»

«Helen'ciğim gazetelerde ondan bir satırla bahsetmişler...»

«Aa, evet... Gazetelerden birinde onun sinema artisti de olabileceği yazılıydı. Sonra oyunun en güzel şarkısını da o söylüyor.»

Henry de söze karıştı: «Helen, bu mesele üzerinde daha önce de konuştuk. Bir şarkının senin rolüne uyacak şekilde yeniden yazılmasına imkân yok. Oğlanlar o şarkıyı öğreninceye kadar akla karayı seçtiler. Teknik bakımdan berbat bir şarkı...»

Gilbert de: «Eleştirmenler Jennifer North'un da sinemada başarı sağlayabileceğini yazmışlar» dedi.

«Jennifer North şarkı söylemiyor ki.»

Henry yalvardı: «Helen'ciğim, şekerim, Terry King'den sana bir zarar gelmez ki.»

«Tabii ondan bana zarar gelemez çünkü bundan sonra oyunda rol alamayacak. Bu, benim piyesim, ben de Noel baba değilim ki etrafıma iane dağıtayım. Bir Lawson oyunundan fayda sağlayacak tek insan Helen Lawson olmalıdır, bence.»

Gilbert ısrar etti: «Kızcağız piyesi renklendiriyor» dedi. «Söylediği şarkılarla oyun canlanıyor. Oyuna faydası olan herhangi birşeyin sana da faydası var demektir. Dediğin gibi, bu senin oyunun.»

«Eh, madem o kız bu kadar kabiliyetli bir oyuncu öyleyse bundan sonraki oyunda ona baş rolü verirsiniz. Size kredi dağıtanlar Terry King için kaç para verecekler acaba?»

Henry ayağa kalktı: «Sen böyle küçük hesaplarla uğraşamayacak kadar büyük bir sanatçısın. Kızdan sana bir zarar gelmez ve üstelik desteklemeyi de hakedecek kadar kabiliyetli. Sen de işe başladığın zaman yardıma muhtaçtın. Elinden tutacak birine ihtiyacın vardı, unutma. İlk oyununu hatırlıyor musun? Ya Nancy Shaw senin New

Haven oyunlarından sonra kovulmanı isteseydi n'olacaktı? Bu mevkie erişebilecek miydin?»

Helen bağırdı: «Pekâlâ Nancy Shaw şimdi nerede? Bak, Henry'ciğim ben sahneye çıktığım zaman Nancy kırk yaşını geçmişti. Eğer zeki bir kadın olsaydı beni defederdi. Fakat onun kafası işlemiyordu. Çok güzel, fakat aptal bir kadındı. Zaten bütün güzeller akıldan yana noksandır ya. Dış görünüş bakımından beni kendine rakip saymadı. Belki de gerçekten ona rakip olamazdım. Fakat oyunla beraber ben de ilerlemeyi başardım. Terry King'in böyle bir şey yapacağını zannetmiyorum, çünkü o ikinci bir Helen Lawson değil... Aslına bakarsan Nancy Shaw da bir Helen Lawson değildi. Ama ben onun hatasından birşeyler öğrendim. Hiç kimse beni ya da rol aldığım piyesi yükseltmek için kendine basamak yapamaz.»

Gilbert, omuzlarını silkti: «Oyunun sonuna kadar kontratlı...»

Helen kurnaz kurnaz gülümsedi: «Ben o oyunun sonuna kadar devam eden kontratları çok iyi bilirim.»

«Ama gazeteler de onu methediyorlar Helen. Bu durumda bize para vermiş olan adamlara gidip de Terry'nin oyunu bozduğunu ve onu kovmamız gerektiğini nasıl söyleyebilirim?»

Helen yumuşamış gibiydi, «Bunda haklısın» dedi.

«Onun kovulması bizim de itibarımızı sarsar.»

«Bu da doğru. İkimiz de itibarımızın sarsılmasını istemeyiz. Neyse hiç olmazsa bu meselelerde anlaştık.» Helen gözlerini kısmıştı. «Şimdi gelelim asıl meseleye» dedi, «onu en uygun şekilde başımızdan defet. Bunu sen yapabilirsin. Daha önce de yapmıştın.»

Gilbert Case büzülmüş, küçülmüştü. Derin derin içini çektikten sonra: «Pekalâ, yalnız Philadelphia'daki galadan sonra yapalım bu işi...»

«Hayır, bu kadar bekleyemem. Ona bir kaç ihtar mektubu daha gönderin. Hafta sonunda defolup gitmesini istiyorum.»

Gilbert'in sabrı tükenmeye başlamıştı. «Peki ama yavrum, sonra n'olacak sanki? Pazartesi gecesi Philadelphia galasında onun yerini kim alacak?»

«Penny Maxwell'i çağırtın. Artist seçmelerine o da katılmıştı. O çabuk ezberler. Hem zaten başlangıçta bu role ben onun alınmasını istemiştim.»

«Max Seller'in yeni oyununda rolü var, ona hazırlanıyor.»

«Alay etme... O iyi şarkı söyler ve domuz gibi de çalışkandır.»

Gilbert: «Öyleyse anlaştık» dedi, «Philadelphia galasında Terry

oynayacak. Buna katlanacağız. Yarın sabah telefona sarılıp New York'taki artist menacerlerinin hepsiyle görüşsem bile bu rolü oynayabilecek artisti nerden bulacaklar?»

Ann birden: «Ben bu rolü oynayacak birini tanıyorum,» dedi. Herkes dönüp hayretle ona baktı. «Gerçi bu benim üstüme vazife olan birşey değil ama» diye mırıldandı, «bir kere hatırlatmak istedim.»

Helen, müşfik bir sesle: «Senin tanıdığın artist kim, şekerim?» diye sordu.

«Neely O'Hara. Terry'nin de dublörü. Şarkıların hepsini ezbere biliyor ve kızın sesi de çok güzel.»

Gilbert, «Olamaz,» dedi. «Ben onu herhangi bir aksilikle karşılaşırsak çaresiz kalmayalım diye dublör seçtim. New York'ta oyunlara başladığımız zaman iyi bir dublör bulacağım. Pek silik bir kız... Yetimhaneden çıkmış gibi!...»

Helen parladı: «Peki ama dublör nasıl olmalı? Kızıl saçlı dolgun vücutlu bir dilber mi?»

«Helen'ciğim Terry'nin rolü iyi bir rol. Hiç tanınmamış bir çocuğu Philidelphia galasında oynatmaya cesaret edemem.»

Ann söze karıştı: «Doğdu doğalı sahnede çalışmış. Seyirciye alışkın. İtimat edin, Bay Case, eğer Neely, Terry'nin yerine oynarsa çok büyük başarı kazanabilir.»

Gilbert Case, duraksadı. «Şey, tabii bir kere onu deneyebiliriz. Eğer rolünü başaramazsa Philadelphia'da başkasını buluruz.»

Helen ayağa kalktı: «Öyleyse mesele halledildi demektir. Hepimiz yatıp uyuyabiliriz.»

Gilbert: «Evet, masum küçük kuzular gibi mışıl mışıl uyuyabiliriz» diye öfkeli öfkeli söylendi. «Yalnız Terry King meselesini halletmek de bana kalıyor değil mi?»

«Canım Terry'den önce bir çok artiste aynı numarayı yaptın. Yarın sabah saat onbirde herkesi provaya çağırın. Tabii ben hariç. Haydi siz keyfinize bakın. Benim biraz uyumam gerekiyor. Daha matine de var»

Helen bu defa da Ann'e döndü: «Bu gece gelmene çok sevindim, Ann'ciğim» dedi «yatağıma girince seni ararım.»

Gilbert, Helen'in araksından kapıyı kapadı. Sitem dolu bir sesle: «Beyefendiler» dedi, «sizlerden en küçük bir yardım dahi görmedim.»

Henry omuzlarını kıvırıp sırtını kamburlaştırdı: «Ben elimden geleni yaptım» dedi, «fakat gayretlerin boşa gideceğini biliyordum»

Lyon ile Ann'e baktı: «Haydi, siz gidip yemeğinizi yiyin» dedi, «ben Gilbert ile kalıp kıyım plânını hazırlayacağım.»

Asansörü çağırmak için düğmeye bastıkları zaman Lyon, «Karşı kaldırımdaki küçük lokantaya gidelim mi?» diye sordu.

«Ben aç değilim.»

«Yorgun musun?»

«Yoo, hiç değilim...» Ann'in gözleri parlıyordu.

«Öyleyse biraz dolaşıp temiz hava alalım mı, ne dersin? New Haven'in kış havasını teneffüs etmek ister misin?»

Bomboş caddede yürümeye başladılar. Ann: «Terry King meselesini nasıl halledecekler?» diye sordu.

«Onu oyunu terketmeye zorlayacaklar.» Karanlıkta Lyon'un ağzından çıkan nefes bir duman yığını halinde yükseldi.

«Peki ama bunu nasıl yapacaklar?»

«Eğer kalbin sağlamsa yarın sabahki provaya gel, görursün.»

Ann ürperdi. «Neyse bizim Neely'ye bir şans tanıyacaklar ya o da birşeydir.»

«Bu akşam harikulâdeydin. Senin gibi bir arkadaşımın olmasını isterdim.»

Ann, birden başını kaldırıp Lyon'a baktı: «Peki, ama sen beni ne sanıyorsun? Bu soğuk kış gecesinde sırf donmaktan hoşlandığım için mi sokaklarda dolaştığımı zannediyorsun?»

«Ben, dost olduğum için yürüyorum, Ann. Ama aynı zamanda gerçekçi bir insanım da... New Haven macerası bitecek ama senin parmağındaki o kıymetli yüzükle onu sana veren kibar delikanlı yerinde kalacak. Sen gurbetteki küçük kaçamak maceralarla harcanacak insan değilsin.»

«Herşey bundan ibaret mi olacak?»

«Daha fazlasını bekleyebilir misin?» Lyon durdu, kızı tepeden tırnağa dikkatle süzdü.

«Senin isteyeceğin herşey olabilir, Lyon.»

Lyon ,birşey söylemeden kızı tutup geri çevirdi ve otele doğru hızlı hızlı yürüdüler. Lyon'un odasına girinceye kadar ikisi de hiç konuşmadı.

Lyon'un odası da Ann'in odasının bir eşiydi. Lyon, onun paltosunu çıkarmasına yardım etti. Bir kaç saniye genç kızı müşfik bakışlarla süzdü sonra kollarını açtı. Ann bir anda kendini genç adamın kolları arasına attı, ayazdan üşümüş dudaklarını dudaklarına değdirdi. Kollarını genç adamın vücuduna dolamıştı. Ann, Lyon'un

ihtiraslı öpüşlerine aynı şekilde karşılık vermek için sabırsızlandığını farkedince şaşırdı. Sanki yıllardanberi bu dudaklarla öpüşmeyi beklemişti. Ann, Lyon'un öpücüğünün etkisine kendini her an biraz daha kaptırarak genç adama daha sıkı sarıldı.

Nihayet vücudunu geri çektiği zaman da yaşlı gözlerle Lyon'a baktı:

«Ah, Lyon beni inandırdığın için sana teşekkür ederim.»

«İnandırmak mı? Neye?»

«Şimdi, şey, şey, anlatamam... Sarıl bana.» Ann, kollarını tekrar genç adama doladı. Lyon onu tekrar tekrar öptü. Ann içinden bu öpücüklerin hiç kesilmemesini istiyordu. Lyon'un vücudunun temasının verdiği zevkle titremeye başlamıştı.

Birden Lyon, genç kızdan uzaklaştı. Onu kendinden bir kol boyu ilerde tuttu. Sesi boğuk fakat müşfikti: «Ann, seni çok istiyorum ama son kararı vermek sana düşüyor.» Başını eğdi, kızın parmağındaki yüzüğe baktı. «Senin düşüncelerine, isteklerine ben karışamam. Fakat bu maceranın New Haven'de başlayıp gene New Haven'de bitmesini istersen bir diyeceğim yok. Sana karşı anlayışlı davranmaya çalışacağım.»

«Lyon ben bunun bir kaçamak macera olmasını istemiyorum.»

«Otur, Ann.» Genç adam kızı yavaşça karyolanın kenarına oturttu. «Zaten ben senin böyle düşündüğünü tahmin etseydim buraya asla getirmezdim. Sonra hafta sonunda hoşça vakit geçirmek için bir kıza ihtiyacım olsaydı bir anda elli tane bulurdum. Başka erkeğe ait olan birini seçmeme de lüzum kalmazdı. New Haven Galalarının havası çok gariptir. Herkes isteri krizlerine tutulur. Bu gece geçecek ve Pazartesi sabahı göz açıp kapayıncaya kadar geliverecek... Sen Pazartesi sabahı New York'ta olacaksın... Orası bambaşka bir dünya... Belki New Haven'i düşünmek, hatırlamak bile istemeyeceksin. Eğer böyle düşünürsen benim bu karara boyun eğeceğimi bilmeni isterim...»

«Peki ya senin durumun ne olacak? Bu senin için de geçici bir isteri krizinden mi ibaret kalacak?»

Lyon güldü: «Oh, Ann, sen benim kaç New Haven, kaç Philadelphia ve kaç Boston galası geçirdiğimi biliyor musun? Bu da onlardan bir gece, yalnız senin burada olman geceyi diğerlerinden ayırıyor.»

Ann, uzandı, parmaklarının uçlarını Lyon'un yüzüne değdirdi:

«Seni seviyorum, Lyon.»

«Bu sözlerini de duymamazlıktan geleceğim.»

«Bana inanmıyor musun?»

«Şu anda doğruyu söylediğini zannediyorum. Bir erkeğe aşık olduğuna inanmadan onunla yatmayı düşünecek karakterdeki kızlardan değilsin.»

«Ben bu sözleri başka hiç kimseye söylemedim. Lyon, seni gerçekten seviyorum.»

Lyon, ayağa kalktı, bir sigara yaktı. Kızın yanına döndüğünde yüzündeki ifade ciddileşmişti. Kararlı bir tavırla: «Seni odana göndereceğim» dedi. Kapıya doğru yürüdü, Ann'in paltosunu askıdan aldı.

Ann, yatağın kenarında oturuyordu: «Lyon...» diye kekeledi, «bundan birşey anlamadım...»

«Acelemiz yok... Bakalım, Pazartesi günü, New York'ta ne düşüneceksin?»

«Aynı hisleri duyacağım.»

«Bu riski göze alamam.»

Ann, ağır ağır yerinden kalktı: «Gerçekten gitmemi mi istiyorsun?» Gözleri kararmaya başlamıştı.

«Sevgili Ann, hiç ister miyim? Fakat senin iyiliğin için...»

«Lyon ben kalmak istiyorum.»

Genç adam, kızın sözlerindeki mânayı ölçmek ister gibi garip garip ona baktı. Sonra yüzü tatlı bir tebessümle aydınlandı. Hemen ceketini çıkardı, bir kenara fırlattı. Odanın ortasına doğru yürüdü, kollarını Anne'a uzattı: «gel bakalım, sarışın bakire...» diye mırıldandı, «ben sana karşı asil davranmaya çalıştım ama ne çareki sen direnme gücümü son zerresine kadar harcattın.»

Ann, Lyon'un tebessümüne karşılık vermeye çalışırken dudaklarının titrediğini farketti. Lyon, genç kızı şöyle bir kucaklayıp bıraktı. Şimdi ne olacaktı? Lyon kravatını çözüyordu. Acaba Ann'in ne yapması gerekiyordu? O, Lyon'la yatmayı aklına koymuştu ama herhalde bu işlerin de bir yolu, yordamı vardı; işte Ann bunları bilemiyordu. Bir Strip - tease kraliçesi gibi adamın karşısına geçip soyunmaya başlayamazdı ya. Ah, keşke sabahtan çamaşır değiştirmiş olsaydı... Tecrübe sahibi bir kimseye bu işlerin nasıl yapıldığını sorsaydı ya... Lyon şimdi de gömleğini çıkarıyordu. Onun da mutlaka birşeyler yapması gerekiyordu. Böy'e hareketsiz duramazdı.

Lyon, pantalonunun kemerini çözerken, bir eliyle banyoyu işaret etti: «Soyunma odası istersen, orcya git.»

Ann, şaşkın bir halde başını sallayıp hemen banyoya koştu. Kapıyı da kapadıktan sonra rahat rahat soyunmaya başladı. Şimdi ne yapacaktı? Böyle çırılçıplak yatak odasına gidemezdi Sevdiği erkeğe teslim olacağı günün hayalini bir çok kereler kurmuştu, ama hayal ile gerçek birbirine uymuyordu. Böyle New Haven'de köhne bir otel odasında olmayacaktı. Ann hep muhteşem bir yatak odasında şahane bir gecelikle kocasının kolları arasında kendinden geçeceği anların hayalini kurmuştu. Işıklar sönecek, o da yavaşça ipek çarşafların arasında sevdiği erkeğin yanına süzülecekti. Ama hayalinde maceranın bundan sonraki kısmını hiç canlandırmamıştı. Sadece romantik bir atmosferin hayalini kurmuştu. Onu kolları arasına alan meçhul sevgilinin de yüzünü hiç görmemişti. Şimdi ise sevgilinin yüzü vardı ama genç kızın sırtında şık gecelik yoktu. Banyoda çırılçıplak durmuş yarı üşümekten yarı da heyecandan ne yapacağını bilmez bir halde titriyordu.

Lyon seslendi: «Orada yapayalnız sıkılmıyor musun?»

Ann, telâşla etrafına bakındı. Hemen oracıkta gözüne ilişen büyük havluya sarınıp ürkek bir tavırla banyonun kapısını açtı.

Lyon yatağa girmiş, çarşafı da beline kadar örtmüştü. Genç kızı görünce elindeki sigarayı hemen tablaya bastırdı ve kollarını iki yanına açtı. Ann de elektriği söndürmek için elini düğmeye götürmüştü. Lyon hemen seslendi: «Işığı açık bırak. Seni görmek istiyorum... Gerçekten kollarımın arasında olduğuna ancak o zaman inanacağım.»

Ann, yatağa yaklaştı, Lyon, genç kızın ellerini tuttu. Havlu yere düşmüştü. Genç adam yumuşak bir sesle: «Benim sevimli kızım» diye mırıldandı. Lyon'un yüzündeki hayranlık ifadesi ve serbest davranışlar, Ann'de utanmayı unutturmuştu. Erkek, çarşafı ucundan yana çekip açtıktan sonra Ann'i kolları arasına aldı. Erkeğin vücudunun onunkine tazyik etmesi birden genç kıza dünyanın en tabii olayı gibi görünmüştü. Dudaklarının da Lyon'un dudakları arasında kalması da artık şaşılacak, çekinilecek birşey değildi. Ann, erkeğin sevgi, şehvet gösterilerine büyük bir heyecan ve istekle karşılık veriyordu. Genç kız, hayalinde sevişme sahnelerini canlandırırken erkeğe böylesine ateşli, böylesine istekli sarılacağını hiç tahmin etmemişti. Onu istediği gibi öpemediğini düşünüyordu. Lyon'un elleri vücudunda geziniyordu. Bu da genç kızın şehvet duygularını kamçılamaya yetmişti. Lyon'un yanında olup onunla öpüşmek, vücudunu ona vermek genç kızı mesut etmeye yetecekti. Hele Lyon'un onu arzuladığını, onunla ilgilendiğini bilmekten daha büyük bir mutluluk sebebi var mıydı?

Ve işte nihayet zevkin doruğuna çıkmak üzereydi... Oh, allahım işte o an gelmiş çatmıştı. Genç kız, Lyon'u memnun etmek istiyordu, fakat birden vücudunda duyduğu müthiş sızı ona bir an için herşeyi unutturdu, dudaklarından bir feryat kopuverdi. Lyon hemen Ann'i serbest bıraktı ve yatağın içinde geri çekildi.

«Ann...» Lyon'un gözlerinde derin bir hayret ifadesi belirmişti.

«Devam et, Lyon... Herşey yoluna girecek...»

Lyon, inleyerek sırtüstü yattı: «Hay allah, bu olamaz...»

«Ama ben sana artık geçti dedim, devam et. Seni seviyorum.»

Lyon, eğilip Ann'i yavaşça öptü, sonra başını kollarının üzerine koyup sırtüstü yattı. Yarı karanlıkta, gözlerini tavana dikmişti.

Ann, hiç kıpırdamıyordu. Lyon sigara paketine uzandı. Ann'e de bir tane ikram etti Fakat genç kız sigara içmek istemiyordu. Ann birşey söylemeden üzüntülü, endişeli bakışlarla Lyon'un sigara içişini seyretti. Erkek sigarasından birkaç nefes çektikten sonra konuştu:

«Eğer bunu aklımın köşesinden geçirseydim sana dokunmazdım. İnan bana.»

Ann, yataktan fırladı, koşa koşa banyoya gitti ve içeri girip kapıyı hızla kapadı. Hıçkırıkları içerden duyulmasın diye yüzünü havluya kapamıştı.

Lyon da hemen arkasından banyoya gelmişti. Kapıyı itip açtı: «Ağlama, sevgilim. Henüz birşey kaybetmiş sayılmazsın. Daha bakiresin, sana dokunmadım.»

«Ağlamamın sebebi bu değil ki...»

«Nedir öyleyse?»

«Sensin... Beni istemiyorsun...»

«Ah, benim sevgilim...» Lyon, genç kızı kollarıyla sardı. «Seni hiç istemez olur muyum? Bu istek içimde nasıl dayanılmaz bir hal aldı bilsen... Ama yapamam bunu... Ben hiç bunu düşünmemiştim, anlıyorsun değil mi?»

Ann'in yaşlı gözlerinde bir öfke pırıltısı belirdi: «Peki, sen ne düşünüyordun? Benim macera meraklısı bir sürtük olduğumu mu?»

«Elbette öyle birşey düşünmedim. Sadece geçen yıllar boyunca okulda, ya da daha sonra birşeyler olmuştur, zannediyordum. Hiç olmazsa Allen'i tanıdıktan sonra...»

«Allen bana hiç dokunmadı.»

«Belli...»

«Senin için bunun çok önemi var mı? Benim bakire olmam işlerini mi bozuyor?»

«Elbette çok önemi var.»

«Affedersin...» Ann, dudaklarından dökülen kelimeleri gerçekten söylediğine inanamıyordu. Yoksa çıldırmış mıydı? İşte ikisi de banyonun soluk ışığı altında çırılçıplak durmuşlar, kutsal olması gereken bir konuyu tartışıyorlardı. Ann havluyu kavrayıp vücuduna sardı. «Çok rica ederim dışarı çık, ben de giyineyim.» dedi, «tecrübesiz olduğum için özür dileyeceğim hiç aklıma gelmemişti. Sevdiğim erkeğin... bundan memnun olacağını sanmıştım.» Ann daha fazla birşey söylemedi. Gözlerinden boşanan yaşları göstermemek için başını öbür tarafa çevirdi.

Lyon ani bir hareketle Ann'i kucakladı ve odaya götürdü.

«Sevdiğin erkek çok memnun» diye ihtirasla soluyarak fısıldadı, «ancak şimdi kendini toplayabildi... Bundan sonra budalalık etmez, korkma.»

Lyon kızı yavaşça yatağın üzerine bıraktı, sonra kendisi de yanına uzandı. «Canını acıtmamaya çalışacağım» dedi, «eğer bu işi sonuna kadar devam ettirmek istemezsen hiç çekinme hemen söyle.»

«İstiyorum, istiyorum...» Ann, başını erkeğin boynuna gömdü. Uykulu bir sesle: «Seni seviyorum, Lyon. Seni mutlu etmek istiyorum.»

«Ama senin de mutlu olman şart. Sevişmekten ikimiz de zevk almalıyız. Fakat bu defa senin zevk alabilmen çok zor. Duyduğuma göre ilkinde pek hoşa gitmezmiş.»

«Sen bilmiyor musun? Yani şimdiye kadar hiç bir bakire tanımadın mı?»

Lyon gülümseyerek: «Hayır» dedi. «Onun için ben de en az senin kadar sinirli ve heyecanlıyım.»

«Sadece sev beni, Lyon. Benim ol, başka birşey istemiyorum.»

Ann, genç adama sımsıkı sarıldı, artık canının acımasını, duyduğu sıkıntıyı filân unutmuştu. Bu fevkalâde erkeğe ait olmak onun için en büyük mutluluktu. Canı acımaya başlayınca dişlerini sımsıkı kenetledi, hiç sesini çıkarmadı. Lyon'un vücudunun gerildiğini hissettiği zaman da erkeğin ondan uzaklaştığını farketti. Lyon, zevkten kendinden geçmiş bir halde inildiyordu. Sonra birdenbire Ann herşeyi anladı sevinci bir kat daha arttı. Lyon, ihtirasla kavrulduğu o mutlu anında bile Ann'i korumak istemişti. Uzanıp, erkeğe sarıldı. Lyon'un sırtı terden ıslanmıştı. Bir kadının sevdiği erkeği tam mânasıyla tatmin etmesi buydu demek. O anda dünyanın en nüfuzlu ve en önemli kadını olduğunu düşündü. İçini bir gurur ve sevinç dalgası kaplamıştı.

Daha sonra Lyon onu eskisinden daha büyük bir şefkatle kollarının arasına aldı.

«Bu gece senin için pek zevkli o'madı ama» dedi, «ilerde herşey değişecek, sana bunu vadediyorum.»

«Beni kollarının arasında tutacağını vadet yeter. Ah, Lyon, seni o kadar çok seviyorum ki...»

«Ben de sana tapıyorum. Seni ne kadar çok sevdiğimi sabaha kadar anlatsam gene de bitiremem.» Lyon, kızın saçlarını okşadı. «Ne kadar güzelsin... Ama ikimiz de biraz uyusak iyi olacak Yarın sabah onbirde prova var»

«Prova mı?»

«Adını öyle koymuşlar. Sen de ge' de bakalım fikrini söyle Lyon.» doğrulup çarşafı üzerlerine çekti, «Haydi, ikimiz de uyuyalım» dedi. Ann'e sarılıp gözlerini kapadı.

«Lyon, ben burada uyuyamam.»

«Niçin uyuyamıyorsun?» Erkeğin sesi daha şimdiden uykuluydu.

«Bilmem... Sabahleyin Neely ya da Helen ararsa?...»

«Sen onları şimdi unutmaya bak. Uyandığın zaman seni kollarımın arasında bulmak isterim.»

Ann, genç adamın yüzünü, kaşlarını, gözlerini öptü. Sonra yavaşça kollarının arasından sıyrıldı. «İlerde daha sık beraber olabileceğiz, Lyon. Fakat bu gece kalamam.» Ann, banyoya gidip çabucak giyindi. Helen veya Neely'yi düşünmemişti Birden o kadar çok şey olmuştu ki, genç kız, Lyon'un yanında yatsa gözüne bir damla bile uyku girmeyeceğinden emindi. Sabahleyin de... Eh, böyle şeylerde acele etmemek, daha doğruydu. Herşeyin bir sırası olmalıydı. Erkekler, bu konuda kadınlardan daha pervasız davranabiliyorlardı. Ama dünyanın en harikulâde şeyi olmuştu. Ann, sevmenin mânasını anlamış, bu duyguyu iliklerinde hissetmişti. Artık yaşamanın gerçek anlamının sevmek o'duğunu da biliyordu.

Banyodan çıktı, yatağın yanına geldi. Konuşmaya başladı, fakat Lyon'un uyumuş olduğunu görünce sustu. Gülümseyerek masanın başına geçti, bir parça kâğıt bulup şunları karalayıverdi: «Allah rahatlık versin. Uyuyan Prens. Yarın görüşürüz. Seni seviyorum.» Ann, mektubu telefonun yanına bıraktı ve yavaşça odadan dışarı çıktı.

*

Ann, yatağında gözleri açık yatıyordu. Heyecandan uyuyamamıştı. O gece olup bitenleri bir kere daha gözlerinin önünde canlandırdı. Lyon'un söylediği her sözü yaptığı her hareketi hatırlamaya çalıştı. «Bundan sonra herşey daha başka olacak, vadediyorum» demişti. Acaba gerçekten öyle olacak mıydı? Bakalım Ann de Lyon'un duyduğu heyecan ve zevke kendinden geçmiş halde t treyecek miydi? Ama bunun önemi yoktu. Onun için lüzumlu olan şey Lyon'un yanında bulunup onu kolları arasına alması ve kendisinin de erkeği memnun etmesiydi... Aşkı hissedebilmek, bu eşsiz insanın onu arzulaması... Ona sahip olması herşeyden önemliydi... N hayet, Ann, derin, tatlı bir uykuya daldı.

Sabahleyin saat dokuzda yataktan kalkmıştı. Bulutsuz, rüzgârlı bir gündü. Ann, pencereden dışarıya baktı. Bir adam rüzgârdan uçmasın diye şapkasını tuta tuta yürüyordu. Bir genç kız da durakta otobüs bekliyordu. Ann, içinden onlara acıdı. Zaten o yeryüzündeki bütün insanlara, kendilerini onun gibi mutlu hissedemedikleri için acıyordu. «Vah, zavallı insancıklar, vah... Sizler bu günün de diğerlerinden farksız soğuk bir gün olduğunu düşünüyorsunuz. Bir de bana bakın... Ne kadar mutlu olduğumu sizlere anlatmak istiyorum. İşte şu binada bir erkek var... Dünyanın en harikulâde insanı o. İşte o adam bana ait.» Lokantanın kapısındaki neon lâmbalı tabelâ Ann'e göz kırpar gibiydi, genç kız da ona göz kırptı. Güzel bir gündü. Karşıdaki lokanta da güzel bir yerdi. Burası zaten güzel bir şehirdi

Sıcak suyla banyo yaptı. Kaynar sular, vücudundan gecenin yorgunluğunu alıvermiş, geriye sadece tatlı hatıraları bırakmıştı. Ann, birden neşesinin arttığını farketti.

Saçlarıyla bir hayli uğraştı. Dudak boyasını iki kere değiştirdi. Sonra da gözünü bir saate, bir telefona kaydırarak beklemeye koyuldu.

Onu çeyrek geçe sabırsızlanmaya başladı. Acaba Lyon, tiyatroda buluşmalarını mı istemişti. Yok, yok, «beraber gideriz» demişti. Yoksa «sen de gel» mi demişti?

Telefon çalmaya başlayınca yerinden ok gibi fırladı, telefonun başına koştu. Arayan Neely idi. «Oyundan sonra bir kere bana uğrayıp merhaba, ya da geçmiş olsun diyebilirdin.»

«Ben seni partide göreceğimi sanıyordum.»

«Kim? Ben mi? Figüran kadrosundayım, partiye alırlar mı hiç? Şimdi de provam var. Matineden önce prova yapmak olacak şey mi? Zavallı Mel'cik, berbat halde.»

«Şimdi nerde o?»

«Aşağıda, kahve içiyor. Orada buluşacağız.»

«Seninle provada görüşürüz.»

«Sen gelmek istersen... Çok sıkıcı bir prova olacak.»

«Neely, şimdiden kimseye birşey söyleme ama Terry King'in yerini alman ihtimali var. Sen onun şarkılarını biliyorsun değil mi?»

«Bilmek de söz mü? Helen'in şarkılarını da ezberledim. Ann, kuzum sabah sabah benimle alay mı ediyorsun?»

«Hayır, bir tasarı var. Dün gece bir toplantı yapıldı, ben de oradaydım. Fakat sen şimdi kimseye birşey söyleme, bekle.»

«Ohh, yaşasın. Kulaklarıma inanamıyorum Mel'e söyleyince kimbilir ne kadar sevinecektir. Tiyatroda görüşürüz.»

Saat onbire çeyrek vardı ama Lyon halâ aramamıştı. Genç kız, üç defa onu aramak için telefona uzandı, fakat kararından caydı. Bir sigara yakıp pencerenin önüne geçti, dışarısını seyre koyuldu. Dakikalar geçiyordu. Uzaklardan bir çan sesi kulağına geldi. Eee, şimdi ne olacaktı? Bütün gün odada oturup bekleyecek miydi? Yoksa tiyatroya yalnız gitmesi mi gerekiyordu? Hayır, bu doğru değildi. Eğer Lyon oradaysa ve Ann'i aramak istememişse genç kız, erkeğin peşinden gitmiş olacaktı. Bu pek saçmaydı... Burası Lawrenceville değildi ve Lyon da herhangi bir flört sayılamazdı. Artık böyle budalaca kaidelere paydos demek gerekiyordu. Kararlı bir tavırla telefonun başına geçti ve Lyon'un odasını istedi.

Lyon'un sesi pek uykulu çıkmıştı. Sonra birden canlanıverdi. «Hay allah, sahiden saat onbiri beş mi geçiyor? Ben onda uyandırmalarını söylediğimi zannediyordum.»

«Eğer gece yarısı uyanıp tenbih ettiysen bir diyeceğim yok ama benim bildiğim kadar, sen böyle birşey yapmadın.»

Lyon güldü, «Şimdi senin bıraktığın notu okuyorum. Aman yarabbi, koltuklarım kabardı. Kendimi Sir Galahad'a benzettim. Buraya gelsene, ben traş olurken gevezelik ederiz. Aşağıdan kahve de getirtirim.»

Oda kapısı ardına kadar açıktı. Ann'in hafifçe kapıyı tıkırdattığını duyunca, içerden neşeli neşeli: «Girin» diye bağırdı. Ayağında kiloduyla banyoda traş oluyordu. Ann'i hemen kendine çekti, yüzünün sabunlarını yüzüne bulaştırmamaya dikkat ederek kızı öptü. Sonra tekrar eline traş makinesini aldı. Lyon'un onun yanında gayet tabii davranması aralarındaki samimiyetin derecesini gösteriyordu. Sanki o traş olurken Ann'in kapıda durmasından daha tabii birşey yoktu.

Genç kız, dağınık yatağın bir kenarına oturdu, kendini şimdiye kadar hiç böylesine mutlu hissetmemişti. Lyon, yüzünü yıkadı, sonra odaya geldi. Bu defa Ann sıkıca sarılıp uzun uzun öptü. Sonra gömleğini giymeye başladı. Kravatını bağlarken ıslık çalıyordu. Ann, mutluluğun ona halsizlik verdiğini hissetti. Hiç böyle olmamıştı. Acaba Lyon da aynı şeyleri duyuyor muydu? Buna imkân yoktu. Onu böyle kilotuyla traş olurken kimbilir kaç kız seyretmişti? Ann, hemen bu düşünceyi zihninden uzaklaştırmıştı, asıl önemli olan da buydu. Hayatının bu en güzel gününü mânasız düşüncelerle berbat etmek istemiyordu.

Garson, kapıyı vurup tekerlekli servis masasını içeriye getirdi. Lyon, adamın uzattığı kâğıda odasının numarasını yazdıktan sonra imzasını attı. Ann'e oturmasını işaret ettikten sonra bir bardak portakal suyu içti ve kahve fincanını eline alıp telefonun başına geçti. Henry Bellamy'nin odasını aradı.

Henry de biraz gecikecekti. Lyon güldü: «Pekâlâ, korkak dostum, istersen saatlerimizi ayarlayalım. Benimki onbir buçuk. Onbir kırkta orada olalım mı, ne dersin?» Telefonu kapayıp gülümseyerek Ann'e döndü. «Cezanın infazında hazır bulunmaya kalbin dayanabilecek mi?»

«Bunu kaçırmak istemem. Nasıl olacak, merak ediyorum.»

«Pek de fazla birşey bekleme. Sadece bir kaç kuvvetli erkek, küçük bir kıza yüklenecekler ve onu oyunu bırakmaya zorlayacaklar.»

«Daha önce de böyle şeyler yapmış gibi konuşuyorsun.»

«Yaptım yaptım... Bazan çok can sıkıyor bunlar... Arada sırada Terry King gibi küçük bir Helen Lawson olma istidadı gösteren kızlara rastlanıyor. Kızın sırtına bıçağı dayadığın halde vücudundan kan akmayabilir. İşte o zaman sen kaybedersin.»

Henry ile asansörde buluştular. Henry, Ann'i Lyon'un yanında görünce şaşırdıysa bile bunu belli etmedi

Helen hariç, artistler tam kadro halinde tiyatroda toplanmışlardı. Figüranlar ayaklarında birer pantalon, sırtlarında ceket ve paltolar, gözlerindeki yorgunluğu gizlemek için taktıkları kara gözlüklerle bir köşeye çekilmişler oturuyorlardı. Bir kısmı ellerindeki kâğıt fincanlardan kahve içiyordu. Hepsinin de suratları asılmıştı. Neely, bir iskemlenin kenarına ilişmiş, her an yerinden ok gibi fırlamaya hazırdı.

Ann, Henry ve Lyon ile beraber salonda dördüncü sıraya oturmuştu. Jennifer North, salona telâşla geldi ve geciktiği için herkes-

ten ayrı ayrı özür diledi. Rejisör, orkestra şefiyle bir süre konuştuktan sonra, sevimli bir tavırla başını salladı: «Sizin için ortada değişen birşey yok, Küçük Prenses. Isterseniz odanıza gidip birkaç saat daha uyuyabilirsiniz.»

Jennifer gülümseyerek sahneden salona indi. Henry ona yanlarına gelmesini işaret etti. Jennifer, Ann'i tanımıştı, samimi bir ifadeyle gülümsedi. «Oyun çok beğenildi, bu çok müthiş birşey değil mi? Benim bu işde pek büyük rolüm olmadı. Ama oyun gerçekten çok güzel... Böyle bir oyunda rol almak beni çok heyecanlandırıyor.»

Ann de içten bir yakınlıkla, «Çok da iyi oynuyorsunuz» dedi.

«Teşekkürler. Fakat benim ismimin seyirci toplayacağını hiç sanmıyorum.»

Henry, lâfa karıştı: «Kendini öyle harcama. Piyes bir kere New York'ta oynamaya başlasın o zaman gazeteler sana da daha geniş yer vereceklerdir, merak etme. Altıncı oyundan sonra bir film şirketinden teklif alacağını sana garantileyebilirim.»

Jennifer, sevinçle: «Ah Henry, sahi mi söylüyorsun?» diye konuştu, «film çevirmeyi gerçekten çok isterdim.» Birden Jennifer'in kaşları hafifçe çatıldı: «Ama büyük bir kontrat imzalamalıyım. Artist adaylarına bir film için imzalatılan kontratlar gibi birşey istemem.»

Henry: «Yıldız adayları çoğu kere yıldız olmayı başarır» dedi.

Jennifer'in kaşları daha fazla çatıldı: «Yetenekli yıldız adayları yıldız olabilir. Benim yeteneğim yok. Henry. Bu sebebten dolayı da iyi bir kontrata ihtiyacım var. Eğer bol para verirlerse parayı çıkarmak için beni kullanmak zorunda kalacaklar Ama ondan önce birşeyler öğretmeleri, iyi bir artist olabilmem için eğitime tabi tutmaları gerekecek.»

«Bu meselede karar vermeyi bana bırak. İyi bir Şirket az para da verse kabul ederim. Havada televizyon kokusu varken senin dediğin o büyük kontratları eskisi kadar kolay imzalamazlar.»

«O halde New York'ta kalmam daha doğru olacak. Prowers ve Longworth Müesseselerinden mankenlik teklifleri aldım. Oyunların yanı sıra mankenlikten de epey para kazanırım.»

Henry birden Jennifer'e döndü: «Bana gerçek niyetini söyle, Jennifer. Sen film kontratı mı istiyorsun? Yoksa herhangi bir işde çalışıp para kazanmak mı? Senin için hiçbirşeyin önemi yoksa, ben de boş yere kendimi yormayayım. Şu Tony Polar meselesi ne-

dir? Aranızdaki ilişkinin derecesi nedir?»

Jennifer gülümsedi. «Gazeteler işi fazla büyüttüler. Ben Tony'ye hayranım ama ikimiz de hemen evlenmeyi düşünmüyoruz. Hem zaten ben kanunen Prens Miralto ile evli sayılıyorum.»

«Boşanmak için gerekli evrak yakında imzalanacak. Hakimin karşısına çıktığın zaman neler söyleyeceğini unutma. Sen aklı başında, dürüst bir Katolik kızsın. Sen çocuklarının olmasını istiyordun, fakat bu hain adam istememişti.»

Lyon sordu:

«Sen gerçekten Katolik misin?»

Jennifer omuzlarını silkti: «Annem katolikti ama babam değildi. Geçinemeyip ayrıldılar. Beni de kimse vaftiz ettirmedi. Mamafih hiç kimse bunları kurcalamaz değil mi, Henry?»

«Sen sadece benim dediklerimi yap. Katoliksin. Nikâhınızı kilisede, papazın kıymasını istemiştiniz, fakat Prens buna da yanaşmayıp belediye nikâhı kıydırttı. Bundan sonra işlerin daha da kolaylaşacak. Hakime, çocuk doğurmak istediğini anlatırsın. Ann de senin şahidin olacak.»

Ann, hayretle sordu: «Ben ne olacağım?»

«Bir şahide ihtiyacımız var? Sana önceden söyleyecektim, unuttum. Ama sakın endişelenme. Gizli oturum yapılacak. Sen Jennifer'in arkadaşı olduğunu ve onun Prens ile evlenip İtalya'ya yerleşmek istediğini ,bir düzine çocuk doğurmayı tasarladığını anlatacaksın. Hikâyenin çocuk kısmını unutayım deme.»

Ann direndi: «Yemin ettikten sonra yalan mı söyleyeceğim?»

«Parmaklarını kıvır, içinden tanrım beni bağışla? deyiver.» Henry, sahneye baktı. «Sıkı durun» diye mırıldandı, «oyun başlıyor.»

Terry King, sahnenin ortasında durmuş, rejisöre hayretle bakıyordu: «Şarkıyı kısaltmak mı?» diye avazı çıktığı kadar bağırdı, «siz çıldırdınız mı? Gazetelerde yayınlanan eleştirileri okumadınız mı?»

«Oyun fazla uzun sürüyor, şekerim, sonra pek çok da şarkı var.»

«Ne yapalım yani? Başka şarkıyı çıkarın. Benim söylediğim şarkı oyunun en güzel şarkısı. Bunu pekalâ biliyorsunuz.»

Rejisör, yorgun bir halde: «Benim aldığım emir böyle» dedi.

«Gilbert Case nerde?»

«Burada değil. Yazarlarla uğraşıyor. Bill... Hey, Bill Towley, buraya bak...» Uzun boylu, zayıf bir delikanlı göründü. Rejisör, ona: «Senin Terry King ile oynadığın aşk sahnesi kaldırıldı. Onun yerine sana yeni bir solo dans sahnesi vereceğiz. Terry'ye onu ne kadar çok

sevdiğini anlatacak yerde bir dans yapacaksın. Ben oyunu biraz daha hareketlendirmek istiyorum.»

Bill sevinçle başını sallayarak oradan uzaklaştı.

Terry bağırdı: «O dansederken ben ne yapacağım? Soyunma odamda pinekleyecek miyim? Aşk sahnesi kalkar, şarkı da kesilirse, bana ne kalıyor farkında mısınız? Birinci perde de iki cümlecikle, ikindi perde'de bir ritmik dans... Hepsi bu kadarcık...»

Rejisör: «Ritmik gösteri kalacak» dedi, «fakat figüranların dansı senden sonra olacak.»

«Ben ne yapacağım?»

«Şarkı söyleyecek yerde sol tarafa geçeceksin, ışıklar sönünce de sahneden çıkacaksın, senin yerine figüranlar sahneyi doldurup dansa başlayacaklar.»

Terry, paltosunu kavradı: «Bunlar sadece sizin hayalleriniz.» Genç kız sahneden dışarı fırladı, tiyatronun yan kapısını açıp dışarı çıktı. Rejisör sanki hiç birşey olmamış gibi diğer artistlere emirler vermeye koyuldu.

On dakika sonra Terry tekrar tiyatroya geldi, yanında ufak tefek sansar kılıklı bir adam vardı. Adam sahnenin kenarına geldikten sonra:

«Şu işi anlatsanıza» dedi, «N'oluyor, biz de öğrenelim.»

Rejisör, arkasını dönüp aşağıya baktı: «Hangi işden sözediyorsunuz?»

Sansar kılıklı adam sesini daha sertleştirdi: «Hey, buraya bak, ahbab» dedi, «o masum kız suratınla beni kandırabileceğini sanıyorsan, yanılıyorsun. Ben bu yolları gayet iyi bilirim. Helen, Terry'den korkuyor... Üstelik bu defa Terry'nin elinde bir de koz var. Oyunun en çok beğenilen şarkısını o söylüyor. Helen'in en güzel şarkısının da kesileceğini iddia edemezsin ya...»

Rejisör Leroy: «Bana inanmıyorsan yazarlara sor,» dedi.

«Sordum. Onlar şimdi Gilbert Case'in yanındalar. Hem bakalım Gilbert Case, iki cümle ve bir küçük ritmik gösteri için Terry'ye haftada dört yüz dolar vermeye razı olacak mı?»

«Eğer Terry bu kadarla yetinmeyi kabul ederse, Gilbert Case de ona bu ücreti ödemek zorundadır.»

«Yaa, demek böyle.. İyi plânlanmış bir numara. Siz Terry'nin oyundan çıkmasını istiyorsunuz. Onun yerine de beceriksiz, budala bir kızı geçiriverecekseniz. Ama Terry'yi işten çıkarırsanız ona gelecek Haziran ayına kadar ücret ödeyeceksiniz tabiî yerine alacağınız artis-

te vereceğiniz para da caba..»

«Terry King'i kimse işten çıkarmıyor ki.»

«Çıkarmaya gücünüz yetmez ki... Onun içinde Terry'nin kendiliğinden gitmesini bekliyorsunuz.»

Rejisör, sahnenin kenarına oturdu ve aşırı bir sabırlılık havası içinde: «Bakın» dedi, «Hiç kimse Terry'nin oyunu terketmesine çalışmıyor. Kişilerle tek tek uğraşacak vaktimiz de yok. Biz, oyunu bütün olarak ele almak zorundayız. Aksayan taraflarını düzelteceğiz. Lüzumsuz kısımları keseceğiz, eksik kalan yerleri uzatacağız. Siz menacer olarak sadece kendi müşterilerinizi düşünüyorsunuz. Bunda haklısınız tabiî.. Al, bu senin işin. Fakat benim işim de oyunun geleceğini düşünmek. Fazla uzun sürüyor. Gilbert Case, yazarlar ve diğer sorumlu kişilerin de fikirlerini alıp kime zarar gelirse gelsin, buna aldırmadan, kesilmesi gereken bölümleri kesiyorum.»

Menacer, elindeki sigarayı tiyatronun halısı üzerine atıp ayağıyla bastırdı. «Şimdi beni kandırmaya çalışmayın» dedi. «Siz bütün bunları Gilbert Case'in Helen Lawson'dan aldığı emirler üzerine yapmaya kalkıştınız. Gilbert'in başka çaresi yok. İhtiyar Demir Yürek'i korumak zorunda.. Tabiî kadında o çatlak ses varken kendini iyi bir şarkıcıdan korumak zorunda.»

Leroy: «İşi lütfen şahsiyete dökmeyelim» dedi.

«Niçin dökmeyecekmişiz? Sen de ben de onun kartlaşıp devrini doldurduğunu biliyoruz. Eğer bu zavallı ihtiyar, şimdi artist olmaya yeltenseydi daha ilk denemede kapı dışarı edilirdi.»

Karanlığın içinden Henry'nin sesi yükseldi: «Artık bu tartışmayı kessek iyi olacak.»

Menacer hızla arkasını döndü: «Ben sizi görmemiştim, Bay Bellamy. Merhaba... Bakın, bu şahsi bir mesele değil. Sadece müşterimin hakkını korumak için uğraşıyorum. Yirmi yıl önce siz de Helen Lawson için aynı şeyleri yapmışsınızdır herhalde..»

«Ben büyük bir yıldızın arkasından konuşarak Helen'i korumaya kalkışmadım,» diye Henry kükredi, «hem sen kim oluyorsun? Tiyatro dünyasının en ünlü yıldızlarından birine hakaret etmek cesaretini nereden aldın?»

Ufak tefek adam, konuştu: «Bay Bellamy... Siz benim yerimde olsaydınız ne yapardınız?»

«Müşterime göre değişirdi. Eğer bu müşteri Helen Lawson olsaydı, hemen istifa mektubunu imzalayıp başımız yukarda tiyatroyu terkederdik. Çünkü Helen Lawson gibi bir sanatçı için her zaman iyi bir

oyun, parlak bir kontrat bulunabilirdi. Hattâ ilk gençlik yıllarındaki Helen Lawson için bile.. Ama senin müşterin hatalı davranıyor... İki cümle ve bir dans için verilen bu ücretin değerini bilmeli ve işi bırakmamalı. Broadway galasında varsın diğer prodöktörler onunla alay etsinler. Sana ne.. Bu, kızın cenazesi olur, seninki değil. Belki de onu gömdükten sonra başkasını bulursun. Fakat bence oyunda kalmasını sağlaman doğru olur, sen de böylece yüzde on komisyonunu alırsın. Bu parayı kaybetmekten korktuğun da belli. Belki kıza bundan başka hiçbir oyunda rol vermezler. Senin de kolay kolay para kazanamayacağın anlaşılıyor...»

Terry King, birden hararetlendi: «Ben nerde olursam olayım Helen Lawson'u sesimle bastırabilirim. Al de ben de korkmuyoruz. Bu allahın belâsı oyundan başka oyun yok değil ya.. Ben ilerde Helen Lawson'dan daha büyük bir artist olacağım. Göreceksiniz, işi bırakacağım hem de başım dimdik yukarda yürüyerek... Şimdiden tezi yok.»

Al yalvardı: «Şekerim, dur bir dakika.. Onların da istediği bu zaten.»

Terry bu sefer menacerine döndü: «Ya sen ne istiyorsun? Philadelphia ve New York galalarında sahneye çıkıp kendimi rezil edeyim. Sen de komisyonunu cebine indir. Tek düşüncen bu değil mi? Yağma yok.»

«Bunun para meselesiyle bir ilişkisinin olmadığını sen de pekâlâ biliyorsun. Klüp'erde çalışarak bu paranın iki katını kazanabiliriz. Fakat önceden bir Broadway oyununun bize bir film kontratı sağlayacağını düşünmemiş miydik?»

«Film kontratı mı?» Konuşan Henry idi. «Bu düşüncelerin, Ruby Keeler'in filmleriyle beraber modası geçti. Müşterisine Broadway'de rol temin edip ona film kontratı imzalatmayı tasarlayan menacerin de modası geçmiş demektir. Tabiî Broadway'in faydası yok değil, fakat sahnede başarı göstermek şart. Eğer müşterin çok kabarık bir ücret istemiyorsa ona bir film anlaşması temin edebilirim. Ama baş rol olmaz tabiî.. Sadece gerçek bir yıldız bu imkânı eline geçirebilir. Bir menacer de müşterisini ufak oyunlarla küçük düşürmemeli. Ama siz davranışlarınızla müşterinizin yetenekli olmadığını, yıldızlık seviyesine yükselemeyeceğini belirtmiş sayılırsınız.»

Terry, Al'in elini tuttu: «Gel allahaşkına çıkıp gidelim şuradan.»

«Bir dakikacık dur. Kontratımız var. Matinede oynamak zorundasın.»

«Şarkım kesildikten sonra ben bu sahnede seyircinin karşısına çıkmam.»

Henry söze karıştı: «Maalesef çıkmak zorundasınız. İki hafta önceden ayrılacağınızı idareye bildirmeniz gerekiyor. Bu arada Philadelphia'da da oyuna çıkacaksınız.»

Terry ısrar etti: «Böylece seyircinin karşısında küçük düşmeyi göze alamam. Hele Philadelphia'lı eleştirmenlerin beni böyle küçük bir rolde görmelerini asla istemiyorum.»

Gilbert Case, salona girerken: «Münakaşanızın sebebi nedir?» diye sordu .Sahneye çıkmamayı kararlaştıran kim?»

Henry ağır ağır: «Ona sahneye çıkmaya mecbur olduğunu söyledim» dedi. «Hemen şu anda istifa etse bile oyundan ayrılamaz.»

Gilbert, tatlı bir sesle: «Durun bakalım,» diye mırıldandı, «hiç kimse mecbur olmadıkça başkalarına zarar vermek istemez.» Sevgi ve anlayış dolu nazarlarla Terry'ye baktı. «Parçalar kesildikten sonra senin rolünün ne kadar azaldığını birden farkedememiştim. Gerçekten pek az birşey kalmış...»

Terry ısrar ediyor: «Ben bu durumda sahneye çıkamam.»

Gilbert birden gülümsedi: «Çıkmana gerek yok ki.»

Henry sordu: «Matineyi ne yapacaksınız?»

Gilbert, elini havada salladı: «Boş ver... Dublörü oynatıveririz, olur biter. Zaten bunun o kadar önemi yok ki.» Kolunu Terry'nin boynuna doladı: «Haydi benim odama gidelim. Sen de gel, Al. Terry, istifasını yazsın. Ben de ona iki aylık ücretini tazminat olarak peşin ödeyeyim.» Düşünceli düşünceli söylendi: «Bak ne yaparız biliyor musun? Hemen basın danışmanını ararım ve New York gazetelerine haberi bildirmesini söylerim. Sen de bu işten tonlarla reklâm kazanırsın... Gelecek hafta da New York'lu prodüktörlerin hepsi peşine düşer. Helen Lawson'un oyunu yarım bırakması sana büyük reklâm sağlayacaktır.»

Gilbert, kızın koluna girdi, arkalarında Sansar kılıklı menacer olduğu halde tiyatrodan dışarı çıktılar.

Onlar gözden kaybolur kaybolmaz Henry sahneye çıktı, rejisörle bir kaç dakika konuştu. Rejisör, 'evet' mânasına başını salladı ve «Neely O'Hara» diye seslendi. Genç kız, hemen rejisörün yanına gitmişti. «Saat iki buçuğa kadar ritmik numarayla o iki cümleyi öğrenebilir misin?»

«Ben onları şimdiden biliyorum.»

Rejisör hafifçe gülümsedi: «Pekâlâ, şimdi oyunun o bölümünü

prova ederiz. Haydi, toplanın çocuklar, işimiz çok. Neely, sen gardroba git bakalım, Terry'nin elbiseleri vücuduna uyacak mı?»

Henry ayağa kalktı. «Haydi, gidelim. Biraz temiz hava hepimize iyi gelecek.»

Dışarı çıktıkları zaman bir süre hiç biri konuşmadı. Garip bir sessizlik çökmüştü. Nihayet Jennifer: «Ben gidip biraz uyusam iyi olacak» dedi. Sonra da otele doğru hızlı adımlarla yürümeye başladı. Henry, gözlerini boşluğa dikmiş, hiç konuşmadan duruyordu. Lyon, yavaşça Ann'in elini sıktı.

Ann, «Bu müthiş birşey» diye söylendi, «ama sahne hayatında böyle şeylere katlanmak gerek.»

Henry: «Sahne hayatında böyle şey olmaz» dedi, «korkunç bir iş bu... Aklıma geldikçe tiksintiden midem bulanıyor, kusmak istiyorum. İki sakat adamla döğüşmek için ringe çıkmış Joe Louis'den farkımız yok. Hay allah... Neyse ben Helen'i bulup müjdeyi vereyim bari.» O da ağır adımlarla otele doğru yürüdü.

Lyon, Ann'i karşıdaki lokantaya götürdü. Garsona ikisi için de yumurta ısmarladı. «Henry yanılıyor» diye ısrarla konuştu, «biz kediyi tırmaladık, o karşılık vermedi. Menacer de orta halli bir menacer... Meselâ bir Henry Bellamy değil. Henry böyle işlerin şampiyonudur. Yirmi yıl önce de öyleydi. O zaman bir kimse Helen Lawson'u kaşımaya kalksaydı mutlaka parmakları kırılırdı. Henry oyuna gelmezdi.»

«Peki ama şarkıyı programdan çıkardılar. Ritmik numaranın da yarısı gitti. Bu durumda Terry onlarla nasıl mücadele edebilirdi? Henry doğru söyledi.»

Lyon, tabağındaki yumurtalara çatalını batırdı. «Sen şarkının oyundan tamamen çıkarıldığına gerçekten inanıyor musun? Terry istifasını gönderip New York'a gitmek üzere trene biner binmez herşey eski şekline dönecek. Eğer Terry, herşeye rağmen oyunda kalsaydı, onlar da turnenin sonuna kadar dayanacaklardı ve New York galasında şarkı tekrar oyuna konacak, herşey eskisi gibi olacaktı. Gerçi Helen herkesin anasından emdiğini burnundan getirecekti ama sonunda Terry mücadeleyi kazanacaktı. Bunun bir poker oyunundan farkı yok. Kozlar Terry'deydi ama Henry blöf yaparak onu yendi.»

Onbeş dakika sonra Henry de lokantaya geldi. Bir tavuklu sandviçi zorla yemeye çalıştı. Midesindeki ülserin gene azdığını söylüyordu. Saat bir buçukta figüran kızlardan bir grup da lokantaya geldi. Sabahki olayların dedikodusunu yapıyorlardı. Neely, günün en

önemli dedikodu kaynağı olmuştu.

Ann, matineden önce kuliste Neely'yi ziyaret etmesinin doğru olmayacağına karar verdi. Neely'yi çok iyi tanıdığı için onun oyundan önce şaşkına döneceğini ve lüzumsuz yere gevezelik edeceğini biliyordu. Oyun sırasında Ann, Lyon ile beraber salonun arkasında ayakta durdu. Neely, oyununu profesyonel bir oyuncu edasıyla ve alnının akıyla oynadı. Ann'in görüşüne göre Neely, oyuna birşey kazandırmamıştı ama birşey kaybettirdiği de söylenemezdi.

Ann, onu tebrik etmek için kulise gittiği zaman Neely heyecanla, «Ah, sevgili dostum benim» diye söylendi. «Bu işte senin bir parmağının bulunduğunu anlamıştım. Seni o kadar çok seviyorum ki, Ann? Sen benim için gerçek bir kardeşten farksızsın. Ha... İşte bu da Mel...»

Ann, deminden beri bir köşede sessiz sedasız duran delikanlıdan tarafa döndü. Mel, Neely'nin işareti üzerine doğrulup Ann ile tokalaştı sonra gene sırtını duvara dayadı. Uzun boylu, çok zayıf bir delikanlıydı. İri siyah gözleri Neely'ye bakarken sevgi ve hayranlıkla do'uyordu. Delikanlının bu hali Ann'in pek hoşuna gitti. Neely'nin hesabına çok sevinmişti.

Mel, gururla: «Neely harikulâdeydi değil mi?» dedi.

«Gerçekten öyle.»

Neely, «Gelecek hafta Philadelphia'da o şarkıyı tekrar oyuna ekleyecekler» diye şakıdı. «Helen Lawson, New York için bana yeni elbise diktireceğini de söyledi. Terry'nin kıyafetleri benim yaşıma göre fazla ağır başlı sayılırmış.»

Helen gerçekten Neely ile yakından ilgileniyordu. Ann, onun soyunma odasından içeri girdiği zaman: «Arkadaşın fevkalâdeydi» diye heyecanla konuştu.

Ann şaşırmıştı. Gerçi Neely üzerine düşeni kusursuz bir şekilde yapmıştı ama Helen'ın onu methederken biraz mübalâğaya kaçtığı da muhakkaktı. Helen: «Bu rol tam Neely'ye göre» diyordu, «o hınzır orospu oyunu öldürüyordu. Pazartesi gecesi o güzel şarkıyı da söylesin, o zaman gör bak, tiyatro alkıştan nasıl inleyecek. Masum bir genç kız da böylece şöhrete ulaşmış olacak.»

Ann kapıya doğru yürüdü.

Helen sordu: «Acelen ne? Nereye gidiyorsun?»

«Lyon Burke aşağıda beni bekliyor.»

Helen, meraklı bakışlarla Ann'i süzdü: «Bak, şekerim, dün gece partide elele oturduğunuzu gördüm. Eğer New Haven'de bu mace-

rayı kapamaya niyetliysen bir diyeceğim yok? Fakat unutma, parmağındaki o buzlu parlak taş gerçeğin ta kendisidir.»

«Onu geri vereceğim.»

Helen bağırdı: «Neee? allahaşkına beni dinle, Ann. Bir gecenin zaafını ciddiye alma.» Ann, başını öbür tarafa çevirmişti. «Bak, meleğim, sen daha çok gençsin. Ben bu işleri gayet iyi bilirim. O hınzır Lyon Burke de usta bir kadın avcısıdır. Eğlenmene bak. İnsan dünyaya bir kere gelir. Fakat böyle basit bir macera için Alien'i terketme.»

Ann hafifçe gülümsedi, sonra kapıya doğru yürüdü.

Helen sordu: «Şimdi New York'a mı dönüyorsun?»

«Zannederim.»

«Biz yarın sabah Philadelphia'ya gidiyoruz. Sabah gider gitmez prova yapacağız, bazı ufak tefek aksaklıkları halledeceğiz, Neely'nin şarkısını tekrar oyuna ekleyeceğiz. Pazartesi muhteşem bir gösteri olacak. Senin arkadaşın da kendini göstermek fırsatını bulacak. Gilbert Case'e New York oyunları için başka artist aramasına lüzum olmadığını da söyledim bile. Bence Neely gayet iyi. Ondan çok memnunum.»

Ann, «Pazartesiye şansınız açık olsun» dedi.

«Seni de o zaman görürüm. Gino ve Allen ile oyuna geleceksin nasıl olsa. Oyundan sonra da parti vereceğiz, biliyorsun ya...»

Allen... Gala... Gino...

Helen neşeli bir sesle: «O zaman görüşürüz» diye seslendi.

Lyon, dışarda bekliyordu: «Nezaket ziyaretlerini tamamladın mı?»

Ann, başını salladı. Lyon, genç kızın kolunu kendi kolunun içinden geçirdi. «İzin kopardım» dedi, «bundan sonraki trenle dönebiliriz. Buralarda kalmaya mecbur oluruz diye korkuyordum ama Henry kalacakmış. O artistlerle beraber Philadephia'ya gidecek. Biz de Pazartesi gecesi orada buluşacağız.»

Ann birden tuhaf oldu. Lyon'un daha şimdiden onu kendine ait bir parça addetmesi ve bundan sonra hep onun yanında olacağını düşünmesi hoşuna gitmişti. Fakat birden sevinci yarıda kaldı. Allen ile karşılaşmadan olmayacaktı. Ömründe ilk defa mektubun değerini anlamıştı. **«Sevgili Allen, o kıymetli yüzünü bu mektupla beraber gönderiyorum. Sen çok iyi bir insansın ama ben başkasını seviyorum. Kırk sekiz saatlik uzun ayrılığımızda herşey bitti»** diye bir mektup yazmakla işi halledebilseydi ne iyi olacaktı..

Akşam yemeğini trende yediler ve doğruca Lyon'un apartmanına gittiler. Genç kız kapıdan içeri girince gayriihtiyari ürperdi. Bura-

sı ona pek de yabancı gelmemişti. Lyon da sanki Ann'in içinden geçenleri okumuş gibi: «Burası gerçekten senin evin» dedi. «Ben daha evi tutarken kararlaştırdım bunu.»

«Yani beni önceden de düşünmüş müydün?»

Lyon, Ann'i kolları arasına aldı? «Seni New Haven'de birdenbire gördüğümü mü zannediyorsun?»

«Bilmem ki... Daha önceleri benim varlığımdan haberdar olduğunu pek sanmıyordum da...»

«Eh, ben de senin bana ilgi gösterdiğine tanık olmadım.»

«Ama ben seni gördüğüm an sevmiştim galiba.» diye Ann itiraf etti, «yalnız gerçeği kendime bile açıklayamıyordum.»

«Boşa geçen bunca zamanı düşün...»

«Kabahat senin... Bir kız ne yapabilir ki? Bir erkeğin karşısına geçip; «gerçi biraz önce tanıştık ama siz benim hayatım boyunca beklediğim erkeksiniz diyemez ki.»

«Bence bu harikulade birşey olurdu. Buna cesaret edecek ilk kız herhalde müthiş ilgi toplayacaktır. Hele senin gibi de güzel olursa... Sen şimdi şu kanapeye bir güzel kurul, ben de içki hazırlayayım. Sana bol sodalı viski hazırlayacağım. İçki seni biraz dinlendirir, sinirlerini teskin eder.»

«Huzursuz bir insana mı benziyorum?»

Lyon, Ann'e içkisini verdi: «Hayır, katiyyen ama ne de olsa sinirlerin biraz bozulmuştur. Herşey o kadar yeni ki... Ben yeniyim... Şehvet yeni...» Lyon, kızın yanına oturup saçlarını hafif hafif okşadı.

Ann de genç adama iyice sokuldu: «Hayatımda hiç kimseye bu derece yakınlık duymadım» dedi, «seninle ilgili herşeyi bilmek istiyorum... Aramızda hiç bir sır kalmasın. Biz birbirimizin birer parçasıyız, Lyon. Ben sana aitim.»

Lyon, kızdan biraz uzaklaştı, düşünceli düşünceli içkisini yudumlamaya koyuldu.

«Ben aşkın bu derecesine karşılık verebilecek miyim bilmiyorum, Ann? Seni üzmek istemem.»

«Beni üzemezsin, Lyon. Daha şimdiden bana o kadar çok şey verdin ki, bu günden sonra hiç birşey olmasa bile, hayatımın en mutlu iki gününü bana yaşattığın için sana minnettar kalırım.»

Lyon, müşfik bir tavırla gülümsedi, sonra genç kızın elini tuttu, yüzüklü parmağını okşadı: «Bir şey unutmadık mı?»

«O mesele kapandı... Yüzüğü geri veriyorum.»

«Ann... Senin için düşündüklerimin hepsi gerçek... Bunu bilmeni isterim... Fakat sana vermem mümkün olan ne varsa, hepsini verdim... Ben...»

«Bu da bana yeter. Ben de senden sadece aşkını istiyorum, başka bir şeye ihtiyacım yok. Allen'i sevmiyorum. Hiç bir zaman da sevemedim. Onunla evlenmeyi de düşünmüyordum. Yalnız herşey o kadar çabuk olup bitti ki farkına varmadan sürüklendim. Ama sen olmasaydın da ben bu macerayı sonuna kadar devam ettiremeyecektim.»

«Sana inanmak isterim, Ann, O zaman benim de içim rahat edecek. Vicdanım huzura kavuşacak.»

«Vicdanın huzura mı kavuşacak? Beni sevmiyor musun, Lyon?»

Lyon, verecek cevap arıyormuş gibi boşluğa baktı. Genç kızın gözlerinin hemen yaşardığını farkedince, «Ann» diye söylendi, omuzlarını tuttu. «Evet, evet, seni seviyorum. Seni seviyorum ve istiyorum. Fakat senin alıştığın tarzdaki aşk beni korkutuyor. Sonra benim aşkımın sana kâfi gelip gelmeyeceğini bilemiyorum.»

Ann rahatlamış bir halde gözlerini kapadı. «Ah, Lyon beni öyle korkuttun ki... Elbette senin aşkın benimkine benzemez. Ben böyle birşey ümit etmiyorum zaten. Hiç kimse bir başkasını bu derece sevemez.» Ann, dikkatle erkeğin yüzüne baktı. «Sen beni sev, bu kadarı yeter. Sevebileceğin kadar sev ve benim seni sevmeme izin ver.»

*

Ertesi gün, Ann, Lyon'un kolları arasında uykudan uyandı. Hiç kıpırdamadan yattı, sevgilisinin sert hatlı profilini seyretti. Uykuda bile güzeldi. Sevişmek gene acı vermişti ama erkeğe tattırdığı zevk, Ann'e çektiği acıyı unutturmuştu. Ömründe ilk defa bir başkasına ait olmanın sevinci içindeydi. Kızlarla, hattâ Neely'le bile konuşamadığı şeyleri Lyon ile rahatça konuşabilmişti. Sevişmede tempo sistemi... Korunma çareleri gibi...

Ann, kendini erkeğin kollarından yavaşça sıyırdı, mutfağa gitti. Saate bakmadan kahve pişirdi, yumurtaları haşlanmaya koydu. Vakit de öğleyi geçmişti.

Ann, yumurtaları masanın üzerine bırakırken Lyon da uykudan uyandı. Genç kızın ahçılığını övmeye başladı. Yumurtalar çok güzel pişmişti, kahve bir sanat eseriydi. Kahvaltıdan sonra Ann duş ya-

parken Lyon da 'Times' gazetesine göz atmaya koyuldu.

Genç kız elinde paltosu, giyinmiş olarak odaya dönünce şaşırdı:

«Beni terk mi ediyorsun?» Ann'i kolundan tutup kanepeye oturttu. «Sen benim en kaypak, en aceleci sevgilimsin» dedi. Kızın boynunu öptü. Ann, gücünün kesildiğini farketti. Ayağa kalkmak için kendini zorladı:

«Yarın büroya bu kıyafetle gidemem... Çoraplarımı, çamaşırımı değiştirmeliyim... Eve gitmem şart.»

Lyon, saatine baktı: «Mazeretin yerinde. Saat yedide seni alırım. Beraber yemek yeriz. Büroya da buradan gitmeye kendini alıştır.»

Ann, minnet duygusu içinde genç adamı öptü. Bir an, Lyon'un ona geri dönmesini söylememesi ihtimalini düşünerek korkmuştu. Kapının önünden bir taksi çevirdi. Saat zaten üç olmuştu. Yediye kadar yapılacak bir sürü işi vardı.

Odasından içeri girer girmez, dünya başına yıkıldı. Masanın üzerinde içi çiçek dolu büyük bir vazo vardı. Kart da Allen'in imzasını taşıyordu. «İnşallah benim seni özlediğim kadar sen de beni özlemişsindir. Eve gelir gelmez beni ara? Seni seviyorum. Allen.»

Cumaya kadar bu odada başka bir insan yaşamıştı. Şimdi Ann burada bir yabancı gibiydi. Lawrenceville'i silkip attığı gibi bu odayı işi geri bırakamayacaktı. Ertesi gün Lyon ile Philadelphia'ya gidecekti. Allen de gitmeyi düşünüyordu... Ya Gino...

Allen'in numarasını çevirmeye başlamışken yarıda vazgeçip telefonu kapadı. Bir telgraf gönderse de olurdu... Fakat yüzüğü de geri vermek zorundaydı. İri taşlı yüzük parmağında cansız bir külçe gibi duruyordu.

Tekrar Allen'in numarasını çevirdi. Zilin ikinci çalışında Allen telefonu açtı. «Eee, New Haven nasıldı. Yeni arkadaşın Çelik Yürek ne alemdeydi?»

«Oyun çok beğenildi.»

«Biliyorum. Gino dün gece Morocco'da New Haven'deki oyunu seyreden dostlarına rastlamış, onlar haberi vermişler.»

«Morocco nasıldı?»

«Ben orada değildim ki. Unuttun mu? Ben nişanlı bir erkeğim. İki gece evden dışarı çıkmadım, elime güzel bir roman alıp sevgilimin dönmesini bekledim.»

«Allen... Allen, sana bir itirafta bulunmak zorundayım» Ann, acele acele konuştu. Şu meseleyi hemen şimdi haletmezse, sonra hiç

birşey yapamayacağını düşünüyordu. «Allen, ben senin sevgilin değilim? Seninle nişanlı da sayılamam. Yüzüğü geri vermek istiyorum.»

Hattın öbür tarafında uzun bir sessizlik oldu. Sonra Allen: «Ann» diye mırıldandı, «hemen oraya geliyorum.»

«Hayır, Allen, gelme? Seninle başka bir yerde buluşayım... Yüzüğü geri vereceğim?»

«Ben yüzüğü istemiyorum. Seninle konuşmak istiyorum.»

«Ama ortada konuşulacak birşey kalmadı ki.»

«Kalmadı mı? Ann, ben tam üç aydır sana aşığım. Şimdi de sen herşeyi bir telefon konuşmasıyla halletmeye bakıyorsun. Ne oldu? New Haven'deyken sana benim aleyhimde birşeyler mi söylediler? Bak, vaktiyle pek çok çılgınlık yaptım. Kötü davrandığım zamanlar oldu. Fakat bütün bunlar seninle tanışmadan önce gelip geçti... O zaman yaptığım hataları benim aleyhime koz diye kullanamazsın. Seninle tanışıncaya kadar zaten hiç birşeyin önemi yoktu. Birisi sana hakkımda kötü şeyler söylemiş olmalı. Seni görüp işin iç yüzünü öğreneceğim. Öyle şıp diye senden vazgeçemem. Benim de kendimi müdafaa etmeye hakkım var.»

«Allen, yanılıyorsun. New Haven'de hiç kimse senin aleyhinde bulunmadı. Hem benimle konuşman da birşeyi değiştirmez.»

«Hemen geliyorum.»

«Allen, gelme,» diye Ann bir çığlık kopardı, «ben birisine aşık oldum.»

Bu defa karşı tarafta daha da uzun bir sessizlik oldu. Nihayet Ann, müteredditbir tavırla: «Allen, beni anlıyor musun?» diye sordu.

«Kim bu adam?»

«Lyon Burke.»

Allen, kötü kötü güldü. «Hani şu benim evimde oturan evsiz barksız serseri mi? Eh, sayemde şerefinize lâyık bir balayı yuvasına da sahip oldunuz.»

«Allen, birdenbire oldu...»

«Tabii, öyle olmuştur. Yani birdenbire bana olan sevgin de öldü demek?»

«Seni sevdiğimi hiç bir zaman söylemedim ki. Unuttun mu yoksa? Nişanlanma işinde de ısrar eden sendin.»

«Peki, Ann, talihin açık olsun.»

«Sana yüzüğü nasıl göndereyim?»

«Ben bunu düşünmüyorum ki... Sen niçin düşünesin?»

«Ama ben yüzüğü sana vermek istiyorum.»

«Yani Lyon Burke hazretleri yüzüğü parmağında görmekten hoşlanmıyorlar mı? Yoksa onun yerine kendisi başka bir yüzük mü verdi? Onun hakkında duyduklarıma bakılırsa, beyefendinin sana vereceği tek şey bir burun halkası olacak...»

«Allen, lütfen bu şekilde ayrılmayalım.»

«Ne istiyorsun? Sana bir tebrik telgrafı mı göndereyim? Hay allah, bu gerçekten büyük bir armağan oldu... Ömrümde ilk defa bir kıza karşı dürüst davranayım dedim ve sonunda da ağzımın payını aldım... Fakat seninle ilerde gene görüşeceğiz. Lyon Burke ile nikah masasına gitmek çok uzun sürer...»

«Çok rica ederim, Allen... Yarın öğle tatilinde seni görüp yüzüğü verebilir miyim?»

«Hayır, benim küçük buzdağım, yüzük sende kalsın.»

«Ne dedin?»

«Yüzük sende kalsın dedim. Benim yüzüğe ihtiyacım yok. Onun gibi bir sürü yüzük alabilirim. Ama senin ona ihtiyacın olacak. Bir köşeye sakla, yahut daha iyisi parmağında kalsın. Başka erkekler seni atlattıkları zaman yüzük canını acıtsın. Benim kalbimi yaraladığın gibi yüzük de seni yaralasın. İçimde bir ses Lyon Burke'nin bu erkeklerin birincisi olacağını söylüyor.» Allen, hızla telefonu Ann'in yüzüne kapadı.

Ann, tekrar aynı numarayı çevirdi.

«Allen, bana çok kızdığını biliyorum. Söylediğin sözleri de öfkeyle, fazla düşünmeden söylediğinin farkındayım. Ben dost kalmamızı istiyorum.»

Allen soğuk bir sesle: «Ben dostlarımı erkekler arasından seçerim.»

«Peki, nasıl istersen. Fakat yüzük bende kalamaz.»

«Beni bunun için aradıysan, boşuna uğraşma...»

Ann, genç adamın telefonu hemen kapayacağını sezmişti. Telâşla «Bir dakika» diye bağırdı, «sana Gino'yla ilgili birşeyi daha hatırlatmak istiyorum. Yarın Philadelphia'ya gitmeyi vadetmişti.»

«Yani herşeye rağmen oraya gidecek miyiz?» Allen birden ümitlenmişti.

«Yok, bizi katma. Artık seninle gidemem. Fakat Gino'nun gitmesi için bir sebep yok. Helen onu bekliyor?»

«Yok canım... Herhalde alay ediyorsun.» Allen, iniltiyi andıran bir şekilde güldü.

«Niçin olmasın? Helen ona bir oda ayırttı. Baban sana bağlı de-

ğil ki? Bizim yüzümüzden Helen'in plânlarının bozulması için bir sebep görmüyorum.»

«Lüzum görmüyorsun ha? Artık herşeyi öğrendim, ben de herşeyi açıklayabilirim. Sen Gino'nun gitmek istediğini mi zannettin? İhtiyar çelikyürekle güreşmek ona zevk verecek miydi sanıyorsun?»

«Helen'den böyle kötü bir dille sözetmekten vazgeç. O gerçekten çok cazibeli bir kadın. O babanla beraber olmayı istediği için Gino sevinmeli. O büyük bir yıldız ve üstelik...»

«Üstelik son derece can sıkıcı bir mahlûk. Babam şehirdeki kızların hangisini isterse ona sahip olabilir. Bu dünya, erkeklerin dünyası. Kadınlar ancak çok gençken dünyaya hükmedebilirler. Bir gün bunu sen de anlayacaksın. Senin o sevgili Helen Lawson'un Broadway'in en başarılı yıldızı olabilir, fakat sahneden dışarı adımını attığı an sarkık çeneli, çirkin ağızlı, leş sokak karısı olmaktan kurtulamaz. Tabii, babam yarın gelecekti... Ama bu işden sıyrılmak için de hani az uğraşmadı.. Onu ben zorladım. Ne komik değil mi? Senin uğruna ben babamı zorladım. Bütün hafta sonunu da babamı kandırmakla geçirdim. Gelmeye razı olmuştu ama temsilden sonra hemen geri dönmek istiyordu. Nihayet bir gece Helen'e dayanmasının bana düğün hediyesi olacağını söyledim. Şöyle bir düşün bakalım... Bir erkeğin sevdiği kızı memnun edebilmek için babasını zora sokmaya çalışmasını tasavvur edebiliyor musun? Hafta sonunda hep Gino'yu kandırmaya çalıştım. Sen de...» Allen sustu; tekrar konuşmaya başladığı zaman sesinin tonu değişmişti: «Neyse bütün bu gürültü ve patırtıdan bir iyi sonuç aldık: Gino kurtuldu. Şimdi topu sana ve Lyon Burke'ye bırakıyorum. Senin kız arkadaşının koynuna da onun babası girsin.» Telefon kapandı.

*

Oyunun Philadelphia galası, New Haven'dekinden biraz daha intizamlı ve biraz daha ihtişamlı oldu. Ann kısa zamanda bu derece büyük değişikliğin yapılmasına şaşmıştı. Lyon'un yanında otururken, seyirciden çok kadroya dahil artistlerden biri olduğuna inanmıştı. Lyon, genç kızın elini tutmuştu. Ann, onun yüzüğün yokluğunu farkedip etmediğini düşünüyordu. Yüzük küçük bir zarfın içinde, Ann'in kasasında kilitli duruyordu. Onu teneke kutunun içinde yapayalnız bırakmak gaddarlık olmuştu. Sanki yüzük de bu kaba muameleye kızmış gibi etrafına öfkeli pırıltılar saçıyordu.

Lyon'un fısıltısı, Ann'in dikkatini tekrar sahneye vermesini sağladı. Bu, Neely'nin en önemli dakikasıydı. O mahut şarkıyı tekrar programa koymuşlardı. Neely şarkıyı söylemeye başladığı zaman Ann de heyecandan koltuğun kenarına geldi. Genç kız, şarkıyı Terry'den çok daha başka bir hava içinde söylüyordu. Terry sahneye kırmızı saten bir tuvaletle çıkmış, ihtiraslı bir sesle şarkısını söylemişti. Fakat Neely, dik yakalı mavi tuvaleti içinde insanın içine ürpertiler veren bir yalnızlık timsaliydi. Titrek, sesinde de yalnız kalmış bir genç kadının kederli havası vardı. Şarkının şekli tamamen değişmişti. Neely, seyircilerden bol alkış topladı.

Oyun sırasında Ann bir kaç defa dördüncü sıradaki üç boş koltuğa endişeli endişeli baktı. Bu koltukları Helen ayırtmıştı. Şimdi Ann'in de orada Gino ile Allen'in arasında oturması gerekiyordu. Haberi Helen'e henüz vermemişti. Oyununu etkilemekten korkmuştu.

Perde saat on biri çeyrek geçe kapandı. Oyunun çok büyük başarı kazandığı belliydi. Henry Bellamy'nin bile herzamanki endişeli ifadesinden eser yoktu. Ann ile Lyon kulise gelirlerken Henry de yanlarından geçti. «Parti Warwick'de verilecek» dedi.

Lyon saatine baktı: «Sen bu partiye gitmeyi pek istemiyordun değil mi?»

Ann, bunu hiç düşünmemişti. Henry'nin onlara otelde yer ayırttığını tahmin etmişti. Trenden iner inmez doğruca tiyatroya gelmişlerdi. Elindeki büyücek çantaya bir gecelik ve diş fırçasını sıkıştırmıştı. Fakat birden Lyon'un her zaman yanında taşıdığı çantayı almamış olduğunu farketti.

«Eğer hemen soyunma odalarına gidip Neely ile Helen'i çabucak tebrik edersek, New York'a kalkan on iki yirmi beş trenine yetişebiliriz» dedi.

«Sen nasıl istersen, öyle olsun, Lyon.»

«İçkimi trenin restoranında seninle karşılıklı içmeyi tercih ederim. İkimiz de uykuya muhtacız. Bu parti sabaha kadar bitmez.»

Kalabalığı zorlukla yararak soyunma odalarının bulunduğu kısma geldiler. Ann doğruca Neely'nin odasına gitti. Genç kız, kapının önünde duruyordu. Yanında birkaç gazeteci vardı. Artistler de gelip Neely'yi tebrik ediyorlardı. Mel de sevgilisinin yanındaydı. Hiç konuşmadan mağrur bir tavırla etrafına bakınıyordu.

Ann, arkadaşını kucakladı: «Neely'ciğim, harikulâdeydin.»

«Sahi mi? Yemin et... Eğer rolüme biraz alışırsam daha iyi ola-

cak. Bu elbiseler de uydurmaydı. New York'ta gardrobum da yenilenecek.»

Lyon da Neely'yi tebrik etti. Genç kız, şaşırmıştı:

«Allen nerede?» diye sordu.

Ann, alçak bir sesle: «Sana başka bir zaman anlatırım» dedi.

«Durumda bir fevkalâdelik yok değil mi?» diye Neely ısrarla sordu, «Gino ön sırada oturuyor diye, Helen de bir ilkokul çocuğu gibi heyecanlıydı. Senin de şimdi Allen'in yanında olman gerekirdi.

Ann, yüzünün kızardığını farketti. Neely'nin sesi koridorun öbür ucundan bile duyuluyordu.

Ann, dişlerinin arasından: «Allen burada değil!» diye mırıldandı.

«Bunu söylemene lüzum yok, durum anlaşılıyor.» Neely, birden Ann'in eline baktı. «Hey, yüzük yok... Nerde yüzük?»

«Neely, bunları başka zaman konuşuruz. Şimdi aşağıya inip Helen'i tebrik etmek zorundayım.»

«Eğer Gino burda değilse biran önce şehri terketmen daha hayırlı olur.»

Kalabalığın arasından Helen'in odasına doğru yürüdüler. Helen de onları görünce yanındakileri itip kakarak Ann'e koştu. «Merhaba» dedi, kollarını açtı, sonra Ann'in yanındaki erkeğe baktı. Lyon'u görünce şaşkın bakışlarını Ann'e çevirdi.

«Bizimkiler nerde oturuyor?»

«Onlar gelmedi.»

«Ne?»

«Bu uzun bir hikâye, Helen.»

«Vay köpoğiusu vay... Ne oldu?»

«Sana sonra anlatırım.»

«Hemen anlatsan daha iyi olacak. İçeri gir de ben üstümü değiştirirken sen de hikâyeyi anlat.»

«Helen... Biz... Yani Lyon ile ben on iki yirmi beş treniyle New York'a dönüyoruz.»

«Şaka mı söylüyorsun?»

Ann, başını iki yana salladı.

«Yani partiye gelmeyeceğini mi söylemek istiyorsun?»

«Yarın büroda olmak zorundayım, Helen.»

«Boş ver. Eğer ben senin burada kalmanı istersem, kalırsın. Henry bana bu kadarcık bir iyilikte bulunabilir. Bu gece o kalmadı, onun yerine sen kalabilirsin.» Helen odadakilere dönerek bağırdı:

«Hey, Parti Warwick'de veriliyor. Şimdi odayı boşaltın da ben de kıyafetimi değiştireyim.»

Helen'in misafirleri, tebrikler ve iyi dileklerden sonra birer ikişer odadan çıktılar. Yalnız kaldıkları zaman Helen, Lyon ile Ann'e döndü: «Lyon, sen dışarda bekle. Ben elbisemi değiştirirken Ann burada kalabilir.»

Lyon, saatine baktı. «Eğer son trene yetişeceksek şimdi gitmemiz daha doğru olur, Ann.»

«Aa, bu da iyi!... Desene Henry burada seni bile bırakmıyor... Belki bir daha sefere de o baykuş suratlı George Bellows'u gönderir. Bakalım ben ona bütün bunların hesabını soracağım. Partide benim kavalyem kim olacak?»

Ann sordu: «Henry niçin kalmadı?»

«Ona Gino'nun geleceğini söyledim de ondan...» Helen burnundan soluyarak konuştu, «şu hikâyeyi öğrenmek istiyorum. Ne oldu, anlatsana.»

Lyon tekrar saatine bir göz attı. «Ben gidip bir taksi çağırayım, Ann.» Lyon, Helen'e bakıp hafifçe gülümsedi, sonra dışarı çıktı.

«Bu gece sabaha kadar ayakta kalacağım galiba...» Helen böyle diyerek tuvalet masasının başına oturdu, makyajını silmeye koyuldu.

Ann: «Helen» diye söze başladı, «bu geceki oyun gerçekten fevkalâdeydi. Hemen gitmek zorunda olduğum için özür dilerim. Fakat Lyon bu trene yetişmek istiyor.»

«İyi ya, bırak binsin trenine gitsin... Bunun seninle ne ilgisi var?»

Ann bir bahane bulmaya çalıştı. «Bana otelde yer ayırtmamışlar.»

«Ne ziyanı var? Ben iki yataklı bir dairede kalıyorum. Benimle kalabilirsin.»

Ann, hasretle kapıya baktı: «Fakat ben Lyon ile geldim.»

Helen'in gözleri hayretle açıldı. «Haa, şimdi anladım. Demek hâlâ Lyon ile cilveleşiyorsun ha? Hay allah, sen de ötekiler gibisin. Sen, o terbiyeli, kültürlü kız, demek sen de bunu yaptın ha? Biricik dostum da bana ihanet ediyor demek? İyi, öyle olsun... İşte zaten benim hayat hikâyem de bundan ibaret. Daima bütün benliğimi veririm. Başkalarına daima güvenirim...» Helen'in gözlerinden yaşlar boşanıyordu. «Ben sana gerçekten inanmıştım, Ann... Sen benim tek arkadaşımsın... Fakat senin de diğerlerinden farkın yok. Sana ihtiyacım olduğu bir sırada beni arkamdan vuruyorsun. Burada, en mut-

lu gala gecemde yalnızım. Kavalyem yok, tek kız arkadaşım da beni terkediyor...»

«Helen ben senin gerçekten dostunum. Belki daha sonra başka bir tren vardır, onunla giderim. Dur, bir dakika Lyon ile konuşayım.»

«On iki yirmi beşten sonra yük treni var...» Helen, yüzünün makyajını tazelemeye başlamıştı: «Ama sen yoluna git. Diğerlerine benzemediğini düşünmekle aptallık etmişsin.»

«Dur... Lyon ile konuşayım...» Ann, hızla odadan dışarı çıktı.

Lyon, kapıda tuttuğu taksinin yanında bekliyordu. Ann, hemen erkeğe koştu: «Lyon, onu yalnız bırakamayız. Çok üzüldü, gücendi.»

Lyon, hayretle Ann'e baktı: «Ann, Helen hiç birşeye üzülemez ki.»

«Sen onu anlamıyorsun. Az önce ağlıyordu. Oyunun gala gecesinde çok yalnız zavallı.»

«Helen'in göz yaşları çabuk akar, fakat çabuk kuruyuverir. Bak, Ann, bu dünyanın Helen Lawson'ları, yalnızlıklarını kendileri yaratırlar...»

«Ama biz ona bu kötülüğü yapamayız.»

«Bizim Helen'e iş konusunda dostluktan başka hiç bir borcumuz yok. Meselâ Terry King'in ortadan kaldırılması gibi isteklerini yerine getirmekle yükümlüyüz. Ama benim kontratımda, ona kavalyelik etmem gerektiğini bildiren bir madde de yazılmamış.»

«Fakat o benim arkadaşım, Lyon.»

«Sen de onun yanında kalmayı tercih mi ediyorsun?»

«Kalmamız gerektiğini düşünüyorum...»

Lyon gülümsedi, «Pekalâ, hoşça kal, dost...» diye söylendi, sonra taksiye atladı.

Ann, önce gözlerine inanamadı. Fakat taksi çoktan gitmişti. Kızmak mı yoksa korkmak mı gerektiğini bilemiyordu. Lyon'u yarı yolda mı bırakmıştı? Yoksa Lyon mu onu yarı yolda bırakmıştı? Ama eğer Ann, Lyon ile beraber gitmiş olsaydı, Helen'i yarı yolda bırakmış sayılacaktı. İşte meselâ Allen'e de aynı şeyi yapmamış mıydı? Birden göz pınarlarında yaşların birikmeye başladığını farketti. Çevresinde ne varsa hepsini berbat ediyordu. Herkesin kalbini kırmaya başlamıştı. Bunun zararını da en çok kendisi çekiyordu.

*

Warwick'deki parti, New Haven'dekinin bir tekrarı oldu. Yalnız bu defa Neely, gecenin yıldızı olarak partiye katılmıştı. New York'

tan gelen davetlilerin de sayısı biraz daha fazlaydı. Partiye katılan gazeteciler de New Haven'dekiler arasından seçilmemişti. Durmadan içen Helen gecenin en fazla ilgi toplayan kadınıydı. Ann geri döndüğü zaman Helen'in yanında başkaları da vardı, onun için Gino meselesini anlatamamıştı. Şimdi de gülen, eğlenen kalabalığın arasında kara kara düşünüyordu. Endişe içindeydi. Lyon'a üzülmüştü. Sabahleyin saat ikide Neely ile Mel'in yavaşça kalabalığın arasından sıyrılıp partiyi terkettiklerini görünce, yüreğinin kıskançlıkla burkulduğunu hissetti. Herhalde şu sıralarda Lyon da New Yorka varmak üzere olmalıydı. Acaba genç adam ona kızmış mıydı? Yoksa üzülmüş müydü?

Saat üçte Helen'in dairesine geldiler. Helen nefes almadan bir şampanya açtı, büyücek bir bardağı şampanya ile doldurdu. «Haydi bakalım,» dedi, «şimdi anlat, Gino'ya ne oldu?»

Ann, söyleyecek söz bulmakta güçlük çekiyordu. «Kabahat bende oldu» diye mırıldandı, «şey, Allen ile bozuştum da...»

«Niçin bozuştun?»

«Şey, Lyon ile ben... Yani beraberdik...»

«Sonra? New Haven'de Lyon ile fingirdediğini görmüştüm. Bunun Allen ile ne ilgisi var?»

«Lyon'a aşık olduğuma göre Allen ile buluşmama imkân kalmamıştı.»

Helen gözlerini kıstı: «Kuzum sen alay mı ediyorsun? Bu adam seni biraz okşadı diye hemen evlenmeye kalkışacağını düşünmüyorsun ya?»

«Elbette evlenecek...»

«O sana bundan hiç sözetti mi?»

«Bu üç günlük hikâye daha...»

«Eee, koca Romeo şimdi nerelerde? Senin yanında kalmayı tercih etmedi ama...»

Ann cevap vermedi. Helen, telâşla sözlerine devam etti «Dinle... Seven erkek, sevgilisinin yanında kalmak ister. Allen öyleydi... Şimdi belki de büyük bir üzüntü içindedir. Herhalde Gino da bu yüzden gelemedi. Belki benim de senin kadar adi bir kadın olduğumu düşünüyordur.»

«Helen, sözlerine dikkat et.»

«Bu şekilde davranmakla asaletini ispat ettiğini sanıyorsan, yanılıyorsun. Bir başka erkeğin yüzüğü parmağındayken sen de elin çapkınıyla flörte kalkışıyorsun. Benim de Gino'yla aramı bozuyor-

sun... Elbette Gino benim için de aynı şeyleri düşünmüştür. Artık benimle karşılaşmaktan da korkar. Sen nasıl oğluna ıstırap çektiriyorsan benim de ona aynı şekilde üzüntü vereceğimi düşünür.»

«Benim Allen ile yaptığım işin seninle ve Gino ile hiç ilgisi yok, Helen...»

«O halde Gino niçin gelmedi? Benimle pekalâ ilgileniyordu. Beraber az mı eğlendik? Sen kendini Lyon Burke'nin yollarına atmasaydın şimdi Gino burada olacaktı. Sürtüklüğün yüzünden ben sevdiğim erkeği kaybettim.»

Ann, hızla odanın öbür ucuna gidip paltosunu kavradı. Helen, kadehini yeniden doldururken sordu: «Şimdi nereye gidiyorsun?»

«Neresi olursa... Yeter ki senden uzak kalayım...»

«Hahhaa... Sen ancak aşağıya inebilirsin, başka gidecek yerin yok. Herkes seninle ilgilenir mi sanıyorsun? Seni kim ne yapsın? Ben hiç olmazsa dürüst davranıp kendimi olduğumdan başka türlü göstermiyorum. Ama sen kibar bir hanımefendi pozlarına büründün. Tabii o kıymetli yüzük parmağında durduğu müddetçe kişilik sahibi bir insandın. Ben de sana aldandım. Allen Cooper de istediğine göre herhalde bu kızda gizli kalmış bir takım meziyetler vardır diyordum. Allen senin şöhrete ulaşmanı sağlayacak tek insandı. Şimdi ise hiç birşey değilsin... Sadece Lyon Burke'nin oynaştığı sokak süprüntülerinden birisin...»

Ann hayretle Helen'e baktı: «Benim dostum olduğunu zannediyordum» dedi.

«Dostun mu? Senin neyine güvenip dostluk kurayım? Alelâde bir sekreter, can sıkıcı bir insansın. Üstelik senin yüzünden benden hoşlanan bir erkeği de kaybettim.» Helen ayağa kalktı: «Ben yatacağım. Sen de istersen kanapeye uzanabilirsin.»

Öfke Ann'i sükunete kavuşturmuştu. «Helen» diye sakin sakin konuştu: «Şu anda tek dostunu kaybettin, bilmiş ol.»

Helen, yüzünü buruşturdu: «Eğer üzüntülerimi unutmak için gerçekten sana muhtaç olsaydım, halim dumandı...»

Ann, kapıya doğru yürüdü: «Allahaısmarladık, Helen. Talihin açık olsun.»

«Hayır Ann, bu dileğe ben değil, sen muhtaçsın... Elinde kalan tek şey, Lyon Burke'nin bir kaç öpücüğü... O da senden bıkıncaya kadar tabii... Lyon çcbuk bıkar. Ben bilirim... Altı yıl önce ben de onunla düşüp kalktım...» Helen, Ann'in şaşkınlığına güldü. «Evet, ben ve Lyon... Ben yeni bir oyuna başlamıştım. O da Henry Bellamynin

yanında çalışmaya yeni başlamıştı. Doğrusu çok akıllıca hareket etti. Kendini bana aşık olmuş gösteriyordu. Benimle sağda solda görülmek işine geliyordu. Ama ben senin gibi budala değilim. Macerayı fazla önemsemedim. Devam ettiği müddetçe de zevkini çıkarmaya baktım. Günün birinde de herşey bitiverdi...»

Ann kapıyı açıp dışarı fırladı. Öfke ve tiksintiden adeta hasta olmuştu. Asansörün başına gelince birden duraladı. Çantasının içini araştırırken endişesi daha da arttı. Yanında hiç para yoktu. Lyon'un yanına giderken öyle telâşlıydı ki, bir çek bozdurmayı akıl edememişti. Çantasını son bir kere daha aradı ve seksen beş sent buldu. Sabahın dördünü de geçmişti. Neely'yi uyandıramazdı. Ama New Yorka da yürümesine imkân yoktu.

Koridorda, asansör kapısının yanındaki koltuğa oturdu. Otelin Lobi'sine gidip dokuza kadar beklese, belki o zaman Neely'yi uyandırabilirdi. Hay, allah, herşeyi berbat etmişti. Kendisini yapayalnız hissediyordu. Helen artık onun arkadaşı değildi. Zaten hiç bir zaman da olmamıştı ki... Herkes onu ikaz etmişti, Lyon için de ikaz edilmişti... Lyon ile Helen... Hayır, bu olamazdı... Ama Helen de böyle kuyruklu yalanı bir saniyede uydurmamıştıysa. Of, allahım, Helen niçin bunu açıklamıştı sanki? Ellerini yüzüne kapayıp hıçkırmaya başladı.

Birden asansörün durduğunu duydu. Gözlerini çarçabuk mendiliyle sildi ve başını önüne eğdi. Asansörden bir kız inmiş, Ann'in önünden geçmişti. Birden durup, geriye döndü.

«Siz Ann'siniz değil mi?»

Ann, tekrar mendilini gözlerine götürdü. Gelen Jennifer North idi.

Jennifer sordu: «Neyiniz var?»

Ann, genç kıza üzgün üzgün baktı: «Ne bileyim, herşey berbat oldu...»

Jennifer, anlayışlı bir tavırla gülümsedi: «Üzülmeyin... Ben de böyle günler geçirdim. Gelin, odam hemen şuracıkta. Belki başbaşa verip konuşursak dertlerinize bir çare bulabiliriz.» Jennifer, Ann'i kolundan tutup kaldırdı, odasına götürdü.

Ann, Jennifer'in yatağının kenarına oturup zincirleme sigara içerken hikâyesini anlatmaya koyulmuştu.

O sözlerini bitirince Jennifer ,gülümsedi. «Of, ne hareketli bir hafta sonu geçirmişsiniz» dedi.

«Sizi de bu saçma hikâyemle meşgul ettim, affedersiniz» dedi, «Boş yere geç saatlere kadar uykusuz kaldınız.»

«Ziyanı yok... Ben zaten uyumuyorum ki. İşte o da benim büyük derdim. Ama sizin dertlerinizden hiç olmazsa biri halledildi ya. Geceyi burada geçirin.»

«Hayır, ben New York'a dönmek istiyorum. Bana borç para verirseniz yarın size postayla çek yollarım.»

Jennifer, çantasını açtı, portföyünü çıkardı. «İstediğiniz kadar alın» dedi, «bence sizinkisi düpedüz çılgınlık. Odamda iki karyola var. Burada güzel bir uyku çekip yarın sabah trenle gidebilirsiniz.»

«Ben hemen şimdi dönmek istiyorum.» Ann, Jennifer'in çantasından on dolar aldı. «Size postayla çeki yollarım.»

Jennifer, başını salladı: «hayır, istemem. Ben New York'a dönünceye kadar bekleyin... O zaman bana bir öğle yemeği yedirirsiniz, ödeşiriz. Hem hikâyenin sonunu da merak ediyorum.»

«Hikâyenin sonu bu...»

Jennifer gülümsedi: «Helen'le tabii... Hattâ belki de Allen'le de öyle. Fakat Lyon ile asla. Onun ismini ağzınıza aldığınız zaman yüzünüzde beliren ifade bunu açıkça gösteriyor.»

«Helen'in sözlerinden sonra ona nasıl dönerim?»

Jennifer, şaşırmıştı: «Bu hikâye sizi rahatsız mı ediyor? Lyon'un sizden önce hiç bir kadınla sevişmediğini düşünmemiştiniz değil mi?»

«Hayır, ama Helen... Lyon, kadın olarak onu hiç beğenmediğini söylemişti...»

«Belki altı yıl önce daha başka türlü düşünüyordu. Belki de kadının etkisi altında kalmıştı. Biliyorsunuz, o zamanlar Henry Bellamy'nin yanında çalışmaya yeni başlamıştı. Biraz şöhrete ihtiyacı vardı... Eğer Helen'i kullanarak kendini tanıtmak istemişse bile ben ona hak veririm. Belki buna mecburdu. Fakat o hınzır kadının bu maceraya önem verdiğinizi bile bile bu eski hikâyeyi ortaya atması büyük insafsızlık.»

«Helen'in anlattığına göre Lyon kadınlara bir vurup kaçarmış...»

«Ben her erkeğin Helen'e bir vurup kaçtığını tahmin ediyorum. Şimdi o da Lyon'un ona yaptıklarını her kadına yaptığını ileri sürerek kendini temize çıkarmak istiyor. Yakında Gino'nun ona hayran olduğunu da söylerse hiç şaşmam. Lyon'un size gerçekten tutulduğuna eminim. Belki tam anlamıyla aşık değildir ama tutulduğu muhakkak.»

«Fakat ben herşeyi berbat ettim. Beni bırakıp gitti.»

«Belki de Lyon, senin onu bıraktığına kanaat getirmiştir. Bir bakıma Helen'i ona tercih etmekle bunu yapmış sayılırsın.»

«Helen'i tercih etmedim. Sadece ona acıdım. O benim arkadaşımdı.»

«Aman ne arkadaş ya... Yarın Lyon'la karşılaşınca ona karşı çok iyi davranmaya çalış, emi... Gözlerin yaşlarla dolsun. Helen'i dost sanmakla ne büyük hata işlediğini anlat. Kendini yaralı ve yardıma muhtaç bir kuş gibi göster. Ve sakın yanılıp da Helen'in onun hakkında söylediği sözleri tekrarlamaya kalkışma.» Jennifer, Ann'in peşinden kapıya kadar geldi. «Utanma, bir erkeğe sahip olabilmenin bir tek yolu vardır o da erkeğin kadını arzulamasını sağlamaktır. Ama bu kelimelerle yapılacak iş değil. Bu düşüncelerle yat uyu bakalım, babahleyin bana hak vereceksin. Aslına bakarsan, işleri karıştırmayasın diye seni burada birkaç gün hapsetmem daha doğru olacak.»

«Hayır, ben New York'a dönmek istiyorum.»

«Ann...» Jennifer, genç kızın peşinden geldi: «senden çok hoşlandım. İlerde iyi arkadaş olacağız. Benim de gerçek bir dosta ihtiyacım var. Bana güven... Eğer Lyon'u gerçekten istiyorsan, tavsiyelerimi can kulağıyla dinle.»

Ann, hafifçe gülümsedi: «Gayret edeceğim, Jennifer, gayret edeceğim...»

*

New York yolculuğu sanki hiç sona ermeyecekmiş gibi geldi. Nihayet Ann, Penn istasyonunda trenden indiği vakit güneş adamakıllı yükselmişti. Şehrin Long İsland kesiminden bir insan seli istasyona doğru akıyordu. Büroya gitmeden önce eve uğrayacak, bir banyo yaptıktan sonra bir iki lokma birşeyler yemeye vakit bulacaktı. Takside gözleri uykusuzluktan yanmaya başlamıştı. Apartımanda merdivenlerden yukarı çıkarken de baldırlarının ağrısı arttı.

Kapının önüne geldiği zaman eşiğin yanına bırakılmış olan telgraf gördü. Mutlaka Lyon'dan gelmişti... Öyle olması gerekiyordu. Telgrafı hızla yırtıp açtı.

«AMY TEYZEN DÜN GECE UYKUSUNDA ÖLDÜ. CENAZE ÇARŞAMBA GUNÜ KALDIRILACAK. EĞER GELEBİLİRSEN ÇOK İYİ OLUR. SEVGİLER. ANNEN.»

Ann, hayretle telgrafa baktı. Annesi hep böyleydi işte... «Lütfen gel» ya da «sana ihtiyacım var, gelmelisin» demek içinden gelmezdi. «Gelebilirsen çok iyi olur.» Ann gitmeyecekti. Annesi için zaten bu-

nun pek önemi yoktu. Aslında belki de kızının oraya gelmesini hiç istemiyordu. Yalnız Lawrenceville halkına karşı iyi bir jest olacaktı... Fakat Ann artık buranın malıydı. Daha doğrusu Lyon'un malıydı... Hemen telefonun başına geçip Lyon'un numarasını çevirdi. Zil dört beş kere çaldıktan sonra Lyon telefonu açabildi. Sesi pek uykuluydu. Ann'in içinden bir öfke dalgası kabardı. Beyefendi uyurken Ann, trenin buz gibi vagonunda sabahlamıştı.

Lyon iyice uyanmıştı: «Alo» diye seslendi. «Kim arıyor?»

Ann, korkmuştu. Lyon'un sesi pek öfkeliydi.

«Elizabeth sen misin?»

«Elizabeth mi?» Ann, aptal aptal telefona bakakaldı.

«Hadi, şimdi bu çocukça oyunları bırak.» Lyon, soğuk bir sesle mırıldandı, «Elizabeth, eğer konuşmak istiyorsan, birşeyler söyle, yoksa telefonu kapayacağım.»

Lyon, birkaç saniye bekledikten sonra karşı taraftan ses çıkmayınca telefonu kapadı.

Elizabeth mi? O da kimdi? Lyon'un hayatı hakkında hiçbirşey bilmediğini anlayınca içinde bir sızı duydu. Zaten onu tanıyalı ancak dört gün olmuştu. Bir Elizabeth'in olması normaldi... Belki de pek çok Elizabeth'i vardı.

Ann, hemen telefonu açıp postaneye annesine gönderilmek üzere bir telgraf yazdırdı. Hemen geleceğini bildirmişti. Sonra da tren saatlerine baktı. Boston'a saat dokuz buçukta bir tren vardı. Çantasına bir kaç parça giyim eşyası attı. Saat sekiz buçuktu. Bankaya gidip çek bozdurmaya da vakti olacaktı. Ama büro henüz açılmamıştı. Henry'ye işe gelemeyeceğini bildirmesi gerekiyordu. Tekrar telefonu açıp postaneyi arayıp, bir telgraf daha yazdırdı.

SEVGİLİ HENRY, ŞAHSİ BİR MESELE YÜZÜNDEN BİRKAÇ GÜN GELEMEYECEĞİM. CUMA GÜNÜ DÖNÜP HERŞEYİ ANLATIRIM. ANN.

Ann, telgrafından yanlış mânâ çıkarılacağını hiç aklına getirmeden Boston'a hareket etti.

*

Henry, öfkeyle telgrafı buruşturup atmıştı: «Hay allah belki de Allen Cooper'le kaçmıştır» diyordu. Şüphelerini içinde saklamak istemişti ama Bayan Steinberg ile bürodaki diğer kızlar onun içinden geçenleri okumakta güçlük çekmemişlerdi. Cuma günü Henry büro-

dan içeri girip de Ann'i masasında bulunca hayret ve sevinç dolu gözlerle ona baktı:

«Demek döndün ha?» diye bağırdı.

«Cuma günü döneceğimi bildirmiştim ya.»

«Ben senin evlendiğinden aşağı yukarı emindim.»

«Evlenmek mi?» Ann, hayretle patronunun yüzüne baktı. George Bellows da odaya gelmişti. O da Ann'in dönmesine şaşmış gibiydi. «Evlenmek mi? Peki ama kiminle?»

Henry tuhaflaşmıştı: «Ne bileyim... Ben zannettim ki... Yani Allen Cooper ile kaçtığını zannettim.»

«Kaçmak mı? Teyzem öldü. Ben de Boston'a gitmek zorunda kaldım. Büro henüz açılmamıştı onun için bir telgraf çektim. Kaçtığımı kim söyledi?»

Henry, kollarını genç kızın boynuna doladı. «Boş ver... Sen döndün ya, artık birşeyin önemi yok. Geri gelmene sevindim.»

O anda da Lyon içeri girdi. Ann'i görünce o da şaşırdı. Henry kollarını çekip kızı serbest bıraktı. Çocukça bir sevinçle: «İşte geri geldi, Lyon» diye müjdeyi verdi.

Ann, başını önüne eğdi: «Hepinizin yanlış düşüncelere saplanmanıza sebep oldumsa özür dilerim» dedi.

Henry sevinç içinde: «Teyzesi ölmüş» dedi. Sonra sevincini saklamaya çalıştı, yüzüne daha ciddi bir ifade vermeye gayret ederek: «Affedersin, Ann» diye mırıldandı, «başın sağolsun...» Henry, tekrar Lyon'a döndü: «Teyzesinin cenazesinde hazır bulunmak için Boston'a gitmiş.»

Lyon gülümsedi, sonra kendi odasına girdi.

Henry, Ann'e ısrarla: «Sana bir kahve ısmarlayayım mı?» dedi, «karnın aç mı? Bisküvit filân yer misin? O kadar mutluyum ki, dile benden ne dilersen. İstediğini de hemen yerine getirebilirim.»

Henry'nin masasındaki diktafonun zili çalmaya başlamıştı. Henry, düğmelerden birine basınca Ann, Lyon'un sesini duydu. «Henry, Ann'i bir dakika için bana gönderebilir misin? Neely O'Hara'nın kontratını da getiriversin.»

Henry, 'peki' mânasına göz kırptıktan sonra yerinden kalktı, dosya dolabından bir dosya çıkardı. «Senin küçük arkadaşının işleriyle biz uğraşıyoruz» dedi, «menaceri yok. Zaten istikbali de pek parlak değil. Fakat senin hatırın için onunla uğraşmayı göze aldık.» Kâğıtları Ann'in eline verdi ve onu Lyon'un kapısına kadar götürdü.

Ann içeri girince Lyon ayağa kalktı: «Herhalde Henry, sana Neely O'Hara'nın işlerini üzerimize aldığımızı anlatmıştır» dedi, «Neely, böylece kendini ünlü bir artistten farksız hissedeceğini söyleyip duruyordu.»

Ann, gözlerini Neely'nin kontratından ayırmadan konuştu: «Evet, Henry bana anlattı.»

Lyon, genç kızın yanına geldi, elinden kâğıtları aldı: «Pekalâ» dedi, «Henry sana şu dört gün içinde çektiğim sıkıntı ve üzüntüyü de anlattı mı? Nasıl deliler gibi oradan oraya dolaştığımdan haberin var mı?»

Ann, başını kaldırıp Lyon'a baktı. Genç adam, hemen onu kolları arasına aldı. Ann, «Lyon, Lyon'um» diye inliyordu.

«Teyzene üzüldüm. Hiç birimiz senin niçin kayıplara karıştığını bilemiyorduk. Henry sanki bir daha hiç geri gelmeyecekmişsin gibi davranıyordu. Ben buna inanamamıştım. Benim hayatımdan çıkıp gittiğine inanmak istemiyordum. Biliyorum, sana karşı çok kötü davrandım. Ann... O gece seni beklemeliydim. Helen senin arkadaşın ve ben de...»

«Hayır, asıl ben yanılmışım. Bir daha hiç birşeyi sana tercih etmeyeceğim. Helen bu fedakârlığa lâyık değilmiş. Hoş, hiç kimse lâyık değil ya... Ah, Lyon, seni o kadar çok seviyorum ki...»

«Ben de seni seviyorum, Ann.»

«Doğru mu? Beni seviyor musun? Gerçekten beni seviyor musun?» Ann, erkeğe biraz daha sokuldu.

Lyon, onu alnından öptü: «Yok canım» diye mırıldandı. Fakat Ann, genç adamın yüzüne bakınca onun doğruyu söylediğine inanmıştı. İçinden bir kere daha hayatının en mutlu anını yaşadığını düşündü. Bir daha böylesine mutlu olacağını hiç tahmin etmiyordu.

Ann, hafta sonunu Lyon'un apartmanında geçirdi. Artık erkeğin aşk oyunlarına istekle katılıyordu. İkinci gece bütün vücudu zevkten titreye titreye kendini geriye attı. Lyon, onu yavaşça kavradı, saçlarını okşadı.

«Ah, Lyon, işte nihayet oldu...»

«Hem de ilk defa...»

«Artık kendimden şüphe etmeye başlamıştım.»

«Yok canım... Bir genç kızın başlangıçta birşeyler hissetmesi az görülen durumdur.»

Ann genç adamın yüzünü ihtirasla öptü. «Nihayet bir kadın olduğumu anladım.»

O gece Ann, aşk oyunlarında herzamankinden daha ihtiraslıydı. Duygularıyla fiziksel ihtiraslarının birbirleriyle bağdaşacaklarına hiç ihtimal vermemişti. Buna hem seviniyor hem de korkuyordu. Lyon'u sadece Lyon olduğu için sevmekle kalmamış, ona fiziksel bakımdan da ihtiyaç duyduğu için sevmişti.

Bu mutlu hafta sonunun zevkini kaçıran bir tek mesele vardı. Pazartesi günü Ann, mahkemeye gidip Jennifer'in boşanmasıyla ilgili davada tanıklık yapacaktı.

Henry: «Bunu yapmak istemediğini biliyorum ama» demişti, «güvenebileceğim tek insan sensin. Jennifer, New York'un yabancısı. Hiç kız arkadaşı yok. Sen daha farkına varmadan herşey halloluverecek... Sakın endişelenme... Sadece sabah dokuz buçukta büroda ol. On buçukta da mahkemeye gideceğiz. Jennifer de Philadelphia'dan günü birliğine gelecek. Bürodan çıkmadan önce duruşmanın provasını yaparız.»

Hafta sonunda Ann, birkaç kere tanıklık meselesine değindi. Hattâ Lyon'un kolları arasındayken bile bunu düşündüğü oldu.

Lyon: «Eğer bu iş seni çok fazla üzecekse vazgeçeriz,» dedi.

«Gerçi budalalık ettiğimi biliyorum ama Lyon» diye Ann dert yandı, «gene de içimdeki korkuyu silip atamıyorum. Bu resmen yalancı şahitlik değil mi?»

«Teknik bakımdan öyle. Fakat böyle şeyler her allahın günü yapılıyor. Yani kimsenin de umurunda değil... Yargıcın bile... Ama eğer bu davranış senin prensiplerine aykırıysa. Henry'ye söyleyelim. Gerekirse senin yerine bayan Steinberg'i götürebilir.»

«Önceden niye ona teklif etmediniz?»

«Henry bunu düşündü. Tabii aklımıza ilk gelen Bayan Steinberg oldu. Fakat en anlayışlı yargıcın karşısında bile başarıya ulaşma ihtimalimiz azdı... Jennifer North gibi bir kızın Bayan Steinberg gibi birisiyle dertleşip sırlarını ona açıklaması ihtimali pek zayıftı.» Lyon, telefona uzandı: «Ben şimdi Henry'ye telefon ederim. Jennifer'e de Henry'ye de hiç bir bakımdan borçlu değilsin... O halde bu kadar üzüntüye katlanmana gerek var mı?»

Ann, yatakta hızla doğruldu: «Aman allahım, Lyon, sakın Henry'yi arama.»

«Niçin?»

«Benim Jennifer'e çok borcum var. Herşey bir yana ona on dolar borçluyum. Ben bunu tamamen unutmuştum. Philadelphia'da bana borç vermişti. Tren bileti alacak param yoktu.» Ann, Lyon'a He-

len hikâyesini anlatmış yalnız Helen'in Lyon hakkında söylediklerinden söz etmemişti. Bu arada Jennifer'in ona karşı nasıl anlayışlı davrandığını, ona nasihat verdiğini de söylemeyi unutmuştu. «Parayı Jennifer'e hemen gönderecektim ama bu telgraf meselesi çıkınca herşeyi unutuverdim.»

«Canım, bunlara üzülme, Jennifer'in de on doların arkasından, matem tutmadığı muhakkak. Yarın ben ona borcunu öderim.»

«O gece bana çok iyi davrandı. Herhalde ona yapabileceğim tek iyilik mahkemede tanıklık etmektir.»

«Eğer böylece ödeşmiş oluyorsanız, bir diyeceğim yok.»

Ann, genç adama baktı: «Çok sert ve kesin bir şekilde konuşuyorsun, Lyon. Bir insanla, ödenmiş bir faturaymış gibi ilişiğini kesmek istiyorsun. Bir keresinde bana da aynı şeyi yapmıştın.»

«Sana da mı? Ne zaman?»

«Neely'ye iş bulduğun için sana teşekkür ettiğim zaman. Sana bu apartımanı bulmuş olmamın karşılığını verdiğinden söz ettin.»

«Şimdi bizim apartımanımız burası...»

Ann, dalgın dalgın genç adama baktı: «Bizim apartmanımız mı?»

«Neden olmasın? Eğer o köhne odaya bağlı kalmaya mecbur değilsen... Burası oldukça geniş... Sonra ben düzenli insanımdır. Ortalığı dağıtmam.»

Ann, kollarını erkeğin boynuna doladı: «Ama Lyon'cuğum birbirimizi tanıyalı çok olmadı... Mamafih ben biliyordum... Yeryüzünde evlenmek isteyeceğim tek erkeğin sen olduğunu biliyordum.»

Lyon, yavaşça kızın kollarından kendini sıyırdı. «Ben sana buraya taşınmanı teklif ediyorum, Ann» dedi, «yapabileceğim tek teklif bu... Yani şimdilik...»

Ann, başını öbür tarafa çevirdi. Erkeğe kırılmıştı, fakat aynı zamanda söylediği sözlerden de utanmıştı. Lyon, Ann'i omuzlarından tutup yüzünü kendine çevirdi. «Ann, ben seni seviyorum.»

Genç kız, gözlerinde biriken yaşları tutmaya çalıştı. Fakat konuşurken sözleri hıçkırıklarla kesildi: «İki insan birbirini sevince evlenir...»

«Belki Lawrenceville'de olabilir bu... Doğumlar ve istikballerin önceden düşüne sokulduğu küçük şehirlerde dediğini yapmak mümkün.»

«Senin geleceğin garantiye alınmış, Henry seni beğeniyor.»

«Ben Henry'nin yanında kalmak istediğimden de pek emin de-

ğilim. Zaman zaman hiç birşeyden emin olmadığımı anlayıveriyorum. Yalnız, Henry'nin hayatını benimsememe imkân olmadığını biliyorum» Lyon, düşünceliydi, «Savaştan sonra, Henry'nin yanına dönmemeyi kararlaştırmıştım» dedi, «fakat nasılsa gene geldim, Henry'nin ateşli sözlerine kandım. Gene o eski hayatıma dönmek üzereydim. Sonra seninle buluştuk. Öğle yemeği yediğimiz gün ben düşünmeye başladım. Sonra New Haven'deki hafta sonu... Herry King hikâyesi...» Lyon başını salladı: «Sonra da senin kaybolmanın indirdiği müthiş darbe... Herşeyi iyice tarttım, ölçtüm biçtim... Ve bir karara vardım. Şu kitabı yazmaya başlayacağım.»

«Bu fevkalâde birşey olur, Lyon. Fakat evlilik senin kararlarına niçin tesir edecekmiş?»

«Benim biraz geri kafalı olduğumu kabul et... Bence koca, eşinin geçimini temin etmelidir. Eğer seninle evlenseydim, kendimi Henry'ye adayacaktım. Çok para kazanırdım ama mutsuz bir yuva kurardık.»

«Henry'nin yanından ayrılacak mısın?»

«Maalesef şimdilik ayrılamam. Bir kaç ay bana yetecek kadar para biriktirebildim ama bu çok tehlikeli bir iş... Henry'nin yanında kalıp boş zamanlarımda da kitabı yazacağım. Geceleri bir kaç saat... Hafta sonları... Bu ideal bir çalışma şekli değil ama şimdilik başka çarem yok. Şöyle başımı dinleyecek bir sayfiye evim olsa... Sonra ilerde başıma gelecekleri de biliyorum... Kitabım kabul edilse bile adı duyulmamış bir yazara ancak küçük bir avans verebilirler. Kitabın basılıp piyasaya çıkması da altı yedi ay sürer. Çok güzel bir kitabın bile yazarına az para kazandırması mümkündür... Birden satılıp tükenen kitaplar piyango gibidir... Benim için iki şık var: Birincisi Henry'nin yanında kalıp boş zamanlarımda kitabımı yazmak. İkincisi de zengin ve yaşlı bir kadın bulup işten çekilmek.»

«Ben zengin ve yaşlı değilim ama biraz param var. Sonra çalışmaya devam edebilirim.»

Lyon, parmaklarını genç kızın ipek saçları arasında yavaş yavaş gezdirdi. «Henry'den aldığım ücret ve benim birikmiş paramla bu apartmanın masraflarını karşılayamayız.»

«Sana param var dedim ya... Babam bana beş bin dolar bırakt. Teyzemden de yedi bin dolar miras kaldı. Hepsi on iki bin dolar eder... Lyon, bu para bize yeter de artar bile.»

Lyon bir ıslık öttürdü: «Hay allah, desene ben bir mirasyedi bulmuşum da haberim yokmuş...» Genç kızı, ihtirasla öptü. «Ann, ger-

çekten çok memnun oldum. Fakat emin ol, bu iş yürümez. Şimdilik yazı yazabileceğimden bile pek emin değilim. Ortaya bir kitap çıkarıp çıkaramayacağımı da bilmiyorum Şu anda belki benim gibi yarım milyon asker eskisi daktilo makinesinin başında Normandiya hatıralarını yazmaya uğraşıyordur... Tabii hepimiz de okuyucuya birşeyler anlatmak isteyeceğiz. Bunları en kısa zamanda ve en iyi şekilde yapabilen parsayı toplayacak.»

«Ben senin iyi yazı yazabileceğine inanıyorum,» diye Ann ısrar etti. «Bunu biliyorum.»

«Öyleyse sen beni benden daha iyi tanıyorsun. Tabii bu da çok güzel bir şey... Seni bunun için seviyorum ya...»

«Lyon... Kitap bittikten sonra benimle evlenecek misin?»

«Eğer iyi bir eser ortaya çıkarabilirsem!...»

Ann, birkaç saniye sustu. Sonra: «Ama güzel bir kitabın mutlaka para kazanabileceği söylenemez, diyen sen değil miydin?»

«Ben paranın barometre olduğunu söylemedim. Eğer kitap güzel olursa, cebime bir kuruş bile girmese dahi ben yazmaktan vazgeçmem. Hatta bu takdirde daha büyük bir istekle yazardım. Zira artık yazı yazmanın benim için bir hayalden ibaret kalmadığını görecektim... Bu arada nasıl olsa geçinip giderdik... Fakat kitap beğenilmezse, tekrar Henry'nin yanına döner, boşa giden zamanı kapatmaya bakardım... Eski Lyon Burke yeniden ortaya çıkardı... Bu takdirde beni seveceğini de pek zannetmem.»

«Eski Lyon Burke nasıl bir adamdı?»

Lyon. bir saniye kadar düşündü. «Vaktini hiç boşa harcamayan, eline geçen fırsatlardan istifade etmesini bilen menfaatperest bir adamdı... Sebepsiz yere bir tek adım atmaz, bir tek söz sarfetmezdim...» Lyon, bir eliyle Ann'in göğsünü okşadı.

Helen'in cırtlak sesi, Ann'in kulaklarında çınladı. Demek ki kadın doğruyu söylemişti. Eski Lyon Burke, Helen gibi bir kadınla sevişmekten çekinmezdi herhalde... Böylece Lyon, suçunu itiraf etmiş oluyordu.

Lyon, genç kızı kucakladı: «Ama o Lyon Burke, savaşta, belki de o çocuğun şeftali ağaçlarından bahsettiği gece öldü. Eğer gerçekten o zaman öldüyse, son gecesini pek de üzgün geçirmemiş demektir...»

Ann de kolunu adamın boynuna doladı: «Bir daha geri dönemezdin. Bu, konuşmandan da belli oluyor ya... Eğer ilk kitabın beğenilmezse gene yazacaksın... Çünkü sen şimdi neysen, her zaman oy-

dun... Bundan sonra da hiç bir kuvvet seni değiştiremeyecek. Eğer Henry'nin yanında kalıp yazı yazmaya devam etmek istiyorsan, ben bekleyeceğim. Eğer bir düzine kitap yazman gerekir de ebediyyen beklemek zorunda kalırsam, gene yılmayacağım. Sen sadece benliğini kaybetme, yeter...»

«Yaptıklarımın doğru olup olmadığını bilemiyorum ama herhalde bu Henry Bellamy olmaktan çok daha iyidir... İşte ben de az kalsın onun yoluna gidiyordum... İşin tuhafı, ben Henry'den daha da başarılı olabilirdim, çünkü iş konusunda onun kadar nazik davranmam. Henry, bazan hisleriyle hareket eder. İşleri kolaylaştırmak için bir sürü zahmete katlanır. Halbuki ben sadece kendi menfaatimi düşünürüm. O yolda ilerleseydim, dev bir Henry olurdum. İş hayatında büyük başarıya ulaşmış, fakat özel hayatını düzene sokmasını bilemeyen bir zavallı olur çıkardım.»

«Sen Henry'nin böyle olduğunu mu düşünüyorsun?»

«Henry bugünkü mevkiine ulaşmak, yani zirveye varmak için tam otuz yıl uğraştı. Henry, zirveye 'Everest Tepesi' diyor. Meslek bakımından da maddi bakımdan da Henry, Everest Tepesine varmış sayılır. Peki ya, özel hayatına ne buvrulur? Eğer birisi Henry'nin hayat hikâyesini yazmaya kalksaydı, onun tiyatro ve çeşitli iş konusundaki başarılarına birkaç paragraf ayırırdı. Özel hayatı için ise bir tek satır yeterdi. Bekâr, hayatta olan bir tek akrabası bile yok. Kısacası, işinin dışında bir hayatı yok... Everest Tepesinde tek başına oturuyor...»

«Sen de benim dediklerimi ispata çalışıyorsun, Lyon. Henry, hep evlenmek için uygun zaman bekledi. Sen de aynı şeyi yapıyorsun.»

«Hayır... Çünkü Everest Tepesi'nde evliliğin bir anlamı yoktur. Henry gibi olup evlenen çoluğa çocuğa karışan bir sürü erkek vardır, fakat onların da özel hayatları, Henry'ninkinden farklı değildir. Bir an için Henry'nin evlenmiş olduğunu farzedelim. Evlendiği kız, temiz bir ailenin namuslu kızıdır... Ama şimdiye kadar onların çocukları da evlenip çoluğa çocuğa karışmış olacaktı. Karısı kış aylarını Florida'da geçirecekti. Henry'nin gece geç vakit eve dönmesine kızmaktan çoktan vazgeçmiş olacak, onsuz yaşamanın yollarını bulacaktı. Henry'nin ona sağlayacağı maddi imkânlarla yetinmesini öğrenmiş olacaktı. Evlendiği halde zirvede tek başlarına yaşayan pek çok Henry vardır... Onlar yalnız olmak zorundadırlar çünkü zirveye çıkarken, yollarında kimseyi bırakmamışlardır. Bu korkunç yarışta yalan söylemek, fahişelik yapmak, başkalarına kötülük etmek, hile yap-

mak, kısacası Henry'nin bulunduğu yere çıkabilmek için akla gelen her hileye başvurmak serbesttir. Hiç kimse kimseyi suçlayamaz. Bu işin icabı budur... İşte ben de bununla mücadele etmeye çalışıyorum. Tabii Henry'nin şahsıyla bir alışverişim yok... Sadece zamanla onun gibi olmak isteyenlerle mücadele edeceğim.»

Bir süre ikisi de konuşmadı. Sessizliği gene Lyon bozdu. «Bu şekilde konuşmakla senin maneviyatını bozduğum için özür dilerim.»

«Yoo, özür dileme. Ben memnun oldum. Seni daha iyi anladım. Sadece benim zihnimi kurcalayan bir tek mesele var...»

Lyon, kıza sevgiyle baktı: «O neymiş bakalım?»

«Benimle ne zaman evleneceksin?»

Genç adam, kahkahalarla güldü. Ann, içinden bu şekilde gülmenin Lyon'a çok yakıştığını düşünüyordu. Fakat acaba genç adam da bunun farkında mıydı? Genç kız, şimdiye kadar hiç böyle gülen bir erkeğe rastlamamıştı. Kayıtsızca başını arkaya atıp gülen bir kimseyi seyretmek gerçekten çok hoş oluyordu. Üstelik Lyon'un kahkahaları da pek berraktı...

«Bak sana bir teklifim var: kitabın müsveddesini herkesten önce sana okuturum. O zaman kararını sen verirsin.»

Ann, erkeğe yaslandı: «Şimdi biraz uyusam iyi olacak» diye fısıldadı. «yarın yapılacak pek çok işim var.»

«Haa, evet... Şu boşanma meselesi değil mi?»

«Hmmm... Lyon... Şey, sende evin fazla anahtarı var mı?»

Lyon, genç kıza sımsıkı sarıldı: «Bir tane yaptırırım. Demek, buraya taşınmaya karar verdin ha?»

«Havır, ama yarın ilk iş buraya bir daktilo makinesiyle bir tomar kâğıt getireceğim. Gıcır gıcır, yepyeni bir daktilo makinesi... Bu benim sana peşin düğün hediyem olsun.»

«Kabul ederim ama bir şartla... Sen de makineyle beraber buraya taşınacaksın...»

«Hayır, şimdiki gibi beni istediğin zamanlar gelir kalırım. Hafta sonlarını burada geçiririm. Yazdığın müsveddeyi daktiloda temize çekerim. Fakat seninle yaşamayacağım... Ben senin için yaşayacağım... Ve bekleyeceğim...»

Lyon, kızı alnından öptü. «Bir avukat olarak, davayı kaybetmek üzere o'duğunu söyleyebilirim. Fakat sevgilin olarak seni üzmemeye elimden geldiği kadar gayret edeceğim...»

*

Duruşma, pek kısa sürdü. Daha kapıdan içeri girdikleri an genç kızın içindeki endişe dağılıverdi. Henry, hakime bir kaç kâğıt uzattı. Yargıç da bunları okuyormuş gibi yaptı, sonra Jennifer'e bir kaç sual soruldu. Jennifer, rolünü başarıyla oynadı. Ann de ezberlediği sözleri güzelce söyledi. On dakika içinde Jennifer boşanmıştı.

Henry, iki kızı öğle yemeğine götürdü. Yemeğini pek telâşlı yiyordu. «Büroda beni bekleyen bir sürü iş var,» diye telâşının sebebini açıkladı. «Fakat siz oturun rahat rahat sohbet edebilirsiniz Ann, bugün öğleden sonra büroya gelme, izinlisin.»

Henry gider gitmez Jennifer, Ann'e döndü: «Şimdi anlat bakalım, Lyon'la ne yaptınız?»

Ann olanları bir bir anlatırken Jennifer de hiç sesini çıkarmadan onu dinledi. Genç kız, sırlarının hepsini Jennifer'e hemencecik açmış olmasına şaşıyordu. Jennifer'de insana güven veren bir hava vardı.

Jennifer başını salladı: «Bu adam fazla sert... Onu hiç bir zaman idare edemeyeceksin.»

«Fakat ben Lyon'u idare etmek istemiyorum ki...»

«Ben de onu kastetmedim. Bir erkek idarenin kendi elinde olduğunu hissetmeli. Fakat sen kendini idare edebildiğin sürece onu da idare edebilirsin. Parmağına yüzüğü bir kere taktır, ondan sonra da istersen adamın kölesi ol...»

Ann, yüzüksüz parmağına dalgın dalgın baktı: «Bunun önemi yok. Kasada kilitli kocaman bir yüzük var nasıl olsa...»

Jennifer, hayran hayran, Ann'i süzdü: «Yani Allen'i defettiğin halde yüzüğün sende kalmasını da sağlayabildin mi?»

«Allen yüzüğü almak istemedi.»

Jennifer, başını salladı: «Herhalde yatakta özel bir şey yapıp onu çok memnun etmiş olmalısın. Ben herşeyi bildiğimi zannediyordum ama yanılmışım.»

«Ben Allen'le hiç sevişmedim ki...»

Jennifer, şaşkınlıktan birkaç saniye hiç konuşmadı. Sonra da gülümsedi: «Özel mesele meydana çıktı,» dedi, «Sen Allen'e meydan okumuşsun...»

«Maalesef Lyon'a meydan okuyamadım.»

«Ama gene de ümidi kesmek doğru değil. Hiç olmazsa bir doğru iş yapmışsın... Yani onun evine taşınmamakla iyi etmişsin. Ben de Tony Polar'a aynı şeyi yaptım. Oyunu bırakıp onunla seyahat etmemi istiyor. O da evlenmekten hiç söz etmedi. Ama ben göçebe kuş de-

ğilim. Aklıma gelmişken sorayım. Senin dairede kaç oda var?»

«Bir oda... Ben Neely ile beraber bir pansiyonda oturuyorum.»

«New York oyunları başlayınca benim burada kalacak yerim yok. Beraber oturacak bir yer bulsaydık... ne iyi olurdu.»

«Yaa gerçekten iyi olurdu ama benim bir apartıman dairesinin kirasını yarıyarıya bile ödeyecek kadar param yok.»

Jennifer'in gözleri sevinçle parladı: «Neely de pansiyonun bir odasında kalıyormuş. Uçümüz beraber bir daire kiralasak nasıl olur? O zaman kira hiç birimize fazla gelmez.»

«İşte bu çok güzel...»

«Üç hafta sonra New York'a dönmüş olacağız. Belki sen o zamana kadar bize göre bir yer bulabilirsin.»

«Ararım ama kiralık daire bulmak çok zor... Lyon'a hemen bulmuştum ama o Allen'in dairesiydi...»

Jennifer'in mavi gözleri birden kısıldı: «Ann, yüzüğü ne yapmayı düşünüyorsun?»

Ann, omuzlarını silkti: «Ne bileyim? Herhalde kasada duracak. Onu parmağıma takmayı hiç düşünmüyorum.»

«Kasada öyle duracak mı? Oysa bu yüzük sana servet kazandırabilirdi...»

«Yüzüğü satıp parasını işletebilirsin.»

«Ama yüzük benim sayılmaz ki.»

«Sen yüzüğü geri vermeyi teklif ettin, o da bunu istemedi. Artık yüzük senin sayılır. Bir erkekten bıktığın zaman onu terkederken katlandığın fedakârlıklara karşılık bir şeyler almalısın. Yüzüğü sat.»

Ann, Lyon'u düşündü. Belki de Jennifer haklıydı. Yıl sonunda, eğer kitap beğenilmezse ve Ann'in cebinde gerçekten çok para olursa...

«Galiba sen haklısın... Yüzüğü satıp parasını bankaya koyabilirim. Faizi birikir.»

«Sakın öyle saçmalık yapmaya kalkışma. Yüzüğü sat. Parasını da Henry Bellamy'ye ver, senin namına hisse senedi alsın. Bir kaç yıl içinde paran iki misli artabilir. Savaşlardan sonra borsada senet satışları daima hararetlenir.»

«Ama bu tehlikeli bir iş değil mi?»

«Şimdi değil. Hele bu işi senin namına Henry yaparsa hiç bir tehlikesi olmaz. Henry bana hisse senetlerinin fiyatlarının artacağını söylemişti. Keşke benim de biraz param olsaydı... Bir kenarda bir

kaç kuruşum bile yok... Varım yoğum sırtımdaki elbiseler ve oyunlardan kazandığım para... Ama elime şöyle yüklü miktarda para geçtiği an, Henry'ye verip işlettireceğim.

JENNİFER

Aralık, 1945

Philadelphia'da üç oyunları daha vardı. Henry'nin tahminleri doğru çıkmıştı. Boston'daki oyunlara gerek kalmadan Philadelphia'dan doğruca New York'a gelebileceklerdi. Artistler New York galasını heyecanla bekliyorlardı. Gerçi hepsi eserin burada da beğenileceğinden emindi ama gene de herkes heyecanlıydı. New York'lu eleştirmenlerin ne diyeceklerini önceden kestirmek güçtü.

Jennifer bu gala öncesinin heyecanına katılmamıştı. Philadelphia onun için en başarılı devre olmuştu. Kaldığı otelin lobi'sinde durmuş, ona beraber son bir gece daha geçirmeleri için yalvaran Philadelphia'lı avukatı baygın baygın süzüyordu.

Jennifer: «Saat gecenin üçü olmuş,» dedi, «biraz uyumam lâzım.»

«Yarın sabahtan akşama kadar uyuyabilirsin. Haydi gel, buraya yakın bir klüb biliyorum, sabaha kadar açıktır... Hemen şuracıkta...»

«Hava soğuk. Hem ben uyumak istiyorum, Robby. Ben zaten içki içmem. Bir şişe gazoz daha içersem infilâk ederim...»

«Bu paltonun içinde nasıl üşüyebiliyorsun anlayamadım?» Avukat, mânalı mânalı kızın sırtındaki yeni kürk paltoya baktı.

Jennifer, paltosunun tüylerini hafifçe okşadı: «Bana bunu hediye etmen büyük incelik. Gerçekten vizon mantomdan daha iyi ısıtıyor. Fakat biraz uyumam da şart.»

Avukat: «Öyleyse ben de seninle beraber yukarı geleyim,» diye yalvardı.

«Dün gece benimleydin, Robby.»

«İki gece üstüste beraber olmak yasak mı?»

«Evet, ben çalışırken yasak. Yarın beni ara...» Jennifer baştan çıkaran bir tebessümle gülümsedi.

«Kaçta arayayım?»

«Altıya doğru. Oyundan önce beraber yemek yeriz.»

«Ya oyundan sonra?...»

«Evet, oyundan sonra da...» Jennifer, başını salladı, genç adama alelâcele bir öpücük verdi, sonra asansöre bindi.

Odasının kapısının altında bir kaç mesaj bırakılmıştı. Bir tanesi bir gazeteciden geliyordu. Cleveland Şehirlerarası santralından da iki kere arandığı birer notla bildirilmişti. Eh, artık bu saatte annesini arayamazdı. Cleveland'dan son defa kaçta arandığına baktı, bir buçukta aramışlardı. Annesi bile bu kadar uzun zaman telefon başında onu bekleyemezdi. Ann'den de bir mesaj vardı. Bulduğu apartımanın kontratını yapmıştı ve işler yolunda gidiyordu. Şu Ann, harikulâde bir kızdı. Jennifer Lyon hakkındaki düşüncelerine ve ona karşı takındığı tavırlardan ötürü Ann'e gıpta ediyordu. Herhalde, bir erkeğe bu hislerle bağlanmak fevkalâde bir şey olsa gerekti. Ama böyle düşününce başka şeylerden mahrum kalmak icabedecekti. Kürk paltoyu hafifçe okşadı. Robby ile bir gececik geçirmek buna sahip olmaya yetmişti... İşte güzel bir vücut bu işe yarıyordu... İnsanın isteklerini elde etmesine yani... Acaba Lyon Burke gibi biriyle gerçekten ilgilenmek, onu sevmek nasıl olurdu? Lyon'u sevmek kolaydı herhalde... İlk karşılaştıkları zaman Jennifer, bunun üzerinde bir hayli düşünmüştü...

Henry, «Bu gece Tony Polar'ın galasına gideceğiz» demişti. «Reklâmının yapılabilmesi için sağda solda sık sık görünmen lâzım. Lyon Burke'nin sana kavalye olmasını temin ettim. Ben de Helen'i götüreceğim.» Jennifer, Lyon gibi biriyle tanışmaya hiç de hazırlıklı değildi. Gerçekten beğenip arzulodığı erkekle tanışmak fikri genç kızı pek heyecanlandırmıştı. Lyon, onun sırf kendi zevki için arzuladığı nadir erkeklerden biriydi. O geceyi Lyon'la geçirmeyi aklına koymuştu ama sonradan Tony Polar meselesi çıkmış, Jennifer neye karar vereceğini bir an için bilememişti. Herkes Tony ile ilgileniyordu; Tony de ona şarkı söylemişti; salondakilerin hepsi hayretle onları seyrediyorlardı; Jennifer, yüzündeki tebessümü bozmamaya gayret etmişti; Lyon Burke'nin çekiciliğinin farkındaydı ama Tony Polar'ın ona sağlayacağı reklâmı da unutmamalıydı. Erkek olarak Tony Polar, Lyon ile mukayese bile edilemezdi. İkisi de aynı yaşlarda olmalıydılar... Yani otuz yaşlarında... Fakat biri daima çocuk kalacak-

tı, öteki ise çoktan olgun bir erkek hüviyetine bürünmüştü. Fakat Lyon Burke sadece bir reklâm ajanıydı. Tony Polar ise ünlü bir yıldız. Bu gerçek, Jennifer'in kararını vermesine yardım etmişti. Mesele bu kadar basitti...

Jennifer, soyundu. Üzerindeki elbiseyi kayıtsız bir tavırla koltuklardan birinin üstüne atıverdi. Belki ertesi gece Robby'nin odada kalmasına izin verecekti. Yeni bir tuvalet edinse hiç fena olmayacaktı galiba... Jennifer, içini çekti. Adam da pek sevimsizdi ve üstelik zor da nefes alıyordu. Ama onun birkaç parça giyim eşyasına ihtiyacı vardı. Robby gibi erkeklerin elleri daima açık olurdu. Onlar böyle davranmaya mecburdular. Lyon Burke'ye gelince... Ama o, Jennifer için büyük bir lükstü... Zihninde hemen bir ışık yanıp söndü... Hisleri doğru kararlar vermesini önleyeceği zamanlar kafasının içindeki koruyucu mekanizma hemen faaliyete geçip onun duygularına set çekiveriyordu.

Ama eskiden böyle olmazdı? Başlangıçta hisleri mücadeleyi bırakmamıştı. Ama bu çok eskidendi... Şimdi kararlar otomatik olarak sıralanıveriyordu. Tekrar, Lyon Burke'yi düşündü. Çok fena... O gece, zaman Jennifer'in aleyhine çalışmıştı. Ya Lyon Burke'yi ya da Tony Polar'ı seçecekti ve iki erkeğin arasında da en küçük bir benzerlik yoktu.

Lyon galiba durumu anlamıştı. Jennifer birden, «biz birbirimize çok benziyoruz,» diye düşünmüştü. Evet, işte asıl mesele buydu. Jennifer de Lyon için lükstü... Fakat Ann... Lyon'un düşüncelerine ve davranışlarına uymayacak biri varsa o da Ann'di. Jennifer'in zihnine yeni ve yabancı bir düşünce saplandı. Kimbilir belki de Lyon'a kendini beğendirememişti. Fakat bu saçma bir düşünceydi. O, her erkeğe kendini beğendirirdi. Sütyeniyle kilotunu yere atıp boy aynasının karşısında durdu. Vücudunu bir doktor dikkatiyle gözden geçirdi. Mükemmeldi... Yan durdu, göğsünü profilden tetkik etti. Memeleri eskisi gibi diri ve dikti. Kollarını kavuşturdu ve göğüs jimnastiğini yirmi beş kere tekrarladı. İlâç dolabını açıp kakao yağı kavanozunu çıkardı. Bir cerrah edasıyla memelerini yağlamaya koyuldu. Bir taraftan da masaj yapıyordu. Bu iş bitince aynı dikkat ve ihtimamla yüzünün makyajını sildi. Bunu bitirince başka bir kavanozu açtı ve gözlerinin altına krem sürdü. Bir kutudan V şeklinde bir plaster çıkardı ve gözlerinin arasına yerleştirdi. Göğüs jimnastiğini yirmi beş kere daha tekrarladı ve geceliğini giydi.

Saate baktı. Hay Allah, neredeyse dört olacaktı ama henüz uy-

kusu gelmemişti. Bu otelde kaloriferi kaçta yakıyorlardı acaba? Soğuktan donacaktı nerdeyse... Örtülerin altına iyice büzüldü ve sabah gazetelerine şöyle bir göz attı. Gazetelerde iki resmi yayınlanmıştı. Bunlardan bir tanesi telefoto'ydu. Jennifer'in Tony ile çekilmiş fotoğraflarından biriydi... Tony ha... Eğer oğlanın o inatçı kızkardeşi olmasaydı, Tony şimdiye kadar çoktan ona evlenme teklifinde bulunurdu. Jennifer, Miriam'ı hatırlayınca yüzünü buruşturdu. Fakat yüzünün kırışmasını önlemek için yapıştırdığı plaster ona yaptığı hareketin doğru olmadığını ihtar etmişti. Jennifer hemen yüzünün adalelerini serbest braktı. Şu Miriam'ı ne yapacaktı? Onu aralarından yoketmelerine imkân yoktu. Eğer Tony onun kaynuna girmek konusunda o kadar ısrar etmeseydi belki de Jennifer genç adamla bir dakika bile yalnız kalamayacaktı. Ancak sevişirken Miriam yanlarına gelememişti.

Telefon, sanki bu saatte kimsenin rahatsız edilmesi istenmiyormuş gibi hafif hafif çalmaya başlamıştı. Jennifer, ümitle ahizeyi eline aldı. Bazan Tony de sabahın erken saatlerine kadar uyanık kalıyordu. Fakat arayan Cleveland Şehirlerarası santrallıydı. Genç kız içini çekti ve ödemeli görüşmeyi kabul ettiğini bildirdi.

«Jen... sen misin?» Annesinin mız-mız sesini duydu, «bütün gece seninle konuşmaya çalıştım.»

«Ben de şimdi geldim, anne. Vaktin çok geç olduğunu düşünerek seni aramadım.»

«Ben nasıl uyuyabilirim? Cleveland Gazetelerinde seninle ilgili uzunca bir yazı vardı. Prensten bir kuruş bile almadan ayrılmışsın doğru mu?»

«Doğru, anne...»

«Jen, sen çıldırdın mı? John'un gelecek yıl emekliye ayrılacağını biliyordun. Alacağı emekli maaşıyla geçinemeyiz. Şimdi bile iki yakamız bir araya gelmiyor.»

«Geçen hafta sana elli dolar göndermiştim, anne. Bu hafta ücretimi alır almaz, elli dolar daha gönderirim.»

«Biliyorum ama büyük annen de hastaydı. Onu doktora götürmem icabetti, sonra gaz sobası bozuldu... Ve...»

«Senin için bir miktar daha para bulmaya çalışırım, anne.» Jennifer gene Robby'yi düşünmüştü. «Fakat tiyatrodan haftada ancak yüz yirmi beş dolar alabiliyorum. Bunun bir kısmını da gelir vergisi ve sigorta primleri için kesiyorlar...»

«Jen, tiyatrolarda figüranlık edesin diye mi aç kalıp çıplak geze-

rek seni İsviçre'lerde okuttum zannediyorsun?»

«Sen hiç bir zaman aç kalmadın, anne. Babamdan kalan parayla İsviçre'ye göndermiştin.»

«Elbette.. Fakir bir araba tamircisiyle evlenip ömrünün sonuna kadar sümsük kediler gibi yaşamayasın diye bu fedakârlığa katlandım.»

«Harry öyle adi bir araba tamircisi değildi ki. Mühendis olacaktı. Ben de onu seviyordum.»

«Herneyse.. Hanry halâ tırnaklarının içi simsiyah kirli, üstü başı kirli fakir bir araba tamircisi. Şimdi üç de çocuğu var. Harriet İrons, bir zamanlar şehrin en güzel kızlarından biriydi. Yaşı da ancak seninki kadardı. Fakat onunla evlendikten sonra kırk yaşında buruşuk bir kadından farkı kalmadı.»

«Aman anne, yirmi beş yaşında bir kadın kırkında nasıl gösterir, olacak şey mi bu?»

«Bir kızın parası yoksa ve aşk izdivacı yaparsa çabucak yaşlanır. Aşk uzun ömürlü olamaz. Erkekler yalnız bir tek şeye önem verirler.. Babanı hatırlarsın ya...»

Jennifer, yorgun bir sesle, «Anneciğim» dedi, «bu şehirlerarası telefonla herhalde beni gecenin bu saatinde sırf babamı şikâyet etmek için aramadın değil mi? Hem John sana çok iyi bir koca buldu. Ben babamı hatırlamıyorum bile.. Fakat herhalde o John kadar iyi bir koca değildi..»

«Baban serserinin biriydi. Zengin, yakışıklı ve serseri.. Fakat ben onu seviyordum.. Bizim ailede hiç kimsenin parası olmamıştı ama iyi kötü bir ismimiz vardı. Unutma, Büyükannem Virginia'da Tremont ailesindendir. Bana kalsa kendine sahne adı olarak Termont'u alsaydın iyi olurdu. North gibi saçma sapan bir isim kullanmandan daha iyiydi.»

«Hiç kimse izimi bulamasın diye duyulmamış bir soyadı almamı önceden kararlaştırmamış mıydık? Eğer kendimi on dokuz yaşında göstereceksem Jennifer North olarak kalmam gerekiyor. Tremont soyadını alsaydım Virginia'dan beni mutlaka bir tanıyan çıkardı. Johnson soyadını alsaydım o zaman da Cleveland halkı beni hatırlayıverecekti.»

«Marifetlerin sayesinde zaten yeteri kadar tanındın, merak etme. Sen kaçtığından beri bütün şehrin dilindesin. Bir gazetede senin on dokuz yaşına yeni bastığın yazılıydı. Fakat Prens meselesi hepsine öyle tesir etmişti ki, yaşını kurcalamak kimsenin aklına gelmiyordu. Ben de senin evlenip selâmete kavuştuğunu düşünerek sevin-

miştim. Şimdi ise sen bir çırpıda herşeyi berbat edip bir kuruş bile almadan adamı defetmişsin..»

«Anne, niçin hep yanlış fikirlere saplanıyorsun? Onunla beraber İtalya'ya gitmeden önce adamın beş parasız olduğunu öğrendim.»

«O da nerden çıktı? Ben gazetelerdeki fotoğrafları gördüm. Elmas kolye ile vizon mantoyu unutuyorsun galiba...»

«Elmas kolye, ailesinin malı. Vizon mantoyu bana o hediye etti ama zannederim kürkçünün reklâmını yapmak şartıyla mantoyu bedava aldı. Waldorf Otelinde bir kat kiralamıştı ama parayı bir şarap şirketi ödüyordu. Prens onlar için bir 'iyi niyet' elçisiydi. Ünvanı sahte değil, gerçekten çok asil bir adam ama, cebinde bir kuruşu yok. Mussolini devletin başına geçince onlar da mallarını mülklerini kaybetmişler... Napoli'nin dışında kocaman, korkunç bir şatoları var. Ömrüm boyunca orada hapis hayatı sürebilirdim. Aile mücevherlerini takıp, kibar dilenci hayatı sürmek hiç de hoş olmayacaktı. Gene şansım varmış da durumu tam zamanında öğrendim. Orada güzel bir Amerikalı zevcenin çok ilgi çekeceğini düşündüğü için bana çok zengin olduğunu söylemiş. Evlendikten sonra ben acı gerçekleri öğrendim. Daha sonra kocam bana zengin bir İtalyan şarap tüccarından bahsetti. Onun her isteğine boyun eğmem gerektiğini anlattı.. Anne, adam aslında kibar görünüşlü bir muhabbet tellalından başka birşey değildi. Allahtan akıllılık ettim de mantoyu geri vermedim.»

Annesi sordu : «Peki, ya bu Tony Polar nasıl bir adam?»

«O gerçekten çok hoş bir delikanlı.»

«Jen.. Beni dinle.»

«Anne, sana çok hoş bir delikanlı dedim ya... Üstelik ondan hoşlanıyorum da. Çok da parası var.. Hem avukatım bir film teklifi almamın mümkün olduğunu da söyledi.»

«Film çevirmeyi unut.»

«Niçin? Belki başarı kazanabilirim?»

«Artık çok geç.. Sen on dokuz yaşında çiçeği burnunda bir kız değilsin ki.. Erkeklerin hoşuna giden bebek gibi bir yüze ve heykel gibi muntazam bir vücuda sahip olduğun için talihli sayılırsın... Fakat senin vücudun çabuk bozulan vücutlardandır, onu da unutma? Bu Tony Polar'a geçmişini anlatırken neler söyledin?...

«Gerçekler üzerine kurulmuş tatlı bir hikâye anlattım ona.. Babamın zengin bir adam olduğunu ve İngiltere'nin bombardımanı sırasında öldüğünü ve herşeyini ikinci karısına bıraktığını anlattım.»

«Bunlar doğru... Başka ne anlattın?»

«Babamın bana da İsviçre'de okumayı sağlayacak miktarda para bıraktığını ekledim. On dokuz yaşında olduğuma göre beş yıl Avrupa'da dolaştığımı gizlemek zorunda kaldım.»

«Peki ona benim hakkımda neler anlattın?»

«Senin de öldüğünü söyledim.»

«Nee?»

«Anne, ona başka ne söyleyebilirdim ki? Benim yanıma gelmeye can atan bir annem, bir üvey babam bir de büyükannemin olduğunu mu söyleyecektim..»

«Peki, onunla evlenirsen beni ona nasıl tanıtacaksın?»

«Teyzem olursun.. Annemin sevgili kızkardeşine bakmak benim boynumun borcudur elbet.»

«Pekalâ.. Kilona dikkat ediyor musun?»

«Çok zayıfım anne...»

«Biliyorum. Sakın boyuna kilo alıp kaybetme. Bu, göğüslerin için en zararlı şeydir. Senin göğüslerin gibi iri göğüsler zaten çabuk pörsüyüverir. Şimdi elindeki nimetlerden en iyi şekilde faydalanmaya bak. Erkekler birer hayvan gibidir.. Nedense kadın göğüslerine bayılırlar.. Eğer ben tahta göğüslü olmasaydım belki babanı da elimden kaçırmazdım O zaman rahat bir hayat sürerdim.»

Kadın telefonda ağlamaya başlamıştı: «Ah, Jen. Daha fazla dayanamayacağım... Herşeyi bırakıp seninle beraber olmak istiyorum.»

«Bak, anneciğim, büyük annemi de, John'u da bırakamazsın.»

«Niçin bırakamaz mışım? John, büyükannenle kalıversin. Zaten başka nereye gidecek ki? Bir ev almaya bile gücü yetmez.»

Jennifer, dişlerinin arasından: «Anne» diye söylendi, «çok rica ederim, beni biraz rahat bırak, önce Tony ile evleneyim, ondan sonra seni yanıma aldırırım.»

«Tony sana evlenmekten bahsetti mi?»

«Hayır, daha bahsetmedi.»

«Daha ne bekliyorsun? Jen, beş yıl sonra otuz yaşında olacaksın. Baban benden bıktığı zaman daha yirmi dokuz yaşındaydım. Jen, fazla zamanın yok, unutma.»

«Bu o kadar basit birşey değil, anne. Tony'nin bir de ablası var. Her işiyle o meşgul oluyor. Tony doğduğu zaman anneleri ölmüş. Ona ablası bakmış, büyütmüş.. Gerçekten kardeşini de çok seviyor. Benden de nefret ediyor.»

«Jen. sert davranmak zorundasın. Ablasını başınızdan defedivir Evlenirseniz ablası da sizinle beraber oturmaya kalkmasın. O zaman

hayatın mahvolur. Ben de senin yanına gelemem. Yavrum, aklını kullan. Zeki ol.. Eğer bir kadının parası varsa ona hiçbir yerden zarar gelmez. Ben senin hep iyiliğini istiyorum, bebeğim..»

*

Radyatörler ısınmaya başlamıştı Perdelerin altından odaya güneş sızıyordu. Jennifer halâ uyanıktı. Annesinin telefonu onu pek rahatsız etmemişti. Genç kız, bunlara zaten alışkındı. Fakat onu asıl üzen şey, gözüne uykunun girmemesiydi. Güzelliğin muhafazası için bol bol dinlenmek şarttı. Uyku uyumasa bile yatakta yatıp hiçbir şey düşünmeden dinlenmenin büyük faydası vardı. Bunu bir yerde okumuştu. Bir sigara daha yaktı. Fakat bütün gece odanın içinde aşağı yukarı dolaşıp bir paket sigara içmekle vücut nasıl dinlenirdi ki? Jennifer banyoya gitti, gözlerinin altına biraz daha krem sürdü. Henüz çizgiler belirmemişti. Fakat bu durumunu daha ne kadar zaman koruyabilecekti? İspanya'daki son haftalardan beri gecede en fazla üç saat uyku uyumuştu . İçini çekti. Halbuki ondan önce uykusuna çok düşkündü. Uyku bir bakıma onun için bir kurtuluş oluyordu. Gündüz, çeşitli dertlerle kafası karmakarışık olunca 'gece gelse de uyusam' diye dört gözle beklerdi. Fakat Maria'yla İspanya'da geçirdiği son haftalar herşeyi altüst etmişti.

Erkeklerden nefret eden İspanyol arkadaşı Maria'nın tuzağına düşüp onunla üç yıl beraber yaşaması, genç kızın hayatında büyük değişikliklere sebep olmuştu. Jennifer, başlangıçta arkadaşının maksadını anlamamış, onunla beraber Avrupa şehirlerinde gezip tozmanın büyük bir şans eseri olduğuna inanmıştı. Fakat zengin bir İspanyol ailesinin kızı olan Maria Jennifer ile yalnız kalır kalmaz, niyetlerini belli etmiş, ona erkeklerden tiksindiğini anlatmıştı.. Bundan sonra da Jennifer için Maria'nın isteklerine boyun eğmekten başka çare kalmamıştı. Ancak bu sapıkça sevgiye daha fazla dayanamayacağını anladığı zaman annesine gizlice bir mektup yazmış ve onu Amerika'ya çağırmasını istemişti. Ayrılırlarken Maria'ya en kısa zamanda döneceğini vadetmişti. Sonra da genç kız ismini soyadını değiştirip izini Maria'ya kaybettirmişti.

Saat yedi olmuştu.. Jennifer, son sigarayı da tablaya bastırdı. Uyuması gerekiyordu. Robby'yi gerçekten memnun etmek istiyordu. Belki o takdirde güzel tuvaleti alabilir, annesine de bir miktar daha para gönderebilirdi.

NEELY

Ocak, 1946

New York'lu eleştirmen 'Hit the Sky' oyununu sözleşmiş gibi bir ağızdan methetmişlerdi. Helen Lawson da şöhretin zirvesine ulaşmıştı. Neely'yi de beğenenler vardı. Fakat bu yazıların hiç birinde Helen Lawson'un canını sıkıp onu endişelendirecek raddelere varılmamıştı. Fakat gene de Neely, yazıları okuyunca sevinçten çılgına dönmüştü.

Eleştirmenlerden biri Neely'den söz ederken onun son zamanlarda yetişen gençlerin en yeteneklilerinden biri olduğunu belirtmişti. Bu yazılar ve yeni kiralanan apartman dairesi Neely'nin kendine olan güvenini arttırmaya yetmişti. Artık genç kız kendini New York'un genç şöhretlerinden biri olarak görüyordu.

Apartmanın lüksüne bir türlü alışamıyordu. Şu Ann gerçekten eşi bulunmaz bir insandı.. Nereye gitse şans onu buluyordu. Her defasında da Allen'den yardım görüyordu. Yalnız bu kere Allen'in babasının sayesinde işini halletmişti. Gino, son sevgilisi Adele'den bıkıp onu terketmişti... Adele de öfkesinden evini barkını bırakıp Londra'ya Dorchster Oteline taşınmıştı. Otelin kabaresinde çalışacaktı. Ann, yolda Adele'e rastlayıp hikâyeyi öğrenince fırsatı kaçırmamış, taşındığı apartmanın adresini almıştı. Neely, durmadan evin içindeki eşyayı elliyor, bunlara gerçekten sahip olup olmadığını anlamak istiyordu. Ona herşey bir rüyadan ibaretmiş gibi görünüyordu. Beyaz halısı olan bir salonda oturacağını rüyasında görse, gene inanmazdı.

Yalnız burada geçici kiracıydılar Adele, Haziran başında evine dönecekti. Ama o zamana kadar belki Jennifer Tony ile, Ann Lyon ile, Neely de Mel ile evlenmiş olacaktı... Hele Mel yeni işinde başarıya ulaşırsa hiç vakit kaybetmeden evleneceklerdi. Hiç beklenmedik bir zamanda havadan bir kısmete konmuşlardı. Johnny Mallon, Mel'e tecrübe olarak radyo oyunlarının yazarlığını teklif etmişti. İki haftalık çalışma sonunda Mel başarı sağlarsa yazarlığa devam edecekti. Bu sayede çok para kazanabilirdi. Mel, Radyo yazarlarının haftada beş yüz dolar ücret alabildiklerini söylemişti. Hattâ ilerde daha fazla bile almak mümkündü. Mel, haftada iki yüz dolarla ise başlayacaktı. Neely'-

nin de ücreti o kadardı. Oyun kararlaştırılan tarihten üç hafta önce New York'a gelmişti. Philadelphia'daki başarıdan sonra Boston'a gitmelerine gerek kalmamıştı. Kısacası işler yolunda gidiyordu.

Kendine süslü püslü elbiseler de alacaktı. O mor tafta elbiseyi herkes yüz kere görmüştü. Jennifer, Philadelphia'dan bavul dolusu yeni elbiseyle dönmüştü. Demek bunun için her zaman parasızlıktan şikâyet ediyordu.. Jennifer, Tony Polar'ın elinin sıkı olduğunu da söylemişti ama delikanlının Noel'de hediye ettiği o kocaman mavi taşlı yüzük sözlerini yalanlıyordu. Jennifer, yüzüğün taşının ucuz cins bir 'akuamerin' olduğunu söylemişti. Neely, buna da razıydı.. Neyse, şimdilik o yeni bir palto almakla işe başlayacaktı. 'Ohrbach' mağazasında ucuz satışlar yakında başlayacaktı.

Johnny Mallon, onu Mel ile beraber yılbaşı partisine davet etmişti. Fakat eski yıl yerini yenisine bırakırken, daha Helen'in soyunma odasındaydılar. Helen: «On ikiden önce tiyatrodan çıkıp partiye gidilmez» diye ısrar edip onları birer kadeh şampanya içmeye zorlamıştı.

Johnny'nin partisi çok eğlenceliydi. Neely, o güne kadar hiç şöhretlerle dolu bir partide hazır bulunmamıştı. Üstelik herkes de onu tanıyordu. İşte en büyük sürpriz buydu... Neely artık şöhretlerin tanıdığı bir insan olmuştu. Bu düşüncenin verdiği heyecandan kurtulamıyordu. Daha sonra da Johnny Mallon, Mel'e kendini radyo şirketinin elemanlarından biri olarak görebileceğini söylemişti. Vay, bu müthişti. Fakat şu 'vayyy' kelimesini de durmadan kullanmaktan vazgeçmeliydi. Yabancıların yanında da söylemiş ve onu duyanlar kahkahalarla gülmüşlerdi. Yoo, öyle alaycı bir gülüş değildi bu.. Herkes Neely'nin taklit yaptığını zannetmiş ve onun için gülmüştü. Mel'in kültürlü arkadaşlarıyla kaynaştıktan sonra Neely de güzel sözler söylemesini öğrenecekti. Genç kız, tiyatroların kulislerinde tekrarlamaktan utanç duyacak sözlerden başka bir şey öğrenememişti ki... Mel'in kelime dünyası ne kadar zengindi. Mel gibi kolej mezunu bir delikanlının onu sevmesi inanılacak şey değildi...

Neely, o yılbaşı gecesini hiç unutamayacaktı. Mel de unutamayacağını söylemişti. Mel'in oteline geldikleri zaman Neely ona sevgiyle sarılmıştı. «O kadar mutluyum ki, Mel, başımıza birşeylerin gelmesinden korkuyorum.»

Yatmaya hazırlanırlarken Mel: «1946 yılına pek neşeli ve hareketli girdik,» dedi, «fakat biliyor musun ben bu gece şu Helen Lawson'a biraz acıdım. Biz soyunma odasından çıkarken pek üz-

gün ve yalnızdı zavallı.»

Neely, burun kıvırdı: «Bak, Helen'in hiç flörtü yoktur. Bu gece ise o desinatörün onu partiye götürmesi de büyük şans eseri oldu. Vay, senin odan çok soğukmuş, Mel... Daha kaloriferleri yakmamışlar, halbuki nerdeyse sabah olacak.» Genç kız, yatağa girdi, delikanlının kolları arasına sokulduktan sonra da titremesi devam etti.

«Pekâlâ sen tarihi tesbit et, ben de o zaman tanışırım. Sen ne zaman istersen o zaman evleniriz. Kendimize göre güzel bir apartman dairesi bulurum.»

Neely, Mel'e iyice sarılmış, ayaklarını genç adamın bacaklarının arasına sokmuştu.

«Ne dersin, Neely? Bu gece Johnny'nin ne dediğini duydun. Artık işe yerleştim. Haftada iki yüz dolar kazanacağım.»

«Ben de öyle.»

«Şu halde hemen evlenelim.»

«Peki. Bir Haziranda evleniriz.»

«Peki o zamana kadar beklemeye ne lüzum var?»

«Kızlarla beraber tuttuğum dairenin kontratı o tarihte bitiyor da ondan. Daha önce daireden çıksam da kiradan hisseme düşeni ödemek zorundayım. Hepimiz evlenmek üzere olduğumuz için aramızda bu karara vardık. Daireyi vaktinden önce boşaltan kira hissesini ödeyecek.»

«Maddî durumumuz buna müsait. Onlara parayı veririz.»

«Alay mı ediyorsun? İki kira birden ödemenin lüzumu var mı?»

«Ama ben seni istiyorum, Neely.»

Neely, fıkırdadı: «Bana sahip oldun ya... Haydi, gel, ne duruyorsun? Hem de şimdi...»

«Fakat Neely?...»

«Canım, haziranın birinde evleniriz. Haydi; gel Mel, sevişelim..»

Şubat, 1946

Neely, sakin bir tavırla hamallara kocaman bir piyanoyu salona yerleştirirken Jennifer ile Ann de hayretten ağızları birer karış açılmış halde onu seyrediyorlardı.

Neely: «Biraz önce Johnson Harris Şirketiyle anlaşma imzaladım» dedi.

Ann sordu. «Henry'ye n'oldu?»

«Dün onunla uzun boylu konuştuk. Johnson Harris Şirketinin benimle anlaşmak istediğini söyledim ve beni serbest bırakmasını rica ettim. Hemen ricomı yerine getirdi. Ben bir menacerle çalışacak kadar büyük bir yıldız değilim henüz. Arkamda büyük bir şirketin bulunması şart. Henry de bana hak verdi. Şimdi de bak ne hale geldim...»

Jennifer sordu: «Sana piyano mu verdiler?»

«Hayır, ama kirasını onlar ödeyecekler. Üstelik beni La Rouge'a da yerleştirdiler. Üç hafta sonra çalışmaya başlıyorum.»

«Helen Lawson'un oyununda oynarken bu işi nasıl idare edeceksin?» diye Ann sordu.

«İkisini de idare edeceğim. La Rouge'da geceyarısından sonraki programa katılacağım. Bunun için de bana haftada üç yüz dolar verecekler iyi değil mi? Başka bir şey daha oldu, tahmin edin bakayım.. Johnson Harris Şirketi bana Zeke Whyte'i sağladı. Zeke'nin ücretini de onlar ödeyecekler. Benim programlarımın tertibini o yapacak, oyunlarımla da o ilgilenecek. Zeke yalnız büyük sanatçılarla çalışıyor. Benim sesimi dinleyince biraz gayret edersem büyük başarı sağlayabileceğimi söyledi. Judy Garland ile Mary Martin karışımı olduğumu belirtti.»

«Aman araya bir de Helen Lawson girmesin... O zaman üçünüze de bir tekme vurup atarız ha...» Jennifer bunları söylerken Ann'e bakıp gözünü kırptı.

Neely, Steinway marka piyanonun üzerinde ellerini yavaşça gezdirerek, «Piyano fevkalâde değil mi? Zeke bunu almam için ısrar etti. Piyano, odanın da havasını değiştiriverdi değil mi?»

Jennifer, başını salladı: «Elbette. Gerçekten burası bir şeye benzedi... Evet, tıpkı prova sahnesine benzedi...»

Neely'nin çocuksu yüzü birden gölgeleniverdi: «Piyanonun burda durmasını istemiyor musunuz?»

Jennifer gülümsedi: «Hayır, canım. Yalnız bale pistini nereye koyacaksın diye merak ediyorum. Herhalde piyanodan sonra sıra ona gelecek değil mi?»

Ann de gülümsedi: «Bırak içimizde bir de ihtiraslı yıldız adayı bulunsun,» dedi, «Ailede bir şöhretin bulunması iyi birşey...»

Neely, yüzünü buruşturdu: «Ben bütün bunlara para kazanmak için katlanıyorum. Haziran'da Mel ile evlenirken cebimde çok para olsun ki evimizi burası gibi güzelce döşeyebileyim.»

Jennifer sordu: «Mel, Johnny Mallon'un işlerini ne zaman yapıyor? Senin basın müşavirliğinle uğraşmaktan başka işe pek vakti kalmıyor gibime geldi de.. Ben hiç kimsenin bu kadar reklâm edildiğini görmedim.»

«Niçin yapmasın? Ben de müşterek istikbalimiz için çalışıyorum.»

Jennifer sordu: «Yani sen bütün bu sıkıntılara katlanırken şöhrete ulaşmayı aklından geçirmiyor musun?»

«Şöhrete ulaşıp da ne yapayım? Günün birinde kavalyesizlikten yaşlı homoseksüel desinatörlere muhtaç kalmak için mi? Evlendikten sonra da çalışacağım ama yuvamın mutluluğu benim için daima ön plânda gelecek... Sen de kendine bakmadan karşıma geçmiş bana şöhretten, yıldız olmaktan bahsediyorsun. Tony'nin uğruna 20the Century Fox Şirketinin kontrat teklifini geri çeviren sen değil misin?»

Jennifer, omuzlarını silkti: «Pek de parlak bir kontrat teklifi değildi de ondan... Haftada ancak yüzelli dolar alacaktım.»

Neely, ısrar etti: «Henry senin bu kontratı imzalaman gerektiğini söylüyordu. Eğer teklif daha parlak olsaydı kabul edecek miydin?»

«Bilmem.. Herhalde.. Fakat benim kabiliyetim yok, Neely.. Sen benim gibi değilsin ama...»

«Evet, ama şöhrete ulaşmak için de kabiliyet kâfi değil.. Hey, şuraları hemen temizleyiverelim. Zeke nerdeyse gelir.»

Ann ısrarla: «Burası pekâlâ derli toplu...» diye söylendi.

Neely, hemen kül tablasını temizlemeye koyuldu. «Jen sen de evde ne kadar boş kül tablası varsa hepsini birden kirletiyorsun. Zeke benim sigara içmememe pek memnun oldu. Fakat sadece odanın dumanlı olması bile şarkıcının sesini bozarmış.»

Jennifer, kaşlarını kaldırdı: «Senin çalışacağın Gece Klübünde sigara içmek yasaklanacak mı?»

«Hayır ama evimde kendimi niçin zehirleyeyim?»

Bundan sonra tam üç hafta Zeke Whyte daireye karargâhı kurdu. Hiç durmadan Neely'ye prova yaptırıyordu. Jennifer ile Ann eve her gelişlerinde Zeke'yi orada buldular. Zeke, bir kadın gibi cazibeliydi. Önemli bir kişi olduğundan emindi; çalışkandı ve çalıştırmasını da iyi biliyordu. Üstelik iyi bir müzisyendi. Neely'yi ölesiye çalıştırıyordu.

Genç kız, bazan gözlerinden yaşlar boşanarak yatak odasına koşuyor, arkadaşlarına: «Bu herif benden ne istiyor?» diye bağırıyordu. «ben ömrümde bir kere bile şan dersi almadım, şimdiye kadar da pekâlâ güzel şarkı söylüyordum. Bu adam birdenbire beni ikinci bir

Lily Pons yapmaya kalkıştı. Hem de üç hafta içinde herşey tamam olacakmış. Ann, içeri git de söyle şuna beni rahat bıraksın.»

Bu esnada Zeke kapının önünde belirip: «Haydi bakalım Neely, sızlanma süren doldu. Iş başına..» diye emrediyordu.

Neely, hıçkırıklar arasında: «Ben bu işi yapamayacağım. Sen çok fazla şey istiyorsun..» diye mırıldanıyordu.

«Elbette isteyeceğim. Büyük bir sanatçı olmak varken neden ikinci sınıf şöhretler arasında kalasın?»

Neely, her defasında da Zeke'nin peşinden gidiyordu... Sonra ses egzersizleri devam ediyordu... Bir ara genç kız tekrar ağlıyor, bağırıp çağırıyordu... Sonunda gene Zeke galip çıkıyor, kızı piyanonun başına götürüyordu. Bu çalışmalar sanki hiç sona ermeyecek gibiydi...

Fakat asıl patırtının büyüğü ikinci haftanın sonunda koptu. Neely, Henry Bellamy'nin bürosundan içeri rüzgâr gibi girdi. Ann'e «Nerede o?» diye sordu.

«Kim nerede?»

«Henry. Tekrar benim menacerim olmasını söyleyeceğim. Ona ihtiyacım var. Şu Zeke'yi de başımdan defetsin.»

«Henry NBC Televizyon Şirketine gitti. Zeke bu defa ne yaptı?»

«Elbiselerimin hepsini yakmamı istiyor.»

«Ne dedin?»

«Canım ne dediğimi duydun ya... Hepsini yakmalıymışım. Elbiselerim o kadar kötüymüş ki, başkalarına bile veremezmişim... Şu yeni palto da yakılacakların listesine dahil...» Neely, kırmızı tilki yakayı sevgiyle okşadı. Ohrbach'ın tenzilâtlı satışlarından yetmiş dolara aldım!»

Ann, gülmemek için kendini zor tuttu: «Ah, bu palto senin için biraz fazla ağır başlı bir kıyafet sayılır...»

«Ben hayatım boyunca ablamın eskilerini giymekten bıktım. Artık dilediğim kıyafetleri seçmeye de hak kazandım zannediyorum.»

«Zeke senin ne giymeni istiyormuş?»

«Kim bilir? Birazdan onunla bir moda uzmanının bürosunda buluşacağım. İşte onun için Henry'ye ihtiyacım var ya... Onunla konuşsun... Bana da bazı konularda hak tanımak gerektiğini anlatsın.»

«Bak Neely'ciğim, senin Henry'ye ihtiyacın yok ki.. Bunları Zeke'ye kendin de pekâlâ söyleyebilirsin.»

«Hayır, ben onunla münakaşa etmek istemiyorum. Belki yarı yolda bırakır gider.. Biliyor musun, Ann, bu adam benim sesimi gerçek-

ten çok terbiye etti, inanılmayacak derecede değiştirdi. Bazan duyduğum sesin kendime ait olduğuna bile inanamayacak gibi oluyorum. Hem de iki haftada başardı bunu.. Ömrümde ilk defa kendime güvenim arttı. Belki gerçekten büyük bir yıldız olurum diye düşünmeye başladım. En tiz notaları bile rahatça söyleyebiliyorum. Zeke gerçekten bir dahi..»

«Öyleyse, kıyafet meselesinde de belki haklıdır.»

Neely, içini çekti: «Eh, gala gecesi giyeceğim kıyafeti onun seçmesine ses çıkarmayacağım tabiî.. Şarkıların bazılarını söylerken biraz dans da edeceğim. Onun için elbisemin modelini de Zeke çizdi. Fakat bu paltodan dünyada vazgeçemem...»

Ertesi hafta Neely, paltoyu mor tafta elbise ve yeni aldığı diğer altı elbiseyi ablasına gönderdi. Zeke, onu gala için bir tuvalet, her güne giymek için iki yünlü elbise ve bir de koyu mavi palto almaya zorlamıştı. Neely, yeni elbiselerini tiksinerek seyrediyordu. Yünlü elbiseleri birer gün arayla giyiyor, bunlar sırtındayken üzerine birşey dökülür de leke olur diye korkusundan yemek yiyemiyordu. Bir küçük leke elbiselerinin sayısını yarıya indirmeye yetecekti.

Genç kız, mavi yünlü kumaşın üzerine peçetesini dikkatle sererken: «buna yüz yirmi beş dolar ödedik,» diye Mel'e izahat verdi. Sardi Lokantasının ön masalarından birinde oturuyorlardı.. Neely, böyle lüks bir lokantada itibarlı bir müşteri oluşunu bir türlü hazmedemiyordu.

Mel: «Kıyafetin güzel ama,» dedi, «doğrusu bu paraya alındığını da pek göstermiyor.»

«Zeke benim yeni bir tip yaratıp bu havayı hep devam ettirmem gerektiğini söylüyor.»

«Bu elbiseyle nasıl bir tip yaratacakmışsın?»

Neely omuzlarını silkti. «Bilmem... Kıyafetim sende ne gibi bir düşünce uyandırdı? Senin okumuşluğun var, bilirsin.»

Mel, sandviçinden bir lokma ısırdıktan sonra düşünceli düşünceli elbiseye baktı. «Bana kalırsa sen bu kıyafetinle Broadway'de adı yeni duyulmaya başlamış yıldız adaylarına pek benzemiyorsun, burası muhakkak.. Daha çok bir lise öğrencisini andırıyorsun. Evet, tamam... Bir özel liseden yeni ayrılmış şık bir genç kız...»

«Bu iyi birşey mi?»

«Bilemem ki sekerim. Ben seni hangi kıyafetle olursan ol, gene de seviyorum Hattâ o berbat mor tuvaletinle bile...»

«Mel... Tafta tuvaletimi beğenmediğini hiç söylememiştin ama..»

«Tanıştığımız gece sırtında bu elbise vardı, ben de senin kalbini kırmak istemedim.»

«Peki kırmızı kürk yakalı siyah paltomu nasıl buluyordun?»

«Eh o da alelâde bir kıyafetti... Senin için fazla yaşlı işiydi...»

«Bu mavi palto çok mu değişik?»

«Bilmem ama hayatım sana pek yakıştığı muhakkak. Homoseksüeller zevkli oluyorlar...»

«İyi... Pekâlâ...» Neely içini çekti, sonra yemeğini dikkatle yemeye koyuldu.

Mart, 1946

Hiç kimse Neely'nin Galasından önemli bir sonuç elde edileceğini düşünmemişti. Böyle bir duruma da hazırlıklı değildiler. Ann, Henry ve Lyon ile gelmişti. Jennifer, salonun öbür tarafında büyücek bir masada Tony Polar, ablası Tony'nin yazarları ve bir kaç reklâmcıyla beraber oturuyordu. Helen Lawson, bir rejisör yardımcısıyla geldi. Henry'ye karşıdan 'merhaba' diye el salladı ve Ann'i bilhassa görmemezlikten geldi.

Gala, başlangıçta, gece klüplerinin alışılagelmiş tipik galalarından farksızdı. Gazeteciler, sırf görevlerini yerine getirmiş olmak için gelmişlerdi. Hiç kimse bu galadan fazla birşey beklemiyordu. Daha önceleri de bu çeşit galaları çok görmüşlerdi. Ücretini arttırmak çabasıyla ortaya çıkıp küçük fırsatlardan faydalanmaya bakan yeni bir kız... Davetliler onun enerjisine ve irade kuvvetine hayran oldukları için gelmişlerdi, fakat onun kabiliyetine, başarısına hayran kalarak huşu içinde salonu terketti'er.

Ann, gözlerine ve kulaklarına inanamıyordu. Program sırasında bir ara Jennifer ile gözgöze geldiler. İkisi de sevinç içindeydiler. Henry Bellamy, heyecandan iskemlesinin ucuna oturmuş, zevkle Neely'yi dinliyordu.

Neely, gerçekten şahaneydi... Işık tertibatı onun çocuksu yüzünü adeta güzel'eştirmişti. Lacivert saten etek ve beyaz saten bluzuyla da masum bir genç kız hüviyetine bürünmüştü. Eteğinin kısalığı sayesinde bacaklarının güzelliği iyice meydana çıkmıştı. Ann de daha

önce Neely'nin bacaklarının güzelliğini, vücudunun inceliğini farketmemiş olmasına şaşıyordu.

Henry bir ara fısıldadı: «İşte elimizden kaçan yıldız... Hay, Allah, Lyon onu avucumuzdan nasıl kaçırdık?»

Lyon da başını salladı: «Hatayı işledikten sonra ne desen, ne yapsan boş...»

Ann de: «Neely gerçekten fevkalâde değil mi?» diye fısıldadı.

Lyon cevap verdi: «Fevkalâde kelimesi onu anlatmaya kâfi değil. İnanılmaz bir yetenek. Piyanoda onun gibi bir tane daha yoktur...»

Bundan sonra Neely'nin çevresindeki heyecan fırtınası apartımanı da yaşanmaz hale getirmişti. Telefon durmadan çalıyordu. Salonu röportaj yapmak isteyen gazetecilere ayırmışlardı. Bu arada fotoğraflar çekiliyor, ziyaretçiler kabul ediliyor ve provalar yapılıyordu. Neely'yi hemen bütün radyo istasyonları misafir sanatçı olarak programlarına davet ediyorlardı. Neely büyük bir plâk şirketiyle bir kontrat imzalamıştı. Film şirketlerinden de Metro onu istiyordu... Fox onu istiyordu... Bu arada Helen Lawson da Neely ile selâmı sabahı kesmişti.

Neely, buna çok üzülüyordu, «Olacak şey mi bu? Beni birdenbire defterinden siliverdi...» diye Ann'e dert yandı.

Jennifer güldü, «Bu da senin nihayet bir yıldız olduğunu gösterir,» dedi, «Helen benimle hâlâ çok iyi dost...»

Neely, durumunu açıkladı: «Gelecek mevsim de bir oyunda oynayacaktım. Fakat artık bu durumda oynamam. Gilbert Case, bana yeni bir anlaşma teklifinde bulundu. Haziranda başlayacaktı. Daha da fazla para alacaktım. Aşağı yukarı yüz dolar fark olacaktı. Fakat Helen'in bana karşı takındığı bu soğuk tavırlardan sonra onunla beraber çalışmama imkân kalmadı.»

Ann, güldü «Şimdi numarayı bırak, Neely... Senin Helen Lawson ile ro'ün yok ki... Haziran başında bırakmak için makul sebep arıyorsun.»

«Ama benim Gilbert Case'e karşı kendimi borçlu hissetmeme de sebep var mı? Eğer sen olmasaydın ben hiç bir zaman o ovunda rol alamayacaktım, Ann... Tabii Helen de Terry King'den korkmasaydı bunların hiç biri olmayacaktı.

Neely, nihayet Century Prodüctions, Şirketiyle anlaşma imzaladı. «Bu şirket, diğer'erinden daha küçük ama,» divordu, «Johnson Harris Şirketinin idarecileri bana orasını uygun gördüler. Geçen yıl bu

şirketin filmlerinden ikisi Oscar armağanına aday gösterilmiş. Yeni yıldızları hep onlar angaje ediyorlarmış. Ben de orada gerçek bir yıldız olacağım.»

Mel, Neely'nin film anlaşmasına pek sevinmemişti. Neely, ısrarla:

«Ama bu benim için büyük bir şans,» diye söylendi. «Mayısın sonuna kadar tiyatroda kalacağım. Adele'den mektup aldım, Haziranın ortasına doğru geliyormuş, tabii dairesini de istiyor, onun için...»

Mel: «Jennifer ile Ann ne yapacak?» diye sordu.

«Eh, bizim oyun bir yıl daha devam eder. Jennifer de Tony ile evleninceye kadar tiyatroda kalacak. Hoş, şimdilik onların da birşey yaptıkları yok ya... Sadece flört ediyorlar, evlilikten söz açan yok.»

«İyi ama arkadaşların nerde oturacak?»

«Şimdi yer bulmak daha kolay. Bir süre için Orwin Oteline taşınabilirler. Oldukça ucuz fiyata bir daire kiralayabileceklerini umuyorum.»

«Peki biz ne olacağız?»

«Biz de önceden kararlaştırdığımız gibi Haziranın birinde evleniriz.»

Mel gülümsedi: «Ben bu konuya hiç temas etmeyeceğini sanmıştım.»

Neely, genç adamın elini tutup kuvvetle sıktı: «Balayımız için de hemen California'ya gideriz. Şef bana bir ev bulacak.»

«Şef mi?»

«Bak, sana ondan söz etmeyi unutmuştum. Geçen hafta buradaydı. Adı Cyril H. Bean. Fakat hiç kimse ona 'Cyril' ya da Bay Bean demiyor. Herkes 'Şef' diyor. Elli yaşlarında, yağız tenli, oksaçlı, sevimli bir ihtiyarcık... Çok iyi kalpli, babacan bir adam. Hollywood'da bana büyük bir ev kiralayacak. Ayda üç yüz dolara yüzme havuzlu eve kavuşacağız. Fakat yüzümde çok çil olduğu için fazla güneş banyosu yapmam gerekiyormuş. Eğer işler yolunda gider de ben başarı sağlarsam bir süre sonra da Beverly Hills'e taşınabilirmişim.»

«Arada ne fark var?»

«Kimbilir belki de caddenin ters tarafındadır. Evin Hollywood'da olduğunu söylerken benden özür diler gibi bir tavır takınmıştı. Ben de anlamış gibi göründüm. Fakat şöyle bir düşünsene Mel, Hollywood'da üstelik yüzme havuzu olan bir ev ne demektir...»

Mel, elini uzatıp Neely'nin parmaklarını kavradı:

«Neely, biliyorsun, seni seviyorum..»

«Ve düşün, Mel, ben haftada bin dolar ücretle işe başlıyorum. Kısa zamanda ne kadar çok paramız olacak..»

«Neely... Johnny Mallon'un programı New York'ta yayınlanıyor.»

«Sen de işi bırakıver...»

«Hemen şıp diye mi?»

«Mel, sen delirdin mi allahaşkına? Haftada iki yüz dolarcık alıyorsun zaten...»

«Gelecek yıldan itibaren üç yüz dolar almaya başlayacağım.»

«Ama ben bin dolar kazanacağım. Üstelık plâklardan alacağım para da buna dahil değil. Johnson Harris Şirketindekiler gelecek yıl sadece plâklardan yirmi beş bin dolar kazanabileceğimi söylediler... Bir düşünsene...»

«Peki ben ne yapacağım? Yüzme havuzunun kenarında pinekleyecek miyim?»

«Mel, sen benimle berabersin. Biz bir takım sayılırız. Sana ihtiyacım var. Asıl bundan sonra benim reklama ihtiyacım olacak... Hem de her zamankinden daha fazla.»

«Stüdyo sana bir reklâm müşaviri bulur.»

«Elbette bulacaklar ama o senin gibi olamaz ki.. Stüdyonun basın ajanı diğer artistlerle beraber benimle de ilgilenecek. Fakat senin sadece benim için çalışmanı istiyorum. Hem Mel bütün bu para işlerini de sen idare edeceksin. Ben hayatımda bir çek bile yazmış insan değilim. Apartımanda kızlarla otururken bile benim para işlerimi onlar idare ediyorlar. Ay sonunda durumumun ne olduğunu onlar söylüyorlar. Ay başlarında da ben onlara parayı veriyorum. Hizmetçiye, ahçıya ne denir, nasıl emir verilir, onu da bilmiyorum. Hattâ eve hizmetçi, ahçı nasıl getirilir, onu bile bilemiyorum. Benim hiç evim de olmadı. Herşeyi sen idare edeceksin, Mel. Mutlaka benimle gelmen gerekiyor. Orada sensiz ben hiç birşey yapamam.»

«Hayır, Neely, bunun sonu gelmez.»

«Niçin? Zaten bütün bunlara da bir bakıma sen sebep oldun. La Rouge'a nasıl girdim bir kere düşünsene...»

«Johnson Harris Şirketi bu işi sana temin etti.»

«Ama senin reklâmların sayesinde şirket benimle ilgilendi. 'Hit the Sky' oyununun galasından sonra hiç kimse benimle ilgilenmediydi ki... Belki o zaman bugünkü gibi bilgili bir şarkıcı değildim. Bunu Zeke'ye borçluyum, ama benim dikkati çekmemi de sen sağladın...»

Mel, genç kızın ellerini kavradı: «Zeke sana ses vermedi, ben de seni yaratmadım. Sen böyle doğmuştun. Bizler sadece yeteneklerinin

ortaya çıkmasını sağladık.»

«Öyleyse bana gene eskisi gibi yardım et, Mel. Sana ihtiyacım var... Seni seviyorum...»

«İyi ama Neely, bu durumu devam ettirip ettiremeyeceğimizi de bilmiyoruz ki... Ben Hollywood'a hiç gitmedim ama orada işlerin nasıl döndürüldüğünü biliyorum. Ben orada Bay Neely O'Hara olacağım. Hiç kimse bana değer vermiyecek.»

«Benim o bildiğimiz Hollywood partilerine gidip, sahte dostlar arasına karışacağımı aklından geçirmiyorsun değil mi? Herşey, tıpkı buradaki gibi olacak. Her allahın günü galalara davet ediliyorum. İçlerinden uygun gördüklerime beraber gidiyoruz. Sana da kimse Bay O'Hara demiyor...»

«Burası başka, Neely'ciğim.»

«Mel, yalvarırım...»

Genç adam, uzandı, kızın elini kuvvetle sıktı: «Pekâlâ... Ben de hep Hollywood güneşiyle yanmanın hayalini kurmuşumdur... Brooklyn'de herkes bana bayılacak...»

Aralık, 1946

Jennifer, bir iskemlenin üstüne çıkmış, gardrobun üst gözüne şapka kutusunu yerleştirmeye çalışıyordu. Bu esnada üstten iki bavul kaydı, yere düştü. Jennifer başını yana çekmeseydi bavullar başına düşecekti. Genç kız, öfkeyle homurdandı:

«Bu küçücük dolaba eşya yerleştirmek gerçekten imkânsız.»

Ann, onun çantaları tekrar eski yerlerine koymasına yardım etti. «Sana benim dolabımdan yer verirdim ama o da ağzına kadar dolu» dedi, «senin eski elbiselerini oraya koyduk.»

«Bu otel idarecileri bir insanın iki küçük dolaba eşyasını yerleştirebileceğine nerden hükmetmişler? Adele neden Londra'da zengin bir Lord bulup kalmamış sanki? Ah, yarabbi o evi nasıl özlüyorum bilseniz...»

«Bu dolaplar da epey büyük, Jen. Yalnız hiç kimsenin bu kadar fazla elbisesi olacağı düşünülemez.»

«Ama ben hepsinden nefret ediyorum.»

«Jen... Sakın yanılıp da yeni bir elbise daha almaya kalkayım

deme. Senin giyer giymek bıktığın elbiseler sayesinde benim de gardrobum bir hayli zenginleşti. Lyon her defasında beni değişik bir kıyafetle gördükçe şaşırıp kalıyor.»

«Eğer Tony Noel'de bana yeni vizon manto alırsa eskisini de sana veririm.»

«Eskisi mi? Ayol, onu daha geçen yıl aldın.»

«Ben o mantodan nefret ediyorum. Bana Prensi hatırlatıyor. Hem onun cinsi de iyi değil. Fakat senin saçlarının rengine pek uyacak. Ben koyu renk, iyi cins vizon manto istiyorum.»

«Öyleyse bu mantoyu senden satın alırım.»

«Budalalık etme...»

«Benim param var, Jen. Henry, yüzüğün parasıyla benim on iki bin dolarımı işletiyor.»

«İşler nasıl bari?»

«Şey, yüzük için sadece yirmi bin dolar alabildik. Gerçi daha fazla edermiş ama kuyumcular bu yüzüklerin artık pek müşteri bulamadığını söylediler. Henry de A.T.T. senetlerine yatırdı bu parayı... Senetlerin fiyatı henüz fazla artmadı ama faizden elime epey para geçiyor.»

«Aman servetine sakın dokunma...»

«Bana tutumluluk tavsiye edene bakın... Bu ay Vogue ve Harper's Mecmualarında resimlerin yayınlandı. Sen daha bir kuruş bile biriktiremedin. Valla, bilmem ama Jen sen Longworth Şirketiyle anlaşma imzaladığına göre herhalde çok para kazanıyor olmalısın... Ama eline geçeni elbiselere harcayıveriyorsun. Bu doğru değil. Bari aldıklarının değerini bilsen yüreğim yanmayacak.»

«Elbise almak ve anneme para göndermekten elimde avucumda birşey kalmıyor ki... Mankenlikten haftada üç dört yüz dolar alıyorum ama bu paranın kıymeti yok. Benim tek ümidim Tony... Yirmi altı yaşındayım, Ann. Benim öyle başkaları gibi parlak bir istikbal bekleyecek zamanım yok. Tony benim kıyafetlerimden hoşlanıyor. Gazetelerde de benim cazibemden söz ediliyor. Ben bunu bir yatırım olarak kabul ediyorum. Paramın hepsini Tony'yle oynayacağım kumara yatırıyorum. Eğer attığım zar, izdivaç kelimesinin üzerinde durursa ne alâ... O zaman hayatımın sonuna kadar hür yaşayacağım.»

«Ama bu bence vizon mantoyu başkasına vermen için yeterli bir sebep olamaz.»

«Aşağı yukarı bir yıldanberi herkes bu mantoyu sırtımda görü-

yor. Tony ile evlenirsem bunun gibi bir düzine mantom olacak. Halbuki Lyon'un kitabı satış rekorlarını kırmazsa sen de bir vizona sahip olabilmek için yıllarca bekleyeceksin.»

«İşte ben de heyecanla onu bekliyorum. Kitabı geçen hafta bitirdi.»

«Aman çok iyi... Şimdi artık evlenebilirsiniz.»

Ann güldü: «O kadar basit değil... Önce kitabı bir yayınevinin satınalması lâzım. Lyon, müsveddeyi Bess Wilson'a verdi. New York'un en ünlü kitap ajanı oymuş. Eğer bu kadın eseri beğenir de yayınlatmayı üzerine alırsa ne alâ... Kitapçılar Bess Wilson'un tavsiye ettiği eserleri hemen okuyup yayınlamaya bakarlarmış.»

«Kadından ne zaman haber alacak?»

«Bugünlerde haber alacağını ümit ediyor. En geç Noel'e kadar durumun belli olacağını söyledi. Neely, bak Neely'nin şarkıları ne kadar güzel...» Ann, böyle diyerek pikabın başına geçti, düğmesine bastı.

Jennifer: «Plâkları eskittin» diye söylendi.

«Çok güzel söylüyor ama. Onunla iftihar ediyorum. Çevirdiği filmi seyretmek için de öylesine sabırsızlanıyorum ki...»

Jennifer, gardrobun kapısını hızla kapadı: «Pikabını susturursam kızar mısın? Biraz kitap okumak istiyorum da.»

Ann, pikabı kapadı. «Jen, saat iki oldu. İkimiz de uyusak iyi ederiz.»

«Benim ışığımdan sen rahatsız olur musun?»

«Hayır ama senin bu kadar az uyku uyumana üzülüyorum. Bazan gece yarısı uyanıyorum, bir de bakıyorum ki sen yatağında yoksun.»

«Seni uyandırmamak için yan odaya geçip sigaramı orada içiyorum.»

«Neyin var, Jen? Tony'ye mi üzülüyorsun?»

Jennifer, omuzlarını silkti: «Bir bakıma... Ama aşağı yukarı bir yıldan beri uyku uyumadım... Mamafih Tony için de üzülüyorum. Şubat'ta California'ya gidecek. Bir radyo şirketiyle anlaştı.»

«Belki gitmeden önce sana evlenme teklifinde bulunur?»

«Miriam başında oldukça asla... Yalnızken ona her istediğimi yaptırabiliyorum. Fakat ancak yataktayken yalnız kalabiliyoruz... Nikâhımızı yatakta kıydıramayız ya...»

«Bir de kaçmayı deneseniz?»

«Ben bunu da düşündüm. Meselâ Maryland'e gidebiliriz. Fakat

bu da pek kolay değil. Yatakta herşeyi vadediyor. Fakat yataktan dışarı adımını atar atmaz da Miriam'ın kölesi oluyor.» Jennifer, banyoya doğru yürüdü. «Haydi sen uyu. Bir kişi yerine iki kişinin üzülmesinde fayda yok. Ben bir çare bulurum elbet...»

Ann, kuştüyü yastığına vurup düzeltirken: «Biraz uyumayı denesen iyi olacak» dedi.

«Onu da deneriz. Yalnız önce jimnastiğimi yapayım, mallarımı yağlayayım, ondan sonra.» Jennifer, yorgun bir hâlde banyonun kapısını kapadı, ilâç dolabından kakao yağı şişesini aldı. Banyonun soluk ışığı altında yüzünü dikkatle seyretti. Gözlerinin altında birkaç küçük çizgi belirmişti. Dört yıl sonra otuz yaşında olacaktı. 'Hit the Sky' oyunu Hazirana kadar devam edecekti. Fakat zaten bir yıldanberi bu oyunda oynuyordu. Bundan bir şey çıkacağı yoktu. Tabii Fox Şirketiyle bir kontrat imzalaması ihtimali her zaman mevcuttu. Fakat kontratı imzalayıp Tony'nin peşinden giderse onu hiç bir zaman elde edemeyecekti. Eğer Tony onsuz giderse Jennifer'i özleyip yanına aldırmak isteyecek miydi acaba? Buna hiç ihtimal vermiyordu. Miriam, onun genç ve güzel kızlarla tanışmasını sağlayacak, hiç yalnız bıraktırmayacaktı. Genç ve güzel kızlar...

Tony onun ancak yirmi yaşında olduğunu zannediyordu. Ama şayet gerçekten on dokuz ya da yirmi yaşında bir kızla tanışırsa aradaki farkı anlayacaktı. Son zamanlarda Miriam da onu dikkatle süzüp acayip sorular sormayı adet edinmişti. Okula gittiği yıllardan söz açıp onun gerçek yaşına ait bir ipucu yakalamaya çalışıyordu. Allahtan ki Tony o kadar zeki değildi. Jennifer birden duraladı... Evet, Tony hiç de zeki bir erkek değildi... Yoksa herşeyi onun her işini Miriam yaptığı için mi delikanlı silkinmeye, fırsat bulamamıştı? Mikrofonun başındayken pekalâ zeki ve becerikliydi. Müzikte bir nota bile aksasa hemen farkediyordu. Evet, Miriam ona hiç bir zaman düşünme fırsatı vermediği için böyle olmuştu. Ah şu Miriam... Genç kız gözlerinin altına biraz daha yağ sürdü. Uyumak zorundaydı. Yatak odasına döndü. Ann uyumak üzereydi. Jennifer de yatağa girdi, ışığı söndürdü.

Bir saat sonra halâ uyanıktı. İşte gene o uykusuz gecelerden birini daha yaşayacaktı. Yavaşça yataktan kalktı, oturma odasına geçti. Sinirleri müsait olsa ne güzel uyuyacaktı... Çantasını açtı, küçük şişeyi çıkardı. Mermi biçimindeki küçük kırmızı haplara şaşkın şaşkın baktı. Bir gece önce ona bunları Irma vermişti. «Bir tane alırsan saatlerce uyursun» demişti.

'Seconal' adı verilen haplardı bunlar. İrma ona ancak dört tane hap verebilmişti. «Bunlar benim için altın gibi değerli» demişti, «daha fazlasını sana veremem...» İrma, oyunda Neely'nin yerini almıştı. Bu küçük kırmızı 'bebekler' sayesinde hayatının kurtulduğunu söylüyordu. «Sana daha fazla hap verebilirdim ama, Jennifer, bunları ancak doktor reçetesiyle alabiliyorum. Doktor bana haftada on taneden fazlasını vermiyor.»

Acaba bir tane alsa mıydı? Böyle minicik bir kırmızı kapsülün koskocaman bir insanı saatlerce uyutabilmesi gerçekten korkunç birşeydi... Küçük mutfağa gitti, bir bardak su aldı. Kırmızı hapı bir saniye kadar elinde tuttu. Kalbinin hızla çarptığını duyuyordu. Bu uyuşturucu bir maddeden yapılmıştı herhalde... Fakat bu çok saçmaydı... İrma her gece bu haplardan alıyordu ve dış görünüşünde de bir fevkalâdelik yoktu. İrma, oyunda rol aldığı zaman sinirleri bozulmuştu. Aradan yedi ay geçtiği halde, halâ öyleydi. «Ben şarkı söylerken herkesin beni Neely ile karşılaştırdığını hissediyorum» demişti. «Şimdi plâk albümleri sayesinde onun hayranı öyle çoğaldı ki...»

Her neyse, bir haptan zarar gelmezdi. Elindeki hapı yuttu, şişeyi çantasına koydu ve hemen yatağına girdi.

Acaba uykuya dalması ne kadar sürecekti? Halâ uykusu gelmemişti. Ann'in muntazam nefes alışlarını, masanın üzerindeki saatin tik-taklarını ve sokaktan geçen vasıtaların gürültülerini duyuyordu... Hattâ gürültüler birdenbire artmış gibiydi.

Derken bir uyuşukluk hissetti. Oh çok şükür... Aman bu ne güzel şeydi... Vücudunda ağırlık diye birşey kalmamıştı... Havada uçar gibiydi. Başı hem ağırlamıştı hem de hava gibi hafiflemişti... Uyumaya başlıyordu... Uyku... ah, o güzel kırmızı bebekçik...

Ertesi gün, Jennifer, Henry'nin doktoruna gitti. Fakat adam, kızın isteğini geri çevirdi. Sağlık durumu mükemmeldi. Bu saçmalık da nerden çıkıyordu böyle? Hayır, ona 'Seconal' veremezdi. O kadar çok kahve içmesindi... Sigarayı azaltsındı... O zaman uyuyabilirdi. Eğer bunlara rağmen uyumazsa o zaman da vücudunun uykuya ihtiyacı yok demekti.

Birkaç gün sonra İrma ona akıl verdi: «Uyku hapı için reçete böyle alınmaz» dedi, «iyi bir doktora gidip bana uyku hapı verin demek doğru değildir... En iyisi küçük bir doktor bulmalı... Müşterisi az, mazisi karanlık bazı doktorlar vardır ya, işte onlardan...»

«Şehrin Batı kesimindeki üçüncü sınıf otellerin önünden şöyle

bir geç. Pis bir vitrinin üzerinde bir doktor tabelâsı göreceksin. Ama hemen içeri girip hap isteme sakın. Rolünü başından sonuna kadar dikkatle oynamalısın. İçeriye gir, bu şehrin yabancısı olduğunu meselâ California'dan geldiğini söyle. Sakın vizon mantonla gitme. O zaman ücret de artar... Doktora uykusuzluktan şikâyetçi olduğunu söyle. O senin kalbini dinler, tansiyonuna bakar ve sadece bir kaç gecelik uykuya ihtiyacının olduğunu söyler. Sonra senden on dolar alır ve bir haftalık uyku ilâcı yazar. Bir hafta sonra ona tekrar gideceğinden de emindir. Bu ücreti de hakettiğini düşünür. Fakat inan bana Jennifer, bu parayı vermeye değer. Bir iki doktorun seni geri çevirmesi de mümkün... Ama ziyanı yok. Senin işine yaravacak olanı buluncaya kadar ara. Sakın Mackley Otelindeki doktora gitme. O benim doktorumdur. Bakarsın şüpheleniverir.»

Jennifer, aradığı doktoru Kırkşekizinci Caddedeki Otel'erden birinde buldu. Daha adam tozlu bir dinleme aletini göğsüne dayadığı zaman genç kızın yüreği heyecanla hoplamıştı. Biraz sonra da recete kâğıdını eline almış «Seconal mı yoksa Nembutal mı istersiniz?» diye sormuştu.

Jennifer, mırıldandı: «Kırmızılardan olsun.»

Doktor, recetevi Jennifer'e uzatırken: «İşte size bir haftalık Seconal» dedi, «bunlar uykusuzluğunuzu giderecektir. Şayet kâfi gelmezse tekrar uğrayın...»

Ann. Jennifer'deki değişiklikten pek memnundu. Haplardan haberi yoktu ama Jennifer'in her gece rahatca uyuması onu sevindiriyordu. Acaba Tony genç kıza sevinçli haberler mi vermişti?

Nihayet. Noel'den birkaç gün önce, Ann, hafta sonu tatili için Lyon'un apartımanına gitmeye hazırlanırken Jennifer de büyük kararını açıkladı. «Bu iş burda biter» diye kesin bir ifadeyle konuştu, «bugece Tony'yi Elkton'a gidip evlenmeye zorlayacağım. Aksi halde bir daha benim yüzümü göremez. Dün gece hersevi düşündüm. Eğer bu gece başaramazsam önümde altı hafta var. Bu müddet içinde Tony de burada olacak. Her gece bir başka kavalye ile sağda solda görünüp Tony'yi çılgına döndürebilirim. Aklı iyice başından giderse nihayet benimle evlenmek zorunda kalıverir. Eğer California'ya gidinceye kadar beklersem benim için herşey biter.»

«Bu gece Miriam nerde?»

«Her zaman nerdevse gene orada... Tabii bizimle. La Bomba'da yeni bir program başlıyormuş. Tony'ye tiyatrodan üstünü değişmek için eve gideceğimi beni buradan almasını söyledim. Miriam, o-

nun arkadaşlarıyla beraber bizi La Bombra'da bekleyecek. Burada Tony ile yalnız olacağız. Onu iyice şaşırtıp çılgına döndüreceğim. Eğer rolümü başarırsam...»

*

Tony geldiği zaman Jennifer sabahlıklaydı.

«Hey, elini çabuk tut da giyin» diye Tony bağırdı, «yeni program saat yarımda başlıyor.»

Jennifer, erkeğin yanına geldi: «Önce beni kucakla» dedi.

Tony, kendini kızın kollarından kurtardığı zaman nefes nefese kalmıştı, «Dur bir dakika, bebeğim, biraz nefes alayım. Sadece senin yanında durabilmek için bile kan takviyesine ihtiyacım var.»

Tony, Jennifer'in memelerini okşadı. «Hay allah, sen niçin hep düğmesiz elbise giyiyorsun?» Hırsla elbisenin yakasını iki yanından tutup Jennifer'in beline doğru sıyırdı. Sonra bir adım geriledi. Nefes alışları sıklaşmıştı.

«Jen, hiç kimsenin böyle göğüsleri yoktur...» Tony, yavaşça, kızın memelerine dokundu.

Jennifer gülümsedi: «On'ar senin, Tony.»

Genç adam, başını Jennifer'in memeleri arasına soktu, yavaş yavaş eğildi, dizlerinin üstünde durdu. «Of allahım, inanamıyorum... Onlara ellerimi değdirdiğim zaman içimde birşeyler oluyor...» Tony'nin ağzı su'anmaya başlamıştı. Jennifer, yavaşça genç adamın başını tuttu, geriye çekmek istedi. «Hayır, buradan kıpırdamak istemiyorum...» diye Tony mırıldandı.

«Tony, haydi gidip evlenelim.»

«Tabii, bebeğim, tabii evleneceğiz...» Tony, kızın elbisesinin düğmelerini çözmekle meşguldü. Hepsini çözünce kumaş düştü. Jennifer, bir kaç adım geriledi. Tony de onun peşinden diz'erinin üzerinde süründü. Jennifer, tekrar geriledi. Elleriyle vücudunu okşayarak: «Bunların hepsi senin değil, benim» diye mırıldandı.

Tony, kızın peşini bırakmıyordu. Jennifer gene onun elinden kurtulmayı başardı. Elleriyle vücudunun orasını burasını okşayarak Tony'yi çılgına döndürüyordu. Nihayet bacaklarının arasını da okşadı, «Bu da benim ama» dedi, «biz seni istiyoruz... Soyun...»

Tony, acelesinden gömleğinin düğmelerini kopardı. Biraz sonra o da genç kızın karşısında çırılçıplak duruyordu.

Jennifer, gülümseyerek: «Senin vücudun güzelmiş» dedi. Sonra

bir iki adım geriledi. «Ama benimki daha güzel.» Jennifer, bu defa memelerini okşamaya başladı. Kendi hareketinden sonsuz bir zevk alıyormuş gibiydi. Tony, karşıdan nefes nefese onu seyrediyordu. Birden sıçrayıp kızı yakalamak istedi ama Jennifer ondan daha atik davranıp kaçtı. Yumuşak bir sesle: «Beni seyredebilirsin ama» dedi, «dokunmak yok... Sana ait oluncaya kadar dokunmak yasak.»

«Ama sen benimsin... Vücudun da benim...» Tony nin sesi adeta ulur gibi çıkmıştı.

Jennifer gene tatlı tatlı gülümsedi: «Sadece ödünç. Ben olarak alabildin. Şimdi de ben malımı geri alıyorum. Ama gerçekten ister de sahip olursan başka...» Jennifer tekrar memelerini okşadı. «Bunlar hep senin olsun mu?»

Tony, ihtirastan titreye titreye Jennifer'i izledi. «İsterim tabii ama şimdi bana gel...»

«Şimdi olmaz. Benimle evlenmeden olamaz...»

Tony sert sert mırıldandı: «Seninle evleneceğim elbette.» Tony, kızı takibediyordu. ama Jennifer hep yüzünde tatlı tebessümüyle onun elinden kurtulmayı başarıyordu. Arada sırada da elleriyle vücudunun en can alacak kısımlarını okşayarak Tony'yi çılgına döndürmeye bakıyordu.

«Benimle ne zaman evleneceksin, Tony?»

«Bunu sonra konuşuruz... Hemen şeyden sonra...» Tony, Jennifer'in bu yeni oyunuyla kendinden geçmiş bir halde hipnotize edilmiş gibi kızın peşinde dolaşıyordu. Bu defa Jennifer, Tony'nin onu yakalamasına göz yumdu. Delikanlı hemen Jennifer'in memelerini tutmuştu. Aç bir kuzu gibi dudaklarını kızın memesine yapıştırdı. Ellerini de kızın bacaklarında gezdiriyordu. Bu defa Jennifer gene kendini çekti.

Tony, yarı baygın bir halde. «Jen» diye mırıldandı, «bırak bu oyunu... Ne yapmak istiyorsun sen, allahaşkına? Niyetin beni öldürmek mi?»

«Benimle evlen, yoksa bu bana elini son değdirişin olur.»

«Evleneceğim, evleneceğim...»

«Bu gece nasıl evlenebiliriz? Kan muayenesi yaptırmamız gerekiyor... Sonra evlenme izni alacağız... Yarın sabah ilk işimiz nikâh muamelelerine başlamak olsun. Sana söz veriyorum.»

«Hayır... O zamana kadar Miriam seni vazgeçirir.»

Miriam'dan söz etmek büyük bir hataydı. Tony'nin hemen ger-

çeklere dönmesine sebep oldu. İhtirası sönmeye başlamıştı. Jennifer hemen odanın öbür ucuna geçti, memelerini okşamaya koyuldu: «Seni özleyeceğiz, Tony» diye fısıldadı.

Tony de hızla Jennifer'in yanına geldi, onu kollarından yakaladı.

«Bu gece evlendir bizi, Tony. Biz sana ait olmak istiyoruz...» Jennifer, vücudunu Tony'ye yasladı.

Genç adam acıklı bir sesle: «Nasıl evlenebiliriz?» diye söylendi.

«Arabanı al. Maryland eyaletine, Elkton şehrine gidebiliriz.»

Tony, hayretle Jennifer'e baktı: «Yani bizi hemen evlendirirler mi? Sahi mi söylüyorsun.»

«Elbette. Beş dakikada evleniriz...»

«Ama Miriam?»

«Miriam'a ben söylerim. Evlendikten sonra onu ararız. Durumu ben anlatırım. Bırak, istediği kadar bana bağırsın. O zaman sen benim kollarımın arasında olacaksın. Bütün benliğimle sana ait olacağım... Hem de ölünceye kadar...» Jennifer, iyice delikanlıya yaslandı. «Dokun bana, Tony... Bak bunların hepsi senin olacak... Bana ne istersen yapabileceksin... Evlendikten sonra hiç bir isteğine itiraz etmeyeceğim.»

Tony yalvardı: «N'olursun... Şimdi... Şimdi gel... Sonra da Elkton'a gideriz.»

«Hayır, herşey Elkton'a gittikten sonra olacak...»

«Ama dayanamayacağım... Oraya gidinceye kadar bekleyemeyeceğim.»

Jennifer, Tony'ye biraz daha yaklaştı. «Bekleyebilirsin...» Jennifer, Tony'nin kulak memelerini okşadı, «bu gece evlendikten sonra sabaha kadar alem yapacağız.»

Tony'nin dudakları kurumuştu: «Pekâlâ, sen kazandın... Yalnız, allah rızası için elini çabuk tut da biran önce yola çıkalım.»

Jennifer, kollarını Tony'nin boynuna doladı. «Pişman olmayacaksın. Seni zevkten çılgına döndüreceğim.»

Kapı hızlı hızlı vuruldu. Jennifer, hemen delikanlının kolları arasından sıyrıldı: «Ben bu gece kimseyi beklemiyordum. Tony, burada olacağını kimseye söyledin mi?»

Tony, 'hayır' manasına başını salladı, Jennifer, hemen sabahlığını sırtına geçirdi. Kapıda, otelin uşaklarından biri duruyordu. Elinde bir telgraf vardı.

«Telgraf, Ann'e gelmiş. Lyon'un evine telefon edip ona haber vereyim belki önemli birşeydir.»

Jennifer, yatağa oturup Ann'i aradı. Tony de yatak odasına gelmişti. Hay allah, bu budalaca bir davranış olmuştu... Ayağa kalktı, elbisesini vücuduna sıkı sıkı sardı. Ann nerdeydi? Telefona niçin cevap vermiyorlardı?

«Alo...» Telefona Lyon cevap vermişti. Evet, Ann'i hemen çağıracaktı. Tony, Jennifer'in elbisesine saldırdı, genç kız onu itti.

«Alo, Ann sen misin? Sana demin bir telgraf geldi. Bir saniye dur...» Jennifer telgrafı açtı. Tony de onu yavaşça yatağa yatırdı. Jennifer, sessizce telgrafı açıp okumaya çalıştı. Bir taraftan da Tony'yi itmeye uğraşıyordu. Eliyle ahizeyi kapadı. «Hayır, Tony... Şimdi olmaz... Hayır...» Tony, Jennifer'in üzerine abanmıştı bile... Jennifer, telgrafa baktı. Tony'nin dudakları Jennifer'in memelerini bulmuştu. Of allahım... «Ann... evet, canım burdayım... Ann... Hay allah... Annen ölmüş...» Jennifer bunları söylerken Tony de ona sahip olmaya savaşıyordu. Jennifer dişlerini sıktı, sesinin tonunu değiştirmemeye çalışarak: «Evet, Ann, telgrafta başka bir şey yok... Çok üzüldüm. Allah sana sabır versin...» Telefonu kapadı. Tony de bitkin bir halde yanına yığılmıştı. Zevkten ve yorgunluktan nefes nefeseydi.

«Tony bu yaptığın doğru bir hareket değildi... Benim zaafımdan yararlandın.»

Tony, tembel tembel gülümsedi. «Sen bu zaaflarla doğmuşsun...» Genç adam, kızın memelerini okşuyordu.

«Kalkıp giyinsek iyi olacak. Ann buraya geliyor...»

Tony, göm'eğini sırtına geçirdi: «Beni çılgına döndürmüştün» dedi, «bu gömlekte düğme namına birşey kalmamış. Hemen otele koşup gömleğimi değiştireyim.»

«Yanına bavul al, Tony.»

«Niçin?»

«Maryland'e gidiyoruz. Unuttun mu?»

Tony gülümsedi: «Şimdi olmaz, bebeğim. Eğer acele edersek La Bombra'daki oyunun sonuna yetişebiliriz. Şimdi giyinmeye başla. Ben dönünceye kadar hazır ol. Yirmi dakikada gelirim.»

«Tony, eğer bu gece benimle kaçmazsan bir daha yüzümü göremezsin.»

Tony, kıza yaklaştı, çenesini okşadı. «Sen beni görmek isteyeceksin, bebeğim. Benim bir eşim daha yoktur. Hiç bir erkek benim

yerimi alamaz.» Tony kapıya doğru yürüdü, «Sırtına şöyle güzel bir tuvalet giy. Gazetecilerin hepsi orada olacaktır. Onların gözlerini kamaştırmalısın.»

Jennifer, kapının kapanışını seyretti. Hay allah kahretsin... Tam zamanını bulmuşlardı... Ann'in annesine de lânet olsun... Bütün annelere lânet olsun... Ölürlerken bile kızlarına eziyet verecek, işlerini bozacak zamanı seçiyorlardı... Jennifer, birden hatırladı... Annesine bu hafta para göndermemişti... Noel de yaklaşıyordu üstelik... Annesi bir mağazada halis İran astraganından yapılmış manto görmüştü. Onu mutlaka almak istiyordu. Ölmeden önce bir kürk mantoya sahip olmayı öyle arzuluyordu ki... Jennifer hemen masanın başına geçti. Beş yüz dolarlık bir cek yazdı, bir boş kâğıda da **«mutlu Noeller ve güzel astragan mantolar. Jeanette.»** kelimelerini yazdı. Sonra ikisini bir zarfa koydu. Hiç olmazsa annesinin mutlu bir Noel geçirmesini sağlamıştı. Allah kahretsin, kendisi ne zaman böyle mutlu bir Noel geçirecekti?

Telâşla giyinmeye başladı. Tony döndüğü zaman onu burada bulmasını istemiyordu. Onu harekete geçmeye zorlaması şarttı. Zamanı da o kadar azdı ki...

Ann ile beraber Lawrenceville'e gidecekti. Tabii... Bir arkadaş olarak Ann'e bu kadarcık bir iyilik yapmak, boynunun borcuydu... Henry Bellamy'ye telefon etti. Ona haberi verince adamın uykusu dağıldı. Tabii Jennifer, Ann ile beraber gitmeliydi. Gilbert Case için de üzülmesine lüzum yoktu. Henry onu idare edebilirdi. Ayrıca Jennifer bir araba kiralayıp faturayı Henry'ye gönderecekti. Trenle, aktarmayla uğraşmaktansa arabaya atlayıp doğru gitmek daha kolaydı. Zavallı Ann. Bir yıl içinde hem teyzesini, hem de annesini kaybetmişti ha...

Ann ile Lyon otele geldikleri zaman herşey halledilmişti. Jennifer, Ann'in bavulunu bile hazırlamıştı. «İki siyah elbisesiyle kurşuni tayyörünü çantaya koydum» dedi.

Ann: «Sabah ilk trenle gidebiliriz» diye mırıldandı.

«Hayır. Saat daha yarım. Ben nasıl olsa uyumuyorum. Arabayı ben kullanırım... Sen de arabada uyursun. Sabah orada oluruz. Ben garajdan taksi istetirim. Belki kapının önüne gelmiştir bile.»

Lyon: «Ben de cenazeye gelirim» dedi.

Ann, erkeğe döndü: «Hayır, Lyon... Sen annemi tanımıyordun. Ben kendimi idare ederim. Sen vaktini kitabına ver daha iyi...»

«Döner dönmez beni ara.»

Jennifer onları hemen aşağıya indirdi. Kapıda siyah bir araba bekliyordu. Şoför, Jennifer'e anahtarları ve kayıt evrakını verdi. Beş dakika sonra araba hareket etmişti. Lyon, arabanın arka lâmbalarının trafik ışıkları arasında kayboluşunu dalgın dalgın seyretti. Herşey o kadar çabuk olmuştu ki... Jennifer'in birdenbire her işi üzerine alıvermesine de şaşmıştı. Demekki, onu önceleri iyi tanıyamamıştı. Demek bu kız sadece süslü bir taş bebek değildi. Lyon, ağır adımlarla aşağıya doğru yürüdü. O esnada büyük bir arabadan inen Tony Polar'ı görmemişti.

*

Cenaze töreni Pazartesi günü yapılmıştı. Lawrenceville'e adımını atar atmaz Ann idareyi eline alıp tören hazırlıklarına girişmişti. Ölüme çok mânasız bir kaza sebep olmuştu. Suç annesinindi. Kadıncağızın gözlerine perde iniyordu. Eskiden arabayı daima Amy Teyze kullanırdı. Fakat onun ölümünden sonra annesi direksiyon başına geçmek hususunda ısrar etmişti. Yağmurlu bir gece, geç vakit kiliseden dönerken büyük bir kamyonun geldiğini annesi farketmemişti. Kazada, annesi başından ağır yara alıp hemen ölmüştü.

Cenaze töreni sükünet içinde ve pek ağır başlı bir tören oldu. Lyon ile Henry kocaman birer çelenk göndermişlerdi. Bayan Steinberg ile bürodaki diğer kızlar da buket göndermeyi ihmâl etmemişlerdi. O gece Ann, taziyetleri kabule hazırlandı. Lawrenceville'de Ann'in annesini tanıyan ne kadar insan varsa hepsi teker teker gelip Ann'e baş sağlığı dilediler.

Salı sabahı Jennifer, New York'a dönmekten söz etti. Güneşli yemek salonunda oturuyorlardı. Jennifer, Lawrenceville'i sevmişti. Şehir halkının onu hayranlıkla seyretmesi gururunu okşamıştı. Fakat onun en fazla hoşuna giden şey, Ann'e kalan büyük evdi.

«Benim oyun için New York'a dönmem gerekiyor» dedi, «fakat herhalde sen bir süre daha burada kalmak istersin.»

«Niçin kalmak isteyeyim?»

Jennifer, etrafına bakındı: «Şey, bu ev var... Kapısını kapatıp çıkamazsın ya...»

«Avukatımla bu meseleyi konuştum bile... Evi, içindeki eşyayla beraber satışa çıkarmasını söyledim.»

«Ama bu ev gerçekten çok güzel, Ann... Satmasan belki daha iyi olur... İstersen kiraya ver.»

«Ben bu evden nefret ediyorum. Bu şehirden de öyle... Onunla olan her bağı koparıp atmak istiyorum. Eğer bu ev satılmazsa, her zaman geriye dönmek için bir sebep olacak... Ama eğer satarsam, hiç bir zaman geriye dönmeye mecbur olmayacağımı biliyorum.»

«Çocukluğun gerçekten çok mu kötü geçti?»

«Kötü filân geçmedi. Çocukluk nedir bilmedim ki...»

«Galiba sen anneni de pek sevmiyordun?»

«Hayır, onu sevmezdim ama nefret de etmiyordum. Annem ikisi için de bana fırsat vermedi. Bunda onun suçu yoktu. Asıl suçlu Lawrenceville idi. Ah, Jennifer, burada kalmaktansa ömrümün sonuna kadar o eski pansiyon odasında hapsolmayı tercih ederim. Lawrenceville beni boğuyor sanki... Burada durdukça boğulacakmış gibi oluyorum. Bir düşün bak, hayatım boyunca burada en aşağı otuz kız tanıdım. Fakat hiç biriyle samimi arkadaş olamadım. Halbuki New York'a gideli bir yıl ancak oldu. Seni, Neely'yi ve Lyon'u buldum.»

«Sadece benimle Lyon'u say... Bizim meşhur sinema yıldızından aylardanberi haber alamadık.»

«İlk filminin galası Mart'ta yapılacak. İlk filminin Music Hall'de gösterilmesi çok büyük bir başarı.»

«Herhalde iyi de oynuyordur. Bir gazetede okudum, ikinci filmine de başlamış... Bakalım, bebekleri ne zaman sıralamaya başlayacaklar... Mel'i de merak ediyorum. Acaba şişmanlamış mıdır dersin?»

İkisi de güldüler. Jennifer, fincanlara biraz daha kahve koydu. «Ben bugün öğleden sonra yola çıkmak zorundayım» dedi, «gece geç vakit New York'a varırım. Hiç olmazsa yarınki matineye yetişeyim.» Kaşları çatıldı. «Hay allah Tony de benim kaçırıldığımı zannetmiştir. Otele haber bırakmadım. Miriam sevincinden kuduruyordur.»

Jennifer, New York'a dönerken yolda hep Tony'yi düşündü. İşler yolunda gitse de evlenseler bile Miriam hep yanlarında olacaktı. Tony'nin vazgeçemeyeceği tek şey oydu. Bir keresinde Jennifer, Miriam'ın onları hiç rahat bırakmamasından şikayet edecek olmuş, fakat Tony hemen avaz avaz: «O bana baktı, büyüttü. Benim uğruma kendi hayatını harcadı» diye bağırmıştı. «Benim için tek ideal kadın odur...»

Fakat Miriam onunla yatağa girip sevişemezdi ki... Jennifer'in yüzündeki ifade birden ciddileşti. Genç kızın isteği sadece onun parası ve sağlayacağı huzur değildi. Jennifer iyi bir ev kadını olmak istiyordu. Bir çocuk doğurmayı arzuluyordu. Tony, umduğundan da

fazlasını bulacaktı. Jennifer onu aldatmayacaktı. Hem niçin aldatsındı? Bir erkeğin diğerinden farkı yoktu ki. Tony onu tatmin edebiliyordu. Sonra bu konularda Jennifer hiç de cahil değildi.

Oteldeki mektup kutusu notlarla dolmuştu. Bunlardan bazıları Longworth Şirketinden gelmişti Hay allah, Jennifer onlara durumu bildirmeyi unutmuştu... Geri kalanlar ise Tony'dendi. Telefon memuresi de Bay Polar'ın biraz önce onuncu defa telefon ettiğini haber verdi. Jennifer, memnun memnun gülümsedi. Sabahın ikisiydi. Odasına çıktı, soyundu, fakat Seconal almadı. Yatağa yatıp bekledi.

Yirmi dakika kadar sonra telefonu çaldı. 'Alo' dediği zaman Tony'nin rahat bir nefes aldığını farketti. «Hangi cehennemdeydin allahaşkına?»

«Burada yoktum.»

«Bak şaka istemem.» Tony'nin sesi birden değişti. «Allahaşkına doğruyu söyle. Burada az kalsın meraktan çıldıracaktım. Neredeydin?»

Jennifer, ona nereye gittiğini anlatınca Tony bu sözlere pek inanmadı.

«Ne zamandanberi böyle uzak şehirlerdeki cenaze törenlerine merak sardın, lütfen söyler misin?»

«Ann benim en iyi arkadaşım.»

«Pekalâ, onu anladık ama bu cenaze işi de pek uzun sürdü. «N'oldu? Yoksa tabut taşıyanlardan biri pek yakışıklıydı da ondan mı ayrılamadın?»

Jennifer, tatlı bir sesle: «Hepsi biribirinden yakışıklıydı» diye cevap verdi. «Hem ben sana birşey söyleyeyim mi ben ömrümde böyle yakışıklı erkekle dolu bir şehir görmedim.»

Halbuki Jennifer, ellisinden aşağı bir tek erkeğe rastlamamıştı.

Tony, yumuşak bir sesle, «Sevgilim» dedi, «oraya geleyim mi?»

«Tony, saat nerdeyse üç olacak.»

«Ben beş dakikada gelirim.»

Jennifer, zorla esnedi, «Çok affedersin, uykum var.»

«Öyleyse yarın buluşalım. Öğleden sonra... Saat üçte plak doldurmaya gideceğim ama dörde kadar işimi bitiririm.»

«Benim matinem var. Yarın çarşamba, unuttun mu?»

«Pekâlâ o zaman matineden sonra ben sana gelirim.»

«Haytr. Biliyorsun oyunların arasında makyajımı bozmuyorum. Sonra saçlarım da bozulur.»

Tony öfkeli öfkeli homurdandı: «Pekâlâ, pekâlâ... Sonra gelir seni yemeğe götürürüm.»

«Bakalım...» Jennifer telefonu kapadı.

Matineden sonra oteline dönmedi. Oyunlar arasında bir sinemaya gidip filmi seyretmeye çalıştı. Suare için tiyatroya gelince de kapıcıya şayet Tony Polar onu almaya gelirse, gittiğini söylemesini tenbih etti. Kapıcı tiyatronun kapılarını kilitleyeceğini bildirmeye gelinceye kadar da soyunma odasından çıkmadı. Evet, Bay Polar, tiyatroya gelip onu sormuştu. Kapıcı da Jennifer'in tenbih ettiği şekilde konuşup Tony'yi atlatmıştı. Jennifer, adamın avucuna beş dolar sıkıştırdı, sonra otele döndü.

İçeri girdiği zaman telefon çalıyordu. Jennifer, telefonu açmadı. Yirmi dakika sonra tekrar telefon acı acı çaldı. Jennifer, gene cevap vermedi. Yirmi dakika sonra gene aynı şekilde telefon çaldı. Jennifer her defasında otelin santral memurundan arayanın Tony Polar olduğunu öğrenmişti. Sabahleyin saat beşte nihayet telefonu açtı.

Tony, öfkeden çılgına dönmüştü: «Nerelerdeydin?» diye gürledi.

Jennifer, yalan söylüyormuş gibi davranarak: «İki oyun arasında sinemaya gittim» dedi.

«A, evet, tabii... Ya bu gece nereye kayboldun? Tiyatrodan uçtun mu?»

«Yoo oradaydım. Kapıcı bir yanlışlık yapmış olacak.»

«Geceyi de evde geçirdiğini söylemeye kalkma...»

«Hımmm... Hep buradaydım...»

«Övleyse şu kadarını söyleyeyim. Saat on bir buçuktanberi yirmi dakikada bir seni arıyorum. Sen daha şimdi eve geldin...» Tony, birşey keşfetmiş olmanın verdiği gurur içinde konuştu.

«Herhalde uyuyordum. Telefonun çaldığını duymadım.»

«Bahse girerim ki öyle olmuştur... Belki de cenazede tanıştığın o yakışıklı mezarcılardan biriyle uyuyordun...»

Jennifer, telefonu Tony'nin yüzüne kapadı. Memnun memnun gülümsüvordu. Planı başarıya ulaşacaktı galiba... Banyoya gitti. İçi kırmızı haplarla dolu şişeyi aldı. Dört ayak üstüne düşmek, diye bu-

na denirdi doğrusu... Lawrenceville'deyken gayet masum bir tavırla Doktor Rodgers'e uykusuzluktan şikâyet etmişti. Doktor onun yüzündeki tatlı tebessüme kanmış ve pek anlayışlı davranmıştı. Cenaze törenleri çoğu kere uykusuzluğa sebep olabilirdi. Ertesi gün de doktor Rodgers, Jennifer'e içinde tam yirmi beş tane Seconal bulunan bir şişe getirmişti.

Telefonun tekrar çaldığını duydu. Tony, onu aramaktan bıkmayacaktı anlaşılan... Santrala bundan sonra onu arayanları odasına bağlamamasını rica etti. Sonra da kapısını içeriden sürgüledi. Şişenin tıpasını çıkardı, iki hap aldı. Bir tanesi de işe yarıyordu ama iki tane yutmanın da zevki başkaydı. Başını yavaşça yastığa koydu. Bütün vücudunu tatlı bir uyuşukluk kaplamıştı. Ah alahım, bu harika kırmızı bebekler olmadan şimdiye kadar nasıl yaşamıştı?

Tony ile iki gün daha kedi - fare oyunu oynadı. Her gece, Seconal şişesini sevgiyle avuçları arasına alıyordu. Bebekler olmasaydı bunu asla yapamayacaktı. Sigara içip binbir şey düşünerek uykusuz geceler geçirecek ve sonunda sinirlerine hakim olamayıp Tony'nin tuzağına düşecekti.

Cuma gecesi, tiyatroya gittiği zaman Tony'nin onu sahne kapısında beklediğini gördü. Delikanlı sert bir tavırla onu kolundan kavradı: «Pekalâ, sen kazandın» dedi, «arabayı getirdim. Bu gece, hatta hemen şimdi Elkton'a hareket ediyoruz.»

«Ama şimdi oyunum var. Yarın da matine...»

«Ben sahne amirine gidip senin hasta olduğunu söylerim.»

«Ama şimdi kaçarsak yarın sabah gazetelerde haberi okurlar. O zaman da beni kovmaları mümkün. Hattâ belki de tazminat ödetirler.»

«Ne yapalım yani? Bayan Tony Polar olacaksın. Bundan sonra da tiyatro köşelerinde sürünmeyi düşünmüyorsundur inşallah...»

Elbette düşünmüyordu. Delirmiş miydi yoksa? Hem Henry işleri nasıl olsa düzeltebilirdi...

Jennifer, Tony'nin koluna sarıldı: «Git, onlara hasta olduğumu söyle» dedi, «işin kötüsü galiba gerçekten hastalanıyorum. Bayılacak gibiyim...»

*

Jennifer, mutluydu. Tony de hayal alemindeydi... Evlenmişlerdi nihayet. Elkton gazetelerine haber ulaştırılmıştı. Yerel gazetelerin fotoğrafçılarına yanyana gülümseyerek poz vermişler, haber ajanslarına beyanatlar göndermişlerdi. Nihayet hayranlarının elerinden kurtulup şehrin dışındaki küçük bir otele gelmişlerdi.

Tony, yatağın kenarına oturup Jennifer'in eşyalarını yerleştirmesini seyrederken şaşkınlığı da yavaş yavaş geçmeye başlamış onun yerini korku almıştı.

«Miriam beni öldürecek» diye mırıldandı.

Jennifer, yanına geldi, kollarını boynuna doladı: «Çocuk değilsin, Tony. Benim kocamsın, unutma.»

«Ona meseleyi anlatırken sen de yanımda bulunacaksın, söz mü?»

«Ben senin karınım, şekerim. Her zaman yanında olacağım.»

«Ama Miriam çok kızacaktır, Jen...» Tony'nin gözleri yaşardı. Birdenbire başını yastığa gömüp ağlamaya başladı. «Korkuyorum... Of, allahım çok korkuyorum.»

Bir an Jennifer yerinden kıpırdamadı. Bir pişmanlık dalgası benliğini sarmıştı. İçinden buradan kaçmak geldi ama nereye? Kime? Hiç kimse onun derdini anlamayacaktı. Herkes onun bir anormal tarafının bulunduğunu zannedecekti. Onun için bu evliliği yürütmek zorundaydı. Tony bir yıldızdı... Sanatçıların böyle diğer kimselere benzemeyen tarafları bulunurdu elbette... Onlar diğerlerine nazaran daha duygulu kimselerdi... Belki Tony'nin davranışlarının sebebi de buydu — diğer erkeklere göre fazlaca hassastı. Jennifer, yatağa oturdu, genç adamın başını kolları arasına aldı: «Herşey düzelecek, korkma» diye yumuşak bir sesle söylendi.

«Ama Miriam öfkesinden kuduracak. O çok serttir. Yapmayacağı kötülük yoktur...» Tony, başını kaldırdı, yaşlı gözlerle Jennifer'e baktı: «Bunlara sen sebep oldun. Beni zorlayan sensin.»

«Demin de söyledim ya, Miriam'a karşı seni koruyacağım.»

«Söz mü? Sahiden koruyacak mısın?»

«Elbette...» Jennifer, genç adamın saçlarını okşadı, «sen sadece karın olduğumu hatırla, yeter...»

Tony uzandı, Jennifer'in memelerini elledi. Yavaşça gözlerindeki yaşları sildi ve sırıtmaya başladı. Sinsi sinsi, Jennifer'e baktı: «Şimdi sana ne istersem yapabilir miyim?»

Jennifer, zorla gülümsedi: «Evet, Tony...»

Tony, karısının üzerindeki elbiseyi çekip yırttı. «Dön arkanı» diye bağırdı.

Jennifer, dişlerini sıktı, avuçlarını kenetledi. Tony'nin tırnaklarının sırtını tırmalayışını, sapıkça davranışının verdiği acıyı duymamazlıktan geldi. İçinden boyuna kendikendine telkin veriyordu: «gül, Jen, dayan Jen... Nihayet başardın... Artık bayan Tony Polar'sın...»

*

Miriam, telgrafı elinde buruşturmuş, dalgın dalgın boşluğa bakıyordu. Elkton'a gitmişlerdi demek... Her ihtimali düşünmüş, her türlü fedakârlığa katlanmış, sonunda gene kaybetmişti. O Ornsby denilen adama da haftada iki yüz dolar ücret ödemişti. Telefonu açtı, kalın işaret parmağıyla Ornsby'nin numarasını çevirmeye başladı.

«Sizi uykunuzdan uyandırdığım için özür dilerim, Bay Ornsby» dedi, «ama siz zaten benim saatlerimden çalıp uyuyorsunuz...»

Adam hemen kendini toplamıştı: «Bu gece saat sekizde sahne kapısına gitmişti» diye anlatmaya başladı. «Kızı bekliyordu. Sekizi bir kaç dakika geçe kız da oraya geldi. Konuşmaya başladılar. Saat nerdeyse sekiz buçuk olacaktı. Birazdan kızın sahneye çıkacağını düşünerek oradan ayrıldım. Benim için tam üç saat hiç bir tehlike yoktu. Kız oyunu yarım bırakamazdı ya... Saat on birde tekrar tiyatroya gittim. Tony görünürlerde yoktu. Kızı almaya gelirse en geç on biri çeyrek geçe tiyatroda olur diye düşündüm. On bir buçuğa kadar orada bekledim. Sonra da Tony'nin oteline gidip orada nöbete başladım. Eve döneli bir iki saat oldu. Tony otele dönmemişti. Gece kulüplerinin hepsini aradım. Hiç birine uğramamıştı. Eh belki kızın bu gece başkasıyla randevusu vardı o da kızıp kendine başka bir piliç bulmuştur diye aklımdan geçirdim Zaten kız birkaç akşamdır, Tony'yi atlatıyordu...»

Miriam bağırdı: «Jennifer bu gece sahneye çıkmamış... Beraber kaçmışlar...»

Hattın öbür tarafında kısa bir sessizlik oldu.

«Buna mani olman için sana haftada iki yüz dolar ödüyordum. Sen ne biçim detektifsin be adam?»

Ornsby gayet sert bir sesle: «Piyasadakilerin en iyilerinden biriyim» dedi. «Fakat bunların ikisi de cin çarpığı... Her allahın gecesi Tony'nin otelinin önünde sabahlara kadar nöbet tutmaktan hasta oldum. Onlar sıcacık yatakta koyun koyuna yatarlarken ben gece-

nin ayazında tek başıma bekliyordum. Yalnız size şunu söyliyeyim, hanımefendi, ben FBI ajanı değilim. Nihayet bir insan olarak ben de bazı ihtiyaçlarımı gidermek zorundayım. Elbette karnımı doyuracağım, biraz uyku uyuyacağım... O orospu sahnedeyken benim için tehlike olmadığını zannediyordum. Oyunu bırakacağı kimin aklına gelir?»

Mriam, telefonu hızla kapadı. Fakat adam haklıydı... Jennifer çok kurnazca davranmıştı. Miriam içini çekti. Bunca zamandır sarfettiği gayret belki de sigara dumanı gibi uçup gidecekti. Bugüne kadar herkesi kandırmıştı. Tony'nin çocukça sözlerini onun sevimliliğine vermişlerdi. Hatta bazıları bunun zekice bir davranış olduğunu bile söylemişlerdi. Gerçeği yalnız Miriam biliyordu. Oda bunu herkesten, hatta Tony'den bile gizlemişti. Tony bir kadının yanında fiziki bakımdan bir erkek gibi hareket edebiliyordu. Şarkıcılıktaki kabiliyeti de allahın bir lütfuydu. Şarkı söylerken hiç birşey düşünmeden kendisinden beklendiği şekilde hareket ediyordu. Fakat düşünme ve duygu bakımından Tony on yaşında bir çocuktu.

Peki, şimdi ne olacaktı? Basın toplantılarında Miriam onun yanında olup bir falso yapmasına meydan bırakmamıştı. Ama şimdi bir de Jennifer vardı.

Acaba Jennifer, ne kadarı tahmin etmişti? Aslında Miriam bu kıza karşı hiç bir kötü düşünce beslemiyordu. Belki o gerçekten Tony'yi seviyordu. Neden olmasındı yani? Tony, yakışıklıydı, kabiliyetliydi ve oldukça da çapkındı... Belki de kız henüz birşeyin farkına varmamıştı. Zaten cinsi temaslar dışında hiç yalnız kalmıyorlardı ki... Miriam, onları yalnız bırakmamaya bilhassa dikkat etmişti. Sonra umumi yerlere giderlerken de Tony'nin yanında mutlaka biri'erinin bulunmasını sağlamıştı... Tony'ye de ünlü sanatçıların yalnız dolaşmalarının doğru olmayacağını anlatmış, çocukcağızı kandırmıştı. Böylece hiç kimse Tony ile fazla konuşmak fırsatını elde edememişti.

Jennifer ortaya çıkıncaya kadar işler yolunda gitmişti. Miriam, kardeşinin fiziksel ihtiyaçlarını gidermesi gerektiğini biliyordu. Fakat kızlarla olan münasebetlerinin pek derinleşmemesine de dikkat ediyordu. Figüran kızlar, dansözler, şarkıcı olmak isteyen taşra kızları Tony'nin hayatına giriyorlar, sonra da pahalıca bir hediye, bir iki vaatle hikâye kapanıveriyordu.

Tony. Jennifer ile tanışıncaya kadar da hiç bir aksilikle karşılaşmamışlardı. Miriam, bu maceraya son vermek için elinden geleni

yapmıştı. New York'tan uzaklaştığı zamanlar Miriam Tony'yi bir sürü kızla tanıştırmış, fakat her defasında da delikanlı gene Jennifer'e dönmüştü. Şu California seyahatinin bu işi bitireceğini ümid etmişti. İki hafta sonra herşey tamam olacaktı ama evdeki pazar çarşıya uymamıştı.

Miriam içini çekti... Bir çokları onun Tony'nin şöhretinden faydalanmak için peşi sıra gittiğini düşünüyor olmalıydılar... Aman ne şöhret... Zavallıcık kendine bir hayat kurabilmeyi ne kadar isterdi... Ama Tony'yi bırakmasına da imkân yoktu ki... İşte Tony'yi şöhrete ulaştırayım derken, kırk dört yaşında, evde kalmış bakire hüviyetine bürünüvermişti. Niçin bu duruma düşmüşlerdi? Herhalde babasının günahları yüzünden olmalıydı... Tony, babasının günahlarını üzerinde toplamıştı ama o bunun farkında değildi. Hoş, zaten bu pek de babanın günahları değildi ya... Asıl suçlu anaları olacak o sürtük karıydı... Miriam, Tony'den de yabancılardan da o kadar çok sır gizlemişti ki... Tony'nin doğumundan önce ölmüş yakışıklı babanın bir fotoğrafını ortaya çıkarmıştı. Güya adamcağız, saadetine doyamadan genç yaşta bir tren kazasında can vermişti. O zayıf nahif genç anacık da uğradığı felâketin acısına dayanamayıp küçük Tony'sini dünyaya getirdikten sonra yüzünde mutlu bir tebessümle kendini meleklerin kucağına bırakıvermişti... O tarihte on dört yaşında olan Miriam'cık da kardeşinin bakımını üzerine almıştı. Basın bu hikâyeye inanmıştı. Tony inanmıştı. Miriam'ın babası gibi kendi babasının da meçhul olduğunu öğrenememişti...

Miriam ile Tony, her allahın gecesi annelerinin kolları arasında sabahlayan değişik erkeklerin mahsulleriydiler. Tony'nin doğumuna sebep olan erkek herhalde bir güzellik ilahıydı. Ama annesi zaten her vakit değişik tiplerle düşüp kalkmaktan hoşlanırdı... Coney Island'da şarkı söyleyip garsonluk yapan bir kızın nikâh memurunun karşısına çıkabilmesi pek de kolay iş değildi ki... Annesi, Miriam'ın babasının Pittsburgh'lu kibar bir adam olduğuna yemin etmişti. Belki de dediği doğruydu. Fakat Tony'nin babası, hangi serseriyse, mutlaka bir erkek güzeli olmalıydı... Tony, anasının da babasının da en güzel taraflarını almıştı. Annesinin koyu kahverengi gözleri inanılmayacak derecede muntazam kaşlarla sınırlanmıştı çocuğun yüzünde... Burnu kısa ve düzdü. Dudakları ihtiraslıydı. Ve uzun boyluydu. Ona karşılık Miriam başkasına benzemişti. Miriam acı acı gülümsedi. Pittsburgh'lu o adam belki iyi bir ailenin oğluydu, ama şurası muhakkak ki hiç bir zaman bir Robert Taylor olamamıştı. Pitts-

burgh'da kısa boylu şişman, küçük mavi gözlü bir adama ne zaman rastlasa içinden «işte babam budur herhalde» diye geçiriyordu.

Polar soyadını da duygusal sebepler yüzünden almıştı. Annesinin aşıkları içinde en iyi kalplisi ve en uzun ömürlüsü Polarski adında bir adamdı. O da tombul kızı gerçekten seviyordu. Her gelişinde Miriam'a bir hediye getirmeyi ihmâl etmezdi. Miriam, onu hiç unutmamıştı. Yıllarca sonra da onun hatırasına hürmet etmiş olmak için adını kısaltıp kendine ve kardeşine soyadı yapmıştı.

Onun gerçek hüviyetini Tony'den ve basından saklamak güç olmamıştı. Anneleri şehirden şehire gidip barlarda, meyhanelerde kısık sesiyle şarkı söyleyip piyano çalarak hayatını kazanan binlerce kadından biriydi. Amerika'nın hemen her şehrinde Belle gibi yüzlercesine rastlamak mümkündü.

Miriam, Philadelphia'daki hastanelerin birinin fakirlere ayrılan koğuşunda dünyaya gelmişti. Çocuk sekiz yaşına gelinceye kadar Belle onu bir bakımevinde bırakmıştı. O sıralarda ise Belle, Coney Island'da devamlı bir iş bulmuş, kızını da yanına aldırtmıştı. Burada Miriam bir kaç yıl iki odalı bir dairede oturmanın tadını çıkarmıştı. Ayrıca Bay Polarski'nin şefkati de çocuğun hayattan zevk almasını sağlamıştı. Fakat Polarski onları terkettikten sonra Belle de eski hayatına devam etmiş, evlerine her gece bir başka erkeğin gelmesi adet olmuştu. Ama Belle de artık yaşlanıyordu. Kadının yeniden hamile olduğu anlaşılınca başta kendisi olmak üzere buna herkes şaşmıştı.

Hamilelik devresinde Belle altı ay işine devam etmiş, daha sonra kıyafetinden durumu belli olmaya başlayınca işten atılmıştı. Miriam ile beraber tek odaya taşınmışlardı. Miriam artık on dört yaşındaydı. Annesi işsiz kalınca o da okulunu bırakıp bir dükkânda tezgâhtarlık yapmaya başlamıştı. Hiç dostları, komşuları yoktu. Derken bir gece ambulansın acı düdüğü sessizliği yırtarak evlerinin önüne geldi. Sancılar içinde kıvranan Belle'i arabaya bindirdiler, ambulans gene acı acı bağırarak gecenin karanlığında kayboldu. Korkudan tir tir titreyen Miriam da annesiyle beraber hastaneye gitmişti. Çocuk dünyaya geldikten beş dakika sonra Belle son nefesini vermişti.

Mirlam, bebeği eve almıştı. Hastanenin yöneticisine evde bir büyükannenin bulunduğunu söyleyip adamı çocuğu vermeye ikna etmek hiç de zor olmamıştı. Zira Miriam'ın durumu adamın umurunda bile değildi. On dört yaşındaki genç kız, tek başına Tony'nin bakı-

mını üzerine almıştı. Şimdi o eski günleri hatırladıkça Miriam yaptıklarının imkânsız şeyler olduklarını düşünüyordu ama o zaman allah kızcağıza kuvvet vermişti... Belle ile beraber biriktirdikleri iki yüz doların kuruşunu hesaplayarak harcamaya mecburdu. Bu yüzden de çoğu kere Miriam, yarı aç dolaşmak zorundaydı...

İlk titreme nöbetine tutulduğu zaman Tony dört haftalıktı. Gene ambulans acı acı bağırarak evin önüne gelmiş, küçük bebeği hastaneye götürmüştü. Bir sürü testler yapılmış, doktorlar, Tony'nin hastalığının sebebini araştırmışlardı. Çocukcağız bir yıla yakın hastanede kalmıştı. Miriam üzüntüden, çılgına dönmüştü. Fakat hiç olmazsa devamlı bir iş bulup biraz para biriktirmiş olması onu teselli ediyordu. Sonra Tony'yi eve göndermişlerdi. Yavrucak neşeli ve sıhhatli görünüyordu. Sonra sara nöbetini andıran titremeler yeniden başlamış, Tony tekrar hastaneye yatırılmıştı. Çocuk beş yaşına gelinceye kadar da titreme nöbetleri, hastaneye taşınmalar devam etmişti. Bundan sonra Miriam, Tony'yi ana okuluna göndermişti. İlkokulun birinci sınıfını zorlukla geçmişti. İkinci sınıfta ise çocuğun geri zekâlı olduğu meydana çıkmış, okuldan atılmıştı. Öğretmenler, onun geri zekâlılara mahsus okullardan birine yerleştirilmesini istiyorlardı. Ama Miriam, kardeşini bir sürü delinin arasına bırakamayacağını ileri sürerek onu bu okullardan birine göndermemişti. Tony'yi o yetiştirecekti... Bunun için de elinden geldiği kadar uğraşmış, çocuğa birşeyler öğretmişti.

Başlangıçta herşey imkânsız gibi görünmüştü ama insan onbeş yaşındayken her türlü güçlüğe karşı koyacak kudreti kendinde bulabilir. Yirmi bir yaşında karşılaştığı zorlukları olgunlukla kabul edip durumuna boyun eğebilir. Fakat şimdi aksilikler gene üstüste gelmeye başlamıştı ve Miriam da artık mücadeleden bıkmıştı...

Birkaç kere Jennifer'e gidip Tony'nin durumunu olduğu gibi anlatmayı da düşünmüştü. Böylece kız, Tony ile evlenmenin mânasız bir hareket olacağını anlayıp onun yakasını bırakabilirdi. Fakat bu tehlikeli bir kumardı. Ya kız, ikisine de ihanet edip duyduklarını herkese anlatırsa ne olacaktı? Bu, Tony'nin istikbalini mahvederdi. Böylece Tony için de yaşama ümidi kalmazdı.

Artık mücadeleyi de bırakamazdı. Yıllar yılı herkesle herşeyle kardeşi uğruna mücadele etmişti. Allah biliyor ya, Tony için Amerikan Ordusuyla da başı derde girmişti. Tony şöhretin eşiğinde olduğu yıllarda askere çağrılmış, fakat Miriam, kumandanlara, askeri hastanelere gide gele Tony'yi askerlikten ihraç ettirmişti.

Hayır, bundan sonra da yenilgiyi kabul edemezdi. Orduyla, basınla, koskoca dünya ile tek başına mücadele etmişti. Şimdi de bir sünepe sarışının herşeyi bozmasına meydan vermeyecekti. Miriam kardeşiyle karısını yalnız bırakmayacaktı. Bir kaç hafta sonra California'ya gideceklerdi. O zaman Miriam da karı kocanın yanına gidecekti. Kimbilir belki de böylesi daha hayırlı olmuştu... Miriam, elbisesini şekilsiz vücuduna geçirdi, sonra zihnindeki tasarıları sıraya koymaya çalıştı. Basını durumdan haberdar etmesi gerekiyordu. Acaba önce hangi gazeteye haber vermesi doğru olurdu? Hayır, gazeteler arasında tercih yapmak iyi bir fikir değildi. Zaten gazetelerin hepsi Elkton'dan haberi almış olmalıydılar. Yeni evliler dönünce Miriam bir basın toplantısı düzenleyecek, gazetecilerin Tony ve Jennifer ile rahatça konuşmalarını sağlayacaktı.

Aralık, 1946

O gece Ann, New York'a döndü. Evin içi karmakarışıktı. Jennifer'in kargacık burgacık yazısıyla yazdığı not, komodinin üzerinde duruyordu.

«Çok şiddetli bir mücadele oldu ama sonunda kazandım. Sen bu satırları okurken ben Bayan Tony Polar ünvanını kazanmış olacağım. Benim için dua et. Sevgiler.

Jen»

Ann, Jennifer'in hesabına sevinmişti, fakat arkadaşının zaferi kendi durumunun kötülüğünü ona bir kere daha hatırlatmıştı.

Lawrenceville'deyken Lyon onu telefonla aramış ve önemli haberi vermişti. Bess Willson, kitabı beğenmişti, eserin büyük ümit verdiğini düşünüyordu, fakat yeni baştan yazılması gerektiğini de söylemişti. Ancak bundan sonra Bess Willson, kitabı yayınevlerine tavsiye edebilecekti. Lyon çok ümitli ve hevesliydi. Tabii altı ay daha daktilonun başından kalkamayacaktı ama Bess Willson eseri beğendiğine göre mesele yoktu. Bu kadına birşey beğendirmek gerçekten çok güçtü.

Ann, uğradığı hayal kırıklığını gizlemeye çalışmıştı. Altı ay daha yazı yazarak geçirmek... Jennifer de gittikten sonra Oteldeki daire ona pek boş ve ıssız görünüyordu.

Tek başına yaşayabilirdi. Ann'in çok parası vardı. Daha doğrusu işleri yoluna koyduktan sonra çok parası olacaktı... Maalesef Bay Walker'e anahtarları teslim etmek, Lawrenceville ile bütün ilişkilerini kesmesini sağlayamamıştı. Daha yapılması gereken bir sürü kanunî muamele vardı ve hepsinin de tamamlanması için Ann'in orada bulunması gerekiyordu. Annesinin vasiyeti okunacaktı. Sonra evin eşyasını kapının önüne yığıp bırakmasına da imkân yoktu. Bay Wallker, her parçanın ayrı bir değer taşıdığını söylüyordu. Eşya sandıklanacak, müzayedelere sokulmak üzere New York'a ya da Boston'a gönderilecekti. Bu sayede Ann'in de cebine bir hayli para girecekti. Annesi, genç kıza nakit, bono ve hisse senedi olarak elli bin dolar değerinde bir servet bırakmıştı. Amy Teyzenin de parası Ann'e kalmıştı. Bu da aşağı yukarı yirmi beş bin dolar tutuyordu. Bay Walker, evin arsasının çok büyük olduğunu aşağı yukarı kırk bin dolar edebileceğini söylüyordu. Evet, Ann'in çok parası olacaktı... Eşyayı saymazsa şöyle böyle yüz bin doları olacaktı. Yalnız bu arada bir kere daha Lawrenceville'e gelip bir hafta hattâ daha bile fazla kalması gerekecekti. Ann, bunu düşününce ürperdi... Zaten o eve girmek bile sinirlerini bozmaya yetiyordu. Orada tek başına bir hafta kalmak genç kızı kimbilir ne hale getirecekti.

Çabucak duş aldı, üstünü değiştirdi ve bir taksiye atlayıp Lyon'un evine gitti. Ann içeri girdiği zaman Lyon daktilo makinesinin başındaydı. Genç kızı sevinçle kucaklarken: «İzbeye hoş geldin» dedi. Sonra da yerde oraya buraya atılmış duran kâğıtları toplamaya koyuldu: «dağınıklığın kusuruna bakma. Sen yokken her akşam çalıştım. Kitap iyi gidiyor.»

Ann, zorla gülümsedi: «Buna çok sevindim, Lyon» dedi, «çok güzel bir eser yaratacağından zaten emindim.» Ann, yerdeki kâğıtların bir kısmını alıp şöyle bir göz gezdirdi. «Şimdi Lawrenceville'e tıkılmanın zamanı değil ama giderken müsveddelerin bir kısmını götürür orada daktiloya çekerim.»

«Ah ben sensiz ne yapardım acaba? Ben daktilo yazmasını da beceremiyorum ki.» Lyon'un yüzü birden ciddileşti, «Sana karşı haksızlık ediyorum» dedi, «bugüne kadar sabırla bekledin. Şimdi de tekrar herşeyin geri kalması çok kötü oldu.. Şu yeniden yazmak berbat etti herşeyi..»

Ann gülümsedi: «Gerekirse seni ölünceye kadar bekleyeceğimi daha önce de söyledim ya. Durumuma aldırma, Lyon.. Sadece Lawrenceville'in tesiri...»

Daha sonra genç kız, Lyon'un kolları arasında yatarken Lawrenceville binlerce mil uzağa gitmişti. Sanki Ann ömründe böyle bir yeri görmemişti. Jennifer'in macerasını da Lyon'a anlatmayı çok sonra akıl edebildi.

Lyon : «Doğrusu kızın namına sevindim» dedi, «fakat bu durumda senin düzenin bozulmayacak mı? Oda arkadaşın kalmıyor...»

«Benim param var, Lyon. Annem bana epey para bıraktı.»

«Aman sakın kimseye söyleme.. Bir servet avcısı seni elimden alıverir sonra...»

«Lyon, niçin evlenemiyoruz? Bende ikimize de yetecek kadar para var... Uzun zaman onunla geçinebiliriz.»

«Sonra da sen her sabah yataktan kalkıp işe gideceksin.»

«Sadece senin başında kalıp çalışmana mani olmamak için gideceğim. Zaten burası ikimiz için çok küçük.. Gündüzleri sen yalnız çalışırsın, ama ilerde başarıya ulaşınca ben de işi bırakıp senin yardımcın olurum... Müsveddelerini temize çekerim, hayranlarından gelen mektuplara cevap yazarım...»

«Böyle evlilik yürümez, Ann. Bess Wilson'un ne dediğini biliyorsun. Kitap iyi olsa bile bana az buçuk şöhret kazandırmaktan başka işe yaramayabilir. Sonra bir yıl daha hiç para kazanmadan çalışmak zorunda kalacağım. Bütün vaktimi yazı yazarak geçirmekten hoşlanmadığımı da zannetme. Şu son birkaç gece edindiğim tecrübeden yeni şeyler öğrendim. İnsan saatlerce hiç durmadan bir konu üzerinde çalışırsa temposu süratleniyor.»

Ann, yatağın içinde doğruldu : «Öyleyse ben haklıyım.»

«Haklı olabilirsin ama bence yanılıyorsun, Ann. Benim de biraz param var. Fakat ikinci kitabı yarılarken, param bitebilir. O zaman senden sigara parası ve cep harçlığı isteyeceğim. Üzüntüden yazı yazma gücümü kaybedeceğim. Hayır, sevgilim, maalesef bu iş yürümez.»

«Peki ama ben ne yapacağım? Oturup senin Pulitzer Armağanını kazanmanı mı bekliyeceğim?»

«Hayır, o kadar değil. Sadece bu kitabın yayınlanmasını bekleyeceksin. Bakalım piyasada nasıl karşılanacak. Ama tabiî kitap yayınlanırsa.. Daha bunu bile garantileyemedim»

«Kitabın basılacak ve çok da beğenilecek. Ben de seni bekleyeceğim.» Ann düşünceli düşünceli sordu : «Bir kitabın yayınlanması ne kadar sürer acaba?»

Lyon gülerek kıza sarıldı...

*

Ann, Lawrenceville istasyonunda, beş aşağı beş yukarı sinirli adımlarla dolaşıyordu. Banliyö treni her zamanki gibi geç kalmıştı. Zavallı Lyon... Boston'a kadar beş saatlik tren yolculuğu bir insanı kâfi derecede yoruyordu. Bir de buz gibi banliyö treninde bir saat yolculuk yapmak çok feciydi...

Şu son üç gün, Ann için hayatının en sıkıntılı günleri olmuştu. Yeni Chevrolet arabasıyla onu dolaştıran Willie Henderson da olmasaydı Ann mutlaka çıldırırdı. Kanuni muameleler o kadar uzun sürmüştü ki... Yazılan, imzalanan kâğıtların haddi hesabı yoktu. Bir ara genç kız, bu işlerin hiç bitmeyeceğini bile düşünmüştü. Gelecek haftanın da yarısını burada geçirmesi gerekiyordu. Boston'daki komisyoncuyla buluşacak, onunla evin satış muamelesi üzerinde bir anlaşmaya varacaktı. Fakat Ann her sözünü tartarak söylemek, her hareketini önceden plânlayarak yapmak zorundaydı. Kısacası, Ann, Lawrenceville'de kapana kıstırılmıştı.

Neyse ki, Lyon hafta sonunu onunla beraber geçirmek üzere Lawrenceville'e geliyordu. Başbaşa mutlu bir hafta sonu geçireceklerdi. Lyon yanında olunca Lawrenceville'in de sıkıcı havasını unutacaktı. Annesinin o iki kişilik kocaman karyolası ilk defa birbirini seven iki insanın isteyerek birleşmesine sahne olacaktı. Genç kız, yatağı düzeltirken babasının burada kimbilir nice sıkıntılı geceler geçirdiğini düşündü. Ruhen ömrünün sonuna kadar bakire kalan annesi, erkek kadın ilişkilerinin bir zevk unsuru değil, mecburiyet olduğuna inanmıştı. Ann, karyolaya bakarak, «Bu gece sana sürpriz yapacağım» diye mırıldandı.

Şimdi istasyonda sinirli adımlarla dolaşırken akıllıca bir iş yapmış olduğundan pek emin değildi. Lawrenceville'de herkes Lyon'un buraya geldiğini ve Ann'in evine yerleştiğini öğrenecekti. Bunda üzülecek ne vardı yani? Evi sattıktan sonra bir daha buralara adım atmayacaktı ki.. Şehre de, halkına da lânet olsundu... Şehir halkının düşüncelerinden ona neydi?

Nihayet banliyö treni istasyona girmişti. Önce Ann, onu gördü. Hafif hafif serpiştiren kar taneleri genç adamın siyah saçlarına konmaya başlamıştı bile.. Ann, göğsünün heyecanla sıkıştığını farketti. Lyon'u her görüşünde böyle oluyordu zaten. Acaba günün birinde, Ann, Lyon'un kendisine ait olduğunu bilerek rahata kavuşabilecek miydi? Yoksa bu heyecan ömrü boyunca devam edecek miydi? Şimdi genç adamın karşıdan gülümseyerek gelişini seyrederken bu eşsiz adamın gerçekten ona ait olduğunu düşünmek onu iyice heyecanlandırmıştı. Lyon sırf onu görmek, yanında bulunmak için New York'tan taa Lawrenceville'e gelmişti.

Lyon, genç kıza sarıldıktan sonra «Buraya hiç gelemeyeceğim zannettim» dedi. «Aman Tanrım, ne kadar çok köyden kasabadan geçtik. Massachusetts eyaleti sınırları içinde bir Roma şehrinin bulunduğunu da herhalde hiç kimse duymamıştır.»

«Lawrenceville'i de bilmezler...»

«Lawrenceville'i herkes biliyor... Burası senin sayende meşhur oldu. Malikâneye nasıl gideceğiz? Kızakla mı?»

Ann, genç adamı bir arabaya bindirdi. Yanına oturup iyice Lyon'a sokuldu.

Lyon, fısıldadı: «Gideceğimiz yerin adresini şoföre söylemeyecek miyiz?»

«Bay Hill, burada herkesin adresini bilir. Eğer sen yalnız gelseydin doğruca şehir oteline götürürdü.»

Lyon gülümsedi: «Bak işte bu hoşuma gitti. New York taksilerinden ayrılan bir tarafı var desene.. Ayol burası çok güzel bir yer...»

Ann, ilgisiz bir tavırla: «Kar manzarayı güzelleştiriyor,» diye mırıldandı.

«Burada kar ne zaman başladı? New York'ta hava açıktı.»

Ann omuzlarını silkti. «Ne bileyim.. Belki de Ağustosta başlamıştır. Burada her zaman kar yağar.»

Lyon, kolunu kızın beline doladı: «Çok kincisin» dedi, «bir kere birşeyden nefret ettin mi artık ne yapılsa boş. Fikrinden cayamazsın değil mi?»

«Ben Lawrenceville'e hayatımın yirmi yılını verdim. Küçük bir şehir için bu kadarı da kâfi değil mi?»

Lyon, şoför mahalline doğru eğildi: «Siz Lawrenceville'i seviyor musunuz, Bay Hill?»

Şoför başını salladı: «Eeeh, elbette seviyorum ya... Niçin sevmeyeyim. Burada doğdum, burada büyüdüm. Burası gerçekten gü-

zel, sakin bir şehirdir. Bayan Ann şimdi gençlik çağının buhranlı günlerini geçiriyor... Yakında o da değişir. Bir kere buraya döndükten sonra o da alışacaktır.»

«Ben buraya bir daha dönmeyeceğimi söyledim, Bay Hill.»

«Sıra eski evi satmaya gelince kararından cayarsın. Annenin o evde doğduğunu hatırlıyorum. Senin çocuklarının da orada doğacağına bahse girebilirim. Ama tabiî şimdi büyük bir hastanemiz de var... Şehrin ana yolunun sekiz mil ötesinde, Weston'da... New York hastanelerinin çoğundan daha iyidir. Çocuk felci salgınında bizim hastanenin çelik ciğerini Boston'dan istettiler.»

Araba, karlı yolda yavaş yavaş ilerleyerek evin önüne gelmişti. Şoför arabayı durdurunca Lyon dışarı çıktı, binayı hayretle seyre koyuldu. Gözlerinde hayranlık dolu bir ifadeyle : «Bu bina senin mi?» diye sordu «çok güzel...»

«Kar altında göze hoş görünür...»

Lyon, şoföre parasını verip mutlu Noeller diledikten sonra Ann'in peşinden içeri girdi. Ann, salondaki şöminede çatırdayarak yanan odunların insanın içine huzur verdiğini kabul etmek zorunda kalmıştı. Lyon'a evi gezdirirken genç adamın gerçek bir hayranlıkla herşeyi ince ince tetkik ettiğini de farketti. Ann, onun evi gerçekten çok beğendiğini anlamıştı.

Büyük mutfakta pirzola pişirip salonda, şöminenin karşısında yediler. Lyon, yatak odasındaki şöminevi de yakmalarını teklif etti. Ann, genç adamın ateş yakmaktaki ustalığına şaşmıştı. Lyon : «Sen galiba benim hayatımın büyük bir kısmını Londra'da geçirdiğimi unutuyorsun» dedi, «orada kaloriferle ısınmak pek adet değildir..»

Daha sonra Lyon : «Bu ev pek güzelmiş» dedi, «sen burada oturmaya alıştığın için güzelliğini farkedememişsin. Biliyor musun, burası sana yakışıyor da... Buranın bir parçası olduğun derhal anlaşılıyor...»

Ann, boğuk bir sesle, «Bir daha şaka da olsa böyle bir şey söylemeye kalkışma» dedi, «ben bu sözleri iltifat niyetine bile dinleyemiyorum..»

Pazar günü kar yağışı kesildi, onlar da uzun bir yürüyüşe çıktılar. Yolda kiliseden çıkmakta olan bir sürü şehirliye rastlamışlardı. Ann tanıdıklarına el salladı ama onlarla konuşmak için durmadı. Yürüyüşlerine devam ederlerken meraklı gözlerin de onları süzdüklerini biliyordu.

Eve dönünce Lyon şömineleri yakmaya koyuldu. Ann de ona içki hazırladı. Dolapta biraz Şeri bulmuştu : «Kusura bakma, başka birşey

bulamadım» diye özür diledi, «bir damla viski bile yok...»

Lyon, içkisini yudumlarken: «Sen düşmüş bir kadınsın» dedi, «komşuların sana nasıl baktıklarını gördüm. Otelin kayıt defterini kontrol edeceklerdir herhalde. Tabiî ismime rastlayamayacaklar. Galiba seninle hemen evlenmem gerekecek... Bu şehirde namusunu kurtarmalıyım...»

«Şehir halkının düşünceleri umurumda değil.»

Lyon, Ann'in yanına oturdu: «Gel benim küçük inatçı sevgilim, bu evin gerçekten harikulâde bir ev olduğunu bir kerecik kabul et. Ne güzel bir oda burası... Şu şöminenin üzerindeki tablo da Serger'in orijinal tablolarından biri değil mi?»

«Zannederim. Portre, büyükbabamındır. Bunu New York'taki galerilerden birine göndereceğim. İyi bir fiyat teklif ettiler.»

«Bir süre sabret. Tablonun fiyatı daha da artacaktır.» Birkaç saniye Lyon konuşmadan etrafını seyretti sonra da: «Ann» diye mırıldandı, «ciddi söylüyorum, şimdi şurada otururken öylesine güzel öylesine cazipsin ki anlatamam.. Seni hiçbir zaman bu derece güzel bulmadım. Buranın dekoru tam sana göre... Bana hiç de üzgün görünmüyorsun... Lawrenceville sana yarıyor...»

«Sen burada olduğun için üzüntümü unuttum, Lyon.»

«Yani insanın evi de kalbinin olduğu yerdedir mi demek istiyorsun.» Lyon, Ann'i kendine çekti, ikisi de bir süre şöminenin alevlerini seyrettiler. Bir süre sonra Lyon, gözlerini yanmakta olan kütüklerden ayırmadan konuştu:

«Belki burada yürüyebilir...»

«Ne yürüyebilir?»

«Bizim evliliğimiz.»

Ann, erkeğe biraz daha sokuldu: «Ben de hep bunu söylüyorum ya... Artık mücadeleden vazgeçsen iyi olacak. Bundan kaçınmana imkân kalmadı.»

«Benim altı bin dolar kadar param var, Ann. Burada yıllık vergi nisbeti nedir?»

«Burada mı?»

«Herhalde pek fazla değildir.. Hatırlarsan, seninle evlenip bana maddî yardımda bulunmana asla göz yumamayacağımı söylemiştim. Fakat bu güzel evin misafiri olmayı canı gönülden kabul ederim. Benim altı bin dolarımla bir sene geçiniriz. Eğer kitaptan yüklüce avans alabilirsem, ikincisini yazmaya başlarım. Ann... Bu iş yürüyebilir...»

Lyon ayağa kalktı, ellerini oğuşturarak etrafına alıcı gözüyle

bakındı: «Allahım, gerçekten harikulâde bir yer... Burada rahat rahat kitabımı yazabilirim.»

«Burada mı?» Kelimeler, Ann'in boğazında düğümlenmişti.

Lyon, yere diz çöktü: «Ann, bizim münasebetimizin hiçbir kaideye uyan tarafı yok. Fakat burada bu güzel ve mükemmel evde sana en uygun şekilde evlenme teklifinde bulunacağım. Dedelerimizin yaptıkları gibi önünde diz çökerek senden hayatımızı birleştirmemizi isteyeceğim. Benimle evlenir misin?»

«Tabiî evleniriim. Fakat sen evi satmayıp yazı yazmak için buraya gelmek mi istiyorsun? İyi olurdu ama hafta sonları buraya gelmek hayli vakit alır.»

«Hep burada otururuz, Ann... Burası senin evin, ben de yıllık vergisini öder, yiyecek masrafımızı öderim. Böylece seni paramla geçindirmiş olurum. Günün birinde daha fazla para kazanıp sana daha iyi imkânlar da temin etmem mümkün. Evi büyütürüz, değiştiririz... Belki baban da aynı şeyi yapmıştır. Şoför, annenin de bu evde doğduğunu söyledi. Burada köklü bir aile oluruz, Ann. Göreceksin başarılı bir yazar da olacağım.»

Ann, şaşkın şaşkın Lyon'a bakıyordu: «Burada mı oturacağız?»

«Ben New York'a gider, Henry'ye ikimizin de istifasını veririm. İstersen New York'ta evleniriz. Jennifer de orada...»

«Herşey orada.»

«Yaşamımız için gerekli hiçbir şey yok orada...»

«Fakat Lyon, ben buradan nefret ediyorum. Bu şehirden... Bu evden nefret ediyorum...»

Lyon, genç kızın paniğe kapıldığını birden farketmişti. «Benimle beraber olsan da gene nefret edecek misin?» diye sordu.

Ann, kendini toparlamak için odada, sinirli sinirli gezinmeye başlamıştı. Lyon'a durumu anlatması şarttı.

«Lyon... Sen burada yazı yazabileceğini söylüyorsun... Belki gerçekten yazabilirsin... Günde sekiz saat devamlı çalışman da mümkün olabilir. Fakat ben ne yapacağım? Kadın derneklerine mi üye olacağım? Haftada bir kere şehirli hanımlarla toplanıp briç partileri mi tertipleyeceğim? Beraber büyüdüğüm o can sıkıcı kızlarla yeniden dostluk kurmaya mi çalışacağım? Hem seni de pek kolay kolay aralarına almak istemeyeceklerdir, Lyon... Sen buranın halkı için ne de olsa bir yabancısın. Bu şımarık insanlarla dolu şehirde üçüncü sınıfa dahil olmayı kabul edeceksin.»

Lyon'un yüzündeki gergin ifade kayboldu: «Demek seni düşün-

düren buydu? Üzülme, şekerim. Benim yüzüm meşin kaplıdır. Kolay kolay utanmam... Beraber kiliseye g deriz, sağda solda göze çarparız. Burada kalmayı kararlaştırdığımızı da anlayınca bize dirsek çevirmekten vzgeçerler...»

«Hayır, hayır... Ben bunu yapamam.. Ben burada yaşamayacağım...»

«Niçin, yaşamayacaksın, Ann?» Lyon gayet sakin bir tavırla sordu.

«Lyon, beni anlamıyor musun? Nasıl senin bazı prensiplerin varsa — meselâ New York'ta benim sana yardım etmeme göz yummamak gibi, benim de kendime göre bazı düşüncelerim, var. Pek fazla değil... Aslında bir tek düşüncem var. Lawrenceville... Ben buradan nefret ediyorum.. New York'u seviyorum. New York'a gelmeden önce burada, bu mezarda yaşadım... New York'a ge'diğim zaman ise gözlerimin önünden kalın bir peçenin kalktığını hissetmiştim. Ömrümde ilk defa yaşadığımın, nefes aldığımın farkına varmıştım.»

«Ama şimdi ikimiz varız...» Lyon, gözlerini genç kıza dikmişti.

Ann, inlercesine: «Burada değil... Burada olamaz... Anlamıyor musun? Burada kalırsak ben kısmen ölmüş olacağım.»

«Şu halde sen beni sadece New York'ta sevebileceksin, öyle görünüyor. Yani oraya ait bir eşya gibi...»

«Ben seni seviyorum, Lyon...» Ann'in gözlerinden yaşlar boşanıyordu, «seni nerede olursan ol, gene seveceğim. İşinin icabı nereye gitmen gerekirse oraya senin'e geleceğim. Ama burası hariç...»

«Bir iki yıl burada benimle yaşamayı denemek de istemiyorsun öyle mi?»

«Lyon, ben bu evi satacağım... Parasını sana vereyim... Sonra seninle bir tek odada oturmaya raziyım... Fakat burada değil...»

Lyon, arkasını döndü, şöminenin ateşini karıştırmaya baş'adı. «Şu halde mesele halledildi» dedi, «ben gitmeden şömineye biraz daha odun atayım. Ateş sönmek üzere.»

Ann saatine baktı: «Daha çok erken.»

«Ben dört treniyle dönsem daha iyi olacak. Yarın çok hareketli bir gün olacak, Çarşambaya da Noel...»

«Seni istasyona götüreyim öyleyse...» Ann yerinden kalkıp Bay Hill'e te'efon etti.

Eve döndüğü zaman şöminenin ateşi sönmek üzereydi. Lyon olmayınca oda gene onun gözüne pek karanlık ve sevimsiz görünmüştü. Ah yarabbi, acaba Lyon onun duygularını anlayabilmiş miydi? İs-

tasyona giderlerken pek sessiz durmuştu. Ann ona «Salı günü döneceğim» demişti, «hiçbir kuvvet Noel gecesi senin yanında olmaktan beni menedemez.»

Fakat Lyon trene binerken arkasını dönüp el sallamamıştı. Ann, içinde bir burukluk hissetti. Hastalanacak gibiydi. Şu Lawrenceville'e lânet olsundu... Bir ahtopot gibi genç kızı kıskıvrak yakalayıp aşağı çekmek istiyordu.

Ertesi gün Jennifer aradı. Tony ile beraber Essex House'da güzel bir daire kiralamışlardı. Miriam da aynı katta başka bir odaya yerleşmişti .Görümce çok iyi davranmış, eski inatçılıklarından vazgeçmişti. California'ya kararlaştırılan tarihten daha önce gideceklerdi. Ocağın ikisinde yola çıkmayı düşünüyorlardı. Ann ne zaman dönecekti? Ertesi akşam büyük bir Noel partisi vermeyi kararlaştırmışlardı.

Ann, «Partinize gelirim» diye söz verdi. «Fakat galiba buradaki işleri bir türlü biteremeyeceğim. Birkaç gün önce Henry ile de konuştum. Doğrusu bana karşı çok anlayışlı davrandı. İşlerimi bitirinceye kadar burada kalmamda bir mahzur olmadığını söyledi. Fakat Noel için New York'a geleceğim. Bu gece Lyon telefon edince ona partiden bahsederim. Yarın akşam görüşürüz...»

O gece Lyon aramadı. Belki Ann'e kızmıştı. Philadelphia'daki anlaşmazlığın dışında bu onların ilk kavgalarıydı. Eh, Ann pes demeyecekti. Fakat ertesi gün onu bürodan arayıp öğle treniyle döneceğini söyleyecekti.

Ann, sabahleyin onda büroya telefon etti. Henry gelmemişti. Lyon da orada değildi. Ann, George Bellows ile konuştu.

George, «Ben Lyon'un nerede olduğunu bilmiyorum» dedi, «zaten burada bana hiç kimse birşey söylemiyor ki... Lyon dün buraya geldi, öğleden sonra da görünmedi. Henry, cuma günü California'ya gitti. Jimmi Grant Programında bir aksaklık olmuş galiba, onu düzeltecekmiş. Belki Lyon'u da yanına çağırtmıştır. Dediğim gibi, burada bana hiç kimse birşey anlatmıyor.»

Ann, bavulunu boşalttı... New York'a gitmenin faydası yoktu. Hem hayal kırıklığına uğramış hem de rahatlamıştı. Belki de Lyon California'ya gittiği için Ann'i arayamamıştı.. Hiç olmazsa ona kızmamıştı ya... Belki gece telefon edip durumu anlatırdı.

Ann, Noel gecesini yalnız geçirdi. Lyon aramadı. Sabaha karşı üçte, Ann, Lyon'un evini aradı. Belki California'ya gitmemişti. Evde öfkesini yenmeye çalışıyordu... Fakat telefona cevap veren olmadı.

Bu, Ann'in geçirdiği Noell'lerin en kötüsüydü. Genç kız, olanlar-

dan da sadece Lawrenceville'i sorumlu tutuyordu. Şömineye atacak başka odun da kalmamıştı. Üşümemek için gaz sobasını yaktı. Ev iyi ısınmıştı ama gene de soğuk ve ölüydü. Çayını ağır ağır yudumladı. Bir kaç krikkrak yedi. Radyonun gürültüsü kilisenin çanlarını duymasına mani olamıyordu. Noel ayinleri, Ann'in üzüntüsünü daha da arttırdı. Noel, insanların biraraya toplanma günüydü. Halbuki Ann yapayalnız kalmıştı. Jennifer, Tony ile beraberdi. Neely, Mel ile California'daydı. Fakat o Lawrenceville'de yalnızdı.

Genç kız bundan sonraki birkaç günü Bay Walker ile geçirdi. Yavaş yavaş karışıklıklar düzeliyor, işler yoluna giriyordu. Hafta sonunda New York'a dönebilecekti. Fakat acaba Lyon neredeydi? Beş gün geçmişti. Çaresiz kalınca, telefonla California'dan Henry'yi aradı.

«Henry, Lyon nerede?»

«İşte ben de onu öğrenmek istiyorum.» Henry'nin sesi hattın öbür tarafından çatallı geliyordu.

«Lyon orada, senin yanında değil mi?»

«Hayır, Ann. Ben de onun seninle beraber olduğunu düşünüyordum.»

«Ben pazardanberi onu görmedim. Hiçbir haber de alamadım.»

«Şoka ediyorsun...» Henry'nin sesi birden ciddileşmişti, «dün öğleden sonra büroya telefon ettim. George onun Pazartesi'nden beri oraya uğramadığını söyledi. Tabiî ben de Lyon'un Noeli senin yanında geçirmeyi kararlaştırdığını düşündüm.»

«Henry, onu mutlaka bulmalıyız.»

«Niçin? Birşey mi var? Yani ne olabilir demek istiyorum. Bir insan böyle birdenbire ortadan kaybolamaz ki... Üç gece sırayla evini de aradım, cevap vermedi. Herhalde evde değil.»

«Ben yarın New York'a dönüyorum. Henry, onu bul... Onu bul...» Ann'in içine birdenbire bir korku girmişti.

«Canım, biraz sakin ol... Yoksa aranızdan karakedi mi geçti? Acemi aşıklar gibi kavga mı ettiniz?»

«Pek kavga sayılmaz. Aramızda bir anlaşmazlık vardı. Fakat ben bu derece ciddî olduğunu tahmin etmemiştim.»

Henry, «Ben de yarın dönüyorum» dedi. «Eğer hava bozmazsa, bugün dört uçağına bineceğim .Şimdi sen telâşlanma. Lyon bizi böyle yüzüstü bırakamaz. Belki Pazartesi sabahı ortaya çıkar. Hafta sonunda da orada kalıp biraz dinlensen, daha iyi olacak.»

«Dinlenmek mi? Biran önce buradan kurtulmaya can atıyorum...»

*

Ann New York'a geldiği gün Lyon'un mektubunu otelde buldu.

«Sevgili Ann,

Bana düşünme payı bıraktığın için sana teşekkür ederim. Beş saat düşündüm. Oldukça uzun bir tren yolculuğuydu bu ve benim de durumumu iyice gözden geçirmeme fırsat verdi. Eğer yazmak istiyorsam, yapacağım tek şey, yazmak olmalı? Bugüne kadar boyuna kendime mazeret uyduruyordum. Henry'nin yanında çalışmak zorundaydım. Sonra senin evin tam yazı yazılacak yerdi... Galiba ben herşeyi muntazam birer demet halinde, birarada görmek istiyorum. Benim yazı yazabilmem için herşeyin yerli yerinde olması, herkesin bana yardım etmesi lâzım. Ben kim oluyorum allahaşkına? Çevremdeki insanlara karşı da egoistçe davranmaktan geri kalmıyorum. Meselâ sen, kocasının müsveddelerini okumaktan başka hiçbir işe yaramayan silik bir yazar karısı olacaksın. Şimdilik boşlukta gibiyim. Artık Henry'nin güvendiği zeki, cesur Lyon Burke değilim. Kendini mesleğine adamış yazar hüviyetinden de sıyrıldım. Önümde yarım gerçeklerden başka birşey göremiyorum. Yarım yazar, Yarım menacer... Yazarlıkta şöhrete ulaşıncaya kadar Henry'nin yanında kalmayı tasarlayan, dört başı mamur bir koca olamayacağını bildiğin için durmadan nikâh gününü ileriye atan sahte bir aşık. Şimdiye kadar benliğimin bir parçasını sana, bir parçasını Henry'ye ve bir parçasını da yazılarıma vermiştim. Böyle üç parçaya bölünmüş vaziyette yaşayamayacağımı da anladım. Bu durumda hiç olmazsa çok sevdiğim iki insanı kendimden uzak tutmayı uygun buldum. Henry'ye de bunları yazdım. George Bellows iyi bir insan. Henry'yi memnun edebilir. O çok sevdiğin güzel New York'unda tam aradığın gibi bir erkeğin seni beklediğine de şüphem yok, hayatım.

Biraz param var demiştim. İngiltere'nin kuzeyinde büyük, soğuk bir evde de oturmam mümkün. Akrabalarımın evi ama hiç kimsenin uğradığı yok. Odalardan bir kaçını kullanacağım. Bir kaç kuruş parayla orada senelerce kalabilirim. Parmaklarımın takati kesilinceye kadar da durmadan yazı yazabileceğimi sanıyorum. Kışın, gündüzleri ancak birkaç saat güneş yüzü görebiliyoruz. Buraya nazaran Lawrenceville ekvatör bölgesi sayılır. Fakat burada beni hiç kimse rahatsız etmeyecek.

Sana evimin anahtarlarını da gönderiyorum, sevgili Ann. Bu, sana yapabileceğim tek iyilik. Jennifer de evlendiğine göre yalnız kalacaksın. New York'ta daire bulmak kolay değil. Senin sayende bu daire eşyalarıyla bana miras kalmıştı. Sonunda onu sana bırakmakla

doğru bir iş yaptığımı zannediyorum. Ben de senin o güzel hediyeni, daktilo makinesini götürüyorum. Eğer daire hoşuna giderse, tapusunu kendi üzerine geçirt. Fakat sakın beni beklemek gibi bir akılsızlık yapayım deme. Sana önceden haber vereyim, bana yemek pişirip işlerimi yapmayı kabullenen ilk İngiliz kızıyla evleneceğim. Ve eğer yıllarca sonra ortaya bir kitap çıkarabilirsem ikimiz de «hiç olmazsa bir tek şeyi tam yapabilmişti» diyeceğiz...

Seni sevdim, Ann. Fakat sen, böyle kendini binbir parçaya bölen küçük bir adamın böyle küçücük bir parçasıyla yetinemeyecek kadar mükemmel bir insansın. Onun için ben kendimi yazıya vereceğim. Hiç olmazsa böylece kendimden başka hiç kimseye üzüntü vermem.

Hayatımın en mutlu yılı için teşekkür ederim.

Lyon»

Mayıs, 1947

Jennifer, yüzme havuzunun yanında, güneşliğin altında oturuyordu. Ann'in mektubunu bir kere daha okudu. Genç kızın ifadesinden yeteri kadar mutlu olduğu anlaşılıyordu. İlk defa mektubunda Lyon'dan hiç söz etmemişti. Belki de nihayet onu unutmuştu. Fakat onun evinde oturmaya gönlü nasıl razı oluyordu? Yoksa hâlâ günün birinde Lyon'un kapıyı çalıp içeri gireceğini mi umuyordu? Beş ay sonra mı? Bunca zamandır ondan bir tek haber alınamaması ne demekti? Bu bir erkeğin kafasının içinden neler geçirdiğini öğrenmenin hiç bir zaman mümkün olamayacağını gösteriyordu. İşte meselâ onun Tony ile çekilmiş resimlerini görenler ne diyeceklerdi? O kadar mutlu görünüyorlardı ki... Hollywood'un en uygun, en mutlu çiftiydiler.

Güneş, şemsiyenin altına girmişti. Jennifer, kendini korumak için uzanıp şemsiyeyi aşağıya doğru çekti. Güneşte durunca her tarafı çil içinde kalan bir kadının California'da kendini güneşten sakınması şarttı. Tepede parlayan turuncu topa öfkeyle baktı. İşte hep oradaydı. California'da insanın daima görebileceği tek şey şu güneşti. Bazı sabahlar, hafif bir sis tabakası etrafı kaplıyordu, fakat arası çok geçmeden limon disk sislerin altından önceleri ürkek ürkek görünüyor sonra birden alev almış gibi bulutları ve sisi yarıp ortaya çıkıveri-

yordu. Çini mavisi gökte tek başına kazandığı zaferi turuncu alevlerini dünyaya yağdırarak kutluyordu.

Jennifer içini çekti. Ocak ayında buraya geldiğindenberi temmuz havası değişmemişti. Peki ama hiç yağmur yağmadan bu allahın belâsı portakallar nasıl yetişiyordu? New York'ta Mayısta Doğuda, şiddetli kıştan sonra havanın nihayet düzelmeye başlaması hoşa giderdi. Jennifer, New York'u düşündü. Havada baharın ilk kokuları duyulmaya başlamış olmalıydı. Kalın kışlık paltolar çoktan kaldırılmış olmalıydı. Şehir halkı Central Park'taki açık hava kahvelerinde oturuyordu herhalde. Hem insan New York'ta yürüyebilirdi de. California'ya gelmeden yürüyebilmenin nimetlerini anlamak imkânsızdı. New York'ta insan gece bile yürüyebilirdi. Eğer insanın yapacak işi yoksa, vitrinlere baka baka Beşinci Caddeden aşağıya yürüyebilir, geç vakit bir sinemaya gider, ya da Broadway'dan aşağıya yürüyüp sosisli sandviç yiyerek oyalanabilirdi. Burada Beverly Hills'den aşağıya doğru yürümeye kalkanı, kadın avına çıkanlar arabalarına atıp götürüverirlerdi..

Ann'in hiç olmazsa New York'u vardı. Mektuplarına bakılırsa, genç kız geceleri sık sık çıkıyordu ama belirli bir kimseden henüz bahis yoktu. Belki hâlâ Lyon'u bekliyordu. Eh, bu da bir destekti...

Peki ya Jennifer neyi bekliyordu? Bir günün daha geçmesini mi? Bu gece parti vardı. Genç kadın partiyi pek de heyecanla beklemiyordu ama gene de Tony ile iskambil oynamaktan daha eğlenceli olacaktı. İskambil oynarlarken de Miriam başlarında durup Tony'ye hangi kâğıdı kullanacağını söylemeye kalkışıyor, böylece oyunun da zevkini kaçırıyordu. Şu Miriam, Tony'nin arada sırada kendikendine düşünüp karar vermesine fırsat bırakırsa ne kadar iyi olacaktı...

Jennifer, gazozunu yudumladı. Buzu erimişti. Ilık gazoz niçin müshil ilâcına benziyordu acaba? Genç kadın yerinden kalkıp soğuk içki almaya da üşeniyordu. Zaten o herşeye üşeniyordu... Ve parti... Bu da eğlenceli olmayacaktı ki. Bir iş toplantısından farkı yoktu. Tony, Dick Meeker'in yeni filminde başrolü oynamak istiyordu onun için Jennifer davetlilere karşı gayet nazik ve sevimli görünmek zorundaydı. «Nazik ve sevimli...» Miriam, bu kelimeleri durmadan Jennifer'e tekrarlıyordu, «burada kendine önemli bir şahsiyet süsü vermeye kalkışma. Burada sen hiçbir şey değilsin. Çevrendekilerin ise hepsi birer önemli şahsiyet. Onun için sen sadece nazik ve sevimli bir kadın olmaya bak.

Jennifer, elinden geleni yapıyordu. Yüzünde tatlı bir tebessümle partiden partiye dolaşıyor, hiç kimseyle de dostluk kurmuyordu. Miri-

am haklıydı, Hollywood'da güzellik pek ucuz birşeydi. Milyonlarca meçhul güzel vardı... Sağda solda görülen kızların hepsi birbirinden güzeldi. Fakat büyük yıldızların çoğu güzellikleriyle dikkati çekmiyordu. Jane Wymann tatar suratlıydı. Barbara Stanwyck, kibar ve şıktı. Rosalind Russell de öyle, Joan Crawford, değişik tipiyle dikkati çekiyordu. Bu, gerçekten pek acı bir gerçekti... Yıllarca dişlerinin muntazam, burnunun güzel, göğüslerinin iri olmasıyla övünmüş, bunların sayesinde büyük başarı elde edeceğini ummuştu. İri göğüslerin modası geçmişti. Adrian ve Ted Casablanca, diğer ünlü modacılarla beraber geniş omuz modasını yaymışlardı. Bu arada iri göğüs modası da unutulup gitmişti.

Boşa geçecek bir gece daha yaklaşıyordu. Jennifer, hiç de önemli bir insan değildi. Parlak bir gelecek vaadeden bir aktör adayının karısı Bayan Polar'dı... Bazıları, «bu adam radyo programlarının tanınmış bir sanatçısıydı» diyebilirlerdi ama burada onun da hiç önemi yoktu. Film çevirmiş olmak şarttı. Bazı hallerde zevce de senaryo yazarı olarak sosyal bir mevki kazanıyordu ama bu da pek fazla birşey ifade etmiyordu... Yıldız adayları bile partilerde zevcelerden daha fazla ilgi topluyorlardı. Yıldız adayları her zaman herşey yapmaya hazırdılar. Yıldız adayları prodüktörleri de yakından tanıyorlardı. Yıldız adayları, şöhretlere ait ne kadar sır varsa hepsinden haberdardılar. Şehvetin zirvesine çıktığı zaman «annecığim» diye bağıran artistlerden, karılarının başkalarıyla sevişmelerini seyretmekten hoşlanan film yapımcılarına kadar herkesin sırrını bunlar biliyordu.

Jennifer, evlenmeden önce yaptığı gibi alışverişe de çıkamıyordu. Buraya geldiğindenberi geçen beş ay içinde ancak bir tuvalet almasına izin vermişlerdi. Miriam, «Bir elbise mağazasını dolduracak kadar çok elbisen var» diye homurdanmıştı. Belki bu doğruydu ama Jennifer, elbiselerinden bıkıyordu. Miriam, yeni bir elbise giymenin önemini farketmiyor muydu acaba? Ama zaten onun saaece üç elbisesi vardı ve üçü de birbirine benziyordu. Miriam, partilere beş yıllık mavi dantel elbisesi ve beyaz ortopedik pabuçlarla gidiyordu.

Miriam ona haftada elli dolar harçlık veriyordu. Jennifer de bu parayı olduğu gibi annesine gönderiyordu. Annesi de durmadan bu paranın ona yetmediğini yazıyordu. Jennifer, kocasıyla konuşup para meselesini halletmek istemişti ama Tony'yi o kadar seyrek görüyordu ki. Kocası ya plâk dolduruyor, ya da yeni radyo programlarını prova ediyordu. Akşamları yemekte, Miriam hep yanlarındaydı. Gece koca karyolada yalnız kaldıkları zaman da gene o eski şehvetli Tony

oluyordu. Herşey bittikten sonra da Jennifer onunla konuşamıyordu. Genç kadın kocasına onun meslek hayatının bir parçası olursa sıkılmayacağını söylemeye çalışmış, fakat derdini kocasına anlatamamıştı Tony, «Bunlarla Miriam meşgul oluyor, onunla konuş» demişti.

Para meselesini açmak istediği zaman da aynı cevabı almıştı: «Miriam ile konuş. Neye ihtiyacın varsa o temin eder.» Miriam'ın da cevabı hiç değişmiyordu ki... «Parayı ne yapacaksın? Yiyecek ve giyecek masrafını ben üzerime aldım. Cep harçlığı için de elli dolar çok bile...»

Bu böyle devam edemeyecekti. Yüzme havuzunun yanında daha ne kadar zaman tembel tembel oturacaktı? Bu hafta üç kitap okumuştu ve daha da günlerden cumaydı. Güneş gene şemsiyenin altından içeri sızmıştı. Jennifer, ayağa fırladı. Birşeyler yapmalı, biryere gitmeliydi. Belki Neely evdeydi. İkinci filmini yeni bitirmişti ve stüdyo ona bir ay tatil vermeyi vadetmişti. Jennifer eve girdi, ayağına bir pantalon geçirdi. Neely'nin durumuna seviniyordu. İlk filmi çok beğenilmişti Jennifer, ikinci filmının de bazı sahnelerini seyretmiş ve pek hoşlanmıştı. Büyük bir film olduğu muhakkaktı. Ama son zamanlarda da Neely'yi pek görememişti. Arada sırada telefonla konuşuyorlardı. Fakat Neely, geçenlerde telefonunu gene değiştirmişti, yeni numara da rehberde yazılı değildi.

Jennifer, sekiz köşe ötedeki eve arabayla gitti. California'da yol yürümek yasaktı. Hem, eğer Neely'yi evde bulamazsa Schwab gazinosuna gidecekti. Belki Sydney Skolsky'yi orada bulur, biraz gevezelik ederdi. Sydney, Hollywood'u çok seviyordu ama genç kadının duygularını da gayet iyi anlıyordu.

Kapıyı Mel açtı. Bronzlaydı. Güneşte yanmıştı. Yanık ten de onu olduğundan daha sağlıklı gösteriyordu. Jennifer'i yüzme havuzunun yanına götürdü: «Birşeyler yemek ister misin? Ben sandviç yiyordum»

Jennifer başını salladı. Gölgeye oturdu. Onların yüzme havuzu da Jennifer'lerin evindekinin aynıydı. Aynı büyüklükte, aynı biçimdeydi. Onların da tenis sahası ve barı vardı. Başını kaldırıp güneş altında kırmızımsı bir renk almış olan tepelere baktı. Mel de gününü hep burada otururak mı geçiriyordu?

Mel: «Neely, stüdyoya gitti» diye bilgi verdi, «elbise provaları varmış.»

«Ben onun bir ay izinli olduğunu zannediyordum.»

«Elbette... Yeni filme bir ay sonra başlayacak. Ama bu zaman

içinde de elbise provaları, makyaj denemeleri yapılacak ve reklâm fotoğrafları çekilip hazırlıklar tamamlanacak. Mamafih nerdeyse eve gelir. Ha, duydun mu, Neely'nin elbiselerini Ted Casablanca hazırlayacak.»

«Neely artık gerçek şöhretler arasına girdi. Ted, ancak ünlü yıldızların kıyafetleriyle ilgilenir.»

Mel'in omuzları yana düştü, «Bunlar ancak Hollywood'da olabilir» diye acı acı söylendi. Homoseksüelin biri elbiselerini dikiyor diye kadınlar zevkten baygınlık geçiriyorlar. Başka yerde parayı veren düdüğü çalar. New York'a da moda uzmanı Saks müşteri eserimin hakkını verecek mi vermeyecek mi diye hiç düşünür mü? Burada her şey bir sembol olmuş... Neely şimdi perhiz yapıyor, ne komik değil mi?»

«Niçin perhiz yapıyor? Kilo mu aldı?»

«Elli beş kilo. Eskiden de öyleydi. Boyu kilosuna uygun. Fakat şu Casablanca denen herif onun yedi sekiz kilo zayıflamasını istiyor. Yüzünün ifadesi daha ilgi çekici olacakmış, ve elbiseler vücuduna daha fazla yakışacakmış Küçük yeşil haplar alıyor... Ağzına da yiyecek namına birşey koymuyor.»

Neely birden çıkageldi. Gene eskisi gibi neşeli ve heyecanlıydı. Jennifer'i görünce çok sevindi. «Duydun mu?» diye müjdeyi verdi, «Ted Casablanca benim kıyafetlerimi hazırlamayı kabul etti. Ah, Jennifer, o adam bir harika... Bundan sonra güzelleşeceğim... Bana gerçekten harikulâde kıyafetler hazırlıyor. O mor tafta elbiseyi hatırladıkça tüylerim diken diken oluyor... Ted, benim yaramaz, muzip bir genç kız havasına bürünmemi istiyor. Ama aynı zamanda şık da olacağım tabiî... Eh, artık on sekiz yaşındayım...»

«Duyduğuma göre perhiz yapıyormuşsun.»

«Hıh. Mel, bana biraz pastörize süt getir. Sen birşey ister misin, Jennifer?»

«Bir gazoz içerim...»

«Bizde sodadan başka birşey yok. Evde, şişmanlatacak hiçbir şey bulundurmuyorum .Mel, sen Jennifer'e bir limonata yapıver, ha?»

Neely, Mel'in gözden kaybolmasını bekledi, sonra düşünceli bir tavırla: «Ah, Jen, ne yapacağımı bilemiyorum. Mel o kadar çok değişti ki... Her yaptığı işi yüzüne gözüne bulaştırıyor. Hiçbir işe yaramaz adamın biri oldu çıktı...»

«Haksızlık ediyorsun. Senin için hazırladığı reklâm yazıları çok

güzeldi. Şu 'Screen World' dergisindeki yazı fevkalâdeydi.»

Neely, başını salladı : «O yazıyı stüdyo hazırlattı. Mel'e de işe karışmamasını tenbih ettiler. Her zaman işlerime ket vuruyor. Stüdyo amirleri onun film setlerine gelmesini de yasakladılar. O beni seyrederken kendimi gerektiği şekilde rolüme veremiyormuşum. Ted Casablanca Mel'in kentte alay konusu haline geldiğini söylüyor.»

«Ben böyle şeylere inanmanı tavsiye etmem... Homolar insanlarla alay etmekten zevk alırlar.»

«Homo mu?» Neely'nin gözleri öfkeyle parladı, «sakın ona böyle birşey kondurmaya kalkışma. O harikulâde bir erkek... Daha otuz yaşında. Üç milyon dolar kazanmış şimdiye kadar... Ve üstelik Homo da değil...»

«Sahi mi?»

«Sahi ya... Bugün ne yapıyordum sanıyorsun? Elbise provası mı? Ben Mel'e öyle söyledim. Halbuki onunla beraberdik. O güzel, soğuk hava tertibatlı stüdyosunda seviştik durduk. Hem bak tekrar söyleyeyim o...» Mel içki tepsisiyle yanlarına geliyordu. Neely hemen konuyu değiştirdi.

«Daha şimdiden iki buçuk kilo verdim.» Neely, süt bardağını aldıktan sonra çantasından bir şişe çıkardı, yeşil bir hap alıp ağzına attı : «Ama ne büyük bir buluş bu... İnsanın iştahını kesiveriyor... Ne var ki, insanda uyku namına birşey kalmıyor.»

Jennifer : «Seconal almayı denesene» dedi.

«Uykusuzluğa iyi geliyor mu?»

«Hem de nasıl... Bunlar insanın uykusuzluğunu, dertlerini, endişelerini gideren küçük kırmızı bebekler. Tam dokuz saat mışıl mışıl uyutur.»

«Şaka etmiyorsun ya? Ben bir de bunları denesem, iyi olacak. Mel, hemen Doktor Holt'u ara, bana yüz tane hap göndersin.»

Jennifer, şaşkın bir halde bağırdı : «Yüz tane mi? Neely, bunlar aspirin değil ki... Gecede bir tane alabilirsin. Zaten hiç bir doktor da sana yirmi beşten fazla hap vermez.»

«Vermez ha? Bahse girer misin? Doktor Holt, stüdyonun doktoru. Ben ne istersem vermeye mecburdur. Mel, hemen ara şu adamı.» Mel, ayaklarını sürüye sürüye telefona gitti. «Demek gecede bir tane alacağım ha?»

Jennifer, başını salladı Neely'ye kendisinin bazı geceler üç tane aldığını söylemeye lüzum görmemişti. Şimdilik Neely'ye gecede bir tane yeterdi. Zaten o da hapları azaltmayı düşünüyordu. Yalnız önce

şu Tony meselesini halletmesi gerekiyordu.

Mel telefon etmeye gitmişti. Neely, onun gözden kaybolmasını bekledi. Sonra iskemlesini iyice Jennifer'inkine yaklaştırdı. «Kendimi korumak için mutlaka birşeyler yapmalıyım» dedi, «bu domuzun evlâdı benim hamile kalmamı istiyor.»

«Ben senin çocuk doğurmak istediğini zannederdim.»

«Ondan çocuğumun olmasını istemem. Zaten başımdan defedeceğim.»

«Neely...»

«Bak canım, serserinin biri o. İnan, doğru söylüyorum, Jennifer. Son zamanlarda o kadar çok değişti ki anlatamam. Kendi kendine hiçbir şey yapmıyor. Şef ile de bu meseleyi konuştum, bana hak verdi. Mel, insana ayak bağı oluyor... Kilo kaybetmeme lüzum olmadığını söyledi, bu halimle de güzel sayılacağımı anlatmaya çalıştı. Fakat kilo kaybetmeye başladığımdan beri gerçek bir yıldız havasına bürünüverdim. Görüyorsun ya, Mel de ortada kaldı. Buraya ayak uyduramıyor. Biraz gayret edip değişmeye çalışsa gene iyi... Fakat dikkatli olmalıyım. Burada mal mülk yarıyarıya karı koca arasında paylaşılıyor. Eğer Mel isterse varımın yoğumun yarısına sahip çıkabilir.»

«Peki, sen ne yapacaksın?»

Neely, sesini alçalttı, «hepsini düşündük. Şef, Mel'in Doğudan büyük bir iş teklifi almasını sağlayacak. Ben de onu gitmeye zorlayacağım. Şef, onun yakayı ele vermesini sağlayacak. Yani bir kızla sevişirken yakalanmasını sağlayacak demek istiyorum... Ben de boşanıvereceğim.»

«Neely, bunu yapamazsın...»

«Ee, ne yapabilirim başka? Geçen hafta boşanmanın lâfını edecek oldum ne yaptı biliyor musun? Bebekler gibi avaz avaz bağıra bağıra ağladı. Bensiz yaşayamayacağını söyledi. Bu ne biçim erkeklik böyle? Bana ne yapacağımı söyleyen, güvenebileceğim kuvvetli, irade sahibi bir erkek arıyorum. Halbuki asıl Mel bana muhtaç. Tepemden de hiç ayrılmıyor. New York'a bile gönderemiyorum.»

«İşi kabul edeceğini nereden biliyorsun?»

«Onu zorla göndereceğim Eğer işinde başarıya ulaşırsa Hollywood'u bırakacağımı, bir Broadway tiyatrosunda rol alıp New York'a yerleşeceğimi söyleyeceğim. Çoluk çocuğa karışıp mutlu bir hayat sürmekten bahsedeceğim...»

«İmkân olsa, bunu ister miydin?»

Neely, yüzünde garip bir ifadeyle Jennifer'e baktı: «California'yı,

bütün bunları terketmek mi? Sen delirdin mi kuzum? Ben herşeyimi burada oturmama borçluyum .Bundan sonraki filmimden sonra birinci sınıf yıldız olacağım.»

«New York'ta, yani Broadway'de de yıldız olabilirsin.»

«Broadway'de yıldız ha... Aman ne büyük iş... Ayol bu karın doyurmaz ki... Film yıldızı olunca, bütün dünyanın gözünde yıldızlık mertebesine erişirsin, herkes seni tanır, sever... Filmimin Londra sinemalarında gösterildiğini biliyor musun? Düşünsene... Londra'da sinema meraklıları benim kim olduğumu biliyorlar... Bir tek film ile, Helen Lawson dan on kere daha büyük şöhret kazandım... Hem film yıldızı olunca insana kraliçe muamelesi de yapıyorlar. Herşey, senin önüne seriliyor... Ben Helen'in bizimle beraber New Haven trenine bindiğini hatırlıyorum. Gene bizimle beraber küçücük, rutubetli bir soyunma odasında kıyafet değiştirmişti. Bizim stüdyodaki tuvaletlerimiz, Broadway'deki yıldızların soyunma odalarından çok daha güzel. Benim soyunma odam Helen Lawson'un evindeki salondan daha büyük, daha güzel. Burada benim gibi elden çıkarılmaması gereken kıymetli bir mal olursa, her isteğini yerine getirirler. Şefe meseleyi şöyle bir açtım, hemen ilgilendi... Bizim şef, yani Bean öyle tatlı, öyle sevimli bir adam ki... Onunla baba kız gibi konuşabilirsin. Ben babamı hiç hatırlamıyorum .Neyse, dediğim gibi ona biraz kilo vermek istediğimi bir kere söyledim, ne yaptı biliyor musun? Soyunma odamın yanına bir hamam ilâve ettirdi ve emrime de bir masajcı verdi. Hepsinin de masrafını onlar ödüyorlar. Galaya filân gideceğim zamanlar da bana şoförlü bir araba gönderip ödünç kürk ve elbise veriyorlar. Eğer bundan sonraki filmim de diğer iki film kadar beğenilirse benimle büyük bir ücretle yeni bir kontrat imzalayacaklarını söyledi. Belki de haftada iki bin dolar alacağım.»

«Bu gerçekten çok büyük bir para, Neely.»

«Yok, canım, Johnson Harris Şirketi benim daha fazla para kazanmam gerektiğini söylüyor. Hattâ belki de onlar araya girip kontratımı değiştirecekler. Haftada iki bin beş yüz dolar almam ihtimali de var. Bu arada bana düşen tek şey, parmaklarımı şöyle bir şaklatmak. Şef, bir iki yıl sonra bu kira evinden çıkıp Beverly Hills'de güzel bir villâ satınalabileceğimi de söylüyor. İtibarım daha artarmış...»

«Canım biraz daha az masraf edip para biriktirsen daha iyi olmaz mı?»

«Niçin biriktireyim? Artık eskisi gibi korkmuyorum. Neden korkmuyorum biliyor musun? Benim kabiliyetim var, Jen... Doğudayken

bunun farkına varmamıştım. Eskiden, herkesin dans edip şarkı söyleyebileceğini zannederdim. Fakat ikinci filmimde, rol de yapabileceğimi anladım. Ağladığım sahneyi seyrettin mi? Gözlerime gliserin filân damlatmadılar. Rejisör bana yapacaklarımı anlattı, kızın içinde bulunduğu durumdan bahsetti, ben de kendimi o kızın yerine koydum. Sonra da hıçkıra hıçkıra ağladım.»

Jennifer, başını salladı : «Doğru... Beni de ağlattın. Geçen hafta filmin prova gösterilişinde hazır bulundum.»

Neely, kollarını uzatıp tatlı tatlı gerindi : «Ben burasını seviyorum. Bu şehir benim için yapılmış.»

Mel geri dönmüştü «Haplar birazdan gelecek» dedi, «Doktor Holt, bunun iyi bir fikir olduğunu söyledi.» Mel, bir iskemleye oturdu. «Bu gece sinemaya gitmek ister misin, Neely?»

«Gidemem. Yarın sabah altıda kalkmak zorundayım. Renk denemeleri yapılacak.»

Mel, üzgün üzgün yüzme havuzuna baktı. «Ben hiç kalkmasam da olur.. Burada hiçbir iş yapmadan oturmak beni çıldırtacak galiba...»

Jennifer, eve dönerken Mel'i düşündü. Birden Tony'nin onun hakkında neler düşündüğünü merak etmişti. O da Tony'ye yük mü oluyordu? Eğer Tony bu film işini başaramazsa New York'a dönmeleri için ısrar edecekti. Fakat onun filmde baş rolü oynayacağını biliyordu. Jennifer de buraya kakılıp kalacaktı. Yakında Tony de, Neely'nin Mel hakkında düşündüklerini Jennifer için düşünmeye başlayacaktı. Hattâ belki şimdiden karısından kurtulmanın çarelerini arıyordu... Filmlerde ünlü kadın artistlerle rol arkadaşlığı yapacak, yıldız adayları onun peşinden koşacaklardı. Jennifer böyle kollarını kavuşturup oturmaya daha ne kadar zaman dayanabilecekti? Neredeyse yirmi yedi yaşına basacaktı... Yavaş yavaş yaşının etkleri vücudunda görülmeye başlayacaktı.

Zihninde bir şimşek çakmıştı... Buna kendini öylesine vermişti ki az kalsın bir kaza yapacaktı... Sanki bunu daha önce niçin düşünememişti? Bir çocuk... Çocuk. Tony'nin ona yaklaşmasını sağlayacaktı. Ayrıca Jennifer de çocukla oyalanıp vaktin nasıl geçtiğini anlamayacaktı. Ah, sevecek bir kimsesinin olması ne güzeldi... Çocuğu mutlaka kız olmalıydı... Jennifer, annelik görevini başarıyla yerine getirecekti. Eve döndüğü zaman sevinçten kabına sığmıyordu. Bu sırrı kimseye açmamaya karar verdi.

Parti için binbir itinayla giyindi Bu gece yeni projesini gerçekleştirmek için harekete geçecekti.

Eylül, 1947

Ağustos ayında adet görmemişti. Başlangıçta, o kadar heyecanlıydı ki kimseye birşey söylemedi. Fakat eylülde ikinci defa adet görmeyince durumu anladı. Zaten beli de dört santim kalınlaşmıştı.

Bir doktora gidip, ümitlerinin boş olmadığını öğrendi. Tony, plâk dolduruyordu. Jennifer onun yanına gidip haberi veremezdi. Fakat genç kadın bu müjdeyi mutlaka başka biriyle paylaşmak istiyordu. Nerdeyse sokaktan geçen herkesi çevirip haberi verecekti... Trafik polisini kolundan çekip ona bağıra bağıra çocuğunun olacağını söylemek istiyordu. Schwab Gazinosuna gidip herkese durumu ilân etmek istiyordu... Fakat bu hiç de doğru olmazdı... Tony, dünya basınına haberin şaşaalı bir şekilde verilmesini isterdi herhalde. Neely... Hah, işte haberi kime vereceğini bulmuştu. Neely'ye haber verecekti. Saat beşe geliyordu. Neely'nin stüdyo çalışmaları nerdeyse bitecekti.

Jennifer, stüdyoya gitti. Kapıcı onu Neely'nin dairesine götürdü. Genç kadın masaj yaptırıyordu, onu görünce çok sevindi: «Tam zamanında geldin» dedi, «ben de bu gece sana telefon edecektim. Biliyor musun, işler yolunda.. Mel yarın New York'a hareket ediyor.»

«Halâ Ted'le misin?»

«Tabii... Sen beni ne zannediyorsun kuzum? Kucaktan kucağa dolaşan bir serseri mi? Hayır canım ben tek erkeğin kadınıyım... Ted'le ben...» Masajcı vücudunu fazla acıtmıştı. Neely, ona bağırdı, «Haydi, artık yeter. Sen şimdi git. Arkadaşımla başbaşa oturmak istiyorum.»

Kadın gittikten sonra Neely, vücudunu örten havluyu çekti. «Yeni Neely'yi nasıl buluyorsun bakalım? Kırk altı kiloyum...»

«Ted senin bu kadar zayıf olmandan memnun mu?»

«Memnun da söz mü? Benim minik memelerim bile hoşuna gidiyor. İnsan zayıflayınca memeleri de biraz büzülüyormuş ama iri memelerle de kadınların birer inekten farklarının kalmadığını söylüyor. Şu Mel meselesi halledilir edilmez evleneceğiz. Hem ne yapacağız biliyor musun? Evlenmeden önce bir anlaşma imzalayacağız. Böylece para ve mal uğruna değil de sadece aşk uğruna evlendiğimiz anlaşılacak... Bu fikri de Şef verdi.»

Jennifer, zorla gülümsedi: «Neely, ben de iki aylık hamileyim...»

«Ooo,» Neely birden endişelenmişti, «Pasadena'da bir delikanlı var» dedi, «çok iyiymiş. Şef, hamile kalanların hepsini ona gönde-

yor. Adam önce iğne yapmayı deniyormuş. Eğer bunlardan fayda sağlayamazsa kürtaj yapıyor. Ama bayıltığı için kürtaj zor olmuyor.»

«Neely, sen beni anlamıyorsun. Ben çocuğumun doğmasını istiyorum. Fikir tamamen benimdi. Şimdi de durumdan memnunum.»

«Eh, öyleyse bir diyeceğim yok Şimdi sen söyleyince vücudundan da durumunu anlamak zor olmadı... O incecik belin kaybolmuş...»

«Güzel bir çocuğum olduktan sonra ince belin ne önemi var?»

Neely, tatlı tatlı güldü, «Doğumdan sonra vücudunun eski haline dönmesi için benim yeşil bebeklerden sana da veririm.»

«Doğumdan sonra verirsin!...»

«Evet ama bunları devamlı kullanmak lâzım. Hapları bırakır bırakmaz deliler gibi yemek yiyorum. Ah, kırmızı bebek'er için sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Bunlar benim hayatımı kurtardı. Sen hiç sarılardan aldın mı? Bunlara 'Nembutal' diyorlar. Eğer herbirinden birer tane alırsan, yani bir sarı bir de kırmızı, mışıl mışıl uyuyorsun... Bunu ben tecrübeyle öğrendim. Kırmızısı insanı çabucak uyutuyor ama altı saat sonra uyanıveriyorsun. Sarının tesiri daha geç başlıyor ama daha uzun sürüyor. Niçin ikisini birden almayayım dedim. Ama sadece hafta sonları yapıyorum bunu... Bazan on iki saat devamlı uyuduğum da oluyor...»

«Hamilelik devresinde hiç hap almayacağım. Çocuğa bir zararı dokunursa diye korkuyorum.»

«İyi ama uyumazsan yüzün bozulmaz mı?»

«Ömrümde ilk defa yüzümün bozulması, vücudumun çirkinleşmesi umurumda değil. Ben kusursuz bir çocuk istiyorum. Bütün gece uyumasam da önemi yok...»

Neely güldü: «Pek fedakâr bir kadın havasına bürünmüşsün... Ama benim de başıma gelince herhalde böyle düşüneceğim. Ted ile evlenip kontrat meselelerini hallettikten sonra hamile kalacağım. Fakat bu arada, kırmızı, yeşil ve sarı bebeklerden hiç ayrılmak istemiyorum.»

*

Jennifer, Tony'nin gece için bir plân hazırlamış olmamasını ümid ediyordu. Vadideki o küçük lokantaya gitmek istiyordu. Tabii Miriam'sız... Haberi kocasına orada verecekti.

Servis kapısının önünde ikinci arabayı gördü. Bu geçici hizmet-

çi Delia'nın arabasıydı. Hay, allah kahretsin... Delia geldiğine göre geceye büyük bir parti var demekti.

Miriam, Jennifer'i bekliyordu. «Tony bugün kontratı imzaladı» diye müjdeyi verdi. Kadının yüzü saadetten pırıl pırıl olmuştu. «Renkli denemelerini seyredip beğenmişler. Metro Şirketiyle beş yıllık kontrat imzaladı. Onbeş gün sonra film çalışmalarına başlıyor. Bu gece tam bir hanımefendi gibi giyin. Rejisör ile karısı da yemeğe geliyorlar. Daha sonra da orkestra şefiyle birkaç arkadaşı gelecek.»

Jennifer, dikkatle giyindi. Pekalâ, o da haberi sofrada verecekti... Elbisesinin fermuarını zorlukla kaparken daha fazla bekleyemeyeceğini düşündü. Tony nasıl olsa yakında herşeyi farkedecekti.

Jennifer, yemekten önce bir kadeh martini içti. Miriam onu hayretle seyrediyordu. Jennifer, etrafına neşe saçarak misafirlerin arasında dolaştı. Rejisör ve karısıyla güzel güzel konuştu. İçki ve meze ikram etti. Kısacası mükemmel bir Hollywood'lu zevce oldu Yemekte de sarı şarap ikramına gelinceye kadar bekledi. Sonra kadehini eline alıp ayağa kalktı. Miriam'ın düşmanca bakışlarını görmemezlikten gelerek «Benim şerefime kadeh kaldırmanızı istiyorum» dedi, «yani benim içimdeki hayatın şerefine... Tony ile benim çocuğumuz olacak...»

Herkes sevinçle kadeh kaldırdı. Tony yerinden fırlayıp karısını kucakladı. Fakat Jennifer'in gözünden Miriam'in yüzündeki dehşet ve korku dolu ifade kaçmamıştı. Salondakilerin heyecanı dindiği zaman Jennifer'le Miriam gözgöze geldiler. Bu defa görümce tatlı tatlı gülümsedi.

Son misafir de kapıdan çıktıktan sonra Miriam, Jennifer'e «Haydi bakalım, koş yukarı, küçük anne» dedi, «şimdi senin bol bol dinlenmeye ihtiyacın var. Benim film ile ilgili bir iki meseleyi Tony ile konuşmam gerekiyor. Ondan sonra yeni babayı hemen yukarı yollarım.»

Jennifer yukarı çıkar çıkmaz Miriam hırsla kardeşine döndü: «sana korunman için bazı şeyler yapmanı söylemiştim galiba...» dedi.

Tony, bön bön gülümsedi: «Korunuyorduk ama herhalde bir kaza oldu.»

Miriam: «Kaza da ne demek? Benim sana aldığım koruyucular en iyi cinsti... Bunlarla bir kazaya uğramak ihtimali hemen hiç yoktu...»

«Haa, bir kaç aydanberi bunları kullanmıyoruz, Jennifer benim

bunlara ihtiyacımın olmadığını söyledi. Kendisi başka bir çare bulmuşmuş...»

«Kadınların sözlerine kanıp bundan vazgeçmemeni sana söylemedim mi? Ya hastalık kaparsan?»

Tony güldü: «Jen'den mi? Hem böylesi daha iyi.»

«Çocuk seni bağlar...»

«Ziyanı yok.. Yeteri kadar paramız var değil mi? Film de çevireceğim... Hem ben bir çocuğumun olmasını istiyorum. Ev şenlenir.»

Miriam, gözünün kuyruğundan Jennifer'in aşağıya inmek üzere olduğunu görmüştü. «Çocuğun olursa» diye sözlerine devam etti, «eve daha sık gelmen icabeder.»

Jennifer, merdivenlerde durmuş onları dinliyordu. Tony'nin arkası kapıya dönük olduğu için onu görmemişti. Omuzlarını silkti: «O zaman ben de eve sık sık gelirim» dedi.

«O kızıl saçlı şarkıcıdan vaz mı geçeceksin yani?»

Tony korkmuşa benziyordu: «Sana bunu kim haber verdi?»

«Bak benim bilmediğim hiç birşey yoktur... Fakat üzülme, Jennifer'e söylemem...»

Jennifer odaya girmişti: «Bana neyi söylemeyecekmişsin?...»

Miriam, şaşırmış gibi göründü. Tony de korkmuştu, «Önemli birşey değil, Jen» diye kekeledi. «Miriam'ın abuk sabuk düşünceleri bunlar... Betsy ile beraber çalışıyorum diye bir takım fikirlere saplanmış... Betsy'yi biliyorsun, benim radyo programlarında şarkı söyleyen kızıl saçlı kız. Aramızda birşey yok...»

«Hıh, aralarında birşey yokmuş... Haftada üç defa kızı stüdyosuna kapatıyor. Belki seninle beraberken korunmak lüzumunu hissetmiyor ama Jennifer, başkalarıyla beraberken öyle düşünmüyor, bilesin...»

Jennifer, odadan hızla çıkıp gidince Tony üzgün bir halde, «Yaptığını beğeniyor musun?» dedi.

«Dinle beni, şu çocuğu defettir. Bu senin mesleğin için zararlı olabilir. Bu işle uğraşan bir sürü doktor var...»

Tony ısrarla, «Ben çocuğu istiyorum,» dedi.

Miriam bu defa da yalvarmaya başladı: «Tony... Kendini düşünmüyorsan, hayranlarını düşün. Yakışıklı genç bir baş aktör. Stüdyo senin daha yirmi dört yaşında olduğunu ilân edecek. Bir çocuk herşeyi berbat edebilir.»

«Hiç de değil... Sinatra'nın da çocukları var... Crosby'nin de keza... Sen bizi çocuksuz bırakamayacaksın...»

Tony, Jennifer'in arkasından yukarıya koştu Genç kadın, yatağına uzanmış ağlıyordu.

Tony de yanına oturdu, karısının ensesini okşamaya başladı. «Hayatım» dedi, «sen Miriam'ın sözlerine aldırma. Çocuğumuz olacak...»

«Aldırmayayım mı?» Göz yaşları, Jennifer'in makyajını bozmuş, yüzünü gözünü boya içinde bırakmıştı. «Hiç birşeye aldırmayayım ha? Ömrümüzün sonuna kadar bu kadının emri altında yaşamaya göz yumayım öyle mi? Senin bilmem nelerine kadar o olsun ben burada herşeyden habersiz kukla gibi oturayım. Ben her ay sıkıntıdan biraz daha yaşlanırken sen de yeni şarkıcılarla gönül eğlendiresin. Bu olacak şey mi?»

Tony, ağlamaklı bir sesle; «Ne yapabilirim?» diye sızlandı.

«Ona buradan çıkıp gitmesini söyleyebilirsin. Bundan sonra evi benim idare edeceğimi anlatırsın.»

«Ben Miriam'a bunu yapamam... Hem nereye gidebilir ki?»

«Nereye isterse oraya... Bizden uzak olsun yeter. Kazandığın paranın yarısını ona versen de umurumda değil yeter ki onsuz kendi hayatımızı yaşayabilelim. Bir kerecik olsun karı koca gibi yaşayalım. Miriam'ın koltuğunun altına sığınan iki küçük çocuk hüviyetinden kurtulalım, yeter...»

«Ama işleri kim yapar? Benim çeklerimi kim yazar? Kontratlarımı kim imzalar?»

«Aman, Tony, düşündüğün şeye bak... Başkaları böyle işlerini menacerlerine yaptırtıyorlar. Sen de kendine bir menacer bulursun.»

«Bir yabancıya niçin para vereyim. Kendi ablam bu işi herkesten daha iyi yapıyor. Üstelik her zaman da menfaatimi kolladığından eminim.»

«Ama ben onunla bir çatı altında yaşayamam.»

Tony birden sertlendi, «Ablamı kapı dışarı etmemi mi istiyorsun?»

Jennifer, yalvardı, «Sevgili Tony, bir de şu sürdüğümüz hayatı gözünün önüne getirsene... İş icabettirmedikçe evde parti veremiyoruz, zira Miriam boş yere para harcanmasına razı değil... Şimdi Miriam bir de bu berbat evi satın almayı aklıma koymuş. Bu evi sevip sevmediğimi bana sormadı bile. Zaten bu eve ihtiyacımız da yok. Bize iki odalı bir apartman dairesi yeter de artar bile... Biz yaşamıyoruz ki, Tony...»

Tony, «Haftada üç gün provaya gitmek zorundayım» diye bağırdı. «Programlarıma devam edeceğim. Yeni şarkıları dinleyip öğrenmem lâzım... Hayır dernekleri yararına konserler vermem icabediyor. Reklâm işleri için fotoğrafçılara poz veriyorum... Benden ne yapmamı istiyorsun? Burada oturup seni eğlendirmemi mi? Benimle evlendiğin zaman da nasıl yaşadığımı biliyordun. Miriam dışarıya hiç çıkmıyor. Bizim gittiğimiz yerlerin yarısına bile onu götüremiyoruz. Geçen ay üç defa onsuz konsere gittik. Bir kere olsun şikâyet etti mi?»

«Hayır, fakat saatlerce telefon başında fazla bilet bulmak için uğraştığını biliyorum. Stüdyo sadece iki bilet gönderdiği için onsuz gittik. Bizimle aynı yatakta yatmamasına hayret ediyorum.»

«Senden önce hayatını bana bağlamıştı. Beni büyüttü Hiç bir zaman da durumundan şikâyet etmez Fedakârdır... İyi kalplidir... Sen de onu sokağa atmamı istiyorsun...»

«Ya ben ya da Miriam... İkimizden birini tercih edeceksin, Tony...»

Birkaç saniye ikisi de konuşmadan birbirlerini süzdüler. Sonra Tony'nin yüzünde çocuksu bir tebessüm belirdi. «Sen şimdi sinirlendiğin için böyle konuşuyorsun... Çocuğu doğuracaksın. Bak bu meselede senin tarafını tuttum, öyle değil mi? Şimdi yatıp uyuyalım...» Tony, soyunmaya başladı.

Sessiz karanlıkta, Tony, uzanıp Jennifer'i kendine çekti.

Jennifer, üzgün bir sesle: «Hiç birşeyi halledemedik» dedi.

«Halledilecek ne var ki?»

«Ne mi var? Miriam var...»

«Miriam kalacak... Sen de kalacaksın.» Tony, Jennifer'in geceliğini hırsla çekip attı. Dudakları memelerini araştırdı. Jennifer, onu kendinden uzaklaştırmaya çalıştı. «Hayır, ben onları istiyorum... Yakında bunların içinde süt de birikecek... Bebek gibi benim de onları emmeme izin verecek misin?»

Jennifer, hafif hafif içini çekmeye başlamıştı. «Haydi gel, sevişelim. Şimdi niçin ağlıyorsun?»

Jennifer bu defa sesini daha da yükseltti.

«Şu Betsy'yi biraz daha okşadım diye üzüldüğünü söylemeyesin sakın...»

Jennifer ,yataktan dışarı fırladı. Hay allah, bu ne biçim adamdı böyle...

Tony de kalktı, ışığı yaktı. Şaşırmışa benziyordu, «Ben Betsy'yı sevmiyorum ki.»

Jennifer, koltuklardan birine çöktü, çıplak vücudunu kollarıyla örtmeye çalıştı.

«Öyleyse onunla niçin seviştin?»

«Ne bileyim? Herhalde canım bir şey yapmak istediği için...»

«Ama ben her zaman burdayım...»

«Provalar sırasında herşeyi bırakıp eve sana koşmama imkân yoktu. Üstelik kız da her an hazır bekliyordu... Fakat bunun hiç önemi yok. Bir daha Betsy'yle yatmayacağıma söz veriyorum. Yarın Miriam'a söylerim onu işden de attırsın. Nasıl memnun oldun mu? Haydi şimdi yatağa gel bakayım...»

«Mesele sadece Betsy değil, Tony... Ben asıl seni anlayamıyorum. Neler düşünüyorsun? Neler hissediyorsun?»

«Şimdi sadece seni istiyorum. İşte benim hislerim bunlar. Gel, hayatım...»

Jennifer, başka yapacak birşey bulamadığı için yatağa gitti hattâ Tony'nin buselerini de karşılıksız bırakmadı. Tony kendini tatmin ettikten sonra da arkasını dönüp hemen derin bir uykuya daldı. Jennifer, kalktı, üç kırmızı hap yuttu. Ama nihayet uykuya dalabildiği zaman da gün ağarmağa başlamıştı.

Ertesi gün, Tony ile Miriam provaya gittikten sonra Jennifer, telefonla Henry Bellamy'yi aradı. Ona hikâyeyi anlattı.

Henry, «Hayatını kurtarman için kaçman gerekecek galiba» dedi, «bu kadın mutlaka bir çaresini bulup sana çocuğu düşürttürecektir. Bu arada hayatın da tehlikeye girebilir.»

«Peki, ben şimdi ne yapayım?»

«Düşüncelerine, duygularına göre hareket etmelisin... Tony hakkındaki fikrin nedir?»

«Artık onu da bilemiyorum... Bazan Miriam onun beynini yıkamamış diye düşünerek zavallıya acıyorum. Bazan de meselâ dün geceki gibi ondan tiksiniyorum... Ama Tony'nin tatlı bir hali var. O kötü bir insan değil... İşin komik tarafı da bu ya. Onun bir kötülüğü yok. Sadece büyümemiş, çocuk kalmış. Bu da Miriam'ın kusuru olsa gerek. Kadın, kardeşine şarkı söylediği müddetçe dünyanın onun elinde oyuncak olacağını öğretmiş. Onu ablasından ayırabilsem, anlaşacağımızı umuyorum. Fakat ona lâf dinletemiyorum ki...»

«Sen gençsin, Jennifer. Bana sorarsan, vakit henüz erken oradan kaç, kendini kurtar.»

«Ben senin zannettiğin kadar genç değilim. Henry. Yaş meselesinde de ona yalan söyledim.»

«Ne ziyanı var? Önünde upuzun bir hayat var... Fakat benim gördüğüm kadar sana orada rahat vermeyecekler. Çocuğunu doğursan bile Miriam onu da elinden alacaktır.»

«Hayır...»

«Öyleyse New York'a gel. Bakalım Tony senin peşinden koşacak kadar erkek mi? Ona işlerini Miriam kadar iyi yürütebileceğimi de söyler, bana inandırmaya çalışırım. İhtiyar kızı defederiz sen de kocanı gerçek bir erkek haline getirirsin Ama kocan bunlara razı olmazsa sen de birşey kaybetmiş sayılmazsın...»

«Haklısın, Henry... Benim bu hayata daha fazla dayanmama imkân yok.»

«Pierre Otelinde sana bir daire ayırtayım. Bir oyun için New York'a çağrıldığını yazarsın. Elbiselerinin çoğunu da orada bırak ki Miriam evi terkettiğini söyleyemesin.»

«Ama Tony ile Miriam benim hamileyken sahneye çıkamayacağımı biliyorlar...»

«Elbette bilecekler. Bu zaten teknik bir formaliteden ibaret. Yalnız aynı haberi başka birisine meselâ Ann'e de yazmayı unutma. Şayet herhangi bir olayla karşılaşırsan, elinde bir delil olur. Sonra bana da Doğuya gelmek konusundaki teklifimi kabul ettiğini bildiren bir telgraf çek.»

Jennifer, tavsiyeleri yerine getirdi. Tony de onun arkasından bir uçağa atlayıp New York'a geldi. Genç kadının kaldığı dairede sinirli sinirli gezindi, yalvardı; tehdit etti, ağladı, onu sevdiğini söyledi. Ne isterse yapmaya hazır olduğunu bildirdi. Yalnız Miriam'ı kovamazdı...

Jennifer de ısrar etti: «Benim de tek isteğim bu...»

Tony, hâlâ diretiyordu. «Miriam benim işlerimi idare ediyor, mesleğimde şöhrete ulaşmamı sağlıyor. Ben ondan başka hiç kimseye güvenemem.»

«Peki bana da güvenemiyor musun?»

«Beni zorlama, Jen. Sen sahip olduğum dişilerin en iyisisin... Fakat...»

«Sahip olduğun dişi ha? Senin gözünde ben bundan ibaret miyim?»

«Başka ne olmak istiyorsun yani? Hay allah, Miriam haklıy-

mış. Sen bana sahip çıkıp kurutmak istiyorsun. Ben herşeyimi şarkı söylemeye veriyorum anladın mı?»

«Bana ne veriyorsun?»

«Erkekliğimi... Bu da yeter herhalde...»

*

Tony, California'ya döndü. Henry de geçici bir boşanma anlaşması hazırladı. Bebek doğuncaya kadar Jennifer'e haftada beş yüz dolar vereceklerdi. Bebek doğduktan sonra da nafaka bin dolara çıkarılacak ayrıca çeşitli masraflar ve bebeğin bakım ücreti de ödenecekti... Jennifer'in hamileliği iyice belli oluncaya kadar durum basından gizlenecekti. Jennifer, bebek doğduktan sonra Tony'yi boşayacaktı...

Jennifer'in Tony'den ayrılacağı haberi gazetelerin birinci sayfalarında yayınlandı. Birinci hafta, genç kadın otelden dışarı çıkmadı ve kırmızı hapların yardımı sayesinde vaktini uyuyarak geçirdi. Nihayet Ann genç kadının durumundan endişe duymaya başlamış, onu kendi evine almak için ısrar etmişti. Ann, Jennifer'i zorla tiyatroya götürüyor, hemen her gün öğle yemeklerini beraber yemeye çalışıyordu. Fakat hiç birşey Jennifer'in yüzünü güldürmüyordu.

Genç kadın ancak geceleri, kırmızı bebeklerin yardımıyla üzüntülerinden kurtuluyordu.

Ekim, 1947

Miriam New York'a geldiği vakit Jennifer'in de hamileliğinin üçüncü ayı dolmak üzereydi. Görümcesi, hava alanından telefon etti. Çok önemli bir mesele için hemen Jennifer'i görmesi gerekiyordu.

Jennifer'in neşesi yerine gelmişti. Artık Miriam'dan korkmuyordu Belki de bu defa Miriam ondan korkmuştu... Telefonda sesi pek üzüntülüydü. Belki de Tony eskisi gibi güzel şarkı söylemiyordu... Belki de üzüntüden kendini içkiye vermişti... Onun için Miriam da yengesini barışmaya zorlayacaktı... Bu da ancak Jennifer'in istekleri yerine getirilirse mümkün olabilirdi. Miriam'ın evi terketmesi şarttı.

Tony de New York'a gelip ondan özür dileyecekti.

Jennifer, kocasını affetmemişti, fakat gene de onun Miriam'dan uzaklaştığı takdirde olgunlaşacağını ümid ediyordu. Sonra çocuk da herhalde hayatlarını değiştirecekti. Küçük kızının baba yanında büyümesini istiyordu. Kendisi gibi kadınlarla dolu bir evde baba sevgisini tadamadan büyümesine taraftar değildi. Tony de olgunlaşırdı herhalde... Daha çok gençti.

Miriam'ı evine buyur ederken kıyafetinin mükemmel olmasına, evde herşeyin yerli yerinde bulunmasına bilhassa dikkat etmişti. Artık o bu evin hanımıydı. Dizginler de onun elindeydi. Miriam içeri girince gülümsedi: «Otursana Miriam» dedi. «Kahve içer misin?»

Miriam, bir koltuğa ilişti. Gözlerini Jennifer'in beline dikmişti:

«Kahve filân istemem. Şimdi kibarlık gösterilerini bırakalım da işlerimizi halledelim.»

Jennifer, yüzündeki tebessümü bozmadan sordu: «halledilecek olan iş neymiş acaba?»

Miriam'ın gözleri kısıldı: «Bu gerçekten Tony'nin çocuğu mu?»

Jennifer: «Doğduğu zaman anlarsın» dedi, «bebeğin tıpkı Tony'ye benzeyeceğinden eminim.»

Miriam ayağa kalktı, odanın içinde gezinmeye başladı. Bir ara Jennifer'in karşısına geçip durdu: «Çocuktan kurtulmak için ne kadar para istersin?»

Jennifer, donuk gözlerle görümcesine baktı.

Miriam, devam etti: «Bak, eğer para istiyorsan senden bunu esirgemeyeceğim. İyi bir anlaşma yaparız. Senet imzalarız. Sonra çocuk olmadan da haftada bin dolar nafakanı alırsın Sen sadece onu defetmeye bak.»

Jennifer, şaşırmıştı: «Tony'nin bunlardan haberi var mı?» diye sordu. «Onun da isteği bu mu?»

«Hayır, Tony benim buraya geldiğimi bile bilmiyor. Radyo programlarını düzenlemek için Chicago'ya gideceğimi söyledim. Buraya gelmek fikri sadece bana ait... Hamileliğin dördüncü ayına girmeden, yani kürtaj imkânları ortadan kalkmadan seninle anlaşmayı tasarladım.»

Jennifer alçak fakat kararlı bir sesle konuştu: «Şu ana kadar senden nefret etmemiştim, Miriam. Her zaman senin egoist bir insan olduğunu düşünmüşümdür, fakat bunu biraz da Tony'ye olan aşırı sevgin yüzünden yaptığını biliyordum. Şimdi ise herşeyi daha iyi anladım. Sen kötü bir insansın, Miriam.»

Miriam, homurdandı: «Sen de tipik Amerikalı anne adayısın... Çocuğunu arabaya atıp parklarda dolaştırmaya can atıyorsun, herhalde...»

«Ben bu çocuğun doğmasını istiyorum. Miriam... Hayatım boyunca beni gerçekten seven, düşünen bir yakınım olmalı. Annemle büyükannem benden yaka silkerdi. Bütün gün çok yemek yediğimi, pabuç, elbise masraflarımın çok olduğunu eşyalarımı çok çabuk eskittiğimi söyler dururlardı. Zamanla öyle bir hale geldim ki, ayakkabılarım ayağıma küçülecek diye ödüm kopmaya başladı. Büyüdükten sonra da eve verdiğim para yüzünden başım derde girdi. Annemle büyükannemin para ihtiyacı bitmek tükenmek bilmiyordu. 'Onu da ver, bunu da ver. Hep ver, ver ver... Nihayet o prensle evlendim. Belki bir aşk izdivacı yapmamıştım ama annemle büyükannemi rahat yaşatabileceğimi düşünerek seviniyordum. İyi bir zevce olmaya da elimden geldiği kadar gayret edecektim. Fakat kocam benimle ilgilenmiyordu bile. O da beni kendi menfaatleri uğruna kullanmaya bakıyordu. Tony'yi sevdim. Ona iyi bir eş olmaktan başka birşey istemiyordum. Bu defa da sen karşıma çıktın. Elimdeki imkânların hepsini ortadan kaldırdın Fakat çocuğumu doğuracağım. O beni sevecek, bana ait olacak. Ben de onun için çalışacağım. Hem de çok çalışacağım. Şimdiden para biriktirmeye başladım. Artık elbise bile satınalmıyorum Bebek doğduktan sonra mankenlik yapacağım... Paramı biriktireceğim... Onu hiç birşeyden mahrum etmeden yaşatacağım.»

Miriam, birkaç saniye sesini çıkarmadan gözlerini ellerine dikti. Sonra ağır ağır, kelimelerin üzerine basa basa konuştu: «Jennifer, galiba seni yanlış anladım. Eğer öyleyse, özür dilerim. Pekâlâ, şimdi gene Tony'ye gelelim. Sen ona dönmeye razı ol. Ben de evin işlerini sana bırakırım... Bir kere de böylesini deneyelim... Herşeyi yapacağım, yalnız sen şu çocuğu aldırt...»

«Miriam, çok rica ederim, evimden git. Sana kötü söz söylemek istemiyorum. Çocuğumu doğuracağım... Tony de bana dönecek... Çocuğunun doğduğunu öğrenince onu görmek isteyecektir. İkimizi de isteyecek... Yani çocuğu da beni de... Bak göreceksin...»

Miriam sesine daha müşfik bir ifade vermeye çalışarak mırıldandı:

«Jennifer, beni dinle... Dikkatle dinle... Sen Tony'yi terkettin... Sözde onun en büyük aşkıydın... Öyle değil mi? Sana tekrar kavuşmak için çocukça bir teşebbüste bulundu, işte hepsi o kadar... O za-

mandanberi de her gece bir başka kadınla geziyor... Üç hafta içinde seni unutuverdi.

Jennifer, ağlamaklı bir sesle: «Çok rica ederim, artık git, Miriam» diye söylendi, «beni kâfi derecede yaraladın... Bu kadar işkence yeter...»

«Şimdi ben sana yardım etmeye çalışıyorum. Eğer sana acımasaydım, hiç sesimi çıkarmadan seni kendi haline bırakırdım. Bundan ben ne kaybedecektim? Mali meseleler nasıl olsa halledildi. Şimdi ben senin iyiliğin için konuşuyorum. Çocuğu aldırmaya seni razı etmek için elimden geleni yaptım. Fakat sen çok inatçısın.» Miriam odanın içinde dolaşmaya başladı: «Sana Tony'nin diğer kızlarla olan maceralarını niçin anlattım zannediyorsun? Sana ıstırap vermek için mi? Hayır... İlerde daha fazla üzülmeni önleyebilmek için. Çünkü yavrunu kollarının arasına aldığı zaman herşeyi daha iyi anlayacaksın. Çocuk senin vücudunun bir parçası olacak. Eğer bu çocukta bir arıza, bir hastalık olursa, ıstırapların en büyüğünü çekeceksin... Dünya başına yıkılacak. Jennifer, sen Tony'nin biraz şey, yani fazla çocuksu olduğunu hiç farketmedin mi?»

Jennifer, merakla görümcesine baktı. Miriam'ın sesindeki ifade de değişmişti.

«Tony yaşına göre çocuksu olabilir ama bundan da sen sorumlusun Miriam...»

«Jennifer, Tony zihnen ve ruhen henüz çocuk...»

«Sen onu kanatlarının arasına alıp gerektiğinden fazla koruduğun için öyle olmuş...»

«Hayır, ben onu bu özelliğinden dolayı korumak zorundayım... İşte onun için de Tony'in çocuğunu doğurmanı istemiyorum. Onun ve senin iyiliğin için...»

«Ben bundan birşey anlamadım.»

Miriam, Jennifer'in yanına oturdu: «Beni dinle, Jen... Tony, bebekken titreme nöbetleri geçirdi. Beyninin yapısında bir aksaklık olduğunu söylediler. Hastanedeki doktorlar o zaman durumu bana anlatmışlardı ama ben de çocuk sayılırdım, sözlerinden pek bir şey anlamadım. Hatta kardeşine hastalık kondurmak da istemedim. Doktorlar, onun hiç bir zaman normal bir insan olamayacağını söylemişlerdi. fakat Tony öyle güzel ve sevimli bir bebekti ki... Ama yedi yaşında ilkokulun birinci sınıfında başarı sağlayamayınca gerçekleri anlamaya başladım. Artık ben de büyümüştüm. Kardeşimi hastane-

lere götürdüm, gereken deneyleri, muayeneleri yaptırttım. Bu defa durum iyice meydana çıkmıştı.

Tony'nin resimli çocuk romanlarından başka birşey okumadığını farketmedin mi, Jen? Elliden sonraki sayıları topiayıp çıkaramaz. Fakat kendisi durumunu bilmiyor. Daima onun yanında olup, işlerini idare ederek onun bu acı gerçeği öğrenmesine fırsat bırakmadım. Onun için de hayatta şarkı söylemekten başka hiç birşeye önem vermemesini telkin ettim.»

«Ama sen Tony'nin küçükken nöbet geçirdiğini söylüyorsun. Zekâsının geri kalmasına da bu sebep olmuştur. Doğacak çocuğun normal olmaması için bence bir sebep yok.»

«Onun hastalığı irsiymiş. Doktorlar, sebebini kesin olarak bilmiyorlar ama Tony'nin elli yaşından sonra iyice delirmesi mümkün. Çocuğu da aynı durumda doğacak. Eğer biraz daha şanslıysa belki on iki yaşındaki çocuk zekâsına sahip olabilir. Fakat madalyonun ters tarafını da dikkate almak gerekiyor. Jennifer, sen bunun ne büyük bir acı olduğunu bilemezsin. Tony'nin durumunu öğrendiğim zaman kendimi dine verdim. Gece gündüz dua ettim, kiliselere gittim. Tony'yi de yanımda götürdüm. Biraz büyüyünce onu kilise korosuna soktum. İşte o zaman da kardeşimin sesinin güzel olduğunu farkettim. Şarkı söylemek onun için tek kurtuluş çaresiydi. Elimdekini avucumdakini onun müzik derslerine harcadım...» Miriam, içini çekti. «Bu çok eski hikâye... Senin karnındaki çocuk babası gibi güzel sesli olmayabilir, fakat babasının hastalığı ona da geçecektir.»

Jennifer sordu: «Peki sen de ilerde delirecek misin?»

Miriam, başını salladı. «Hayır, babalarımız ayrıydı. Tony bunu da bilmiyor. Yalvarırım, Jennifer, kendi iyiliğin için şu çocuğu aldırt.»

«Senin doğruyu söyleyip söylemediğini ben nerden bileceğim?»

«Doktorların raporlarını getirdim» Miriam, çantasını açıp içinden kalınca bir zarf çıkardı. «Bana inanmıyacağını biliyordum. Zaten bunun için de bir sebep yok... Sana hiç bir zaman iyi davranmadım.»

Miriam, zarfı Jennifer'e uzattı. «Bunları herhangi bir ruh doktoruna okutabilirsin. Yalnız bana bir iyilik yap, duyduklarını, öğrendiklerini kimseye söyleme... Aksi takdirde Tony'nin meslek hayatı sona erer. Bu da Tony'nin sonu demektir. Günün birinde bir akıl hastanesini boylayacağını biliyorum ama mesele etrafa yayılırsa şimdiden oraya gider. Ben de bunun için para biriktiriyorum. Sen benim adi bir cimri olduğumu zannediyorsun ama ben Tony'ye ilersi için

gelir temin etmeye çalışıyorum. Ben öldükten sonra onun bir yoksullar yurdunda sürünmesini istemem. Hayatının sonuna kadar derli toplu bir hayat sürebilmeli. Bu arada onbeş yıl daha dilediği gibi yaşayabilmesi de en büyük arzum.»

Jennifer, zarfı Miriam'a geri verdi: «Sana inanıyorum, Miriam. Hiç kimse böyle müthiş bir hikâye uyduramaz.»

Miriam'ın gözlerinden yaşlar akıyordu, «Jennifer... Çok iyisin... İnşallah mutlu bir hayata kavuşursun. Tony'ye dönmeni de isterim ama sen daha iyi bir hayat sürmeye lâyıksın. Lütfen, onun hatırı için benden duyduklarını kimseye söyleme. Bir başkasını bulursun. Tony'ye de elinden geldiği kadar iyi davranmaya çalış. Çocuğu aldırtıp herşeyi unut.»

Miriam gittikten sonra Jennifer, saatlerce yerinden kıpırdamadan gözlerini boşluğa dikip oturdu. Sonra üç kırmızı hap alıp uykuya yattı.

*

Henry'ye de, Ann'e de ani kararının sebebini açıklamadı. Kürtajı yapacak doktoru kendisi buldu. New Jersey'li babacan görünüşlü bir adamdı... Temiz bir ameliyat masası ve becerikli bir hemşiresi vardı. Ücret de bin dolardı. Hemşire, Jennifer'e damardan bir iğne yaptı. Bu iğne, Seconal haplarının verdiği uyuşukluktan çok daha tatlı bir uyku vermişti. Uyandığı zaman da herşey bitmişti. İki hafta sonra da herşey eski haline dönmüştü. Beli eski inceliğine kavuşmuş, fazla kilolar erimişti. Jennifer, boşanmak için Meksika'ya gitmişti. New York'a döndükten sonra da gala hazırlıklarına başladı. Gene mağazaları dolaşıp durmadan yeni elbise satınalıyordu. Elbiselerin etekleri uzamaya başlamıştı. Herkes televizyon adı verilen yeni icatla ilgileniyordu. Gerçi televizyonda güreş karşılaşmaları, futbol maçları ve at yarışlarından başka birşey seyredilmiyordu ama herkes onun radyoyu öldüreceğinden emindi.

Jennifer, gene Longworth Şirketiyle anlaşma imzalayıp mankenlik yapmaya başladı. Kısa bir süre sonra da Ann'in gardrobu, Jennifer'in verdiği elbiselerle dolup taşmaya başlamıştı. Telefon hiç durmadan çalıyor. Jennifer yeni dostlar ediniyordu. Gezmeye giderken Ann'i de zorla yanında götürüyordu.

Bir sürü delikanlı tanımıştı ama içlerinde en çok Claude Chardot'yu beğeniyordu. Bu adam bir Fransız film prodüktörüydü. Yakı-

şıklı, cazibeli ve çapkın bir gençti. Ann ondan hoşlanmıyordu ama Jennifer, hemencecik ona aşık olmuştu. Üç saat süren öğle yemekleri, parmak öpmeler, sabahlara kadar durmadan dansetmeler gırla gidiyordu... Claude çok az İngilizce biliyordu. Ann, Jennifer'in mükemmel Fransızca konuştuğunu görünce şaşırdı kaldı.

Noel akşamı Ann ile Jennifer, küçük bir çam dalını süsledi Claude ile birkaç arkadaşı onlara gelecekti.

«Sen onunla gerçekten ilgileniyor musun? Sahiden aşık mısın bu adama?»

Jennifer, burnunu kıvırdı: «Ne bileyim... O diğerlerine hiç benzemiyor. Sen onu nasıl buluyorsun? Doğru söyle ama...»

«Birşey söyleyemem. Zaten sözlerinin yarısını anlamıyorum. Anladıklarımdan da bir mâna çıkaramıyorum. Yalnız arkadaşlarından duyduğuma göre romantik sevgilinin bir de karısı varmış...»

«Elbette Belki bir de metresi vardır... Ben bir erkeğe tutuldum mu onun katıksız serseri olduğuna bahse girebilirsin. Claude, onunla beraber Paris'e gitmemi istiyor.»

«Herhalde gitmeyi düşünmüyorsundur değil mi?»

Jennifer, omuzlarını silkti, «Orada bana film çevirtecekmiş. Tam bir Amerikalı havasında mükemmel Fransızca konuşmamın büyük ilgi toplayacağı kanaatinde.»

«İyi ama sen her zaman rol yapamadığını söyler durursun.»

«Claude bana seks filmleri çevirtecek. Artistik ama yarı çıplak.»

«Nee?»

«Orada böyle şeyler tabii karşılanıyor, Ann. Ünlü yıldızların çoğu yapıyor bunu... Yok canım öyle rezilce filmleri kastetmiyorum. Gerçek sanat filmlerinde oynayacağım. Meselâ filmin bir sahnesinde çıplak banyoya giriyorsun, bu sahnenin fotoğrafları basına dağıtılıyor...»

«Bunları yapmana ne gerek var?»

«Niçin yapmayayım? Burada kalırsam elime ne geçecek? Geçen mevsim Broadway'in gözdesiydim. Yakında yirmi sekiz yaşında olacağım. Arkamda da iki kötü izdivaç var. Burada beni gerçekten sevecek, doğru dürüst bir erkek bulmama da imkân yok. Şimdi şöhretim de var... Önce bir Prensle daha sonra da bir sinema artistiyle evlendim. Erkekler beni kendilerinden çok üstün görünüyorlar. Onlar için ben erişilmez bir kadınım. Belki Paris benim dertlerimi halleder. Claude'un dalavereci olduğunu biliyorum Sırf onunla anlaşma yapayım diye bu aşk hikayesini ortaya çıkardı. Sayemde çok

para kazanacağını umuyor. Bundan ne çıkar yani? Ben bu işden ne kaybederim?»

«New York'a geleli o kadar az zaman oldu ki... Burada şansını bir kere daha denesene...»

«Burada çok fazla tanınıyorum. Hiç bir yenilikle karşılaşmama da imkân yok. Tabii, oyunlardan birinde iş bulurum ama hiç bir zaman bana baş rolü vermezler... Sonra ne olacak? Mankenlikte de pek kabiliyetli değilim. Eski kocamdan aldığım nafaka bana yeter ama El Morocco, Stork ve Sardi gibi yerlerde hep aynı insanlarla karşılaşmaktan da bıktım. Ya sen ne alemdesin? Halâ New York'la o son yüzyılın en büyük aşkını mı yaşıyorsun.»

Ann başını salladı: «Hayır, Lyon gittikten sonra herşey bitiverdi... Times gazetesinde, okudum, Lyon'un kitabı önümüzdeki ay piyasaya çıkarılacakmış. Belki de ikinci kitabını hazırlamaya başlamıştır.»

«Lyon'dan sonra başka bir erkekle seviştin mi?»

«Hayır, bunu yapamadım. Budalalık ettiğimi biliyorum ama maalesef ben halâ Lyon'u seviyorum.»

Ocak, 1948

Claude'un yola çıkacağı gün Klüb 21'de üç saatlik bir öğle yemeği ziyafeti verildi. Ann Klübe geldiği zaman parti adamakıllı hareketlenmişti. Masanın üzerinde büyücek bir kutu İran havyarı ve buz kovası içinde kocaman bir şampanya şişesi gözüne çarptı. Jennifer, Claude, arkadaşı François ve Ann'in tanımadığı bir üçüncü erkeğe ev sahipliği yapıyordu.

Yabancı, «Ben Kevin Gillmore'um» diye kendini tanıttı.

Jennifer de gülümsedi, «Herhalde Kevin Gillmore'un adını duymuş olmalısın, Ann» dedi, «Gillian kozmetiklerinin sahibidir...»

«Aaa, tabii duydum. Sizin kozmetikleriniz gerçekten çok kaliteli...» Ann böyle diyerek elindeki ekmek dilimine havyar sürdü.

Kevin, «Siz de Paris'e gidiyor musunuz?» diye sordu.

«Hayır, Fransa'da yeni bir heyecan fırtınası yaratacak olan Jennifer. Bize de onunla iftihar etmek düşecek.»

Claude, ağzını yaya yaya: «Jennifer, şehrin altını üstüne getire-

cek» dedi, «fakat Ann onu sağ salim gemiye bindirmenizi sizden bilhassa rica edeceğim. Jennifer, ay sonunda Paris'te olmalı.»

Jennifer, neşeli neşeli güldü, sonra iyice Claude'a sokuldu: «pasaportumu alıp bir iki işimi düzene koyar koymaz Paris'e geleceğim» dedi.

Ann, arkadaşının heyecanına zorla katıldığını gizlemeye çalışarak Kevin'e döndü: «Aman ne enteresan değil mi?»

«Öyle olsa gerek... Bunlar sizin dişleriniz mi?»

«Anlamadım...»

«Kendi dişleriniz mi yoksa takma diş mi kullanıyorsunuz?»

Ann gülümsedi. Adamın samimi tavırları hoşuna gitmişti. «Kendi dişlerim. Niçin sordunuz?»

«Ya saçlarınız? Onlar da sizin kendi saçlarınız mı?»

Ann, yüzünün kızardığını hissetti. Sakin bir tavırla: «Evet, kendi saçlarım» dedi.

«Onu biliyorum. O kadarcık renk anlayışım var çok şükür. Yalnız benim öğrenmek istediğim şu; saçlarınız gerçekten bu kadar gür mü yoksa biraz da takma saç mı kullanıyorsunuz?»

«Niçin takma saç kullanayım?»

Kevin birden gülümsedi. Sorduğu münasebetsiz suallerden ötürü özür dilemek ister gibi bir tavır takınmıştı. «Kızların çoğu saçlarını gür göstermek için bu çareye baş vuruyorlar da...» Kevin kederli kederli başını salladı. «Aradığımız kızı bulmak da bunun için çok güç oluyor. Kiminin saçları güzel, dişleri çirkin, kiminin de dişleri güzel saçları seyrek oluyor... Bazısının da güzelliğini kemerli bir burun bozuveriyor. Herhalde boş vaktiniz yoktur değil mi? Yani işlerinizin arasından bir kaç saatinizi ayıramaz mısınız demek istiyorum.»

«Yani ne iş yapacağım?» Ann, Jennifer'e bakıp ondan yardım istedi ama genç kadın Claude'un kulağına birşeyler fısıldamakla meşguldü. Arkadaşını görmedi bile.

Kevin, meseleyi izah etti, «Televizyonun icadıyla radyo programları önemini kaybetmeye başladı. Bir yıl sonra radyo reklâm programlarının da kıymeti kalmayacak. Ben de bu arada bir 'Gillian Kızı' yaratmak istiyorum. Reklâmlarımın hepsinde onu kullanacağım. Tanınmış mankenlerden bir kaçıyla görüştüm. Hepsi çok para kazanıyor. İşlerini bırakıp sadece benimle çalışmaları imkânsız... Ben Gillian Kızı'nın Ted Casablanca'nın yeni modellerini, Chanel'in parfümerini teşhir etmesini istemem. Benim mankenim sadece Gillian mamulleriyle tanın-

malı. Bu iş için de haftada üç yüz dolar verebileceğim. Tabii ilerde arttırmak şartıyla.»

Ann, şampanyasını yudumladı Adama ne cevap vereceğini bilemiyordu. Kevin onun sustuğunu görünce, teklifi reddettiğini sandı. «Sizinle bir yıllık kontrat da imzalayabilirim. Altı ay sonra ücreti haftada beş yüz dolara çıkarmayı da kabul ediyorum. Televizyon programlarına başlarsak onlar için de ayrıca ücret alırsınız.»

Jennifer birden kendine gelmişti. «Paradan mı söz ediyordunuz?» diye sordu.

«Arkadaşına onun Gillian Kızı olmasını teklif ediyorum.»

Jennifer'in gözleri hayretle açıldı. «Elbette olur... Ann'in bunu başaracağından eminim.»

«Evet, ben de aynı kanaatteyim. Arkadaşın güzel, fakat fazla şehvetli değil. Tipik Amerikalı genç kız...»

Claude ellerini havaya kaldırdı. «İşte gene aynı lâf... Siz Amerikalılar, güzel bir kızı ne yapacağınızı bilmiyorsunuz. Herkesi alelâde bir genç kız havasına sokmayı da meziyet sayıyorsunuz. Eğer herkes bunu isteseydi sinemalar seyirci bulamazlardı. İşte Jennifer'i ele alalım... O alelâde bir genç kız olmadığı için ortalığı birbirine katacak. Bence o her erkeğin hayalinde yaşattığı ideal dişidir.»

Kevin fikrinde ısrar etti, «Biliyorum ama reklâmcılıkta bu fikri benimseyemeyiz. Biz de cinsiyetten faydalanırız ama daha başka mânalarda... Ann güzel bir kız. Fakat onun güzelliğini kadınlar da rahatça sınıflandırabilirler. Kolejli bir kız ya da evli bir genç kadın bizim mamûllerimizi kullanırsa Ann'e benzemesinin mümkün olacağını bilir. Fakat hiç bir zaman Jennifer'e benzeyeceğini aklına getiremez. Siz filmlerinizde orijinalite satıyorsunuz, biz ise reklâmlarımızla mamûllerimizi satacağız. Ann'in güzelliği diğer kadınları korkutmaz. Ona kolayca benzeyebileceklerine inanırlar. Fakat Jennifer için aynı şeyi söyleyemeyiz. Kadınlar Jennifer gibilerinden korkarlar...»

«Ben de herkesi korkutan güzelliğimi Paris'e götürüyorum» diye Jennifer söylendi, «Fakat Ann, sen Bay Kevin'in teklifini kabul etmelisin. Bir değişikliğe ihtiyacın var. Hepimizin değişikliğe ihtiyacı var ya...»

Ann'in kaşları çatıldı: «Ben manken değilim? Hem ben çalıştığım yerden de memnunum.»

Jennifer, arkadaşına başıyla işaret edip ayağa kalktı: «Biz makyajımızı tazeleyelim, şimdi geliriz» dedi, «Haydi, Ann, yürü» Jenni-

fer, Ann'in arkasından yürürken başını masadan tarafa çevirdi, Kevin'e göz kırptı.

Tuvalet odasında büyük boy aynasının karşısında duruyorlardı. Jennifer hemen hücuma geçti, «Pekalâ söyle bakalım, bu teklifi niçin kabul etmiyorsun?»

«Ben mankenlikten anlamam ki.»

«Ben de sinema artistliğinden anlamam ama bu benim film çevirmeme mani olmayacak. Hem de Paris'te çalışacağım.»

«Büyük başarı kazanacağından eminim.»

«Şimdi konuyu değiştirme. Sen Henry'den ne ücret alıyorsun?»

«Haftada yüz elli dolar. Fakat bunun önemi yok. Evi iyi bir fiyata sattım. Henry paramı işletti Büyücek bir servete sahibim. Benim için en son düşünülecek şey para»

«Ama bu iş çok hareketli ve eğlenceli bir iş olacak.»

«Ben Henry'yi bırakamam.»

«Henry mi?» Jennifer itham dolu bakışlarla arkadaşını süzdü, «Sen benimle konuştuğunu unutuyorsun galiba... Bu büro seni halâ Lyon Burke'ye bağladığı için oradan ayrılamıyorsun değil mi? Günün birinde Lyon'un buraya gelip seni kucaklayacağını düşünmekten vazgeç. O iş çoktan bitti...»

«Sen nerden biliyorsun? Yani, gelecek hafta kitabı piyasaya çıkacak... Eh... O zaman Lyon da buraya gelmek zorunda kalacak... Yazarların çoğu gelir değil mi?»

Jennifer, dalgın dalgın çantasının sapıyla oynadı, «Ann... Sana söylemeyecektim ama bence gerçeği öğrenmen daha doğru olacak. Lyon, İngiltere'ye döndü.»

«Döndü mü?» Ann, dudaklarının kuruduğunu hissetti. Fenalaşmaya başlamıştı. «Lyon buraya gelmiş miydi?»

Jennifer, ağır ağır başını salladı: «Bir haftalığına gelmişti. Kitapçısıyla görüşecekti. Herşeyi baştan yazmış. Burada yazdıklarını atıp orada kitabı yeniden ele almış... Onun için de iş bu kadar uzun sürmüş. Fakat güzel bir kitapmış. Bana da Henry söyledi. O Lyon'u da görmüş.»

«Henry onu görmüş mü?»

«Bir kere beraber yemek yemişler Lyon, ikinci kitabına da başlamış bile. Kitapçıdan bol avans almış. Sonra da Londra'ya dönmüş. Orada bir daire satınalacakmış.»

«Demek Henry'yi görmüş... Buraya gelmiş...» Ann sustu Gözlerinden yaşlar boşanıyordu.

Jennifer, arkadaşının boynuna sarıldı, «Ann, kendini boşuna üzme. Henry onun yazılarından başka birşey düşünmediğini söyledi. Artık o Lyon'un gözünde başka hiç birşeyin önemi yokmuş...»

«Fakat Henry benim durumumu gayet iyi biliyor. Lyon'un buraya geldiğini niçin bana söylemedi?»

«Erkek olduğu için... Onlar birbirlerini tutarlar. Senin Henry'ye hiç bir borcun yok. Ustelik bir değişikliğe de muhtaçsın... Kaderin cilvesi bu... Bugün Claude, Kevin Gillmore'u davet etmemişti. O kendiliğinden yanımıza geldi. Bunun altından birşeyler çıkabilir...»

«Belki sen gerçekten haklısın. Bürodan çıkmam gerekiyor. Orada çalışmak bir mabette yaşamaktan farksız.»

«Hah şöyle... O daireyi de boşalt... Şimdi yüzünü yıka, makyajını tazele İşe kabul edilmeden kovulmayasın...»

*

Henry önce çok üzüldü. Fakat sonra Gillian teklifinin fevkalâde bir teklif olduğunu da kabul etmek zorunda kaldı. Haberi vermek için Ann ile beraber büroya gelmiş olan Jennifer'e de, «Bu senin işin» diye söylendi.

Jennifer neşeyle, «Bu işin Ann'i huzura kavuşturacağını sen de biliyorsun» dedi, «kızı daha ne kadar zaman burada bağlı tutacaksın? O Bayan Steinberg değil ki...»

«Pekalâ, yalnız kontratı imzalamadan önce bana getirin. Gözden geçirip birşeyler ilâve ettirmeye çalışayım. Televizyon hızla geliştiğine göre kontrata televizyon programlarıyla ilgili maddeleri şimdiden ilâve ettirmeli. Seni televizyon programlarında da kullanmayı garantilemesi gerekir.»

Ann itiraz etti, «Televizyon kamerasının karşısında ben utancımdan bayılıveririm.»

«Televizyon kamerasının fotoğraf makinesinden farkı olmayacak ki... Hem o zamana kadar bu işde bir hayli tecrübe edineceksin. Şimdi sen Lil Cole'a git. Haftada hiç olmazsa iki ders versin. Biraz pahalıdır ama zannederim sen bu masrafı rahatça karşılayabilirsin.»

«Lil Cole kim?»

«New York'un en iyi konuşma ve diksiyon hocası...»

«Konuşma dersine ne lüzum var?»

«Çünkü reklâm programlarının sadece kamera karşısında poz

vermekten ibaret kalmayacağı içime doğuyor. Şu Boston aksanından kurtulmalısın.»

«Henry, ben sadece mankenlik yapacağım. Artist olacağımı kim söyledi?»

«Beni dinle, Ann, şayet bir iş yapmaya kalkışacaksan onu en iyi şekilde yapmalısın. Hiç bir iş yarım yapılmaz... Çok iyi bir sekreterdin. Şimdi de mankenlik yapacaksan bu meslekte de kusursuz olmalısın... Zaten başka ne işin var? Bence şu sıralarda bir dakikanı bile boş geçirmemen senin için hayırlı olur.»

Henry birdenbire pek yorgun göründü. Sanki vücudunda bir damla enerji kalmamış gibiydi. Ann, ani bir kararla kollarını patronunun boynuna doladı:

«Henry, seni seviyorum.»

Henry de duygularını gizlemek için yalancıktan öfkeli bir tavır takındı, «Buna ne buyrulur? Şu kıza iki yıl emek verdim. Tam beni yüzüstü bırakmaya hazırlanırken sevmekten bahsediyor...»

«Seni seviyorum, Henry... Ömrümün sonuna kadar da seveceğim. Yalvarırım benden dostluğunu hiç bir zaman esirgeme...»

«Sen bir kere benimle dostluğu kesmeyi dene bakalım, başarabilecek misin? Senin gibilerine bir milyon içinde bir kere bile rastlamaya imkân yoktur... Herkes senin gibi olamaz. Haydi, artık başımdan gidin... İşçi bulma bürolarını arayacağım. Kimbilir belki de ikinci bir Ann Welles, şu kapıdan içeri giriverir.»

«Yerime birini buluncaya kadar kalmamı istemez misin? Hem yeni sekreterini de işe alıştırırım.»

«Hayır... Jennifer'in de burada günleri sayılı. İki arkadaş, hayatın tadını çıkarmaya bakın. Haa, Jennifer, vergiler çıktıktan sonra senin nafakan yedi yüz dolara iniyor. Seni iyi tanıdığım için vergiyi peşin ödüyorum. Bu film meselesi, işleri biraz karıştıracak ama neyse... Paranı Paris'e göndermemi ister misin?»

«Hayır, param burada kalsın. Onu işlet... Ann gibi beni de servet sahibi yapıver...»

Henry güldü: «Demek odamda iki Rockefeller'i misafir etmişim... Bu dünya erkeklerindir diyen yanılmış herhalde...»

Jennifer, «Ben servetimi en çapraşık yollardan elde ediyorum.»

«Doğru... Tam beş ay bir yüzme havuzunun yanında ter döktün. Bu gerçekten çok ağır bir işdi...»

Jennifer tatlı tatlı güldü, «Evet, hiç bir iş yapmadım, sadece gülüp eğlendim...»

«Ben dünyaya ikinci gelişimde güzel bir kadın olmak istiyorum» diye Henry söylendi. «Şimdi de önünde bir Paris macerası var. Fransızların Lana Turner'i olur çıkarsın herhalde. Yalnız bana bir iyilik yap... Paranı har vurup harman savurma. Bana iki bin dolar borcun var? Ben bunu nafakandan keseceğim. Çok rica ederim. Paris'ten mektup yazıp para isteme. Şu paranın bir kısmını olsun senin namına biriktireyim. Sizin gibi müşterilere gerçekten çok ihtiyacım var...»

Jennifer, «İyi ki hatırlattın» dedi, «bana bin dolar avans versene.»

«Aman ne yapıyorsun, Jennifer?»

«Elbiseye ihtiyacım var... Paris'te gözleri kamaştırmalıyım...»

Şubat, 1948

Ann telâşla Klüb 21'e girdi ve Henry'yi herzamanki masasında buldu.

«Geciktiğim için özür dilerim» dedi, «Şu Lil Cole insanı öldüresiye çalıştırıyor...»

Henry, salondaki erkeklerin hepsinin genç kızı daha iyi görmek için başlarını ondan tarafa çevirdiklerini farketmişti. Kevin Gillmore'un makyaj uzmanlarının üç haftalık çalışmaları sayesinde Ann gözle görülecek şekilde değişmişti. Uzmanlar onun tabii güzelliğini bozmamışlar, fakat nasıl yapmışlarsa, genç kızın tabii güzelliğini arttırmışlar, daha dikkati çeker bir hal almasını sağlamışlardı. Eskiden Ann'in güzelliği zamanla farkedilirdi. Şimdi ise ilk bakışta göze çarpıyordu. Gözleri makyajlıydı. Saçları eskisine nazaran daha gür ve kabarıktı. Gene eskisi gibi tam bir hanımefendiydi ama şimdi erkeklerin heyecandan nefeslerini kesiyordu.

Ann, yarattığı heyecandan habersiz, «Bu sabah Jennifer'den bir mektup aldım» diye söze başladı.

«Ben de kısacık bir mektup aldım. Tabii para istiyor. Allahaşkına Ann, bu kadın parayı nasıl bu kadar çabuk harcayabiliyor?»

Ann gülümsedi, garsona salata ısmarladıktan sonra, «Onun ne kadar çok parası olursa olsun asla borçtan kurtulamaz» dedi. «Jennifer, durmadan para harcamaktan hoşlanıyor. Aldığı şeyleri beğense yüreğim yanmaz. Fakat çoğunu ertesi gün başkalarına dağıtır.»

Henry başını salladı, «İnşallah orada iyi bir erkek bulur. Pek kabiliyetli bir artist değil ama yüzü ve vücudu çok güzel. Bunlardan gerektiği kadar faydalanabilmesini isterim. Zira bunlardan başka güvenecek hiç birşeyi yok. Bunlar da gidince... Jennifer'in de sonu gelecek...»

«Henry ben senin diğerlerine benzemediğini zannediyordum. Onlar gibi Jennifer'in dış görünüşüne mi önem veriyorsun? O fevkalâde bir insan, fakat hiç bir erkek onun meziyetlerini öğrenmek zahmetine katlanmıyor... Jennifer, gerçekten çok iyi kalpli bir kadın... Hakiki arkadaş. Çok tatlı bir kız... Benim tanıdığım en iyi insanlardan biri...»

«Tatlı mı? Peki, ona bir diyeceğim yok. Bu konuda seninle beraberim. Dışardan tatlı görünüyor. Fakat sana birşey sormak istiyorum, Ann, Jennifer'in duyguları hakkında bir fikrin var mı?»

«İşte bu soruya cevap vermek çok zor... Jennifer, düşüncelerinden, duygularından pek bahsetmez. Biliyor musun, ben onun şimdiye kadar bir tek kişi hakkında kötü söz söylediğini duymadım. O hiç kimseye kızmaz, gücenmez... Onunla bir çatı altında yaşadığım için biliyorum, o bütün insanları sever... Bak, Neely için de 'tatlı kız' deyimi kullanılabilir ama gerçekten hiç de öyle değildir. Neely, zekidir, kurnazdır, fakat tatlı değildir. Jennifer ise aksine... O prens hakkında bir tek kötü söz söylemediğine inanır mısın? Sadece evliliklerini yürütemediğini anlatmıştı. Tony'nin hattâ Miriam'ın bile aleyhinde bulunmadı. Yalnız California'nın sıkıcı hayatına dayanamadığını söyledi. Jennifer'in güzelliğinin, çarpıcılığının ardında yalnızlıktan kıvranan zavallı bir kadın gizli Onu sırf kendisi için sevecek bir erkeği arıyor. Jennifer, gerçekte bir erkek, normal bir evlilik hayatı var ve çocuk sahibi olmak isteyen dürüst bir insan.»

«Peki ama çocuğunu nasıl aldırttı? Ben zaten bunu öğrendiğim gün ona güvenimi kaybettim. California'dan bana telefon ettiği zaman çılgın gibiydi. Kocasıyla görüşmesinin ona çocuğu aldırtmak istediklerini söylüyor ve böyle birşeye asla razı olamayacağını tekrarlayıp duruyordu. Ben ona dolgun bir nafaka temin etmek için günlerce kafa patlattıktan sonra da birdenbire çocuğu aldırttı. Çocuk isteyen bir kadının haftada bin dolarla geçinememekten korkup yav-

rusunu feda etmesi akla hayale sığacak şey mi?»

Ann, ağır ağır mırıldandı: «Bundan bana hiç bahsetmedi. Çocuğunu aldırtmak istemesinin sebeplerini de açıklamadı. Fakat herhalde onu tek başına büyütmekten kaçınmıştır. Eğer istediği gibi bir erkek bulsaydı mutlaka herşeyden elini eteğini çekip evinin hanımı olurdu.»

Henry, dikkatle Ann'e baktı, «Ya sen ne âlemdesin bakalım?»

«İşler yolunda gidiyor. Deneme filmlerini hazırladık. Gelecek hafta Gillian'ın İlkbahar yenilikleri için poz vereceğim.»

«Ben bunu kastetmedim, Ann. Geleceğini düşünüyorum. Biliyorsun, Gillian Kız'ı olmak herşeyi değiştirecek. Yüzün dergilerde, afişlerde görülmeye başlayınca çevrende ilgi uyandıracaksın.»

«Bunu bir kere tecrübe ettim...» diye Ann, hatırlattı, «İki yıl önce de gazetelerin birinci sayfalarında resimlerim yayınlanmıştı. Allen Cooper'in Külkedisiydim. Fakat bu beni değiştirmedi.»

Henry, sakin bir tavırla, «Değiştirdi» dedi, «Lyon Burke ile evlenmedin mi?»

Ann, gözlerini önündeki tabağa dikti, «Evlenmek istedim, Henry. Herşeyden fazla istedim... Halâ da istiyorum.»

«Ama niçin evlenmedin? Eline fırsat geçtiği zaman bunu niçin teptin?»

«Benim Lawrenceville'de oturmamı istedi.»

Henry ağır ağır, «İşte ben de bunu anlatmaya çalışıyorum. O gün benim büroma ilk defa gelen kız, sevdiği erkek uğruna dünyanın öbür ucuna gitmeyi göze alırdı. Ben de onun için seni korudum. Seni memnun etmenin çok zor olduğunu düşünüyordum. Herhangi bir erkeğe kapılamazdın. Lyon'un geri döneceğini hesaplamamıştım... O bürodan içeri adımını attığı an, ben de 'güle güle Ann' diye içimden geçirdim, 'herşey bitti'. Maalesef, Lyon, hiç kimseye gerçekten bağlanabilecek karakterde bir insan değildi. Seninle ben birbirimize çok benziyoruz. Birisiyle ilgilendik mi onu hemen ilâhlaştırıveriyoruz.»

Ann, inatla: «Lyon beni seviyordu» dedi, «bundan eminim.»

«Belki ama seni, kendini sevdiği kadar sevememişti herhalde... Lyon gibi her bağı bir anda söküp atabilen bir kimse, sevme duygularından yoksundur. Lyon, biraz da Jennifer'e benziyor. Onlar, yani Lyon'lar, Jennifer'ler aşık olurlar fakat bundan hiç bir zarar görmeden sevgililerini bırakıp yeni maceralar peşinde koşabilirler. Kendi canları herşeyden, herkesten önemlidir, Ann, sen daha henüz genç-

sin Gözlerini aç. Seni gerçekten seven bir erkek yakalar yakalamaz, onunla beraber kaç git... Güzelliğine cazibene fazla güvenme...»

«Bundan sonra hayatıma ikinci bir erkeğin gireceğini zannetmiyorum. Lyon benim tek sevgilimdi...»

Henry, sert bir sesle: «Lyon gitti» dedi, «O mesele kapandı, bitti artık...»

«Biliyorum ama bu benim hislerimi değiştiremiyor... Karşıma çıkan ilk derli toplu erkeğe aşık olamam. Günün birinde evlenip çocuk sahibi olmak istiyorum. Ama seveceğim bir erkek bulmalıyım.» Ann, içini çekti, «Ve maalesef hiç kimseyi de Lyon'u sevdiğim gibi sevemem...»

«Bak, sakın benim gibi budalalık etme... Ben de bir zamanlar sevdim... Hayatım boyunca bir tek kadını sevdim... Kimdi biliyor musun? Helen Lawson... Ve maalesef daha işin başında onun bana aşık olmadığını anlamıştım... O, hiç kimseyi sevemezdi. Ona herşeyi ben öğrettim. Zekâma, kurnazlığıma rağmen de onu sevmekten bir türlü vazgeçemedim. Belki de gözlerimi açıp kendime göre bir kız aramadım. Sonunda ne oldu? Koca dünyada yapayalnız kaldım...»

«Belki Helen ile sen gene...»

«Alay mı ediyorsun?»

«Ama onu sevdiğini söyledin.»

«Sevdim. Onu kendi hayalimde yaşattığım kadın olarak sevdim. Fakat şimdi Helen'in gerçek hüviyetini biliyorum. Başkasını bulmak için de fazla ihtiyarım. Artık o da ipin ucunu kaçırmaya başladı. İçinin kötülüğü dışına da vuruyor. İhtiyar Çelik Yürek... Eskiden onun hakkında bu sözleri söylemeye cesaret edeni hiç tereddüt etmeden öldürürdüm ama şimdi bunları sana rahatça söyleyebiliyorum. Artık Helen'e aşık değilim, fakat alışkanlıktan da vazgeçemiyorum. Alışkanlıklar, insana kene gibi yapışıyor, Ann... Duygular, kaybolduktan, onların yerini mantık aldıktan sonra da alışkanlık yerinde kalıyor. Hayatının sonuna kadar bundan kurtulamıyorsun. Sen de yirmi iki yaşında bir takım alışkanlıklar edinmeye kalkışma. Lyon, seni düşünmeye vaktinin bir saniyesini bile ayıramıyor. İnan bana... Sen de artık onu düşünmekten vazgeç.»

Ann hafifçe gülümsedi: «Gayret edeceğim ...Sadece gayret edebilirim...»

Yıl, 1950

Neely, yorgun bir halde senaryoyu kapadı. Bir kere daha tekrarlamakta fayda yoktu. Genç kadın hikâyeyi ezbere biliyordu. Kocaman karyolada rahat rahat gerindi. Bir kaç yudum viski içti. Saat onbir buçuktu ve halâ gözlerinde bir damla uyku yoktu. Bir bebek daha mı alsaydı acaba? Biraz önce iki tane almıştı... Bir kırmızı bebek alsa... Sabahleyin saat altıda sette olmak zorundaydı. Yatağından kalkıp banyoya gitti, bir kırmızı hap alıp ağzına atıverdi. «Haydi, küçük bebek, vazifeni yap» diye mırıldandı.

Tekrar yatağına döndü. Randevu defterinin açık olduğunu farketmişti. Acaba birşey hatırlamak için mi defteri açık bırakmıştı? Defteri eline alıp açık olan sayfasına bakakaldı. Harfler gözlerinin önünde dansediyordu ama Ted'in el yazısını da tanımakta güçlük çekmemişti. Kocası, «Bu akşam eve erken gel. Bud ile Jud'un birinci yaş günü» diye bir kenara not etmişti.

Hay allah! Demek doğum günü bu gündü... Sabahleyin deftere bakmak zahmetine bile katlanmamıştı. Haplar onu adamakıllı ağırlaştırmış, yataktan zar zor kalkabilmişti Uyarmak için iki Dexie'ye ihtiyacı olmuştu. İşte şimdi de çocuklarının doğum günü partisini kaçırdığını öğrenmişti. Şu sahne tekrarlamaları yok mu insanı delirtiyordu. Yatağından fırlayıp çocukların odasına gitti. Mışıl mışıl uyuyan iki sarışın yavruyu görünce genç kadının yüreği gururla kabardı. Karanlıkta, «Bud ve Jud» diye fısıldadı «anneniz doğum günü partinize gelemedi ama sizi çok seviyor.» Ah hem de ne çok seviyor... Anneniz randevu defterine bakamamamıştı. Eğer defteri okusaydı mutlaka gelirdi...»

Ayaklarının ucuna basarak dışarı çıktı, tekrar kendi odasına girdi. Ted görünürlerde yoktu. Herhalde öfkesini yatıştırmak için bir yerlerde kafayı tütsülüyor olmalıydı. Ama kabahat onun değildi ki. O allahın belâsı defteri görmemişti Ted, defteri komodinin üzerine bırakmıştı. Ama sabahın beşinde defter okumaya kimin hali olurdu ki? Başını yastığa bıraktı. Herhalde çocuklara kocaman bir pasta yaptırmışlardı. Üzerlerinde de bir mum vardı mutlaka. Dadı Bayan Sherman ile Ted çocuklarla beraber doğum günü şarkısını söyleyip onları eğlendirmeye çalışmış olmalıydılar. Neely'nin gözlerinden kremli yüzüne birkaç damla yaş indi. Ama onlar daha küçük birer bebek-

tiler. Doğum günlerini anlayacak yaşta değildiler. Annelerinin bu davranışı onları üzmemişti.

Şimdi de Ted karısından bunun acısını çıkarmaya çalışıyordu. Acaba nerelerdeydi? Belki de ahlâksız herif yeni avlar peşindeydi. Kocasını ilk defa suçüstü yakaladığı geceyi hatırladı. Ted o İngiliz aktörüne kollarını dolamıştı. İkisinin de dilleri, diğerinin boynunu yalıyordu. O gece bir şişe dolusu uyku hapı almıştı. Hayatını kurtarmak için de midesini yıkamışlardı. Neely, bunları hatırlayınca yüzünü buruşturdu Bir daha aynı hatayı işlemeyecekti.

Fakat o olaydan sonra Ted ona herzamankinden daha iyi davranmıştı. Bir daha da böyle şey yapmayacağına yemin ediyordu. Kendini çok yalnız ve müdafaasız hissettiği için o çocukla ilgilendiğini söylüyordu. Neely'nin iki yıl üstüste Oscar'a aday gösterilmesi şöhretini birdenbire arttırmıştı. Bu da Ted'in erkekliğine olan güvenini sarsmıştı... İşte o gece de Neely hamile kalmıştı. Üstelik ikiz doğurmuştu. Odada uyuyan o iki sarışın oğlan Neely'nindi. Onlar, genç kadının vücudundan kopmuşlardı. İçinde tatlı bir ürperti hissetti. Henüz yirmi iki yaşındaydı. Fox Şirketinin en ünlü yıldızıydı... Beverly Hills'de muhteşem bir villası ve ikiz oğlu vardı...

Haplar, tesir etmiyordu Acaba Jennifer de üç tane alıyor muydu? Herhalde alıyor olmalıydı. Jennifer'in oynadığı filmleri çevirebilmek için mutlaka birşeyler almak gerekiyordu. Son filmi, sinema dünyasında şaşkınlık yaratmıştı. «La Jolla» filmi gösterilirken bilet bulmak için saatlerce kuyrukta beklemek gerekmişti. Jennifer, filmde yarı çıplak bir halde seyircinin karşısına çıkıp çatır çatır Fransızca konuşuyordu. Belki Paris'te çıplaklık büyük bir önem taşıyordu ama Amerika'da seyirci öyle düşünmüyordu ki... Ya Look mecmuasında yayınlanan o yazı... Yoksa Life'ta mıydı? Jennifer'in Paris'teki muhteşem apartman dairesinde çekilmiş fotoğraflarla süslenmişti. Genç kadının Fransız prodüktörü Claude Chardot ile yaşadığı belirtilmiş, bu konuda daha fazla bilgi verilmemişti.

Neely, bütün bunları Ann'in nasıl karşıladığını merak ediyordu. Hay allah. ona bir mektup borçluydu. Lyon'un yeni kitabını ona göndermiş olduğu için teşekkür etmeliydi. Gerçi bu kitabı beğenen pek çıkmamış, eleştirmenler, Lyon'un bu eseri ticari maksatlarla yazdığını belirtmişlerdi ama gene de Neely'nin Ann'e bir teşekkür borcu vardı... Lyon'un birinci kitabı çok beğenilmiş fakat bir kuruş para getirmemişti. Acaba Ann halâ Lyon'u seviyor muydu? Arkadaşlarına onun kitaplarını gönderdiğine göre içinde ona karşı birşeyler duy-

duğu muhakkaktı. Fakat dedikodu sütunlarında da Ann'in Kevin Gillmore ile seviştiği ima ediliyordu. Ann'in bu hallere geleceğini kimse düşünemezdi. Hangi mecmuayı, hangi gazeteyi elinize alsanız, Ann'in resimleriyle karşılaşıyordunuz. Gillian mamûllerinin reklâmları, Ann'in sayesinde büyük ilgi topluyordu. Haa, sahi, pazar gecesi... Neely, uzanıp defterine bir not yazdı. Pazar gecesi televizyonu açmayı unutmamalıydı. Ann ilk televizyon programına çıkacaktı...

Televizyon... California'da herkes bu küçücük kutudan korkuyordu. Sanki koskoca sinema sanayiini bir küçücük kutunun yıkması mümkünmüş gibi filmciler endişeleniyorlardı. Artık hiç bir artistle uzun vadeli kontrat imzalanmıyordu. Eski kontratların vadesi dolunca yenisi yapılmıyor, sinemanın eski artistleri birer ikişer ortadan kayboluyorlardı... Neyse ki Neely'nin çok büyük şöhreti vardı. Filmciler onu gözden çıkaramazlardı. Daha kısa bir süre önce beş yıllık bir kontrat imzalamıştı. Çok şükür, tam beş yıl her hafta beş bin dolar para alacaktı...

Ted'in eve dönmesini istiyordu. Ertesi sabah stüdyoya gidip onun namına rejisörle konuşmasını söyleyecekti. Filmin dans sahneleri çok yorucuydu. Gerçi Neely, dansetmesini biliyordu ama bu dans pek garip birşeydi... Ted'e yalvaracak, o da karısının ağır elbislerle dansedemeyeceğini söyleyecekti. Bu durumda dans sahnesi kısaltılacak, figürler kolaylaştırılacaktı. O gün dansederken zor nefes almıştı. Şu yeşil haplar insanın uykusunu kaçırıp vücudunu zayıflatıyorlardı ama kalbe de çarpıntı verdikleri muhakkaktı. Belki de Ted daha bürosundaydı. Ona kızmamıştı ,işleri fazla olduğu için eve dönememişti. Telefona uzanmışken bundan vazgeçti. Hayır, eğer Ted bürosunda değilse, Neely bunu öğrenmek istemiyordu. Hem bununla neyi ispat edebilecekti ki? Ted bürosunda bir delikanlıyla olabilirdi. Hay allah, bu adamı da niçin bu kadar fazla seviyordu sanki? Tam anlamıyla bir erkek bile sayılmazdı... Neely niçin bu çeşit erkeklerden hoşlanıyordu acaba. Başlangıçta hepsi pek kuvvetli görünüyordu. Ona neler yapması gerektiğini anlatıyorlar, kolundan tutup istedikleri yere götürüyorlardı. Fakat sonradan herşey değişiyor, o kuvvetli sert erkekler zayıf, aciz birer köle olup çıkıyorlardı...

Neely, saate baktı. Gece yarısı olmuştu. Haplar gene tesir etmemişti. Onların işlerini kolaylaştırabilmek için biraz daha viski içmeyi düşündü. Hay allah, içki şişesi de aşağıda kalmıştı. Alkolün hapların tesirini arttırdığını acaba Jennifer biliyor muydu? İçkisiz

hap, bir işe yaramıyordu. Neyse, şimdi aşağıya inip içkiyi almak zorundaydı.

Mermer merdivenlerden aşağıya çıplak ayaklarla indi. Hizmetçiler uykudaydılar. Salonun ışıkları söndürülmüştü. Işığı açmak için düğmeye uzanırken dışardan, yüzme havuzundan su sesleri geldi kulağına... Gecenin bu saatinde yüzme havuzunda kim olabilirdi? Bahçenin lâmbaları yanıyordu. Neely, ışık altında Ted in havuzda yüzdüğünü gördü. Genç kadının içinden gülmek gelmişti. Gecenin bu saatinde Ted'in çıplak havuza girmesi hoşuna gitmişti Hemen pijamasını çıkarmaya yeltendi. Fakat bundan da vazgeçti. Suya girerse uykusu iyice kaçacaktı. Sabahleyin beşte kalkıp stüdyoya gitmek zorundaydı. Tam Ted'e seslenmek üzereyken bir kızın havuzun yanındaki soyunma odasından büyücek bir havluya sarınmış olarak çıktığını farketti. Kız, utana sıkıla havuzun kenarına gelmişti. Ted, bağırdı:

«Havluyu at da suya gir. Korkma ,su sıcak...»

Kız, başını kaldırıp karanlık binaya baktı: «Ya karın uyanırsa?»

«Şaka mı ediyorsun? Aldığı haplarla zelzele olsa uyanamaz. Haydi, Carmen, gel yoksa ben seni zorla suya atarım.»

Kız, havluyu attı. Neely, karanlıkta bile kızın vücudunun güzel olduğunu farketmişti. Gözlerini kıstı. Bu kızı bir yerden tanıyordu. Yüzü ona yabancı gelmemişti Birden hatırladı... Bu, Carmen Carver' di... Şu güzellik kraliçesi olan kız... Stüdyo ona da deneme filmleri çevirtiyordu.

Ted, kızı karşılamak için ondan tarafa yüzdü. Neely, kızın bir çığlık attığını duymuştu: «Ted, hayır, suda olmaz... Hayır, yapma...»

«Niçin olmasın? Bundan başka her türlüsünü denedik...»

Neely, midesine bir sancının saplandığını farketti. Of, bu olmamalıydı. Kocasının arada sırada bir oğlanla münasebet kurmasına ses çıkarmıyordu. Bu, Ted'in hastalığıydı. Doktor da öyle söylemişti. Kocasının bu davranışının ona sadakatsizlik etmekle bir ilgisi yoktu. Fakat bu, başkaydı...

Viski şişesini kavradı, zar zor merdivenleri tırmanıp yukarı çıktı, kadehini doldurdu sonra bir hap daha yutup içkisini bitirdi. Ted' in de, o orospunun da canı cehennemeydi... Sabahleyin çok zor kalkacaktı. Halbuki beşte de kalkması gerekiyordu...

Birden yatağında dimdik oturdu. Stüdyoya girmezse ne olacaktı? Hayatı boyunca bir kere olsun stüdyoya, provaya, oyuna geç kalmamıştı. Bu davranışı ona ne fayda sağlamıştı? Evet, gerçi şimdi

haftada beş bin dolar kazanıyordu ama ortada bu kazancı gösteren ne vardı ki? Evin parası henüz ödenmemişti. Doktor Mitchell, evin kendine güveninin artmasında rol oynayacağını söylemişti. Günde yirmi beş dolara doktordan nasihat alıyor bir de iğne yiyordu. Ted, neyin parasını ödüyordu? Hizmetçilerin, arabanın, büronun, yiyecek ve içeceklerin parasını veriyordu. Belki de evlenmeden önce bir anlaşma imzalamakla hata etmişti. Ted'in işleri yolundaydı. 'Vogue' Mecmuası onun modellerine geniş yer veriyordu. Ya Neely'nin nesi vardı? Stüdyo evin borcuna karşılık her hafta bin dolar alıyordu bundan başka menacerin ücreti, gelir vergisi, oda hizmetçisinin, sekreterinin ücreti... Bir kuruş bile biriktiremiyordu. Neyse üç yıl sonra ev tamamen onun olacaktı. Biraz daha viski içti. Bir kere işler yoluna girse, borçlarını temizlese... Herşey yoluna girecekti...

Evet ne de girecekti ya... Ted aşağıda onun yüzme havuzunda bir kızla oynaşırken... Yatağından fırladı... Başı dönüyordu. Fakat o kızı yüzme havuzundan dışarıya atmaya da kararlıydı. Trabzanlara tutuna tutuna merdivenlerden indi. Elini zorlukla elektrik düğmesine götürüp havuzun ışığını yaktı.

Neely, elinde viski şişesiyle havuza doğru ilerlerken Ted ile kız da kucak kucağa havuzdan çıkmaktaydılar.

«İyi eğlendiniz mi bari, çocuklar» diye bağırdı, «benim havuzumda seks yapmak hoşunuza gitti mi? Aman iyi temizlenin, su mikropludur. Ted, unutma çocukların her aün bu havuza isiyorlar...»

Kız, korku icinde Ted'in arkasına gizlenmişti. Neely, elindeki viski şişesini havuza boşalttı.

«Be'ki böylece sudaki mikroplar ölür» dedi, sonra da Ted'e döndü, «Demek bu defa kendine eğlencelik oğlan yerine kız seçtin ha? Herhalde Doktor Mitchell, senin böyle bir maceraya da muhtaç olduğunu söylevecektir.»

Ted. hic sesini çıkarmadan dimdik duruyordu. Kollarını arkasına götürmüs. titreyen kızı sözüm ona korumaya çalışıyordu. Onun kızı böyle korumak ister gibi tavırlar takınması, Neely'yi iyice çileden çıkardı.

«Sen kimi korumaya çalısıvorsun? Benim havuzumu kirleten bir orospuvu mu? Biliyor musun. cicim bu adam icin sen hiç bir kıymet tasımıvorsun. O daha zivade genç oğlanlardan hoşlanır. Bu defa nasılsa seni seçmiş... Ama kimbilir belki senin de anormal bir tarafın vardır...»

Kız, Ted'den kendini kurtarıp havuzun ilersindeki soyunma oda-

sına kaçtı. Ted halâ sesini çıkarmıyordu. Çıplaklığına rağmen pek mağrur ve kendinden emin bir görünüşü vardı. Bir an, Neely, kocasına koşup ondan özür dilemek, onu ne kadar çok sevdiğini anlatmak hevesine kapıldı. Ted o kadar uzun boylu, o kadar genç ve cazipti ki ...Fakat Neely, onun işlediği bu suçu cezasız da bırakamazdı.

«Haydi bakalım, yakışıklı sapık, anlatmaya başla. Seni dinliyorum.»

Ted, hafifçe gülümsedi: «Bana kalırsa, sana bir gözlük almak gerekecek. Bu kızın oğlana benzediğini iddia etmek pek zor.»

Neely'nin dudakları titredi, «Öyle olsaydı daha az üzülürdüm.»

Ted de ağır ağır, «Ona ne şüphe» dedi. «Zaten beni o yola sen sürükledin.»

«Ben sürükledim ha?»

«Nerdeyse garip isteklerim olduğuna ben de inanacaktım. Tabii, bir iki deneme yaptım. O zamanlar nedense sana ihanet etmemek hevesine kapılmıştım ve ancak böyle davrandığım takdirde sana karşı kendimi suçlu hissetmeyeceğimi düşünüyordum. Sen de bundan faydalanıp benim kadınlarda istek uyandırmadığımı ima etmeye başladın. Beni kollarının arasına almayı en son ne zaman istedin, Neely?

Evet, daima yanında olup senin uşaklığını yapmamı istiyorsun. Stüdyoda senin namına filmcilerle uğraşacağım, elbiselerinin modellerini çizeceğim, seni galalara götüreceğim. Faal erkek olarak... İşte o ben bunu sana hatırlatmaya kalkınca hemen yorgunluğunu bahane ediveriyordu... Sevişmeye gelince hep uykun var... Hatırlasana bakalım en son ne zaman seviştik?»

«Sen hem suçlu hem de güçlüsün... Seni suçüstü yakaladım diye bunları ileri sürüp kabahatini unutturmak istiyorsun. Evimin havuzunda seni kızıl saçlı bir fahişeyle yakaladıktan sonra sevişmeyi kim düşünür? Bu evin, bu havuzun masraflarını kim yapıyor?»

«Burasını isteyen kimdi?» Ted, eğilip yerden havluyu aldı, yarı belinden aşağısını örttü.

«Senin oturduğun apartman dairesinde oturamazdık.»

«Neden? Sekiz odalıydı orası. Fakat sen bir masaj salonu, bir projeksiyon odası isteyince işler değişti tabii.»

Neely, içini çekerek: «Benim hiç evim olmamıştı» dedi, «böyle bir evde oturmayı da o kadar çok istiyordum ki... Gerçekten, bu eve avuç dolusu para harcamamın önemi yok.»

«O halde niçin günde on defa başıma kakıyorsun? Şimdi de kavgayı çıkaran kim?»

«Şey...» Eyvah, haplar tesirini göstermeye başlamıştı... Zihni bulanıyordu. Kendi sesi sanki uzaklardan gelir gibiydi. Ted'in havuzun kenarındaki kanapeye oturduğunu hayal meyal farketti.

«Ted... Hergün stüdyodan saat altıda dönüyorum. Bu akşam sekizden önce gelemedim. Yorgunluktan ölü gibiyim. Yarın sabaha kadar rolümü ezberlemek zorundayım. Hergün muntazam mesaj yaptırmam gerekiyor. Bu arada benim aşkı, sevişmeyi düşünmeme imkân var mı?»

Ted, sakin bir tavırla sordu: «O kontratı niçin imzaladın?»

«Canım bu altı ay önceki hikâye. Sen halâ onu mu düşünüyorsun?»

«Neely, sen şimdi çok yükseklerdesin. Benim de işlerim yolunda. Ben evlenmezden önce imzaladığımız o anlaşmayı yırtmaya hazırdım. Stüdyolardan herhangi biriyle senede iki film yapmak üzere bir anlaşma imzalaman mümkündü. Böylece kendine de biraz yaşama şansı tanırdın. Ben yeteri kadar çok para kazanıyorum. Sen çalışmasan bile benim kazancımla rahatça geçinebiliriz Fakat sen bana hiç danışmadan gidip bir şirketle beş yıllık anlaşma imzaladın.»

«Ev yüzünden stüdyoya borçlanmıştım. Hem, bütün artistlerin televizyon yüzünden korku içinde yaşadıkları şu sırada benim böyle uzun vadeli bir kontrat imzalamam çok önemliydi. Bir stüdyo ile anlaşma imzalayınca arkanda koskoca bir şirketin bulunduğunu düşünerek ferahlayabilirsin...»

«Eh, şimdi evin de kontratın da var. Ben de aklımı başıma aldım. Seninle yaşarken bir erkeğe benzer yanım pek kalmamıştı. Nasılsa sen bendeki erkeklik gücünü eritip bitirmiştin. Fakat çok şükür, o günler geçti, Neely. Kendimi toparladım.»

«O küçük orospu sayesinde mi?»

«O beni dünyanın en güçlü erkeği yaptı.»

«Ted sana ihtiyacım var.»

«Tahmin ederim. Ama herhalde bir erkek olarak değil...»

«Seks... Seks... Seks... Sen başka hiç birşey düşünmez misin? Ben de sevişmekten hoşlanırım ama herşeyin zamanı var.»

«Mesela aydan aya, yağmurlu bir Pazar günü bunu düşünürsün değil mi? Aksi gibi California'da da hiç yağmur yağmıyor?»

«Bana bak ,artık şu saçmaları bırak... O orospu hâlâ içerde. Onu defet gitsin evimden...»

«Pekâlâ...» Ted, kızın bulunduğu yere doğru yürüdü.

Neely, kocasının arkasından seslendi, «Sonra da hemen yukarı gel. Seninle konuşmak istiyorum.»

Neely, eve koştu. Yeni bir viski şişesi açtı, kadehini doldurdu ve yatağına girdi. Bu meselenin üzerinde biraz daha düşünmesi belki doğru olacaktı. Hattâ belki de kocasına karşı biraz daha şehvetli davranması gerekiyordu. Allah biliyordu ya, Neely, kocasını çok seviyordu. Ona tapıyordu... Fakat insan bütün gün stüdyoda çalıştıktan sonra geceleri aşkı, şehveti nasıl düşünebilirdi? Genç kadın sırtındaki pijamaya baktı, bu kıyafetin hiç bir iç gıcıklayıcı özelliği yoktu Şöyle dantelli, şık gecelikler giyse daha mı iyi olacaktı? Ama yüzü gözü krem içindeydi. Saçları berbat haldeydi. Her sabah saçlarını stüdyoda yıkıyorlardı. Neely de geceleri başına lanolin yağı sürmek zorundaydı. Gerçi saçları kalın telli ve gürdü ama ışık altında saçları parlasın diye başına serpilen altın tozu saçlarını mahvedebilirdi. Geceleri lanolin sürmese bir iki ay sonra kel olması işten bile değildi.

Neely, havuzdaki çıplak kızı düşündü. Boy aynasının karşısında durdu, kendi hayalini seyretti. Bir palyaçodan farkı yoktu... Ama o kız neden güzel görünmesindi? Haftada beş bin dolar kazanmıyordu ki? O Hollywood'un birinci sınıf artistlerinden biri de değildi... O sadece geçimini temin etmeye çalışan bir zavallıydı. O da artist olsaydı gece saat dokuzda yüzüne gözüne krem sürüp başını yağladıktan sonra yatağa girmek zorunda kalacaktı.

Neely'nin gözlerinden yaşlar boşandı. Allahım hayatı boyunca hep bunların hayalini kurmuştu. Büyük bir ev, sevdiği erkek, çocuklar... Bunların hepsini birden elde etmek istemişti... Hayallerinin hepsi de gerçek olmuştu yalnız bunun tadını çıkarmaya vakti yoktu...

Banyoya gitti, yüzünü yıkadı. Ah bir de gözlerinden uyku akmasaydı... Sendeleyerek çamaşır dolabının önüne geldi. Güzel gecelikler neredeydi? Hah, şu sarı fena değildi. Pijamasını çıkarıp sarı geceliği giydi. Eyvah bu saçları ne yapacaktı? Bir sarı eşarp bulup onu da başına bağladı. Eh şimdi fena değildi, hem de hiç fena değildi. Yatağa girdi. Ted de nerdeyse gelirdi herhalde. Evin önünden bir arabanın kalktığını duydu Kızıl saçlı orospu gitmiş olacaktı... Şimli Ted, süklüm püklüm karısının yanına gelip ondan özür dileyecekti. Neely önce onu biraz yalvarttıracak sonra da ateşli buseleriyle kocasını şaşırtacaktı. Ted'e tıpkı eski günlerde olduğu gibi ateşli bir aşık gibi davranacaktı. Tanıştıkları günlerde ne kadar iyi anlaşmışlardı... Ama o zamanlar Neely bu derece yorgun değildi ki...

Genç kadının uykusu gelmişti. Hay allah, şu Ted de neden çıkmıyordu yukarıya? Neely, yataktan dışarı fırlayıp aşağıya indi.

«Ted...» Havuz karanlıktı. Genç kadın, garaja koştu. Araba gitmişti. Belki de Ted, kızı evine bırakmak zorunda kalmıştı. Öyle ya kız buraya onunla beraber gelmişti, gene beraber gitmek isteyebilirdi Belki de kızın arabası da yoktu. Ama Ted onu pekâlâ bir taksiyle gönderebilirdi. Döndüğünde taksinin parasını Neely'den alması mümkündü. Neely, ağlamaya başladı. Ted geri dönmeyecek miydi? Tanrım, genç kadının suçu neydi?

Yıl, 1953

Neely, kocasından boşanmak için üç yıl uğraştı. Havuz olayından sonra Ted, evden giyim eşyalarını da aldırtmıştı. Neely, bir hafta işe gitmemişti. Stüdyo bu yüzden ona ateş püskürmüştü. Uyku haplarının verdiği uyuşukluk içinde Neely «hepsinin canı cehenneme» diye düşündü. Ted'in de canı cehennemeydi... Başlangıçta Neely hemen boşanmak istemişti. Ted, ona bu kötülüğü yapmamalıydı. Fakat Şef, genç kadının isteğine karşı koymuştu. Hayranları onu masum genç kız olarak tanımışlardı, boşanma meselesi onları hayal kırıklığına uğrayacaktı... İkiz oğlan çocuk sahibi mutlu genç kadın gözleri yaşlı bir dul olarak şöhretini devam ettiremezdi. Mecmualara Neely'nin evinde Ted ve çocuklarla beraber çekilmiş fotoğrafları gönderilmiş, bu mutlu yuva hakkında bir sürü yazı hazırlanmıştı. Hayır, Neely, kocasından boşanamazdı. Şef, halkın gözüne iyi göründüğü müddetçe Neely ile kocasının birbirleri hakkındaki düşünceleriyle ilgilenmiyordu. Önemli olan onların birarada yaşamalarıydı. Neely, mesleği uğruna bu ıstıraba dayanacaktı.

Şef, ayrıca Ted ile de konuştu. Onun da şirketle anlaşması vardı, şu halde genç adam da emirlere uymak zorundaydı Ted, Neely'yi galalara, götürecek, dergilere gazetelere karısıyla beraber poz verecek, mutlu yuvaları hakkında sorulan sorulara cevap verecekti.

Bu cehennem azabı tam üç yıl sürdü. Bir filmin arkasından bir başkası... perhiz... bebekler... Ted'in o kızla beraber olduğunu bilerek yaşamak gerçekten çok güçtü. Kız bir yerde çalışmadığına göre

ona herhalde Ted bakıyordu. Stüdyo Neely'nin gönlünü hoş etmek için kızı işden çıkarmış ve başka şirketlerin de ona rol vermemelerini sağlamıştı.

Akademi Armağanlarının dağıtılması Neely'nin durumunu biraz değiştirdi. Armağanı kazanacağını hiç aklına getirmemişti. Fakat armağanı kazandığını öğrendiği an dünyalar onun oldu. Sahneye çıkmadan önce dönüp Ted'e baktı, o da memnun memnun gülümsüyordu. Ted, gerçekten Neely'nin hesabına bu işe sevinmişe benziyordu. Neely, armağanını almak için sahneye giderken yürümemiş adeta uçmuştu. Sonra da gazeteciler etraflarını sarmış onun Ted'le kolkola, öpüşürken, bol bol resimlerini çekmişlerdi. İşler yoluna girmiş gibiydi. Akademi armağanını kazanmıştı, Ted de yanındaydı ve üstelik memnun memnun gülümsüyordu.

Ted, son resimler çekilip son muhabir de gidinceye kadar Neely'nin yanından ayrılmamıştı. Sonra da karısını eve getirmiş, kapının önünde vedalaşıp gitmişti... İşte böyle, bir sokak süprüntüsü Akademi Armağanı kazanan şöhretli yıldıza tercih edilmişti.

Ertesi sabah, Neely, Şefi arayıp stüdyodaki dairesine gelmesini istemişti. Artık Neely, stüdyoda duruma hakimdi. Onun bir sözüyle Şef de ayağına gelmişti. Bu defa şartlarını bildirmek sırası Neely'deydi. Genç kadın hiç vakit kaybetmeden kocasından ayrılmak istiyordu Ayrıca stüdyo, Ted Casablanca'nın da işine hemen nihayet verecekti. Şef, onun bu isteklerinin hemen yerine getirileceğini bildirmişti. Şu Akademi armağanının kudretine diyecek yoktu...

Armağan kazanmak, Neely'ye her allahın günü stüdyoda iş başı yapmasının şart olmadığını da öğretmişti. O Hollywood'un en büyük yıldızıydı. Armağan kazanması da bunu gösteriyordu. Şayet genç kadın kötü bir gece geçirmişse ,ertesi gün dinlenebilirdi... O, bütün sinemaseverlerin yaptıkları ünlü yıldız Neely O'Hara idi. Fazla havyar yemekten bir kaç kilo almışsa, bundan ne çıkardı... Fazla kiloları atmak bir haftada mümkün oluyordu zaten... Onun filmleri stüdyoya servet kazandırıyordu nasıl olsa...

*

Neely, stüdyodaki dairesinin soğuk hava tertibatlı salonunda oturmuş, öfkeden tir tir titriyordu. Şu beş hafta içinde üçüncü defa filmin setini terketmişti. Şu John Stykes'in allah belâsını versindi. Belki dünyanın en büyük yöneticisiydi ama bu filmde Neely'ye de kök

söktürmüştü hani. Genç kadın öfkeyle takma kirpiklerini çekti çıkardı, sonra sinirli sinirli yüzüne krem sürmeye koyuldu.

Hizmetçi, «Aman, Bayan O'Hara, yapmayın» diye yalvardı, «makyajınızın yeniden yapılması bir saatten fazla sürer.»

Neely, gayet ciddi bir tavırla: «Bu günlük bu kadar çalışma yeter» dedi.

«Ama zaten biz programı tam olarak tatbik edemiyoruz. Hayli geride kaldık.»

«Biz mi?» Neely, hizmetçiye döndü: «bu da nerden çıktı? Hay allah, desene herkes de başımıza artist kesildi.»

Kapı vuruldu. John Stykes gelmişti. Derbederliği içinde yakışıklı bir erkek havası vardı. «Haydi. Neely, gidelim» dedi.

Genç kadın, adamın yüzündeki üzüntülü ifadeyi farketmişti, «Kusura bakma ,ahbap» dedi, «bugün daha fazla çalışamayacağım.»

John Stykes, bir kenara oturdu: «Pekalâ, sacıt şimdi üç» diye mırıldandı. «Bugün işi erken tatil ederiz.»

«Yalnız şu son sahneyi kabul etmiyorum.»

«O sahnenin nesi var ki?»

«Nesi olduğunu sen gayet iyi biliyorsun. Bu sahnede kamera hep ayaklarımızı çekiyor.»

«Ama Neely, stüdyo Chuck Martin'e seninle yaptığı dans için elli bin dolar ödüyor. O büyük bir dansöz. Bu durumda onun neresini filme alalım? Kulaklarını mı?»

«Hay allah, ayol kamera beni çeksin. Vücudumu çeksin. Ayaklarımı onunkilere uyduramıyorum. Ben onun kadar iyi dansöz değilim ki.»

John Stykes, alaycı bir tavırla: «Kulaklarıma inanamıyorum» dedi, «yani senden daha yetenekli bir kimsenin bulunduğuna gerçekten inandın mı?»

«Canım, Chuck Martin, otuz yıldan beri Broadway sahnelerinde dansediyor Onun zaten başkaca bir marifeti de yok. Benim babam olacak yaşta... Ben henüz yirmi beş yaşındayım ama şarkı söyleyebiliyorum, dansedebiliyorum ve ayrıca rol de yapabiliyorum. Şarkı ve rol yapma meselesinde herkesle boy ölçüşebilirim. Hele şarkı söylemede hiç kimse benimle rekabet edemez. Dansa gelince... Eh, pek fena değilim ama ne de olsa bir Ginger Rogers ya da bir Ellanor Powell olmadığım muhakkak, Chuck Martin'in ise yapabildiği tek şey, dansetmek. Fred Astaire kadar kabiliyetli bir dansöz. Ama o iyi dan-

sediyor diye benim kötü görünmem şart mı?»

«Onun iyi dansöz olduğunu kabul ettiğine göre niçin beş dakikacık onun ayaklarını filme almamıza dayanamıyorsun?»

«Çünkü bu, benim filmim. Ben böyle davranmayı, ilk Broadway oyununda bir uzmandan öğrendim. Hiç bir oyuncu benim kabiliyetimden yararlanıp kendine pay çıkaramaz. Hem, Chuck Martin'e ne gerek var? Öbür filmlerimin hepsinde figüranlardan faydalandınız.»

«Chuck'ı Şef seçti.» John Stykes bir sigara yaktı. Neely de uzanıp bir sigara aldı, rejisör onunkini de yaktı. «Sen sigara içmeye ne zaman başladın?»

«Kocamdan resmen boşandığım gün bir tane içtim. Sigara benim fazla yemek yememe mani oluyor.»

«Ama sesin için zararlıdır, Neely.»

«Canım günde aşağı yukarı on sigara içiyorum.» Neely, sigaranın dumanını iyice içine çekti, «eh şimdi mesele halloldu mu?»

Rejisör, hizmetçinin bulunduğu tarafa baktı: «Neely,» dedi, «acaba seninle yalnız konuşabilir miyiz?»

«Tabii...» Neely, eliyle hizmetçiye dışarı çıkmasını işaret etti. «Senin bugünlük işin kalmadı, Shirley. Yarın sabah yedide görüşürüz.»

İkisi yalnız kalınca John gülümsedi. «Poker oynamaktan vazgeçmene sevindim» dedi.

«Niçin oynayayım? Sen bu gece otur ve filmin o sahnesini Chuck Martin'in ayaklarını değil de beni gösterecek şekilde yeniden çevirmek için birşeyler düşün.»

«Neely, sen hiç Şefin bu defa bir figüran kullanmayı niçin istemediğini merak ettin mi?»

«Tabii tabii... Televizyon meselesi. Bugünlerde herkes panik içinde. Ama bunlarla ben kendimi hiç üzmem. Şef televizyon şirketleriyle rekabet yapmak için Chuck Martin'e elli bin dolar vermeyi kararlaştırmışsa bana ne? Para onun... Yalnız, benim sahnelerimden çalmadan yapın yapacağınızı...»

«Neely, senin son iki filmin zarar etti.»

«Atma... Ben 'Variety' gazetesini okuyorum. Brüt gelir hesaplarını da gördüm. Muazzam kâr etmişler... Son filmim dört milyondan fazla kâr etmiş, hem daha Avrupa'da da gösterilmesine başlanmadı.

«Evet ama filme altı milyondan fazla para harcandı.»

«Ne yapalım yani? 'Variety' gazetesi benim filmimin yılın en çok para getiren filmi olacağını iddia ediyor.»

«Doğru... Eğer başlangıçta kararlaştırıldığı gibi film iki buçuk milyona tamamlanabilseydi, stüdyo muazzam kâr sağlayacaktı. Zaten stüdyo filme kaç para harcandığını da açıklamayacak. Şimdiye kadar çevrilen filmlerin en pahalısı oldu. Şef, gazeteciler gerçek rakamları öğrenecekler diye öyle korkuyordu ki... O takdirde şirketin hissedarları hemen olağanüstü bir toplantı yapmayı kararlaştırabilirlerdi. Şef, öbür filmde uğradığı zararı bununla kapatmaya çalışacak. Birinci filmdeki zarar fazla değildi. Fakat bu son film, ortalığı berbat etti... Hayatım şimdiye kadar bir filme altı milyondan fazla para harcandığı görülmemiş.»

«Ben grip oldum. İnsnların hastalanmaları kadar tabii birşey olamaz ki...»

«Neely, uyku hapları yüzünden tam on gün kendine gelemedin.»

«Sonra da gribe yakalandım.»

«O filmde ben çalışmadım ama meselenin iç yüzünü biliyorum. Bol bol içki içip yemek yemiştin. Sonra da hastalandın. İyileştikten sonra da vücudunda biriken fazla kiloları atmak için üç hafta rejim yaptın. Rejimden sonra bile beş kilo fazlaydın. Elbiselerinin hepsinin yeniden dikilmesi icabetti.»

«İyi ya canım... Sinirlerim çok bozuktu. O hafta kocamdan resmen boşanmıştım. En çok sevdiğim kameracı Sam Burns hastalanmıştı. Ben Sam'sız çalışamam ki... Kilom iyiydi ama eski elbiselerle öyle çirkinleşiyordum ki bunlarla film çeviremeyeceğimi söylemek zorunda kaldım.» Neely, durdu... Sigarasından bir nefes daha çektikten sonra ayağını hızla yere vurarak bağırdı: «Bu da ayrı bir mesele. Bana yeni bir terzi bulmaları şart... Elbiselerimin hiç biri güzel değil. Ted, benim bu paçavraları giymeme asla razı olmazdı.»

«Terzimiz Ellen Small, şimdiye kadar dokuz Oscar armağanı kazandı.»

«İyi ya... Öyleyse, bırakın kadın Oscar'larına elbise diksin, benim işlerime karışmasın...»

«Neely, ben seni severim. Onun için de gidip Şef'le konuşacak yerde sana geldim. Bugün senin seti terkettiğini ondan gizlerim. Çalışmayı erken tatil ettiğimizi nasıl olsa öğrenir ama ona makûl bir sebep bulmak kolay. Bir sahneyi bitirdiğimizi, yenisine başlamak için de vaktin geciktiğini söylerim, mesele kalmaz. Fakat onu bu ce-

şit yalanlarla daha ne kadar zaman kandırabileceğimizi zannediyorsun?»

«Neyle ilgili yalanlar?»

«Senin film setlerini terketmelerin, lüzumsuz kaprislerin ve isteklerinle ilgili yalanlar...»

«Ben bunca yıl, stüdyo sahiplerini zengin etmek için artist olmaya çalışmadım. İnsan bir kere yıldız oldu mu, herkesin onunla ilgilenmesi, dertlerini halletmesi gerekiyor. Benim dertlerimle de siz-ler ilgileneceksiniz. Ben bunları Helen Lawson'dan öğrendim.»

«Helen Lawson, profesyonel tiyatro oyuncusudur. Sen değilsin.»

«Ama şimdi o nerde?»

«İstediği zaman Broadway'de iş bulabilir.»

«Broadway nedir ki? Zaten onun da görüp göreceği rahmet bu kadar...»

«Doğru. O da bunun farkında. Ama Helen Lawson ömründe bir kere bile bir provaya iki dakika geç gelmiş değildir. Onun bir tek özelliği var: sesi... Kendisi de bunun farkında. Başka şeylere pek aldırmayabilir ama ses konusunda çok titizdir. Ondan iyi faydalanmasını bilir. O da canavar ama senin bir başka türlün...»

«Canavar mı? Çok şakacısın...»

John Stykes güldü: «Her yıldız bir canavardır... Ama Helen mekanik bir yıldız... Sadece sesi güzel... Sen ise... Bazen senin kabiliyetinin deha derecesine vardığını hissediyorum.» Rejisör, genç kadının elini tuttu: «Neely, senin gibilerine her zaman rastlanmaz... Sen nadir kabiliyetlerden birisin. Fakat biz burada sanat yapmıyoruz... Maksadımız dolarları kazanmak... Hissedarlar, dahilerle ya da sanat filmleriyle ilgilenmiyorlar. Bak, bebeğim, programdan on gün geriyiz, ama sen yardım edersen, gecikmeyi telâfi ederiz. Meselâ gece klübü sahnesini üç gün yerine bir günde çekebiliriz. Ben bu sahneyi yarın çekmek için hazırlığımı yaptım. Figüranlar da çağrıldı... Ben işi nasıl başaracağımı biliyorum. Kalabalık sahneleri geceleri çekeceğim. Senin yerine de dublörünü kullanacağız. Arkadan çekersek kimse birşey anlamaz. Böylece filmi de zamanında bitirmiş oluruz.»

Neely, birkaç saniye tereddüt etti. Sonra soğuk soğuk gülümsedi: «Az kalsın beni kandıracaktın. Baba - kız gibi konuşuyorduk seninle. Fakat dediğin gibi ben bir canavarım. Canavarlar da her hileyi keşfederler... Yedi yıl önce bir kimse bana bunları söyleseydi, yerimden fırlayıp 'evet efendim,' 'tabii efendim' diye verilen emirlere bo-

yun eğerdim. Ölesiye çalıştım, kendimi yarı yarıya öldürdüm ve stüdyonun da büyük bir servet kazanmasını sağladım.»

«Sen de yıldız oldun ama...»

«Evet ama bundan ben ne fayda sağlıyorum ki?»

Neely, yerinden kalktı, kadehine viski koydu. «Sen de bir şey içer misin?»

«Eğer varsa, bira içeyim.»

Genç kadın bara gitti, küçük buz dolabından bir şişe bira çıkardı. «İşte bendeki bira bu... Şehrin en güzel, en sert birası buymuş, fakat bana dokunuyor. Doktorlar, bira yüzünden kilo aldığımı söylüyorlar. Benim bir de yüzme havuzum var ama kenarında oturup güneş banyosu yapamam, zira renkli filmlerde yanık ten hiç de iyi durmuyormuş. İki gardrob dolusu elbisem var. Fakat her gece erkenden eve gidip ertesi günkü sahnelerin sözlerini ezberlemek zorundayım. Bu sebepten onları giyip bir yere gitmeye vakit bulamıyorum.» Neely, yere eğildi, rejisörün ayaklarının dibine oturdu. «Bunlar nasıl oldu?»

John Stykes, genç kadının başını okşadı, «Sadece zirveye çok çabuk çıktın...»

«Hayır, sebep bu değil... Ben hayatım boyunca vodvillerde kendimi göstermek için çırpındım durdum. Stüdyonun konuşmayı, yürümeyi rol yapmayı öğrettiği talihli güzellik kraliçelerinden değilim. Kabiliyetim olduğu için benimle kontrat imzaladılar. Tabii bana da bazı şeyler öğrettiler ama bunlar önemli değil. Eskisinden daha iyi dans ediyorum. Okuma faslını yani kitap okuma faslını da başardım sayılır... Şef, okumam gerektiğini söylüyordu. Biliyorsun, insanın kendi kendini yetiştirmesi meselesi... Artık gazetecilere beyanat verirken eskisi gibi kara cahil hüviyetini taşımıyorum. Ama ben buraya kabiliyetim sayesinde geldim. Daha yirmi beş yaşındayım ama doksan yaşındaki nine gibi hissediyorum kendimi. İki koca kaybettim. Ben rol ezberlemek, şarkı öğrenmek, dans öğrenmek, aç kalmak, uyku haplarıyla uyuyup gene haplarla uykudan uyanmaktan başka birşey bilmiyorum... Herhalde insan hayatı sadece bunlardan ibaret değildir.»

«Tiyatrolarda çalıştığın günlerde daha mı mutluydun?»

«Hayır. Açlıktan nefeslerinin koktuğu günleri hasretle ananlardan da nefret ederim. O hayat da berbattı. Soğuk trenler, bir gecelik oyunlar, cahil seyirciler, pis salonlar... Fakat o zamanlar insanı bu feci hayata dayanmaya zorlayan güzel birşey vardı: Ümit... Her-

şey o kadar berbat o kadar feciydi ki mutlaka şartları değştirmek ihtiyacını hissediyordun. İstikbali garanti altına almak, daha iyi bir hayat kurabilmek gerektiğine inanıyordun ve bu inançla içinde bulunduğun şartlara dayanıp daha iyisini temin etmeye çalışıyordun. İşte insan bu ümitle herşeye katlanıyor. Fakat burada oturup da düşünmeye başlayınca, maneviyat namına birşey kalmıyor... İşte herşeyin sonu bu... Daha ileriye gitmek imkânsız... Bu da mutluluğa kavuşturmaya kâfi değil... Eee, sonra n'olacak yani?»

«İki tane çocuğun var, Neely. Şimdi meslek hayatında mevkiini sağlamlaştırmak için biraz daha fazla çalışmak zorundasın ve bu arada kendine ayıracak vakit bulamayabilirsin... aFkat yakında seni seven anlayan bir erkeğe rastlayacağından eminim. Ondan sonra da milyonların sevgisiyle bir kişinin aşkı arasında bir tercih yapman gerekebilir. Seyircinin sevgisini tepip bir erkeğin aşkıyla yetinebilmek pek de kolay birşey değildir Hele böyle senin gibi zirveye erişmiş bir kadın için daha da zor olabilir. İşte bütün bunları iyice hesaplayıp, uzun uzun düşündükten sonra karar vereceksin. Kabiliyetin sayesinde elde ettiğin başarı sana yeteri kadar mutluluk veriyor mu?»

«Hayır, ben hiç bir şey anlayamıyorum... Bu allah vergisi kabiliyet bana ne kazandırdı? Benim başkalarını eğlendirmekten başka birşey yaptığım yok ki... Herşeyin sonu bu mu? Bende kabiliyet var ama onu da başkaları için harcıyorum... Kendime birşey kalmıyor. Yoksa delirmek böyle mi olur? Bir de Doktor Mitchell'e anlatayım, bakalım o ne diyecek?»

«Senin ruh doktorun o mu?»

Neely, başını salladı: «Aslında benim ruh doktoruna ihtiyacım yok... O da ayrı bir delilik ya... Baştan Dr. Mitchell, Ted'in doktoruydu. Düşün bir kere... Benim gibi normal aklı başında bir kız sonunda bir kafa doktoruna muhtaç olsun, inanılacak şey değil... Ted' le aramda çok kötü birşey geçtiği zaman ona gitmiştim. Sonra da başım sıkılır sıkılmaz ona koşmayı adet edindim... Tabi o zamanlar hep Ted'le ilgili konular için gidiyordum... Derken adam benim mazimi de karıştırmaya başladı. Ted'in bir takım kötü alışkanlıklar edinmesinde belki de ben suçluydum... Doktora kızmakla beraber ondan vazgeçmedim de... Bu arada kendim hakkında da bir hayli bilgi edindim... Ben anne sevgisi nedir hiç bilmedim... Doktor işte bu yüzden benim kitle sevgisine muhtaç olduğumu söyledi. Ben artistliği bu yüzden meslek seçmek zorunda kalmışım.»

John birden sinirlenmişti: «Vay serseri herif... Bak, dinle, müş-

fik birer anneleri olduğu halde hayranları tarafından da sevilmek isteyen pek çok yıldız vardır. Sen kabiliyetli olduğun için bu mevkie eriştin. Hiç kimse küçükken anne sevgisine muhtaç kaldın diye seni artist yapmayı düşünmedi. Her suçu anaların üzerine yükleyen bu fantazi doktorlardan da bıktım yani... Demek annen seni erken başından defetti ha? Bunu seninle ödeşmiş olmak için mi yaptı? Eğer şu kafa tamircisi doktoru unutursan, ona gitmekten vazgeçersen çok daha iyi olacak. Sen bu mevkie kendi kabiliyetin sayesinde eriştin, bunu unutma.»

«Ama ben bir sinir hastasıyım, John... Her türlü sinir bozukluğu bende mevcut...»

«İşte belki de bu yüzden artist oldun ya... Eğer doktor sendeki aksaklıkları tedavi ederse belki de sen, sen olmayacaksın... Benim de kendime göre bazı garipliklerim vardır ama elin adamı bana babamı kötülesin, anne sevgisinden yoksun yaşadığımı söylesin diye her gün yirmi beş dolarımı feda edemem. Doktorun dedikleri doğru çıksa bile ne işe yarar? Geçmiş olayları değiştiremem ki... Ta Minnesota'ya gidip babamı dövmeye mi kalkışayım? Adam seksen yaşında. Yoksa kendime ak saçlı şişman, anneme benzeyen bir sevgili bulup ona hasretini onun sevgisiyle mi gidermeye çalışayım? Bak, geçmiş şeyler dünün gazetesinde yayınlanan haberler gibidir, Asıl önemli olan, bugün ve yarındır anlıyor musun?»

Neely, içini çekti. «Bunları söylemesi kolay. Fakat o uzun geceleri tek başına geçirmek zorunda kalınca herşey değişiyor... Konuşup dertlerini anlatabileceğin bir tek insanın varolduğuna ister istemez inanıyorsun. Ruh doktorunun bir takım gayeler güderek konuşmadığı da malûm... O sadece seni dinleyip senin dertlerini halletmek istiyor. Başka hiç bir amacı yok. Benim güvenebileceğim tek insan o...»

Rejisör ayağa kalktı, «Pekalâ, git bu gece doktorunu gör. Kendine bir iyilik yapmış olursun... Kostüm meselesini unut. Gece Klübü sahnesini de yarın çevirelim. Sadece sözleri iyi ezberle de filmi zamanında tamamlayalım...»

Neely'nin gözleri kısıldı, «Demek sen bunun için karşıma geçip dil döktün? Beni ölüme hazırlamaktı maksadın ha?»

Rejisör, kadehini hızla masaya bıraktı: «Belki de senin gerçekten bir ruh doktoruna ihtiyacın var» diye bağırdı, «Seni bu hale de artistlik mi getirdi? Herkesten şüphelenmeyi, her lâfın altında bir kötü niyet aramayı burada mı öğrendin? Ben sırf seninle ilgilendi-

ğim için, sana karşı baba muhabbeti beslediğim için durumunla ilgilendim. Kabiliyetinin heba olup gitmesini istemiyorum.»

«Kabiliyetim nasıl heba olur? Berbat bir elbiseyi giymek istemedim diye mi?»

«Hayır, durmadan zarar eden filmler çevirmekten vazgeçmezsen kabiliyet mabiliyet seni ayakta tutamaz.»

«Ben sinemanın en çok para kazandıran artistiyim. Her yerde en çok para kazanan artist seçildim.»

«Şirketin hissedarları rakamları toplamaya başlayınca, sinema mecmualarını, derneklerin ortaya attıkları iddialarla pek ilgilenmezler. Para getirmedikten sonra bir film güzel olmuş çirkin olmuş onlara ne?»

Neely, inatla: «Ben onların para kaybettiklerine de inanamıyorum» dedi, «bunlar televizyondan o kadar çok korkuyorlar ki, benim filmlerimle şirketin masraflarının hepsini karşılamak hevesine kapılmışlar. Evet, tabiî... Ben eşekler gibi çalışacağım. Şef hazretleri de sarayında oturup çubuğunu tüttürecek. Yazın sayfiyedeki kaşanesine çekilip ne kadar yıldız namzedi varsa hepsini elden geçirecek... Bütün bunların masrafını kim ödüyor? Ben ve kabiliyetim...»

«Neely, geçen yıl tanınmamış artistlerle ve gayet dar bütçelerle çevrilen üç film, senin şu son iki filminden daha fazla para getirdi. Bir tanesi sekiz yüz bin dolara maloldu ve dört milyon kâr getirdi. Eğer filmlerinin para kaybettiğine inanmıyorsan, menacerlerine sor.»

«Onlara güvenen kim? Stüdyo ile anlaşıp beni kandırabilirler. Onlar, artistleri angaje eden kimselerle anlaşıp, artistleri kendilerine bir kazanç vasıtası yapıyorlar.»

«Öyleyse bana güven... Bir kere de bunu deneyiver.»

«Pekâlâ, sana güveniyorum. Bu takdirde yarın sabah stüdyoya gidip o elbiseyle dondurma külahına benzememem mi gerekecek?»

«Neely, o elbise sana gerçekten çok yakıştı.»

«Hayır, çok çirkin oluyorum o elbiseyle...» Neely, kadehine biraz daha içki koydu.

«Hayır, sen yalnız Ted Casablanca'nın hazırladığı elbiseleri giymek istiyorsun. Başkasının çizdiği modelleri beğenmene imkân yok. Fakat Ted'in elbiselerini de giyemezsin.»

«Bu da doğru değil... Şimdi tıpkı Doktor Mitchell gibi konuşmaya başladın.»

«Daha iyi ya... Sen ona güveniyorsun ve onun da sana aynı şeyleri söylediği aşikâr.»

Neely, gülümsedi, «Peki, belki de sen haklısın.»

«Haah şöyle... Yarın sete gelecek misin?»

Neely, 'evet' mânasına başını salladı. Rejisör onu yanağından öptü ve odadan dışarı çıktı.

Neely, yalnız kalmıştı. Kadehini tekrar doldurdu. Saat altıya yaklaşıyordu. Seti terkederken Doktor Mitchell e haber göndermiş, saat dokuzda buluşmak üzere sözleşmişti. Dokuz.. Konuşmaları en aşağı ona kadar devam edecekti Eve varması, yatağına yatması on biri hatta belki de on ikiyi bulacaktı. Gece klübü sahnesinde söyleyeceği şarkının sözlerini ezberleyecekse... Doktoru aradı, randevusunu iptal etti ve eve gitti.

*

Yatağında oturmuş, yemek tepsisini de kucağına almıştı. Şarkının sözlerini ezberlemeye çalıştı. Akşamüstü o kadar viski içmenin âlemi var mıydı? Şimdi de kafası işlemiyordu işte... Belki uyuması daha iyi olacaktı. Evet, en iyisi buydu. Dokuzda uyuyup sabahleyin beşte kalkmak. Saat beşten yediye kadar şarkının sözlerini kolayca ezberleyebilirdi. Sekiz saatlik uyku ile kendini adamakıllı dinç hissedecekti.

Yemek tepsisinin üzerindekilere hiç dokunmadan tepsiyi geri gönderdi. Bir övün yemek yememesi iyiydi. O sabah elli bir kilo gelmişti. Hem bebekler boş midede daha kolay tesir gösteriyorlardı. İki kırmızı bir sarı yuttu Sonra yarım bardak viski içti. Üzerine o tatlı rehavet çökmeye başlamıştı bile İçkisini yavaş yavaş yudumlayarak hapların gerçek görevlerini yapmalarını beklemeye koyuldu. Birazdan bütün vücudu narkoz verilmiş bir hastanınki gibi uyuşmaya başlayacak ve birkaç dakika içinde tatlı, derin bir uykuya dalacaktı. Fakat maalesef bunlar olmadı... Sadece üzerine rehavet çökmüştü. Ama bu kâfi değildi ki, halâ düşünebiliyordu. Düşünmeye devam ettiği takdirde yalnızlığı aklına gelecek bu da iyice uykusunu kaçıracaktı. Sonra da Ted'le o kızı hatırlayacaktı. Ted'den sonra hiç bir erkekle ilgilenmemişti. Tam mânasıyla yapayalnızdı. Tıpkı Gauchero'lar Turpunun bir üyesi olarak Charlie ve Dick ile turneye çıktığı zamanlarda olduğu gibi yalnızdı ve gene o zamanki gibi hiç kimse genç kadınla ilgilenmiyordu.

Terden ensesi ıslanmıştı. Ter damlacıkları ensesinden aşağı, sırtına iniyordu. Yatağından zorlukla kalkıp pijamasını değiştirdi.

Doktor Mitchell haklıydı... Haplara karşı vücudunda bağışıklık başlıyordu. Acaba bir sarı daha alsa... Hayır, o zaman da sabahleyin yatağından kalkması zor olacaktı, bütün gün de sersemliği devam edecekti. Sonra şu sözleri ezberlemek zorundaydı. Hay allah, bu sabah, çalışmaya başlayabilmek için üç tane yeşil bebek alması gerekmişti. Bardağını viskiyle doldurdu. Bir kırmızı hap daha alsa... Evet, bunlar daha çabuk tesir gösteriyordu... Hapları çabucak yuttu. Viskisini hemen içip bitirmeyecek, haplar tesir etmeye başlayıncaya kadar ağır ağır yudumlavacaktı. Biraz kitap okuyabilme. bu da uykusunu getiriyordu. Ann, ona Lyon'un kitaplarından bir tanesini daha göndermişti. Bu kitap gene sanat romanıydı... Neely, sayfaları hızlı hızlı çevirdi. Kitabı eleştirmenler methetmişlerdi ama eleştiriye ne dereceye kadar inanmalıydı? Kitap hiç satılmıyordu.

Birden Neely, Ann'in yanında olmasını istedi. Ann her zaman ne yapılması gerektiğini bilirdi. Ann'in televizyonda o kadar büyük şöhret kazanması aksi olmuştu. Genç kız o kadar çok para kazanmasa, Neely onu yanına çağırtır, haftada birkaç yüz dolar verip onu kendine sekreter yapardı. Bu fevkalâde birşey olmaz mıydı? Fakat Ann, şimdi dünyanın parasını kazanıyordu. Televizyonun düğmesini çevirip de Ann'in sevimli çehresiyle karşılaşmamaya imkân yoktu. Hem niçin olmasındı yani? Hele onunla şu Gillmore denilen adam hakkında ortaya atılan dedikodular doğruysa... Ama gene de Ann'in havası başkaydı. Hollywood'un Jennifer'e teklif ettiği astronomik ücretler insanı şaşırtıyordu. Fakat o gene de Fransa'dan bir yere adımını atmamıştı. Jennifer koskoca Hollywood'a meydan okuyordu. Bir şırfıntı karı da Fransız filmlerinde vücudunun mahrem yerlerini göstererek servet kazanıyordu. Sanat çevrelerinin de sevgilisi olmuş çıkmıştı. Hollywood böyle filmler çevirmeye yeltenseydi herhalde yüzüne gözüne bulaştırırdı. Son zamanlarda Hollywood'da da bir taassub modası yayılmaya başlamıştı. Artık kadın artistlere açık saçık elbiseler giydirmiyorlardı, aşk sahnelerinin şekilleri değiştirilmemişti. Her artistin kontratına da bazı ahlâk prensiplerine uymaları şartı eklenmişti. Ve, işte gene bu Hollywood, Jennifer'e onların hesabına çalışması için yalvarıyordu... Tabiî Jennifer'in ötesini berisini örtüp kamera karşısına öyle çıkaracaklardı, ama onu büyük bir yıldız yapmaktan da geri kalmayacaklardı. Sırf Jennifer bir zamanlar kamera karşısında kalçalarını teşhir etti diye onu gerçek yıldızlarla bir tutacaklar, hattâ ona belki de diğerlerinden daha fazla para vereceklerdi.

İçkisinden bir yudum daha aldı. Uykusu gelmemişti. Sadece sarhoş olmaya başlamıştı. Karnı da acıkmıştı. Hay allah, açlıktan ölecekti, nerdeyse Tepsiyi geri gönderdiğine pişman oldu. Buz dolabında havyar vardı. Hayır... Havyar yememeliydi. Ona havyarı sevdirdiği için Ted'e lânet okuyordu. Fakat o elbiseler bu haliyle de ona dar geliyordu. Şimdi perhizi bozmaya kalkarsa John'a da haksızlık etmiş olacaktı. Adam ona karşı o kadar müşfik davranmıştı ki... Ne komik... Neely, onun gözlerinin masmavi olduğunu bugüne kadar farketmemişti. Herhalde adam elli yaşlarında vardı, fakat güzel bir erkekti. John... Burada... Onun yanında... ah, ne fevkalâde birşey olurdu bu... John onu kollarının arasına alırsa, Neely de kendini emniyette hissedecekti.

Saate baktı. On buçuktu. Belki John buraya gelebilirdi. Adam, karısına filmin bir sahnesi için konuşmaları gerektiğini söyleyebilirdi. Belki de John şu anda oturmuş Neely'nin ertesi sabah stüdyoya gelip gelmeyeceğini düşünüyordu. Neely gülümsedi. Hayır, bu gece John'u evine çağırmayacaktı. Saçlarına lanolin'li sürmüştü bile... Fakat ertesi gün canını dişine takıp ölesiye çalışacak ve John Stykes'e evinde soğuk bir şeyler yiyip film üzerinde konuşmaya devam edecekti. Ondan sonrası kolaydı...

Erkeğin onu kolları arasına almasını sağlayacaktı, o uyuyuncaya kadar yerinden kıpırdamaması için yalvaracaktı. Belki de John bunu sık sık tekrarlayabilirdi. O zaman Neely de gayret gösterecek, filmi zamanında bitireceklerdi. Neely, filmlerinin hepsini onun yönetmesini şart koşacaktı. Onun çocukları büyümüştü. Belki de rejisör Neely'nin yanında uzun zaman kalma imkânını elde edebilirdi. Şimdi Neely, onu telefonla arayıp şarkıyı ezberlemeye çalıştığını söyleyecekti. Böylece adamın onu düşünerek uyumasını sağlayacaktı. Bu iyi bir başlangıç olabilirdi.

Neely, stüdyoyu arayıp John'un evinin telefonunu öğrendi. Sonra da rejisörün evine telefon etti. Telefona bir kadın cevap vermişti. Neely sesini değiştirmeye çalışarak : «Bayan Stykes ile mi görüşüyorum?» diye sordu.

«Hayır, ben hizmetçi Charlotte'um...»

«Yaa? Peki, Bay Stykes orada mı?»

«Hayır, efendim, yoklar. Gezmeye gittiler. Bir haber bırakmak istiyor musunuz?»

«Hayır, hayır...» Neely, hemen telefonu kapadı.

Karısıyla gezmeye gitmişti demek!.. Belki de şu anda Romanoff Klübünde karısıyla karşılıklı oturmuş ona Neely O'Hara'yı nasıl kandırdığını anlatıyordu... Onun neler söylediğini tahmin edebiliyordu: Onu avucumun içine aldım... Belki iyi bir artist ama, aynı zamanda fare gibi ürkek bir kadın... Onu idare etmesini bir kere öğrendin mi mesele kalmaz.»

Hiç kimse Neely O'Hara'yı avucunun içine alamazdı... Belki doğduğu zaman ürkek ve korkaktı ama şimdi artık yıldız olmuştu... Canı ne isterse onu yapabilirdi...

Yataktan kalktı, ayaklarının ucuna basarak aşağıya indi. Birden duralayıp kendikendine sordu: «Evimde niçin böyle çekine çekine dolaşıyorum? Burası benim evim...»

Mutfakta kimse yoktu. Buzdolabını açtı, havyar dolu koca kavanozu aldı. «Neely, şimdi âlem yapacağız» diye bağırdı. Eline bir kaşık alıp havyar kavanozuna daldırdı. Kavanozun içindekileri yiyip bitirdi «Şimdi ne yapacağım? Haydi, Neely, korkaklığı bırak, sen ne istersen yapabilirsin... Çünkü artık ünlü bir yıldızsın... Hem de çok büyük kabiliveti olan bir yıldız... İstediğin herşeye sahip olman mümkün... Neely, buzdolabının kapısına yaslanıp durdu, acaba şimdi ne yesevdi? Biraz daha havyar mı? Niçin olmasındı? Parasını o vermişti ya...» Neely, böyle düşünerek havyar dolu başka bir kavanozu açtı. «Hah, simdi bundan biraz alıp yukarı götüreyim. Gece karnım acıkırsa yerim... Neely, hiç birşey senin için fazla değildir..»

Buradan bir şişe viski aldı, sendeleye sendeleye yukarı çıktı. Kadehini doldurduktan sonra banyoya girdi, ağzını yaya yaya «Şimdi söyle bakalım Neely, ne istiyorsun? Kırmızı, sarı mı yoksa mavi böcekleri mi istiyorsun? Ne istersen bebeğim...» Neely, iki kırmızı hap yuttu. Sonra kendini zorla yatağa attı. Telefonu açtı, uşağın odasını aradı. «İyi dinle, Charlie» dedi, «yarın sabah beni erken kaldırma. Stüdyoyu ara, Neely O'Hara'nın şey, şey... Hasta olduğunu söyleyiver işte... Ben uyuyacağım... Yiyeceğim... Sonra gene uyuyacağım... Gene yiyeceğim... Bu belki de bir hafta devam edecek Yarın sabah uyandığım zaman tereyağı çörek ve bol şurup isterim... Alem yapacağım.»

Yıl, 1956

Neely, itinayla giyinmişti. Beyaz pantolon ve üzerine de belinin kalınlığını gizleyen beyaz bol bir bluz geçirmişti. Bu defa beş kilo vermek niçin bu kadar zor olmuştu? Yeni film için elbise provalarına birkaç güne kadar başlayacaklardı. Şimdi de durup dururken Şef onu görmek istemişti. Acaba ne vardı? Stüdyoya giderken hep bunu düşündü.

Bir gün önce geç vakit haber gelmişti. Şefin peyklerinden Eddie Frank bu haberi ona ulaştırmıştı. Adam gayet hürmetkâr ve samimî bir tavırla konuşmuştu, «Bayan O'Hara, Şef, yarın onunla öğle yemeğinde buluşmanızı istiyor. Eğer mümkünse tabiî...»

Eğer mümkünseymiş... Hıh, sanki Şefin isteğini geri çevirmek mümkünmüş gibi konuşuyordu... Bu adamlarda hafıza diye birşey yoktu demek... Üç yıl önce Neely Oscar'ı kazandığı zaman Şef, onun ayağına gelmişti. Neyse, bu yeni film işleri yoluna sokacaktı elbet... Rolü mükemmeldi... Ya şarkılar?.. Neely'nin bu defa da Oscar kazanması mümkündü. Hiç olmazsa aday gösterilecekti...

Büyük yazıhanenin karşısına geçip oturdu Genç ve neşeli görünmeye çalışıyordu. Zira Şef, onu hep böyle görmekten hoşlanırdı. Anlaşılan Şef, anasının karnından yaşlı doğmuştu. Zira adam hiç değişmiyordu. Gür beyaz saçları, yanık cildi, karşısındakine daima gülümseyerek bakan sevimli gözlere yıllar hiç tesir etmiyordu. Şef, kısa parmaklı ellerini masasındaki kâğıtlar üzerinde gezdirerek konuştu :

«Seni niçin çağırttığımı biliyor musun, şekerim?»

«Hayır, efendim ama sizi görmek benim için daima büyük bir zevk oluyor.» Neely, Hollywood protokolunu iyi öğrenmişti.

«Dünkü gazeteleri gördün mü?»

Hay allah, o münasebetsiz armağandan bahsedecekti demek.

«'1956'nın Gişe Zehiri Neely O'Hara seçildi' diye bir yazı gözüne ilişti mi? Bu pek de hoş birşey değil ha?»

Neely, kıpırdandı, «Bu armağanların mahiyetini siz de biliyorsunuz. Gördüğüm zaman ben de çok üzüldüm. Fakat herkes bana bunun birşey ifade etmediğini söyledi. Her yıl basın mensupları birarayа toplanıp rastgele hirine bu armağanı veriyorlar. Geçen yıl, Stewart Lane'e verdiler. Halbuki o 'Twentieth Century' Şirketinin bir numaralı aktörü...»

«Hayır, değil. Savaştan sonra eski şöhretini devam ettiremedi.

Çevirdiği filmlerin hepsi zarar etti. Fakat Şirketin onunla iki yıllık kontratı var. Bu sürenin sonuna kadar da susmak zorundalar...»

«Ama benim filmlerim çok iyi para getiriyor.»

«Gişelerde evet ama bizim için durum öyle değil.»

Neely'nin neşesi kaçmıştı. İşte adam gene aynı palavralara başlayacaktı. Gecikmeler, gidilmeyen provalar, çeşitli dedikodular...

Şef, sert bir tavırla, «Bu yeni film de çok pahalıya çıkacak» dedi, «ortalık zaten pahalılandı. Biz televizyonla rekabet ediyoruz. Halk eskisi gibi evinden çıkıp sinemaya gitmiyor. Evlerinde bedava eğlence varken sinemayı ne yapsınlar? Artık televizyon küçük bir kutu hüviyetinden sıyrıldı. Kocaman bir tehlike oldu. Tehlike, her geçen gün de biraz daha büyüyor...»

Neely, tırnaklarının içlerini temizlemeye koyuldu. Bunda onun kabahati yoktu ki... Televizyonu o icad etmemişti. Şef, asıl televizyonun mucidine çatmalıydı.

«Senin filmine diğer filmlerimize ayırdığımız paradan çok daha fazla para koyuyoruz. Eğer bir de program aksarsa o zaman mahvoluruz... Sam Jackson çok sıkı bir programla çalışacak.»

«Sam Jackson benim en çok sevdiğim prodüktörlerden biridir.»

«Ben Sam ile bir anlaşma yaptım. Film çalışmalarını kaç gün öne alırsa her gün başına bir dolar ikramiye vereceğim.»

Bu tam anlamıyla bir fare yarışı olacaktı.

«Yalnız hazırlanan programı bir gün aksatırsa işinden kovulacak.»

«Yani siz Sam Jackson'un ilişiğini kesecek misiniz?»

«Benim isteklerimi yerine getiremeyen herkesi isden atarım. Hollywood artık değişti, yavrucuğum.. Kontratlı oyuncularımızı çıkardık. Senin de kontratının bitmesine bir yıl kaldı. Eğer bir daha da anlaşmak için müzakereye oturursak, durum eskisi gibi olmayacak.»

Neely, içinden 'bundan şüphe etme' diye düşündü. 'Ben de bir şirket kurup harekete geçeceğim. Benim de malım olacak.'

Bunları vergi uzmanlarından öğrenmişti.

Şef, içini çekti: «Herşey değişiyor, yavrucuğum,» diye konuştu, «hissedarlara bizim işlere burunlarını sokmamalarını söylevemem. Ben onlara hesap vermek zorundayım. Ancak onlara kâr temin edersek işin başında kalabiliriz.»

Neely başını salladı. Acaba bu tatsız konuşma ne zaman bitecek diye meraklanıyordu. Bunlar her zamanki lâflardı zaten... Hem şu Şef, onu ne hakla buralara sürüklemişti yani? Neely'nin karnı da acıkmış-

tı. Bari ona yemek ısmarlasaydı... Sabahleyin kahvaltı da etmemişti.

Şef: «İşte bu yüzden seni filmde oynatmaktan vazgeçtim» dedi.

Neely, hayretle adama baktı.

«Tehlikeyi göze alamam, yavrucuğum. Eğer iyi çalışmazsa Sam Jackson'un yerine bir başkası bulunur. Fakat sen filmde rol alıyorsun. Yerine başkasını veremem. O zaman herşeyi bozup işe yeniden başlamam gerekir.»

Neely, kekeleyerek: «Ben işe başlamadan yerime başkasını alamazsınız ki...» dedi.

«Niçin alamazmışım? Şu haline baksana bir kere. Gene şişmanladın. Elbise provaları gelecek hafta başlayacak ama sen daha hazır değilsin. Hiç bir zaman da olamayacaksın. Hayır, bu çok tehlikeli bir iş... Senin yerine Janie Lord'u oynatacağım.»

«Janie Lord'u mu? O daha çok acemi.» Herhalde Şef, onun gözünü korkutmak için blöf yapıyor olmalıydı.

«Bu kız, gayet ucuza çıkan üç film çevirdi ve işin tuhafı filmlerin üçü de büyük para getirdi. Bu ay yayınlanan sinema mecmualarının hepsinde ona dair yazı var. Bu film onu yıldız yapacak, hem de büyük bir yıldız. Onun yanında da Brick Nelson'u oynatacağım. Böylece filmin geleceğini garanti altına almış olacağım...»

Neely, şu Brick Nelson'u hep merak ederdi. O daima büyük ücret alıyordu. Neely'nin filmlerinde ise kendisinden başka büyük ücretli yıldızın bulunması adet değildi. Neely, birden kontratı düşündü, Şef, şaka söylemiyordu. Bu filmde oynayacağı ilân edildikten sonra onu bir lâfla silkip atmalarına imkân var mıydı? Hem de sebepsiz yere?

Şef de sanki genç kadının içinden geçenleri okumuş gibi. «Kanunen hiçbir şey yapamazsın» dedi, «senaryoyu yeniden yazdık. Buna göre baş rolde senden daha genç bir artiste ihtiyacımız olacak.»

«Daha mı genç? Ben henüz yirmi sekiz yaşındayım. Pek de orta yaşa yaklaşmış sayılmam...»

«Ama kırk yaşında gösteriyorsun.»

Neely, kendini savundu: «Yüzüm makyajsız da ondan.»

«Gözlerinin altında kırışıklar var... Gerdanın sarkmaya başladı... Sen bir felâketsin...»

Neely'nin yanaklarından aşağı yaşlar süzülmeye başladı. Bir hafta bol uyku uyuyup perhiz yapsa, herşey değişecekti. Şef de bunu pekalâ biliyordu ya... Ona böyle cephe almasına lüzum var mıydı?

Şef'in sekreteri Paris'ten arandığını bildirmek için odaya girince

konuşmaları yarım kaldı. Adam ahizeyi eline aldığı zaman yüzü sevinçle aydınlanmıştı. «Alo» diye gayet tatlı bir sesle seslendi. Halbuki başka zamanlar, Şef telefonu eline aldı mı sanki çok uzak mesafede birine sesini duyurmaya çalışıyormuş gibi avaz avaz bağırırdı.

«Evet...» Şef'in sesi bu defa pek alçak tonda çıkıyordu, «Sizin sesinizi sanki yarıbaşımda konuşuyormuşsunuz gibi rahat rahat duyabiliyorum, ne kadar iyi değil mi? Evet, Bay Chardot... Evet, mektubunuzu bu sabah aldım. Onun için de telefonla aradım sizi... Sizin şartlarınız şey.. Biraz...» Şef, zoraki bir kahkaha attı, «imkânsız kelimesini kullanırsam, peşin hüküm vermiş olacağım. Tabiî Bayan North'a bir film çevirtmek istiyorum. Sizin prodüktör olarak çalışmalara katılmanızı da elbet arzularım. Fakat sizinle bir tek film üzerinde yarı yarıya ortaklaşa çalışmak pek de kârlı birşey değil... Hem biz sizin bu yıldızınızı iyice giydireceğiz, vücudunu sımsıkı örteceğiz. Bu durumda da onun aynı derecede başarı gösterip göstermeyeceğini nerden bilelim? Evet, son üç filminde adamakıllı giyinik olduğunun farkındayım. Fakat şunu kabul etmelisiniz ki, Bay Chardot, onun rol kabiliyeti yok. Ne? Evet, belki o armağanları kazandı ama... Ne bileyim... Ben Fransızca bilmediğim için... Ama İngilizce konuşunca iş değişebilir. Sizin bana ikinci bir film için şans tanımanız da doğru mu ya? Ben elimdekini avucumdakini reklâma harcayayım sonra da başka bir stüdyo onu elimden alıp ikinci filmini çevirtsin. Ben üç film için anlaşma yapmak istiyorum. Sizin de şartlarınızı yerine getireceğim. Parayı İsviçre bankalarından birine koyarız. Ne kadar dediniz, Of, beyefendiciğim bu rakamları siz nereden buluyorsunuz? Hiç kimse sizin isteklerinizi karşılayamaz, Bay Chardot...»

Şef'in yüzünde sıkıntılı bir ifade belirmişti. «Bay Chardot» diye mırıldandı, «Louie Esterwald öğleden sonra sizinle temasa geçecek. Ne? Orada gecenin sekizi mi? Hay allah şu zaman farkına bir türlü kendimi alıştıramayacağım. Pekâlâ öyleyse yarın sabah arasın. Şartları onunla konuşursunuz. Sizin dilinizi iyi bilir. Sizi de Eylül ayında buraya bekliyoruz, değil mi? Ama Şubat'a kadar beklersek aradan bir yıl geçmiş olacak. Bay Chardot. Film de 1957'nin programına girecek. Halbuki ben hissedarlara, 1956 yılı içinde Jennifer North'a bir film çevirteceğimizi müjdelemek istiyordum... Güzel... Ben de sabırsızlanıyorum. Onun yeni filmine başladınız mı? Oo... Demek Kasıma kadar iki film çevireceksiniz ha? Ne mutlu size... Bu zaman içinde ben bir film bitirebilirsem ne âlâ... Ama sizin çeşitli sendika dertleriniz, birlik dertleriniz yok... Sonra bizim başımızda bir de televizyon var... Birkaç

yıl sonra aynı şeyler, sizin de başınıza gelecek... Şu televizyon denen şey, kanser illeti gibi... Her tarafa yayılıveriyor...»

Şef, telefonu kapadıktan sonra öbür telefonla gene kıtalar arası konuşma yapmak için santrala başvurdu. Neely de kıpırdamadan, sabırla onu bekliyordu. Nihayet Şef, telefonu öfkeyle kapadı. «Yirmi dakika beklenir mi?» diye bağırdı.

Birdenbire Neely'nin orada olduğunu farketmişti. «Pekalâ, sen gidebilirsin...»

Neely, şaşkın bir halde: «Ben, beraber yemek yiyeceğimizi zannediyordum» dedi.

«Yemek yemesen de olur. Bu koca göbekle hiç yememen daha iyi... Seni bir çok kereler bu halde görmemiş olsam, dört aylık gebe zannederdim. Ben Louie Esterwald'ın telefonunu beklemek zorundayım. Şu çıplak orospunun buraya gelip bir film çevirmesi için ne fedakârlıklara katlanıyorum görüyorsun ya... On yıl önce Hollywood onun yüzüne bile bakmazdı. Şimdi stüdyoların hepsi onu ele geçirmeye çalışıyor. Bu memlekete birşeyler oluyor... Hepimiz ahlâk anlayışımızı kaybediyoruz... Bunu da televizyon yapıyor... Ben hep temiz Amerikan filmleri çevirmek istemişimdir, fakat karşımızda televizyon belâsı olunca elimizi her türlü kire bulaştırmak zorundayız. Fransız orospuları ,alkolikler, esrarkeşlerle uğraşıyoruz...»

Neely: «O Fransız orospusu filân değil» dedi. «Amerikalıdır. Çok da iyi bir insandır. Bir zamanlar onunla aynı dairede oturmuştuk.»

Şef, ilgilendi: «Sen Jennifer North ile aynı dairede mi oturdun?»

«Evet, onbir yıl önce... İkimiz de 'Hit the Sky' adlı oyunda oynuyorduk. O zamanlar sadece parlak bir istikbal vaadeden bir revü artistiydi, sonra Tony Polar ile evlendi. Buraya da gelmişti.»

«Haa, sahi... Tony, Jennifer ile evlenmişti. Ama iki kadının aynı İnsan olması imkânsız. Bu kız daha yirmi üç yaşında.»

Neely, acı acı güldü. «Fransız filmlerinde herkes yirmi üç yaşındadır... Bu Jennifer, benimle aynı dairede oturan kız... Jennifer... Valla bilmiyorum ben on yedi yaşındaydım, onun da yirmi bir yaşında olduğu söyleniyordu.»

Şef, hayretle: «O zaman otuz iki yaşında oluyor» dedi.

«Doğru... Siz de benim yirmi sekiz yaşında ihtiyarladığımı söylüyorsunuz...»

«Bu kız herhalde kendine iyi bakıyor. Sonra ona güvenilir de... Kasıma kadar iki film çevirmek...» Şef, başını salladı, «Bir yabancı film festivalinde ormağan kazanmış, onun için kendini büyük bir sa-

natkâr yerine koyuyor. Hep benim şansızlığım bu... Fransızlar, onu çıplakken ele geçirdiler, ben de ancak yıldız olduktan sonra ele geçirebiliyorum.»

«Peki bu arada ben ne yapacağım? Bomboş oturup bekleyecek miyim?»

«Otur, zayıflamaya bak. Her hafta sana para veriyoruz.»

«Yani filmi çevirmeye ne zaman başlayacağım.»

«Bakacağız...»

Neely'nin gözleri öfkeyle parladı, «Siz kim oluyorsunuz da bana bu şekilde davranmak cesaretini kendinizde buluyorsunuz?»

«Stüdyonun başı... Sen de sayemde artist olan küçük sümüklü kızsın. Yalnız son zamanlarda aldığın paranın karşılığını veremez oldun. Onun için sadece oturacaksın... Bu da sana iyi bir ders olacak. Janie Lord gibi yeni yıldızların nasıl şöhrete ulaştıklarını gör. Belki böylece biraz aklını başına toplarsın. Hadi, şimdi git, benim daha önemli işlerim var.»

Neely, ayağa kalktı: «Şimdi buradan çıkıp bir daha da geri dönmeyebilirim.»

Şef, gülümsedi: «Bir kere dene... Ondan sonra da hiç bir yerde iş bulamazsın...»

Neely, evine giderken yolda hep ağladı. Arabayı da virajlı yollarda çılgınca bir süratle sürüyordu. Gerçekten artık onun için hiçbir şeyin önemi kalmamıştı. Bundan sonra ne yapmalıydı acaba? Ev denilen o ahırda çile mi dolduracaktı? Aslında ikizler bile ona muhtaç değildiler. Dadılarını seviyorlardı, zaten okula da başlamışlardı. Filmde oynamayacağı ve aldığı kötü armağan haberi bir etrafa yayılırsa Neely iyice yalnız kalacaktı. Başarısızlığa uğrayanı kimse aramaz. Allahım, o kadar çok gayret göstermişken şimdi herkes onu çarmıha germeye çalışıyordu.

Eve gidince bardan bir şişe viski aldı, sonra yatak odasına geçti, gün ışığı içeriye girmesin diye perdeleri sıkı sıkı kapadı, telefonun fişini çekti ve beş tane kırmızı hap yuttu. Artık beş hap ona pek zor tesir ediyordu. Bir gece önce beş kırmızı ve iki sarı hap aldığı halde ancak üç saat uyuyabilmişti. Genç kadın, soyundu, yatağa girdi.

Uyandığı zaman herhalde gece yarısıydı. Perdeleri açtı. Geceydi... ve yapılacak bir işi de yoktu. Banyoya gitti, basküle çıktı. Bir kilo kaybetmişti... Haah, işte bu iyi bir fikirdi. Hap alıp durmadan uyur da hiç birşey yemezse, kısa bir zaman içinde beş kilo birden vermesi

işten bile değildi. Bir vitamin hapı aldı — bu da sıhhatini koruyacaktı. Sonra birkaç kırmızı hap daha aldı bunları, bol viskiyle midesine indirdi.

Uyandığı zaman perdelerin arasından güneş ışınlarının sızdığını farketmişti. Zorla banyoya doğru yürüdü. Biraz sersemlemişti ama uykusu yoktu. Hayır, basküle çıkmayacaktı. Biraz daha bekleyip kendine sürpriz yapacaktı. Kendini bomboş hissediyordu. İki vitamin hapı alsa iyi olacaktı galiba. Evet, bunların içinde herşey vardı. Yüzüne biraz krem sürdü, başını da lanolinle biraz yağladı. Bu devreyi tam mânasıyla bir güzellik kürü haline getirmesi doğru olacaktı. Nihayet ayağa kalktığı zaman canlı bir taş bebekten farkı kalmayacaktı. Bu defa beş sarı hap sonra da iki kırmızı hap aldı. Hapların böylece daha çabuk tesir edeceklerini düşünüyordu. Şişede de ancak bir kaç yudumluk viski kalmıştı.

Gözlerini açtığı zaman herşey ona fazla parlak ve temiz göründü. Koluna takılı duran bu iğne de neydi? Ya, başaşağı asılı duran o şişe? Aman allahım, burası bir hastane odasıydı. Yerinden doğrulmaya çalışırken bir hemşire yanına koştu :

«Rahatınıza bakın, Bayan O'Hara.» diye neşeli bir sesle konuştu.

«Benim burada ne işim var? Ne oldu?»

Hemşire ona bir gazete verdi... Birinci sayfada Neely'nin stüdyoya yeni geldiği günlerde çekilmiş büyük bir fotoğrafı vardı. Yanındaki resimde ise iki erkeğin kucağında ambulansa taşınan çıplak ayaklı, dağınık saçlı bir kadın görünüyordu... Hay allah, bu resim de ona aitti... Neely, haberin başlığını okudu.

«Yıldız, fazla uyku hapı almış. Stüdyo Başkanı, kaza olduğu iddiasında.»

Şefin onun imdadına nasıl yetiştiğini okurken Neely, gülümsedi. Tabiî Şef korkmuştu; ölür diye korkmuştu. Onu yeni çevrilecek filmde kadro dışı bıraktığını açıklamak cesaretini gösterememişti. Genç kadın, haberi merakla okumaya koyuldu :

«Beş gün önce Bayan O'Hara ile aramızda bir münakaşa geçti.» Bu kadar uzun zaman uyumuştu demek...

«Ben de yeni bir filme başlamak için fazlaca yorgun olduğunu belirttim. Bana katiyyen yorgun olmadığını, sadece birkaç gün istirahat ederse herşeyin düzeleceğini söyledi. Gerçekten de maksadının

dinlenmek olduğu anlaşılıyor. Yeni filme kendini hazırlamak istemişti... Eğer yaşarsa...» Şef, sözlerinin burasında susmuş, gözlerinden boşanan yaşları, elinin tersiyle silmişti. Göz yaşları ha? Bu rezil adam en ünlü aktörlerden bile daha iyi rol yapabilirdi. Hele ağlamakta üzerine kimse yoktu. Kimbilir belki de Neely'nin intihar etmeden önce bir mektup bırakmış olmasından korkmuştu... Neely, okumaya devam etti. «Eğer yaşarsa, en büyük filmimizde baş rolü oynayacak. Onun yerine Janie Lord'u angaje ettiğimiz haberi doğru değil. Neely O'Hara'nın yerini hiç kimse alamaz. Bayan O'Hara beğenmediği takdirde senaryoyu biraz değiştirmeyi de düşünüyorduk. O zaman belki Janie Lord bu filmde oynayabilirdi. Şimdi tek isteğimiz Neely O'Hara'nın iyileşip stüdyoya dönmesidir. Neely O'Hara gibisine bir hayat boyunca ancak bir kere rastlanır...»

Neely, kendini çok iyi hissetti. Yazıda, tanıdığı ve beraber film çevirdiği yıldızların da kendisi için neler düşündükleri sıralanmıştı. Bu, insanın öldükten sonra kendi cenaze törenini seyretmesi gibi birşeydi. Bu heyecan onun hoşuna gitmişti. Herhalde Neely'nin ölümden kurtulacağı kimsenin aklına gelmemişti. Şefin sözlerine bakılırsa, Neely, ölümün eşiğinden geriye pek zor dönmüştü. Şimdi de Şef, onu filmde oynatmak zorunda kalacaktı.

Neely hemşireye sordu :

«Ben çok mu hastaydım?»

«Hasta da söz mü? Daha bir kaç saat öncesine kadar sizin kurtulacağınızı ummuyorduk. Yirmi dört saat oksijen çadırında kaldınız.»

«Ama ben birkaç uyku hapı aldım. Gerçekten biraz uyumak istiyordum.»

«Uşağınızın doktoru çağırması büyük bir şans eseri oldu. Yukarı gelmiş sizin zor nefes aldığınızı farketmiş. Üç gün hiç yemek yemediğiniz için durumunuz onu endişelendirmiş.»

Neely gülümsedi : «Eh, şimdi bir deri bir kemik kaldığıma bahse girebilirim...»

Hemşire, hiçbir şey söylemeden başını öbür tarafa çevirdi. Bir saniye sonra da doktor içeriye girdi. «Ben Doktor Keegan'ım.» Neely adamın ismini hatırlamıştı. Şef'in özel doktoruydu.

«Neyse bu işi başardık» diye mırıldandı.

Neely de içinden doktora hak verdi. Fakat Şef'in herşeyi öğreneceğini bildiği için hafifçe gülümsemeye çalıştı.

Doktor : «Bu aptalca bir hareket,» dedi. «Ne işe yaradı? Neyi ispat etti sanki?»

Neely, içinden 'bana filmi kazandırdı' diye düşündü, ama bunu içine saklayıp yüzündeki tebessümü bozmadan gözlerinden bir kaç damla yaş akıttı, sonra da yumuşak bir sesle kekeledi : «Ben... Ben... Şey, o film olmayınca yaşamak istemedim.»

«Ha, evet, evet... Film... Bakalım, hele durumu bir inceleyeyim de sonra kararı veririz. Ben bu filmde oynayıp oynamayacağını şimdiden bilemem. Ama çok büyük tehlike atlattın. Bir kere bakacağız... Eğer çalışmaya hazır olmadığına kanaat getirirsem, stüdyoyu durumdan haberdar edeceğim. Birdenbire fazla yorulmana izin veremem...»

Demek plân buydu? Şef meseleye böylece çare bulmuştu... Özel doktoru Neely'nin iyileşemediğini, film çevirecek durumda olmadığını söyleyecekti.

Neely, tatlı tatlı gülümsedi. «İnşallah, beni iyileşmiş bulursunuz» dedi. «Çünkü, kilo kaybetmemi Şef istemişti. Hem de ne kadar çabuk zayıflarsam o kadar iyi olacaktı. Şimdi de sıhhatimin bozuk olmasına gelince. o yeşil hapları almamı da gene Şef tavsiye etti. Bunlar güya iştahımı kesecekti. O zamanlar henüz on sekiz yaşındaydım. Gene onun emriyle bir çok kereler bir hafta ağzıma bir lokma yemek koymadan çalıştığım da oldu. Onun için yakında beni iyileşmiş bulacağınızı ümid ederim. Durun bakayım. Haa, elbise provaları birkaç gün sonra başlayacak. Eh, artık yeteri kadar zayıfladığıma göre provaya gidebilirim. Sonra da filmin çekimine başlamadan önce bir hafta dinlenirim.»

Ertesi gün Neely, avukatıyla menacerlerini yanına çağırttı. Fırsattan faydalanması lâzımdı. Verilen beyanatlardan sonra Neely'nin bu filmden uzaklaştırılması imkânsızdı. Şef'in gazetelere verdiği beyanatlar, kontratlardan daha sağlamdı. Halk da onu seviyordu. Ama stüdyoya bir tek gün gitmemeyi aklına getirmemeliydi. Bunun sonu felâket olurdu. Menacer, «Bir tek gün, bir tek saat stüdyoya geç gidersen, seni atarlar» diye ihtar etti. «Şef şimdi çok öfkeli. Büyük bir zarara uğramak pahasına da olsa bunu yapmaktan çekinmeyecektir. Sen onun oyununa kanmadın. Şef kaybetmekten hoşlanmaz.»

Film çalışmalarının başladığı gün, Neely çok sinirliydi. Genç kadın, Sam Jackson'un da diğer artistlerin yanında olduğunu gördü. O da sinirli görünüyordu. Zaten herkes sinirliydi. Fakat Neely, rolünü ivice ezberlemişti. Çevireceği sahneyi de gayet iyi biliyordu.

Sam, «Bir prova yaptıktan sonra kamera çalışmalarına başlayacağız» dedi. «İstersen, senin gece klübünde müşterilerle yaptığın konuşmayla başlayalım. Yalvaran bir sesle, seyircilere susmalarını

rica edeceksin. Sonra da şarkı söylemeye başlıyacaksın.» Sam arkasını döndü, «Figüranlar yerlerini alsınlar» diye bağırdı, «haydi başlayalım...»

Neely, bu sahneyi kusursuz oynadı. Fakat hepsi neden bu kadar sinirliydi acaba? Sam, niçin onunla gözgöze gelmekten kaçınıyordu? Böyle davranmak, Sam'ın adeti değildi ki... Acaba göz hapsinde tutulduğunu ve belki de filmi onun elinden alacaklarını düşündüğü için mi sinirliydi? Herkes Şefin ne mal olduğunu biliyordu. O gün çalışmalar bittikten sonra Sam'le konuşacaktı.

Neely, teknisyenlerin kamerayı sahneye yaklaştırmalarını seyretti. Sam ,günde bin dolar tazminat ödemek ihtimalini düşünerek mi bu çılgınlığa kalkışmıştı? Hiç kimse bir tek provayla filmin çekimine geçmek cüretini gösteremezdi. Halbuki bir günde bir tek sahne çekilebildiği zamanlar filmciler kendilerini büyük iş yapmış addederlerdi..

Işıklar, seti aydınlattı, rejisör, başlama işaretini verdi. Hay allah, Neely hiç de böyle bir durumla karşılaşmamıştı. Bir provayla çekime geçildiği görülmüş şey değildi.

Sahnenin çekiminde büyük bir aksaklık olmadı. Neely, söyleyeceği sözlerden bir ikisini unutmuştu. Sahnenin çekimi bitince, Neely, gülümseyerek rejisörün yanına geldi.

«Sözleri yuttun...» dedi rejisör.

Neely, omuzlarını silkti, «Sadece iki üç kelimeyi unuttum. Zaten sözler plâğa alındı bile. Benim ağzımın hareketleri bir iki yerde yanlış oldu, bunun da önemi yok... Bir daha sefere...»

«Pekâlâ, bir kere daha çekelim bu sahneyi. Ama bak, bu son olacak...»

Galiba Sam hastaydı. Böyle korku içinde filmi tamamlamasına imkân yoktu. Yoksa bu Sam Jackson'un cenaze töreni miydi?...

Neely, sete döndü. Bu defa elindeki mikrofonun tellerine ayağı takıldı, sendeledi.

Sam, «Kesin» diye bağırdı sonra Neely'nin yanına geldi: «Hasta değilsin ya, Neely?»

«Yoo, kendimi gayet iyi hissediyorum. Sen biraz kendine bak, Sam... Bir provayla koca sahneyi çekmeyi düşünmüyordun değil mi?»

«Birinci denemede sahnenin çekimini tamamlamayı tasarlamıştım.»

«Sen delirdin mi? Biliyorum, sıcak başına vurmuş ama hemen tehlike çanlarını çalma... Bu kadar telâşa ne gerek var? Şef bile senin bir provada film çekmeye kalkıştığını duysa güler...»

Sam, Neely'nin sözlerini duymazlıktan gelip teknisyenlere döndü : «Üçüncü sahne için hazır olun.»

Neely, hırsla seti terketmeye hazırlanmışken durdu. Bu davranışıyla Şefin ekmeğine yağ sürmüş olacaktı. Geri döndü. Her tarafı titriyordu. Neely O'Hara, korkak, budala bir rejisörün emirlerine boyun eğecekti ha... Herkesin onu seyrettiğini de biliyordu. Hiç kimse ona arkasını dönüp sözlerini dinlememezlik etmemişti.

Neely, zorla sahnedeki yerini aldı. Makyajı taze'enirken ışıkların altında hırsından titreyerek durdu. Üçüncü tekrar... Neely kekeledi. Kameralar durdu. Dördüncü... Gene bir hata... Beşinci... Gene hata...

Akşamüstü aynı sahneyi on beşinci defa tekrarladılar. Bu çok komikti. Neely, meslek hayatı boyunca, bir sahneyi sekiz kereden fazla tekrarladığını hatırlamıyordu. Bunu ona Sam yapmıştı. Genç kadının sinirlerini bozup oyundan çıkarmak istiyordu... Şu anda genç kadın öleceğini bilse gene bir tek kelime söyleyecek durumda değildi. Ezberlediklerini de unutmuştu Sam, «Yemek molası» diye bağırdı, «herkes tam yedide burda olsun.»

Yemek molası mı? Neely, film çevirmeye başladığı ilk günlerdenberi gece çalışmamıştı. Üstelik rejisör ona çalışıp çalışmayacağını da sormamıştı... Sam'ın yanına gitti, «Herhalde bensiz çekeceğiniz sahneleri çevireceksiniz değil mi?»

Sam, başını öne eğdi, «Sen rolünü adamakıllı öğreninceye kadar aynı sahneyi çekeceğiz...»

«Hayır, ben bunu yapamam, dostum. Sete tam zamanında geldim, paydos saatinde de giderim. Sen günde bin dolar kazanacaksın diye ben kendimi öldüremeyeceğim.» Neely, hızla oradan uzaklaştı.

Sam arkasından seslendi, «Sete gelmezsen rapor ederim.»

«Sen bilirsin... Benim de bazı kozlarım var...»

Artistlerle teknisyenler saat yedide sete geldiler. Saat ona kadar beklediler. Neely'nin evine telefon edildi. Genç kadının istirahate çekildiği haberi verilmişti. Sam Jackson ayağa kalkıp kadroyu dağıttı. «Yarın iş yok» dedi, «yeni bir emre kadar çalışma yok.»

Arabasına atladı. Sahile gitti. Küçük bir evin önünde durup kornasını öttürdü. Kapı açıldı. Uzun siyah saçlı güzel bir kız, sırtında ince bir sabahlıkla göründü, Sam'e gelmesini işaret etti.

«Eee, Janie, baş rolü kazandın.»

Siyah saçlı kız, ağzını açtı, dişlerinin güzelliğini gösterecek şekilde gülümsedi. «Ah, Sam, sen başardın bunu...» Sonra da koltukta oturup sessiz sessiz sigarasını içen beyaz saçlı ufak tefek adama

döndü : «Duydun mu? Sam meseleyi halletmiş.»

Ufak tefek adam, gülümsedi. «İyi» dedi, yerinden kalktı. Genç kızın üzerindeki sabahlığın zaten iğreti duran kemerini çözdü. Sabahlık yere düşmüş, genç kızın kusursuz çıplak vücudu meydana çıkmıştı. Boyu ancak kızın omuzlarına gelen beyaz saçlı adam, ellerini kızın göğüsleri üzerinde gezdirdi.

«Dikkatle bak, Sam,» dedi, «fakat sakın dokunayım deme. Bu benimdir...» Sam, başını salladı : «Emredersiniz, efendim.»

«Sadece sana haber vereyim dedim. Gençsin, aklına birşeyler gelir...»

Kız döndü ihtiyar adama sarıldı : «Ama ben seni seviyorum. Sen de bunu biliyorsun ya...»

Adam başını salladı. «Pekâlâ, Sam. Aferin. Şimdi dinlenmeyi hakettin. Yarın değil öbür gün herkes vazife başına gelsin. Neely'ye de işe gelmemesini bildiren bir telgraf çek Altına benim imzamı koy.»

Sam başını salladı, dışarı çıktı. Beyaz saçlı adam, güzel kıza döndü. «Eh, artık bir yıldız olabileceksin, Janie Lord. Senin Lord'unun ben olduğumu unutmadığın sürece Bayan Lord olacaksın...»

«Evet, efendim...» Janine, bunları söyledikten sonra hemen ihtiyar adama sarıldı, onunla cilveleşmeye başladı.

Yıl, 1957

Ann, düşünceli bir tavırla telefonu kapadı. Kevin Gillmore, uzanıp elini tuttu. «Gene mi Neely?» Ann başını salladı. Kevin. eliyle yatağa vurarak, «Şuraya, yanıma uzan, bu meseleyi beraberce konuşup halledelim.»

Ann, kendi yatağına uzandı «İş bu kadar basit değil, Kevin.»

«Telefonda kekeledin. Galiba Neely, senin yanına gelmek istedi.»

Ann cevap vermeyince Kevin güldü, «Sen hâlâ o geri kafalı New England'lısın değil mi? Sana teklifi yapar yapmaz, niçin 'evet boş yatağım var ama sevgilim genellikle gecelerini benimle geçiriyor' diyemedin?»

Ann, okumakta olduğu müsveddeyi tekrar eline aldı. «Çünkü bu-

nu söylemeye sebep yoktu, Kevin. Ben endişeleniyorum. Neely'nin durumu çok kötü.»

«Niçin? Stüdyo onun kaprislerine boyun eğmedi diye mi? Yedi ay kıç üstü oturup bol para kazandı. Bugün uzun vadeli kontrat imzalamamak ayıp sayılmıyor. Zaten artık hiçbir stüdyo artistlere böyle kontrat imzalamaya yanaşmıyor ki...»

«Fakat Neely'nin sesi pek tuhaftı... Çaresiz bir hali vardı... Mutlaka oradan uzaklaşması gerektiğini söyledi.»

«Canım, ona yapılan tekliflerden bir tanesini seçer. Hollywood'u terkettiği an Broadway'li prodüktörlerin hepsi peşine düşecektir. Sonra televizyona da geçebilir.. Ne isterse yapması mümkün onun.»

«Fakat çok garip lâflar kulağıma çalındı...» Ann uzanıp bir sigara aldı.

Kevin de kızın elindeki çakmağı tuttu, sigarayı yakmasına mani oldu. «Benim yanıma gel de, birbirimize derdimizi anlatmak için bağırmak zorunda kalmayalım.»

Ann gülümsedi, «Eğer kameranın karşısına geçip sözlerimi hatırlayamazsam üzüntüden avaz avaz haykıracağım.»

«Canım süflör kartlarını kullanırsın.»

«Kullanmazsam daha iyi oluyor... Her ihtimale karşı kartları yanımda tutuyorum ama ne söylediğimi bilmem daha iyi...»

Kevin sordu: «Benimle gerçekten ilgileniyor musun, Ann?»

«Hem de pek çok...» Ann, senaryoyu bırakıp beklemeye koyuldu. Her zaman böyle başlıyordu.

«Ama bana çılgıncasına aşık değilsin ha?»

Ann gülümsedi: «Bu gençlere göre» dedi, «ancak ilk aşklarında bu duyguları besleyebilirler...»

«Hâlâ o yazara tutkun musun?»

«Lyon'u yıllardanberi görmedim. Son defa, onun Londra'da film senaryoları yazdığını duymuştum.»

«Öyleyse bana niçin aşık olamadın?»

Ann, elini erkeğe uzattı. «Seninle beraber olmaktan hoşlanıyorum. Kevin» dedi, «seninle sevişmek de bana zevk veriyor. Senin yanında çalışmaktan da memnunum. Belki de aşk budur.»

«Eğer sana evlenmemizi teklif etseydim, beni daha mı çok sevecektin?»

Ann, sözlerini tarta tarta dikkatle konuştu, «başlangıçta bunun çok önemi vardı» dedi, «bir erkeğin 'kızı' olmak hiç hoşuma gitmiyor-

du. Fakat artık işişten geçti...» Ann, bunları gayet soğuk bir tavırla söyledi. Daha önce de aynı konuşmaları o kadar çok tekrarlamışlardı ki...

«İşişten geçti ne demek? Sen meşhursun. Her yerde 'Gillian Kızı' olarak tanınıyorsun.»

«Ayrıca, Gillmore'un da kızıyım... Ama artık bunun önemi yok. Ben bir çocuk sahibi olmak istemiştim. Halâ da istiyorum.»

«Ann...» Kevin yataktan kalktı, odanın içinde dolaşmaya başladı. «Otuz bir yaşındasın. Çocuk doğurmak için çok geç...»

«Ben ilk çocuklarını kırk yaşında doğuran kadınlar bilirim.»

«Ama ben elli yedi yaşındayım... Yetişmiş bir oğlum ile evli kızım ve iki yaşında da bir torunum var. Seninle evlenip torunumdan daha küçük çocuğum olsaydı ne yapacaktım?»

«Geç evlenip kendine yeni bir hayat kuran pek çok erkek var...»

«Ben Evelyn'le yirmi beş yıl evli kaldım. Mezarında rahat uyusun. Evlilik dertlerinin hepsini tattım. Yaz kampları, dadılar, kırıklar, çıkıklar, hastalıklar... Aynı şeyleri bir kere daha tekrarlamayı göze alamam... Şimdi biraz daha fazla param var. üstelik hürüm de... Bu durumda rahat bir hayat sürmek ve benimle beraber seyahat edebilecek bir kız arkadaşa sahip olmaktan başka birşey düşünemiyorum. Ben evlilikten hiç zevk alamadım. O zamanlar herşey bir mücadeleydi benim için. İşi yeni kuruyordum, Evelyn de çocukları büyütmekle meşguldü. Hiç bir yere gitmezdik. Bazı hafta sonlarında Atlantic City'ye gidebilmek en büyük lüksümüzdü. O zamanlar da Evelyn, hizmetçinin çocuklara iyi bakmaması ihtimalini düşünür, çocuklardan biri hastalanacak diye kendikendini yerdi. Ondan sonra ben işlerimi yoluna koyup çocuklar büyüdüğü zaman da artık herşey için çok geç kalmıştık... Evelyn hastaydı... Beş yıl bunu çektim... Tam beş yıl, karımın yavaş yavaş ölüme gidişini seyrettim. Onun ölümünden tam bir yıl sonra sana rastladım. Daha ilk gördüğüm an aradığım insanın sen olduğuna inanmıştım.»

Ann, zorla gülümsedi, «Tasarılarına tıpatıp uyduğuma sevindim» dedi, «Fakat bir kız, bir erkeğin sadece kız arkadaşı olarak kalmayı hiç bir zaman tasarlamaz. Daima bir eş, bir anne hüviyetini taşıyacağı günü hayal eder.»

«Ben de bunu düşündüm, Ann, fakat çocuklarımı kızdıracaktım.» Kevin yatağın kenarına oturdu. «Hem bu durumda senin hislerinden de daha kolay emin olabiliyorum .Evlenseydik, benim de herhangi bir şeyden farkım kalmayacaktı.» Kevin yatağına döndü 'Times' gazetesi-

ni açtı. Biraz sonra gazetenin mali haberler sayfasını okumaya dalmıştı.

Ann de tekrar senaryosuna döndü. Birkaç ay sonra Kevin tekrar aynı konuya temas edecekti ve münakaşa gene bu şekilde sonuçlanacaktı. Kevin, onunla evlenmediği için kendini suçlu hissediyordu. Fakat artık Ann, buna önem vermiyordu bile... Belki de gerçekten çocuk düşürecek çağını geçirmişti. Nikâh cüzdanı da sadakatsizliği önlemeyi, mutluluğa kavuşmayı garanti etmiyordu... İşte Jennifer meydandaydı... Ya zavallı Neely... Herkes onu 'Kevin'in kızı' olarak tanıyordu, bu doğruydu. Fakat o aynı zamanda 'Gillian'ın Kızıydı da... Bunu da Kevin sağlamıştı. Ann, işini seviyordu. Çok eğlenceli bir işti ve genç kadını daima meşgul ediyordu. Kevin'den de hoşlanıyordu. Hayır, ona karşı duyduğu hisler sadece bir hoşlanmadan ibaret değildi, belki de aşıktı... Fakat Lyon'a karşı duyduğu aşka benzemeyen bir aşk... Kevin'in yanındayken zevkle kendinden geçmiyordu Aralarındaki fiziksel bağ, Ann'de herhangi bir duygu uyandırmıyordu ve çoğu kere de Ann, bu adama niçin bağlandığını merak ediyordu... Lyon'a kendini verirken duyduğu çılgınca istek, ateşli kucaklaşmaları, ihtiraslı buseleri, bütün gece onun kolları arasında yatışını hatırladığı zamanlar Kevin'le olan ilişkisi bir zorlama havasına bürünüveriyordu.

Başlangıçta, aralarında tamamen bir iş münasebeti vardı. Derken beraber oraya buraya da gitmeye başlamışlardı. Ann, Kevin'in dostluğundan hoşlanıyordu. Sonra da bir sürü erkeğin ısrarlarına karşı koymaktansa, bir erkekle dolaşmak daha kolaydı. Ann, Kevin'e varlığıyla huzur veriyordu. Kevin de onun kamera karşısındaki acemiliklerini sabırla karşılamayı biliyordu İşte onun sabrı sayesinde de Ann başarıya ulaşmıştı. Kevin her provada en küçük teferruata bile ilgileniyor, Ann'i kamera karşısında kusursuz bir güzel havasına sokmak için ne lâzımsa yapıyordu. Giyiminden saç tuvaletine kadar herşeyiyle de Kevin ilgileniyordu. Zamanla Ann, ona iyice bağlanmış, her işinde onun tavsiyesine ve görüşüne uymayı görev bilmişti. Kevin kendilerini feda etmeye hazır bekleyen güzel manken kızların farkındaydı... Zengin dulların ve yıldız adaylarının da Kevin'i sık sık aradıklarını biliyor değildi. Sinemanın eski ünlü kraliçelerinden elli yaşındaki artistin de Kevin'i boyuna evine davet ettiğini biliyordu. Evet, Kevin Gillmore, kendi yağıyla kavrulabilirdi. Fakat o da Ann'i arzuluyordu. Genç kadın bir sene Kevin'i kendinden uzak tuttu, fakat bu arada ona heyecan veren, içinde romantik duygular uyandıran bir başka erkeğe de rastlamamıştı Nihayet o da Kevin'e teslim oldu...

İlk defa birbirlerinin oldukları geceyi hatırladı. Erkeğin isteklerine boyun eğmekten başka birşey yapamamıştı. Kevin'in kendini tatmin etmesini sabırla beklemişti. Erkek de ondan daha fazlasını istemiyordu zaten. Bazan, Ann, erkeğin heyecanına karşılık birşeyler yapmak istiyor, Kevin de bunu bir ihtiras işareti sayıyordu. Çok geçmeden, Ann, Kevin'in aşk konusunda pek de birşey bilmediğini, kadın duygularından haberi olmadığını anladı. Demek adam evlendiği zaman bu konuda pek tecrübesizdi. Karısı da bu işlerden anlamadığı için Kevin gerçek ihtirasın, şehvetin ne olduğunu öğrenememişti. Belki de karı koca sevişirlerken bir iki buseyle yetinmekteydiler. Karısının ölümünden sonra Kevin başka kızlarla gönül eğlendirmişti tabii. Bunların içlerinde fazla heyecanlıları çıkmışsa bile Kevin onların davranışlarını ahlâk düşkünlüğü olarak kabul etmişti herhalde... Ama Ann'in de tıpkı karısı gibi bir hanımefendi sayılması gerektiğine inanıyordu. Bu bakımdan genç kadının soğukluğu Kevin'e tabii görünmüştü. Kendisi de kibar bir erkek olduğu için Ann'den bu konuda daha fazla birşey istemeyi aklına getirmiyordu.

Hayır, Kevin öyle durmadan duygu değiştirecek bir insan değildi. Kimbilir belki de olgun çağın aşkı buydu zaten... Bazen Ann kendini şanslı sayıyordu. Bir çok kız, Lyon Burke'nin stilindeki aşkı tanıyamazdı ve pek azı da Kevin Gillmore'un aşkı gibi sağlam temellere dayanan bir aşka kavuşabiliyordu. Kevin'in evlenmeye karşı duyduğu isteksizlik bile Ann için bir sorun değildi. Erkeği bu işe razı etmesinin mümkün olduğunu bildiği halde hiç teşebbüse geçmemişti. Kevin'e evlenmeyi kabul etmediği takdirde onu terkedeceğini söylemek yeterdi. Ama Ann, şimdiki durumundan çok memnundu. Kevin'in daima yanında olacağını biliyordu.

*

Neely, ertesi hafta geldi. Ann, Neely'deki değişiklik karşısında duyduğu şaşkınlığı zor sakladı. Gene kilo almıştı, yüzü tostoparlak olmuştu. Üzerindeki şık ve pahalı kostüme rağmen çökmüş bir hali vardı. Tırnaklarının ojesi yer yer çıkmıştı. Çoraplarında kaçıklar göze çarpıyordu. Fakat asıl önemlisi genç kadının dış görünüşündeki donukluktu... Artık Neely, eskisi gibi göz kamaştırmıyordu. Konuşurken de gözlerinden öfke fışkırıyordu. Neely, Hollywood'da uğradığı haksızlıkları, evliliklerinin hikâyesini, Şef'in yaptığı kötülükleri Ann hiç konuşmadan dinledi.

Ann arkadaşına kendisi hakkında da pek az bilgi verdi. İşinden ve Kevin'le olan yakın dostluğundan sözetti. Neely, çocuksu bir sesle beraber yatıp yatmadıklarını sordu. Ann de gülümseyerek başını salladı. Bu, Neely'nin hoşuna gitmişti .

Kevin, kibar bir ev sahibi pozundaydı. Neely onun özel hayatının düzenini bozduysa bile adam bunu genç kadına belli etmedi. Geceleri tiyatrolara, gece klüplerine giderken ikisini de götürüyordu. Neely her gittiği yerde heyecan yaratıyordu. Artık o gayesiz günler, devamlı içki içmeler bitmişti. Yeni elbiseler satın aldı. İki haftada beş kilo verdi. Geceleri de üç haptan fazla yuttuğu pek enderdi. Neely, gene Ann'in tanıdığı o neşeli, hareketli genç kız olmuştu.

Sıcak bir eylül gecesi, üçü beraber tiyatrodan çıkarlarken kalabalık bir grup tiyatronun kapısında Neely'nin etrafını sardı. Kevin bir polisin yardımıyla kalabalığı dağıtıncaya kadar Neely, hayranlarına imza verdi, sorularını cevaplandırdı.

Nihayet arabayı bindikleri zaman Kevin, yorgun bir halde alnındaki terleri sildi. «Bu inanılacak şey değil» dedi. «seni görmek için bu kadar zahmete katlandıklarına göre bir de şarkı söylerken görseler ne yaparlardı acaba?»

Neely güldü, «Heyecandan ölürlerdi mutlaka... Seyirci zaten beni her zaman tutmuştur... Filmlerimin oynatıldığı sinemaların bilet gişelerinde daima uzun kuyruklar olurdu. Yalnız benim filmlerimin masrafı çoktu. Ama hepsi de beğenilmiştir. Benim filmlerim daima çok iş yapan filmler olmuştur...»

Kevin havretle Neely'ye bakıyordu. Biraz sonra, «Haklısın» dedi, «senin filmlerin gerçekten her zaman iyi iş yapmıştır. Hayranların da halâ seni tutuyor... Seni istiyorlar, Neely. Gel, muhteşem bir gösteri yapalım. ne dersin Televizyon şirketlerinden birinden bir saat kiralayayım. Senin için mükemmel bir program hazırlayalım. Allahım, fevkalâde birşey olur bu...»

«Alay mı ediyorsunuz? Ben mi televizyona çıkacağım? Provasız tam bir saat oyun oynamak... Uuu... Ben ölürüm...»

«Eski şarkılarını söylersen prova yapmana gerek kalmaz.» Kevin ısrar ediyordu, «başka hiçbir şey yok... Sadece kamera karşısında durup şarkılarını söyleyeceksin.»

«Sen bunları unut. Ben televizyon kameralarının insanı ne hale getirdiğini duydum... Görünümüne beş kilo ve yirmi yıl ekliyor... Hem benim böyle bir gösteriye de ihtiyacım yok... Johnson Harris Şirketi bana Metro ile üç filmlik bir anlaşma imzalatmaya çalışıyor.»

Neely'nin her gittiği yerde büyük ilgi görmesi, Kevin'in de bu fikre iyiden iyiye saplanmasına sebep olmuştu. Bir keresinde de Ann'e «Onu sen kandırmaya çalış» dedi, «dört hafta prova yaparız. Yeni bir Gillian mamulünün reklâmını yaparız... Neely, bizim şirkete milyonlar kazandıracaktır.»

Ann ısrarla, «Eğer bundan korkuyorsa ben nasıl zorlarım.» dedi. «Bir aksilik olursa, kendimi sorumlu hissederim.»

«Canım ne olabilir? O Hollywood Kameralarının ortaya çıkardığı kabiliyetsiz, sahte bir yıldız değil ki... Neely, Vodvillerde yetişti. Broadway'de oynadı. O aslında iyi bir tiyatro artisti. Televizyon, kabiliyetsiz yıldızlarla dolu... Her gün, bir meçhul şöhretin televizyona geçip şöhrete ulaştığını duyuyoruz. Bunun da sebebi Neely gibi gerçek kabiliyetlerin televizyondan uzak kalmaları... «Hem ben ona haftalık program teklifinde bulunmuyorum... Sadece bir tek program düzenleyeceğiz. Bu, onun mesleği için de faydalı olacak...»

«Sana hak veriyorum ama, sen birinci sınıf iş adamısın, onu kandırmak da sana düşer. Ben ise onun arkadaşıyım, ömrümün sonuna kadar da öyle kalmak isterim.»

Kevin, bir kaç kere konuya temas etti, her defasında da Neely, nazik bir şekilde teklifi geri çevirdi. Genç kadın, ömründe ilk defa rahat bir tatil geçiriyordu. Etrafı, onu seven, takdir eden hayranlarıyla çevriliydi. Stüdyo onu yıllar yılı hayranlarından uzak tutmuş, genç kadın herşeyden habersiz kalmıştı.

Kevin, genç kadının her fırsatta televizyon artistleriyle temasını sağlıyor, böylelikle kendi geçmişini hatırlamasını istiyordu. Helen Lawson'un yeni müzikal piyesinin galasına da aynı düşünceyle bilet almıştı. Helen'i sahnede görmekle Neely'nin sahne aşkının debreştiğini, seyirci karşısında rol yapmanın değerini anlayacağını umuyordu.

Helen Lawson'un galası, önemli bir sanat olayıydı. Başarısız bir izdivaç denemesi uğruna bir süre Broadway sahnelerinden uzaklaşmıştı. Bu defa Jamaica'da büyük bir malikânenin sahibesi olmuştu. Helen Lawson, sahneyi terkederken parlak beyanatlar vermiş, bol bol resim çektirmişti. Hayatının «tek gerçek aşkı» nı bulduğunu söylüyordu. Helen'in kır saçlı silik bir adamla kolkola çekilmiş resimleri de yayınlanmıştı. Helen, New York'taki apartmanını ve eşyasını satıp Jamaica'ya gidecek, orada basit bir ev kadını olarak mutlu bir hayat sürecekti. Bu mutlu hayat altı yıl devam etmişti. Meksika'da kocasından

boşanan Helen eski yuvasına dönmüş, gene gazetelerin birinci sayfalarını işgal etmişti .

Bu gala, ötedenberi alışılmış tipik Helen Lawson galalarından biriydi. Salonda kaliteli bir seyirci toplanmış, Broadway'in kraliçesini alkışlamaya hazırlanıyordu. Nitekim Helen Lawson sahnede göründüğü zaman müthiş bir alkış koptu. Kraliçe'nin vatana dönüşünü kutlamak isteyenler, ayağa kalkıp avuçlarını patlatıncaya kadar alkışladılar. Fakat on dakika sonra hava ter kokusuyla ağırlaştı. Neely, koltuğunun kenarına oturup Helen'in seyirciyi selâmlayışını ilgiyle seyrederken, Kevin onun da içinden Helen'le beraber halkı selâmladığını düşünüyor ve ümitleniyordu. Fakat Neely konuşmaya başlayınca Kevin'in de ümitleri boşa çıktı. Genç kadın, «Onunla tanıştığım zaman hayli yaşlı olduğunu düşünmüştüm» dedi, «şimdiki haline göre o zaman Helen çiçeği burnunda bir genç kızmış...»

Kevin, Neely'ye hak vermek zorunda kaldı. Helen artık orta yaşlı olmaya hazırlanmıyordu. Orta yaşlara gelmiş, hattâ geçmek üzereydi. Bir hayli de kilo almıştı. Fakat bacakları halâ güzeldi ve uzun siyah saçlarını şuh bir tavırla iki yana salıamayı unutmamıştı.

Neely, gene fısıldadı «Ayol bu kadın boya fıçısına düşmüş... Ben siyah saçı severim ama bu renk, saçlarının tabiî rengi olamaz. Ben böyle şeye inanmam.»

Kevin de fikrini söyledi, «Saçlarını Gillian'in siyah boyasıyla boyasa daha iyi olurdu. Daha tabii görünürdü.»

Neely, fısıldadı, «Artık ona hiç birşeyin faydası olamaz. Bu piyesin konusu da güzel değil. Böyle bir eserde oynamak da nerden aklına gelmiş? Vaktiyle topladığı alkışlar ona yetmemiş mi?»

Kevin, kelimelerini dikkatle seçerek konuştu, «Başka ne yapabilirdi? Bir artist ancak sahnede olduğu müddetçe yaşadığını hisseder.»

Neely, elini havaya kaldırıp iki yana salladı, «Bunları bırak. Modası geçmiş sözler bunlar.»

Ann mırıldandı, «Canım oyun daha yeni başladı. Belki biraz sonra oyunun havası değişir, güzelleşir.»

Neely, «Bence bu piyes tam bir başarısızlık örneği. Benim içime öyle doğuyor.» dedi.

Neely, haklıydı. Ann, Helen'in sahnede birşeyler yapabilmek için kahramanca savaştığını seyretti. Genç kadın, romantik bir rolün altından çıkmaya uğraşan bu orta yaşlı zavallı kadına acıyordu. Sesi eskisi kadar güzeldi, yalnız bazı bölümlerde titriyordu. Fakat ya şarkıların sözlerini atlayarak söylüyordu ya da şarkının sözleriyle melodileri bir-

birini tutmuyordu. Dakikalar geçtikçe Helen Lawson'un da enerjisi artmıştı. Can çekişen oyuna kendi kanından katarak dirilmesini sağlamaya çalışır gibiydi.

Perde birkaç kere kapandı açıldı. Seyirciler, Kraliçeye layık olduğu tezahüratı yaptılar. Fakat tiyatrodan çıkarlarken söyledikleri sözler gerçeği açıklıyordu: «Helen'in ilk başarısızlığı.» «Kabahat Helen'in değil, eser kötüymüş.» «Reji berbattı...» Belki bunların hepsi doğruydu ama eski günlerde olsa, Helen bunların hepsini bertaraf edebilirdi. Seyircilerden bir kısmı bu fikirdeydiler. «Eser olsa da olmasa da sadece Helen'in sahneye çıkması herşeyi değiştirebilirdi...» Bazıları da «canım her sanatçı meslek hayatında bir iki kere başarısızlığa uğrayabilir» diyorlardı.

Neely de «Ben kulise gidemeyeceğim» dedi, «Helen'in karşısına geçip de yalan söylemeye cesaretim yok.»

Kevin sordu: «Sardi'ye gitmek ister misiniz? Helen oraya gelecektir mutlaka.»

«Bahse girer misin?» diye Neely sordu, «Oyunun başarısız olduğunu Helen herkesten daha iyi biliyor. Gazetelerin ilk nüshaları yayınlandığı sırada Helen Lawson herkesin içinde oturup başarısızlığını kutlayacak kadar akılsız değildir. Hem bu gece Franco Salla 'Persian Room' gazinosunda konserlerine başlıyor. Hollywood'da çok beğeniliyordu. 'Ciros'da söylerken her gece gider onu dinlerdim. Şimdi de New York galasını kaçırmak istemem.»

Kevin, yorgun ve isteksiz bir tavırla 'Persian Room' gazinosunu arayıp bir masa ayırttı. Helen Lawson'un galasına gelenlerin çoğu buradaydı. Şef Garson, Neely'yi görünce pistin kenarına bir masa getirtti. Kenarda olmayı düşünürken geride kalan masa sakinleri homurdandılar ama kimse onları dinlemedi. Neely'nin salona girmesiyle herkesin gözü ona çevrilmişti.

Kevin, şampanya ısmarladı ama Neely, kadehine ancak bir iki kere dudaklarını değdirdi. Ann ise kalabalığı seyrederken ertesi günkü televizyon programını düşünüyordu. Vakit hayli gecikmişti ve durumdan da programın vaktinde başlayamayacağı anlaşılıyordu. Ann, ertesi gün dublör kartlarını kullanmak zorunda kalacaktı. Kapının önü kendilerine yer gösterilmesini bekleyen sabırsız müşterilerle dolmuştu. Galaların havası yıllardanberi hiç değişmemişti. Daha iyi masa bulmak için garsonların avuçlarına fazla para sıkıştıranlar, önce gelen müşterilerin itirazlarına aldırmadan aralara fazla masa koydurtan telâşlı garsonlar, şık hanımlar, yorgun erkekler... 'Persian Room-

un da pistinin yarısı masalarla dolmuştu. Neredeyse dansedecek yer kalmayacaktı. Bu durumda salona bir tek kişinin daha girebilmesi imkânsız görünüyordu. Fakat tam bu esnada Şef Garson, Kervin'lerin tam karşısına bir masa getirdi.

Bir iki dakika sonra da Helen Lawson, yanında zayıf bir delikanlıyla içeriye girdi. Delikanlı, Helen'in oyunundaki dansörlerden biriydi. Yakışıklıydı. fakat kadınımsı bir havası vardı. Herkesin dikkatini çekmekten pek hoşlandığı anlaşılıyordu. Helen Lawson, sahnedeki oyununu burada da sürdürmeye çalışıyordu Genç kavalyesiyle uygun bir çift teşkil ettiğini herkese bilhassa göstermek istiyordu. Helen yüksek sesle konuştuğu için onun ne dediğini karşı masalardan da rahatça duymak mümkün olmuştu. Helen, garsona, «Burasını bilirim, sahnede birisi şarkı söylerken içki servisi yapılmaz. Onun için sen bize çabucak birer üzüm suyu getiriver» dedi.

Nihayet ışıklar azaldı, Franco Salla sahneye çıkmıştı. Özellikle İtalyan şarkılarını başarıyla söyleyen gür sesli bir şarkıcıydı Franco Salla. Dinleyiciler, bir kaç kere genç şarkıcıyı sahneye çağırdılar, program harici şarkı söylettiler. Nihayet Franco Salla, dinleyicilerinin bu içten ilgisine teşekkür etti ve «Müzikal dünyasının devlerinden biri de bu gece aramızda. Yıllar boyunca sahnelerin kraliçesi olan Helen Lawson...» diyerek Helen'i sahneye çağırdı. Helen gülümseyerek ayağa kalktı. Dinleyiciler onu da dakikalarca alkışladılar.

Bundan sonra Franco Salla, döndü, Neely'ye baktı. Dinleyicilerin de başları onun baktığı tarafa çevrilmişti. Genç şarkıcı gözlerinde derin bir hayranlık ifadesiyle ve yumuşak bir sesle, konuştu: «Ve şimdi de bir ömür boyunca eşine bir daha rastlanmasına imkân olmayan büyük bir sanatçı, herkesin sevdiği genç artist, her şarkıcının taptığı sarkıcı... Neely O'Hara» diyerek Neely'yi takdim etti.

Salonda bir alkış daha koptu. Bir kaç kişi de ayağa kalkarak Neely'yi alkışladı. Derken dinleyicilerin hepsi tempo tutarak Neely'yi sahneye çıkmaya zorladılar. Genç sanatçının bir şarkı söylemesini istiyorlardı. Kevin de ayağa kalkmıştı. Ann ne yapacağını bilemiyordu. Helen ile genç kavalyesinden başka herkes ayaktaydı. Helen yüzünde buz gibi bir tebessümle, Neely'yi hafif hafif alkışlıyordu. Kavalyesi de ona bakıyor, hareketini Helen'in tayin etmesini bekliyordu.

Neely de nihayet ayağa kalkıp sahneye yürüdü. Herkese teşekkür etti ve onu mazur görmelerini istedi. Fakat dinleyiciler, isteklerinden vazgeçmeyince, Neely de orkestraya döndü. Çalacakları par-

ça üzerine bir iki şey söyledi. Sonra sahnenin ortasına geçip şarkısını söylemeye başladı.

Neely, gerçekten harikulâdeydi. Sesi berrak ve pürüzsüzdü. Ancak altıncı şarkıdan sonra dinleyiciler onun sahneyi terketmesine razı olabildiler. Genç kadın masaya döndüğü zaman gözleri saadetten pırıl pırıldı. Heyecandan nefesi kesilmişti. Gazeteciler, masasına gelip onu tebrik ettiler. Salonun her köşesinden ona program imzalatmaya gelenler, etrafını çevirmişlerdi. Şık giyinmiş kadınlar, 'kızları için' imza istemek üzere kuyruğa girdiler... Neely, hayranlarını başından savdıktan sonra neşe içinde şampanya içmeye başladı. «Biliyor musunuz» dedi, «zamanla bundan hoşlanmam mümkün.»

Kevin sordu, «Gece Klüplerinde şarkı söylemekten mi?»

«Hayır, şampanya içmekten. Çok lezzetli...» Kadehindeki şampanyayı tazeledikten sonra devam etti, «viski ya da votka içmek daha tehlikesiz ama bu gece müstesna bir gece. Yalnız bunu alışkanlık haline getirmemeliyim. Şampanya çok şişmanlatıyor... Karşıdaki Şişko Çelik Yürek'e baksanıza bu gece sadece şarap içti...»

Kevin, «Neely, bu gece gerçekten harikaydın...» diye söze başladı.

«Tabiî. Eski şarkılarla başarı sağlamak kolay. Artık kimse böyle şarkılar besteleyemiyor.»

«İşte sen benim programımda da bu eski şarkıları söyleyeceksin...»

Neely, sırıttı, «Gene o meseleye geldik, ha?»

«Neely, halk seni çok tutuyor.»

«Elbette... Filmlerimi de beğeniyorlar. Sendika ücretlerinin ve çeşitli masrafların yüklü olması yüzünden filmlerimin kâr getirememesinde benim suçum var mı?»

«Ama sebebin sadece sendika ücretleriyle masraflar olmadığını söylüyorlar, Neely.»

Neely'nin gözleri kısıldı, biraz önceki neşeli hali kayboluverdi, «Başka neler söylüyorlarmış, sayın bay Kevin?.»

«Masrafların çoğalmasına sen sebep oluyormuşsun... Sana güvenmenin doğru olamayacağını söylüyorlar. Sonra sesini de kaybetmişsin.»

Ann, sinirli sinirli kıpırdandı. Kevin'le gözgöze gelip ona işaret vermeye çalıştı, fakat Kevin onu anlamazlıktan geldi ve gözlerini Neely'ye dikti .

Neely, zorla gülümsedi. «Eh, sesimi demin duydun... Gazetelerde okuduğun her habere inanmasan iyi edersin...»

«Bu gece sesini duyduğum için inanmıyorum. Bu salondakilerin de hiç biri inanmıyor, tabii... Fakat buradakiler ancak bir avuç insan. Halk, gazetelerde okuduklarına inanır, Neely, Hollywood prodüktörleri de öyledir...»

Neely'nin yüzündeki tebessüm kayboldu, «Bana bakın, Bay Neşe Öldüren, bu gece çok iyi vakit geçiriyorum. Akşam yemeğini haketmek için kalkıp şarkı da söyledim. Benden daha ne istiyorsun.»

«Göz kamaştıran bir televizyon gösterisi.»

Neely, içini çekti, «Eyvah gene başladı.»

«İnan bana, Neely, bu gece salondakilerin hepsini sesinin güzelliğine, kabiliyetinin üstünlüğüne inandırdın. Niçin bütün dünyayı inandırmayasın? Bir büyük televizyon programıyla kaç rakibini altedeceğini biliyor musun? Programdan haftalarca önce sana ülke çapında reklâm yaptıracağım. Bütün Amerika senin programını seyredecek.»

«Bunları aklından çıkar.» Neely, şampanya şişesine uzandı, «Hey, şişe boşalmış. Daha şampanya isterim.»

Kevin garsona bir şişe daha şampanya getirmesini söyledi. Ann, saatine baktı. Neely de bunu farketmişti. Hemen arkadaşının kolunu sıktı: «Bu gece benim büyük gecem. Eğlencemi yarıda kesme.»

«Ama saat bir buçuk, Yarın da programım var, erkenden provaya gitmek zorundayım.»

«Ne zararı var canım?» Neely güldü, «Ann, bunlar reklâm programları. Hollywood dramlarında baş rolü oynamaya benzemez ki. Hem senin patronunu da tanıyorum. Onunla konuşur derdini hallederim.» Neely, Kevin'e bakarak göz kırptı. «Hiç olmazsa şu şişeyi bitirinceye kadar kalalım ha, ne dersin? Ama önce gidip makyajımızı tazeleyelim.»

Ann, içini çekti, Neely'nin arkasından tuvalet odasına doğru yürüdü. İçeride süslenmekte olan kadınlar Neely'yi görünce işlerini bırakıp onunla ilgilendiler. Oda boşalıncaya kadar Ann ayakta bekledi. Nihayet Neely, boşalan tuvalet masalarından birine oturdu, saçlarını taramaya başladı.

«Bana bak, Ann, şu Kevin'i başımdan defetmeni istiyorum. Çok iyi adam, kibar adam, falan filân ama bozuk bir plâktan farkı yok. Lütfen ona televizyon programını kabul etmeyeceğimi söyle de beni rahat bıraksın.»

«Ama bunda onun kabahati yok ki.»

«Neyse, her şeyin bir haddi vardır. Hem...»

Kapı açıldı, Helen Lawson içeri girdi. Bir saniye Ann'i soğuk soğuk süzdü, sonra hemen kararını değiştirip gülümse erek selâm verdi: «Seni gördüğüme memnun oldum, Ann, duyduğuma göre büyük bir televizyon yıldızı olmuşsun.»

Ann de gülümseyerek bir cevap bulmaya çalıştı. Fakat Helen Neely'nin yanına oturup onun sırtını okşadı: «Bu gece fevkalâdeydin» dedi, «Benim de oyunumda da Cole Porter ya da Irving Berlin'in parçaları bulunsaydı, seyirciyi bu geceki gibi hayal kırıklığına uğratmazdık. Tiyatroda sen de varmışsın. Niçin sonradan odama gelip bir 'merhaba' demedin?»

«Şey... Yani... Buraya gelmek için acele ediyorduk da.. Biliyorsun, masa tutmak meselesi mühim...»

«Hadi hadi, bu ağızlarla beni oyalamaya kalkışma... Allah kahretsin... Zaten başarısız oyunlardan sonra kimsenin canı tebrik etmek istemez. Bu berbat piyese nereden girdim bilmiyorum... Zaten benim hayatım böyle geçti. İsimleri hiç duyulmamış iki genç besteciye bir şans vermek istedim.»

Neely gülümsedi, «Böylelerine mutlaka birinin şans vermesi gerekir. Bunu da sen yapamazsan, başka kimse yapamaz.»

«Her zaman tehlikeyi göze alırım. İşte zaten senin gibileri de bu sayede ortaya çıkıyorlar ya... Fakat hiç biri de sonradan bana teşekkür etmek zahmetine katlanmıyor. Sen de bunlardan birisin, şekerim...»

Neely'nin yüzündeki tebessüm kayboldu: «Ben Hollywood'a senin oyunların sayesinde gitmedim, Helen. Herşeyimi gece kulübündeki programıma borçluyum.»

«Bunu nasıl elde ettin? Beni atlama tahtası olarak kullanarak değil mi?»

«Pekâlâ, canım, öyleyse teşekkür ederim. Aklımda yanlış kalmadıysa, sana her gece teşekkür ediyordum... İstersen bir kere daha tekrarlayayım... Yürü Ann.»

«Bana numara yapmaya kalkışma... Gazeteleri okuyorum. Artık hiç bir şirketle kontratın yok. Senin gibi dilencinin kabiliyetine, bilgisine göre bu kadarı bile fazlaydı ya...»

Neely, yerinden fırlayıp Helen'i öfkeli gözlerle süzmeye başladı. Tuvalet bakıcısı da yerinden kalkmış, onlara yaklaşmıştı. Enteresan bir olaya tanık olacağını düşünüyordu.

Ann, hemen: «Gel, Neely, gidelim» diye söylendi, «Kevin bizi bekliyor.»

Neely, Ann'in kolunu yana itti, gene kızgın kızgın Helen'e baktı. «Sen bana ne dedin?»

Helen ayağa kalktı, gözlerini Neely'ye dikti: «Dilenci dedim ne olacak yani? Okula bile gitmemiş bir vodvil sürtüğünden başka neydin? Şarkıların sözlerini nasıl ezberlediğine şaşmıştım... Ben sırf Ann ile samimî olduğum için sana fırsat verdim.»

«Hıh, samimi arkadaşmış, güleyim bari... Senin tek isteğin onu maşa gibi kullanmaktı.»

«Sen su katılmadık serserisin... Ann ile ben gerçekten çok iyi anlaşan iki samimi arkadaştık... Fakat aramıza basit bir anlaşmazlık girdi. Ben onun bir serseriyle başını derde sokmasından korktuğum için uyarıda bulunmuştum. O da bana hak verecek yerde o serserinin peşinden gitti. Ben, herşeyi onun iyiliği için yapmıştım...» Helen, bu defa Ann'e döndü. «Nasıl herif gerçekten serserinin biriymiş değil mi? Ben haklıymışım değil mi? Ben her zaman seni dost bilmişimdir.»

Neely: «Haydi, Ann gidelim» dedi, «bu acıklı konuşma yüreğimi fazla paralamaya başladı...»

Helen, Neely'ye hiç aldırmadan Ann'e gülümseyerek baktı: «Sözlerime inanmanı istiyorum, Ann» dedi, «benim hiç bir zaman candan arkadaşım olmadı. Herkes benden faydalanıp sonra yüzüstü bırakıyor. Ben ise seni eskidenberi sevmişimdir. Başarılarınla da o kadar iftihar ediyorum ki... Artık New York'a döndüğüme göre sık sık buluşup gezelim olmaz mı, şekerim?»

Neely: «Ann, hadi gidelim» diye ısrar etti.

Helen, masum bir tavırla: «Acelen ne?» dedi. «Nereye gideceksiniz böyle? Duyduğuma göre şu anda elinde zamandan bol birşey kalmamış.»

Neely de bu sözlerin altında kalmadı. «Oyunun tenkitleri yayınlandıktan sonra senin de hayli boş zamanın olacak» dedi.

Helen omuzlarını silkti, «Oyunu beğenmeyebilirler ama yarın öğleye kadar en aşağı altı teklif alacağımı umuyorum. Senin programında neler var bakalım? Bu geceki gibi birkaç bedava konser mi?»

Neely cevap verdi, «Sesindeki bu titremeyle kısa bir süre sonra bedava konser vermeyi bile başaramayacaksın. Hem bu gece senin şarkılarını tekrar dinlemek isteyen kimse çıkmadı.»

Helen'in boynu pençe pençe kızardı. Neely'ye cevap verirken

sesi iyice çatallanmıştı. «Senin gibi unutulmaya yüz tutmuş bir sokak şarkıcısı ses titremesinden ne anlar? Tam otuz yıl ben en iyi şarkıcı olarak alkış topladım. İstediğim zaman gene birinci sınıf şarkıcı olabilirim. Fakat sen bedava konserlerine devam etmeye bak, zira başka türlü sesini duyuramayacaksın. Artık senin işin bitti... Haydi şimdi yolumdan çekil, artist bozması. Belki senin gidecek yerin yoktur ama dışarda seni bekleyen bir erkek var.»

«Erkek mi?» Neely, güldü, «sen ona erkek mi diyorsun? Evet, onu bekletmemelisin, zira bundan sonra seninle ancak böyle homolar ilgilenir... O da gecenin masrafını ödemen şartıyla tabii...»

«Sen bu işleri iyi bilirsin tabii... Vaktiyle bir homoyla evlenmiştin çünkü... Hay allah ,ayol sen homonu elinde tutamadın. İkizleri koz kullanmak bile işe yaramadı. Hey, ikizler de homo mu?» Helen, dışarı çıkmaya hazırlanıyordu fakat Neely onu alıkoydu.

«Çocuklarım için ne dedin bakayım?» Neely'nin sesi titriyordu.

«Canım iki küçük homoya sahip olmanın kötü bir tarafı var mı? Duyduğuma göre homolar annelerine karşı gayet iyi davranıyorlarmış. Hadi şimdi çekil yolumdan...» Helen, Neely'yi kenara itip kapıya yürüdü, fakat Neely bağırdı: «Gidemezsin, yağ tulumu» Sonra da kadının arkasından koşup saçından kavradı. Helen kaçmaya çalıştı, fakat Neely saçlarını sımsıkı tutmuştu.

Birden Neely bir hayret çığlığı kopardı, elinde kalan saç yığınına dehşet içinde bakakaldı. O anda Helen de ellerini başına götürdü.

Neely, uzun siyah perukayı Ann'e göstererek: «Bir peruka» diye bağırdı, «allahım, karının saçları bile sahteymiş.»

Helen, perukasını almak için elini uzattı, fakat Neely geriye sıçradı.

Helen bağırdı, «Saçımı ver, pis karı. Üç yüz dolara aldım onu...»

Neely, perukayı başına geçirip salonun ortasında dansetmeye başladı. «Hey, şimdi de esmer oldum...»

Helen, Neely'nin peşinden geldi, «Ver şunu bana allahın belâsı, ver.»

«Sana hiç yakışmamıştı, Helen. Biliyor musun bu halinde çok daha fazla ilgi çekersin. Besleme traşı olmuş derler.»

«Saçlarımı uzatıyorum. Jamaika'daki o beceriksiz berberler saça boya sürmesini bilmiyorlar. Burada permanat yaptırınca saçlarım dökülüverdi. Haydi, Neely, ver şu perukayı.»

Neely, ani bir kararla, tuvaletlerden birine girdi. Helen de arkasından koşmuştu ama geç kaldı, Neely, kapıyı içerden kilitlemişti bile.

Bir kaç saniye sonra tuvaletin sifonunun çekildiğini duydular, kulaklarına su sesi geldi.

Helen, bağırdı: «Aman allahım, ne yapıyorsun orada?» Helen, Ann'e döndü: «Galiba saçlarımı tuvalete attı. Eğer böyle birşey yaptıysa onu öldürürüm. Yemin ederim, öldürürüm.»

Ann ile bakıcı kadın Neely'yi yola getirmeye çalışırlarken Helen de tehdit savurmaya başlamıştı. İçerden ise durmadan çekilen sifonun sesi ve Neely'nin kahkahaları geliyordu. Helen kapıyı yumrukladı. Birden içerden tuhaf sesler gelmeye başlamıştı. Kapının altından da sular salona yayılmaya başlayınca, kapı açıldı. Neely dışarı çıkt: «Karının perukasını lâğım bile kabul etmiyor» diye haykırdı.

İçeri giren bakıcı elinde ıslak perukayla dışarı çıktı. Helen bağırmaya başlamıştı: «Mahvolmuş perukam. Şimdi ben ne yapacağım? Dışarıya nasıl çıkacağım?»

Ann hiçbir şey söylemeden donakalmıştı. Tuvaletin bakıcısı, sesinin tonunu fazla yükseltmemeye çalışarak: «Bu yaptığınız doğru bir hareket değildi, Bayan O'Hara» dedi, «Kanalizasyon borularına zarar vermiş olabilirsiniz.»

Neely güldü, «Tamiri yaptırın, faturayı da bana gönderin. Kaç paraysa veririm. Buna da değer doğrusu..» Çantasını açıp, beş dolar çıkardı, kadına uzattı. Sonra Ann'e döndü, «Haydi, biz de gidelim. İhtiyar dazlak kartal da rahat rahat ağlasın İnşallah senin genç homo da orada tek başına otururken üşüyüp acıkmaz...»

Ann, Neely'nin peşinden kapıya yürüdü. Dışarı çıktıkları zaman da arkadaşına sitem etti: «Neely, bu yaptığın hiç doğru değildi.»

«Doğru değil miydi? Hıh, onu öldürmeliydim...»

«Ama haksızsın... Herkes gitmeden Helen oradan dışarıya çıkamayacak.»

«Canım, bu gece burada kapalı kaldığını farzedelim. Yarın kendine başka bir peruka alabilir. Fakat yarın ben onun söylediği sözleri teker teker hatırlayacağım... Çocuklarıma ve bana söylediği sözler unutulacak cinsten değildi. Demek benim işim bitmiş. Sadece bedava konserler verebilirmişim ha? Vay gidi edepsiz vay...» Neely, masalarına gelince Kevin'e sordu.

«Televizyon programı için yaptığın tekliften vazgeçmedin ya, Kevin?»

Kevin'in yüzü güldü.

Neely, «Pekalâ» dedi, «seninle anlaştık demektir.»

Neely, yerine oturduktan sonra kadehine şampanya koydu. «Kon-

tratları hazırla, menacerlerimle avukatlarıma kopyalarını gönder. Bir de onlar gözden geçirsinler...»

Kevin, mutlu bir sesle; «Yarın sabah ilk işim o olacak» dedi.

Onlar konser programını konuşurlarken salon da adamakıllı tenhalaşmıştı. Neely ile Ann, Helen'in masasında oturan genç adamı seyrettiler. Zavallıcık, gözlerini kapıya dikmiş kıpırdamadan oturuyordu. Çok da endişeli olduğu halinden belliydi.

Kevin, hesabı öderken: «Acaba Helen Lawson'a ne oldu?» dedi, «belki de hayranlarından biriyle başı derde girmiştir.»

Neely, masum bir tavırla: «Yaa,» dedi, «belki de biri saçını başını yolmuştur kadının...»

Kapıdan çıkarlarken Ann, arkasına dönüp baktı. Genç adam, hesabı ödeyecek parayı bulmak için telâşla ceplerini karıştırıyordu. Kevin, Ann'in kolunu sıktı. «Bu televizyon programı meselesinde kararından caymayacaksın değil mi, Neely?»

Neely, Kevin'in koluna girdi: «Hayır, senin için duyarak, isteyerek söyleyeceğim. Fakat bana çok para vereceksin.»

«Memnuniyetle...» Kevin Ann'e minnet dolu gözlerle baktı. Şu kadınlar gerçekten pek garipti. Bir erkek onları kandırmak için ne kadar uğraşırsa uğraşsın faydası yoktu... Ama iki kadın başbaşa verip on dakika konuştu mu herşey halloluyordu...

*

Kevin, gazetelere dergilere Neely'nin televizyon konserinin haberlerini yağdırmıştı. Her gün bu konuyla ilgili bir yazı, bir haber yayınlanıyordu mutlaka. Ünlü dergilerin, gazetelerin muhabirleri Neely ile röportaj yapıp genç kadının bu konudaki fikirlerini halka duyurdular.

Ayrıca Kevin çok tanınmış bir prodüktör, bir rejisör ve koreografla anlaşma imzaladı. Bir taraftan da programda reklâmı yapılacak yeni mamüller hazırlanıyordu. Program, Kasım ayının başında yayınlanacaktı ve herkes de bunun yılın en önemli San'at olayı olacağına inanıyordu.

Neely, bir otele taşındı. Bir piyano kiraladı ve Ekim ayını, oteliyle televizyon stüdyoları arasında mekik dokuyarak geçirdi. Prova yapıyor, yemeklerine dikkat ediyor ,eskisi gibi disiplinli bir hayat sürüyordu. Hollywood'dakilere ve Helen Lawson'a yanıldıklarını göstermeye azimliydi. Gazetelerde yayınlanacak güzel yazıları okurken Helen'in yüzünün alacağı ifadeyi merak ediyordu. Her gazete, Neely'nin

aldığı ücretin şimdiye kadar televizyonda ödenen en yüksek ücret olduğunu yayınlamıştı. Ayrıca Neely'nin yeni bir teknikle çalışmayı göze almasını da takdir ediyorlardı.

Neely hiç korkmuyordu. Gerçi televizyonda sahne tekrarlamak diye birşey alamazdı ama bildiği eski şarkılarla sahne tekrarlamaya gerek kalmıyacaktı. Hollywood'a da, düşmanlarına da Neely O'Hara'nın kim olduğunu gösterecekti... Ama gazetecilerin yanında korkmadığını belli etmiyordu. Tam tersine, «Çok korkuyorum» diye yalan söylüyordu, «seyircilerimin karşısında istediğim kadar başarılı olamazsam, diye korkuyorum.»

Konser gününden önceki gece Neely, yatarken üç 'Seconal' aldı. Kostümlü prova sabahleyin onda başlayacaktı. Genç kadın tam zamanında stüdyoya geldi. İyice dinlenmişti ve çalışmaya başlamak için sabırsızlanıyordu. Makyaj denemeleri bir saat sürdü. Saat on bir buçukta da genel prova başladı. Programın açılış sözlerini başarıyla, hiç bir hata yapmadan söyledi. Sonra birinci şarkıya başladı. Üç mısra henüz söylemişti ki rejisör bağırdı. «durun» Yerinden kalktı, Neely'nin yanına geldi, «Neely, şarkını yanlış kameraya bakarak söylüyordun.»

«Anlamadım.» O şarkı söylemeye bakardı, kamera meselesiyle de kameranın ilgilenmesi gerekirdi.

«Bir numaralı kamera açılış söylevinde kullanılacak... Şarkın için de iki numaralı kameraya bakacaksın.»

«İki numaralı kamera hangisi?»

«Üzerinde kırmızı ışık yanan. Şarkının birinci yarısını o kameraya, koro kısmını üç numaralı kameraya, son sekiz mısraı da gene iki numaralı kameraya bakarak söyleyeceksin.»

«Bütün bunları hesaplayabilmek için benim hesap uzmanı olmam gerekir. Bu kadar kameraya niçin ihtiyaç var, onu anlamıyorum.»

«Sen sadece kırmızı ışığı hatırla... Işık yanan kamera senin filmini çekecek olan kameradır.»

Neely, gene kameraları dikkatle gözlemeye başladı. İşler yolunda gidiyordu ama bu defa da suflör kartlarını kaybetmişti. Bundan sonraki denemede kartları buldu, fakat üç numaralı kameraya bakmayı unuttu.

Rejisör yalvardı : «Siz kartlarla uğraşmayın. Sadece kameraları izleyin.»

«Ama ben kameranın beni izlemesine alışkınım.»

Rejisör, sabırla söylendi, «Alışırsın. Şimdi bir kere daha deneyelim.»

İki prova daha yapıldı. Rejisörün yüzü, yorgunluktan, ümitsizlikten bitkin bir hal almıştı. «Neely, iki kere tebeşirle çizili sahanın dışına çıktın. Yani kameranın sınırlarından dışar çıktın.»

«Ama şarkı söylerken hareket etmek zorundayım.»

«Güzel yavrum, öyleyse yürüyeceğin yerleri işaretleyelim de ben kameraları ona göre ayarlatayım.»

«İşaretleyemeyiz. Ben hislerime göre hareket ederim. Her dakika da hislerim değişir...»

Kamera provaları böylece saatlerce sürüp gitti. Neely'nin makyajı bozulmaya yüz tutmuş, saçında şekil namına birşey kalmamıştı. Saat beşte, programı başından sonuna kadar kesintisiz bir kere bile prova edememişlerdi.

Rejisör, yemek molası verdi. Sonra Neely'nin yanına geldi. Kolunu genç kızın boynuna doladı, «Saat altıda programı başından sonuna kadar bir kere tekrarlayacağız» dedi, «hata yapsan bile durma, şarkına devam et. Programın saatini ayarlamak zorundayım. Provadan sonra sana hatalarını, kesilecek yerleri söylerim. Sen de makyajını tazelemeye ve konserden önce biraz dinlenmeye vakit bulursun.»

Neely için bu son prova tam bir kâbus olmuştu. Kameranın kırmızı ışığı durmadan yanıp sönüyor, Neely'nin gözlerini alıyordu. Kartlar, gözlerinin önünde dansetmeye başlamıştı. Salonun sıcağı dayanılır gibi değildi. Tam bir şarkının havasına kendini kaptırıp gözlerini açıyor ve kırmızı ışığı arıyordu. Hollywood'daki gibi kamera onu takibetseydi ne iyi olacaktı. Halbuki burada o kırmızı gözlü canavarı Neely'nin takibetmesi gerekiyordu. Kartlar da nereye kaybolmuştu? Soldakine mi, evet, onun kırmızı ışığı yanıyordu. Çok şükür, şarkı bitmişti. Eee, şimdi ne yapacaktı? Kartta ne yazılıydı? Haa, sahi Ann'i takdim edecekti. Elbise değişmeye de üç dakika ayrılmıştı. Bukadarcık zamanda soyunamazdı bile.

Neely kendini tutamayıp bağırdı, «Bu işi yapamayacağım... Tebeşirle çizilen çizgiler, kamera ışıkları, elbise değiştirmek gibi konularla kafamı yorarsam, ben şarkı filân söyleyemem... Eğer gözlerimi kapamak istiyorsam, kapamalıyım. Ben böyleyim işte. Yapamayacağım, anlıyor musunuz, yapamayacağım...»

Kevin kontrol odasındaydı. Hemen rejisörün yanına koştu. İkisi beraber Neely'yi teskin etmeye çalıştılar.

«Hayır, devam edemem. Kendimi rezil edeceğim.»

Rejisör yalvardı : «Neely, sen birinci sınıf artistsin. Salon hayranlarınla dolup da alkışlar başlayınca değişeceksin.»

Neely, hıçkırdı, «Hayır, en aşağı bir hafta kamera karşısında prova yapmalıyım. Bir seferde sekiz işi birden yapıp şarkı söyleyemem... Belirli çizgiler üzerinde yürüyüp, kemaralara kartlara bakamam... Yapamayacağım...»

Ann, arkadaşına sarıldı, «Neely'ciğim, Philadelphia'da bir saniye içinde büyük bir rolü üzerine almıştın, hatırlıyor musun?»

Neely bağırdı, «O zaman kaybedecek birşeyim yoktu. Daha çocuktum. Tehlikeye düşen şöhretim filân da yoktu. Şimdi bir yıldızım. Eğer seyircinin karşısına kötü bir vaziyette çıkarsam ya da bir hata yaparsam, herşey mahvolur.»

Rejisör, «İnanın, bu işi başaracaksınız» diye durmadan tekrarlıyordu.

«Hayır hayır... Konsere çıkmayacağım.»

Ann ısrar etti : «Neely, çıkmaya mecbursun. Şirkete konserin ücreti ödendi bile... Bir saat sonra başlayacak.»

Neely hıçkırdı, «Yapamayacağım.»

Rejisör birden öfkeyle bağırdı : «O zaman da bir daha hiçbir yerde iş bulamazsınız...»

«Bulmak isteyen kim? Bir daha televizyon stüdyolarına adımımı atar mıyım?»

Rejisör sakin bir tavırla : «Ben sadece televizyonu kastetmedim» dedi, «diğerleri de iş vermezler size.»

«Kim demiş?»

«Kanun böyle emrediyor. Eğer bir programı bu şekilde yarıda bırakırsanız, bütün birlikler, sendikalar harekete geçer, boykot edilirsiniz.»

«Birdenbire düşüp ölürsem ne yapacaklar?»

Rejisör, soğuk soğuk güldü, «Maalesef sizde hiç de öyle bir hal yok.»

«Aniden hastalandığımı ilân edemez misiniz?»

Rejisör içini çekti, «Şirketin doktoru seni muayene etmek isteyecektir. Televizyon şirketi senin uğruna çok büyük masraflara girişti. Şimdi beni dinle. Bir saatin var. Bu zaman içinde konseri filân düşünmeden dinlenmene bak...»

Neely, soyunma odasına gitti Hemen telefonu açıp kaldığı oteldeki genç uşaklardan birini aradı. Çocuk on dakika sonra geldi. Yirmi dolarlık bir banknot ile küçük bir ilâç şişesi el değiştirdi. Neely,

ümitle şişeye baktı. «Küçük kırmızı bebekçikler» diye mırıldandı. «Haydi vazifenizi yapın ,göreyim sizi. Bütün ümidim sizde. İçkiyle de muvaffak olamayacağım bu defa... O zaman sarhoş olduğumu söylerler...» Neely hemen altı tane hap yuttu. «Haydi, bebeklerim, vazifenizi yapın...» Genç kadın divana uzanmıştı. «Haydi... Bütün gün ağzıma bir lokma bile koymadım. Siz küçük bebekler, boş midede daha çabuk iş görürsünüz...»

On dakika içinde Neely'nin vücuduna o tatlı rehavet çökmüştü. Konser saatinde uyuya kalmış olacak, böylece meseleyi halledecekti. Yok, yok bu kâfi değildi. Ona acı kahve içirip uyandırabilirlerdi. Zorla yerinden kalktı. İki hap daha yuttu, «Haydi bakayım, bebecikler, Neely'yi iyice uyutun, kimse kaldıramasın onu.»

Hayal meyal orkestranın akort seslerini, sahneye girenlerin gürültülerini duyuyordu. İki hap daha yuttu. Uzaktan birinin kendisini çağırdığını duyar gibi olmuştu ama o şimdi çok uzaklardaydı...

*

Konser saatinde eski programlardan birinin filmi gösterildi. Bazı teknik imkânsızlıklardan dolayı Neely O'Hara'nın konserinin yayınlanamayacağı bildirildi. Kevin, Neely O'Hara'nın aleyhine dava açmadı, ama Şirket genç kadının peşini bırakmadı. Neely hikâyesinin diğer sanatçıların kulaklarına küpe olmasını istiyorlardı. Yeni mevsim için bir sürü ünlü artistle anlaşma yapılmıştı. Neely bu işden kolayca yakasını sıyırdığı takdirde, başka felâketler de olabilirdi... Neely'e bir yıl televizyon, sinema, gece klüpleri ve tiyatrodan boykot cezası verildi.

Önce Neely bu cezayı umursamadı. California'ya gidip yüzme havuzunun başında sefa sürmeye baktı. Gazeteler ve dergiler, ona karşı yaylım ateş hücuma geçmişlerdi. Onun fazla kaprisli olduğunu ileri sürüyorlardı. İçkiye de fazla merak sardığı ima ediliyordu. Hepsi de Neely'nin devrini doldurduğu kanısındaydı.

Bazan, günlerce yataktan çıkmadığı oluyordu. Hizmetçi onu zorla havuzun kenarına göndermedikçe genç kadının yerinden kıpırdamayı canı istemiyordu. Bazen de geceyarısı arabasına atlayıp bir bara gidiyordu. Yüzü makyajsız, başında bir eşarpla, tanınmadan, diğer müşterilerin arasına karışıyor, birasını içiyordu. İnsanların arasında olmak ona zevk veriyordu. Hiç birşey umurunda değildi; bol parası vardı; bir yıl hiç çalışmadan rahat rahat yaşayabilirdi. Ondan sonra

da kendine çeki düzen verip Broadway oyunlarından birinde rol alacaktı. Bu da eğlenceli olacaktı herhalde... Bu arada da canı ne isterse yiyecekti, ne isterse içecekti... O kırmızı ve sarı bebekler yanındayken hiç birşeyden korkmuyordu. Hatta şimdi bir de mavi çizgililer vardı...

*

Neely'nin yaptıklarına Ann çok üzülmüştü. Önce onunla beraber California'ya gitmeyi düşündü. Neely yalnız bırakılacak durumda değildi. Fakat kendi programlarını ne yapacaktı? Sonra Kevin'e karşı da sorumluluğu vardı... Neely'nin rezaletinde kendisinin de payının olduğunu düşünerek üzülüyordu. Kevin, Neely'nin yüzünden büyük mali yük altına girmişti. Bu durumda kendisinin de işleri yarım bırakması doğru değildi.

Haftalar geçtikçe Neely için duyduğu endişe de azalmaya yüz tutmuştu. Televizyon programlarının hay huyu içinde herşeyi unutması kolaydı. Bazan spot lâmbalarının sıcağına dayanmak zor oluyordu ama hiç bir zaman da işini bırakmayı düşünmüyordu. Yapmak istediği başka bir iş yoktu ki...

Bazan gazetelerde Neely ile ilgili haberler gözüne çarpıyordu. Genç kadının kendini mahvettiği belirtilmekteydi. Fakat Ann, Elli İkinci caddedeki o tozlu pansiyon odasında tanıdığı hayat dolu, zeki genç kızla bu şişman sinir hastası kadın arasında bir bağlantı kuramıyordu. Gerçek Neely, o pansiyon odasında kalmıştı. Hollywood'un yarattığı bu hayalet zamanla kaybolacak, gerçek Neely geri dönecekti.

Bu yerin, insanları gerçekten değiştirmesi imkânsız görünüyordu ona. Aradan yıllar geçtiği halde, bir çok bakımlardan Ann kendinde herhangi bir değişiklik hissetmiyordu. New York'a ilk geldiği gün neyse, şimdi de oydu. Aslında oturup da kendini tahlil etmeye kalkışsa, New York'un ona eskisi gibi heyecan vermediğini farkedecekti. Beşinci Cadde de artık onu eskisi kadar ilgilendirmiyordu. Noellerde Rockefeller Meydanına konan dev Noel ağacı bile Ann'in gözünde değerini kaybetmişti. Gece Klüplerinde ve tiyatrolardaki galalarda da hep aynı yüzleri görmekten bıkmıştı.

Ama gene de burası Lawrenceville'den daha iyiydi. Lawrencevillo'de insanlar kış uykusuna yatarlar ve hayat böylece akıp giderdi. Hiç olmazsa Ann göze çarpmasını bilmiş, hareketli bir dünyaya kavuş-

muştu. Ama bir eksiklik vardı gene de. Bazan aynanın karşısına geçip kendini tarafsız nazarlarla süzüyordu. Acaba değişmiş miydi? Artık makyaj yapıyordu. O ilk günlerde El Morocco'ya yüzünde biraz pudra ve rujla gitmek cesaretini gösteren kendisi değil miydi? Şimdi gözlerini boyamadan, yüzünü pudralar ve kremlerle maskelemeden sokağa çıkarsa çırılçıplak dolaşıyormuş hissi uyanıyordu Yalnız giyimde halâ sadelik taraftarıydı. Ünlü modacılar onun zevkine uyacak kıyafetler hazırlıyorlardı. Jennifer'in verdiği vizon mantoyu da çoktan New York'un en tanınmış kürkçülerinden birinin hazırladığı mantoyla değiştirmişti...

Fakat bir keresinde, Allen Cooper'in yüzündeki ifade, ona zamanı unutturuvermişti. Bir akşam, tesadüfen «Colony» Gece Klübünde karşılaşmışlardı. Ann, Kevin ile beraberdi. Allen de onu karısıyla tanıştırdı. Bayan Cooper, sempatik, kibar tavırlı bir genç kadındı. Parmağında da vaktiyle Allen'in Ann'e vermiş olduğu elmas yüzüğün eşi vardı.

Günün birinde Allen'le karşılaşırsa ne yapacağını, neler hissedeceğini çok kereler düşünmüştü. Ve önceden hayali kurulan tüm karşılaşmalar gibi bu da tahminin aksine pek sakin bir buluşma oldu. Allen'in saçları dökülmeye başlamıştı ama halâ çizgili kravat takıyordu ve halâ Gino'yla beraber dolaşıyordu. Yalnız Gino birden yaşlanıvermişti.

Ann, Allen'in ona karşı ilgisiz davranmaya çalıştığını biliyordu ama adamın gözlerindeki hayranlık ifadesini de farketmemek imkânsızdı: «Ann... Seni çok iyi gördüm... Fevkalâdesin...»

«Seni her zaman televizyonda seyrediyoruz, öyle değil mi, Gino?»

Gino cevap verdi, «Yaa, öyle...»

Kısa bir sessizlik oldu. On yıllık ayrılıktan sonra birbirlerine söyleyecek başka söz bulamayacak mıydılar?»

«Allen, daima sizin programlarınızı ilgiyle seyrediyor.» Konuşan Allen'in karısıydı.

«Beni ilgiyle seyrettiğinize memnun oldum. Çünkü bir çokları benim programım başlayınca bira almak için buzdolabının başına koşuyorlar...»

«Hayır, ben Gillian mamûllerini kullanmadığım halde daima programlarınızı seyrediyorum. Güzellik uzmanım diyor ki...» Kadın birden sustu. Allen, karısını susturmak için kolunu sıkmıştı.

Kevin, imdatlarına yetişti: «Sizin gibi genç ve sevimli bir hanımın kozmetik kullanmasına gerek yok ki...»

Kadın kızardı, sevinçle gülümsedi.

Gino, şikâyete başlamıştı. «Bizim masa ne oldu? Buraya gelecek yerde El Morocco'ya gitseydik, böyle ayakta kalmazdık.»

Şef Garson, Kevin'e masalarının hazır olduğunu bildirince, birşeyler mırıldanarak vedalaştılar. Gino, servisin kötülüğü hakkında yeni bir konferansa başladığı sırada Ann ile Kevin masalarına doğru ilerlediler.

Ann, duygulanmıştı. İnsanlar ayrılıyor, aradan yıllar geçiyor, tekrar karşılaşıyorlar, fakat bu karşılaşma bir yeniden buluşma havasını taşıyamıyordu... Tatlı hatıraları anmak akla bile gelmiyordu. Sadece zamanın geçtiğini, herşeyin de eskisi gibi parlak ya da çekici olmadığını hatırlayıveriyorlardı.

Lyon'un İngiltere'de olmasından memnundu. Günün birinde onunla da böyle karşılaşmayı, saçlarının döküldüğünü, yanındaki kızın çok genç olduğunu görmek istemezdi. Hatıralarla avunmak daha iyiydi...

Ann, Jennifer'i de merak ediyordu. Acaba Jennifer, vatanına *dönmekten korkuyor muydu? Son dakikada Fox Şirketinin teklifini* reddedip Avrupa'da kalmıştı. Hollywood'dan mı korkuyordu acaba? Ama buna imkân var mıydı? Bugün Avrupa'nın bir numaralı yıldızıydı, filmleri Amerika'da da aynı derecede beğeniliyordu. Perdede gerçekten harikulâdeydi, Jennifer... Ann, ışık ve makyaj hilelerinin farkındaydı ve Jennifer otuz yedi yaşına gelmişti. Belki de Avrupa'da kalmakla akıllılık ediyordu. Eğer Hollywood'a gidenlere Neely örnek olacaksa, burası gerçekten korkunç bir kentti.

Yıl, 1957

Jennifer, Hollywood'dan korkuyordu, hem de ölesiye. Bir yıl önce, yarım şişe 'Seconal' ile bir mide yıkanması yüzünden Jennifer, Claude'u Fox Şirketiyle yapacağı anlaşma üzerinde biraz düşünmeye zorlamış ve sonunda anlaşma imzalanmamıştı. Fakat bu defa gene parlak bir teklif almışlardı ve bu da öyle kolay kolay geri çevrile-

çek cinsten değildi. Üç filmlik bir anlaşmaya karşılık bir milyon rolar, bir İsviçre bankasına yatırılacak ve gelir vergisinden de muaf tutulacaktı. Tabii bu parayı Claude ile paylaşacaklardı ama kesintisiz yarım milyon dolar, önemli bir paraydı. Jennifer bunu geri çeviremezdi. Otuz yedi yaşındaydı, fakat halâ formundaydı. Işık oyunları sayesinde küçük çizgiler de ortadan kalkabiliyordu. Tabii, filmcilerle Claude konuşacak, herşeyi o halledecekti. Bu arada kameraya ipekli kumaş koymak ve yumuşak ışık meselelerini de herhalde yoluna koyardı. Ama fotoğrafçılara da ayrıca poz vermek zorunda kalacaktı. New York'ta 'İdlewild'da Havaalanında fotoğrafçılar onun resimlerini çekmek isteyeceklerdi. Hollywood'da daha da büyük bir kalabalık onu karşılayacaktı. Fotoğraf makinelerini aldatmaya imkân yoktu. Fakat Claude bir çare bulurdu mutlaka. Belki de Garbo' vari bir program uygulayıp resim çektirmemesini söyleyecekti.

Kontratı imzaladıktan bir hafta sonra, bir sabah erkenden Claude, Jennifer'in apartmanına geldi.

«Telgrafı şimdi aldım. Parayı bankaya yatırmışlar.»

«İkimizin hissesini ayrı ayrı mı yatırmışlar?»

«Evet... Senin cüzdan numaran burada. İyi bir yere sakla. Benimki ayrı.»

Jennifer, neşeli bir halde gerindi. «Ne kadar iyi değil mi? Amerika'ya gitmeden önce üç ay dinlenebileceğim. Belki önce Capri'ye oradan da New York'a geçmeyi düşünüyorum. Başıma siyah bir peruka takarım. Ann ile beraber oyunların hepsini görür, bol bol gezip eğleniriz. Oh, tekrar İngilizce konuşmak herhalde çok güzel olacak.»

Claude, yorganı açtı, Jennifer'e yataktan kalkmasını söyledi. Sonra da pencereleri ardına kadar açtı.

Jennifer sordu, «Sen delirdin mi?»

«Olduğun gibi pencerenin yanında dur bakayım.»

Jennifer, titredi. Eylül ayındaydılar ama güneşin ışınları pek kuvvetsizdi ve bulutların arasından zorlukla ortaya çıkabiliyordu.

Claude, icini çekti, «Evet, yaptırmak şart.»

«Ne yaptırmak şart?»

«Yüzüne plâstik ameliyat yaptırmak şart»

«Sen çıldırmışsın.» Jennifer, üzerine bir elbise geçirdi.

Claude, kadını aynanın önüne çekti. «Gündüz gözüyle kendine bak bakalım Hayır, başını yukarı kaldırıp gülümseme. Kendini serbest bırakıp aynaya bak.»

«Claude... Her zaman makyajlı olacağım? Sonra hangi açılardan

güzel göründüğümü de iyi biliyorum. Beni bu halde görmek fırsatını kim elde edecek?»

«Hollywood... Makyajcılar, stüdyonun berberleri... Böyle şeylerin dedikodusu etrafa çabuk yayılır...»

«Ama durumum pek de kötü değil. Otuz yedi yaşında bir insan için hiç fena sayılmam...»

«Evet ama yirmi yedi yaşında da göstermiyorsun.»

Jennifer aynaya baktı. Eh, çenenin altında küçük bir torbacık vardı ama pek de önemsenecek birşey değildi bu... Başını şöyle geriye atıp gülümseyince sarkık kayboluyordu. Ama böyle dümdüz durunca göze batıyordu. Evet, Claude'un ne demek istediğini şimdi daha iyi anlıyordu. Cilttеki gevşeme, yirmi yaşla otuz yaş arasındaki farkı iyice belli ediyordu. Gerçi görünürde çizgi mizgi yoktu ama gençliğin o tazeliği, diriliği de gitmişti. Bir gazinoda ya da kuvvetli ışık altında kimse bu değişikliklerin farkına varmıyordu... ama bir kere olan olmuştu... Galiba Claude'a hak vermek gerekiyordu. Otuz yedi yaşında yüz gerdirmek olacak şey miydi?

«Claude, Hollywood birdenbire seni endişelendirmesin. Ben oraya gittim. Şartlar, senin zannettiğin kadar ağır değil. Herkes birbirinden korkar Ben işimi yürütürüm, meraklanma.»

Claude, gürledi: «Ben senin orada sadece işini yürütmeni istemiyorum Sen Avrupa'nın seks ilâhesisin. Bütün Hollywood seni bekliyor... Onlar da kendi seks kraliçelerini sanc benzetmeye çalışacaklar... Monroe... Elizabeth Taylor, üstelik bunlar çok da genç.»

«Ben Liz Taylor da Marilyn Monroe de değilim. Ben Jennifer North'um. Ben, benim...»

«Peki, öyleyse, ben de fikrimi söyliyeyim mi? Bir yüz ile bir çift göğüsten ibaretsin. Hepsi bu kadar... Eskiden de böyleydi...»

«Son yedi filminde bir tek çıplak sahne yoktu.»

«Çünkü halk seni çıplak görmeye alıştı... Üzerine ne giyersen giy, herkes kumaşın altında neler bulunduğunu biliyor. Ve sen ne kadar giyimli olursan ol, onlar seni çıplak gördüklerini zannediyorlar. Sakın, seyirciye daha başka şeyler de verebildiğini düşünmeye kalkışma, hayal kırıklığına uğrarsın.»

«Amerika'da da seyirciler, benim için aynı şeyleri düşünüyorlardır.»

«Jennifer, sen benim görüşümün doğruluğuna inanmıyor musun?» Claude'un tavırları birden değişti, tatlı bir tebessümle gülümsemeye çalıştı, «Sende başka şeyler var tabii... Avrupa'da bir sürü

çıplak artist yetişiyor, fakat onlar senin eline su dökemezler. Çünkü senin fazla bir meziyetin var... Hiç bir Fransız kızında rastlanmayan tatlılık. Genç bir kıza yakışan tatlılık bu... Fransız kızlarının da başka meziyetleri var ama, sendeki Amerikan tazeliği onlarda yok... Körpe bir yüz. Sarı saçlarına ve şehvet uyandıran göğüslerine rağmen yüzünde masum bir genç kızı hatırlatan garip bir ifade var... Şimdilik vücudunla bir işimiz yok. Vücudun halâ çok güzel. Yalnız beş kilo zayıflamalısın.»

«Hayır, bunu yaptıramazsın Neely'nin de yıkılışına bu sebep oldu. Zaten şimdiden yüzümde çizgi belirmesin diye her gece üç uyku hapı alıyorum. Bana iştah kesici hapları yutturamazsın. Yeteri kadar zayıfım.»

«Çıplak sahneler için öyle ama son model elbiseleri giymeye kalkınca durum değişecek. Fakat korkma, sana hap yutturmayacağım. Herşeyi hazırladım ben. Uyku kürü için İsviçre'ye gideceksin.»

«Uyku kürü mü dedin? Bunu sinir hastalarına tatbik ediyorlar değil mi?»

«Fazla kilolar için de iyiymiş. Hastanenin sorumlularına senin beş kilo kaybetmen gerektiğini bildirdim. Seni sekiz gün uyutacaklar. Ve gözlerini açtığın zaman zayıf, güzel ve dinlenmiş bir insan olarak yatağından kalkacaksın. Bundan sonra belki de gıdığın iyice sarkmış olacak. Hemen bunun arkasından yüzünü gerdireceksin.»

*

Jennifer, Lozan tepelerinden geçerken Maria'yı düşündü. Acaba kızcağız nerelerdeydi? Aradan o kadar uzun zaman geçmiş olmasına rağmen herşeyi gayet iyi hatırlıyordu.

Klinik gerçekten güzeldi. Jennifer, buraya takma bir isimle gelmişti. Hastanenin bir kaç sorumlusundan başka hiç kimse onun gerçek hüviyetini bilmiyordu.

Başhekim, «Üzülmeyin» demişti, «uyuyacaksınız, sizi yemek saatlerinde uyandıracağız ve her an bir hemşire başınızda nöbet tutacak. Farkına varmadan yemek yiyeceksiniz, odada dolaşacaksınız, hatta banyo yapacaksınız. Ama dediğim gibi bunların hiç birinin farkında olmayacaksınız. Hemşire saatte bir sizin yatış şeklinizi değiştirecek. Uyandığınız zaman da beş kilo kaybetmiş olacaksınız.»

Jennifer gülümsedi, «Evet, ama hayatımın bir haftasını da kay-

betmiş olacağım. Hem ben uyku kürünün sinir bozukluklarına iyi geldiğini zannediyordum.»

«Doğru... Yalnız kökü çok eskilere dayanan hastalıkları iyileştiremiyoruz. Bunun için fizikoterapi hatta şok tedavisine ihtiyaç var. Fakat uyku kürü, çeşitli olaylar yüzünden beliren sinir bozukluklarını gidermeye birebir. İsterseniz size bir örnek vereyim. Hollywood' dan gelen evli bir kadın burada bizim müşterimiz. Kocası ünlü bir rejisördür. Küçük çocuklarından biri, kendi kendine yüzme havuzuna girmiş ve boğulmuş. Kadıncağızı teselli etmeye imkân yok. Çocuğunun ölümünü izleyen günlerde ne yapacağını, bu acıya nasıl dayanacağını bilmiyordu. Kocası ve dostları ona karşı çok anlayışlı davrandılar, kadıncağız zamanla acısının hafifleyeceğini bildiği halde bu kadar zaman geçirmeyi başaramayacağını zannediyor. İşte uyku kürü bu vakıada işe yarayacak. İnsan beyninde küçük merkezler vardır. Bu merkezlerin her birinde bir düşünce ya da bir hatıra gizlidir. Aynı şeyi devamlı olarak düşünürsek, merkez derinleşir ve bir daha da bozulmaz Aktörler, rollerini bu sayede ezberlemektedirler. Fakat düşünce durunca merkez de dağılmaya yüz tutar. Bir süre sonra da kaybolur. Çocuğun uğradığı felâket, kadının beyninde pek derin bir yer etmişti. Üç haftalık uyku kürü, bu düşünceleri silmeye yetecektir Kadın uyandığı zaman, çocuğunu kaybettiğini hatırlayacak ama bu kaybın verdiği acı da dinmiş olacak. Beş yılda elde edilecek olan sonuç böylece üç haftada elde ediliverecek...»

Jennifer gülümsedi, «Şey, eğer günün birinde şişman, mutsuz bir kız olursam üç haftalık kür için buraya gelirim. Şimdilik sadece beş kilo vermek istiyorum.»

Doktor başını salladı, «Bunun için bir hafta yeter.»

İş bu kadar basitti. Güleryüzlü bir hemşire ona bir bardak şampanya getirdi. «Güzel uyku ve mutlu düşünceler» dileğiyle yavaş yavaş şampanyayı içmeye koyuldu. Biraz sonra genç bir doktor odaya geldi, kan basıncına, nabzına baktı. Sonra da koluna bir iğne batırdı. Jennifer, bardağı bıraktı. Ömründe hiç böyle birşeyle karşılaşmamıştı. Ayak parmaklarından başlamış, bacaklarından, kalçalarından yukarı doğru yükselmişti... Sonra da birdenbire boşlukta yüzer gibi olmuş ve hiç birşey düşünemeyecek hale gelmişti.

Herhalde bütün gece uyumuşum!... diye düşünüyordu. Gözlerini açtığı zaman güneş oldukça yükselmişti. Hemşire elinde kahval-

tı tepsisiyle odaya girdi Jennifer gülümsedi, «Yemeklerde uyanmayacağımı söylemişlerdi ama işte görüyorsunuz ya uyanığım» dedi.

«Ama siz uyudunuz.»

«Ne kadar uyudum?»

«Sekiz gün.»

Jennifer, yerinden doğruldu: «Yani... Herşey tamam mı?»

Hemşire başını salladı, «Matmazel altı buçuk kilo zayıfladı.»

Jennifer, bir çığlık kopardı: «Aman ne güzel... Ne iyi bir buluş bu...»

Jennifer Paris'e döndü. Claude memnundu, «Yüzünü gerdirme işi için bütün hazırlıklar tamam» diye müjdeyi verdi. Bu defa Jennifer itiraz etmedi. Zira şu uykuda zayıflama işi onun yüzünü epey değiştirmişti Claude birden, «Soyun» diye emretti.

Genç kadın hayretle erkeğe baktı, «Peki ama Claude, aramızdaki aşkı gömeli yıllar oldu...»

Claude, canı sıkılmış bir halde, «Seninle sevişmeye niyetim yok. Sadece kilo kaybı vücuduna zarar vermiş mi onu görmek istiyorum.»

Jennifer, üzerindeki elbiseyi çıkardı. «Hiç birşey olmadı. Hem olsa da ne zararı var? Amerika'da çıplak sahneler çevirmeyeceğim ki»

Claude, genç kadının memelerini doktor gibi inceledi. «Göğüslerinin eskisi kadar diri olması için hormon tedavisi yaptıracağım» dedi, «yüzün gerildikten sonra dinlenme süresini geçirirken hormon iğnelerini yapacaklar.»

«Bütün bu önemli değişiklikler nerde yapılacak, öğrenebilir miyim?»

«Beni hayli uğraştırdı ama sonunda başardım. Yarın Plastik Kliniğine gidiyorsun. Tabii yine takma bir isimle.»

*

Claude haklıydı. Bu iş hiç de kolay değildi. Bir kere ameliyat yapılırken hayli canı acımıştı. Ama onu asıl üzen, sıkan taraf da dinlenme süresi olmuştu. Yüzü gözü şiş içinde, gözleri kan çanağına dönmüş bir halde günleri saymak asap bozucuydu. Tam altı hafta, insan yüzü görmeden odasında oturmuş, ya iyileşmez de böyle kalırsam diye üzülüp durmuştu. Fakat zaman geçtikçe yüzündeki sar-

gıların sayısı azalmış, gözlerindeki kan kaybolmuştu.

Şişler de inince Jennifer'in neşesi yerine geldi. Claude yerden göğe kadar haklı çıkmıştı. Bu, gerçekten pek büyük bir başarıydı. Yirmi yaşındayken bile bu derece güzel olduğunu hatırlamıyordu. Gerçi şimdi yirmisinde göstermiyordu ama hayat dolu, dipdiri bir genç kadındı. Yüzünde bir tek çizgi yoktu. Cildi de yumuşak ve pürüzsüzdü. Bu durumda Hollywood'un en meraklı ve kötümser gözlerini bile aldatabileceğinden emindi.

Aralık ayında, parlak bir günde New York'un İdlewild havaalanına vardı. Flaşlar parlayıp da gazeteciler etrafını sarınca genç kadın içinden Claude'a teşekkür etti. Kadın muhabirlerin onu alıcı gözüyle süzdüklerini farketmişti. İçinde en küçük bir endişe bile duymadan tatlı tatlı gülümsedi. Artık kuvvetli güneşten ya da meraklı bakışlardan korkusu yoktu. Bu haliyle kusursuz olduğunu biliyordu. Gazeteciler de bunu farketmişlerdi. Ertesi gün, hepsi Jennifer North'un perdede göründüğünden daha genç ve güzel olduğunu yazdılar.

Jennifer, bir hafta New York'ta kalıp Ann'le dolaşmak istemişti. İki arkadaş başbaşa saatlerce oturup konuştular. Jennifer, Avrupa'daki maceralarını anlattı. Nihayet Ann de Kevin'le arasındaki münasebeti açıkladı.

Jennifer üzgün, üzgün içini çekti: «Sen ne dersen de, evlenmeye yanaşmadığına göre ben bu adamın iyi bir insan olduğuna inanamam.»

Ann ısrar etti, «Benim için bunun bir önemi yok. Ben zaten ona aşık da değilim. Böylesi daha iyi.»

«Halâ o çocukluk günlerindeki romantik aşkı mı arıyorsun? Biliyor musun Ann, bence bir kadın ya sever ya da sevilir. İkisine birden sahip olmak imkânsızdır.»

«Neden?»

«Bilmiyorum ama bir türlü ikisi biraraya gelemiyor. Sen de farketmişsindir... Allen seni seviyordu, hatta evlenmek bile istemişti. Kevin de seni seviyor. Fakat ikisini de yüzüstü bırakabilirsin. Üstelik bu seni üzmez de. Sen Lyon'u sevdin... o da seni terketmek kuvvetini kendinde buldu...»

«Hayır, o meselede ben aptallık ettim. Geceleri neler düşündüğümü bilsen. Şimdi bile bazı geceler uyumayıp, keşke şöyle yapsaydım, keşke şunu söyleseydim, diye düşünüyorum.»

«Yani Lawrenceville'e dönmediğine pişman mısın?»

«Evet... Hep orada kalamazdık. Yazar olarak meslek hayatında önemli bir atılım yapamayacaktı. İlk kitabını eleştirmenler göğe çıkardılar ama hiç para getirmedi. Ondan sonra da o berbat ikinci kitabı yazacaktı. Bunu başkaları izleyecek ve nihayet film senaryolarında karar kılacaktı. Şimdi de Londra'da yaptığı iş bu. Gene aynı durum olacaktı. Yalnız bu defa Hollywood'a ya da New York'a gitmek zorunda kalacaktı. Herneyse birbirimizden ayrılmayacaktık ya... Ben hemen paniğe kapıldım. Eğer aklımı kullanıp biraz düşünseydim...»

«Evet ama böyle bir çırpıda sevdiği kadını terkedebilen bir erkek... Ann, belki de o seni hiç sevmedi...»

Ann'in kaşları çatıldı, «Beni seviyordu. Biliyorum, seviyordu.»

«Evet... Allen de senin onu sevdiğini zannetmişti. Kevin de senin onu sevdiğini zannediyor. Bu adam senden o kadar emin ki, seninle evlenmek zorunda olduğunu aklına bile getirmiyor. Eğer Kevin'in gerçekten seni sevdiğini düşünüyorsan, onu evlenmeye zorla. Ann. Sevilmek ele zor geçen bir şans. Ben bunu hiç tatmadım.»

«Yok canım. Bütün Avrupa seni seviyor... Şimdi de Amerika'yı kendine bağlayacaksın.»

«Onlar benim yüzümü ve vücudumu seviyorlar. Beni değil. Arada öyle büyük fark var ki, Ann.» Jennifer omuzlarını silkti: «Belki ben de sevilecek bir kadın değilim.»

«Ben seni seviyorum, Jennifer. Gerçekten seviyorum.»

Jennifer gülümsedi, «Biliyorum, hayatım, biliyorum. Neyse ki, sapık değiliz. Doğrusu fevkalâde bir çift olurduk...»

Ann güldü, «O zaman belki böyle uyuşamazdık. Dediğin gibi, biri sever öteki sevilir. Mamafih belki sapıkların dünyasında durum değişiktir.»

Jennifer'in gözleri uzaklara daldı, «Hayır, onlarda da durum aynı. Biri sever, öteki sevilir. Neyse, senin Kevin'in var, benim de Hollywood'um.»

Ann sordu, «Şöhretinden memnunsun değil mi?»

Jennifer, dudak büktü, «Bazan. Fakat bu işden nefret ediyorum. Ben hiç bir zaman hayatını çalışarak kazanmaktan hoşlanan bir insan olmadım. Hele artistliğe hiç hevesli değilim. Bir süre çevremle dikkati çektim. Önce Prensle sonra da Tony ile... Hiç bir zaman da elde ettiklerimi alın teriyle kazanmış değilim. Prensi de Tony'yi de şöhretimi de alın teriyle elde etmedim. Herşeyimi yüzümle vü-

cuduma borçluyum. Sadece beni sevecek olan insan uğruna hayatımı seve seve feda ederdim.»

«Eğer gerçekten bunu istiyorsan, yakın bir gelecekte aradığın erkeği bulursun. Buna inanıyorum.»

Jennifer, uzandı, Ann'in elini kavradı. «Benim için dua et, Ann. Bu ölüm yarışından kaçıp kurtulmak istiyorum. Beni sevecek bir erkek bulmalıyım. Bir çocuk istiyorum. Henüz çok gecikmiş sayılmam. Dua et de şu ideal erkeği bulayım ve Claude ile diğerlerine bir tekme vurup başımdan defedeyim.»

Yıl, 1960

1960 yılının ilkbaharında, Kevin Gillmore, tehlikeli bir kalp krizi geçirdi. İki hafta kül gibi bir yüzle ve yarı ölü bir halde oksijen çadırında yattı. Kendinde konuşabilecek gücü bulur bulmaz uzanıp Ann'in elini tuttu «Ann, yaşayacak mıyım?»

Ann, onun parmaklarını sıkıp, başını sallayınca Kevin ümitlenmişti.

«Bana söz ver» diye fısıldadı, «eğer kurtulursam benimle evlenecek misin?»

Ann, zorla gülümsedi, «Şimdi konuşma, Kevin, sadece dinlen, iyileşmeye bak.»

Kevin'in gözleri yaşardı. «Yalvarırım, Ann, Korkuyorum. Tek başıma yaşayamayacağım Yalvarırım. Benimle evleneceğini bilirsem yaşama gücünü kendimde bulacağım... Senin her zaman yanımda olacağını bilmek bana kuvvet verecek.»

«Kevin, dinlenmelisin... Yakında birşeyin kalmayacak.»

«İstediğin çocuklar için vakit fazla geç, Ann, fakat ondan başka ne istersen sana vereceğim. Şirketi vereceğim. Seyahat edeceğiz. Sen sadece benimle evleneceğini, beni hiç bir zaman terketmeyeceğini söyle, yeter...»

Ann, tekrar gülümsedi, «Pekalâ, Kevin, söz veriyorum, seninle evleneceğim.»

Ann, altı hafta, geceli gündüzlü Kevin'in başında nöbet tuttu. Adam kuvvetlendikçe evlilik meselesini büsbütün diline dolamıştı.

Beraber neler yapacaklarını, nerelere gideceklerini durmadan anlatıyordu Kevin, ona olan şükran borcunu böylelikle ödeyecekti. Zamanla bu fikir, Ann'e de cazip gelmeye başladı. Kevin'le niçin evlenmesindi yani? Ne bekliyordu? Otuz beş yaşındaydı... Aman yarabbi, otuz beş yaş!... Nasıl olmuştu bu? İnsan içinde hiç bir değişiklik hissetmiyordu, fakat birdenbire otuz beş yaşına geldiğini öğrenince şaşırıyordu. Yıllar birbirinin peşi sıra akıp gidiyordu. O kadar çok şey olmuştu ki... Bunlar, elle tutulamayacak şeylerdi... Büyük aşk ve çocuk sahibi olmak şansını elde etmiş fakat bundan faydalanamamıştı. Ama başka kazançlar da elde etmişti. Bir kere zengindi, İlk sermayenin iki mislinden fazla parası vardı. Henry, onun parasını kâr getirecek senetlere yatırmıştı. Her yıl Kevin de ona kendi şirketinin hisse senetlerinden veriyordu. Yakında bu şirketin de senetlerinin değeri bir misli artacaktı. Hayır, para onun için hiç bir zaman problem olmayacaktı. Bundan sonra hiç çalışmasa da, Kevin'den yardım almasa da zengin bir kadındı.

Zaten para onun için sadece bir araçtı. Ann hiç bir zaman Jennifer gibi olmamıştı... Zavallı Jen annesine para göndermek zorundaydı. Jen, şöhrete ulaşmak zorundaydı. Onun Hollywood'da kazandığı başarı, Ann'i pek sevindirmişti. Beş film çevirmişti. Hepsi de renkli ve çok güzel filmlerdi. Şarkıları Jennifer'in yerine başkası söylemişti. Uzun dans sahnelerinde de onun yerine başkası dansetmişti. Fakat yakın plânlarda hep Jennifer göze batmıştı. Genç kadının adı bir rejisör ve bir de tanınmış aktörle dedikoduya karışmıştı. Son sevgilisinin de bir prodüktör olduğu söyleniyordu. Fakat Jennifer'in gönderdiği mektuplardan ve yaptıkları telefon konuşmalarından, Ann, genç kadının halâ gerçek aşkı bulamadığını anlamıştı.

Kevin, hastaneden çıkmasının yaklaştığı günlerde balayı için plânlar hazırlamaya koyulmuştu. Endişeyle, «İşini bırakmak seni üzmeyecek mi? Bundan emin misin?»

Ann güldü, «İşim mi dedin? Herşeyi sen gümüş bir tepsiye koyup bana verdin.»

«Havır, Ann. ben sana belki fırsat verdim ama gerisini sen başardın. Çok iyi çalışıyorsun. Şirket için gerçekten çok faydalı bir elemansın.»

«İstediğin en faydalı elemanı şirketten çıkarabilirsin, açlıktan ölmeyiz, korkma...»

Kevin, Ann'in elini sıkı sıkı tuttu: «Seni seviyorum, Ann. Şirketi satacağım.»

Ann, «Sen şimdi biraz dinlen. Ben yokken balayımızın plânını yap.»

Kevin, Ann'in eline daha sıkı sarıldı: «Gitmen şart mı?»

Ann, sesinin tonunu hafifletmeye çalışarak: «Ben henüz senin Şirketinde çalışıyorum» dedi, «bu akşam da programımız var biliyorsun...»

«Ann... Biliyor musun, bir süre sevişmemiz mümkün olmıyacak. Uzun bir zaman hattâ belki de hiç olmayacak.»

Kevin, hıçkırmaya başladı: «Seni kaybedeceğim. Bunu biliyorum...»

Genç kadın, kendini çok zorlamasına rağmen içinde bir tiksinti duydu. Hastalığın o korkunç gücü erkekte gurur diye birşey bırakmıyordu demek... Yavaşça adamı okşadı, «Senin yanından ayrılmayacağım, Kevin. Söz veriyorum.»

Kevin, Ann'e plânlarını açıklarken: «Şirketi en iyi şartlarla devretmeyi tasarlıyorum» dedi, «sadece on iki milyon dolar alacağım bir de şirketin fahri başkanı olmağı düşünüyorum. Şirket benim adımı taşıdığı sürece kalitesini kaybetmemeli. Eğer bir aksilik çıkmazsa yılbaşına kadar işleri yoluna koyabileceğimi umuyorum. En geç Şubat başında herşey tamam olur. Senin için de bu tarih uygun mu? Fakat istersen hemen evlenebiliriz.»

Ann gülümsedi, «Bu kadar uzun zaman bekledikten sonra bari her işi tam yapalım. Ben evlendikten sonra balayına çıkmak isterim.»

«Öyleyse Şubatta evleniyoruz. Ben kendimi bu tarihe göre hazırlarım. Sonra evlenir, uzun bir balayı seyahatine çıkarız. Dünya gezisine ne dersin?»

«Ama tam bir dünya gezisi olsun. Sadece Londra, Roma ve Paris'e uğramakla bitmesin. Uzak Doğuya, Hindistan'a, İspanya'ya da gidelim olur mu?»

Kevin, genç kadını dikkatle süzdü, «İspanya'yı son dakikada programa ekledin. Sebebini de biliyorum. Pekâlâ, şekerim, sen istersen İspanya'yı karış karış ararız. Neely'yi bulacağız. Sana söz veriyorum.»

Ann, hep Neely'yi düşünüp genç kadının akibetinden endişe duyuyordu. Neely, bir yıllık boykot devresini geçirmiş, sonra büyük bir stüdyo ile renkli bir film çevirmek üzere anlaşmıştı. Zayıflamıştı

ama gene eskisi gibi her gittiği yerde ilgi uyandırıyordu, işine bu defa dört elle sarılmıştı. Neely O'Hara'nın sinemaya dönmesi önemli bir olaydı. Uzun bir süre herkes bundan bahsetmişti. Fakat filmin çekimine başlandıktan birkaç hafta sonra da dedikodular almış yürümüştü. Neely, film çalışmalarını geciktiriyordu. Neely sık sık hastalanmayı adet haline getirmişti... Sonunda da bomba patladı Filmin çekiminden vazgeçilmişti. Stüdyo bu işde yarım milyon dolar kaybetmişti. Neely bir kere daha boykota uğramıştı. Genç kadına artık hiç kimse güvenmiyordu. Hattâ onun sesini kaybettiğine dair de söylentiler dolaşıyordu.

On gün sonra ise Neely, habersizce Ann'in apartmanına gelmişti. Parası yoktu ama avukatları evini satmaya uğraşıyorlardı. Satış muamelesi tamamlandıktan sonra Neely bol paraya kavuşacaktı. Ann, arkadaşını evine almıştı. Fakat onun gelmesiyle huzurunun da kaçacağını bilmiyor değildi. Televizyon, Ann'i düzenli bir hayat sürmeye zorlamıştı. Günün belirli saatlerini senaryo okuyarak, prova yaparak geçiriyordu. Bazı saatlerde de hiç birşey düşünmeden dinlenmesi şarttı.

Neely daha eve adımını attığı dakikadan itibaren herşey altüst oldu. Bir kere telefon durmadan çalıyordu. Gazeteciler, Neely ile konuşabilmek için kapıyı aşındırıyorlardı. Zaman zaman Neely'nin hayranları da apartmanın holünü dolduruyordu. Herşeye rağmen Ann, Neely'nin ona muhtaç olduğunu biliyor ve bu yüzden de sıkıntıya katlanıyordu. Zaten bir kaç hafta sonra işler de yoluna girecekti.

Fakat haftalar ve aylar da geçtiği halde Neely'nin misafirleri sona ermemişti. Evin içi her zaman karmakarışıktı. Üç kere hizmetçi değiştirmişlerdi. Neely, yarı uyur halde dolaşırken bir masa camı ve bir gece lâmbası kırmıştı. Ann, uyku haplarını buldukça çöp kutusuna atıyordu ama Neely ne yapıp yapıp gene hep buluyordu. Onun hap kaynağı bir türlü kurumuyordu. İlâçla uyumadığı zamanlar da ayakları çıplak, saçı başı darmadağınık bir hale elinde viski şişesiyle evin içinde dolaşıp Hollywood'a küfürler yağdırıyordu.

Nihayet Kevin, Neely'nin başka bir yere taşınması için ısrar etmek zorunda kaldı. Onu bir Otel dairesine yerleştirecek, Neely burada Kevin'in misafiri olarak istediği kadar kalabilecekti.

Ev satılıp da parası Neely'nin eline geçince, genç kadın esrarengiz bir şekilde otelden ayrılmış, hiç bir adres bırakmamıştı. Birkaç hafta sonra Neely, Greenwich Kasabasının karakolunda meydana çıktı. Oturduğu semtin halkı onun partilerinden, gürültücü misafirle-

rinden rahatsız oldukları için karakola başvurmuşlardı. Gazetelerde yayınlanan resimlerine bakıp da Neely'yi tanıyabilmek gerçekten çok zordu. O zarif yıldız, şişko, gözleri kan çanağına dönmüş, saçı başı darmadağınık, pejmürde kılıklı bir kadın haline gelmişti.

Ann, hemen arkadaşının yardımına koşmuştu. Neely'yi Beşinci Caddenin aşağı kısmında bir apartman dairesine yerleştirmişlerdi. Fakat daire bir içki deposundan farksızdı. Boş viski şişeleri yerlere atılmıştı. İnsan dolaşırken şişelere ayağının takılmaması imkânsızdı. Eşyanın çoğu kırılmış dökülmüş, sigara yanıklarıyla tanınmaz hale gelmişti. Yatağındaki çarşaflar da sanki Neely bu apartmana geldiğindenberi değiştirilmemişti.

Neely, Ann'e yalvardı: «N'olursun beni yanına al... Çok param var. Ama yalnız yaşamaya dayanamıyorum. Onun için de durmadan parti vermek zorunda kalıyorum. O serserilerin evi ne hale getirdiklerini de görüyorsun. Ben kiraladığım zaman burası şahane bir evdi. Ev sahibi beni mahkemeye verip, zararı ödetecekmiş. Buradan en kısa zamanda çıkıp gitmem lâzım.»

«Neely, sen herşeyden önce biraz kendine çeki düzen ver. Aklını başına topla. Hâlâ sinemanın şöhretli bir yıldızısın. Broadway'da çalışman da mümkün»

«Hayır, bana güvenilmezmiş. Herkes benden korkuyor.»

«Kendini toplar da sana güvenilebileceğini ispat edersen prodüktörlerin kanaatleri değişir.»

«Şarkı söyleyemiyorum, Ann. Gücüm kalmadı.»

«Bu şekilde yaşayan bir kimsenin şarkı söylemesine elbette imkân yoktur. Hem sigara da içmemelisin. Neely. Benden fazla sigara içiyorsun. Birkaç günlüğüne bir hastaneye gidip kendini toplamaya çalışsan nasıl olur?»

«Hayır, istemem. Doktor Gold da bu teklifi yapmıştı. Bu adam benim yeni kafa tamircim. Connecticut'ta bir tedavi çiftliğine gitmemi istiyor. Ayda bin dolar vermem gerekecek. Ama ben mahvolmuş değilim, sadece mutsuzum.»

«Anlıyorum. Ben doğru dürüst bir hastaneyi kastetmiştim. Seni şu haplardan kurtarıp hayatını düzene sokmaları da mümkün.»

«Hayır: Senin yanına taşınmama izin ver, başka birşey istemem. Uslanacağım. Hap da almayacağım. Yemin ediyorum.»

Ann, bu yemini daha önce de dinlemişti ama arkadaşına bu konu üzerinde düşünmeye sözverdi. Oradan ayrıldıktan sonra Neely'nin doktorunu aradı. Adam da çok endişeliydi. Birkaç hafta hasta-

nede kalmasının faydalı olacağını o da biliyordu, fakat bu hiç bir zaman Neely'nin derdini kökünden halletmeye yetmeyecekti. Neely'nin devamlı bir ruh tedavisine ihtiyacı vardı.

O gece Neely kayboldu. Belki de zorla hastaneye gönderilmekten korkmuştu. Bunu kimse kesin olarak bilemiyordu Yüz bin dolardan fazla parası vardı, ama Neely'nin israfına bu paranın uzun zaman dayanamayacağı kesindi. Nihayet Neely, Londra'da meydana çıktı. İngiliz basını Neely'yle yakından ilgilenmişti. Gazetelerin birinci sayfalarında resimleri yayınlanmış, yıldız hakkında kimse kötü birşey yazmamıştı. Neely, şerefine verilen partilere gidiyor, hoşça vakit geçiriyordu. Palladium'da da bir konser vermesi kararlaştırıldığı halde son dakikada konser iptal edilmişti. Derken birdenbire Neely'nin İspanya maceralarının dedikoduları yayınlanmaya başladı. Neely, burada bir de film çevirmişti. Film piyasaya çıkarılmadan önce İspanya basınında bu filmi öven yazılar yayınlandı, fakat nedense bu film de piyasaya çıkarılmadı. Bir süre sonra gazetelerde Neely'ye ait haberler kesiliverdi. Ann'in gönderdiği mektuplar, «adresi bilinmiyor» gerekçesiyle geriye gönderiliyordu. Neely, birdenbire ortadan kaybolmuştu.

Yıl, 1960

Jennifer, Kasım ayının sonlarına doğru habersizce New York'a geldi. Ann, telefonda onun sesini duyunca şaşırdı.

Jennifer, «Seni mutlaka görmeliyim» diyordu, «Sherry Otelinde kalıyorum.»

«Hemen buraya gel öyleyse... Canını sıkan bir olay mı var?»

«Hayır, herşey fevkalâde, Ann. Kevin'in Şirketi sattığını duydum. Nikâh ne zaman?»

«Onbeş Şubatta nikâhlanmayı düşünüyoruz.»

«Güzel... Belki çifte kutlama töreni yaparız.»

«Tabii... Tabii... Ne dedin? Ne dedin anlamadım.»

«Sen buraya gelsene... Otel telefonundan konuşuyorum, anlarsın ya...»

Ann otele gittiği zaman Jennifer onu sabırsızlıkla bekliyordu.

«Sandviçlerle gazozlar hazır. Kendimize eski günlerdeki gibi bir ziyafet çekelim. Vaktin var mı?»

«Öğleden sonra boşum. Jen, kim bu adam? Hadi anlat...»

Jennifer'in gözleri parlıyordu. «Ah, o kadar mutluyum ki bilemezsin... Gelecek Cuma kırk yaşıma basmak bile beni düşündürmüyor. Henüz adetten kesilmediğim için çocuğum olabilir... Onun için de artık kırk yaşına gelmenin bir önemi yok.»

Kırk ha... Ann birden şaşırmıştı. Demek Jennifer kırk yaşındaydı? Ama genç kadın çok güzelleşmişti. Jennifer'in Helen Lawson'u kırk yaşında fazla ihtiyar bulduğunu hatırladı. Kendi annesi de kırk iki yaşında kurumuştu. Fakat Jennifer halâ güzelim bir vücuda sahipti ve ancak yirmi beş yaşında gösteriyordu.

Jennifer sordu: «Kurultaydan önce Washington'da Cumhuriyetçilerin seçim kampanyasına katıldığını hatırlıyor musun?»

Ann güldü: «Hatırlamaz olur muyum! Kevin seçim sonuçlarında senin önemli rol oynadığını söylemişti...»

Jennifer gülümsedi: «Stüdyo reklâm olsun diye beni oraya göndermişti. Claude'la ilişkimin kesilmesini temin ettikten sonra stüdyonun her isteğine boyun eğmeye hazırdım. Bu iş onlara bir hayli pahalıya maloldu ama benim bir isteğimi yerine getirmiş olmak için katlandılar. Claude'un emri altında yaşamaktan bıkmıştım. Ben onun gözünde satılık bir et parçasından başka birşey değildim. Gerçi stüdyo için de öyleyim ama onlar bu işi daha kibarca yapıyorlar... Hatta benim kabiliyetim olduğuna bile inanmış görünüyorlar...» Jennifer güldü.

«Son filminde çok iyiydin.»

«Ben de pek fena olmadığımı düşündüm. O, benim ilk ciddi rolümdü. Fakat film hiç beğenilmedi.»

«Bunun önemi yok. En büyük yıldızlar bile zaman zaman beğenilmeyen, tutulmayan filmler çeviriyorlar. Geçen ayın en çok sevilen yıldızlar listesinde üçüncüydün.»

Jennifer omuzlarını silkti, «Dinle bak, eğer onunla karşılaşmasaydım, çok berbat bir halde olacaktım. Filmin beğenilmemesi stüdyoda tepki yarattı. Yeni filmim için en ünlü yazarları, en ünlü rejisörü tutmayı kararlaştırdılar. Fakat bu benim umurumda bile değil... Bu sabah gözlerimin altında iki çizgi gördüm, bu bile beni üzmedi.»

«Peki sevgilin kim?»

Jennifer, önündeki sandviçi ileriye itti ve gazozunu içmeye koyuldu. «Washington'daki seçim kampanyasını hatırlıyorsun değil

mi? O da oradaydı... Kokteyl partilerde buluşuyorduk. Bana karşı daima pek nazik davranıyordu ama bu adam diğerleri gibi birdenbire bana kapılmadı. Kibar fakat soğuk davranıyordu..»

Ann'in sabrı tükenmişti: «Peki ama kim bu adam?» diye tekrar sardu.

Jennifer'in gözleri kısıldı. «Winston Adams» dedi ve Ann'in göstereceği tepkiyi beklemeye koyuldu.

Anne heyecanla bağırdı: «Yani şu senatör mü?»

Jennifer, 'evet' anlamında başını salladı.

«Sen... Winston Adams ile ha?»

Jennifer yerinden fırlayıp odanın ortasında gezinmeye başladı. «Evet... Winston Adams. Senatör, ünlü şahsiyet milyoner... Fakat onun cebinde meteliği olmasaydı da ben onu bugünkü gibi severdim, Ann.»

Ann, arkasına yaslandı. Winston Adams... Elli yaşlarındaydı... Yakışıklı, zeki ve şöhretli bir adamdı. «Fakat Jen benim duyduğuma göre, O Cumhuriyetçilerin Beyaz saray için en büyük kozlarıymış. Seçime onunla gireceklermiş..»

Jennifer, başını salladı: «Öyle. Winston herşeyi benim uğruma feda etmeye hazır.»

«Peki, bu nasıl oldu?»

Jennifer'in bakışları yumuşadı: «Anlattığım şekilde tanıştık. O arada bir sürü senatörle tanışmış onlarla beraber resimler çektirmiştim. Ah o adamları fotoğraf makinesinin karşısında bir görsen... Hepsi de aktörlüğe ne kadar meraklıymış. Yalnız Winston benimle resim çektirmek istemedi.»

«Aferin adama, akıllıymış. Senin dikkatini çekmek için daha güzel bir yol bulamazdı..»

Jennifer, başını salladi, «Hayır, gerçekten böyle ucuz reklâm hilelerine başvurmak istememişti. Ben Washington'dan ayrılmadan bir gün önce, kampanya heyecanı durulduktan sonra bana telefon etti. Benimle konuşmak istediğini söyleyip evine akşam yemeğine çağırdı. O gece evine gittim. Ben belki de büyük bir parti veriyordur, diye düşünmüştüm ama ama evde ikimiz yalnızdık.»

Ann gülümsedi: «Demek üstadın ruhu demokratmış...»

«Hayır, hiç birşey olmadı. Yani seks bakımından. Teşebbüs bile etmedi. Uşağı hep yanımızdaydı. Başımıza dikilip bizi rahatsız etmedi ama evde olduğunu da unutmamıza fırsat bırakmadı. Winston, bana karşı kabalık etmek istemediğini, ancak böyle şeylerden hoş-

lanmadığı için benimle resim çektirmediğini söyledi. Sonra sonbete daldık. Bana bir sürü soru sordu, verdiğim cevapları da ilgiyle dinledi. Paris'ten sözettik. Gençken Sorbonne'a gitmiş, o zamandanberi de bir daha Paris'i görmemiş..»

Ann, merakla sordu: «Bu macerayı gizlemenize ne gerek var? Adam evli değil ki!...»

Jennifer mutlu bir halde gülümsedi: «Artık gizlemeyeceğiz. Geçen hafta karısının ölümünün ikinci yıldönümüydü. Winston, iki yıl dolmadan yeni bir evliliğe hazırlanmayı doğru bulmuyordu.»

«Hah, tamam.. Karısına pek düşkünmüş demek...»

«Sadece dışarıya öyle gösteriyorlarmış. Ailelerin ısrarıyla yapılmış bir mantık evliliği imiş. Sen de Lawrenceville'de kalsaydın, akıbetin bu olacaktı.. İkisi de paralı ve köklü ailelerin çocuklarıymışlar. Başlangıçta Winston, karısını sevdiğini zannetmiş. Fakat o soğuk tiplerdenmiş.. Seksten nefret edermiş.» Jennifer acele acele ekledi: «Fakat Winston benimle beraberken buna önem vermiyor. İki ay benimle dolaştığı halde en küçük bir teşebbüste bile bulunmadı. Kansas, Chicago gibi şehirlerde tenha gazinolarda buluşuyorduk. Ben tanınmamak için başıma siyah peruka giyiyordum. Derken bir haftalığına California'ya geldi. İşte o zaman herşey olup bitti. Ann, gerçekten harika bir erkek o. Hem de öyle kibar ki. Beni seviyor. Ama sadece şahsımı seviyor, mevkiimi değil. Benim memelerimi gördüğü zaman şaşkınlıktan ne yapacağını şaşırdı. Meğer o takma göğüs kullandığımı zannedermiş. Benim Avrupada çevirdiğim filmlerin hiç birini görmemiş. Ann, o vücuduma değil de bana aşık olan ilk erkek. O kadar da utangaç ki.. Hattâ önce memelerimi ellemeye bile korkuyordu. Fakat ben ona bunun nasıl yapılacağını öğrettim. Ondan sonra da, ooooh...»

Ann gülümseyerek «Demek Senatör bey sonunda şehveti keşfettiler» dedi.

«Keşfetmek mi? Sanki herşeyi o icadetmiş gibi davranıyordu. Ama benimle o yüzden ilgilenmediğini bildiğim için acemiliğini önemsemiyorum. Ann, o çocuk da istiyor. Karısı Maryland'lı tahta göğüslü bir kadınmış, hiç çocukları olmamış.»

«Ama Jen'ciğim adam genç değil ki. Sonra sen de hemen hamile kalacağını nerden biliyorsun?»

«Yedi kere kürtaj oldum.. Vücudum her dakika çocuk doğurmaya hazır. Winston'a filmleri bırakıp çocuk yetiştirmek istediğimi söylediğim zaman sevincinden ağladı. Daha önce hiç bir isteğini yeri-

ne getiremeden hayatını geçirdiğini düşünüyormuş. Sevebileceği bir kadın, evlâdım diyebileceği çocuklar gibi. İşte onun için de kendini işine vermiş ya. Onun işlerini bozmama zerre kadar önem vermiyor. Cumhuriyetçilerin en aşağı sekiz yıl Cumhurbaşkanlığı seçimlerini kazanamayacaklarını kendisini de bir sinema yıldızıyla evlendiği için senatörlükten atamayacaklarını söylüyor. O zaten benim istediklerimi istiyor; mutlu bir yuva ve çocuklar...»

«Winston senin gerçek yaşını biliyor mu?»

Jennifer, mutlu bir halde başını salladı, «Duyunca çok sevindi. Tabii kulağımın arkasındaki plastik ameliyat işaretlerinden söz etmedim. Adamcağızı birdenbire de korkutmak doğru değil. Benim geçmiş devirlerden kalma antika bir insan olduğum fikrine de kapılmamalı. Ama yirmi yaşlarında olmadığıma sevindi. Bir keresinde, onu çiftliğinde ziyaret ettiğim zaman saçlarımı iki örgü halinde arkama sarkıttım. Yüzüme de makiyaj yapmadım. Beni bu halimle harikulâde bulduğunu söyledi. Ah, Ann öyle mutluyum ki... Gelecek hafta bombayı patlatmak için California'ya gidiyorum. Bundan sonraki filmi tamamlayacağım, o kadar. Bu filmin zaten dış sahneleri çekildi bile. Ondan başka film yok. İstedikleri kadar bağırsınlar, çağırsınlar. Ben bir daha film çevirmeyeceğim. Dünya umurumda değil. Artık sinema dünyasıyla ilişkimi kestim..»

«Ne zaman evleniyorsunuz?»

«Bu geceden itibaren beraber görülmeye başlayacağız. Önce tiyatroya gideceğiz, oradan da '21'deki yemek ziyafetine, Senatör Belson ve karısıyla beraber gideceğiz. Yarın belki de bütün gazetelerde resimlerimiz yayınlanacak. Winston da çekingen bir tavırla nişanlandığımızı itiraf edecek.»

Ann güldü, «Bu gece belki seni orada görürüm. Biz de '21'e gideceğiz. Belki de geldiğiniz zaman bizi orada görürsünüz. Kevin'in Şirketini alanlarla beraber olacağız. Uzun ve can sıkıcı bir iş toplantısı senin anlayacağın.»

Jennifer, ani bir kararla, Ann'in kolunu sıktı: «Oh, sevgili kardeşim, sonunda ikimiz de zirveye ulaştık, güven ve saygı duyduğumuz birer erkek de bulduk!.»

Ann gülümsedi ama içinin gene o eski acıyla burkulduğunu da hissetti.

O gece «21» de Jennifer ile sevgilisini gördüğü zaman genç kadın saadetten uçuyordu. Ann, Senatör Winston Adams'ın da yakışıklı bir erkek olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. Uzun boylu, düz kır

saçlı, atletik vücutlu bir erkekti. Jennifer, onların masalarının önünde durdu. Tanıştırıldıktan sonra Senatör, kibar bir tavırla konuştu, «Sizi televizyonda o kadar sık görüyorum ki» dedi, «sanki daha önceden tanışmış gibiyiz. Sonra Jennifer de sizden sık sk sözediyor.»

Ann, bütün gece Jennifer'i seyretti. Genç kadın, gözlerini senatörün yüzünden hiç ayırmıyordu. Bunlar, gerçekten seven ve sevildiğini bilen mutlu bir genç kızın gözleriydiler. Ann, ona gıpta etti. Kevin'e baktı. Çok şükür iyileşmişti. O kadar iyi kalpli ve müşfik bir insandı ki. Neden bu adama karşı içinde bir his uyanmıyordu sanki. Eğer onu birazcık sevebilseydi, çoktan evlenmiş olacaklardı. Meselâ Lyon'un üzerine ne kadar çok düşmüştü. Ona para vermeyi bile göze almıştı. Fakat Lyon'la beraberlikleri cinsel ihtiyaçtan çok, başka duygulara dayanıyordu. Ann, her saniye onun yanında olmak, düşüncelerinin içinde yaşamak istemişti. Genç kadın birden 'aman yarabbi, ben de ne yapıyorum?' diye düşündü, «artık Lyon yok ki.. Henry'nin dediği gibi ben bir hayale aşık olmuşum..»

Ertesi gün, Jennifer, gazetelerin birinci sayfalarında yer almıştı Senatör Winston Adams, 1961 yılının başında evleneceklerini resmen açıklamıştı. Jennifer, son filmini çevirmek için California'ya döndü.

Yıl, 1961

Jennifer, Ocak ayının ilk haftasında New York'a geldi. Senatör Adams, birkaç gün daha Washington'da kalacaktı. Ann, arkadaşının çeyizini hazırlamak için onunla beraber alışverişe çıkıyordu.

Jennifer «Herşey değişik olmalı» diyordu, «göze çarpıcı fakat gene de sade olmalı kıyafetlerim. Bana yardım etmelisin, Ann.»

Bergdorf'un prova odasındaydılar. Birden Jennifer duvara yaslandı.

«Ann, yanında aspirin var mı?»

Genç kadının benzi kül gibi olmuş, gözbebekleri evlerinden dışarı uğramıştı. Provayı yapmakta olan terzi çırağı hemen aspirin getirmeye koştu. Jennifer de oracığa çöktü.

«O kadar korkmana lüzum yok, şekerim. Aybaşı oldum galiba. Bu defa heyecandan olacak, erken başladı. Çok fena sancı çekiyorum..»

Ann rahatladı. «Ödümü patlattın.»

Jennifer bir sigara yaktı. «Neyse şimdi geçti. Fakat o sancı gerçekten pek müthiş bir şeydi.. Sanki karnıma bir bıçak saplanmış gibiydi. Herhalde doğum sancıları da böyle olur.. Eğer gerçekten öyleyse, çocuk doğuracağım zaman ağrısız doğum yapan bir doktora başvuracağım.»

Çırak aspirin getirdi. Mağazanın Satış Müdürü kadın Jennifer'e geçmiş olsun demeye geldi. «Ben de arasıra böyle sancılanırım» dedi, «acıdan duvarlara tırmanasım geliyor. Neyse ki ayda bir kere çekiyorum, bu sıkıntıyı...»

Jennifer de: «Siz gene şanslısınız» dedi, «son zamanlarda ben iki üç haftada bir sancılanmaya başladım.»

Kadın başını salladı. «Ablamın durumu daha da feci. Galiba adetten kesilme devrine giriyor. Bazan aylarca adet görmüyor, ondan sonra da günlerce hastalanıyor,» diye mırıldandı.

Jennifer üç elbise seçti. Satıcı teşekkür etti, yeğeni için bir fotoğraf imzalattı ve ona iyi şanslar diledi.

Daha sonra 'Palm Court'ta içkilerini içerlerken Ann, sordu, «Jen, en son doktora ne zaman gittiğini hatırlıyor musun?»

Jennifer düşünceliydi «Dur bakayım» diye söy'endi, «son kürtajımı İsvec'te yaptırttım. Orada kürtaj yasak değil. Bu da dört yıl önceydi. Doktor kaya gibi sağlam olduğumu söylemişti.»

«Canım, bir doktora muayene olmaktan zarar gelmez. Benim doktorum fevkalâdedir.»

Jennifer başını salladı, «evet, belki de giderim.»

*

Doktor Galens, Jennifer'in fişini hazırlarken gayet soğukkanlı ve sakindi. Muayene bitmiş, Jennifer giyinip doktorun karşısına oturmuştu.

Doktor Galens «Bu şikayetler ne zamandanberi devam ediyor?» diye sordu.

«Birkaç aydanberi. Benim aklıma birşey gelmemisti ama Ann yakamı bırakmadı. Sonra adet hali de on gün devam edince meraklandım. Gelecek hafta evleniyorum. Onun için her sevin yolunda olup olmadığını bilmek istedim. Hemen çocuk doğurmak istiyorum.»

Doktor Galens, başını salladı: «Senatör de New York'ta mı?»

«Hayır, Washington'da. Önümüzdeki hafta burada olacak.»

«Eh, öyleyse, hemen bu gece hastaneye yatsanız fena olmaz..»

«Bu gece mi?» Jennifer, sigarasını tablaya bastırdı, «Kötü birşey mi var?»

«Eğer gelecek hafta evlenmeyi kararlaştırmamış olsaydınız, birşey yoktu.. Bundan sonraki adet zamanınıza kadar beklemeyi tavsiye ederdim. Rahimde tümör var. Ama bu önemli değil, herkeste olur.. Bu gece hastaneye yatarsınız, yarın ameliyat olursunuz, öbür gün de hastaneden çıkmanız mümkün Birkaç gün kanama devam edebilir ama şimdi hastaneye giderseniz düğün gününe kadar iyileşirsiniz.»

Telâşlanan Ann, doktor Galens'e durumu bir kere daha sordu Doktor, Jennifer'den birşey saklamamıştı. Ameliyat gayet basitti. Ann, Jennifer'in çantasını hazırlamasına yardım etti ve onunla beraber hastaneye gitti.

Jennifer, ameliyathaneye alındıktan sonra Ann, boş hastane odasında tek başına oturmuş beklemeye koyulmuştu. Jennifer'in hastalığının öemli olmamasına sevinmişti. Çocuk doğurmayı o kadar çok istiyordu ki. Doğrusu bunu da haketmişti. Ne garip. Bu kadar samimî olmalarına rağmen Jennifer, Tony'nin çocuğunu niçin aldırttığını ona açıklamamıştı.

Bir saat sonra Doktor Galens ameliyathaneden çıktı. Ann, onu görür görmez bir aksilik olduğunu farketti.

Doktor «narkozun tesirinden henüz kurtulamadı, uyuyor» diye Ann'e bilgi verdi.

Ann sordu, «Nedir, doktor, bana söyleyin.. Sizi görür görmez durumda bir fevkalâdelik olduğunu sezdim. Yoksa zararsız bir tümör değil miydi?»

«Yoo, yoo, zararsız bir tümördü. Tam düşündüğüm gibi. Vücudunun iç kısmında birşey yok. Narkozitör onun kalb atışını dinlerken göğsünde bir şişkinlik farketmiş. Şöyle ceviz büyüklüğünde birşey. Herhalde Jennifer'in bundan haberi vardı.»

Ann, dizlerinin kesildiğini hissetti. «Fakat tümörlerin çoğu zararsız oluyor.»

Doktor, sakin bir tavırla, «Göğüsteki tümörü hemen aldım» dedi. «Çok kolay oldu. Göğsünde de küçük bir çizik kalacak. Hemen tümörü tahlil ettirdim, maalesef habis. Ann, Jennifer'in yarın derhal göğsünü aldırtması gerekiyor.»

Ann, dehşetten buz kesilmişti. «Oh allahım, bu niçin Jennifer'in

başına geldi? Niçin şimdi?» Ann'in gözlerinden yaşlar boşanıyordu. «Ona durumu siz söyleyin» dedi «ben ağzımı açıp tek kelime bile söyleyemem.»

*

Jennifer, gözlerini açıp kendini uyanmaya zorladı. Artık ameliyat bitmişti. Yanındaki hemşireye bakarak hafifçe gülümsedi: «Herşey yolunda mı?»

Hemşire, «İşte doktor bey de geldi» dedi.

Doktor, elini genç kadının alnına götürdü. «Kendine geliyor musun?»

«Hıı.. Doktor, ameliyatta herşey düşündüğünüz gibi oldu değil mi? Başka birşey çıkmadı ya?»

«Vücudunun o bölümünde birşey yoktu, Jennifer ama göğsündeki şişlikten daha önce bana niçin bahsetmedin?»

Jennifer, elini hemen göğsüne götürdü, küçük bantı farketti.

«Tümörü aldım. Şişkinliğin ne zamandanberi orada olduğunu hatırlıyor musun?»

«Bilmiyorum..» Jennifer gene uyuklamaya başlamıştı «Belki bir yıldanberi.. Belki de daha eski...»

«Sen şimdi uyu. Bu meseleyi sonra konuşuruz.»

Narkozun verdiği uyuşukluk içinde genç kadın korkuya kapılmıştı. Uzanıp doktorun elini sıkı sıkı tuttu: «Sanra neyi konuşacağız, doktor?»

«Yarın tekrar hastaneye gelmek zorundasın, maalesef... Seni biraz daha keseceğiz.»

«Kesecek misiniz? Neremi?»

«Göğsünü alacağız. Bunu Doktor Richards yapacak. En iyi göğüs cerrahlarımızdan biridir..»

«Ne dediniz, anlamadım.»

«Göğsünü almak zorundayız, Jennifer. O tümör, habis!...»

Jennifer, yatağında doğrulmaya çalıştı, «Hayır, asla olmaz. Hayır!..» Başı tekrar yastığa düştü. Gözleri kararmıştı. Koluna hemen bir iğne yaptılar.

Jennifer, huzursuz bir uykuya daldı. Bir süre sonra uyanınca hemşirenin eteklerine yapışarak yalvardı, «Ben rüya gördüm değil mi? Bayıldığım zaman rüya gördüm.. Doktorun göğsüm hakkında söyledikleri rüyaydı değil mi?... Söylesenize...»

«Durun lütfen, heyecanlanmayın, öyle..»

Jennifer, kadının yüzündeki merhamet dolu ifadeyi farketti. Demek rüya değildi. Of allahım, demek gerçekti..

*

Ann, hemen Kevin'in bürosuna gidip olayı ağlayarak anlattı. Adam, hiç konuşmadan onu dinlemişti. Ann, sözlerini bitirince sordu:

«Doktor Galens, neticeden ümitli olduğunu söyledi mi?»

Ann, sabrı tükenmiş bir halde hayretle Kevin'e baktı: «Ümitli mi? Sen benim, anlattıklarımın bir kelimesini bile dinlemedin galiba!»

«Hepsini dinledim. Bir memesi alınacak. Bu çok kötü birşey ama dünyanın da sonu gelecek değil ya!.. Göğüslerini aldırdıktan sonra uzun ve mutlu bir ömür süren ne kadar çok kadın var, biliyor musun? Asıl önemli olan, zamanında müdahale etmektir.»

Ann minnet dolu bakışlarla erkeği üzdü. Kevin böyleydi işte... Her zaman olayların iyi bir tarafını yakalamaya çalışır, iyimserlikten asla vazgeçmezdi. Kevin, Doktor Galens'e telefon etti. Doktor, ameliyatın başarılı olacağından emindi. Zaten küçük bir tümördü. ve göğüs kanserinde yaşama şansı çok fazlaydı. Yalnız göğüs alındıktan sonra kanserin daha başka yerlere de sıçrayıp sıçramadığı araştırılacaktı.

Ann, Kevin'in sakin tavırları ve cesaret verici sözleri sayesinde biraz sükûnet bulmuş halde hastaneye döndü. Jennifer, uyanmıştı, hareketsiz yatıyordu. Ann'e elini uzattı. «Doktor Galens, Winston'u çağırttı» dedi, «ilk uçakla geliyormuş.»

«Doktor ona durumu anlatmış mı?»

Jennifer başını salladı: «Hayır, bir tek keiime bile söylememesini rica ettim. Ona herşeyi benim anlatmam gerekecek.» Hafif bir tebessümle hemşireye bakıp gülümsedi, «Şimdi çok iyiyim. Beni arkadaşımla yalnız bırakır mısınız?»

«En aşağı iki saat sulu birşey içmemesine dikkat edin» dedi, hemşire, «gece için ayrıca bir hemşire ister misiniz?»

«Hayır, istemem. Zaten yarın ameliyat olacağım. Doktor Galens ameliyattan sonra başımda devamlı hemşire bulundurulacak. Şimdi çok iyiyim. Lütfen bizi yalnız bırakın.»

Jennifer, hemşirenin dışarı çıkmasını bekledi. O gözden kaybolur kaybolmaz da yatağından fırladı.

Ann telâşla sordu: «Ne yapıyorsun, Jennifer?»

«Buradan çıkıp gideceğim, hemen şimdi..»

Ann, arkadaşının kolunu tuttu: «Kuzum sen çıldırdın mı?»

«Vücudumun güzelliğini bozmalarına razı olamam, anlıyor musun? Onlar beni kesip biçtikten sonra Winston bana yaklaşmak ister mi sanıyorsun?»

«Winston'un senin dış görünüşüne değil de kişiliğine aşık olduğunu, göğüslerin ya da kalçaların için sana bağlanmadığını söyleyen sen değil misin? Şimdi de saçmalayıp duruyorsun.»

Jennifer, gardrobu açmış elbiselerini çıkarıyordu, «Ben buradan gideceğim. Tehlikeyi göze alacağım. Kanserli yeri almış nasıl olsa, ona göğsümü kestirtmem..»

«Ama Jennifer'ciğim başka türlü hastalığın geçtiğinden emin olamazlar. Göğsün başka bir yanına da kanser sıçramış olabilir.»

«Umurumda değil. Winston'u çocuk sahibi edemeyişim zaten büyük bir şanssızlık. Fakat ona böyle orası burası kesilmiş yarım bir insan olarak gitmek istemem.»

«Hastaneden çıkman intihar etmek olur. Bunu Winston'a yapmaya hakkın var mı? Onunla evlendikten belki de bir yıl sonra hastalığın yeniden meydana çıkması daha kötü. Zaten son karısı da uzun süre hasta yatmış. Hem bunun çocuk sahibi olmakla ne ilişkisi var? Sen gene çocuk doğurabilirsin. Doktor Galens, iç organlarında hastalık görmediğini söyledi..»

«Evet ama Doktor Galens, hâmile kalmamamı da söyledi. Hamilelik yumurtalıklarda hastalık çıkmasına yol açabilirmiş. Memelerle yumurtalıklar arasında bir bağlantı varmış. Hattâ ameliyattan sonra beni kısırlaştırmak için yumurtalıklarıma röntgen ışın tatbik ettirecekmiş. Bu durumda ben Winston'a ne verebilirim? Çocuk yok, üstelik hastalıklı, yarım bir vücut.»

«Ona kendini vereceksin. Winston'un da isteği bu. Hatırlarsan, vücudunun gölgesinde yaşamaktan bıktığını söylemiştin. Düşüncecelerinin doğruluğunu ispat et öyleyse. Çocuk da istiyorsan pekalâ evlâtlık alabilirsin.»

Jennifer, ağır ağır karyolaya doğru yürüyüp yatağına girdi.

Ann konuşmasını sürdürdü. «Bunlardan kimsenin de haberi olmaz. Sadece Winston'a söylersin. O da seni sevdiği için, çocuk meselesini önemsemeyecek. Ben bundan eminim. Hem bir çocuğu evlât edinirsen senin öz çocuğundan farkı olmayacak. Ameliyat da önemli değil. Doğru söylüyorum, Jen, ağrı dindiren öyle güzel ilâçlar var ki, bunları sana verdiler mi ameliyatta da hiç birşey duymayacaksın.»

Jennifer gözlerini tavana dikmişti: «Ne tuhaf... Hayatım boyunca kanser kelimesi bana ölüm ve dehşet ifade etti. Kelimeyi her duyuşumda dehşetle ürperdim. Halbuki şimdi kendim bu hastalığa yakalandığım halde hiç korkmuyorum. Kanser benim ölüm emrim de olsa içime korku vermiyor. Sadece hayatımda yapacağı değişiklikleri, Winston'a vereceği üzüntüleri düşünerek endişeleniyorum. Ona çocuk verememek, vücudumun şeklinin bozulması gibi?»

«Canım bu görülmeyecek ki.. Bazı insanlar otomobil kazası geçirirler, yüzleri gözleri berbat olur. Bazı kadınlar doğuştan tahta göğüslüdürler, buna rağmen işlerini idare ederler. Vücudun için yaşamak istemediğini başdanberi söyleyen sensin. Şimdi de biraz cesur ol, kendine güven. Ve düşüncelerini ispat etmeye hazırlan. Ayrıca Winston'un da sevgisine inan.»

Jennifer, hafifçe gülümsedi: «Pekâlâ, kabul. Yalnız hastane geceliğini çıkarmama yardım et. Sonra da yüzümü boya. Ona meseleyi anlatırken çok güzel görünmek istiyorum.» Jennifer, yatağında doğruldu, saçlarını taradı. İnce geceliğini giyerken de ameliyatlı memesine baktı: «Hoşça kal dostum» dedi, «senin birşeyden henüz haberin yok ama ömrün iyice kısaldı..»

*

Kevin de Ann'in yanına geldi. Winston Adams saat yedide hastaneye vardığı zaman ikisi de oradaydılar. Ann, odanın ışıklarını düzenlemişti. Jennifer, tepeden tırnağa kadar bir sinema yıldızıydı, neşesi de yerine gelmiş gibiydi. Kısa bir konuşmadan sonra Ann ile Kevin odadan çıktılar.

Onlar gider gitmez Winston yatağa koştu, genç kadını kucakladı. «Allahım, az kalsın korkudan ölecektim. Doktor telefonda o kadar garip konuşuyordu ki... Ameliyata ihtiyacın olduğunu ve belki düğünü geri bırakmamız gerekeceğini söyledi. Şimdi seni böyle güzel ve neşeli görünce rahatladım... Bu ameliyat nasıl birşey, sevgilim?»

Jennifer, dikkatle erkeğe baktı, «Oldukça kötü bir ameliyat, Winston. Bundan sonra çocuk da doğuramayacağım.. Ayrıca da...»

«Sus bakayım.. Başka birşey söyleme.» Winston, Jennifer'i hayran hayran süzdü. «Sana bir şey söyleyeyim mi? Ben zaten sırf senin için bu çocuk meselesini benimsemiştim. Benim yaşımda çocuk sahibi olmak biraz garip. Yani çocuğum olmuş olmamış, bunun önemi yok artık.. Sadece seni memnun etmek için çocuk istiyordum. Daha doğrusu, gözüne girmek için çocuk istiyormuş gibi davrandım.

Benim için önemli olan sadece sensin. Bunu anlamıyor musun, sevgilim?»

Jennifer, erkeği kendine çekti, «Oh, Winston...» Genç kadının gözlerinden yaşlar boşandı.

Winston, Jennifer'in saçlarını okşadı. «Beni kaybetmekten korkma. Benim güzel kızım, beni asla kaybetmeyeceksin. Senin sayende yeni yeni yaşamaya başladığımı farketmiyor musun?» Winston, geceliğin üzerinden Jennifer'in memelerini öptü. «İstediğim tek şey sensin, çocuklar değil.. Benim içimde birşeyler uyandıran tek kadın sensin. Seninle tanışmadan önce acaba bende anormal bir taraf mı var diye şüphelendiğim çok olmuştur. Suçu hep Eleanor'a yüklerdim. Zavallı Eleanor... Onun da suçu yoktu ki.. Bende hiç bir şehvet hissi uyandıramamıştı. Belki ben de onu tatmin edemiyordum. Ama seninle durum çok başka. Tanıştığımız zaman senden uzaklaşmaya çalışmıştım, hatırlıyor musun?»

Jennifer, başını salladı, erkeğin saçlarını okşamaya başladı. Winston da başını genç kadının göğüs boşluğuna sokmuş, ihtirasla öpüyordu:

«Fakat sen beni değiştirdin. Aslında senden değil de kendimden kaçmaya çalıştığımı bana öğrettin. Evimden içeri adımını attığın an ise herşeyi anlamıştım. Bundan sonra herşeyin başka türlü olacağına inandım. Bana sevmesini öğrettin, Jennifer.» Winston, Jennifer'in memelerini avuçları içine aldı: «Benim bebeklerim bunlar.. Bunlardan başka çocuk da istemem. Her gece başımı bunların arasına yaslayıp tatlı bir uykuya dalmak ne güzel olacak..» Winston'un parmağı, memenin üzerindeki sargıya takılmıştı. Birden telâşla sordu: «Bu nedir? Benim bebeğime ne yapmışlar?»

Jennifer, donuk bir tebessümle, «Birşey değil» dedi, «bir kist vardı da onu aldılar.»

Winston gerçekten endişelenmişti, «İzi kalmayacak ya?»

«Hayır, Winston. İğneyle aldılar. İz filân kalmayacak.»

«Benim için önemi olan da bu zaten. Yumurtalıklarını alsınlar, umurumda bile değil.. Onların seninle bir ilgisi yok. Ben senin yumurtalıklarınla tanışmadım ki!.. Benim bebeklerime dokunulmadıkça...» Winston ellerini tekrar kadının memeleri üzerinde gezdirdi. «Doktor telefonda niçin o kadar tuhaf konuştu acaba? Bana hiç birşey söylemeden sadece en kısa zamanda buraya gelmemi istedi.»

«O, benim çocuk istediğimi biliyordu ve...»

«Ameliyat hakkında niçin bilgi vermedi. Şu doktorlar da pek tuhaf mahlûklar yani... Şimdi seni kollarımın arasında tutacağım da-

kikaların hayalini kurarak buradan gidebilirim.» Winston, genç kadına sıkı sıkı sarıldı, «Senden istemeden ayrılmak zorundayım.» dedi. «cumadan önce dönmeme imkân yok.» Sonra bir telefon numarası yazdı. «Ameliyat biter bitmez, Ann beni bu numaradan arayıp bilgi versin. Orada yoksam bile bana haber verirler.»

Winston kapıda durdu, sanki Jennifer'i ilk defa görüyormuş gibi dikkatle baktı. «Seni seviyorum, Jennifer.. Sadece seni... Buna inanıyorsun değil mi, sevgilim?»

Jennifer gülümsedi, «Evet, Winston, inanıyorum.»

Erkek gittikten sonra Jennifer yüzündeki tebessümle öylece donup kaldı.

*

Doktor Galens, gece yarısı Jennifer'in odasına geldi. «Neşeli neşeli, «Yarın sabah ameliyata gireceğiz» dedi, «işler yolunda gidecek, üzülme Jennifer.»

Jennifer gülümsedi, «Ona şüphem yok.»

Genç kadın yatağından kalktığı zaman saat sabahın üçüydü. Kapısını yavaşça açtı. Hastanenin koridoru pek az aydınlatılmıştı ama asansörün yanında duran hemşireyi kolayca farkedebildi. Kapıyı kapayıp sessizce giyindi. İyi ki hastaneye gelirken pantolonla yağmurluk giymişti. Bunu fotoğrafçıları aldatmak için yapmışlardı. Bir eşarp bulup başına bağladı. Sonra ayaklarının ucuna basa basa koridor çıktı.

Duvara yaslanarak sessizce ilerledi. Hemşire lâmbanın altında oturmuş günlük raporunu yazıyordu. Onun yanından geçmeden asansöre gitmesine imkân yoktu. Orada durup hemşireyi odalardan birinden çağırmaları için dua etmeye koyuldu.

Saat aralıksız 'tiktak'larla işlerken hemşire de durmadan önündeki deftere birşeyler karalamaktaydı. Jennifer, ensesinden aşağı ter damlacıklarının indiğini farketti. Sanki bir fırının karşısında duruyormuş gibi her tarafını ateş basmıştı. Birden zil sesi duyuldu. Bir hasta hemşireyi çağırıyordu. Fakat kadın hâlâ yazıyordu. Sağır mıydı bu kadın? Zil bu defa daha ısrarlı çaldı. Jennifer, içinden «Haydi, zili çalanın yanına gitsene» diye bağırıyordu. Zil de sanki Jennifer'in isteğini sezmiş gibi üstüste çalmaya devam etti. Nihayet hemşire isteksiz bir tavırla yerinden kalktı, zil tablosundan hangi odadan çağrıldığına baktı. Sonra koridorun öbür ucuna doğru yürüdü.

Jennifer, onun odalardan birine girdiğini görünce hemen asan-

söre koştu. Fakat asansörle inmek hem uzun sürecekti hem de gürültüyü başkaları duyabilirdi. En iyisi merdivenlerden inmekti. Jennifer sekiz kat merdiveni hızla indi. Birinci kata geldiği zaman nefes nefeseydi. Etrafına bakındı. Onunla hiç kimse ilgilenmemişti. Asansörcü bir taraftan sigara içerken bir taraftan da kasadar kızla gevezelik ediyordu. Jennifer, sokağa çıkınca biraz koştu, sonra bir taksi çağırdı. Genç kadın sabaha karşı dörtte oteline varmıştı.

*

Ertesi sabah hemşire Jennifer'in odasını boş bulunca, hemen doktor Galens'e durumu bildirdi, o da derhal Jennifer'in otelini aradı. Genç kadının odasından telefona cevap veren çıkmayınca doktor, Otel katibine kapıyı kırıp açmasını söyledi.

Jennifer, sırtında en güzel elbisesi, yüzü makyajlı olarak yatağında yatıyordu. Uyku hapı tüpünü parmakları arasında sımsıkı tutmuştu. İki de mektup bırakmıştı. Anne'e yazılmış olan mektupta şöyle diyordu:

«Ann, hiç bir mumyacı beni bu kadar güzel mumyalayamaz. Allah bebeklerden razı olsun. Senin düğününde hazır bulunamayacağıma üzüldüm. Seni seviyorum.

Jen»

Winston Adams'a da şunları yazmıştı!

«Sevgili, Win, gitmek zorundayım. Senin bebeklerini kurtarmak için bunu yapmam şarttı. Hayallerimi hemen hemen gerçekleştirmiş sayılırsın, buna da teşekkürler.

Jennifer»

Senatör Winston Adams, mektup hakkında herhangi bir açıklama yapmadı. Gazeteciler etrafını sarınca: «Söyleyecek sözüm yok» dedi. Ann de onun gibi ağzını sıkı tuttu. Doktor Calens, Jennifer'in hastalığı hakkında bir açıklama yapmaya yanaşmadı. Bir gün önce basit bir ameliyat geçirmişti. Doktorun bu konuda söyleyecek daha başka sözü yoktu.

Cenaze töreni tam bir kâbus oldu.. Kilisenin önünde muazzam bir kalabalık vardı. Cenaze yüzünden Beşinci Caddede trafik tıkandı. Güvenliği sağlamak için takviye polis kuvvetine ihtiyaç oldu. Gazete-

lerde Jennifer'in hayat hikâyesi yayınlandı. Ann'in de resimleri birinci sayfalarda yer almıştı. Bu arada işleri biraz daha karıştırmak için Jennifer'in annesi de New York'a geldi. Kadın, karşısına çıkan her gazeteciye, külkedisi Jennifer'in hayat hikâyesini anlatmaktan yorulmuyor, bıkmıyordu. Arada, hikâyenin uygun yerlerinde de hıçkırmayı unutmuyordu. Bir taraftan da kızının giyim eşyalarının, mücevherlerinin listesini çıkarmaya çalışıyordu.

Belki Ann, Jennifer'in annesini kolayca yola getirebilecekti ama birdenbire Claude Chardot da ortaya çıkınca işler iyiden iyiye karıştı. Fransız rejisör, bir vasiyetname getirmiş, buna uyulmasını istemişti. Henry Bellamy, Jennifer'in bu vasiyetnameden daha sonra başka bir vasiyetname yazıp yazmadığını araştırırken Claude Chardot kendini yasal varis ilân ediverdi. Bunlar yetmiyormuş gibi, Neely'nin de birden ortaya çıkması, herkesi şaşırtmıştı.

Genç kadın cenaze törenine yetişemediği için üzgündü. İspanya'da olduğundan haberi geç almıştı. Gazeteler, yavaş yavaş Jennifer'le ilgili yayınlarını azaltıp bu defa da Neely'yi parmaklarına doladılar. Ünlü yıldız çok zayıflamış, güzelleşmişti. Çalışmak da istiyordu tabiî, yalnız Jennifer'in üzüntüsü biraz küllendikten sonra harekete geçecekti.

Bu gürültü arasında Ann, televizyon programlarını ihmâl etmemeyi başarmıştı. Reklâm programlarını teyp bandlarıyla da seslendiriyordu. Şirketin yeni sahipleri onun maaşına büyük miktarda zam yapıp, işinde kalmasını temin etmek istiyorlardı. Jennifer'le ilgili haberlerde onun da adı sık sık geçtiği için değeri birden artıvermişti. Jennifer'in faciası onun düğününün geri kalmasına sebep olmuştu. Yeni tarih Nisandı.

Jennifer hikâyesinin unutulması ancak üç hafta sonra mümkün olabildi. Derken, iki gün gazetelerde Jennifer'le ilgili hiç bir haber çıkmadı. Tam ortalığın durulduğu sanılırken gazetelerde bu meseleyle ilgili bir haber büyük başlıklarla yayınlandı. Winston Adams senatörlükten çekilmişti. Hafif bir sinir buhranı geçiriyordu ve bir yıl durmadan seyahat edeceğini açıklamıştı.

Jennifer'in intiharı yeni bir döneme girmişti. Doktor Galens ise durmadan sorguya çekilmekten bıkmıştı. Evet, Senatöre, Jennifer'in hastalığı hakkında bütün bildiklerini anlatmıştı. Fakat bu acı gerçekler yalnız, Senatöre açıklanmıştı, basına açıklanmayacaktı.

Ann birkaç programı teype okudu, sonra Kevin'le beraber Palm Beach'e gittiler. Yıllardanberi böylesine mutlu bir hafta geçirmemişti. Üstelik Neely'nin ilk televizyon konserinin hazırlıklarında orada

bulunmaması iyi olmuştu. Neely'nin yeni menaceri onu televizyonun en başarılı programlarından birine misafir sanatçı olarak sokmuştu. Fakat program önceden teype alınacağı için Neely korkmuyordu.

Ann, programı Palm Beach'te seyretti. Neely gerçekten fevkalâdeydi. Etrafına ışık ve alev saçıyordu sanki. Sesi mükemmeldi, o kocaman birer kömür parçasını andıran kara gözleri etrafına mutluluk dağıtıyordu. Neely artık çocuk değildi ama yüzündeki o çocuksu ifade hâlâ kaybolmamıştı. Titreyen dudaklar, sinirli kahkahalar, genç lere has o çevresindekileri memnun etme isteği, kısacası bir genç kızda aranan, rastlanan herşey onda mevcuttu. İnanılacak şey değildi ama Neely, her zamankinden daha iyi görünüyordu. Onu bir kere daha göklere çıkardılar. «Dahi sanatçı» dediler, «yaşayan efsane» dediler. Gerçekten şahane bir geriye dönüş olmuştu bu. Genç kadın Hollywood'da bir film çevirmek üzere de anlaşma imzalamıştı. Kısacası. Neely gene zirvedeydi.

Yıl, 1961

Neely, eşyalarını gelişi güzel bir çantaya doldurmaya başlamıştı. «Orada kendime yeni elbiseler alacağım» diyordu. «Zaten eski kı yafet'erimin çoğunu da İspanya'da bıraktım. Şimdi de bir kısmını sana bırakabilirim.»

«Ama belki de sen dönmeden ben de evlenmiş olacağım. Dünya seyahatine çıkmayı düşünüyoruz. Belki de apartımanı kiraya veririm.»

«Eh, ne yapalım öyleyse ben de bunları yanımda taşırım. Benim derbeder bir çingeneden farkım yok. Her eşyam bir dalda. Ama ben bugünkü durumdan memnunum. Nerdeyse unutulup gidecektim. Jennifer'in parasını ne yaptılar Ann?..»

«Hepsi annesine kaldı. Paris'ten getirilen vasiyetname meğer sahteymiş. Henry dikkatle gözden geçirince bazı gariplikler sezmiş. Claude, Jennifer'in onunla kontratlıyken çevirdiği filmlerden elde edilen kârın yarısını alacak, fakat diğer filmlerin parası olduğu gibi annesine verilecek. Ayrıca zavallının elbiseleri ve mücevherleri de var. Eski filmlerinin de yeni kopyalarını yapıyorlar. Fakat hemen hiç para bırakmamış gibi birşey.»

Neely, omuzlarını silkti: «Doğrusunu istersen, kabiliyeti fazla değildi. Buna rağmen iyi bir hayat sürdü sayılır. Acaba bunu neden yaptı dersin? Yani şu intihar işini demek istiyorum.»

«Sana bilmiyorum dedim ya, Neely, gerçekten bilmiyorum.»

«Ama ben aşağı yukarı tahmin ettim. Çıkarılan dedikodulara da inanmadım. Bazıları onun verem olduğuna inanıyorlar, bazıları da kansere yakalandığını söylediler. Fakat bence gerçek sebep onun yavaş yavaş güzelliğini kaybetmesiydi.»

«İşte bu saçma... Jennifer, her zamankinden daha güzeldi. Kızcağız mesleğini bırakmaya hazırlanıyordu. Evlenecekti.»

«Evet, İspanya'dayken bu uydurma haberleri okumuştum. Jennifer'in birdenbire gerçek aşkı bulduğuna dair yazılanların da farkındayım. Ama şekerim Senatör de Rock Hudson değildi ki... Jen, Tony, ile evlenip köşede oturmaktan da sıkılmıştı. Üstelik o genç ve yakışıklı bir erkekti. Hayır, bence o çirkinleşmeye, unutulmaya dayanamayacağını düşündüğü için bunu yaptı. Yaşlanıyordu, yakında iyice çökecekti, üstelik Senatörle uslu uslu oturamayacaktı. Onun için hapları yutuverdi. Şimdi bir de beni düşün. Benim endişelenmeme, üzülmeme hiç sebep yok. Çünkü yetenekliyim. Şişmanlamışım, zayıflamışım hiç önemli değil. Bir de Helen Lawson'a bak. O benim gibi değildi tabiî, rol yapmayı mekanik bir iş haline getirmişti. Ama şimdi sesini kaybettiği halde bir televizyon oyununda karakter rolüne çıkacak. Sesi gittikten sonra da o ayakta kalabilecektir, çünkü kadının yeteneği var.»

Ann, itiraz etti. «Helen'de gerçek duygu namına birşey olmadığı için o gemisini yürütecektir. Onun mutsuzluğu bir çocuğunki kadar geçici ve yüzeyseldir. Yeni bir oyuncak alınınca üzüntü de kayboluverir. Fakat her güzel ses, hattâ seninkisi bile ihmâl edilmemeli.»

«Hayır, benim sesim, içimden geliyor. Hem, birşey daha öğrendim. Bu dünyada herşey geçici. Sevgililer seni terkeder, güzelliğin kaybolur, çocukların büyür ve önem verdiğin herşey elinden gidebilir. İnsanın güvenebileceği tek şey kendisi ve kabiliyetidir.»

*

Üç hafta sonra Neely, New York'a döndü. Berbat bir haldeydi. «Ann, sesim... Plâk doldurmaya başladıktan üç gün sonra sesimi kaybettim. Şarkı söyleyemiyorum artık.»

Ann, arkadaşını teselli etmeye çalıştı. Çok iyi boğaz doktorları vardı... Böyle şeyler her zaman şarkıcıların başına gelebilirdi.

Neely, üzgün üzgün «Hayır, benim için herşey bitti» diye sızıldandı. «Gitmediğim doktor kalmadı. Bir tek notayı bile söyleyemiyorum. Doktorlar sinirlerimin bozulmasını sebep gösteriyorlar ama öyle değil. Jennifer'in hakkında kötü sözler söylediğim için tanrı beni cezalandırıyor. Filmi de çevirmekten vazgeçtiler. Artık benim için herşey bitti. Bir daha hiç kimse dönüp bana bakmaz bile...»

Ann, yatıştırıcı bir sesle, «Tanrı böyle şey yapmaz» dedi, «eğer seni cezalandıran biri varsa o da sensin, başkası değil.»

«Evet. Sinir doktorum da öyle demişti. Bende kendimi cezalandırma hastalığı varmış. Her fırsatta kendime bir kötülük yapmaya bakıyorum. Hayal mahsulü bir suçun baskısı altında eziliyorum. Ama bunların hepsi saçma şeyler. Ben kimseye bir kötülük yapmadım ki...»

Neely, kendine yeni bir ruh doktoru buldu. Doktor Massinger'i herkes methediyordu. Ann, Neely'nin kendisiyle beraber oturması için ısrar etti. İyi bir tedavi ve bir dostun yardımıyla Neely'nin kendini toparlayacağından emindi. Zaten daha önce de böyle olmuş, her defasında genç kadın iyileşip eski haline dönmüştü.

Neely de elinden gelen gayreti gösterdi. Düzenli olmaya çalıştı, apartıman içinde kimseyi rahatsız etmedi? Fakat hiç de uyumadı. Müzisyenlerle geceleri sağa sola gidiyor, eve geldikten sonra da sabah güneş doğuncaya kadar salonda oturup 'Seconal' yutuyor, eski plâklarını dinliyordu.

Bir sabah, Ann uyandığı zaman Neely'nin salonda iki büklüm oturduğunu gördü. Genç kadının gözlerinden yaşlar boşanıyordu. «Herşey bitti Ann. Eski plâklarımla beraber şarkı söylemeye çalıştım ama beceremedim.»

«Doktor Massinger, bunun sinir bozukluğundan ileri geldiğini söyledi. Sesine yeniden kavuşacaksın, Neely.»

«Doktor, Hollywood'un bende sinir bırakmadığını söyledi. İşte ben de onun için yıllardanberi ilk defa odamda, kimseye duyurmadan. Hollywood'daki gibi kameraları düşünmeden denemek istedim Sanki boğazım tıkanmış, Ann, şarkı söyleyemiyorum »

«Canım tedaviye başlayalı birkaç hafta oldu. Biraz daha sabredıver.»

Neely, ayağa kalktı, banyoya gitti. Bir kaç hap yuttuktan sonra geri döndü. «Belki de sen haklısın. Biraz viski var mı, Ann? Haplar alkolsüz tesir etmiyor da..»

Ann, arkadaşına viski şişesini verdi. Günlerden pazardı. Ann, Kevin'i yemeğe çağırmış, onun sevdiği yemeklerden birini pişirmeyi

düşünmüştü. Fakat şimdi Neely, akşama kadar uyuyacaktı. Plânı değiştirmek gerekiyordu.

Ann, Kevin'e telefon edip onun evine gitmek üzere sözleştiler. Akşama da 'Lüchow' lokantasına yemeğe gideceklerdi.

Neely, kapının kapandığını duydu. Uyumuyordu ama kendini uyur göstermek zor olmamıştı. Neely, hapları yutup içki içmeye başladığı zamanlar, Ann de öfkesinden ne yapacağını bilemiyordu. Neely, kalktı kadehini bir kere daha doldurdu. Bir de sigara yaktı. Hay allah başka sigarası da kalmamıştı. Ama önemi yoktu nasıl olsa birazdan uykuya dalacaktı.

Kadehini tekrar doldurdu. İçkiyi acele içtiğini farketmişti. Ağır ağır yudumlamaya başladı, bir kaç hap daha aldı. Yastığının altına üç kırmızı bebek saklamıştı. Hepsini birden yutup içkisini ağır ağır içmeye koyuldu. Haplar nihayet görevlerini yapmaya başlamışlardı. Neely, ağırlaştığını hissediyordu ama bir türlü de uyuyamamıştı. Kadehini tekrar doldurdu. İçki bitmek üzereydi. Sigarası kalmamıştı. Belki bir kaç bebek kalmıştı o kadar. Fakat zaten bebekleri fazla kaçırmıştı. Daha fazla alması tehlikeli olabilirdi. Doktor Massinger de günün birinde vücudunun bu haplara eskisi kadar dayanmayabileceğini ihtar etmişti. Ama bunun ne önemi vardı? Kabiliyeti ve sesi gittikten sonra ortalıkta dolaşmasının ne anlamı vardı. On bin doları bile kalmamıştı. California'dan ayrılırken belki on bin doları vardı ama ikizlerin okuluna bin iki yüz dolar göndermişti. Son üç hafta devamlı, doktoruna günde yirmi beş dolar verilmişti. Sağa sola da durmadan çekler yazmıştı. Bu para ona ne kadar dayanabilirdi? Ölünceye kadar da Ann'in yanında kalamazdı. O da bir ay sonra evlenecekti. Eeey, o parayı nerden bulacaktı? Ev gitmişti... Sigortası yoktu... Belki de kutudaki hapların hepsini yutmak en doğrusuydu. Ted, çocuklara bakardı elbet, onlar zaten annelerini pek sevmiyorlardı. Son defa çocuklarını gördüğünde, oğlanların ağızlarından «ver, bul, al» kelimelerinden başka söz çıkmamıştı.

Onunla ilgilenen tek kimse yoktu!.. Yaşasa da ölse de bu kimseye birşey ifade etmeyecekti. Belki Tanrı ilgileniyordu onunla, tanrı gerçekten varsa...

Neely, yarı uykulu bir sesle, «Tanrı yukarda mısın?» diye seslendi, «sen sakallı, ak saçlı, iri yarı bir adam mısın? Beni anlıyor musun? Kusurumun ne olduğunu söylesene. Bana niçin böyle güzel bir ses verdin?» Şişedeki içkiyi son damlasına kadar kadehine boşalttıktan sonra şişeyi yere attı. «Hey, Jen, sen de yukarda mısın? Büyük kanatlar takıp bulutlar arasında uçmadığını biliyorum. Böyle

saçmalara inanmam. Fakat eğer öbür tarafta ikinci bir hayat varsa, belki de benim sözlerimi duyuyorsundur. Herhalde oradaki hayat burdakinden daha iyidir. Benim için ne var burda? Jen ölürken insan acı çekiyor mu? Benim yanımdan ayrılma, Jen... Bir kaç hap daha alacağım. Sonra da senin yanına geleceğim.»

Neely, banyoya yürüdü. Hap kutusunu banyodaki ilâç şişelerinin arkasına saklamıştı. Kutunun içinde altı tanecik hap kalmıştı. Bu kadarcık hapla ölünmezdi. Acaba aspirini denese? Haplardan önce bir tüp aspirin yutsa? Kutuda ancak beş aspirin kalmıştı. Neely, hepsini yuttu. Viski de yoktu artık. Ama Ann'in Kevin için sakladığı 'bourbon' şarabı vardı. Viskinin üstüne bunu içerse. Banyodan çıktı. Sallana sallana yürürken elinden kadehi düşürüp kırdı. Onun böyle öteberi kırmasına Ann çok kızıyordu. Kırılan kadeh kıymetli bir şey değildi ama Ann'in malı pek kıymetliydi.. Eğilip yerden cam kırıklarını toplamaya çalıştı. Yerden büyücek bir cam parçası aldı. İşte şunu bileğine bir kere sürse herşey tamam olacaktı. Ona da Jennifer'inki gibi muhteşem bir cenaze töreni yaparlardı herhalde. Geride kalanlar onun arkasından da birbirleriyle münakaşa edecek miydiler? Ted Casablanca, onun California'ya gömülmesini mi isteyecekti? Yoksa o eşek kafalı kardeşi ortaya çıkıp, kardeşinin cenazesine sahip olmak mı isteyecekti? Ann, herşeyin mükemmel olmasını isteyecekti elbet. Belki de Jennifer'inkinden daha muhteşem bir cenaze töreni... Hayır onunkinden daha muhteşem tören olamazdı.

Neely cam parçasını bileğine sürdü. Ölümün eşiğinden dönmesi de ortalığı birbirine katmaya yetecekti... Hattâ belki de onu tekrar Hollywood'a çağıracaklardı. Herkes üzülecek, herkes yaptıklarına pişman olacaktı. Ondan sonra da eğer sinirleri bozulmazsa Neely yeniden şarkı söylemeye başlayacak, işler yoluna girecekti.

Zar zor yatağına doğru ilerledi. Kadehi dudaklarına götürdü. Bir yudum içti. Sonra bileğini gözden geçirdi. Büyük damarı değil de yan kısmı keserse, biraz kan akacaktı. Genç kadın camı sıkı sıkı tutup bileğinin yan kısmında derince bir yara açtı. Oh neyse, kan akıyordu. Sırtüstü yatıp bileğinden akan kanı seyretmeye koyuldu. Kan birden fazlalaşmıştı, oluk gibi akıyordu. Telefonu açtı. Şu Ann de hangi cehennemdeydi? Kanın akışı hızlanmıştı. Haplar da etkisini göstermeye başlamıştı.

Santralın numarasını zorlukla çevirdi. İlgisiz bir ses «alo» diye seslendi.

Neely, «Ben Neely O'Hara'yım» diye mırıldandı, «ölüyorum...»

«Numaranız nedir?»

«Benim numaram mı?» Neely, ahizenin önündeki numara yerine baktı. Ortalığı bulanık görüyordu. «Bılmiyorum» diye söylendi. «Rehberde de yoktur... Hatırlayamıyorum.. Lütfen yardım edin bana.. Bilegimi kestim... Kan...»

«Adresiniz nedir?»

«Doğu altmış ikinci Cadde. Parkın yanıbaşında, Apartman. Ann Welles'indir.»

«Televizyon yıldızı Ann Welles'in mi?» Santral bu defa enikonu ilgilenmişti.

«Tabiî tabiî...» Neely, ahizeyi elinden bıraktı. Gözleri kapanmaya başlamıştı. Zorla açmaya çalıştı. Hay allah, Ann'in çarşaflarını da berbat etmişti. Kolu külçe gibi yana sarkmıştı, bileğinden damlayan kanlar halıyı da kirletiyordu. Bundan sonra Ann onu evinde tutmak istemezdi herhalde.. Ah, şu santral biraz acele etseydi... Ama herhalde ölmeyecekti. Fakat o kadar da çok kan akıyordu ki.. Herşeyi düşünebildiğine göre, ölmeyeceği muhakkaktı. Sadece uykusu gelmişti... Ölmeyecekti.. Bebeklere lanet okuyordu... Başka zaman kalmamış gibi işe yarayacakları tutmuştu...

*

Neely, gözlerini açtı sonra hemen kapadı. Burası hastane kokuyordu. Demek ölmemişti. Hatırlamaya başladı. Ziller, ambulans... Gözlerini tekrar açtı. Ann, odanın bir köşesinde Kevin'le beraber oturuyordu. Ann hemen yerinden fırladı, «Oh, Neely, uyandın.. Allaha şükürler olsun..»

«Ben nerdeyim?»

«Park North Hastanesinde»

Neely kızgın bir ses'e, «Niçin Doctors hastanesine yatırmadınız. Duyduğuma göre orası fevkalâdeymiş..»

Kevin yerinden kalkıp yatağın yanına geldi. «Beni iyi dinle küçük hanım» dedi, «burada yatabildiğin için de kendini şanslı addetmelisin. Apartımana geldiğimiz zaman seni nereye götürüyorlardı biliyor musun? Bellevue'ye.»

Neely, yatağında doğrulup oturmaya çalıştı: «Hay allah bir yerimden kalkabilsem..»

Kevin konuşmasına devam etti: «Geriye dönmeye karar vermemiz iyi oldu.» dedi. «Ann, seni merak etmişti. Apartımanın önüne geldiğimiz zaman ambulansı kapının önünde bulduk. Polisler de gelmişlerdi. Seni Bellevue'ye götürmeye hazırlanıyorlardı. İntihara teşeb-

büs edenlerin oraya yatırılması kanun gereği. Burada bir süre müşahede altında tutulmak şart.»

«Vaay..»

Ann, «Seni Kevin kurtardı,» dedi. «Kırık cam parçalarını göstererek intihar etmediğini olayın bir kaza olduğunu söyledi.»

Kevin'in kaşları çatılmıştı. «Herkesi benim görüşüme inandırmak için sağa sola bir hayli yirmi dolarlık banknot dağıtmak zorunda kaldım. Sonra hastane seçmeye de vaktimiz yoktu.. Durumun ağırdı. En yakın hastane burası diye geldik.»

Neely, «Gerçekten intihar değildi» dedi

«Neyse şimdilik kefeni yırtmış sayılırsın...»

«Gazetelere de geçtim mi?»

«Hem de birinci sayfalara...» Ann, arkadaşının yatağının yanına bir sandalye çekip oturdu. «Neely, senin hayatını bir düzene sokmamız, birşeyler yapmamız gerek...»

Neely'nin gözleri yaşardı, «Yapacak ne kaldı ki? Artık şarkı söyleyemiyorum.»

Kevin eliyle başını işaret etti: «Sakatlık burada» dedi. «gırtlağında birşey yok.»

«Öyleyse, şu gırtlağıma dert anlat. Ben istiyorum ama notalar gırtlağımdan çıkmıyor..»

«Pekâlâ... Birkaç gün sonra buradan çıkacaksın. Ondan sonra ne yapmayı düşünüyorsun?»

Neely'nin gözleri yaşlarla doldu. «Ann'in evinden çıkacağım, bunun için endişelenmeyin. Bir otele yerleşirim.»

«Bu böyle devam edemez, Neely... O kadar hap, içki... Bir daha sefere şansın da sana yardımcı olmayacaktır..»

Neely, kollarını uzatıp gerindi, «Bir uyuyabilsem.. Ama şöyle rahat bir uyku çeksem.. O zaman iyileşeceğimi umuyorum. Bu şekilde birkaç saatten fazla uyuyamıyorum Güzel bir uyku çekmeyeli o kadar çok oldu ki..»

Ann birdenbire, «Uyku kürü iyi gelir» dedi.

Kevin de Neely'de hayretle Ann'e baktılar. Ann, onların şaşkınlığına aldırmadan: «Evet» dedi, «uyku kürü.» Sonra Jennifer'in zayıflamak için İsviçre'de nasıl uyku kürüne girdiğini ve bunun gerçekte sinir hastalarını tedaviye yaradığını anlattı.

Neely, birden heveslenmişti. «Bir hafta devamlı uyumak... Ah allahım, herhalde ondan sonra da şarkı söyleyebilirim. Fakat İsviçre'ye gitmek çok pahalıya malolur.»

Kevin, «Eğer tıbben kabul edilmiş bir tedavi şekliyse burada da yapıyorlardır,» dedi.

Doktor Massinger, bu tedaviye yanaşmadı. Neely'nin hastalığının kökü daha derinlerdeydi. Onun hiç olmazsa bir yıl sanatoryumda kalması gerekecekti.. Doktor. «Neely on yıl önce de intihara teşebbüs etmiş» dedi, «bana daha ilk geldiği gün sanatoryumu tavsiye ettim ama istemedi. O gündenberi de sinirleri bozuk, uyku haplarıyla yaşıyor. Fakat şimdi başka çaresi yok. Sanatoryuma gitmek zorunda.» Doktor, bildiği birkaç sanatoryumun adını verdi.

Sonunda Kevin, New York'un yukarı bölümünde özel bir sanatoryumla anlaştı. Hastane yetkilileri hastanın kimliğini de açıklamamayı kabul etmişlerdi.

Mart ayında güzel bir pazar günü, Kevin ile Ann Neely'i Haven Manor'a götürdüler. Daha bahçe kapısından girer girmez ferahladı. Burasını gözü tutmuştu. Neely'nin burada iyileşeceğine aklı yatmıştı. Fakat hastanenin doktoru Neely'yi uyku kürünün tedavi edemeyeceğini bildirdi.

«Maalesef, Bayan O'Hara'da uyku hapı alışkanlığı var» dedi, «intihara teşebbüs ettiği gün elli tane hap yutmuş buna rağmen ölmek için bileklerini kesmesi gerekmiş. Bu da vücudun haplara alıştığını gösteriyor.»

Kevin sordu, «Peki siz ne tavsiye ediyorsunuz?»

«Psiko terapi... Şok yapmayacağım, yani şimdilik. İnşallah buna ihtiyaç kalmaz. Ama dikkatli bir çalışma sonunda dünyaya yepyeni bir insan, yetenekli bir sanatçı hediye edebiliriz.»

«Tedavi ne kadar sürer?»

«Hiç olmazsa bir yıl..»

Ann gülümsedi, «Neely'yi kandıramazsınız. Eğer uyku kürü yapılmayacağını öğrenirse hemen hastaneden çıkmaya kalkar.»

Doktor Halles, yorgun bir tavırla, «Şu kâğıdı imzaladığına göre birşey yapamaz..» Masasında duran kâğıdı Ann'e gösterdi. «Burada neler yazılı olduğunu okumadan imzaladı. Bu kâğıda göre bir ay hastaneden dışarı adımını atamayacak.»

«Ama ben Neely'yi iyi tanırım. Bu sürenin sonunda hastanede bir dakika bile kalmak istemez.»

«Biz de yasal yollara başvurup onu getirtiriz. Böyle vakalarla da karşılaşıyoruz... Mahkeme, üç ruh doktoruna onu muayene ettirir, doktorlar üç ay hastanede kalması gerektiğini söylerler. Bu müddetin sonunda aynı işlem tekrarlanır.»

Ann, itiraz etti. «Fakat bu onu zorla sürüklemekten farksız. Zaval-

lıcık bir hafta uyuyacağını zannediyor.»

Doktor, ciddi bir tavırla, «Ben Bayan O'Hara'ya hayranım. Gerçekten çok yetenekli bir sanatçı.. Burada kalmak da ayda bin beş yüz dolara malolacak. Unutmayın, bu hastaneye girmek için sıra bekleyenler var. Bayan O'Hara bir sanatçıdır diye onu listenin önüne aldık. Onu tedavi etmeliyiz. Bu şansı ona vermenizi rica ediyorum.»

«Neely, sanatoryum fikrini hiç bir zaman benimseyememişti.»

«Bayan O'Hara şimdi kendikendine karar verecek durumda değil. Zaten kendi haline de bırakılırsa, mahvolur.»

Kevin, birden araya girdi: «Bence,» dedi, «Doktor Hall bu işi herkesten daha iyi biliyor. Neely'yi onun eline bırakmamız doğru olacak.»

Ann, dalgın bir halde başını salladı. «Onu ne zaman görebilirim?»

«İki hafta göremezsiniz. Fakat isterseniz beni hergün arayıp arkadaşınız hakkında bilgi alabilirsiniz. Onu görmeye geldiğiniz zaman çok değişmiş olduğunu göreceksiniz..»

Şehre dönerlerken Ann pek durgundu. Kevin, «Bir yıl süreyle her ay bin beş yüz dolar ödemek kolay değil.. Bu işi bana bıraksan iyi edersin» dedi.

«Hayır, bu doğrudan doğruya beni ilgilendiren bir mesele. Eğer Gillian Şirketiyle yeni bir kontrat imzalarsam, haftada iki bin dolar vermeyi teklif ediyorlar.»

«Peki bizim evlenme işimiz ne olacak? Dünya gezimiz?»

«Bu kadar zaman bekledikten sonra birkaç ayın ne zararı var? Hem Neely, Haven Manor'dayken ben böyle uzun bir seyahate çıkamam. Onu sık sık ziyaret etmem gerekir.»

«Benimle evlenmek istemiyorsun değil mi, Ann?»

«İstiyorum ama...»

«Hayır, istemiyorsun. Neely'nin hastane masraflarını da bana ödetmemenden bu anlaşılıyor. Bana karşı kendini borçlu hissetmek istemiyorsun.»

«Kevin, sen evlenmeye hazır olduğuna karar verinceye kadar beni yıllarca beklettin. Neely'nin hatırı için birkaç ayımızı daha feda edebiliriz.»

«Neely durumunu düzeltinceye kadar balayı seyahatine çıkmayız, buna bir itirazım yok. Fakat niçin evlenmiyoruz, Hem niçin çalışmaya devam ediyorsun? Onu anlayamadım.»

«Neely'nin masrafını ödemek için çalışmak zorundayım. Geçen

gün Henry Bellamy ile konuştum. Servetim bir milyon dolara yaklaşıyormuş. Bunun büyük bir kısmı senetlerden alınan kâr. Neely'nin masraflarını sermayeyi bozmadan ödeyemeyeceğim. Henry de bunu yapmamı istemedi. Fakat yirmi altı haftalığına Gillian Şirketiyle bir anlaşma imzalarsam, Neely'ye bakabilirim. Bu durumda Ekim ayına kadar herşeyi tamamlamış oluruz. O zaman Neely de kendini toparlar.. Sonra da evlenir seyahate çıkarız. Söz veriyorum...»

Kevin, gözlerini boşluğa dikti. Ann'in kararına uymak zorundaydı. Ne biçim kadındı bu Neely. Her ortaya çıkışında başlarına yeni bir dert açmaktan başka bir işe yaramıyordu.

Ann içini çekti. Zavallı Neely.. Herhalde haberi ona vermişlerdir. Bakalım ne yapacak?

*

Başlangıçta Neely uysal davranmıştı. Doktor Archer'in odasında oturmuş, bir yandan sigarasını tüttürürken bir yandan da genç doktorun Doktor Hail ile yaptığı telefon konuşmasını dinliyordu. Doktor Archer «Güzel.. Haklısınız. İyi olur, efendim. Bende aynı kanıdayım,» deyince Neely'nin de içi rahatladı.

Demek iki doktor anlaşmıştı. Birazdan onu uyku kürüne başlatacaklardı. Doktor Archer, yanına bir hemşire katıp Dört Numaralı binaya götürülmesini emredince de birşeyden şüphelenmedi. Fakat Doktor Archer'in sözettiği binaya gelip de işin iç yüzünü biraz kavrayınca Neely, öfkesinden çılgına döndü. Hemen hastaneden çıkmak istedi. Doktorlarla kavga etti. Onları tehdide yeltendi.. Neely O'Hara'ya kimsenin emir veremeyeceğini söyledi. Sağa başvurdu, sola başvurdu, fakat çabalarının bir sonuç vermeyeceğini anlayınca, hastanenin emirlerine boyun eğmek zorunda kaldı. Artık öyle tek başına lüks bir odada değil, sinir hastası öteki kadınlarla beraber bir yatakhanede kalıyordu. Uyku hapı, içki, sigara, kısacası canı hiçbirşey istemiyordu. Geceleri yatağında sırtüstü yatıp sabahı beklemek, hoşuna gitmeye başlamıştı.

Yıl, 1961

Ann pencerenin önüne oturmuş sigara içiyordu. Neely'yi ziyareti pek berbat geçmişti. Zavallı Neely hastaneden çıkarılması için

nasıl yalvarmıştı.. Doktor Hall, Doktor Archer ve Doktor Seale, ona hasta hakkındaki raporları okumuşlar ve onun önemli bir sinir hastalığı geçirdiğini, bu durumda Neely'yi hastaneden çıkarmakla ölüm emrini imzalamış olacağını belirtmişlerdi. Ann, doktorlarla konuşmadan önce Neely'ye onu hastaneden çıkaracağını vadetmişti ama doktorların sözleri onun için daha önemliydi tabii...

Bundan sonraki ziyaretinde Ann, Neely'yi daha neşeli buldu. Kaldığı binadan alınmış bir başkasına yerleştirilmişti. Neely, Ann'i görünce: «Beni terfi ettirdiler» diye bağırdı, «gözlerimi boyayabiliyorum. Gün aşırı bir paket sigara içmeme izin veriyorlar. Artık tek başıma bir odada kalabiliyorum. Sen bana sigara getirdin mi? Güzel. Onları hemen saklayayım. Öbür binadaki baş hemşireyle arkadaş oldum. Arada sırada onun odasına gidip benim eski filmlerimi seyrediyoruz. Böyle gecelerde daha çok sigara içiliyor.»

Neely biraz kilo almıştı. Sırt ağrılarından şikâyetçiydi ve uyku uyumuyordu. Fakat üç ayı burada geçirmeyi kabul'enmişti. Doktorlar, Ann'in zihnini çelmişlerdi. Zaten onlar buraya gelen herkese aynı şeyi yapıyorlardı. Hastaneden nefret ediyordu ama kendine bir sürü arkadaş bulmuştu, onlarla avunuyordu..

Mayıs ayında Neely, tehlikeli bir kriz geçirdi. Gece hemşirelerinden biriyle anlaşıp bir şişe Nembutal çalmıştı. Yarısı boşalmış şişeyi yatağının altında bulmuşlardı. Neely, şişeyi geri vermemek için çırpınmış sonunda da gücü kesilmişti. Bunun üzerine Neely'yi gene eskiden kaldığı binaya vermişlerdi. Ann onu ziyaret ettiği zaman arkadaşıyla konuşmak bile istememişti.

Ann, her hafta arkadaşına gidiyordu. Gillian Şirketiyle yeni sezon için anlaşma imzalamıştı. Kevin, şirketi satmıştı ama hergün stüdyoya geliyordu. Onun stüdyoda sessiz sedasız dolanması, en acı şikâyetlerden bile kötüydü.

Kevin, içinden Neely'yi suçluyordu. Gerçi Ann'in ona olan bağlılığından endişesi yoktu. Evlense de evlenmese de Ann, ona aitti. Kevin evlenmeye karşıkoyduğu zaman Ann sesini çıkarmış mıydı? Böyle hergün stüdyoya gelmesinin doğru olmadığını biliyordu. Şirketin yeni sahipleri işi benimseyip, idareyi ellerine almışlardı. Herşey yolundaydı. Fakat Kevin vaktini nasıl geçireceğini bilemiyordu. Onun için hergün stüdyoya gelip Ann'i seyretmekle oyalanıyordu.

Yağmurlu bir gündü. Haziran ayı için hava fazla soğuk sayılırdı. Ann stüdyoda prova yaparken o da holde oturuyordu. Üç hafta sonra stüdyo yaz tatiline girecek, programlara ara verilecekti. Ann, beraber kısa bir geziye çıkmayı vadetmişti. Fakat fazla da uzağa gide-

mezlerdi. Ann, her hafta Neely'yi ziyaret etmek zorundaydı.

Şirketin müdürü Jerry Richardson, yanında yabancı bir adamla göründü, «Kevin, eski arkadaşlarımdan biriyle seni tanıştırmak istiyorum» dedi, «savaşta beraberdik. Kevin Gillmore, Lyon Burke.»

Kevin, bu ismi duyunca dondu kaldı. Herhalde bu, o adam olmalıydı. Zira bu, sık sık rastlanan isimlerden değildi. Zaten adam bir yazardan çok aktöre benziyordu. Sağlam yapılıydı. Cildi bronz renkteydi. Kevin birdenbire kendini pek yaşlı ve bitkin hissetti. Saçlarının da seyrelmeye başladığını farketmişti. Burke'nin saçları kömür gibi simsiyahtı. Sadece şakakları hafifçe kırlaşmıştı. Ama hiç dökülme belirtisi yoktu. Kevin, sinirli bir tavırla elini uzattı. Lyon ile tokalaştı.

«Siz de burada mı çalışacaksınız?» diye sordu.

«Hayır, buraya birkaç gün önce geldim. Jerry ile beraber yemek yedik. Bana eski dostlarımdan birinin burada çalıştığını haber verdi. Arkadaşım. Ann Welles'dir.. Ben de ona merhaba demek için buraya geldim.»

Kevin telâşla, «Bakayım, boş mu?» dedi. «Onu keşfeden benim. Gillian Kızı ünvanını kazandırdım. Şimdi stüdyodadır..» Kevin, Lyon'u kolundan tuttu. Ann'in Lyon'la karşılaşınca ne yapacağını görmek istiyordu.

Ann, son kostümlü provayı tamamlamaya çalışıyordu. Onun için Kevin ile Lyon seyircilere ayrılan koltuklara oturdular. Kevin, genç kadının kuvvetli lâmbaların ışığı altında kendilerini görmesine imkan olmadığını biliyordu. Gözlerini Lyon'a dikip onun Ann'e nasıl baktığını seyre koyuldu. Lyon, provayı ilgiyle seyrediyordu. «Gerçekten çok başarılı» diye fikrini söyledi.

«Daha işin başındayken bile çok iyiydi.»

«Ben onu ilk defa seyrediyorum. Avrupadaydım.»

«Şimdi provaya ara verecekler. Gidip bir 'merhaba' demek ister miydiniz?»

«Elbette..» Lyon ayağa fırladı, Kevin'in arkasından yürüdü.

İki erkek ona yaklaştıkları sırada Ann prodüktörle program üzerinde yapılacak değişiklikleri konuşuyordu. Kevin'i görünce gülümseyerek bir gözünü kırptı. «Bir iki saniye sonra geleceğim» demek istemişti. Sonra Lyon'u gördü, gözlerini çevirdi, sonra hayretle bir kere daha baktı. Gözlerine inanamamıştı.

Lyon, gülümseyerek: «Evet, benim» dedi, genç kıza doğru yürüyüp iki elini birden avuçları içine aldı.

Ann, hafifçe gülümsedi. Dudaklarının titrediğini farketmişti. Lyon,

her zamankinden daha genç, daha yakışıklıydı... Nasılsa ağzından ses çıkarabildi ve onu gördüğüne memnun olduğunu söyledi.

«Biraz oturabilir miyiz?» diye Lyon sordu. «Bu lâmbalar salonu çok fazla ısıtıyor. Yoksa sen gene provaya devam mı edeceksin?»

«Hayır, bant doldurma saati gelinceye kadar serbestim.»

Kevin, «Benim büroda yapılacak bazı işlerim var» dedi, «isterseniz biraz dışarı çıkın. Herhalde birbirinize anlatacağınız bir sürü şey vardır.» Kevin, başıyla Lyon'u selâmlayıp oradan uzaklaştı. Ann, adamın hayatında yaptığı en zor hareketin bu olduğunu anlamıştı.

Kevin gururunu korumak için herşeye katlanacaktı. Kendini cesur göstermek zorundaydı. Kevin korkuyordu ama cesur görünmeye çalışıyordu. Ann de duygularıyla çarpışıyordu. Lyon'la beraber soyunma odasına giderken zihninin içi karmakarışıktı. İşte Lyon birdenbire ortaya çıkıvermişti. Şimdi Ann, on beş yıllık ayrılığı bir anda unutup ona kollarını uzatmak zorunda mı kalacaktı? Fakat onun istediği de zaten buydu... Erkeğin yüzüne baktığı an kolları arasına atılmamak için kendini güç tutmuştu. Şimdi bir de Kevin vardı... Kevin'e rastlamamış olsaydı Ann ne yapardı? Bunca yıldır Lyon nerelerdeydi?

Soyunma odasına girince birer iskemleye oturdular. Ann sigarasını Lyon'un yakmasını bekledi, sonra gülerek erkeğe baktı.

«Sen haklıymışsın, galiba» diye Lyon mırıldandı, «vaziyet onu gösteriyor.»

«Hangi konuda haklıymışım?»

«New York... Senin gerçek aşkın..» Lyon, ellerini havaya kaldırıp salladı. «Sen burasını seviyordun ve sonunda başarıya ulaştın, Ann, Seninle iftihar ediyorum.»

«Sen de başarıya ulaştın, Lyon..»

«Dolar ve sent olarak belki ulaşamadım ama istediğim işle meşgul olabildiğime göre bir bakıma haklı sayılırsın. Yanılmıyorsam, vaktiyle, insanın isteklerini gerçekleştirmek için eline mutlaka bir fırsat geçtiğini söyleyen sendin.»

«Şimdi New York'ta ne yapıyorsun?»

«Gazetelerden biri bana televizyon konusunda seri röportaj ısmarladı. Bir tek plâkla milyonlar kazanan kızlar, fabrikalar kuran aktörler, tırnak cilâsı satarak servet sihirbazı haline gelen kızlar... İşte konumuz bunlar.»

Ann güldü: «Sizin orada böyle şeyler yok mu?»

«Henüz yok? Elbet ilerde olacak. Biz şimdilik sizden on yıl geriyiz... Ama hiç olmazsa İngilizleri televizyonun gelişine hazırlamak

istiyorum.» Bir an durup, gülümsedi. «Aslında bunlar benim yazmak istediklerimden çok daha başka şeyler, ama ne yapalım. İyi para getiriyor, sonra, bana Amerika'ya gelmek fırsatını da verdiler..»

«Burada ne kadar kalacaksın?»

«Herhalde altı hafta...»

«Henry'yi gördün mü?»

«Dün beraber yemek yedik. Onu çok yorgun buldum. Şirketi satmak istiyor. George Bellows, para biriktirip şirketi almaya çalışacak. Başaramazsa Jonhson Harris Şirketi Henry'nin istediği parayı vermeye razı» Lyon bir sigara yaktı, «George'u da gördüm. Durumu iyi.. Çulu düzmüş. Gene de onu kıskanmıyorum. Hep o eski yarış...»

«İnsan hiç birşeyi kolay kolay ele geçiremez, Lyon»

«Doğru!... Gazetecilik bile zannedildiği kadar kolay iş değilmiş. Bir sürü araştırma yapacaksın, aldığın haberleri değerlendireceksin, sonra sıra yazmaya gelecek. Aklıma estiği gibi yazmama imkân yok.. Fakat bu iş hoşuma gidiyor.» Lyon uzandı, Ann'in ellerini kavradı, «Peki sen ne yapıyorsun? Evlenmemişsin... Çocuğun olmamış.. Henry hâlâ bekâr olduğunu söyledi.»

Ann, başını öbür tarafa çevirdi ve makyajlı yüzünün kızardığını Lyon'un farketmemiş olmasına dua etti.

Lyon, genç kızın ellerini daha da kuvvetle sıktı. «Ben de sıfıra sıfırım.. Zaten üzüldüğüm tek şey bu. Senin gibi bir kız yok, Ann. Hiç bir zaman da olamaz.» Lyon durdu, sonra devam etti, «Burdayken seninle sık sık buluşmayı istiyorum. Ama olmaz dersen de, sana hak vereceğim. Henry senin bu Kevin Gillmore ile sözlü olduğunu anlattı.»

Ann, sesinin tonunu değiştirmeden: «Beni görebilirsin, Lyon,» dedi.

«Oh, fevkalâde. Ne zaman?»

«İstersen, yarın akşam.»

«Ben seni arasam daha iyi olacak. Gündüz yapılacak bazı işlerim var.»

Lyon, kaldığı otelin adını ve telefonunu bir kâğıda yazdı. Otel, Ann'in evinden bir iki sokak ötedeydi. Ann gülümseyerek ertesi akşam saat altıda onu arayacağını söyledi.

*

Kevin, yemeği bitirinceye kadar Lyon'dan bahsetmedi. Sonra sakin bir sesle Lyon'un New York'ta ne yaptığını sordu. Ann, ona Lyon'un görevini anlattı. Kevin, gözlerini içki bardağına dikerek dik-

katle dinledi. Sonra da, «Onu gördükten sonra herşeyi daha iyi anladım» dedi, «yirmi yaşında bir genç kızın Lyon gibi bir erkeğin cazibesine kapılmaması imkânsız. Biraz gösterişi seviyor. Fakat tecrübesiz bir genç kızın onu yakışıklı ve çekici bulması normaldir.»

Ann de içkisini yudumladı. «Evet.. Ama Lyon'un çekiciliğinin sırrı güzelliğinin ve yakışıklılığının farkında olmamasıdır.»

Kevin, «Kendini aldatmaya çalışma» dedi. «O kuş, kuvvetinin nerden geldiğini iyi biliyor. Güzelliğinden faydalanmasını da öyle ustaca başarıyor ki!.. Bir hareketi bile sebepsiz değildir onun.. Erkeklere bile hoş görünmesini biliyor. Eğer o senin Lyon Burke'n olmasaydı ben de onunla dostluk etmekten zevk duyardım»

Ann gülümsedi, sonra uzanıp bir sigara aldı.

«Ann...» Kevin'in sesinde endişeli bir ifade vardı, «Birşeyler söylesene.. Ben tıpkı filmlerde olduğu gibi herşeyi olgunlukla karşılamaya çalışıyorum. Fakat sen de bana biraz yardımcı ol. Bana cesaret verecek şeyler söyle.»

«Hayır. Kevin, yalan söylemek istemem.»

«Onu bir daha görmeyeceksin değil mi?»

«Sen görme dersen, görmem.»

«Ama görmek istiyorsun değil mi?» Kevin, Ann'in bu soruya vereceği cevabı biliyordu sanki!..

Ann, erkekle gözgöze gelmemeye çalıştı. «Görmesem daha iyi olurdu. Vaktiyle onun beğendiğim taraflarını şimdi çocukça bulmam da mümkün. Dediğin gibi dış görünüşü insanı çarpıyor. Şu anda Lyon Burke'nin nasıl bir insan olduğunu unutmuş gibiyim. Belki ben, hayalimde gerçeğe hiç uymayan bir kahraman yarattım. Henry bunu bana ihtar etmişti zaten. Fakat ilerde mutlu bir hayat sürmeyi denemek istiyorsak, benim durumu araştırmam gerekiyor.»

«Yani bu adam gazetesinin verdiği görevi yapmak için buraya geldi diye ben herşeyden vazgeçebilir miyim zannediyorsun? Bu adam iş için buraya gelmeseydi sen de onu bir daha göremeyecektin. Bunu pekâlâ biliyorsun.»

«Tabiî biliyorum. Ama seni de yüzüstü bırakamayacak kadar düşünceliyim. Beraber geçirdiğimiz yılları silip atamayız. Lyon birdenbire en parlak devrinde sona eren bir maceraydı. Şimdi bunun hiç de vazgeçilmez birşey olmadığını anlamalıyım..»

«Hayır, Ann, sakın onu görme.» Erkeğin sesi, bir iniltiden farksızdı.

«Kevin... Rica ederim...» Ann, endişeli gözlerle öbür masalara baktı.

«Ann...» Kevin, Ann'in elini yakaladı. Bunu yapayım derken az kalsın masadaki su bardağını da devirecekti. «Ann, sen benim hayat kaynağımsın. Sensiz yaşayamam.»

«Bensiz yaşamana izin veremem, Kevin.»

Kevin, gözlerini Anne'e dikti, «Söz mü?»

Ann, erkeğin gözlerinin yaşardığını farketti. Üzgün bir sesle, «Söz» diye cevap verdi.

*

Ertesi gün Ann, kararsızlık içinde çırpınıp durdu. En aşağı on kere eli telefona gitti. Lyon'u arayıp randevuyu iptal edecekti. Fakat olmadı.

Saat yedide 'Little Club'de buluştular. Ann, içeri girdiği zaman Lyon barda oturuyordu. Hemen ayağa fırlayıp Ann'i masalardan birine götürdü. «Sen barda oturacak kadınlardan değilsin.» İçkilerini ısmarladıktan sonra da Ann'i tepeden tırnağa süzdü. «Ann, harikulâdesin. Hiç değişmemişsin. Hayır, bu doğru değil, eskisinden bile sevimlisin.»

Ann, alaylı alaylı, «Sen de kendini iyi korumuşsun» dedi.

Bundan sonrası kolay oldu. Ann, erkeğe Jennifer'in hikâyesini anlattı. Yalnız genç kadının gerçek intihar sebebini gizledi. Sonra Neely'nin durumunu konuştular. Henry, Lyon'a herşeyi anlatmıştı, fakat o bir türlü duyduklarına inanmak istemiyordu.

«Neely öyle büyük bir yıldız ki» dedi, «İngiltere'de onu çok beğeniyorlar. Herhalde iyileşmesi mümkün, değil mi?»

Ann'in gözleri doldu, «Doktorlar pek ümitli değil. Kendini mahvetmekten zevk duyan garip bir insanmış.. Bir süre için eski alışkanlıklarından vazgeçebilirmiş, ama sonunda gene aynı duruma düşmesini kimse önleyemezmiş. Doktor aynen böyle söyledi..»

Lyon içini çekti, «Belki ben de bu yüzden ünlü bir yazar olamadım» dedi, «bazan büyük sanatçıların hepsinin biraz kafadan sakat olduklarını düşünüyorum. Ben onlara göre fazla normal sayılırım. Başımı yastığa koyar koymaz uyuyorum. Fazla içki içmem ve bir aspirin bile yutmuş insan değilim.»

Ann güldü, «Ben de senin sınıfındanım maalesef. Biraz fazla sigara içiyorum ama bir kadehten fazla içki içemem. Bazı geceler film seyrederken, yarısında uyuya kalıyorum.»

Lyon güldü, «Hayır, Ann, sen birinci sınıfsın. Senin bir benzerin

daha yoktur. Gerçekten öyle. Tanıdığım kızların hepsi senin yanında hiç kalır.. Tırnağın bile olamaz onlar.»

Yemek boyunca, New York'tan ve Lyon'un gözüne çarpan değişikliklerden söz ettiler Lyon ona İrlanda usulü kahve içirdi. Ann, bunu pek beğenmişti. Genç kadın dalgın dalgın kahveyi methederken Lyon birdenbire sözünü kesti: «Değişen birşey yok, Ann» dedi «şu anda seni kollarımın arasına almak istiyorum. Sanki senden hiç ayrılmamış gibiyim.»

«Ben de senin kollarının arasında olmak istiyorum, Lyon.»

Lyon gülümsedi. «İyi öyleyse, anlaştık.. Yalnız ben hesabı ödeyeyim de şu pis yerden bir an önce çıkıp kurtulalım.»

*

Bu inanılacak şey değildi.. Onun yanında yatıp gece lambasının ışığı altında sigara dumanını seyretmek.. Gerçekten inanılacak şey değildi. En küçük bir tereddüt olmamıştı, aşılacak köprüler çıkmamıştı karşılarına. Bir aşk ve ihtiras fırtınası içinde birleşmeyi ikisi de aynı anda istemişti. Şehvetin zirvesinde kendilerinden geçmişlerdi. Ann, erkeği kollarıyla sardığı zaman, sevmenin sevilmekten daha önemli olduğunu anlamıştı. İşte bu konuda karar vermenin zamanı gelmişti. Lyon, onu kendi ölçülerine göre seviyordu. Fakat bu kadarı yeterli miydi? Kevin'in o nazik, fedakâr davranışlarını aramayacak mıydı? Kevin, onun için yaşıyordu. Halbuki Lyon ile beraberken her an tetikte olmak zorundaydı. Ann, Lyon'un aşk anlayışına kendini uydurabilecek miydi?

Lyon uzanıp Ann'in çıplak sırtını okşadı: «Harikulâdeydi Ann.. Eskisi gibi. Her zaman öyleydi..»

«Benim için de Lyon. Fakat yalnız seninle bunun değeri var.»

Lyon, sakin bir sesle, «Biliyorsun bir de Kevin Gillmore var» dedi, Ann'in irkildiğini farkedince saçlarını okşadı, «Herkes biliyor bunu» dedi, «sonra o seninle evlenmek istiyormuş. Dün stüdyoya tesadüfen geldiğime inanmadın herhalde?.. Jerry Richardson'u kasten aradım. Çünkü Kevin Gillmore ile tanışmak istiyordum. Seni de görmem lâzımdı.»

Ann kendini erkeğin kollarından çekip doğruldu, «Ne yapacaktım yani? Bunca yıl, bir köşede oturup senin dönmen için dua mı edecektim?.. Lyon... Ne bir mektup... Ne bir haber..»

«Suss.» Lyon, parmağını Ann'in dudaklarına götürdü, «Seni gayet iyi anlıyorum Sana yazmak istedim. Yazıp da postaya vermedi-

ğım mektupların sayısını bilsen. Ama şu kahrolası gururum yok mu? Kendikendime 'bu kitap başarı sağlamazsa, bundan sonraki sağlar' diye düşünüyordum. Sonra da ülkeler ele geçirmiş bir kahraman gibi geri dönecektim. Olmadı işte. Olamadı. Ne var ki Kevin Gillmore de herhangi bir erkek değil. İyi bir insan. Duyduğuma göre sana çılgınca tutkunmuş.»

Ann susuyordu.

«Eğer ben karakter sahibi bir insan olsaydım bu geceden sonra seninle buluşmazdım.»

«Lyon...» Ann'in sesinde korku vardı.

Lyon kahkahalarla güldü, «karakterim olsaydı dedim. Maalesef ben sağlam karakterli bir erkek sayılamam. Seni görmekle ve kenarda köşede kalmış bir iki gurur kırıntısından da mahrum kaldım.» Lyon birdenbire ciddileşti: «Beni ne zaman arzu edersen burada, senin emrindeyim. Fakat hepsi bu kadar, bilmiş ol.»

«Ne demek istiyorsun?»

«Yazımı hazırlayınca Londra'ya döneceğim. Yeni bir kitap yazıyorum. Birinci bölümü bitti bile.»

«Kitabını burada yazamaz mıydın?»

«Belki yazardım, fakat burada yaşayamam, yani ordaki kadar iyi yaşayamam. Güzel bir dairem var, gazetelere yazı hazırlayarak para da kazanıyorum. Bu sayede canım istediği zaman daktilomun başına geçip romanımı yazabiliyorum. Yazdıklarımın er geç beğenileceğine inanıyorum. Seni bu yüzden kaybettim ama belki öbür türlü de yürümeyecekti...»

Ann, ısrarla sordu, «Niçin yürümesin? O gün Barberry Room'da yemek yerken koca ağzımı açıp da seni yazı yazmaya zorlamasaydım, şehrin en ünlü menacerlerinden biri olacaktın, çocuklarımız yetişecekti ve...»

«Ve birbirimizden nefret edecektik. Hayır, Ann, bir insan başarıya ulaşmayı aklına koyarsa onun yapacağı evliliğin mutlu bir evlilik olmasına imkân yoktur. Hattâ sen Lawrenceville'de oturma fikrine boyun eğseydin bile birarada mutlu yaşayamayacaktık.. Galiba ben yalnız kalmak için yaratılmışım. İngiltere'ye döndükten sonra da o yağmurlu gecelerde senin hatıralarında avunacağım.» Lyon, Ann'i tekrar kolları arasına aldı. Sevişmenin verdiği heyecan içinde Ann'in üzüntüleri de dağılıvermişti.

Ann, eve geldiği zaman şafak sökmek üzereydi. Anahtarı kapının kilidine sokarken içerden ışık sızdığını farketti.

Kevin, salonda oturmuş sigara içiyordu, «Ondan kendini bu ka-

dar çabuk nasıl kurtardın?» diye sordu, «daha sabah bile olmadı.»

Ann yürüdü, erkeğin dudakları arasındaki sigarayı çekip aldı. «Kalp krizi geçirdiğin gündenberi sigara içmedin» dedi, «şimdi bununla neyi ispat etmeye çalışıyorsun?»

Kevin alaycı alaycı sordu, «Birdenbire benim sağlığımla böylesine ilgilenmenin sebebi ne acaba? Bu geceden sonra benim için gelecek diye birşey kalmadı.»

«Kevin, buraya niçin geldin?»

«Onunla beraber olduğunu bildiğim için geldim. Bana hepsini anlat. Sevgilin, yasakların hepsinden seni kurtardı mı?»

«Bırak bunları. Senin bu şekilde uykusuz kalman doğru değil. Eğer geceyi burda geçirmek istiyorsan, yatağa yat.»

«Bu gece benim yanımda yatmak ister misin?» Kevin, genç kadının irkildiğini farketti.

«Kevin... Kalp krizindenberi aramızda seksle ilgili birşey geçmedi. Bence bunun önemi yoktu. Sağlığını düşünüyordum ve...»

«Ve tabiî yaşımı. Neden susuyorsun, devam etsene..»

«Bu gece olanlar, benimle Lyon'u ilgilendirir. Sana karşı beslediğim duygularla onun bir ilgisi yok.»

«Ben de bu duruma katlanacak mıyım yani? Lyon ateşli aşık ben de sadık koruyucu olacağım demek?..»

«Sen benim arkadaşımsın.. Hayatımın bir parçasısın. Gerçekten çok sevdiğim, güvendiğim bir insansın Lyon ise... O bambaşka birşey..»

«Neyse, ben böyle bir durumu kabul edemem. İkimizden birini seçmek zorunda kalacaksın.»

«Peki, Kevin. Ama beni zorlarsan..»

Kevin, Ann'i bileğinden yakaladı. «Hayır, hayır, Ann, beni bırakma.» Kevin hıçkırmaya başladı. Ann, kendini erkekten kurtarmak istiyordu, fakat bunu yapacak yerde onun saçlarını okşadı. Bir erkeği bu durumda görmeye dayanamazdı. Suç Ann'de miydi, yoksa sıhhatinin bozulması, yaşının ilerlemesi mi, bu sonucu hazırlamıştı?

«Kevin, seni bırakmayacağım.»

«Ama onu görmeye de devam edeceksin. Buna dayanabilir miyim, zannediyorsun? Onun koynundan çıkıp bana geldiğini bile bile senin yüzüne bakabilir miyim?»

«Kevin..» Ann, adamı incitmeden konuşmaya çalıştı. «ikimiz de Lyon'la beraber olduğumu biliyoruz. Fakat İngiltere'ye dönecek. O da seni tanıyor. Hattâ seni çok beğendiğini bile söyledi.»

«Bu da onun ahlak anlayışını gösteriyor. İngilizlerin hepsi böy-

ledir. Seni bir başkasıyla paylaşmaktan zevk duyacağından eminim..»

Ann, içini çekti.

«Kevin, ben seninle kalacağım.»

«Niçin kalıyorsun? Sevgilin seni istemiyor mu?»

Ann, döndü yatak odasına gitti, soyunmaya başladı. Duyduklarına inanamıyordu. Tarih kendini tekrarlıyordu.. Kevin, birdenbire Allen Cooper'e benzeyivermişti. Bu defa da geri plânda kalan Lyon'du hiç birşey vadetmeden, hiç birşey istemeden bekleyen sevgili.. Ann ise iki zıt kutubun arasında kalmıştı.

Oturma odasına döndü. Kevin, koltuğunda büzülmüş, bitkin bir halde oturuyordu. Gözlerini boşluğa dikmişti.

Ann, kollarını açtı : «Kevin seni seviyorum. Haydi, soyun, geç oldu. Ben buradayım ve sen istediğin müddetçe de burada olacağım.»

Kevin, ayakları dolaşarak Ann'e doğru yürüdü, «Onu bir daha görmeyeceksin. Söz mü?»

«Hayır, Kevin. Onu bir daha asla görmeyeceğim.»

*

İki hafta, Lyon'u aramamak için duygularıyla mücadele etti. Onu düşüncelerinden söküp atmak istiyordu. Lyon hic aramadığı halde, erkeğin onu beklediğini biliyordu. Fakat Ann, duygularına yenilmedi ve Lyon'u aramadı.

Bir akşam Ann, Kevin ve Gillian Şirketinin yeni sahiplerinden biriyle beraber «21»e gitmişti. Onlar masalarına oturduktan kısa bir süre sonra Lyon salona girdi. Sıcakların bastırdığı boğucu bir Haziran gecesiydi. Ann bütün gün reklâm spotlarını banda doldurmuş, adamakıllı yorulmuştu. Canı sıkılıyordu. Birden başını kaldırınca Lyon'un içeriye girdiğini gördü. Yanında Kevin'in deyimiyle 'iyi bir parça' vardı. Baş garson onları, salonun bir başka tarafındaki boş masaya götürürken Lyon Ann'i farkedemedi. Oturdukları yerden de onu görmesine imkân yoktu. Fakat Ann, Lyon'u görülme korkusunu duymadan rahatça seyredebiliyordu. Kız, on dokuz yaşında vardı herhalde. Uzun siyah saçlıydı. Yüzü güzeldi. Dekolte beyaz elbisesi körpe vücudunu cömertçe teşhir edecek şekilde dikilmişti. Lyon, kızın ellerini avuçları içine almıştı. Kız da gözlerini erkeğe dikmiş onu dikkatle dinliyordu. Arada sırada da şuh bir tavırla saçlarını geriye itiyordu. Bir ara kız birşey söyledi, Lyon arkasına yaslanarak kahkahalarla güldü. Sonra da eğilip kızın burnunun ucuna bir buse kon-

durdu. Ann, kendini hasta hissediyordu. Acaba Lyon buna benzer kızlarla kaç gece alem yapmıştı?

Uzun zamandanberi böylesine kötü bir gece geçirmemişti Ann. İçindeki üzüntünün derinliği onu korkutuyordu. Lyon'dan ayrılmadan önceki günlerden sonra bir daha böylesine üzüldüğünü hatırlamıyordu. Kevin'in misafirle hararetli bir iş münakaşasına dalmış olmasından yararlanıp Lyon'la kızı seyre koyuldu.

Nihayet bu işkence dolu gece sona ermişti. Dışarı çıkarlarken Ann, Lyon'a son bir kez daha baktı. Erkek, kızın anlattığı hikâyeyi büyük bir ilgiyle dinliyordu.

Başının ağrıdığını bahane etti ama Kevin, yukarı gelmek istemişti. Ann'in dairesinden içeri girer girmez Kevin,

«Onları ben de gördüm.» dedi.

«Kimleri gördün?»

«Aşığınla güzel kızı. Sen bütün gece oturduğun yerde kendini yedin değil mi? Şimdi belki benim hislerimi daha iyi anlarsın.»

«Kevin, çok yorgunum. Ağzımı açacak halim yok.»

«O kız senin çocuğun olabilirdi, Ann.»

«Yok canım.. Daha otuz altı yaşındayım, Kevin..»

«Onsekiz yaşında çocuk doğuran kız pek çok... Görüyorsun ya bebeğim senin Lyon'un hâlâ daldan dala sıçrıyor... Seninle sırf eski günlerin hatırı için sevişmiş olacağını aklına getirmedin mi? Sana acıdığı için. Nasıl sen bana acıyorsan o da sana karşı aynı hisleri duymuş olabilir.»

Kevin kapıya doğru ilerledi, «Biliyor musun, istesem ben de yirmi yaşında bir kızla evlenebilirim. Ama üzülme, seninle kalacağım. Yalnız artık kumanda bende olacak.. Yarın istifanı vereceksin. Gelecek mevsim sen çalışırken ben aylak aylak dolaşmak istemiyorum. Önceden kararlaştırdığımız dünya seyahatine çıkacağız. Yalnız seyahate çıkmadan evlenmenin bir faydası var mı onu bilemiyorum. Bu konu üzerinde biraz düşünmem gerekecek.»

Erkek konuşurken Ann onu hayretle seyretmişti. Kevin sözlerini bitirince Ann, «Sen bu gece kendinde değilsin» diye mırıldandı. «Bu sözlerinin doğru olmadığını da biliyorum.»

«Yanılıyorsun, Ann. Nihayet aklımı başıma topladım. Tanıştığımızdanberi sana şükran borcumu ödemeye çalışıyorum. Bu geceki durumu görünce, herşey değişiverdi. Allahım, kıskançlık insanı ne hallere düşürüyor? Benim gözümde değerin sıfıra düştü. Tanrıçam birden kaybolmuş yerini silik, şahsiyetsiz bir sarışın kadın almıştı.»

«Kevin, yalvarırım git artık. Söylediklerinin hiç biri doğru değil.»

«Benim karşımda dürüstlük taslama. Bu oyun bitti. Sen şimdi istenmeyen bir kadınsın. Sözlerimin doğruluğunu ispat etmemi ister misin? Lyon şimdi çoktan oteline varmıştır. O 'parça'nın hesabını görmek için kimbilir nasıl sabırsızlanıyordur. Şimdi ona telefon etmek cesaretini gösterebilir misin? Aç telefonu, Lyon'a onu görmek istediğini söyle. Ben de saatimi ayarlayacağım. Şehirde atlatılma rekorunu kıracaksın.»

Ann, yatak odasına doğru yürüdü. Kevin de arkasından koştu. Onu kolundan yakalayıp hızla kendine çevirdi, «Daha konuşmamı bitirmedim. Beni bırakıp gidemezsin.. Demindenberi söylediklerimi dinlemedin mi? 'Dürüstlük' numaraları bitti..»

«Kevin, benden nefret ediyorsun değil mi?»

«Hayır, sana acıyorum. Tıpkı senin bana acıdığın gibi.»

«Eğer gerçekten böyle düşünüyorsan lûtfen evimden çık git ve bir daha da geri dönme.»

Kevin acı acı gülümsedi: «Hayır, senin eriyip kaybolduğunu görmeden bir yere gitmem.» Kevin telefonu eline aldı. «Onu ara. Numarasını ezbere bildiğinden eminim. Sen aramazsan ben ararım.»

Kevin telefonu açtı, Lyon'un numarasını çevirmeye başladı Ann, adamın elinden ahizeyi zorla çekip aldı. Fakat Kevin tekrar telefonu kavradı. Santrala Lyon'un otelini arayıp onun odasını bağlamasını söyledi.

«Haydi, al da konuş bakalım.. Sen konuşmazsan ben konuşurum.»

Ann, telefonu aldı, Lyon'un odasının zili çalıyordu. Ann içinden erkeğin otele dönmemiş olması için dua etti. Fakat birden telefon çaldı ve Ann, Lyon'un sesini duydu :

«Alo..»

«Lyon, sen misin?»

Hattın öbür tarafında kısa bir duraklama oldu, «Ann?»

Kevin homurdandı, «devam et. Onun yanına gitmek istediğini söyle.»

Ann, Kevin'e düşmanca bir bakış fırlattı. Kevin, ahizeyi kapmak istermiş gibi bir hareket yapınca, Ann kendini topladı. «Lyon... Şeyi. Seni görmeğe gelmek istiyorum..»

«Ne zaman?»

«Şimdi.»

Gene bir sessizlik oldu. Sonra Lyon, neşeli bir sesle: «Ortalığı toparlamam için bana on dakika müsaade et» dedi, «sonra doğru yukarıya çık.»

«Teşekkür ederim, Lyon. Birazdan geleceğim.» Ann telefonu kapatıp Kevin'e baktı. Adamın yüzü sapsarıydı.

«Bunu tahmin etmeliydim» diye bağırdı. «İngilizlerin garip alışkanlıkları vardır. Üçlü aşktan hoşlanırlar. Şimdi üçünüz tatlı bir gece geçireceksiniz. Senin de başka çaren olmadığı için istesen de istemesen de oraya gideceksin.»

Ann inledi: «Ah Kevin, birbirimize ne yaptık?»

«Ömrümün bunca yılını bir şırfıntıya feda ettiğimi şimdi anladım. Kendine hanımefendi süsü veren bir şırfıntı.» Kevin dışarı çıktı, kapıyı hızla çarptı.

O gidince Ann birden rahatlayıvermişti. Üzerinden ağır bir yük kalkmış gibiydi. Lyon'la durum ne olursa olsun Ann, Kevin ile evlenmek zorunda değildi artık. Bu nasıl kapanmıştı. Ann hürdü. Hemen makyajını tazeledi ve apartımandan çıkıp hızlı adımlarla Lyon'un oteline yürüdü.

*

Kapı hemen açıldı. «Senden ümidi kesmeye başlamıştım.»

Ann, gözleriyle içerisini araştırdı.

Lyon sakin bir tavırla, «Kızı yolladım,» dedi.

Ann, anlamazlıktan geldi.

«Sizi '21'den çıkarken gördüm. Daha doğrusu küçük flörtüm gösterdi. Meğer senin hayranlarındanmış..»

«Ben de sizi gördüm, Lyon. İsabet olmuş. Başka türlü geleceğim yoktu.»

Lyon, odanın öbür ucuna gidip masanın üzerinde duran içki şişesini aldı. Dolaptan çıkardığı kadehleri doldurdu,

«Benim bu işlere pek aklım ermiyor» dedi, «Şu Connie Masters'in son iki plâğı milyonlarca satış yaptı. İngiliz gençleri ona bayılıyorlar. Ben de onun hayat hikâyesini yazmak zorundayım.»

«Connie Masters de kim?»

«Bu gece yanımda gördüğün güzel kız. Herkes ona bayılıyor ama ben iyice sarhoş olmadan onun sesine dayanamıyorum.»

Ann gülümsedi, «Ben de hergün hiç duymadığım yeni isimlerle karşılaşıyorum. Herhalde bunları gençler tutuyor olmalı..»

«Her neyse, ben İngiliz basını adına üzerime düşeni yaptım. Senin telefonun vazife hudutlarının dışına çıkmamı önledi.»

«Yani ben aramasaydım onunla sevişecek miydin?»

«Neden olmasın? Burada tek başıma oturup seni beklerken çıl-

gına dönüyorum. Evet, anlıyorum... Yerden göğe kadar da haklısın ama bu güzel kız, şuracıkta oturup yaşlı erkeklerden hoşlandığını söyledikten sonra benim ne yapmam gerekirdi? Kızı kolundan tutup sokağa mı atmalıydım?»

Ann güldü, «Numarayı bırak, Lyon. Sen o kadar çaresiz, zavallı bir erkek değilsin..»

«Değilim ama bu genç canavarlar insanı en hazırlıksız anlarında kıskıvrak yakalayıveriyorlar.»

Lyon, Ann'i ellerinden tutup ayağa kaldırdı, «Sen de güzelsin, cazibelisin ve tehlikelisin de üstelik.. Fakat senin yanındayken kendimi rahat hissediyorum.»

Lyon, Ann'i öptü, vücudunu iyice kendininkine yaklaştırdı. Birden telefonun çalmasıyla kucaklaşmaları yarım kaldı. Ann gülümsedi:

«Senin küçük canavar olsa gerek» dedi. Fakat arayan Kevin'di. Önce Ann «onunla konuşmak istemiyorum» diyerek telefonu kapamak istedi. Fakat Lyon buna mani oldu.

Kevin, Ann'e çocuk gibi yalvarıyordu. Ona dönmeyi kabul ettiği takdirde arada sırada Lyon'u görmesine de izin vereceğini söyledi.

Ann endişeyle sordu, «Kevin birşeyin mi var? Hasta mısın?»

«Hayır. Galiba fazla hızlı yürüdüm. Senin apartımanındayım. Ann, yalvarırım.. Lyon'un gözünde bir gecelik yatak arkadaşından başka değilsin. Halbuki sen benim için hayatın ta kendisisin.»

«Kevin, bunları yarın konuşuruz..»

«Ann, bu gece uyumayacağım. Senin orada ne yaptığını bilebile uyuyabileceğim mi sanıyorsun? Ann yalvarırım, sadece bu gecelik bana dön.. Yanındaki karyolada uyumama izin ver. Ann.. Ben onunla mücadele edemem. Genç ve sağlıklı değilim Yalvarırım, gel..»

«Pekâlâ, Kevin.»

«Buraya gelecek misin?»

«Evet. Hemen şimdi.» Ann telefonu kapadı, Lyon'a döndü.

«Gene iki kişinin arasında kaldın ha?» Lyon, içkisini tazelemek için arkasını Ann'e dönmüştü.

«Lyon, acaba ne yapsam?»

Erkek omuzlarını silkti, «Hangi tarafı memnun etmek istiyorsun, bilmiyorum ki!.. Kendini mi yoksa vicdanını mı? Neyi arıyorsun? Mutluluğu mu, huzuru mu?»

«İkisi aynı şey değil mi?»

«Hayır. Huzur kazanman aşkla beraber gelmez. Ben senin Gillmore'un yanında huzura kavuşacağını ve vicdanının rahatlayacağını biliyorum. Benimle beraberken vicdanınla mücadele etmek zorunda

kalabilirsin. Ama aşk biraz da mücadele etmek değil midir?»

«Beni sevdiğini mi anlatmaya çalışıyorsun?»

«Seni sevdiğimi anlatmak için üzerime neon lambalı tabelâ mı asmalıyım? Seni elbette çok seviyorum.»

«Ama ben bundan nasıl emin olabilirdim? Şu iki hafta içinde beni aramadın, sevdiğini ispat etmeye kalkışmadın?»

«Ben aşktan bahsediyorum» dedi Lyon, «dilencilikten değil. Aşk insanı bir dilenci haline getirmemeli. Ben yalvararak elde edeceğim sevgiyi asla istemem. Benden de aşk dilenen insan kim olursa olsun, ondan nefret ederim. Aşk, verilmesi gereken birşeydir. Kelimelerle, acımakla hatta mantıkla ele geçirilemez. Senden hiç bir zaman aşk dilenmeyeceğim, Ann. Seni seviyorum. Bunu bilmen gerekir. Seni ömrümün sonuna kadar seveceğim.»

«Lyon, benim de seni sevdiğimi biliyorsun. Herzaman sevdim... Bundan sonra da sevmeye devam edeceğim.»

«Öyleyse niçin burada durup münakaşayla vakit geçiriyoruz? Sen buradasın. Ben de burada olmanı istiyorum.» Lyon gülümsedi, fakat kızın yanına gelmedi.

«Ama sen İngiltere'ye döneceksin.»

«Kevin ise Amerika'da.» Lyon gene gülümsedi, «ben aşktan söz ediyordum. Sen ise coğrafyadan bahsediyorsun. Bu iki konu nedense birbirine pek uyuyor...»

«Ama aşk beraber kararlaştırmak demektir. Beraber olmak demektir..»

«Aşk bir duygudur. Sense aşkın kesin hükümlü bir kontrat olduğuna kendini inandırmışsın,» Lyon, Ann'in ellerini tuttu. «Bunun için çok geç kalmış sayılırız. Ben orada kendime bir hayat kurdum. Senin de burada bir sürü bağın var. Belki de Kevin'e dönmen daha doğru olacak. Ben sana ancak birkaç haftamı daha verebilirim.»

«Belki Londra hoşuma gider, Lyon. Bunu hiç düşündün mü?»

«Ann ben bir yazarım. Belki en iyisi değilim ama kendi kendime birşeyler yapmaya çalışıyorum. Sen ise benim müsveddelerimi temize çeken yirmi yaşındaki genç kız değilsin artık. Kısa bir süre sonra benim hayatım seni sıkar. Benden nefret etmeye başlarsın.»

Ann, döndü, koşar adımlarla odadan dışarı çıktı. Asansörün düğmesine bastı. Belki Lyon onun arkasından gelecekti. Gelirse... Asansör onun katında durmuştu. Arkasına dönüp Lyon'un kapısına baktı. Görünürde kimsecikler yoktu. İçini çekerek asansöre girdi.

Ann, apartmanına döndü. Hole girdi. Yukarda, Kevin onu bekliyordu ve şu anda genç kadına ihtiyacı olduğu muhakkaktı. Birkaç

haftalık mutluluk için onu bu kadar üzmeye hakkı var mıydı? Birden Ann, onunla beraber geçirdiği yılları hatırladı.. Lyon gittikten sonra da hayatı aynı tempo içinde devam edecekti. Ama şimdi Lyon burdaydı ve Ann de onunla beraber olmak fırsatını ele geçirmişti. Evet, meselenin tek hal yolu buydu.. Lyon'u boş ısrarlarla üzmeyecekti. O gittikten sonra da Kevin, Ann'i gene isterse ona dönecekti.

Genç kadın dışarı çıktı. Hızlı adımlarla Lyon'un oteline yürümeye başladı.. Sabrı tükenmişti. Yürümeyi bırakıp koşmaya başladı. Asansörle yukarı çıkmak ona bin yıl kadar uzun gelmişti. Lyon, hemen kapıyı açtı, genç kadını kolları arasına aldı. «Lyon, sen burada olduğun sürece ben de yanında kalacağım. Hiç birşey sormak yok. Yarını düşünmek yok. Beraber geçireceğimiz her saniye bizim için kıymetli. Seni seviyorum.»

Lyon, Ann'in yüzünü avuçları arasına aldı: «Her saniyemiz, bir saat kadar uzun sürecek» dedi, «seni seviyorum, Ann.»

*

Kevin, Ann'in teklifini kabul etmemiş, günün birinde ondan intikamını alacağını söyleyerek evinden gitmişti. Gece hayatını hiç sevmediği halde sırf Ann'e inad olsun diye her gece başka kadınla gece klüplerine gidiyordu. Gillian Şirketine baskı yapıp Ann'i işten çıkarttırmayı denemişti ama Şirket yöneticileri Kevin'i dinlememişler, Ann'in ücretine de zam yapmışlardı. Lyon'un yanında olmanın verdiği tatlı sarhoşluk içinde Ann Kevin'in yaptığı çirkin hareketlerin hiç birine aldırmamıştı. Lyon, her gece Ann'in evinde kalıyordu. Bir gece Ann'e, «Seni yedide alacağım ama önce gardroba gidip elbise değiştirmeliyim.»

O geceden sonra aralarında Lyon'un otelinden söz ederken 'gardrob' kelimesini kullanmaya başladılar. Fakat haftalar geçtikçe Ann Lyon'un işini bitirmek üzere olduğunu görüyor, dönüş tarihinin yaklaştığını hissediyordu.

Derken, bir akşam Ann'in yüreği yeni bir ümitle kabardı.

Bir bahçeli lokantada akşam yemeklerini yiyorlardı. Lyon, yıldızlı göğe bakarak, «Buraya gelmekle iyi ettik» dedi, «Londrada'yken de ben New York'un en çok havasını aradım. Londra'da böyle açıkta yemek yemeye cesaret edemezdik, zira orada her an yağmur yağabilir.»

«İlk defa New York'u methettiğinin farkında mısın?»

«Seni o kadar çok seviyorum ki, New York'un da güzel taraflarını görmeye başladım. Fakat bakalım sen yağmura nasıl alışacaksın?

Biliyorsun, Londra'da pek sık yağmur yağar.»

İşte nihayet Ann'in istediği oluyordu. Lyon, ondan ayrılmak istemiyordu. Ann'in çok dikkatli davranması gerekiyordu. Onu hiç birşeye zorlamamalıydı. Kararı Lyon tek başına vermeliydi. Genç kadın gözlerini sigarasının külüne dikti:

«Ben Londra'ya hiç gitmedim ki..»

«Bu meseleyi biraz düşün.» Lyon başka birşey söylemedi.

Ann, artık başka birşey düşünemez olmuştu. Durumu Henry'ye de açtı.

Henry, «Orada rahat edemezsin» dedi, «Lyon'un evini gördüm. Ona göre saraydan farkı yok ama aslında dört küçük odalı, karanlık bir daire.»

«Ama bankada dünya kadar param var? Londra'nın en güzel apartımanlarından birine yerleşiriz.»

«Olaylardan ders almadın mı sen kızım? Lyon'un parayla satın alınamayacağını bilmiyor musun? Onun kazancıyla yetinmek zorunda kalacaksın.»

«Olsun. O nerde isterse orada yaşamaya hazırım. Ben onsuz yaşayamıyorum, Henry. Hatta Lawrenceville'de bile onunla rahat yaşayabilecektim.»

«Gillian şirketiyle imzaladığın kontrat ne olacak? Bunu tek taraflı bozarsan bir daha televizyon şirketlerinde çalışamazsın?»

«Henry, benim servetimin değeri ne tutar?»

«Bir milyonu geçer zannediyorum.»

«Öyleyse çalışmama ne gerek var?»

«Peki, sen Londra'da ne yapacaksın?»

«Lyon'un yanında olacağım.»

«Bak, Ann, artık çocuk değilsin. Bu yaştan sonra kendine yeni bir hayat kurman zor olur. Lyon için de durum aynı. Orada kendine bir dünya kurmuş. Geçinip gidiyor. Londra'ya gidersen, hiç dostun olmayacak. Lyon da bütün gün daktilo makinesinin başından kalkamayacağına göre senin canın sıkılacak.»

«Ben onsuz yaşayamam.»

Henry bir kaç saniye düşündü, sonra, «Bu işin tek çaresi var» dedi, «O da Lyon'u bir süre daha New York'ta alıkoymak.»

«Peki ama nasıl? Yazılarını tamamlamak üzere. Sonra, o Londra'yı da seviyor.»

«Zamanın mucizeler yaratacağını unutma. Her geçen gün New York'a biraz daha alıştığını farkediyorum. Dur bakayım, düşüneyim.. Barter yayınevinde çalışan tanıdıklarım var. Belki onların Lyon'a iş

vermelerini sağlayabilirim. Dergileri için birkaç makale ısmarlarlar. Yalnız bu tamamen bir tesadüf eseri gibi görünmeli.»

«Bunun ne faydası olacak?»

«Lyon burada, bir süre daha kalacak ve zaman senin lehine çalışacak!..»

*

Neely'nin bilmeden yaptığı teklif, işin en önemli kısmının halledilmesini sağladı. Ann, arkadaşını ziyarete gitmişti. Hastanenin bahçesinde oturmuşlar konuşuyorlardı. Neely çok şişmanlamıştı ama eski sıhhatine kavuştuğu da muhakkaktı. Artık hastaneden çıkmasına da az kalmıştı.

Neely mutlu bir halde, «Son devrede hafta sonlarını New York'ta geçirmeme izin verecekler» dedi.

«Ama bu doğru bir hareket olur mu?»

«Tabiî.. Kendimi New York'a alıştırmalıyım, hayatım.. Biliyor musun artık şarkı da söylüyorum. Sesim düzeldi. Buradan çıkınca bir mecmuaya iki bölümlük hikâye yazacağım. George, hikâyeyi benim yerime birine hazırlatacak.»

«George Bellows mu? Onunla ne zaman konuştun?»

«Gazetelerde benim sesimi kaybettiğime, şişmanlayıp çirkinleştiğime dair yazılar yayınlanmıştı. Buranın müdüründen izin alıp, şarkılarımı banda okudum. Bunu da Henry'ye gönderdim. O da herhalde bunu George'a vermiş olacak ki, kısa bir süre sonra George beni ziyarete geldi. Konuştuk. Ben hastaneden çıkınca menacerliğimi üzerine almak istiyor. Biliyorsun. Şirketi de Henry'den satınalacak.»

«Lyon, Johnson Harris Şirketinin George'den daha atik davranacağını söyledi.»

Neely, omuzlarını silkti, «Ne yaparlarsa yapsınlar. Yalnız ben New York'a dönünce birinin benimle ilgilenip iş bulmamı sağlaması şart. Sana borçlandım. Sonra rahat yaşamak için de paraya ihtiyacım var..»

Ann, arabayla hastaneden dönerken hep bunu düşündü. Henry, Lyon'un zamana muhtaç olduğunu söylemişti. Neely'nin hayat hikâyesini yazmayı kabul ederse, bir süre daha New York'ta kalması gerekecekti.

Genç kadın arabasını garaja bırakıp hemen Henry'yi aradı. O akşam yemekte buluşmak üzere sözleştiler. Henry de Ann'in düşüncesini benimsemişti.

«Çok güzel» dedi. «Lyon, Neely'yi yakından tanır. Bu hikâyeyi yazması da en aşağı bir ay sürecektir.»

«Yalnız, Lyon teklifin benden geldiğini bilmemeli. Sen meseleyi George'a anlat. O da Lyon'a teklif yapsın.»

Lyon, George'un teklifini beğenmişti. Fakat Neely'yi hastanede ziyaret etmek istemedi. Onu eski günlerdeki haliyle gözlerinin önünde canlandırmayı arzuluyordu. Neely ile birkaç kere telefonlaştılar. Sonra da Lyon, Neely'ye bir mukavele sureti gönderdi. Hikâye çabucak toparlanmıştı. Lyon, biyografinin son kısmını Eylül sonuna doğru bitireceğini umuyordu.

Ekim başında, Ann, Henry'yi gene yemeğe davet etti. Lyon için bir fikri vardı.

Henry gülerek, «Sen gerçekten eşi bulunmaz bir insansın ama bu seferki plânın gerçekleşmez,» dedi.

«Niçin?»

«Lyon şirket sahibi olmak istemiyor da ondan. Ben biliyorum, o yazarlıktan hoşlanıyor.»

«Ama bir kere denesen ne çıkar, Henry? Şirketinin Johnson Harris'in bir parçası haline gelmesini istemediğini söyle. Hayatını bu şirkete adadığını anlat.. Lütfen, benim hatırım için bir kere deneyiver..»

«Peki ama, Ann, ona şirketi alması için borç para vereceğimi söylesem bile bir süre sonra gerçeği mutlaka öğrenecektir.»

«Zamanı gelince bu meseleyi ben düşünür, bir çaresini bulurum. Henry, kaybedilecek tek saniyemiz bile yok..»

*

Lyon, düşünceli düşünceli kahvesini yudumluyordu. «Teklifin beni sevindirdi Henry, ama senin aradığın adam ben değilim.»

Garson, Henry'nin kahve fincanını tekrar doldurdu, o gittikten sonra, Henry konuşmaya başladı.

«Bak, Lyon, bu şirketi geliştirmek için nasıl çalıştığımı, kanımı canımı verdiğimi biliyorsun. Johnson Harris Şirketi, benim kurduğum işe kolaycacık sahip çıkıverecek. Onlar buna lâyık değiller. George Bellows da böyle bir Şirkete patron olabilecek karakterde bir insan değil. Evet, Johnson Harris Şirketi bizim işin üzerine oturduktan sonra George Bellows'u da Müdür Yardımcısı yapacaktır. Fakat zamanla onu öylesine önemsiz bir mevkie getirecekler ki sonunda istifa etmek zorunda kalacak. Haftalardanberi geceleri gözüme uyku gir-

miyor. Bu sebepten, sana borç verip Şirketi George'la beraber satın almanı istiyorum.»

«Ama beni niçin karıştırıyorsun? Parayı George'a ver.»

«Bunca zamandır George bu parayı neden biriktiremedi? Bunun sebebini hiç düşündün mü?»

«Herhalde çok fazla paraydı da ondan...»

«Hayır. George, bu işi tek başına yürütemez. İyi bir iş adamıdır ama insanlara nasıl muamele edileceğini asla bilmez. O şirketin başında kalırsa, müşterilerin yarısı kaçar. Fakat oraya sen de girersen durum değişir. Bol reklamla meseleyi hallederiz. Önce gazetelerin dedikodu sütunlarında ufak haberler yayınlanır... Herkes senin ne derece başarılı bir iş adamı olduğunu hâlâ unutmadı.»

Lyon başını salladı, «Sana hak veriyorum, beni seçmene de ayrıca teşekkür ederim ama ben gitmek zorundayım. Londra'da mutlu bir hayatım var. Böyle bir şirketin yükünü üzerime almak istemem. Bu korkunç yarıştan nefret ediyorum. Ayrıca yazarlığı da çok seviyorum.»

«Peki, ya Ann ne olacak?»

Lyon, gözlerini sigarasına dikti, «İşte benim tek düşüncem de o ya... Senin teklifinden onun haberi var mı?»

«Hayır. Ann, senin tesir altında kalmadan kararını kendi kendine vermeni ister diye düşündüm.»

«Fakat bu o kadar büyük bir para ki, Henry. Borcun altından nasıl kalkarım?»

«Benim paraya ihtiyacım yok. Sadece Şirketten elimi eteğimi çekmek istiyorum. Son defa alınan elektrokardiogram da bu kararı vermemde önemli rol oynadı. Fakat Şirket işleri eskisi gibi devam etmeli. Her yıl bana bir miktar para verebilirsin. Ben bunu hiç düşünmüyorum bile..»

«Eğer teklifini geri çevirirsem çok üzülecek misin, Henry?»

«Evet, üzüleceğim, Lyon. Bir keresinde, sana çok ihtiyacım olduğu bir sırada beni yüzüstü bırakıp gitmiştin. Şimdi de sana ihtiyacım var. İşleri George ile beraber yürütmeni istiyorum.»

Yıl, 1962

1962 yılının iki Ocak günü, Bellamy ve Bellows Şirketi, resmen Bellamy, Bellows ve Burke adını aldı. George Şirketin başkanıydı. Lyon, başkan yardımcılığına getirilmişti. Henry de işten tamamiyle çekilmişti. Fakat Lyon, Şirkette onun adının da kalmasını şart koşmuştu. Bu mutlu olay şerefine basın mensupları ve müşterilere bir şampanya partisi verildi. Lyon, Ann ile ertesi gün evleneceklerini açıklayınca, partinin neşesi bir kat daha artmıştı.

Parti iyice hareretlenince Henry, Ann'i bir köşeye çekti. Kimse onların başbaşa konuşmalarından şüphelenmemişti.

Henry, «Lyon gelecek yıl herşeyi öğrenecek» diye fısıldadı.

«Öğrenmesine ne gerek var?»

«Gelecek yıl, gelir vergisi öderken durum meydana çıkacak. Lyon, parayı senin verdiğini duyunca ne yapar bilemiyorum. Eğer işler yolunda gitmişse ve durumundan şikâyetçi değilse belki meselenin üzerinde fazla durmaz. Sevdiği kızın gizlice borç para verip onu elde ettiğini duyan bir erkek, buna kızmayı düşünebilir mi?»

Ann, «Beni düşündüren tek mesele, Lyon'un durmadan sana beslediği minnet duygularından söz etmesi,» dedi, «senin ona yaptıklarına karşı, yüzünü ak çıkarmak için var gücüyle çalışacağını söylüyor. Şirketi almayı kabul etmeyecekmiş ama senin ona güvenmen bu teklifi geri çevirmesini önlemiş.»

«Saçma. Bu arada sana evlenme teklifinde bulunmayı da ihmâl etmedi. Karar vermesinde bunun önemli rol oynadığına eminim.»

«Belki de.. Neyse önümde hiç olmazsa mutlu bir yıl var. Hem dediğin gibi belki de hiç bir aksilik olmaz. Ama olsa da umurumda değil. Onsuz yapamam, Henry. Onbeş yıl denedim. Sürdüğüm hayat bir cehennem azabıydı. Lyon'a sahip olduğum sürece yalan söylemekten, adam kandırmaktan rüşvet vermekten çekinmeyeceğim. Benim için yalnız Lyon'un önemi var. Bütün sır ortaya çıktığı zaman benim için dua et, emi..»

«O zaman sen zaten hamile olacaksın, işler de yolunda gidecek ve Lyon içinden onu bu işe sürüklediğin için sana teşekkür edecektir.»

*

Ertesi gün, Henry'nin dairesinde evlendiler. Henry'nin arkadaşlarından Hakim Hellman, nikâhı kıydı. George ile karısı nikâhta şahit-

lik yaptılar. Ann ile Lyon, nikâhtan hemen sonra dört günlüğüne Palm Beach'e gittiler. Ann'in evinde oturmayı kararlaştırmışlardı. Lyon ile George, haftada yedi yüzer dolar ücret alacaklardı. Kârın geri kalan kısmı da Şirketin kasasında kalacaktı.

İki ay içinde Lyon, bir çok tanınmış İngiliz artistini şirkete bağlamıştı. Başka Şirketlerden de epey müşteri çalmışlardı.

Lyon, Şirketin California'da da bir şubesinin bulunmasını istiyordu. George bu fikri beğenmemişti. Onun daha başka bir teklifi vardı. Neely O'Hara'yı yeniden şöhrete ulaştırabilirlerse büyük para kazanacaklardı.

Lyon bu teklifi hemen kabul edemedi. «Neely daha hastaneden çıkmadı» diyordu, «hem onun devrini doldurduğunu da kabul etmeliyiz, George..»

«Neely gibi birinin devri asla dolmaz, Lyon Neely, zirvedeyken kendini mahvetti. Herkes ona öldü diye bakıyor. Hiç kimse onun yeniden eski şöhretine ulaşabileceğini ummuyor. Böylesi bizim için daha iyi. Onu tekrar zirveye yükseltirsek, itibarımız adamakıllı artacak. Çünkü imkânsız bir şeyi gerçekleştirmiş olacağız.»

Lyon bu sözlere rağmen fikrinde ısrar ediyordu. «Neely sadece şöhretini kaybetmiş eski bir artist değil. Aynı zamanda bir ruh hastası. Ann, onun adamakıllı şişmanladığını söylüyor. Sonra on sekiz yaşında çiçeği burnunda bir genç kız da değil.»

«Otuz üç yaşında. Neely hakkında söylediklerinin hepsi doğru, yalnız onun çok büyük bir kabiliyet olduğunu da unutmamalıyız. Hastalığı geçmiş. Geçen hafta sonunu bizde geçirdi. Besili bir domuzdan farkı yok ama bülbül gibi şakıyor..»

Lyon, omuzlarını silkti, «Zayıflaması bir yıl sürer. Bu arada sinirlerinin tekrar bozulması da mümkün. Daha önce aynı şey başından geçti de ordan biliyorum.»

«Onun zayıflamasını isteyen kim? Şarkı söylesin de kilo vermesin..»

«Biz şişko bir şarkıcıyı ne yapalım?»

«Konserler verdiririz. Çeşitli şehirlerde verilecek birer gecelik konserlerden ne para kazanılır biliyor musun?»

«Sen bir kere şansını denemek istiyorsan, ben karışmam. Ne istersen onu yap. Sen Amerika'nın yeni sevgilisini şehir şehir dolaştırırken ben de burada kalır, büronun işlerini idare ederim.»

George, çekingen bir sesle, «İş bu kadar kolay değil» diye mırıldandı, «Neely benden pek hoşlanmıyor. Karım da Neely'ye fazla

tesir edemez. Zaten karımın da içki derdi var. Fakat Neely, senden hoşlanıyor, Ann'e de çok şey borçlu..»

Lyon hemen. «Bir saniye» dedi, «Ann zaten çok çalışıyor. Bu arada bir de Neely O'Hara'nın başımıza dert olmasını istemeyiz.»

«Canım benim senden tek isteğim, Neely'nin bizimle anlaşma imzalamasını sağlamak. İşin ondan sonraki kısmını ben yürütürüm. Seyahate de ben giderim. Zaten hastaneden çıkmak üzere. Ona bir otelde daire tutarız. Neely'nin parası yok. Her masrafını Şirket üzerine alır. Gece gündüz başında bir hizmetçi bekletiriz. Benim bildiğim bir Danimarkalı masör var. Kadın öküz gibi kuvvetlidir. Harcanan her kuruşun hesabını tutarız. Para kazanmaya başlayınca da bir kısmını borcuna karşılık bize verir. Şayet yarı yolda herşeyi bırakırsa gelir vergisi yerine Neely'nin masraflarını ödemiş oluruz.»

«Tehlikeli bir kumar.»

«Bizim bu işde büyük bir kaybımız olmayacak.»

Lyon başını salladı, «Bu iş hoşuma gitmiyor ama sen istediğin için kabul ediyorum. Yalnız unutma, ben teklifi yapar, gerisine karışmam.»

George, «Pekâlâ» dedi, «Bak gör bizim şişko kız nasıl yükselecek. Peşinden bizi de sürükleyecek tabiî..»

*

Ann, kapıyı açıp eve girdi, soğuk hava tertibatının düğmesini çevirdi. Hava çok sıcaktı. Hemen banyoya koştu, midesi bulanıyordu. Kustuktan sonra başına ıslak bir havlu koydu. Gülümsüyordu. Hamile kadınların hepsinin mideleri sabahları bulanırdı onunkiyse akşamları bulanıyordu. Ann hamile olduğundan emindi. Adeti on gün gecikmişti. Fakat emin olamazdı.. Şubat sonunda da böyle gecikme olmuş, Lyon'la bunu kutlamışlardı. Sonra bir gece o bilinen sancılarla uykusundan uyanmıştı. Bu defa, Lyon'a birşey söylememişti. İyice emin olmadan söylemek istemiyordu. O kadar mutluydu ki... Çocuğu olursa, mutluluğu bir kat daha artacaktı. Tıpkı Lyon'a benzeyen bir kız doğurmalıydı...

Mutluluk, Ann'i korkutuyordu. Hiç kimsenin bu derece mutlu olmaya hak kazanacağına inanamamıştı. Genç kadının tek endişesi gelir vergisini ödeyecekleri zaman Lyon'un para meselesini öğrenmesiydi. Ama o zamana kadar çocuk doğacaktı. İşler de iyiydi. Henry, Lyon'un onu affedeceğinden emindi. Fakat Lyon için önceden birşey söylemek, onun ne yapacağını kestirmek imkânsızdı.

Neely'yi görmeye beraber gittiler. Neely, Lyon'un teklifini hemen kabul etmiş ve hastaneden çıkıp Şirketin bulduğu otele yerleşmişti. Danimarkalı hizmetçi de haftada iki yüz dolara gece gündüz Neely'nin başında nöbet tutmayı kabullenmişti. Neely'nin ilk konseri Toronto'daydı. Genç kadın, günlerini provalarla geçiriyordu.

İki hafta sonra Ann'in hiç şüphesi kalmadı. Lyon haberi önce duyunca bir tuhaf oldu. Çocuk hayatlarının akışını değiştirecekti. Bazı zorluklarla karşılaşmaları da mümkündü. Fakat Ann, ona işlerin yolunda gideceğini söyleyince Lyon da rahatladı, karısının sevincine katıldı.

Haziran ortasında, Neely'nin konserini dinlemek için Toronto'ya gittiler. George ile Lyon, konserden kazanacakları parayı düşünüyorlardı. Ann ise Neely'nin burda da başarısızlığa uğradığı takdirde tamamen yıkılacağını bildiği için endişeleniyordu.

Toronto'daki konser çok başarılı oldu. Bunu diğerleri izledi. Montreal ve Detroit Konserlerinden sonra New York gazeteleri de Neely'yi methetmeye başlamışlardı. George, eylül sonuna kadar Neely ile beraber Amerika şehirlerini dolaştı. Ann, Gillian Şirketinden de ayrılmıştı.

Neely'nin New York konserleri Kasım ayında başladı. İlk hafta genç kadın bol bol alkış topladı, hiç bir aksaklık olmadı. İkinci haftanın sonunda Neely, New York'tan başka hiç bir yerde konser vermeyeceğini söyledi. Bir eve yerleşip kendine devamlı bir sevgili bulmak, herkes gibi yaşamak istiyordu. George, onunla başa çıkamayacağını anlayınca Lyon'a, «Ben elimden geleni yaptım» dedi, «bundan sonra sıra senin.. Jonhson Harris Şirketinin Neely'yi ele geçirmek istediğini zannediyorum. Onu elimizden kaçırmamalıyız. Bunu temin etmek de sana düşüyor..»

*

Lyon, Neely'nin soyunma odasına girip beklemeye başladı. Matine bitmek üzereydi. Genç adam, masanın üzerindeki telgraflara bir göz gezdirdi. Salondan alkış sesleri gelince kendine çeki düzen verdi. Mücadeleye hazırdı.

Neely, onu odasında bulunca sevindi. «Çok şükür senin domuz suratlı ortağının gelmemesine memnun oldum. Dün akşam onunla adamakıllı kavga ettik.» Neely, Chrostine'in verdiği bir bardak dolusu birayı iki üç yudumda içti. «Sen de ister miydin, Lyon?»

«Hayır, teşekkürler. Beraber yemek yer miyiz?»

«Çok iyi olur... Ann de bizimle gelecek mi?»

«Hayır, sadece ikimiz olacağız.»

Neely, neşeli neşeli güldü. «Bizim George birinci takımı gönderdi ha? Ama ben gene de daha fazla seyahat etmeyeceğim. Seninle başbaşa yemek yedikten sonra da kararım değişmeyecek. Benim kimsem yok. Oyun bittikten sonra beni istediğim lokantaya götürecek bir erkeğe ihtiyacım var.»

«Bütün New York halkı sana tapıyor. Koskoca bir şehri avuçlarının içine aldın, daha ne istiyorsun?»

«Ama bir erkeği kollarımın arasına alamadım. Beni seven, hürmet eden, dertlerimle ilgilenen bir erkek bulamadım.»

«Olur..»

Lokantada yemeklerini yerlerken, Lyon, tekrar genç kadını kandırmaya çalıştı, «Sana hak veriyorum ama bu konser turneleri fazla uzun sürmeyecek. Sadece Hollywood, Frisco ve Londra'ya gitmeyi kabul et, yeter.» Bundan sonra belki bir filmde rol alırsın, ya da Broadway'de iş bulursun.»

«Hollywood ile Londra'ya beni kim götürecek?»

«Tabiî, George götürecek.»

Neely, kararlı bir tavırla, «Öyleyse bu işin olmayacağını hemen söyleyeyim» dedi.

«George'la kavga etmiş olabilirsiniz ama o hiç de fena bir insan değildir. Bugünkü şöhretini de ona borçlusun..»

«Benim kabiliyetim olmasaydı, şöhrete de ulaşamazdım.»

«Tabiî ama George senin yeteneğini sezdi ve bundan yararlanmanı sağladı. O sana güveniyordu.»

«Sen ise güvenmiyordun, öyle mi?»

«Doğrusunu istersen, biraz şüpheliydim. Neyse, şimdi sen beni dinle de şu Hollywood, San Fransisco ve Londra konserlerinden vazgeçme..»

Neely, biraz düşündü, sonra, «Pekâlâ» dedi, «George'un yerine benimle sen gelirsen kabul.»

«Neely, ben seninle nasıl geleyim?»

«Benim George'a tahammülüm yok. Onun şişko suratına baktıkça içim kararıyor. İskambil oynamasını da bilmiyor. Sen bilir misin?»

«Bilirim tabiî. Fakat Neely, ben buradan ayrılamam ki. Ann'in karnı burnunda.. Bebek altı hafta sonra doğacak.»

Neely birden neşelendi, «Haa, sahi unutmuştum Randevularımın tarihlerini değiştirin öyleyse. Bebek doğduktan sonra turneye çıkalım. Benim de zaten biraz dinlenmeye ihtiyacım var.»

«O zaman da Ann'i bırakamam. Yeni doğmuş çocukla yapayalnız kalamaz.»

«Ann de bizimle gelir. Dadı olduktan sonra çocuğun bakımı zor değil ki. Zaten ilk aylarda çocuğun anneye ihtiyacı bile yoktur.»

«Bu meseleyi düşünmem gerek.»

Londra'daki konseri geri bırakmak zor olmamıştı. Fakat California ve San Francisco konserlerinin tarihlerini değiştirmeye imkân yoktu. Lyon, meseleyi Ann'den gizlemek için elinden gelen gayreti göstermişti ama bir akşam Neely herşeyi genç kadına açıklayıverdi. Neely, Ann'in yeni evini görmeye gelmişti. O gece mevsimin ilk karı damlara düşmeye başlayınca Ann, «İçinden birşey dilesene» dedi. «Biliyorsun, eskiden ilk karı görünce birşey istemek adetimizdi.»

«Öyleyse çocuğunu bu gece doğurmanı istiyorum.»

«Niçin? Daha bir ay vaktim var.»

«Biliyorum ama Lyon gelmezse ben Hollywood'a gitmeyeceğim. O da bebek doğmadan bir yere kıpırdamıyor.»

Ann, Neely ile George'un arasında birşeyler geçtiğini duymuştu ama meselenin bu kadar ciddi olduğunu bilmiyordu. Neely'nin anlattıklarını dikkatle dinledi.

«Ben Şubatta da Londra'ya gidemem. Çocuğumu burada yalnız bırakmama imkân yok.»

«Bırakırsın. Çocuk o zaman sana muhtaç olmayacak ki!.. Tam bir insan bile sayılamaz.»

«Benim için çocuk doğmadan bile insandır. Karnımın içinde kıpırdandıkça hayalimde onun başına bir öpücük konduruyorum.»

«İnan bana, Ann, ilk aylarda çocukların gözleri bile pek görmez. İyi bir dadı ile üç dört ay kalması mümkündür. Dadı ona senden daha iyi bakacaktır..»

«Ben bu çocuğu çok uzun zaman bekledim, Neely, onun bu kadar beklemeye değecek kadar değerli olduğundan eminim. İçimde bizim aşkımızdan doğan ve Lyon'un bir parçası olan bir yaratığın bulunması beni öylesine sevindiriyor ki anlatamam.. Ben yavrumu asla yalnız bırakamam.»

«Lyon'un seyahat etmesi gerekirse ne yapacaksın? Ömrünün sonuna kadar New York'ta mı kalacak?...»

«O zaman hep beraber yola çıkarız. Üçümüz beraber gideriz.»

«Herneyse, ben California'ya Lyon'suz gitmeyeceğim.»

«Neely, yalvarırım vazgeç bu inadından. Noel'de Lyonsuz kal-

mak istemiyorum. Benim seyahat etmem de çok tehlikeli olur.»

Neely sordu, «Peki ben ne olacağım? Herşey ille sana göre mi ayarlanmalı yani? Senin herşeyin var. Zaten senin eskiden de herşeyin vardı. Paran var, sevdiğin erkeğe kavuştun, şimdi de bir çocuğun olacak. Benim ise işimden başka birşeyim yok. Hem senin borcunu ödemek için çalışıyorum.»

Ann itiraz etti. «Ben senden para filân istemedim ki.»

«Biliyorum, istemedin ama ben George ile Lyon'a senin paranı ödeyeceğimi bildirdim. California konserlerinden sonra paranın hepsini alacaksın. Bu arada senin kocanın şirketine para kazandırmaya çalışacağım. Görüyorsun ya, hep sana çalışıyorum. Ben berbat bir otel köşesinde pineklerken sen sarayda oturuyorsun. Ben yapayalnız yaşayan bir zavallıyım. Tek istediğim Lyon'un Hollywood'a benimle gelmesi.»

Ann, «Eğer Lyon gitmek istiyorsa benim bir diyeceğim yok» diye mırıldandı.

«Kocanın gelmeyeceğini bildiğin için böyle söylüyorsun.»

«Hayır, Neely, eğer kocam gitmek isterse ben ona karışamam.»

«Ben karışmam demekle olmaz. Kocanı benimle gitmeye zorlayacaksın. Aksi halde ben de konsere çıkmam.»

Lyon, Ann'i yalnız bırakmak istemiyordu. Hele Neely'nin tehditlerine kızmıştı. «Bizim hayatımızı onun gibi bir şişko domuzun düzenlemesine asla razı olamam,» dedi. «Büro için önemli biri olabilir ama benim hayatımı değiştirecek kadar değerli değil. Henry Bellamy, bir Neely O'Hara'nın bu şekilde davranmasına asla göz yummazdı, ben de yummayacağım.»

*

Ertesi gün, Lyon eve her zamankinden daha erken döndü. Gözleri öfke saçıyordu. Paltosunu çıkarıp Ann'e tuhaf tuhaf baktı. Genç kadın, oturduğu koltuktan yavaşça kalkıp kocasına içki hazırlamaya koyuldu. Bir fırtınanın patlak vermek üzere olduğunu sezmişti. Lyon, hiç birşey demeden içkisini aldı, içmeye koyuldu.

Ann sordu, «George'la anlaşman zor mu oldu?»

Lyon, oturdu, içkisinden bir yudum daha aldıktan sonra dikkatle karısına baktı, «Söylesene, Ann, benim Neely ile beraber California'ya gitmem gerekir mi?»

Ann hemen cevap veremedi. Bu sorunun altında daha başka an-

lamlar gizlendiğini sezmişti. Hele kocasının bakışını hiç beğenmemişti.

«Doğumun ocak ortasından önce olacağını zannetmiyorum» dedi, «tabii Noel'i sensiz geçirmeyi de istemem ama ben tarafsız davranmaya çalışıyorum..»

Lyon gene sesinde garip bir ifadeyle konuştu: «Ne yapmam gerektiğini söylesene, Ann» dedi.

«Kararı vermek sana düşüyor. Ama senin kararın ne olursa, tabii buna boyun eğeceğim.»

«Hayır, sen karar ver. Daha önce de her konuda kararı sen verdin. Çocuğumuz kaç kilo olacak, onu da söyle? Kız olacağını biliyorum, çünkü sen çok önceden buna karar vermiştin. Senin idaren altında olmayan birşey var mı bu dünyada?»

«Lyon, sen neler söylüyorsun?»

«Senden bahsediyorum.. Kurduğun şirketten. Meğer, bu şehrin eğlencesi olmuşum da haberim yokmuş.. Ann Welles, beni satın almış. Herhalde bunu da benden başka herkes biliyormuş. Ben ancak bu gün öğrendim... Neely söyledi.»

«Neely mi? O nerden biliyormuş?» Ann, korkmuştu. Kocasının ona böyle baktığını hiç görmemişti.

«Biliyorum, Henry meseleyi aranızda sır olarak saklamayı tasarladığınızı anlattı. Fakat zaten durum yakında meydana çıkacaktı.»

«Peki ama Neely nasıl öğrenmiş?»

«Henry söylemiş. Galiba Neely, Henry'e gidip durumu anlatmış ve benim onunla gitmemi sağlamak için de Henry Neely'ye senin sırrını söyleyivermiş. Neely de hemen gelip bana haber verdi. George, hiç birşeyden haberi yokmuş gibi davrandı ama biliyordu değil mi?»

«Lyon, inan bana kimse bilmiyordu. Henry de bunu Neely'ye açıklamakla dürüst davranmamış. Zamanı gelince ben sana herşeyi anlatacaktım. Bunu da seni sevdiğim için, yaptım. İngiltere'ye dönmeni istemiyordum.»

«İsteğin de oldu.. Paranla herşeyi satınalabilirsin. Kevin Gilmore mu öğretti sana bunları? Herşeyin bir bedeli vardır. Yapılacak şey, sadece fiyatı öğrenmektir, değil mi?»

«Fakat benim param, senin paran demektir, Lyon. Seni sevdiğim için yaptım bunu. Seninle evlenip çocuğunun annesi olmak istiyordum, beni anlamıyor musun?»

«Hayır, ben sadece George'un beni alaylı alaylı seyrettiğini, içinden 'ikimiz de aynı geminin tayfalarıyız dostum. Karılarımız patron biz de işçi,' dediğini anladım. Fakat ben George Bellows değilim. Bun-

dan sonra iş herşeyden önce gelecek. Senin paranı tehlikeye atamam. Verdiğin sermayeyi sana ödeyeceğim. Gururumu ve kendime olan güvenimi kurtarmak için tek yol senin sermayeni iki katına çıkarmaktır.»

«Lyon..» Ann, kollarını kocasının boynuna doladı. Fakat Lyon, hiç kıpırdamadı. «Bu suçu aşk uğruna işledim, anlıyorsun değil mi?»

«Benim anladığım bir tek şey var. Bellamy, Bellows ve Burke şirketi, Amerika'nın, hattâ dünyanın en büyük şirketlerinden biri olacak. Sen şirketi bana aldın, sevgilim, yakında paranı sana ödeyeceğim. Yapacağım ilk iş de o domuz suratlı artist bozmasıyla beraber California'ya gitmek için yer ayırtmak olacak. Artık bize dur dinlen yok, son hızla çalışmalıyız...»

Yıl, 1963

Jennifer Burke, Yılbaşı günü doğdu. Doktorların tahmininden iki hafta önce dünyaya adımını attı ve Ann ile doktora korkulu saatler yaşattı. Doğum sancıları on beş saat sürdü. Fakat Ann, kızını kucağına aldığı zaman çektiği acıyı unutmuştu.

Lyon gittikten sonra Ann, pek yalnız kalmıştı. Gerçi Lyon, onu hergün telefonla arıyordu ama aralarındaki soğukluk henüz kaybolmamıştı. Aralarında çelik bir duvar vardı sanki. Fakat bebek doğduktan sonra bu çelik duvar biraz aralanır gibi oldu. Lyon, hastaneye telefon etmişti, Ann çocuğun kız olduğunu söyleyince Lyon güldü:

«Bak işte buna sevindim. Ben oğlumla futbol oynayacak kadar genç değilim ama yaşlılık günlerimde kızıma dans öğretmek hoşuma gidecek.»

Ann hastanedeyken Lyon onu günde birkaç kere telefonla arıyordu. Neely, Los Angeles'de büyük başarı kazanmıştı. Şimdi de San Francisco'da konser vermeye hazırlanıyordu. Bu da üç haftalık bir işdi. Acaba Lyon da onunla beraber giderse, Ann çok kızacak mıydı?

Ann, «Hayır hayır» dedi, «sen dönünceye kadar Jennifer Burke ihtiyar bir hanımefendi olacak. Ben de senin yüzünün şeklini unutmamaya çalışırım..»

Lyon, ay sonunda New York'a geldi. Küçük Jennifer, beş kiloydu. Yüzündeki buruşuklar kaybolmuştu. Pembe beyaz, cici bir bebekti. Lyon, Jennifer'e bayıldı. Çocuğun minik yüzünü hayranlıkla seyrederken:

«Maalesef kızım bana benziyor» dedi, «biraz daha gayret etmeliydin, Ann. Ben kızımın tıpkı sana benzemesini istiyordum.»

«Halbuki ben de onun sana benzemesini istiyordum. Ve sonunda sarfettiğim çabanın karşılığını aldım.»

Lyon havaalanından doğruca eve gelmişti. Şimdi de hemen büroya dönmek zorundaydı. «Küçük prensesin gelişini bu gece kutlarız» dedi.

O gece, Ann, ilk kez giyimine itina ediyordu. Yeni diktirdiği gece elbiselerinden birini giymeyi kararlaştırmıştı. Lyon'un koynunda yatması da mümkün olacaktı. Doktor izin vermişti. Aradan o kadar uzun zaman geçmişti ki... Zavallı Lyon'cuk, Ann'in hamileliğinin yedinci ayındanberi ona dokunamamıştı. Lyon'u kollarının arasında tutmak, vücudunun ağırlığını hissetmek ne büyük mutluluk olacaktı..

Saat altıda, Lyon'un sekreteri eve telefon etti. Lyon, bir filmin provasını seyrediyordu. Ve akşam saat yedide 'Danny's Hideaway' Lokantasında onu bekliyecekti. Ann, telefonu kapadı. Bu işe canı sıkılmıştı. Kokteylerini evde içeceklerini düşünmüştü. Sonra da küçük bir lokantada, meraklı gözlerden uzakta başbaşa yemek yiyeceklerini düşünmüştü. Gerçi 'Danny'e Hideaway' lokantasını o da seviyordu ama bir sürü tanıdıkla karşılaşmayı o gece istemiyordu.

Ann, barın yanındaki masalardan birine oturdu. Saat sekize çeyrek kala, ikinci viskisini tamamlamak üzereyken Lyon, yanında iki yardımcıyla beraber içeri girdi. Hemen Ann'in yanına koştu. Onu hafifçe öptü: «Çok affedersin, sevgilim. Aksilikler yüzünden geciktim.»

Yemekte, genellikle işlerden konuşuldu. Lyon, lâf arasında o gece Washington'a hareket edeceğini açıklayınca Ann şaşırdı. Kocasının New York'ta, evinde bir gece bile kalamadan başka bir şehre gitmesine üzülmüştü.

Lyon, «Yarın sabah hareket edecektim ama» dedi, «bu geceden gitmem daha doğru olacak. İki hafta sonra döneceğim. Belki hafta sonunda sen de gelirsin. Küçük Jen, anneciğine iki günlük izin verir.»

Lyon, Ann'i sofrada bırakıp kalktı. Yanındaki yardımcısına: «Ha, Bud» dedi, «giderken Ann'i de eve bırakıver olmaz mı?»

Ann, hafta sonunda Washington'a gitmedi. Dadı, Jennifer'e ba-

kabileceğini söylemişti ama Lyon bir daha bu konuya temas etmemişti. Cuma günü telefon ettiği zaman da «ben yarın seni ararım» deyip telefonu kapamıştı.

*

Henry, «Niçin hemen konuya geçip benden hesap sormuyorsun?» dedi.

Ann, gözlerini elindeki kahve fincanına dikmişti. «Çünkü dış görünüşte endişelenmemi gerektirecek birşey yok da ondan» dedi, «sadece kocam benden uzaklaşmak için hergün yeni bir bahane yaratıyor.»

Henry Bellamy, içini çekti. Ann, zayıflamış sararmıştı. Telefon edip onu yemeğe götürmesini istediği zaman da sesi ona üzgün gelmişti.

«Henry, çocuk üç aylık oldu. Babası onunla ancak dört defa karşılaştı. Neely'yi kızdırmamak lâzım bunu biliyorum ama bu kadarı da fazla. Lyon'un hep onun yanında kalması şart değil ki.»

«George ne diyor?»

«Hep aynı şeyleri tekrarlıyor. Neely orada yalnız kalamazmış. Lyon'a tanrı gibi tapıyormuş. Neely, büroya çok para kazandırıyormuş.»

Henry, acı acı güldü, «İşte» dedi, «başarılı bir menacerin hikâyesi hep aynıdır. Karısı daima acı çeker. Evinizi gördüm. O masrafı karşılmak için Lyon'un gerçekten çok çalışması lâzım. Lyon'u biliyorsun, herşeyi kendi parasıyla almak ister Zaten yakında dönecek.»

«Bir hafta sonra buraya gelecek ama ne faydası var? Gene Neely'yi kimbilir nereye götürecektir.»

Henry, bir uyarıda bulundu: «Her problemi sırası gelince çözmeye çalış..»

*

Lyon on gün sonra döndü. Ama ancak bir hafta kalabilecekti. Neely, Avrupada bir film çevirecekti Fransa ve İtalya'da çekilecek olan filmde bir sürü ünlü artist de rol alacaktı. Lyon, filmin kararlaştırılan zamandan önce bitirilmesi için Neely ile beraber gitmek zorunda olduğunu söyledi. Ann de onunla beraber Avrupaya gitmek istiyordu ama Lyon buna yanaşmadı. «Ben her dakika Neely'nin yanında olmak zorundayım.» diyordu, «sen de gelirsen işler çatallaşır. Nee-

Iy, çok para kazanıyor. Gelecek yıl, senin paranı ödemiş olacağım. O zamana kadar da bana izin ver. Senin için bunlara katlanmak zorundayım.

Bundan sonraki üç ay, Ann için hayatının en tahammül edilmez devresi oldu. Jennifer'in yanında o kadar çok kalıyordu ki, dadı işsizlikten şikâyet etmeye başlamıştı. Lyon, arada sırada mektup gönderiyor, haftada bir kez de telefon ediyordu. Neely çok zayıflamıştı. Film çalışmaları iyi gidiyordu. Lyon, Haziran sonunda New York'a dönecekti. Fakat bundan sonra bir hafta geçtiği halde Lyon'dan ses çıkmadı. Dört Temmuzda Ann, telefonla Lyon'un Fransa'da kaldığı oteli aradı. Lyon, otelden bir hafta önce ayrılmıştı ve adres de bırakmamıştı. Evet Bayan O'Hara da aynı gün otelden ayrılmıştı.

O gece, Ann'in gözüne uyku girmedi. Yoksa Lyon vapurla mı dönüyordu? Onu ve çocuğu özlediyse niçin vapurla dönüyordu? George'u aradı. Lyon ile Neely'nin geri dönmeleri gerekiyordu, ama o da beş gündenberi bir haber alamamıştı.

Bir ara televizyon seyrederek oyalanmak istedi. Fakat gözleri birşey görmüyor, kulakları birşey duyamıyordu. Televizyonu kapadı. Sabah gazetelerinden birini aldı. Derken haber sütunlarından birindeki haber aklını başına getiriverdi.

«Maceralı bir hayattan sonra tekrar mesleğine dönen hangi yıldız narin vücudu ve yakışıklı sevgilisiyle bu kadar fazla ilgi toplayabilmiştir? Fakat yıldızın aşk hikâyesi mutlu bir sonuca ulaşmayabilir de. Onun sevgilisi olan menaceri, tanınmış bir televizyon yıldızıyla evlidir ve ayrılmaları beklenemez.»

Ann'in zihni allak bullak oldu. Buna inanamazdı. Fakat Neely'nin çok zayıfladığını Lyon da söylememiş miydi? Belki Neely, Lyon'a tutulmuştu.. Bunu Ann tabiî karşılayabilirdi. Lyon onun sevgisini karşılıksız bırakmıştı ve kadını yola getirmek için büyük sıkıntılar çekmiş olabilirdi ama Lyon şimdi neredeydi?

Genç kadın California'da Beverly Hills Otelini aradı. Bay Lyon Burke bu otelde kalıyordu ama odasında yoktu. Evet. Bayan Neely O'Hara da aynı oteldeydi, onun da odası cevap vermiyordu. Ann'in başı yastığa düştü. Lyon, Avrupadan döneli üç gün olmuştu ve bir kere bile evini aramamıştı demek. Yatağından fırladı, ayağına bir pantolon geçirip sokağa çıktı.

*

Henry, kapıyı ancak beş altı dakika sonra açtı. Robdöşambrının kemerini bağlamaya çalışırken Ann'i salona aldı, «Otursana» dedi, «ne var?»

Ann, isteri krizi içinde: «Haberi görmüşsündür» dedi, «Sakın bilmemezlikten gelme. Kocam, Neely ile beraber California'daymış. Beni aramayı düşünmemiş bile...»

Henry, «Birşeyler içelim mi?» diye sakin sakin sordu.

«Henry, bana yardım et..» Ann, başını koltuğa dayayıp ağlamaya başladı.

Henry, sakin bir tavırla içkilerini hazırladı, «Şimdi ağlamayı bırakıp gerçekleri düşünelim» dedi, «sen yuvanı kurtarmak istiyorsun değil mi?»

«Öyleyse dedikodulara sen de inanıyorsun demektir.»

«Tabiî. Ben uzun süredir bunu biliyorum.»

Ann, konuşamadı. Sanki yeryüzündeki son arkadaşı da ona ihanet etmiş gibi Henry'nin yüzüne bakakaldı.

«Şimdi çocukluğu bırak. Sen kumar oynadın. Kâğıtlarda bunlar da vardı elbet. Elimizde bir kaç seçenek var. Birincisi, gururunun incindiğini düşünerek Lyon'u terkedersin. İkincisi, kocanı gerçekten çok seviyorsan ve sana dönmesini istiyorsan kolları sıvayıp mücadeleye hazırlanırsın.»

«Ben Lyon'suz yaşayamam.»

«Öyleyse, kendini toparla. Onunla kavga etmeye kalkışırsan, kocanı kendi elinle Neely'nin kucağına atmış olursun.»

«Neely şişkonun biri. Lyon onu sevemez.»

«O eskidendi. Şimdi Neely, elli kiloya inmiş. Geçen akşam onları California'da gördüm. Neely, şaşılacak derecede değişmiş. Lyon'a da adamakıllı tutkun. Gözlerini bir saniye olsun ondan ayırmıyor..»

Ann, yüzünü elleriyle kapadı. «Henry, sus artık. Ne yapmak istiyorsun? Niyetin beni öldürmek mi?»

«Ben sana gerçekleri baştan anlatmak istedim. Gerçeği öğrenince belki mücadele etmek kuvvetini kendinde bulursun. Şimdi, dişlerini gıcırdat bakalım. Lyon pek de onu başından defetmeye çalışmıyor, bilmiş ol..»

«Peki ama Lyon benim herşeyi kabullendiğimi görünce bana hürmet edebilecek mi?»

«Kocan, senin birşey bilmediğini zannetmeli. Lyon bu işe farkında olmayarak girdi. Onun bütün derdi senin paranı geri verebilmekti. Yazarlığı bıraktıktan sonra da yaratıcı yeteneğini başka sahalarda kullanmak istiyordu. Neely, tam onun aradığı insandı. O koca şiş-

ko domuzdan incecik, rüya gibi bir artist yaratmak, önceleri Lyon'un gururunu okşadı. Senin çok güçlü bir insan olduğunu düşünüyordu. Onun yardımına ihtiyacın yoktu. Halbuki Neely'nin durumu başkaydı. O yılan karı kendini çaresiz kalmış, zavallı bir kadın havasına sokmasını bildi. Gerçekte ise Neely, senden on kere daha güçlüdür. Asıl yardıma muhtaç olan biri varsa o da sensin. Kocan senin için endişelenmemekte haklı, zira önce doğduğun şehirde oturmamak için onun aşkını tepmiştin. Sonra da onu elde etmek için şirket satınaldın.»

«Sen şu Neely'ye meseleyi anlatmasaydın, ne iyi olacaktı.»

«Aralık ayının sonuydu. Lyon'la ikiniz çok mutlu görünüyordunuz. Neely de senin en iyi arkadaşındı. Herkesin sana kötülük yapacağı aklıma gelirdi de Neely'nın bu şekilde davranacağını düşünemezdim. Şu anda sana sabırla beklemek düşüyor.»

«Doğru. Ama bunu yapabileceğimi sanmıyorum.»

«Senin Lyon'la sevişmen daha başlangıçta hatıydı ama, oldu bir kere. Şimdi sanki ortada hiç bir fevkalâdelik yokmuş gibi davran ve pusuda bekle.»

«Dediklerini yapmaya çalışacağım. Dünyam artık yıkıldı... Bu gece ilk bebeğimi alabilirim.»

«Neyi alabilirsin, anlamadım.»

Ann, hafifçe gülümsedi: «Seconal... Jennifer ile Neely, haplara 'bebek' diyorlardı. Ben hayatımda hiç hap almadım ama galiba bu gece ihtiyacım olacak. Acaba nerde bulabilirim?»

Henry, ilâç dolabına gitti, elinde küçük bir şişeyle döndü. «Bunun içinde sana iki ay yetecek kadar hap var» dedi, «ben de şimdi bir tane yuttum.»

«Sen de mi?»

«Yirmi yıldır kullanıyorum. Bu işde çalışanların cankurtaranıdır bu haplar. Bir tane al, yatağına yat. Sigara içme.»

Eve gelince, Ann, banyoya gitti, aynada kendini seyretti. Sonra hapları saydı, soyunup, geceliğini giydi. Henry'nin dediği gibi bir tane yuttu. Eline gazeteyi almış okumaya çalışıyordu. On dakika sonra etrafını bulanık görmeye başladı. Başına bir ağırlık çökmüştü. Gözleri kapanıyordu. Sonunda uyuyacaktı demek... Halledilmesi gereken meseleleri de ertesi sabah düşünecekti.

*

Lyon, bir hafta sonra eve geldi. Kutup yoluyla Avrupadan döndüklerini ve buraya gelmeden bir süre Californiada kaldıklarını söyledi. Ann, hiç birşeyden haberi yokmuş gibi davranıyordu. Lyon, karısının ondan hesap soracağını, gürültü çıkaracağını zannetmişti. Ann'i herzamanki gibi sakin ve onu seven kadın olarak karşısında görünce şaşırdı ve çok geçmeden karısının havasına o da uydu. Başbaşa beş mutlu gün geçirdiler. Ann, nerdeyse, herşeyin düzeldiğine inanacaktı. Geçmişteki olayların da üzerinde fazla durmanın anlamı yoktu. Derken Neely, New York'a geldi. Bir televizyon şirketiyle anlaşma imzalamıştı. Ağustosta provalar başlayacaktı. Fakat Temmuz'un ikinci yarısında onbeş gün boştu, onun için New York'a gelmeyi tercih etmişti.

Bir perşembe günüydü. Ann, herşeyden habersiz o gece kocası ve yeni bir erkek şarkıcıyla beraber tiyatroya oradan da 'Copa' klübüne gitmeye hazırlanıyordu.

Ann, durumda bir fevkalâdelik olabileceğini aklına getirmemişti. Gündüz çocukla oyalandı, sonra banyo yaptı giyindi. Budd, geldi, beraber tiyatroya gittiler. 'Copa'da bir arkadaşlarıyla daha buluşacaklardı. Ann, ona, kocasının bir toplantıya katılmak zorunda olduğunu ve biraz gecikeceğini söyledi.

Adam, «Ben de onun Neely'ye takılıp kalmasından korkmuştum» dedi. «Yıldızımız bugün New York'a geldi biliyorsunuz...»

Ann biliyormuş gibi davrandı. Budd'a sordu, «Neely kaçta geldi?» dedi.

«Öğle üzeri... Daha doğrusu ilk defa o zaman aradı.»

«Zavallı, Lyon... Neely'nin on beş gün oğullarıyla beraber Arizona'da kalacağını sanıyordu.»

Ann, masadaki erkeklerin, birbirlerine anlamlı anlamlı baktıklarını farketti. Fakat bunu anlamazlıktan gelerek masum kadın numarasına devam etti.

Gece saat üçte Budd, Ann'i eve bıraktı. Genç kadın kocasının henüz dönmemiş olduğunu biliyordu. Eve geldikten sonra kendini bir koltuğa attı. Allahım, Lyon, için yapmıştı bunu? Ya Neely? Ondan beklenecek şey miydi bu? Bir kırmızı bebek almaktan başka çare yoktu. Lyon eve döndükten sonra hap almamıştı ama şimdi başka çaresi yoktu. Geceleri Neely ile Lyon'u düşünerek uykusuz yatmaktansa bir hap alıp hiç birşey hatırlamadan derin bir uykuya dalmak çok daha iyiydi..

Ann, hapı aldıktan sonra ne kadar zaman uyuduğunu bilmiyordu

ama gözlerini açınca Lyon'un eve gelmiş olduğunu anladı. Sabah olmuştu. Lyon, banyodaydı.

«Lyon?» Ann, yatağında oturdu. Saate baktı. Sekizdi. Kocası yeni mi dönmüştü? Elbisesi, koltuklardan birinin üzerinde duruyordu.

Biraz sonra, Lyon banyodan çıktı. Gülümsüyordu.

«Seni uyandırdımsa özür dilerim.»

«Saat kaç?»

«Sekiz. Ben giyiniyorum.» Lyon, yatağın öbür tarafına gitti. Ann, çarşafın hiç buruşmadığını anlamasın diye yorganın üzerine oturuverdi. Karısını gece evde olduğuna inandırmayı çalışıyordu.

Ayakkabılarını giyerken sordu, «Sen kaçta uyudun, Ann?..»

«Üçe doğru» diye Ann yalan söyledi, halbuki saat beşte henüz uyumamış olduğunu hatırlıyordu.

Lyon rahat bir ifadeyle, «Ben de dörde doğru geldim» dedi, «öyle derin uyuyordun ki uyandırmaya kıyamadım.»

Ann, tekrar yatağına uzandı.

«Neely geldi.»

«Evet, biliyorum, Budd söyledi.»

«Toplantıya o da katıldı. Görüşmesi gereken bazı meseleler vardı. Sonra da beraberce prodüktörlerin toplantısına gittik. Yeni televizyon oyunu üzerinde konuşmalar yaptık.»

Lyon, en küçük bir endişe duymadan yalanları peşpeşe sıralıyordu. Bir ara Ann içinden, «Allahım, buna dayanamayacağım» diye düşündü. «Avaz avaz bağırmaya başlayacağım.» Sonra da kendini tutabilmek için dudaklarını ısırdı.

Lyon, odadan çıkarken, «Bu gece için kendine bir program yapsan fena olmayacak» dedi, «benim Neely ve prodüktörlerle işim var.»

«Ben de gelemez miyim?»

«İş toplantısında senin canın sıkılır. Erkeklerin hiç biri karılarını getirmeyecek. Bu defa sen gelirsen, ondan sonraki toplantıların hepsine hanımlar da katılmak ister. Bu durumda biz de iş yapamayız.»

«Ama Neely orada olacak.»

Lyon şaşırmıştı. «Toplantıda onunla ilgili meseleleri konuşacağımıza göre Neely'nin de gelmesi normal... Jennifer, ağlıyor galiba. Ben küçük kraliçemle kahvaltı edeyim. Sen de uyumana bak, sevgilim.»

Ondan sonra beş gece Lyon eve uğramadı. Altıncı gün, gazetelerden birinde Lyon'la Neely'nin dansederlerken çekilmiş bir fotoğraflarını görünce Ann'in üzüntüsü bir kat daha arttı. Artık bu kada-

rına dayanamayacaktı. Hemen telefonu açıp Henry'yi aradı: «Daha fazla dayanamayacağım» diye telefonun başında ağlamaya başlamıştı.

Henry yalvardı, «Buraya gel de konuşalım. O gazeteyi de yırt, Lyon resmi gördüğünü bilmesin.»

*

Henry, salonda beş aşağı beş yukarı geziniyordu, «Doğrusu Neely'den bu kadarını beklemezdim» dedi. «Hadi turnelerde filân neyse ama senin burnunun dibinde bu rezaleti yapması hiç doğru değil. Onun böylesine aşağılık olduğunu bilmiyordum. Acaba Lyon'u aramasam mı? Senin burda olduğunu söylemeden onunla arkadaşça konuşsam..»

Ann, başını salladı: «Benim burada olduğumu hemen anlar. Başım derde girince seni arayacağımı biliyor.»

Henry birden telefona uzanmıştı. Ann sordu, «Ne yapıyorsun, allahaşkına?»

«Neely'yi arayacağım. Ona nasihat vermek istiyormuş gibi davranacağım. Zaten buna çok ihtiyacı var aslında...»

Henry, telefonu açtı. Önce Neely'ye iltifat etti. Sonra da,

«Bu günkü gazetelerde bir resmini gördüm» dedi. «Bu Lyon Burke meselesi nedir anlatsana...»

Ann, Henry'nin yüzündeki endişeli ifadeyi görünce şüphelendi. Yatak odasına geçti. Oradaki telefonu yavaşça aldı ve konuşmayı dinlemeye koyuldu.

Henry, «Bak, Neely» diyordu. «Bu Lyon işi senin şöhretin için çok tehlikeli. Herkes Lyon'un Ann ile evli olduğunu biliyor. Üstelik Lyon karısından ayrı da yaşamıyor... Televizyon şirketleri skandal istemez.»

«Lyon'unkine de evlilik mi denir?.. Sabahları eve üstünü değiştirmeye gidiyor. Ann durumu anlasın diye ümitle bekliyoruz ama karı her zaman derin uykuda olduğu için birşey farketmiyor.»

«Belki de sen böyle düşünüyorsun, Neely.»

«Hayır, Lyon her gece benimle beraber. Hattâ dün gece resmimiz çekildiği zaman da 'belki böylesi daha iyi' dedi, resmi görünce mesele de meydana çıkar.' Lyon, Ann'e bunu itiraf etmekten çekiniyor.. Karısı çıldırır diye korkuyor. Bir de çocuğunu çok seviyor.»

«Yaptıklarının cezasını çekeceksin. Başkalarının duygularını hiçe sayarak sadece kendi isteklerini elde etmek sana bir gün büyük felâket getirecek. Suç işleyen herkes cezasını görür.»

«Ben herkes değilim.» Neely, avaz avaz bağırıyordu. «Artık ne istiyorsam onu elde edeceğim. Hayatım boyunca, hattâ küçük bir çocukken bile, hep başkalarına kendimden birşeyler verdim. Lyon yanımdayken dünya bana vız geliyor. Lyon beni mutluluğa kavuşturdu. Benim de mutlu olmaya hakkım yok mu? Ben Lyon'a muhtacım. Ann kim oluyormuş?»

«Yıllar boyunca sana iyilik yapmak için çırpınan tek dostun.»

«Şans ona yardım etti. Silik bir taşra kızıyken dünyanın parasına kondu. Yıllarca ihtiyar bir çapkınla yaşayıp onun parasını aldı. Sonra bu parayla Lyon'u satınalmaya kalktı. Şimdi de çocuğunu kucağına almış, Meryem ana pozları takınıyor. Eğer sen Ann'in dostuysan, ona söyle Lyon'u serbest bıraksın. Ondan sonra gider yüzüne estetik ameliyat yaptırır. Kimbilir belki de Kevin Gillmore gibi bir yağlı kuyruk daha bulur. O zaten milyoner avlamakta pek ustadır.» Neely, bunları söyledikten sonra telefonu hızla kapadı.

Ann telefonu kapadıktan sonra aynanın karşısına geçmişti. Yüzündeki kırışıklıkları o güne kadar farketmemiş olmasına şaşıyordu. Ama Lyon'la beraberken bunları düşünmeye gerek görmemişti.

Henry odaya girmişti, «Aynanın karşısından çekil» diye emretti. «O serseri karının yüzünde seninkinden çok daha fazla çizgi var. İçki içmeye başladığını söylüyor. Buna sevindim. Çünkü onun karaciğeri hastadır, inşallah çabucak geberir gider. Konuştuklarımızı sana anlatacağımı bildiği için böyle konuştu.»

«Belki de Neely haklı, Henry... Belki Lyon gerçekten benden ayrılmak istiyor.»

«Lyon öyle birşey söylemedi. Bak, Ann, kocanın çarşafları buruşturduğunu söylüyorsun. Bu ne demektir? Sana yalan söyleyip, dürüstlüğüne inandırmaya çalışıyor. Eh bu da bir umut sayılır.. Dayan, Ann'ciğim. Neely O'Hara'yı belki kimse mahvedemez ama bu işi kendisi yapacaktır. Sen sabret göreceksin o kendikendini mahvedecek.»

O gece Lyon, telefon edip bahane uydurmak zahmetine de katlanmadı. Gece yarısına doğru Ann, uyku hapını almaya hazırlanırken küçük kızın ağladığını duydu. Jennifer, uslu çocuktu. Geceleri deliksiz uyurdu. Herhalde bir derdi vardı ki böyle avaz avaz bağırıyordu. Dadı da o gece izinliydi. Ann hemen çocuğun odasına koştu. Jennifer'in ağlamaktan gözleri kızarmıştı. Ann, çocuğu yavaşça karyolasından aldı. Altını ıslatmıştı. Hemen bezlerini değiştirdi. Biraz su içirip tekrar yatırmak istedi. Fakat Jennifer suyu içmek şöyle dursun,

feryatlarını daha da arttırmıştı. Acaba dişleri mi çıkıyordu? Emin olmak için ateşine baktı. 41'i geçiyordu. Hemen çocuğu kucakladığı gibi hizmetçinin odasına koştu. Kadını uyandırdı. Jennifer'i onun kucağına bıraktı, sonra doktor aramaya koyuldu. Aksi gibi kimsecikleri bulamıyordu. Henry de evinde yoktu. Ann, uzun bir tereddütten sonra Neely'yi aradı. Lyon oradaysa çocuğun hasta olduğunu haber verecekti. Fakat Lyon oraya gelmemişti henüz. Ann, eski arkadaşına Lyon'a durumu haber vermesi için yalvardı. Sonra tekrar doktor aramaya koyuldu.

Neely, Ann'in bu davranışına çok kızmıştı. Lyon'a onun telefonunu haber vermemek için üç hap birden yuttu, üzerine de bir kadeh viski içti.

*

Jennifer'i sabah ikide hastaneye yatırmışlardı. Doktor önce onun çocuk felcine yakalandığını zannetmiş, fakat sonradan zatürree olduğu anlaşılmıştı.

Lyon, Neely'nin uyuduğunu görünce evine dönmüştü. Gecenin geç saatinde evde ışıkların yanmasına şaşmıştı. Ann de görünürlerde yoktu. Hizmetçi yaşlı gözlerle durumu anlatınca Lyon hemen hastaneye koştu. Ann, bekleme odasında korkudan rengi uçmuş bir halde oturuyordu. Kocasını bile zor tanıdı.

Lyon sordu, «Jennifer'in nesi var?»

«Oksijen çadırına koydular. Başında iki hemşire bekliyor. Beni odaya sokmuyorlar.»

«Ben Neely'nin yeni şarkısını hazırlayan yazarlarla beraberdim. Geç vakitlere kadar çalıştık. Eve dönünce de bu haberi alıp hastaneye koştum.»

Ann, sabrı tükenmiş bir halde: «Ben Neely'yi saatler önce aradım» dedi.

«Ben onunla beraber değildim. Hem onu niçin arıyorsun?»

«Senin nerde olduğunu biliyordur diye düşündüm. Bir haftadır, ortalıkta yoktun. Herhalde onun işlerini halletmekle meşgûldün.»

Lyon, dikkatle karısına baktı, «Bir televizyon programı hazırlamak kolay değil. Neely için yeni bir şarkı bestelenmesinin doğru olacağını düşündük. Seyircinin karşısına yeni bir şarkı ve yeni bir hüviyetle çıkmalı.»

«Lyon şu anda Neely'nin programını tartışmanın sırası değil. Çocuğun durumu beni korkutuyor.»

Lyon, uzandı, Ann'in elini tuttu. Erkek bu hareketi hiç düşünmeden yapmıştı ama Ann birden heyecanlandı. Vaktiyle onlar birbirlerine gerçekten bu derece yakın olmuş muydular? Bu yakışıklı yabancı bir zamanlar ona mı aitti? Artık Lyon, Ann için bir yabancıdan farksızdı. Gerçi yasal olarak ona bağlıydı ama manen bir başka kadının malıydı. Fakat buna rağmen Ann onu seviyordu. Ondan nefret edebilmeyi ne kadar isterdi.. Ama kocasını özlemişti. Aşk insanda gurur bırakmıyordu demek!.. Onu hiç bir zaman serbest bırakmayacaktı Tabii Lyon gelip de ondan boşanmalarını isterse o zaman durum değişebilirdi. Bu felâketin onu kocasına kavuşturması ne acıydı...

Doktor, yanlarına gelinceye kadar geçen dakikalar onlara yüzyıl kadar uzun gelmişti. İkisi de nefeslerini tuttular. Neyse, doktor gülümsüyordu. Evet, çocuğun ateşi düşmüştü. Şu penisilin mucizeler yaratıyordu. Çocuklar hastalıklara büyükierden daha dayanıklıydılar.

Lyon, her gece saat yedide hastaneye geliyordu. Ann, bebeğin odasının yanındaki odaya yerleşmişti. Gece gündüz orada kalıyordu. Lyon akşamları Jennifer'in yanında bir süre kalıyor, onu güldürmek için komiklik yapıyordu. Sonra da Ann'i zorla hastaneden çıkarıp bir lokantada yemek yediriyordu. En aşağı iki üç saat beraber oluyorlardı. Ann, Neely'nin gecelerinin birer parçasını çalabildiği için memnundu.

On gün sonra küçük Jennifer'i eve götürdüler. Lyon, evin içini çiçeklerle donatmıştı. O akşam, evde yemek yediler, çocukla biraz oyalandılar. Gece, Lyon, haftalardanberi ilk defa Ann ile sevişmek istedi. Sonra da birbirlerinin kolları arasında uykuya daldılar.

Telefonun zili çalmaya başladığı zaman saat dörttü. Önce Ann uyandı. Karanlıkta el yordamıyla ahizeyi yakaladı. Arayan Neely idi.

«O namussuz herifi ver bana» diye küstahça bağırdı.

«Uyuyor, Neely.»

«Uyandır öyleyse.»

«Uyandırmayacağım.»

«Beni duydun değil mi? Onu uyandır, yoksa oraya gelip kendim kaldırırım...»

Lyon gözlerini açtı. Ann, Neely'nin telefon ettiğini söyleyince, Ann'in üzerine abanıp telefona uzandı. Ann, Neely'nin cırtlak sesini duyuyordu,

«Bütün gece seni bekledim..»

«Çocuğu bu gece hastaneden alıp eve getirdik.»

«Olsun... Saat yedide uyumuyor mu?»

«Ama evde ilk gecesiydi..»

Ann gözlerini kapadı. Lyon, karısıyla kaçamak bir gece geçirdiği için özür diliyordu.

«Neyse, hemen şimdi gel..»

«Neely, sabahın dördü oldu.»

«Gelirsen iyi olacak. Yedi tane hap yuttum. On tane daha alacağım.»

«Neely, yarın 'Life' mecmuasının muhabiriyle konuşacaksın.»

«Sen buraya gelmezsen, yarın kimseyle konuşamam.»

«Pekâlâ, Neely, geleceğim.»

Ann, kocasının yataktan kalkıp giyinişini seyretti. Lyon'un evden dışarı çıkmak istemediğini sezmişti. Eğer Ann ısrar ederse belki de hiç gitmeyecekti. Bu da onun ilk zaferi olacaktı. Genç kadın, erkeğin gitmek üzere olduğunu görünce gözlerini kapadı.

Lyon, Ann'in yanına gelmişti,

«Beni anlıyorsun değil mi?»

«Gitmek istemediğini biliyorum...»

«Ann, bu iş seni çok üzdü. Herhalde artık buna bir çare bulmamız gerekecek.»

Kazanma ihtimali kaybolmak üzereydi... Acaba Lyon, çocuğa rağmen Neely'yi tercih edebilecek miydi?

Ann, telaşla, «Zamanla işler yoluna girer» dedi, «gece yarısı karar vermek doğru değil.»

«Fakat bu şekilde yaşamaya devam edemeyiz. Sen, Neely ve ben. Hepimize yazık oluyor.»

«Ben yaşarım. Çünkü bu maceranın geçici olduğunu biliyorum. Lyon, seni bu işe zorla sürüklediler..»

«Neely'nin bana ihtiyacı var. O, gerçekten büyük bir yıldız, Ann. Yalnız biraz disiplin istiyor. Onu mutlaka birinin elinden tutması gerekiyor. Sen kuvvetlisin.»

Ann'in gözleri yaşla doldu: «Yanılıyorsun, Lyon ben hiç de kuvvetli değilim. Bendeki tek kuvvet, sana olan aşkım.»

Lyon döndü ve hemen odadan çıktı.

*

Yeni televizyon sezonu başlayınca Ann de eski işine döndü. Henry, ona yeni bir şirkette iş bulmuştu. Reklâm programlarında çalışmak ona kolay geliyordu. Sonra gündüzleri kamera karşısında çalış-

mak ona üzüntülerini unutturuyor, Lyon'un artık vaktini hep Neely'nin yanında geçirmesini de umursamıyordu.

Eylül sonunda, Lyon ile Neely, California'ya gittiler. Neely'nin televizyon konseri büyük başarı sağlamıştı. Herkes Neely'nin mucizesinden sözediyordu. Birdenbire piyasanın bütün tanınmış yıldızları Lyon'la anlaşmak için sıraya girmişlerdi. Neely mucizesini Lyon'un yarattığına inanılmıştı.

Bu arada Lyon, bir kaç kere New York'a uğramak fırsatını buldu. Geceleri Lyon Ann'i kolları arasında sımsıkı tutuyor, ona çektiği acıları unutturmaya çalışıyordu. Ann de bir gece önce kocasının Neely'yi de aynı şekilde teselli etmeye çalıştığını hatırlamamaya gayret ediyordu. Fakat Neely onları hiç rahat bırakmıyordu. Kadın gece yarıları California'dan telefon edip, Ann'in mutluluğunu gölgeliyordu.

Lyon, Noel'den bir gün sonra New York'a geldi. Jennifer'e bir sürü oyuncak, Ann'e de kıymetli bir mücevher getirmişti. Genç kadın kocasının kendini iki kadın arasında parçaladığını farkediyordu. Lyon, Noeli Neely ile geçirmişti. Yılbaşı gecesini de karısı ve çocuğuyla geçirmeyi tasarlıyordu anlaşılan...

Üç gün sonra Neely telefonla Lyon'u arayıp hemen California'ya dönmesini emretti.

Lyon'un biraz canı sıkılmış gibiydi, «Yakında oraya geleceğim» dedi.

Neely, bağırdı, «Bu gece geleceksin.. Yarın gece yılbaşı.»

«Evet, çocuğumun birinci yaş günü, Neely.»

«Ne yapalım yani. Çocuğunun yaş gününü bugünden kutlayıver olsun bitsin. Çocuk için birşey farketmez.»

«Benim için farkeder. Şimdi sen cici bir kız ol, bakayım. Bir sürü partiye davet edildin. Şirketten biri de sana kavalyelik edecek. Ayın beşinde orda olacağım. Burada kalıp 'Honey Belle'in galasında bulunmak zorundayım.»

Neely söylendi, «Margie Parks denilen o sürtük de fos çıkacak, göreceksin.»

«Ben onu geçen yıl 'Mavi Melek'de seyrettim, hiç de fena değildi. Yetenekli bir kız.»

«Böyle giderse barutu çabuk tükenir. Ancak birkaç yıl dayanır. Beni de Zeke Whyte çalıştırmasaydı aynı duruma düşerdim.»

«Her neyse! Şirket onu elde etmek istiyor. Ben de oyunun galasında bulunmaya mecburum.»

«Yani vaktini ona hizmet ederek boşuna harcamaktan çekinmeyeceksin öyle mi?»

«Hayır, ben öyle düşünmüyorum. Henüz on dokuz yaşında. Hem onunla Budd ilgilenecek. Kadınlar ondan hoşlanıyorlar.»

Neely, esnedi, «Haplar, iş görmeye başladı» dedi, «sen ne zaman burada olacaksın?»

«En geç beşinde.»

«Beni seviyor musun?»

«Sevdiğimi biliyorsun.»

«Ne kadar seviyorsun?»

«Çok.»

«Ann ile bebeği sevdiğinden daha mı çok?»

«Öyle görünüyor. Neely, ben telefonu kapamak zorundayım. Ann evde. Öbür telefondan bizi dinleyebilir.»

«Keşke öyle birşey yapsa..»

«Sen başkalarına acı vermekten hoşlanıyor musun?»

«Hayır ama karın bu işi öğrenirse, seni bırakır.»

«Belki de herşeyi biliyor.»

«Ona anlattın mı?»

«Hayır ama Ann duygusuz ya da aptal değil. Sonra şehirde dedikodu aldı yürüdü biliyorsun!..»

«Öyleyse seni niçin bırakmıyor?»

Lyon cevap vermedi.

«Lanet olsun... Onu arayıp herşeyi anlatacağım. O zaman yakanı bırakmaya mecbur olur. Gururu onu böyle davranmaya zorlayacaktır.»

«Sakın böyle birşey yapayım deme.»

«Yapacağım.»

«Sakın... Zaten yararı da olmaz.. Ben.. Şey... Şey, biz bu meseleyi aramızda hallettik.»

«Ne zaman? Bana haber vermedin ama..»

«Dün gece..»

Ann, gülmemek için kendini zor tuttu. Lyon'la tanıştığındanberi birbirlerine dün geceki kadar yakın olmamışlardı.

Neely sordu, «Peki ne oldu?»

«Hiiç. Ann, herşeyi başındanberi bildiğini, fakat maceramıza göz yumduğunu söyledi. Boşanmaya razı olmayacakmış.»

«Biz de onu kararını değiştirmeye zorlayalım. Gazetecileri çağırıp benimle evlenmek istediğini fakat karının inadı yüzünden bunu yapamadığını açıklayıvereyim.»

«O zaman senin televizyon programlarını iptal ederler.»

«Avrupaya gider film çeviririm.»

«Neely, ortağımı da düşünmek zorundayım. Onu yüzüstü bırakamam.»

«Allah belâsını versin. Ortağının da, şirketinin de.. Bir milyon dolar kazanınca ben de seni satın alırım. Hepsinin de cehenneme kadar yolları olduğunu söyleriz. Gece gündüz, her saniye yanımda olmanı istiyorum.»

Lyon güldü, «Ayın beşinde görüşürüz.»

«Heey, o kadar uzun boylu değil. Yarın öğleyin beni ara.»

«Peki ararım.»

«Beni seviyor musun?»

«Sana tapıyorum.»

Yıl, 1964

'Honey Bell' mevsimin en başarılı müzikal oyunuydu. Ann, ufak tefek zarif genç kızın salondaki seyircileri büyülediğini görüyordu. Kız daha on dokuz yaşındaydı, tecrübesizdi, bilgisizdi, fakat ilerde büyük bir yıldız olacağı kesindi.

George fısıldadı, «Şansımız varmış. Lyon dün onunla anlaşma imzaladı. Yarın şehirdeki bütün şirketler onun peşine düşecektir.»

Lyon, Ann'in öbür yanında oturan George'a doğru uzanıp,

«Bununla sen uğraşacaksın.» dedi.

«Alay mı ediyorsun? Budd Hoff ya da Ken Mitchell gibi bir genç ona yeter de artar bile.»

İki erkek konuşurken, Ann başka bir gala gecesini hatırlamıştı. Yıllarca önce, Neely'nin galasında da böyle George ve Lyon'un yanında oturmuştu. O zaman Lyon'u seviyordu. Şimdi de seviyordu. Son telefon konuşmasından, Lyon'un Neely'yi atlatmaya çalıştığını anlamıştı. Fakat nedense bu zaferin tadı yoktu. Lyon, karısını terketmek istemiyordu, bu açıkça ortadaydı. Ertesi gün ayın beşiydi. Halbuki Lyon California'ya gideceğini belirten herhangi bir hazırlık yapmamıştı. Bilâkis New York'ta kalmaktan memnun görünüyordu. Ayın sekizinde yapılacak bir galaya gitmeyi düşündüğünü söylemişti. Herşeye rağmen Neely hâlâ oradaydı ve Lyon'u bekliyordu..

Yıllardanberi galaların havası değişmemişti. Kuliste aynı kalabalık toplanmıştı. Galadan sonraki partide de dikkate değer bir değişiklik yoktu. Ann gene Lyon ve George ile beraberdi. Bir ara Lyon bir meseleyi konuşmak için başka bir masaya gidince Margie Parks gelip Lyon'un yerine oturdu, «Eskidenberi size hayranım, Bayan Burke» dedi, «On yaşındayken size benzemek için evden para çalıp Gillian ruju almaya gitmiştim.»

Ann gülümsedi. Helen Lawson'un duygularını şimdi çok daha iyi anlıyordu. Gençlik güzel şeydi. İnsan bunun hep devam edeceğini düşünüyor, yaşlılık günlerini hiç aklına getirmiyordu. Fakat gene de Margie Parks'ın gözünde mükemmel bir kadın olduğunu biliyordu. Güzeldi, önemli bir kişiyle evliydi, parası vardı. Margie o kadar güzel değildi. Üstü başı dökülüyordu. Yeşil elbisesi kötü dikilmişti. Üzerinde de vaktiyle Ann'in giydiği siyah mantoyu andıran bir manto vardı.

Margie durmadan konuşuyordu. Biraz sonra Lyon yorgunluğunu bahane ederek eve gitmek istedi. Canının sıkıldığı belliydi.

Eve geldikten birkaç dakika sonra Neely aradı. Lyon onunla da bir süre konuşup telefonu kapadı. Bir kaç gün sonra California'ya dönmeyi vaadetmişti ama bakalım gidecek miydi?

*

Margie Parks bir anda şöhrete ulaşıvermişti. Bu arada Lyon da California ile New York arasında mekik dokumaktan bıkmışa benziyordu. Nihayet Margie Parks'ın menecerliğine daha fazla zaman ayırabilmek için Neely'yi büsbütün terketmeyi kararlaştırdı. George de bu konuda ısrar etmedi. Yalnız Lyon hemen işe başlamak istemiyordu. Biraz dinlenecekti. Geceleri Ann'i gezdiriyor, gündüzleri de kızıyla meşgul oluyordu.

Bir gece yattıkları yerden televizyon seyrederlerken programa ara verildi ve Neely O'Hara'nın koma halinde hastaneye kaldırıldığı haberi yayınlandı. İki dakika sonra da George telefon etti. Neely bir tüp uyku hapı yutmuştu. Ann, bavulu hazırlarken Lyon da giyindi. Gece bir buçukta California'ya uçak vardı, Lyon bu uçağa yetişecekti.

Lyon, hastaneye geldiğinde Neely ölümden kurtarılmıştı. Genç kadın Lyon'u görünce kollarını ona uzattı.

«Ah Lyon, öğrendiğim zaman herşeyin bittiğini zannettim. Ölmek istedim.»

«Neyi öğrendiğin zaman?» Lyon, hafifçe kadının saçlarını okşadı.

«Stüdyoda prova sıramı beklerken, gazetede senin Margie Parks'ı şöhrete ulaştırmaya çalıştığını okudum.»

«Demek bu yüzden...» Lyon şaşırmış gibiydi.

«Bak, Lyon senin arada sırada karının gönlünü almana bir diyeceğim yok. Hattâ başka bir kızla da kaçamak yaparsan göz yumbilirim. Fakat ben dururken bir başkasını yıldız yapmana asla dayanamam.»

«Ama Neely, bizim büro bir tek artistle iş yapmıyor ki..»

«Sizin büroyu yükselten benim. İstersem sizi mahvetmek de elimde. Bana muhtaçsınız, anlıyor musun? Bundan sonra ben elimle işareti çakar çakmaz buraya geleceksin..»

Lyon, kalktı, odadan dışarı çıktı. Neely arkasından, «Lyon, Lyon, geri dön» diye bağırdı ama Lyon dinlemedi, koridorda hızlı adımlarla yürüyüp hastaneyi terketti.

*

Lyon, ilk uçakla New York'a döndü. Doğruca büroya gidip, George'u buldu. «Sana bir soru soracağım» dedi, «karının bu şirkete verdiği parayı ona geri verdin mi?»

«Hayır, böyle birşey yapmaya da niyetim yok.»

«Ben Ann'e, borcumun son bölümü de ödedim. Artık serbestim. Kaybedersem, kendi paramı kaybedeceğim. Bu arada şuna karar verdim, George, biz bu Neely'yi bırakalım. Onun için bunca yorgunluğa değmez. Ona ihtiyacımız yok.»

«Şirket, bundan zarar görmez mi?»

«Hayır. Margie'nin oyunları bize iki kat para kazandıracak. Zaten Neely'den ümit yok. Günde iki morfin iğnesi yaptıran insandan hayır beklenir mi? Jonhson Harris Şirketi onunla anlaşmak istiyormuş. Biraz da onlar uğraşsınlar.»

*

Neely, Jonhson Harris Şirketi'yle anlaştı. Lyon'la George'un şirketi gerçekten de bundan bir zarar görmemişti. Margie Parks'ın şöhreti ise günden güne artıyordu.

Ann, «Acaba Neely çalışmaya devam edebilecek mi?» diye sordu.

Lyon, başını salladı, «Kısa bir süre için evet. Fakat Neely, kendi kendini mahveden tiplerden. Vaktiyle yıldız olmak uğruna az kalsın

hayatını kaybediyordu. Bu defa da aynı durumla karşılaşabilir.»

«O zaman ne olacak?»

«Kesin birşey söyliyemem. Bu, onun duygularıyla vücudunun savaşı olacak. Sonunda taraflardan biri kaybedecek. Bir tarafın mutlaka mahvolması gerekiyor..»

Yıl, 1965

Ann, bu yılbaşı partisini vermeye razı olduğuna pişmandı. Evin içi misafirlerle dolmuştu, durmadan birileri geliyor, birileri gidiyordu. Onu bu işe George ile Lyon zorlamıştı. Fakat parti vermek, bir partiye davetli olarak gitmeye hiç benzemiyordu. İnsan, başkasının partisini istediği an terkedebilirdi ama kendi evinde verilen bir partide bunu yapması olanaksızdı.

Broadway sahnelerinin şöhretleri birer ikişer sökün etmeye başlamışlardı. Gece yarısı Lyon'la öpüşmüş, ondan sonra da kocasını görmemişti. Artık yeni yıla girmişlerdi. Gün Jennifer'in ikinci yaş günüydü. Misafirlerin arasından sıyrılıp çocuğun odasına gitti. Yatağında mışıl mışıl uyuyan Jennifer'i bir süre seyretti. «Nice yıllara, meleğim» diye mırıldandı, «seni seviyorum. Seni ne kadar sevdiğimi bilsen.» Eğildi, çocuğu alnından öptü. Sonra ayaklarının ucuna basarak dışarı çıktı. Salon ağzına kadar doluydu. Bar da tıklım tıklımdı. Mutfakta da yabancılar vardı. Yatak odasına gidip kapıyı kapadı. Hayır bu doğru değildi. Kalktı. Odanın kapısını açtı, fakat elektriği söndürdü. Burada onu hiç kimse rahatsız etmezdi herhalde. İçinden misafirlerin onu aramamaları için dua etti. Başı çatlayacak gibi ağrıyordu. Birden irkildi. Odaya yaklaşan ayak sesleri duymuştu. Gelenlere biraz dinlenmek istediğini söyleyecekti. Odaya iki karaltı girdi. Ann hiç sesini çıkarmadan yattığı yerde bekledi.

Kız fısıldadı, «Kapıyı kapayalım.»

«Olmaz.. Bu hareketimiz dikkati çeker.»

Konuşan Lyon'du. Ann, kızın kim olduğunu anlayamamıştı.

«Seni seviyorum, Lyon.»

«Yok canım, sen daha küçük bir bebeksin.»

«Ne önemi var? Ben seni seviyorum. Oyunla böylesine ilgilendiğin için geçen hafta daha fazla alkış topladım.»

Lyon'un busesi genç kızı susturdu.

«Lyon, her hafta gelecek misin?»

«Gelmeye gayret edeceğim.»

«Gayret etmekle olmaz, mutlaka gelmelisin. Lyon, ben şirketin bir numaralı müşterisiyim...»

«Margie, sen şantajla sevgili kazanmaya çalışıyorsun.»

«Neely O'Hara da öyle mi yapmıştı?»

«Onunla aramızda birşey yoktu ki.»

«Yaa... Neyse, bundan sonra bizim aramızda çok şey olacak, sevgilim..»

Lyon, tekrar kızı öptü. «Şimdi uslu uslu salona dön bakalım. Ben de geleceğim. Ortadan kaybolduğumuzu anlamasınlar.»

Lyon gidinceye kadar Ann yerinden kıpırdamadı. Sonra, kalktı, üstüne başına çeki düzen verdi. Banyoya gitti. Bir kırmızı bebek aldı. Garipti ama hiç telaşlanmamıştı. Demek şimdi de Margie Parks çıkmıştı ortaya. Bu defa fazla üzülmediğini farketti. Lyon'u hâlâ seviyordu ama eskisine göre sevgisi oldukça azalmıştı. Neely gittikten sonra Lyon karısına her zamankinden fazla bağlanmıştı. Fakat Ann içinde bir zafer sevinci duyamamıştı. Neely ile beraber Ann'in de bir parçası kopup gitmişti. Artık kocasının hayatında daima bir Neely ya da Margie'nin bulunacağını biliyordu. Fakat her yeni macera onu daha az üzecekti ve sonra da Lyon'u daha az sevdiğini anlayacaktı. Günün birinde de hiç birşey kalmayacaktı... Ne acı, ne de aşk...

Ann, saçlarını taradı, makyajını tazeledi. Şimdi çok iyiydi. Lyon'a sahipti. Güzel bir evi, sağlıklı bir çocuğu vardı, mesleğinde de başarılı sayılırdı. New York bile onun sayılırdı... İşte, istediklerinin hepsini elde etmişti. Bundan sonra hiç bir şeye fazla üzülmeyecekti. Gündüzleri işi ve çocuğu onu oyalamaya, geceleri de, yalnız kaldığı geceler de, o güzel bebekler Ann'e arkadaşlık edeceklerdi. O küçük bebekler tehlikeliydi. Bebekler Vadisi'ne düşmemek gerekiyordu. Ve Ann'in kendine güveni vardı. Bu gece iki tane alacaktı. Neden olmasındı yani? Bu gece yılbaşı gecesiydi. Ya gelecek yılbaşılar?.. Bunu o zaman düşünecekti!..

S O N

Jacqueline Susann

BEBEKLER VADİSİ

"Her şeyi elde etmek, her şeyi kaybetmek kadar tehlikelidir."

Jacqueline Susann

"Bu roman zirveye ulaşma tutkusu ile yanıp tutuşanlara en unutulmaz cevaptır..."

Time

"Jacqueline Susann, bu kitabıyla usta bir yazar olduğunu kanıtlıyor. Son yılların en ilginç ve sürükleyici romanı..."

New York Times

ISBN 975-405-199-2